

Giới thiệu Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa

Thể loại: Hiện đại, hài, huyền huyền

Độ dài: Hơn 400 chương

Convert + beta: Fumeina

Bạn muốn tìm ai? Long Vương? A! Hôm nay siêu thị giảm giá, hần đã đi tranh thủ...

Nhị Lang Thần? Hôm nay có tiệc xem mắt, hần dám cãi lệnh, mẹ già liền một nháo hai khóc ba lại đòi thất cổ rồi...

Thái Thượng Lão Quân? Cửa hàng bán thuốc của hần bị niêm phong, bản thân thì suýt bị cho vào khám, nay phải tạm lánh để tránh sóng gió..

Vậy tôi là ai ư?! A! Tôi là Nữ Oa.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-1

Trước 20 tuổi, Phong Tiểu Tiểu luôn nghĩ mình là một con người bình thường, nhưng 20 tuổi trở về sau, hiểu biết này bị phủ nhận. Kẻ chỉ đạo đằng sau màn cho cô biết mọi chuyện, là người đàn ông đã nhận nuôi cô kia và luôn bắt cô gọi là thầy thay vì ba.

Kì thật Phong Tiểu Tiểu cũng không hề tình nguyện vô cớ mà nhiều ra một người cha, chuyện này không phải xuất phát từ vấn đề tôn trọng người cha ruột...Nói thật, Phong Tiểu Tiểu là một cô nhĩ, đối với khái niệm cha mẹ cũng không quá rõ ràng và cần thiết. Càng không thể vì một vị người qua đường Giáp, chưa từng gặp mặt, không biết tròn méo mà ôm cứng một cái xưng hô không ý nghĩa.

Tuy rằng ăn cơm thiên hạ mà lớn lên, phiếu bạc giữa nhà hàng xóm láng giềng, nhưng cô cũng không phải loại người máu lạnh vô tình đến mức không biết khao khát nửa điểm tình thân. Mà cô, sở dĩ không có ý nhận người cha này là có nguyên nhân...

Đúng vậy, nguyên nhân này có lẽ mọi người đã nhận ra-----cô ăn cơm thiên hạ mà lớn!!

Vì sao người đàn ông kia đã nhận nuôi Tiểu Tiểu, vậy mà lại để cho một bé gái kiếm ăn ở nhà người ta?! Cái này cũng có nguyên nhân, nghe nói ông ta là một nhà thám hiểm

Nhà thám hiểm có thể được xem như một nghề chuyên nghiệp được không? Đây rất khó nói, có ít người là xuất phát từ sở thích đơn thuần, có người lại được tổ chức hoặc tập đoàn thuê, cũng có những người chuyên khiêu chiến những nơi địa hình hiểm trở, còn có loại khác như vận động viên chẳng hạn.

Phong Tiểu Tiểu không biết chính xác thầy nhà mình là loại nào, nhưng có hai điểm khẳng định được, đầu tiên, một nhà thám hiểm không có khả năng dừng lại ở một nơi thật lâu, cho nên đây cũng là nguyên nhân ông ta nhận nhưng không tự mình nuôi nấng cô. Mà vì thất thường như thế, Phong Tiểu Tiểu cũng chẳng thể có cách nào liên lạc được với đối phương. Nói không chừng vừa lúc này, ông ta đang nằm trên bãi biển Du Bai tắm nắng, ngay sau đó liền bay đến Nam Cực xem chim cánh cụt.

Tiếp theo, thầy của cô có tiền, rất nhiều tiền, cực kì nhiều tiền...Chưa nói đến mỗi tháng sẽ gởi cho gia đình mà Phong Tiểu Tiểu ở nhờ một khoản sinh hoạt phí, mà cứ cách vài đoạn thời gian lại thần bí xuất hiện, sau đó không lâu, lại nhanh chóng dùng các loại kĩ năng lão luyện biến mất. Mấy chuyện này, từng chút một đều nói rõ ông ta là một lão bại gia có thực ngoài đời.

Trước 20 tuổi, Phong Tiểu Tiểu luôn rối rắm một chuyện, chính là người đàn ông như vậy, sao có thể đột nhiên nhiệt huyết dâng trào đi nhận nuôi chính mình, còn là một đứa bé?

Ngày sinh nhật 20 tuổi hôm đó, Phong Tiểu Tiểu mới nhận ra----Ông là một con bệnh thần kinh!!

”Con đã 20 rồi, cũng đến lúc biết được sự thật”

Người đàn ông vốn tuổi không nhỏ, lại thoát nhìn chỉ như ba mươi bình tĩnh nói. Phong Tiểu Tiểu liếc mắt nhìn chiếc bánh cấm nển trên bàn: “Có thể để con thử nển trước được không? Sẽ nhanh cháy hết mất”

”Mấy vấn đề này không trọng yếu”

Người đàn ông nghiêm túc nhìn Phong Tiểu Tiểu nói: “Chuyện ta sắp nói đây liên quan đến toàn thể giới”

“...”

Phong Tiểu Tiểu cũng nghiêm túc nhìn ông ta: “Con cảm thấy chuyện này cũng rất trọng yếu, nếu sắp nển rơi xuống, bánh ngọt sẽ ăn không ngon, bây giờ hơn nửa đêm, con không muốn phải đi đến nhà quả phụ đang trong thời kì mãn kinh ở phố bên cạnh gỗ cửa khiêu chiến vì một cái bánh ngọt”

Người đàn ông gật đầu: “Ta có thể hiểu được tâm trạng của con, bởi con còn không biết sắp tới chính mình phải gặp chuyện gì... một quả phụ nho nhỏ mà thôi, bà ta không đáng kể gì so với chuyện ta định nói”

Phong Tiểu Tiểu trầm mặc, cô thấy mình không nên mong chờ sẽ có tiếng nói chung với một con bệnh thần kinh.

”Con đã nghe đến Nữ Oa chưa?”

“...”

”Nữ Oa trong truyền thuyết, Tam Hoàng chỉ nhất Hoàng, biệt hiệu Oa Hoàng. Bà lấy bùn đất tạo người, cho nên cũng coi như thủy tổ của loài người, sau tìm đá ngũ sắc, đội đá vả trời... Có thể nói, chỉ cần là nơi có đất, Nữ Oa chính là tồn tại tối cao, chẳng lẽ con một chút cũng không phát hiện sao?! Con chơi bùn tốt hơn so với những đứa trẻ khác, đây chính là bằng chứng.”

“...”

”Nữ Oa, hào nữ Hi thị (câu này có lẽ là cô gái cao quý của dòng tộc Hi), họ Phong, đây là lí do vì sao con tên là Phong Tiểu Tiểu... Phong Tiểu Tiểu, con chính là Nữ Oa trong truyền thuyết! Mà ta, là người giúp con thức tỉnh, ta là Thái Bạch Kim Tinh!”

Người đàn ông trịnh trọng nói xong chữ cuối cùng, tiếp theo mang cội lòng đầy khao khát chờ mong nhìn về phía Phong Tiểu Tiểu.

“...”

“...”

Trầm mặc, trầm mặc thật lâu.

Sau một lúc lâu. Phong Tiểu Tiểu gật đầu tỏ vẻ thấu hiểu: “Thầy lúc vào cửa có phải bị đập đầu vào đâu?”

“...”

Ông ta hắc tuyến hồi lâu, tiếp theo thở dài: “Từ ba ngàn năm trước đến nay, thần tiên yêu quái đã không còn hiện thế, ngay cả chư thần trên thiên đình, đều cắt qua hư không, di chuyển đến một thế giới khác... cuối cùng, chư thần chỉ để lại ở thế giới này các tàn hồn, ngủ say trong pháp thân trần tục, nếu như không có gì tác động đến, các tàn hồn ấy cuối cùng cũng sẽ tiêu thất trong hư không. Chỉ có thượng cổ Tam Hoàng hoặc Đại Thánh mới có khả năng thức tỉnh tàn hồn trong pháp thân của chư thần. Mà con là thượng cổ thần duy nhất ta tìm được trong nhiều năm qua...”

Người đàn ông cầm lấy con dao dài vốn muốn dùng để cắt bánh ngọt trên bàn, về mặt đau thương xúc động lòng người: “Ta biết con không tin, nhưng nhất định trong chốc lát đây con sẽ tin” Nói xong giờ dao hướng Phong Tiểu Tiểu đi tới.

”Thầy muốn làm gì?” Phong Tiểu Tiểu cảnh giác.

”Đừng sợ, con chính là Nữ Oa! Chỉ cần tiếp xúc với nơi có đất, con sẽ không chết” Tay còn lại của ông ta cầm một miếng bùn đất: “Vừa lúc ta có chuẩn bị, bùn để tu bổ cũng mang đến cho con, chỉ chút nữa thôi con có thể tự kiểm nghiệm thần lực của chính mình”

Chuối tiêu ông cái đại dưa hấu!

Phong Tiểu Tiểu sắc mặt tái nhợt, trơ mắt nhìn người kia giờ con dao dài vung đến mình... Cô muốn tránh, Phong Tiểu Tiểu thề, cô muốn tránh, nhưng mà gừng càng già càng cay, lão già này thoát nhìn là con bệnh thần kinh, thế nhưng cũng không thể phủ nhận chuyện ông ta là thầy của mình.

Cô nên sớm nhận ra, một ông thầy có thể mời cao thủ đến dạy võ cho mình thì công phu trên người sao lại không có?

Cho nên con dao dài kia không do dự, không trì hoãn, mở một đường vào bả vai của Phong Tiểu Tiểu, máu tươi trong phút chốc phun ra như suối.

Phong Tiểu Tiểu trọng thương ngồi bệch xuống đất, cả người phát điên, ông ta lại hưng phấn ngồi xuống trước mặt cô, quăng dao, cầm bùn vui vẻ xem cô: “Mau! Mau vận dụng thần lực của con, sau đó con có thể phục hồi như cũ”

Về mặt chờ mong kia, ông ta như âu yếm nhìn nữ phù thủy chuẩn bị biến thân, chỉ kém không thốt lên một câu: “Tiếp theo chính là thời khắc kì tích...”

Phong Tiểu Tiểu cắn răng, cầm bùn đất trong ánh mắt chờ mong của thầy, hung hăng ném thẳng vào mặt ông ta, cuối cùng nói ra lời thoại đã muốn gào thét kể từ khi ông ta bước vào cửa:“TÔI X!!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Kí Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-2: Được rồi tôi là nữ oa

Không thể khai phá thành công thần lực, Phong Tiểu Tiểu cứ thế mà nhanh chóng bị xe cứu thương lôi đi. Đáng xấu hổ là, tên hung thủ giết người bắt thành kia lại còn dám mang về mặt bị thương cùng lên xe, lôi kéo tay Phong Tiểu Tiểu, như bị cái gì nghiêm trọng đã kích:“Tại sao lại như vậy, tại sao lại như vậy...”

Người đàn ông cứ thế một đường theo đến bệnh viện, trên đường ánh mắt hoàn toàn dại ra, cho đến khi Phong Tiểu Tiểu băng bó xong cũng chưa khôi phục, về mặt bị đã kích mắt hôn lác phách này khiến cho bác sĩ vốn nhìn quen sinh tử cũng không khỏi có chút cảm động.

“Anh là người nhà của bệnh nhân sao?” thầy thuốc thương cảm an ủi:“May mắn không tổn thương đến động mạch chủ, tĩnh dưỡng một thời gian sẽ ổn thôi. Vị tiểu thư này không sao, anh cũng không cần quá lo lắng.”

Nói xong còn dùng ánh mắt nhìn bạn trai/ chú/ chồng/ bạn...vui vẻ liếc Phong Tiểu Tiểu, dù sao mặc kệ cái thân phận gì thì người đàn ông này cũng quan tâm cô.

Con rùa khốn kiếp nào nói ánh mắt quần chúng sáng như tuyết?! Phong Tiểu Tiểu về mặt vụn vụn, bi thiết:“...Bác sĩ, có thể chúng tôi nói riêng với nhau vài câu không?”

“Đương nhiên là được” Bác sĩ ánh mắt càng thêm vui mừng:“Hai người đến phòng bệnh đi”

Thuận lợi chuyển đến phòng bệnh, y tá lần lượt ra ngoài, trầm mặc một hồi, Phong Tiểu Tiểu tà tà, liếc mắt nhìn người đàn ông đang thất thần:“Vừa lòng?”

Ông ta rớt cuộc hoàn hồn:“Không! Không! Không phải như vậy! Con phải tin ta! Con là Nữ Oa còn ta là Thái Bạch Kim Tinh!”

“...”

Cô cảm thấy ông ta là một kẻ bệnh thần kinh ngây thơ...Phong Tiểu Tiểu ánh mắt cực kì phức tạp, phiêu mắt đến hướng khoa tâm thần, uyển chuyển đề nghị:“Đã đến đây rồi, sao thầy không tiện thể làm vài cái kiểm tra nhỉ?”

“Con nghi ta bệnh thần kinh?!?” Người đàn ông phần nộ

“...”

Không, cô không hoài nghi, là tin tưởng

Phong Tiểu Tiểu thờ dài:“Con không nghĩ như vậy, chỉ thấy kiểm tra sức khỏe định kì là thói quen tốt mà thôi...thầy ngoan ngoãn đi kiểm tra, kiểm tra xong chị sẽ mua kẹo cho ăn nhé”.

Người đàn ông cảm tức nhìn Phong Tiểu Tiểu, Phong Tiểu Tiểu đứng lí hợp tình nhìn lại. Mẹ nó, thân là người bị hại, chẳng lẽ cô còn không có quyền vạch trần chân tướng thật sao?!!

Ông ta cắn răng:“Ta còn biện pháp khác để chứng minh! Con hiện tại có thể không tin nhưng chắc lát sẽ phải tin!”

Lời kịch này sao lại quen tai đến mức quí dị thể này

Phong Tiểu Tiểu có chút dự cảm không rõ, sau đó một giây, cô nhớ ra mình rốt cuộc đã nghe câu nói kia từ chỗ nào.

“Thức tỉnh đi! Nữ Oa!!”

Người đàn ông hét lớn một tiếng, từ trong lòng lôi ra thứ gì đó vút đến hướng cô.

Phong Tiểu sợ hãi, lần trước bị chém cũng là quá trình thế này.

Người đàn ông không biết ném ra cái gì, Phong Tiểu Tiểu chỉ cảm thấy một đường ánh sáng vàng hiện lên, tiếp theo đầu như bị búa tạ đập xuống một cú thật mạnh muốn ngắt đi, cơ thể dần dần xuất hiện cảm giác bành trướng, giống như có thứ gì sẽ phá vỡ mà tuôn ra, thuận theo đó, hai chân cô kéo dài,

cuối cùng trong nháy mắt trước khi mất đi ý thức, Phong Tiểu Tiểu thấy ảo giác, cô tựa hồ nhìn thấy quần dài mình rách toạt, tiếp theo một đuôi rắn đậm màu trắng mập mạp dài hơn hai mét (nguyên văn là hai thước, nhưng ta search google thì thấy 1 thước = 0,23m vậy ko lẽ tính ra cái đuôi chỉ dài có 46 cm à...Nên ta chém thành 2m luôn) thay thế đôi chân, kết quả trước mắt một mảnh hắc ám..

Một giấc mộng có thể dài bao lâu?! Vấn đề này rất khó cho ra được một câu trả lời chính xác, căn cứ vào mỗi người đi vào giấc ngủ sâu cạn không giống nhau, cảnh trong mơ cùng ngoài đời thực lại càng không trôi qua cùng biên độ thời gian, có giấc mộng có thể mộng được cả đời, có giấc mộng chỉ trôi qua vài ngày như sinh mệnh ngắn ngủi của một con bướm, càng có khi, bạn vừa nhìn đến khuôn mặt một người thì mộng cũng xong.

Phong Tiểu Tiểu gần đây mơ một đoạn ngắn, có một cô gái kéo đuôi rắn nặn tượng đất chán đến chết, có hai cha con buu hăn đánh nhau đến thiên địa kịch liệt biến chuyển, còn có thái dương thần hỏa hùng hực thiêu đốt hòn đá nhiều màu..

Một loạt mảnh nhỏ hình ảnh hiện lên, cuối cùng tỏa ra, thành những chùm sáng hướng về phía cô bay tới, chỉ còn cái đuôi rắn màu trắng của cô hiện lên một mảnh trong bóng tối..

Vào sáng sớm, Phong Tiểu Tiểu rớt cuộc mơ mất, mà người đàn ông ngồi bên giường luôn chơi điện thoại vui sướng tiến đến:“Con tỉnh rồi?”

“...Không, con mộng du” Phong Tiểu Tiểu nhanh chóng nhắm mắt lại lần nữa.

Ảo giác! Nhất định là ảo giác! Chính mình lúc này tuyệt đối không phải ở bệnh viện, cho dù ở bệnh viện cũng tuyệt đối không phải do mặt hàng này chém thương, cho dù bị chém thương cũng tuyệt đối không nghe đến đối phương nổi điên một mực chắc chắn mình là Nữ Oa, cho dù nghe được cũng tuyệt đối không phải trước khi ngắt thấy chân mình biến thành đuôi rắn..

“Tỉnh rồi thì chúng ta nói chuyện cho tốt đi, tin chắc con đã thừa nhận sự thật rằng chính mình là Nữ Oa”

“...”

Giảng co mười phút sau, Phong Tiểu Tiểu rớt cuộc nhận mệnh trọn mắt, trừng mắt nhìn người đàn ông một cái:“Thầy cho con một cái giải thích!”

Người đàn ông cảm ra một tấm bùa:“ta còn dư một tấm hoàng phù, có thể cho con lại thử nghiệm hình thái Nữ Oa, muốn thử không?”

“...Cái này không cần, hôm qua làm ra động tĩnh lớn như vậy, bệnh viện không đem hai ta vào phòng nghiên cứu động vật?” Phong Tiểu Tiểu thờ dài, được người đàn ông đỡ nâng ngồi dậy, nhấp một miếng nước nhuận yết hầu hỏi.

“Lần đầu biến hóa kiểm soát sẽ không tốt, con lại lập tức ngắt đi, sau đó liền biến lại chân người...” Nói tới đây ông ta khả nghi tạm dừng một chút, ho khan hai tiếng xấu hổ quay đi:“Cho nên không ai phát hiện hình thái đuôi rắn của con, ta lấy đại một cái cơ giải thích một chút bọn họ liền đi, yên tâm đi..”

Ông ta cự tuyệt hồi tưởng chuyện đêm qua, ban y tá xông vào cửa phát hiện quần dài rách nát dưới giường, kinh tủng nhìn ông ta với vẻ mặt nhìn biến thái, tuy rằng đã nhanh chóng lấy chăn che đi khi đuôi rắn lột xác trở lại chân người, không để cho bạn học Nữ Oa bại lộ trước mắt người khác một chút gì, nhưng cũng vô pháp che dấu dấu vết chứng có một phần giường bị đuôi rắn lấn lộn.

Suốt đời này hẳn không thể quên ánh mắt các y tá nhìn về phía bản thân lúc đó, hơn nữa đối phương liếc tiểu nữ sinh trên giường lại chuyển trở về, cái loại sắc mặt khiển trách một tên mặt người dạ thú kia cho hẳn nếm được cái gì gọi là tuyệt vọng..

Phong Tiểu Tiểu lúc này không chú ý nhiều như vậy, toàn bộ lực chú ý của cô đã tập trung cho việc phân tích trên truyện thần thoại:“Được rồi,..nói như vậy con thực sự là Nữ Oa?”

Thừa nhận sự thật cũng không khó, hơn nữa Phong Tiểu Tiểu nghĩ như vậy đối với cuộc sống của mình cũng không có gì ảnh hưởng:“Nói đi, mục đích của thầy khi cho con biết là gì?! Nói trước, con sẽ không phụ trách hòa bình thế giới”

Người đàn ông đang lâm vào trạng thái tinh thần sa sút rớt cuộc tỉnh táo, bình phục một chút cảm xúc sau về mặt lại bình thường:“Ta cũng không cần con làm chuyện khó khăn như vậy,..ki thật rất đơn giản, ta hi vọng con có thể giúp đỡ pháp thân thần hồn của chư thần trùng tu đạo hạnh, chấn hưng thiên đình”

“...Con thấy hay là chúng ta vẫn nên cứu thế giới trước đi”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 2: Bước lên bánh xe định mệnh

Sau khi trở thành thần tiên nên làm cái gì?

Cho toàn thể giới biết bản thân có bao nhiêu trâu bò?! Cố gắng thăng cấp, đập ngã hết thầy những nhân vật phản diện Giáp Ất Bính cả gan khiêu chiến?! Hưởng thụ ánh mắt kính ngưỡng xen lẫn ghen tị hận của mọi người đồng thời thu phục hoa đào ba năm bảy chín đóa?! Sau đó trở thành chủ thần tối cao bạch kim đại thần ngửa mặt cuồng tiếu rồi đập toái hư không, thọ ngang trời đất?

Tất cả đều sai.

Sau khi thức tỉnh, nửa thân biến rắn, thể chất Phong Tiểu Tiểu cũng theo đó mà biến đổi lớn. Nghi ngoi được một đêm, miệng vết thương nguyên bản vốn dữ tợn đã sớm tự lành khép lại chỉ còn nhọt nhọt một chút thịt hồng.

Khi vừa phát hiện chuyện này, Phong Tiểu Tiểu thật sự rất vui mừng, nhưng lúc cô y tá xinh đẹp bước vào nhắc nhở bệnh nhân sắp đến giờ kiểm tra và thay thuốc, một nam một nữ vừa nói chuyện xong trong phòng nhất thời rối rắm không biết phải ứng phó thế nào.

Không có miệng vết thương, giải thích với bác sĩ sao đây?!

Dù sao Phong Tiểu Tiểu cũng tuyệt không tài cán đến mức tự khám mình thêm một dao chỉ để người ta thuận mắt.

“...Trốn đi?” Người đàn ông đau răng hỏi lâu mới đưa ra đề nghị.

“Con đã làm chuyện gì đuổi lí mà phải trốn?!” Phong Tiểu Tiểu phát điên

“Nhưng là con...”

Vừa nói được một nửa, cửa phòng bệnh đã bị đẩy ra, cả hai người đều bị dọa đồng thời quay đầu, sau đó phát hiện, đứng bên ngoài không phải là cô y tá họ khó đối mặt, mà là chủ cảnh sát họ không muốn đối mặt...

“Cô là nạn nhân tối qua bị thương phải không?” cảnh sát liếc mắt một cái liền tập trung vào Phong Tiểu Tiểu trên giường bệnh.

không hổ là bệnh viện chính qui, để bác sĩ nơi này xử lí xong miệng vết thương nghiêm trọng như vậy mà không báo cảnh sát là không có khả năng...

Cảnh sát dường như không để ý té ngã, theo thói quen nhìn một vòng phòng bệnh, rất chủ nghĩa nhân đạo bỏ qua người bị thương Phong Tiểu Tiểu, chọn người đàn ông mà tiến hành công tác: “Anh là người nhà nạn nhân?! Nếu không phiền, mời anh thuyết minh lại một chút tình huống vị tiểu thư này bị thương”.

Này, kì thật tình huống lúc đó khá là phức tạp... Người đàn ông liếc nhìn Phong Tiểu Tiểu trên giường đang giương mắt chuyên chú ngắm phong cảnh, nghĩ, nghĩ...

Nói thật thì khẳng định là không thể, nhưng muốn nói dối mà không có sơ hở cũng thật khó khăn... người đàn ông lau mồ hôi lạnh, phi nhỏ Phong Tiểu Tiểu thấy chết không cứu, ngẩng đầu, cười gượng: “Chú đoán đi?!”

“...”

Cảnh sát hiện lên mấy vạch hắc tuyến: “Tiên sinh, mong anh nghiêm túc phối hợp, dù sao đây cũng là vấn đề liên quan đến an toàn của thân nhân anh... Tôi đoán đây là có người ác ý tấn công?”

Dù sao nghe tình huống cùng vị trí băng vải, miệng vết thương hẳn là ở trên bả vai, nếu tự hành động là rất khó đạt đúng vị trí cùng hiệu quả.

Kẻ hành hung tiếp tục lau mồ hôi lạnh: “...Chú đoán tiếp”

Cảnh sát: “...”

Mất thấy cảnh sát sắp nổi bão, Phong Tiểu Tiểu rút cuộc quay đầu lại ngắt lời: “Kì thật đây là hiểu lầm!”

“Hiểu lầm?!” cảnh sát cơ hồ nhe răng cười, hai con rùa khốn kiếp này đùa giỡn hấn vui lắm sao.

“Đúng vậy, anh tìm lầm người” Phong Tiểu Tiểu chân thành xem cảnh sát: “Tôi nằm viện là bởi vì đột nhiên phát sốt, nơi này không có ai bị thương cả, nạn nhân anh nói không chừng nằm ở phòng bệnh khác.”

Người đàn ông tròn mắt há mồm, thật không nghĩ em gái này viện lí do đều lười, trực tiếp đem trắng đen trộn lẫn.

“Cô không phải người bị thương?” cảnh sát nhìn lại bản hồ sơ, đối chiếu thông tin đầu giường bệnh: “Tên Phong Tiểu Tiểu, vai... đúng là cô mà”

“Bác sĩ ghi nhầm rồi” Phong Tiểu Tiểu rất kiên định, cô biết bác sĩ buổi tối đến sáng sẽ giao ban, không có nhân chứng, cô không thừa nhận thì thế nào.

“Nhưng là trên vai cô...” Tầm mắt dời đến băng vải.

“Cột chơi cho vui” Phong Tiểu Tiểu sáng khoái gỡ băng vải xuống. Da thịt một mảnh bóng loáng, ngay cả điểm hồng nhọt cũng không

“...Nhưng lúc này anh ta không phủ nhận...” cảnh sát vẫn thấy có chỗ nào đó không đúng.

“Trắc nghiệm IQ của ông ta là 80, thuộc nhóm người có trí tuệ thấp, phản ứng chậm chạp là chuyện bình thường” Phong Tiểu Tiểu rất bình tĩnh không nhìn người đàn ông đang trợn mắt há mồm.

Chú cảnh sát cho dù sức tưởng tượng có cao xa, cũng không có khả năng liên tưởng đến Phong Tiểu Tiểu có thể chất siêu nhân được, miệng vết thương không tồn tại là sự thật khách quan, không có khả năng bài trừ, vậy thì chân tướng...khép lại vở, chú cảnh sát rất quyết đoán gật đầu: “Tốt, tôi hiểu”

Thì ra chân tướng chính là tên bác sĩ báo nguy kia mới là con rùa khôn kiếp đũa giỡn hần.

Cảnh sát vừa đi, Phong Tiểu Tiểu liền vội cởi quần áo người đàn ông: “Mau! Cởi quần!”

“Gi?!” Người đàn ông há hốc mồm.

“Mẹ nó, thầy cũng không thể để con thả rông chạy ra ngoài chứ?! Thưa lúc bác sĩ chưa tới, chúng ta chạy mau!”

“Vậy còn ta...?”

“Thầy mặc đồ bệnh nhân”

“Gi?!”

Phong Tiểu Tiểu hí mắt uy hiếp: “Cục diện này là ai gây ra? Thầy nghĩ sao?”

“...Ta mặc đồ bệnh nhân”

Rất có hiệu suất trước khi bác sĩ đến kiểm tra thay thuốc liên làm thủ tục xuất viện, một nam một nữ nhanh chóng bỏ trốn mất dạng.

Phong Tiểu Tiểu có một căn phòng nhỏ đứng tên cô, đây là quà sinh nhật năm 18 tuổi người đàn ông này tặng. Ngày sinh nhật 20 tuổi, Phong Tiểu Tiểu mang bánh ngọt đến nhà mới, tự yên lặng chúc mừng sinh nhật đồng thời ăn mừng tân gia, không nghĩ đến, lại gặp con hàng này, cho tới bây giờ mới rảnh trở về.

“Thầy tính cho con làm cái gì?!” Phong Tiểu Tiểu mở cửa vào phòng hỏi người đàn ông: “Trước nói cho tốt, mặc kệ là cứu vớt thế giới hay chấn hưng thiên đình, đều chỉ có thể làm việc xem như nề mặt thầy, lao động không có tiền lương thì cho dù ý nghĩa vĩ đại cũng tuyệt đối không thể ảnh hưởng đến công việc chính của con. Nếu bởi vì đi sớm về muộn hoặc là không thể không đi hàng yêu phục ma mà phải nghỉ làm, khiến cho ông chủ tương lai bất mãn với con, thì mọi vấn đề như khấu trừ tiền lương linh tinh thầy phải gánh toàn bộ trách nhiệm”

Người đàn ông ngẫm lại: “Vấn đề cuộc sống ta có thể giúp con giải quyết.”

“Ý thầy là muốn bao dưỡng con để con bảo vệ hòa bình thế giới?”

“...Ý ta là có thể cho con một nhà mặt tiền tự kinh doanh, đổi lại con phải tích cực tìm kiếm pháp thân tàn hồn của các chư thần.” Ông ta giải thích: “Sau khi nhận truyền thừa của thượng cổ đại thần, dùng lời trong tiểu thuyết mà nói chính là bánh xe vận mệnh đã bắt đầu lăn về phía trước. Sau này bên cạnh con sẽ lục tục xuất hiện càng nhiều nhân vật đặc thù, không có đủ thời gian, con cần bản không có biện pháp tìm ra bọn họ, càng đừng nói đến việc trùng tu pháp thân”

“Con sẽ cân nhắc, chúng ta ra ngoài ăn trước đi” Phong Tiểu Tiểu trở về phòng ngủ, thay quần áo rồi đi ra ngoài.

Hai người đi bộ mấy trăm bước, ngang qua một công viên nhỏ bên đường, Phong Tiểu Tiểu thính lực trở nên nhạy bén không ít, ần ần nghe được từ trong công viên truyền đến một tiếng kêu đau đớn hòa với hỗn độn bước chân cùng âm thanh hô nhỏ.

“...”

“...”

Cùng dừng chân, người đàn ông nhíu mày hỏi: “Con nghe được?”

“Bớt lo chuyện bao đồng đi, coi chừng gặp phải tên côn đồ nửa đêm thăm thầy đấy”

“Không được” người đàn ông thái độ rất kiên quyết: “Ta cảm giác được, người kia cũng là thần tiên”.

“...”

Theo lời người đàn ông mà nói, chính là bánh xe định mệnh đã lăn về phía trước...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3: Nhị lang thần

Thời điểm hai người Phong Tiểu Tiểu đến hiện trường, sự kiện xung đột hù hù thực thực đã đến hồi kết thúc.

Trừ bỏ một nạn nhân quần áo rách nát chặt vật nằm trên cỏ, nhóm người hành hung đã đi xa... Đúng là nhóm người, Phong Tiểu Tiểu nghe được tiếng hít thở gần đó, ít nhất không dưới 10 người, chỉ có điều mấy thằng nhãi chạy quá nhanh, không bắt được kẻ nào.

“Đúng, là người này” người đàn ông nhìn qua bãi cỏ, phi thường khẳng định chỉ vào nạn nhân nằm ở đó.

“Thi thể” tuy rằng nhìn qua bị đánh cực thảm, nhưng ý thức coi như tỉnh táo, miễn cưỡng mở mắt nhìn hai người bên cạnh, suy yếu, lại ngả ngón mười phần, nói: “Giật tiền?! Cướp sắc?! Các người đến chậm một chút, cả tiền mặt lẫn thể trên người tôi vừa bị cướp sạch. Cướp sắc thì thật ra có thể miễn cưỡng phối hợp, thừa lúc tôi bây giờ còn sức... nhưng đàn ông thì chỉ có thể đứng nhìn thôi nha~~~~”.

Phong Tiểu Tiểu nghiêm túc gật đầu: “Con bây giờ đã biết lí do tại sao anh ta bị đánh”.

“Mấy thứ đó không quan trọng, nhanh đến giúp một tay!” Người đàn ông nâng “thi thể” dậy, đặt khiêng lên vai.

“Hăng hái làm việc nghĩa sao?” thi thể được cứu vẫn còn ngửa miệng: “Không khí xã hội thật hài hòa, chỉ là tôi không có cái gì báo đáp, các người thật sự muốn cứu tôi về?! Đầu tư thất bại thì không vui đâu”.

“Không sao, lại nói cũng không cần đầu tư gì nhiều, chỉ mấy đồng bùn mà thôi” người đàn ông rất thành khẩn trả lời, ngoắc ngoắc thúc giục Phong Tiểu Tiểu: “Còn không mau chút!”

Phong Tiểu Tiểu vốn còn đang chưa biết cứu người thế nào, nghe đến đó liền phản ứng lại, vui vẻ: “Thầy bảo con dùng năng lực của con để cứu anh ta?” Tuy rằng từ lúc thức tỉnh đến bây giờ còn chưa có thử qua, nhưng nếu lấy thằng nhãi này để thử tay nghề, cô cũng rất vui vẻ.

Muốn tìm một lí do để mình an tâm thoải mái, không hề có cảm giác áy náy khi xuống tay thật không dễ dàng, cái này xem như là thiên ý sao?!

Soái ca miệng ngửa cũng chớp mắt sững sờ: “Miệng vết thương sẽ nhiễm trùng, các người... thì ra các người cũng là người hấn phái tới?” nói đến câu sau, sắc mặt soái ca thay đổi

Phong Tiểu Tiểu tùy tay lấy đồng bùn quăng đến trên người soái ca, không nhìn sắc mặt xanh mét của đối phương, đem bùn đắp, trét, thờ dài: “Con cuối cùng cũng biết được cái gì gọi là lời kịch vừa nghe ra liền thấy được một đại âm mưu phía sau, chúng ta sẽ không mở ra cái gì đầu mối chính của cao cấp kịch tình đi?”

Soái ca bị thương không cách nào lí giải tình huống trước mặt, hồ nghi xem hai người.

“Không quan trọng, cậu nghe tôi nói” người đàn ông nhập hồn quay lại trạng thái thần kinh đêm trước, đặt tay lên người soái ca, nói: “Kì thật cậu có một thân phận rất đặc thù, mà thân phận này cũng sẽ làm nhân sinh của cậu sau này biến hóa nghiêng trời lệch đất... cậu chẳng lẽ không phát hiện bản thân lớn lên không giống những đứa trẻ bình thường?!”

“Anh ta chơi bùn cũng chơi tốt hơn những đứa trẻ khác sao?” Phong Tiểu Tiểu xoa móng vuốt nhỏ đầy bùn, hỏi.

Người đàn ông không nhìn Phong Tiểu Tiểu, thân nhiên đối mặt với soái ca đang nhìn mình như bệnh thần kinh, nói tiếp: “Tôi biết cậu không thể hiểu được lời nói của tôi, nhưng không vấn đề, tôi có thể chứng minh ngay lập tức...”

Phong Tiểu Tiểu run run tay nhỏ bé, tán dương: “Ừ, hôm qua khi thầy cầm dao khám con phải vào bệnh viện cũng tự tin như vậy...”

“...”

“...”

“...”

Soái ca bị thương hít một hơi lạnh, ánh mắt nhìn người đàn ông đã không còn là ánh mắt nhìn một con bệnh thần kinh bình thường. Người đàn ông bị phần trăm Phong Tiểu Tiểu: “Không phải cuối cùng ta cũng đã chứng minh được rồi sao?! Con có thể không xen mồm không?!”

Căn cứ vào thái độ không nên kích thích người có vấn đề về đầu óc, soái ca bị thương cẩn thận hỏi: “Ông rốt cuộc muốn nói cái gì?”

“Thật sự cậu chính là Nhị Lang Thần trong truyền thuyết!!” Sợ Phong Tiểu Tiểu lại quấy rối, ông ta bỏ qua dài dòng, trực tiếp tuyên bố.

“...”

“...”

Soái ca bị thương rất nghiêm túc quay đầu nhìn Phong Tiểu Tiểu: “Cô là người nhà của bệnh nhân phải không, thực sự thì bệnh này đã đến giai đoạn không tiện thả ra đường, có cần tôi giới thiệu cho trại an dưỡng nào tốt chẳng hạn?! Thuận tiện nói một chút, có thể đem... ách, cái gì đó ra khỏi vết thương của tôi sao? Tôi nghĩ mình bây giờ cần là sát trùng cùng băng bó...”

Phong Tiểu Tiểu đồng tình nhìn soái ca bị thương, đối với tâm tình của đối phương trước mặt có loại hiểu biết thật vi diệu, nhìn anh ta giống như nhìn thấy được chính mình đêm qua: “Thì ra anh là Nhị Lang Thần?! Ngưỡng mộ đã lâu, tôi là Nữ Oa” Phong Tiểu Tiểu vươn ra móng vuốt bản.

“...Làm ơn... đừng làm loạn.” soái ca bị thương nghiêng răng.

Dương Nghiễn không biết tại sao mình gần đây thật xui xẻo.

Đầu tiên là vài ngày trước vì một cuộc tranh cãi đặc thù liên lụy mà bị hãm hại, tiếp theo chạy ra bên ngoài lưu lạc vài ngày, sáng sớm ra cửa không bị người của đối phương bắt được lại gặp phải một đám côn đồ bắt lương.

Nếu là trước đây, Dương Nghiễn vốn trên tay có vài phần công phu tất nhiên là không có sợ cái gì, nhưng không khéo là vừa lúc đang phát sốt, tay chân vô lực lại thêm đối phương người đông thể mạnh, cuối cùng không chịu nổi bị quần ẩu, ngã xuống đất.

Con người mà, cảm xúc sẽ có lúc lên lúc xuống, tâm tình không tốt, người ta thường dễ bộc lộ âm dương quái khí...

Chính vì thế, đang xui xẻo tới cực điểm, Dương Nghiễn nhìn trước mặt mình lại xuất hiện một nam một nữ mới có thể khiêm nhã như vậy, thật sự hấn cần phát tiết một chút bất mãn mấy ngày liên tục dồn nén.

Nhưng ngay sau đó, hấn phát hiện, thì ra những gì mình trải qua trước đây không là gì cả, ít nhất hấn còn có thể xui xẻo hơn. Thật vất vả mới thấy được hai người nhìn như cứu tinh, lại nhận ra bọn họ là mấy kẻ thần kinh có vấn đề.

Phong Tiểu Tiểu rất vui vẻ thỏa mãn thưởng thức sắc mặt vặn vẹo của Nhị Lang Thần trong truyền thuyết, thấy tận mắt những rắc rối bản thân từng trải qua lại xuất hiện trên người người khác, Phong Tiểu Tiểu không tự chủ được các loại thỏa mãn, các loại thành tựu, các loại vui sướng khi người gặp họa, cuối cùng cũng có người theo chân sụp đổ nảy lên trong lòng.

Xem đủ, Phong Tiểu Tiểu hào tâm nhắc nhở hai người đàn ông đang giằng co: “Thầy... không phải còn tám hoàng phù sao?! Thứ đồ chơi kia không dùng được với anh ta sao?!”

Giải thích cụ thể thật sự quá phiền toái, là người trải nghiệm đầu tiên, phong Tiểu Tiểu hoàn toàn không tin tưởng năng lực thuyết phục của người đàn ông này.

Ông ta bùng tình đại ngộ: “Đúng vậy, có thể!”

Vì thế tiếp theo, Phong Tiểu Tiểu lấy ngôi thứ ba gần gũi vây xem một màn quen thuộc chính mình từng trải qua.

Hoàng phù bị xé ra trước biểu tình sợ hãi của soái ca bị thương, một đạo hào quang xẹt qua, soái ca bị thương sững sờ một chút, từ cơ thể một đạo ánh sáng màu đỏ dựng thẳng chột lóc, tiếp theo lập tức ngắt đi, hấn là đi du lịch trong mộng giống Phong Tiểu Tiểu.

Thực đáng tiếc, nhắc nhở quá sớm, cứ để hấn cũng bị chém một dao trước thì... Phong Tiểu Tiểu than thở mình quá tốt bụng. Nhìn vết thương lây lợi trên người đối phương, có chút thất bại thừa nhận cái gọi là thần lực của mình cũng không thể phát huy hiệu quả, ngoắc: “Đến đây, chúng ta đem Nhị Lang thần trở về trước đây”.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Thông thiên nhãn

Sau khi tỉnh dậy cái khác không nói, đầu tiên thể chất thay đổi là không thể thiếu, cũng là cái thể hiện ra bên ngoài rõ nhất.

Bạn học Nhị Lang Thần một thân xanh tím ứ ngán trong quá trình bị khuẩn vắc đã sớm tiêu mất bảy tám phần, đến khi bị quăng lên sô pha nhà Phong Tiểu Tiểu thì ngay cả các miệng vết thương cũng đều khép lại khá tốt.

Việc tiếp theo chính là chờ anh ta tỉnh lại.

Vì không bỏ lỡ thời khắc có ý nghĩa lịch sử này, Phong Tiểu Tiểu hủy bỏ kế hoạch ăn com bên ngoài, trực tiếp đổi thành gọi com đến nhà.

Vì thế, đến lúc Nhị Lang Thần tỉnh dậy, chậm rãi mở to mắt, ánh vào con người là một nam một nữ, một trước một sau, đều tự ôm com hộp ngồi xổm trước mặt mình, mắt không chớp ăn thật ngon miệng.

Làm, làm gì?!

Nhị Lang Thần kinh hãi.

“Tỉnh?!”

Cô gái nuốt xuống một miếng thịt sườn, hươ hươ chiếc đũa thần thiện chào hỏi.

Nhị Lang Thần:”...”

Nếu hần nhớ không lầm, trước khi mình hôn mê, cô gái kia hình như tự giới thiệu là Nữ Oa?

Lại nhìn Thái Bạch Kim Tinh đang cắn giò heo miệng dính đầy mỡ... Nhị Lang Thần thật tình cảm thấy thế giới này chính là một cái chén cụng (bị kịch).

Hồi lâu không nói gì, Nhị Lang Thần chậm rãi ngồi dậy trên sô pha, xoa xoa cánh tay, xoa xoa chân, nhìn bằng mắt cùng tự thân cảm nhận thì thấy thân mình rất khỏe, xem ra thành thân tiên vẫn là có lợi, ít nhất tiết kiệm được không ít tiền thuốc men: “Thế giới này thật thần kì” Nhị Lang Thần buông tiếng thở dài, nói không nên lời, không biết là đang xúc động hay gì nữa.

Phong Tiểu Tiểu đồng cảm, cảm giác có đồng nghiệp thật tốt, sau này nếu lão đàn ông kia lại nổi điên, ít nhất cũng có người cùng mất mặt với mình.

“...Tôi muốn biết, rốt cuộc các người muốn tôi làm cái gì?”

Trí nhớ thần tiên với Phong Tiểu Tiểu, với Dương Nghiễn mà nói, giống như là nhìn một bộ phim điện ảnh ở góc độ thứ ba—tuy rằng rất hiểu, nhưng cảm xúc chân thực không bao nhiêu. Mọi người đều sớm trưởng thành rồi, nhân cách cũng đã sớm định hình, trên cơ bản mà nói muốn thay đổi bởi một bộ phim điện ảnh là chuyện không thực tế.

Phong Tiểu Tiểu nghe xong vấn đề của Nhị Lang Thần phát phát tay tỏ vẻ không sao cả, quăng đến anh ta một hộp com khác: “không có gì, chỉ là rảnh rồi, tìm vài đồng nghiệp, cùng tu luyện cho vui... Đúng rồi, hộp com này 20 đồng, phí giao hàng là 10 đồng, chia ra ba người, anh trả cho tôi 23 đồng 3, lấy tiền mặt không quẹt thẻ, cảm ơn.”

“...”

Nhị Lang Thần hắc tuyến ôm com hộp, sờ sờ túi tiền so với cái mặt còn sạch sẽ hơn. Suy nghĩ một chút, kéo ra cái áo vốn đã rách không che được cảnh gì, lộ ra một bộ ngực tinh trắng, nghiêm túc hỏi: “Lấy thịt trả được không?!”

“...Tôi cho anh nợ.”

Chờ ba người đều ăn uống no đủ, người đàn ông cảm thấy mỹ mãn, say mê nhìn niềm vui ngoài ý muốn: “Vốn chỉ nghĩ là thức tỉnh Nữ Oa, không ngờ nhanh vậy mà tìm được thêm Nhị Lang Thần... Đúng rồi, tôi là Thái Bạch Kim Tinh, đã giới thiệu lúc nãy, lúc bên ngoài có thể gọi tôi là Lý Trường”.

“Phong Tiểu Tiểu.” Phong Tiểu Tiểu tự giới thiệu một câu, sau đó tò mò như đùa giỡn gọi: “Anh từ nhỏ có cái gì tinh thông không? Nghe nói tôi vì chơi bòn tốt mới trở thành Nữ Oa, còn anh đâu?”

Nhị Lang Thần Dương Nghiễn chà xát miệng, chống cằm suy nghĩ: “Chẳng lẽ là bởi vì tôi nuôi một con chó?!”

“...”

Hai đôi mắt nghi hoặc chờ mong giải thích cùng chuyển hướng đến chỗ Lý Trường, Lý Trường khóe miệng run rẩy: “Cái cậu thức tỉnh là thông thiên nhãn... chẳng lẽ trước đây cậu không chú ý đến mình thông thạo cái gì sao? Tỷ như năng lực hiểu rõ người khác linh tính?”

Dương Nghiễn dừng một chút, cười lạnh: “Có thể nhìn thấu tiểu nhân, quỷ quân tử có được tính không?”

Từ nhỏ hần đối với bản chất thiện ác của con người đặc biệt nhạy cảm, chẳng sợ đối phương hành động kín kẽ, công phu lại thâm sâu, chỉ cần chú ý liếc mắt một cái, là người xấu hay người tốt, cho đến bây giờ đều có thể dễ dàng nhìn thấu, giống như một loại phán đoán bằng trực giác.

Đương nhiên, nhiều người không tin vào phán đoán của Dương Nghiễn... Ai bảo hần không có chứng cứ!

Phong Tiểu Tiểu đối với khả năng đặc dị này có cảm tưởng nói không nên lời, lại cảm thấy có chút tiếc nuối đồng tình: “Khi nào có thể tiến hóa đến mức nhìn thấu dãy số nào trúng độc đắc, khi đó anh xem như tu thành chính quả... nếu không được thì tiến hóa đến nhìn xuyên thấu cũng được, chứ nhìn ra ai quân tử ai tiểu nhân thì làm được gì?”

“Tại sao lại vô dụng?” Dương Nghiễn tò mò, thật ra hần cũng từng dùng khẩu khí đùa giỡn để cùng bạn bè đàm luận vấn đề này, nhưng chưa từng nghe qua đánh giá như vậy.

Phong Tiểu Tiểu nhìn vào mắt hần: “Dùng lời kịch mà nói, chính là ‘anh biết quá nhiều rồi’...” (cái chỗ này hơi khó hiểu, thường mí bạn xem phim xã hội

đen, khi mà người ta giết người diệt khẩu thì thường hay nói: “người biết quá nhiều rồi, người như người không nên để sống” kiểu vậy đó).

Không hay ho nhất là, những người khác vĩnh viễn không biết được nhiều như hắn, vì thế hoặc là không hợp mà tách ra, hoặc là kiềm chế ghê tởm giả ngu lẫn xả vào. Mặc kệ kết quả ra sao, đối với một người biết quá nhiều sự thật sẽ không hề dễ chịu.

Dương Nghiễn Ngẩn người, tiện đà cười to: “Đúng vậy, quả thật là ‘biết quá nhiều rồi’.”

“Lại nói, Thông Thiên Nhân của Nhị Lang Thần vốn là do Nữ Oa nương nương giúp hắn mở... à, không phải nói con, ta đang chỉ Nữ Oa chủ hôn thần sáng lập. Mà năng lực của Thông Thiên Nhân chính là nhìn thấu thiên hạ vạn vật, hôn phách con người có công đức thiện ác, cậu thấy rõ hết, cho nên tự nhiên có thể liếc mắt là nhìn thấy đối phương là dạng người gì.” Lý Trường giải thích.

Dương Nghiễn không để ý tới ông ta, quay đầu nhìn tiểu Nữ Oa vừa làm cho hắn hứng thú: “Tôi hiện tại không có nhà để về, muốn ở chỗ này cầu bao đường, không biết có tiện không?”

Sau khi mở mắt, năng lực tựa hồ càng thâm nhuận hơn so với trước đây, Dương Nghiễn thậm chí không cần cố ý ngưng thần vẫn có thể nhìn trên thân người khác những quang sáng màu sắc khác nhau, hoặc tinh nhuận hoặc mờ đục. Tiểu Nữ Oa trước mắt thuộc loại sạch sẽ làm cho người ta cảm thấy thoải mái dễ chịu.

Phong Tiêu Tiêu rất thật thà thờ dài: “Mặc kệ tiện hay không tiện, chỉ cần anh là Nhị Lang Thần, tôi nhất định phải đồng ý... Nột, thấy không, chủ nhà chân chính ở đằng kia, tôi muốn đuổi anh đi, ông ta liền đem tôi... Di, đúng rồi, tôi là Nữ Oa mà, ông ta khẳng định sẽ khó mà đuổi tôi, cùng lắm tìm một phòng khác cho chúng ta.”

“Ông ta luôn kéo người ta nhập bọn như vậy?! Vậy thì có bao nhiêu phòng mới đủ đưa?” cái này tuyệt đối là đơn thuần cảm thán, Dương Nghiễn tỏ vẻ thường thức cách làm của Lý Trường phát ra từ nội tâm.

“Ngày hôm qua là tôi, hôm nay là anh. Cho đến bây giờ tạm thời chỉ có hai chúng ta... hơn nữa cái thứ phù kia cũng không còn, tôi đoán nếu lại gặp thêm thần tiên mới, muốn cho người ta tin tưởng mà không phải tin ông ta có bệnh thần kinh... Điểm này tương đối khó khăn.”

“...+1.” Dương Nghiễn đỏ mặt hỏi.

Lý Trường cũng đỏ, càng có nhiều hơn hắc tuyến: “Sắp xếp nơi ở cho các người không khó, nhưng là Nhị Lang Thần... Bối cảnh xã hội của cậu có phải có chút vấn đề hay không?! Mặc dù là thần tiên, nhưng nếu gặp phải phiền toái quá lớn, muốn giải quyết cũng không khỏi phiền phức.”

“Ai nói tôi có phiền toái?!” Dương Nghiễn cười: “Tôi là nhân dân lương thiện.”

“...”

Một chút cũng không giống.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trường Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Trường học

Mặc kệ Dương Nghiễn đến cuối cùng là có cái chuyện xưa gì, nếu hắn không nói, Phong Tiêu Tiêu hai người cũng không hỏi.

Người khác như thế nào là chuyện của họ, lấy giao tình trước mắt của mọi người mà nói, quản quá nhiều cũng không hay.

Thân là chủ nhà, Lý Trường đối với việc Dương Nghiễn dọn vào là không ý kiến, mà người có ý kiến là Phong Tiêu Tiêu phản đối căn bản là không có hiệu quả. Vì vậy chuyện này cứ thế mà định ra...

Bàn bạc xong, mọi người đều tự nghỉ ngơi, đến ngày hôm sau rời giường, Phong Tiêu Tiêu rời rầm suốt một đêm đẩy cửa ra, nhìn đến là một nữ nam thân khinh khí sang ở giữa phòng khách nhà mình vung tay múa chân, mà xung quanh là công nhân khuôn vác đang chuyển đồ gia dụng mới đưa vào bên trong...

“...Anh đang làm gì?” Phong Tiêu Tiêu vây xem nửa ngày, cuối cùng vẫn là quyết định bảo vệ quyền lợi hợp pháp của mình: “Nếu tôi nhớ không nhầm thì đây là nhà tôi?” Cho dù nguyên chủ nhân vốn là Lý Trường thì bây giờ cũng là cô đứng tên tài sản.

Tân nhiệm Nhị Lang Thần Dương Nghiễn đứng lí hợ tình cho cái xem thường: “Nhưng tôi muốn ở đây một đoạn thời gian, gia cụ không đầy đủ thì sống kiểu gì?”

Gia cụ không đầy đủ?!

Phong Tiểu Tiểu nhìn nhóm công nhân khuôn vác nâng nguyên một tủ rượu, bộ sô pha xa hoa, thảm lông dê mới, dụng cụ pha cà phê, ... vân vân ...

“Hóa đơn ai trả?” Nhìn qua biết nhất định không có khả năng tranh chấp, Phong Tiểu Tiểu trực tiếp hỏi vấn đề mấu chốt.

“Yên tâm, tiền tôi đã tính hết rồi.”

Phong Tiểu Tiểu kinh ngạc: “Không phải anh hôm qua bị cướp sạch?!”

Dương Nghiễn khinh bỉ: “Tiểu thư, bọn họ cướp sạch tiền mặt, cướp sạch thẻ, cũng không cướp chìa khóa, trên thế giới này còn có thứ gọi là kết sắt ngân hàng. ...”

Được rồi, cái đó cô cũng không quản được.

Phong Tiểu Tiểu yên lặng an ủi trái tim nhỏ bé yếu ớt, chuẩn bị xoay người trở về phòng, Dương Nghiễn vung tay lên gọi người lại: “Đợi chút, để cảm ơn vì đã cho tôi ở nhờ, hôm nay tôi mời em ăn cơm.”

“Không rảnh, tôi còn phải đến trường.”

“Trường học?!” Dương Nghiễn kinh ngạc: “Em còn chưa tốt nghiệp?”

“Ngạc nhiên cái gì, Tôi mới 20, đương nhiên chưa tốt nghiệp.” Mấy ngày trước là nghỉ hè, bây giờ là khai giảng, tất nhiên phải lên điểm danh. Tuy rằng Phong Tiểu Tiểu nhảy mấy cấp, đã tiến vào giai đoạn thực tập, nhưng mà làm một học sinh chưa tốt nghiệp, nên theo trình tự cũng phải đi 1 lần.

Nữ Oa ở xã hội hiện đại chỉ là cái hột vịt lộn, muốn tìm công việc tự nuôi sống còn phải dựa vào bằng cấp. Cô cũng không thể tay cầm đồng bòn đi chữa thương cho người ta, nếu thực sự làm thế, trước khi bị sờ nghiến cứu bắt đi, Phong Tiểu Tiểu thấy mình có khả năng bị chú cảnh sát mang đi trước.

Đối phương suy nghĩ trong chốc lát, tựa hồ rất khó xử: “Vậy tôi cố mà đi cùng em vậy, thuận tiện ăn cơm ngay tại bên ngoài trường luôn.”

“... Là anh sợ ở nhà một mình hay nhân duyên quá kém tìm không được bạn bè để giết thời gian mà cảm thấy cô đơn lạnh lẽo...?”

“Tôi nói đúng vậy thì em dùng cái gì an ủi tôi?!”

“Sắc đẹp.” Phong Tiểu Tiểu có lệ đáp.

“...Coi như tôi cái gì cũng chưa nói.”

Giết! Sớm hay muộn cũng tìm cơ hội giết hán!

...

Mang theo một cái đuôi đến trường học, Phong Tiểu Tiểu đưa ra thẻ học sinh trước cổng, bảo vệ cho qua đồng thời liên tục đánh giá Dương Nghiễn, từ trên xuống dưới, lại từ dưới lên trên... sau đó thừa dịp Phong Tiểu Tiểu đăng ký, ghé sát vào nhỏ giọng hỏi: “Bạn học, người đàn ông này là cái gì của cháu?!”

“Tiểu bạch kiểm cháu bao dưỡng.”

Dương Nghiễn: “...”

Bảo vệ giật mình gật gật đầu: “Bác biết ngay mà...”

Dương Nghiễn lại: “...”

Một đường vào sân trường, Dương Nghiễn bộ dạng vốn không tệ liền bị vây xem cực kì tàn ác. Chủ yếu là do người này quá kiêu ngạo, ở trường, nơi hơn nửa bộ phận học sinh đều có vẻ mộc mạc xanh tươi lại dám mặc một thân hàng hiệu, thêm phần kim cương tóe điểm, kim quang lóe lóe, chỉ còn kém không làm mù mắt chó.

Người lảng lơ như vậy, không vây xem hán thì xem ai?!

Phong Tiểu Tiểu thở dài: “Tôi xem như biết vì sao anh bị lũ côn đồ đánh cướp.” Người này chỉ kém không dán lên người tờ giấy ghi chú: “Đến đây, mau đến đánh tôi đi, tài sản béo bở, cố gắng một lần, thu hoạch phong phú...”

Dương Nghiễn ngón tay vén tóc trên trán, quăng đầu khinh thường: “Mấy cái loại tạp chủng, nếu lúc ấy trạng thái của tôi bình thường, đánh mười đứa cũng không thành vấn đề.” Cho dù đánh không lại tối thiểu cũng có thể chạy trốn được, ai kêu lúc ấy thời vận của mình xui xẻo, đang phát sốt chứ.

“Anh thật nhàm chán?!”

“?”

“Tôi cảm thấy anh hình như luôn chuẩn bị để làm tốt việc sinh sự...Ừ, nói văn hoa chút là chỉ e thiên hạ không loạn. Nếu là người bình thường sẽ lựa chọn điều thấp để cầu ít gây chuyện.” Phong Tiểu Tiểu lại than: “Nhìn anh, tôi đối với hình tượng Nhị Lang Thần trong truyền thuyết đã tiêu tan.”

“...” Dương Nghiễn khòe miệng co rút: “Có thể hiểu được, lúc tôi biết em là Nữ Oa cũng có cùng cảm xúc.”

“Cũng vậy.” Phong Tiểu Tiểu vẽ mặt cười dối trá, bắt tay.

“Khách khí khách khí” Dương Nghiễn nắm trở lại.

Đang khi gió nổi mây phun sấm chớp bắn ra đùng đoàng, một giọng nữ vang đến: “phong Tiểu...A!! Cậu lại dám thông đồng với người khác, mình phải đi mách với tiểu Khương!”

Phong Tiểu Tiểu nhất thời thất bại, đen mặt, hắc tuyến nhìn lại một nữ sinh hướng hai người chạy tới, không thể nói xinh đẹp, chỉ có thể gọi khả ái.

“Tiểu Khương là ai? Chồng em vốn không phải Phục Hi sao?” Dương Nghiễn nhỏ giọng.

“Đừng làm loạn CP, chưa kể người kia có để lại pháp thân tàn hồn không cũng là một chuyện, nói lại tôi cũng không ủng hộ kết hôn cận huyết.” Phong Tiểu Tiểu cũng hạ giọng.

Đang nói, nữ sinh khả ái đã chạy đến bên cạnh hai người, trước đem Dương Nghiễn đánh giá cao thấp một phen, sau đó không vì sắc đẹp mà lung lay, không chút khách khí nói: “Người này là ai? Tiểu bạch kiểm cậu bao đường sao?!”

Dương Nghiễn trong phút chốc đột nhiên có loại cảm giác tình ngộ kì lạ—chỉ bằng tần suất tư duy của hai cô gái này, có thể khẳng định họ là bạn thân.

Phong Tiểu Tiểu thờ dài: “Cậu thấy ánh mắt mình tệ thế sao?”

“Cũng đúng.” Nữ sinh khả ái gật đầu.

“...”

Không, không chỉ là bạn thân thường thôi, cái này là sinh tử chi giao mới đúng...

“Không đúng, mình đến không phải nói những chuyện này.” Nữ sinh khả ái đột nhiên nghĩ đến cái gì, một tay đẩy ra kẻ chắn đường ngựa mất, giữ chặt Phong Tiểu Tiểu như sợ người sẽ chạy trốn ngay lập tức: “Tiểu Khương sắp sinh nhật, gọi điện thoại cho cậu cả đêm sao cậu không tiếp?”

“Chuyện khi nào?” Phong Tiểu Tiểu không tiếp tục nhận vu hãm.

Nữ sinh khả ái vô cùng đau đớn: “Buổi tối hôm trước, ngày sinh nhật của cậu.”

Thì ra là ngày mình biến thân thành Nữ Oa...

Phong Tiểu Tiểu im lặng: “Sinh nhật cậu ta liên quan gì mình?!” Cô bắt đầu đi: “Thiếu một người đưa tiền mừng tuổi hẳn là không đến mức đói chết đâu.”

“...Cậu đi không không giống với người khác đi.” Nữ sinh khả ái hắc tuyến: “Đừng nói không đưa tiền mừng tuổi, cậu gọi cậu ta đem hết tiền cho cậu cũng không thành vấn đề.”

Dương Nghiễn kinh ngạc nhìn phong Tiểu Tiểu, thật sự nhìn không ra người gọi tiểu Khương kia ánh mắt như thế nào mà có thể coi trọng cô gái này.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Lần đầu trao đổi

Cùng cô nữ sinh theo lệ cũ, đi đến phòng công vụ tìm giáo viên phụ trách, nhận một vài bản thông tin, điền đầy đủ, chính sự hôm nay xem như xong xuôi.

Nghĩ dù sao cũng đã đến đây rồi, trước khi đi, Phong Tiểu Tiểu thuận tiện dẫn người đến thư viện của trường, thẳng đến khu thần thoại, tôn giáo.

“Nói thật, tôi đối với thần thoại cổ đại không hứng thú lắm, nhưng mà đồng nghiệp sau này của chúng ta xem chừng ngày càng nhiều, chúng ta có nên bổ sung tri thức cơ bản hay không?!” Phong Tiểu Tiểu càn quét giá sách, chọn sách nhìn trúng, thuận miệng hỏi vị kia tay trống đứng bất động bên cạnh: “Anh biết bao nhiêu về thần thoại?”

“Không bao nhiêu.” Dương Nghiễn nhướng mày rõ ràng đáp: “Đọc cái loại sách không lợi ích và hiệu quả kinh tế này, trừ phi tán gái có em thích, còn không, nhìn tôi cũng không thêm...Không đúng, bỏ lại chỗ cũ đi, lấy [Sơn Hải Kinh], [Hoài Nam Tử],...còn sử kí linh tinh cũng lấy vài cuốn.”

“Sử kí?!” Phong Tiểu Tiểu to đầu.

“Có giả thuyết cho rằng thần thoại thượng cổ là một bộ phận của lịch sử, chẳng qua do người đời thêm thắt mà phóng đại ra thôi.” Dương Nghiễn nhìn không được trong tay Phong Tiểu Tiểu mấy quyển Tây Du Kí, Ta là XXX, tu chân XXX...linh tinh, trực tiếp xấn tay áo tự mình lựa chọn:”Tây Du Kí giữ lại ý nghĩa cũng không lớn, nhưng mà làm phụ trợ tham khảo vẫn có thể. Mặt khác, đồng tiểu thuyết này em có lấy cũng không dùng được...”

“Kì thật cá nhân tôi đề nghị em không cần quá tin tưởng, đặc sắc lớn nhất của thần thoại Trung Quốc là một rô hệt vệt lộn, tí như nói Nữ Oa, là nữ thần sáng thế, cũng là một trong tam Hoàng, cũng là Thổ thần, thân phận kéo dài từ khai thiên lập địa đến đội đá vá trời, em nói em nên tin cái nào?” Dương Nghiễn lật sách:”Còn nhị Lang Thần, trên bảng phong thần là tinh anh, [Tây Du Kí] lại là vật hi sinh, [Vu Sơn huyền chí] nói Dao cơ là mẹ hắn, [Bảo liên đăng] lại nói Dao cơ là em gái hắn...chẳng lẽ em muốn đem mọi thứ đều cho là thật sao, som hay muộn cũng có ngày thần kinh thác loạn.”

Phong Tiểu Tiểu trầm ngâm sau một lúc lâu:”Cho nên ý anh là làm thất học có vẻ an toàn?”

“...Ý tôi là dù sao chư thần khi thức tỉnh đều mang theo kí ức, em muốn hỏi cái gì trực tiếp hỏi người ta có vẻ bảo hiểm hơn.” Dương Nghiễn lại tiếp:”Chư thần đều có pháp thân, pháp thân có mạnh yếu, có đôi khi hai loại sách ghi lại khác nhau cũng không phải trong đó có một loại sai lầm mà là do không cùng thời gian, không cùng một pháp thân làm. Em cũng không phải nhà nghiên cứu, biết sơ sơ là được rồi...dù sao mặc kệ điển tịch miêu tả các loại như thế nào, cả hai ta đều rất trâu bò thế là ok.”

Nhìn sách trong tay đã chọn xong, Phong Tiểu Tiểu cúi đầu đồng ý với cách nhìn nhận của Dương Nghiễn.

Không phải cô không có chí tiến thủ, mà bởi vì phần lớn người ta toàn viết ra những tác phẩm vĩ đại, để cho cô đọc hết là không có khả năng, khi rảnh rồi lấy một cuốn đề đầu giường thôi miên thì còn được.

Khi Phong Tiểu Tiểu mang sách đi mượn, thủ thư ánh mắt đều thẳng, phỏng chừng cô ta ở thư viện trường học làm việc nhiều năm như vậy còn chưa thấy học sinh nào chăm chỉ dừng mảnh thế, hơn nữa lại là một nữ sinh.

Thắng lợi trở về, đi thẳng đến quán ăn, Phong Tiểu Tiểu lại một lần nữa thể nghiệm được khí phách của Dương Nghiễn khi gọi món.

“Trang này, trang này, cùng tờ này...” Dương Nghiễn vung tay:”Trừ bỏ chúng ra, những thứ khác đều mang lên một phần.”

Còn may cái hắn xem là thực đơn, nếu đồ uống cũng đến một tờ, Phong Tiểu Tiểu có lẽ tiếp thu không được.

Nhân viên phục vụ dường như chưa bao giờ gặp được con cá lớn như vậy, mở tiệm ăn cạnh trường học, nhiều người, hương vị bình thường thì cũng đảm bảo được số lượng khách, nhưng bản đơn mà có thể đạt đến độ tiêu thụ cao như vậy khả năng rất nhỏ. Phong Tiểu Tiểu chính mắt nhìn thấy người này cầm thực đơn xong là chạy ngay xuống phòng bếp, có lẽ là sợ trễ một chút, hại người các cô sẽ hỏi phục lại tinh thần, sửa lại giấy gọi món.

“Tôi bây giờ rất hiếu kì thân phận xã hội của anh.” Phong Tiểu Tiểu lấy nước trà miễn phí trên bàn, rót vào hai cái li.” Nếu quan hệ hiện tại của mọi người không tầm thường, không biết anh có tiện nói đôi chút? Tôi đối với sinh hoạt cá nhân của anh không nhiều hứng thú, nhưng chỉ sợ thực có cái gì phiền toái.” Cô hiện tại cho dù là Nữ Oa cũng chỉ là sinh vật biểu tượng, lại nói thực tế không nhiều năng lực, chỉ đồng bunn cũng chơi chưa tốt, lỡ như gặp phải đại nhân vật có bối cảnh, phỏng chừng bị kéo đi tưới nước bùn dưới biển cũng không thể phản kháng.

Dương Nghiễn cầm một tá giấy ăn, tỉ mỉ chà lau mỡ vấy trên bàn. Dựa theo niên đại lịch sử của tiệm cơm nhỏ này mà nói, đợi đến khi hắn chà xát cái bàn cho vừa lòng thì cái bàn cũng phải bị chà xuống còn một nửa. Nghe xong Phong Tiểu Tiểu nói, Dương Nghiễn mới ngẩng đầu bùi môi:”Phiền toái linh tinh em không cần sợ, dù sao theo lời Lí Trường thì em không chết được. Còn mấy tiểu quỷ nhảy nhót kia, cho tôi một thời gian có thể đem chúng giải quyết sạch sẽ.”

“Một đoạn thời gian cụ thể là bao lâu?!” Phong Tiểu Tiểu chống cằm tò mò:”Anh sẽ không tôn thờ cái ‘quần từ trả thù mười năm chưa muộn’ chứ?”

Dương Nghiễn hừ một tiếng:”Tôi thoạt nhìn giống cái loại mềm trứng chỉ biết lấy có trốn tránh sự thật đó sao?”

“Tôi không nói anh mềm, chính anh nói.”

Dương Nghiễn đột nhiên cảm thấy cuộc đối thoại này có loại cảm giác thật vi diệu (trứng mềm”>.”>.”>.”>)

...

Cơm nước xong về nhà, Lí Trường ngã ngồi ở sofa mới trong phòng khách:”Ra ngoài?”

Câu này thật vô nghĩa, không ra ngoài thì làm sao trở về? Phong Tiểu Tiểu xem thường, từ chối trả lời mấy vấn đề vũ nhục chỉ số thông minh của mình.

Lí Trường vui mừng gật đầu:”Như vậy mới đúng, các người đều là đại thần, ở loại thời điểm này nên trao đổi tình cảm nhiều hơn.”

“Có chuyện nói thẳng, đừng phí thời gian của con.” Từ sau sự kiện thức tỉnh, tâm tôn kính của Phong Tiểu Tiểu đối với người đàn ông vừa là cha nuôi vừa là thầy này đã muốn càng ngày càng không dậy nổi. Còn Dương Nghiễn là ‘mình với người không thân’, nên cũng không nói tiếp.

“Ta đến chủ yếu là để cùng hai người thương lượng kế hoạch cho tương lai.” Lí Trường ngồi thẳng lấy tập kế hoạch để trên bàn:”Bởi vì phù triện đã dùng hết nên nếu sau này gặp thần mới sẽ không có cách thức tình. Mà ta nghĩ, con người xã hội hiện đại đối với loại chuyện thần thoại này độ chấp nhận

không cao, cho nên ta muốn tạm thời rời đi một đoạn thời gian, tìm anh bạn, luyện thêm mấy tấm phù triện. . .trong khoảng thời gian này hai người cũng đừng rảnh rỗi, trừ công việc bên ngoài cũng nên thuận tiện tìm xem, xem thử bạn bè bên cạnh có tài năng gì đặc thù không, có khi đó là đồng bạn kế tiếp không chừng.”

“...Xin lỗi cho con xen một câu.” Phong Tiểu Tiểu nói: “Loại tài năng đặc thù này không được thuyết minh cụ thể sao? Con cũng không thể gặp người ta liền hỏi có biết bần không được!”

“Nữ Oa chỉ có một!” Lý Trường trừng mắt: “Thần lực của con là không thể phục chế.”

“...” Loại thần lực này cô không hiếm lạ, ai thích thì cứ phục chế.

Lý Trường nói tiếp: “Mặt khác, trong khoảng thời gian này vấn đề cuộc sống cũng cần cân nhắc... Nhị Lang Thần của cái tựa hồ rất nhiều, nhưng mà tiểu Oa có phải hay không nên tính toán sau này nên làm gì?”

Tiểu Oa?!

Phong Tiểu hắc tuyến.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Thảo luận vào nghề

“Cửa hàng đồ gốm thì thế nào?!” Dương Nghiễn cười đưa ra đề nghị: “Dù sao cũng là chơi bần, một đồng là chơi, một phòng cũng là chơi...”

Hai mắt Lý Trường sáng lên: “Ý tưởng không tệ.”

Phong Tiểu Tiểu mặt đen.

Phàm là nhân vật nữ chính trong các câu chuyện, phần lớn đều có được một cái kỹ năng tuyệt sát tỏa sáng độc nhất vô nhị. Tỷ như dùng lửa thì nhiệt tình không gì cản trở, dùng nước ôn nhu xinh đẹp tuyệt trần, dùng sấm sét khí thế kinh người, dùng băng các loại cao quý lãnh diêm. . .VẬY mà vì sao đến phiên cô lại trở thành chơi bần?!

Đương nhiên, nếu thực có chỗ tốt, bần, không phải cô không thể nhận. Vấn đề là cho tới bây giờ, ngoại trừ một lần thấy bản thân biến ra đuôi rắn ở phòng bệnh kia đến nay, Phong Tiểu Tiểu vẫn chưa phát hiện cái thân phận Nữ Oa này của mình còn có cái gì khác người, hai người kia để cô mở tiệm đồ gốm là thật sự vì cô suy nghĩ chứ không phải đơn thuần muốn xem trò vui sao?!

Hai người đàn ông nhàm chán hứng trí bưng bưng thảo luận, nhất trí cho rằng mở cửa hàng đồ gốm là một ý tưởng tuyệt vời, vì thế công việc tương lai của Phong Tiểu Tiểu cứ vậy mà định ra, nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn xuất hiện, hẳn là sẽ không thay đổi.

“Thần lực của tiểu Oa khai phá thế nào?” Lý Trường viết viết vẽ vẽ trên bản kế hoạch một lúc, đột nhiên đưa ra vấn đề: “Nhị Lang Thần nhìn chắc là thức tỉnh ngay từ nhỏ rồi, chẳng qua là do trước khi pháp thân thức tỉnh thì cảm nhận không được rõ ràng mà thôi. Nhưng là thần lực của con có vẻ đặc thù, cho nên muốn thức tỉnh chỉ sợ khó khăn hơn Nhị Lang Thần một chút.”

Phong Tiểu Tiểu buông tay: “Con đến lúc này còn không biết mình có thể làm gì.”

“Thượng cổ nữ thần. . .Nói thật, thời điểm thiên đình thành lập, Nữ Oa đã hiến thân đại đạo từ lâu, cho nên chúng ta cũng không biết rõ về năng lực của con, nhưng mà phỏng đoán đại khái một chút vẫn có thể.” Lý Trường trầm tư trong chốc lát: “Nữ Oa từng nặn đất tạo người, luyện đá vá trời, cho nên am hiểu nhất chính là lấy bần đất sáng tạo cùng tu bổ, mặt khác, tục truyền Nữ Oa nặn đất là khởi nguyên của loài người, bởi vậy ta phỏng chừng con hẳn là có khả năng mở ra linh trí. . .chỉ là hiện giờ linh khí ở Địa cầu loãng, khai hóa linh trí có vẻ khó khăn, cho nên trước vẫn là hướng con đi tu bổ cái gì đó.”

“Tu bổ...” Phong Tiểu Tiểu hắc tuyến: “Hai người xác định con hẳn là mở tiệm đồ gốm chứ không phải là vừa thu ve chai mở hàng tái chế?”

Tuy rằng người trước cùng bần đất có vẻ tiếp cận, nhưng mà cái thứ đồ gốm này dù sao cũng phải có tính nghệ thuật nhỉ?! Phong Tiểu Tiểu thật tình không cảm thấy tay nghề của mình có thể làm ra thứ có thể mang ra gặp người.

“Đường đường là Nữ Oa sao có thể đi kiếm rác rưởi!!!”

Lý Trường phẫn nộ rồi.

Dương Nghiễn phun nước miếng.

Phong Tiểu Tiểu cảm tức hai tên bại hoại không nhân phẩm.

Lý Trường rống xong, thở mạnh bình tĩnh một chút, sau khi bình phục cảm xúc liền hung hăng gạch trên bản kế hoạch vài đường đen: “Quyết định như vậy đi, tiểu Oa sẽ mở cửa hàng đồ gốm... còn cụ thể về vị trí mặt tiền cùng công cụ cần thiết, thầy sẽ chuẩn bị, vài ngày nữa sẽ khai trương!”

“Nói lại đi...” Phong Tiểu Tiểu nhin không được nhắc tay: “Con thật không biết nặn tượng đất.”

Dương Nghiễn ho khan vài tiếng: “Tiệm đồ gốm bình thường có nặn thì cũng chỉ chút các lọ. Tượng đất, tác phẩm nghệ thuật linh tinh chẳng ai trông cậy vào em... Nói lại cái tiệm này bộ phận kiếm tiền chủ yếu là DIY (*), cho khách hàng một không gian để họ làm việc của mình, em chỉ cần ngồi không lấy tiền là được.”

(*) là cụm từ viết tắt tiếng Anh của “Do It Yourself” – thuật ngữ được sử dụng trong rất nhiều nền văn hóa.

“Do It Yourself” thể hiện tuyên ngôn của những người luôn mong muốn sáng tạo mọi thứ cho riêng mình hơn là tốn tiền chi phí cho dịch vụ trợ giúp của các chuyên gia. Bạn có thể bắt gặp một sản phẩm tự chế ở bất kỳ nơi nào, bạn chỉ cần vào google gõ DIY sẽ có rất nhiều trang web hiện ra với những sản phẩm, ý tưởng theo sở thích của bạn.

_ trích blog tamtay.vn

“Ý của anh việc này là chén cụ?! (bị kịch)

“...Kì thật ngẫu nhiên cũng sẽ có rửa cụ (hài kịch).” Dương Nghiễn qua loa trả lời.

“Nhưng mà nói nặn lọ gì đó, có quan hệ gì với thần lực của nữ Oa?” Phong Tiểu Tiểu có vẻ thực tế đưa ra vấn đề mấu chốt.

Lần này Lý Trường cũng chỉ có thể trả lời qua loa: “...Nhưng mà tóm lại cũng dính đến bùn nhỉ.”

“...”

Có thể nào đừng đem cô gái xinh đẹp như cô tạo nên quan hệ với bùn nữa hay không!

Phong Tiểu hết chỗ nói rồi.

...

Sau cái phòng nhỏ, Phong Tiểu Tiểu rất nhanh lại thu hoạch được một nhà mặt tiền. Hiệu suất làm việc của Lý Trường rất khá, chưa hết một ngày đã có thể xác định vị trí của tiệm gốm tương lai, lại mạnh mẽ vang dội dùng tiền khai mở các con đường của cơ quan, làm tốt các thủ tục hành chính...

Tiền trong mắt Lý Trường không thành vấn đề, chỉ cần có chỗ dùng, mọi chuyện đều như không có.

Làm cho người ta kinh ngạc là Dương Nghiễn vậy mà bỏ ra cũng không ít lực, người này dường như luôn có đường tin tức, có cái gì phiền toái đều có thể tìm hẩn xin biện pháp.

Trừ bỏ yêu cầu không được nhắc đến tên hẩn ở bên ngoài, thì ví như ở nơi nào có cái người nào đó có thể làm chuyện gì đó, nơi nào có thể mua được công cụ rẻ tiền. Dùng lời của Phong Tiểu Tiểu mà nói thì người này ở trên thị trường cũng có bản lĩnh.

“Sao vậy, yêu anh?!” Cúp điện thoại cô vẫn cho Lý Trường, Dương Nghiễn cuối cùng cũng không nhin được ánh mắt quái dị của Phong Tiểu Tiểu, buông đi động quay lại đùa giỡn nữ sinh.

Phong Tiểu Tiểu âm thầm tán thưởng người này da mặt dày: “Anh suy nghĩ nhiều... em chỉ là tò mò vì sao anh cũng cùng Lý Trường chơi náo nhiệt?”

Đừng nói cái gì thần thoại truyền thuyết linh tinh. Phong Tiểu Tiểu cũng đi vào giấc mộng của mình, đại khái có thể hiểu được tâm tình của chư thần khi sống lại. Đối với cô mà nói, tuy rằng thân phận Nữ Oa ngoài ý muốn này quả thật làm chính mình kinh ngạc một chút, nhưng ở trong đô thị hiện đại, xem như có được cái thân phận thần tiên cũng thật sự không có gì hay để khoe ra.

Địa Cầu linh khí loãng, ngày xưa, các thần đã sớm không còn khả năng phiên sơn đảo hải nữa rồi. Thiên đình xuống dốc, cái gọi là địa vị cao cao tại thượng quan sát chúng sinh chẳng qua cũng chỉ là trò cười.

Không có thần thông, không có thần vị. Cái gọi là thần tiên và người thường có năng lực khác nhau được bao nhiêu?!

Mỗi một văn minh đều có triều tịch, luân phiên thay đổi, cường thịnh rồi suy kiệt. Địa Cầu đã đến văn minh khoa học xã hội hiện đại, trong mắt con người ngày nay, có được địa vị xã hội, tiền bạc, quyền lực, tài năng cùng gia thế xem như trâu bò... cô là Nữ Oa thì thế nào?! Ra ngoài không có tiền thì bình nước có ga cũng mua không nổi, đến ngân hàng cũng phải xếp hàng xem sắc mặt kiên nhẫn của em gái nhân viên, không có cấp VIP thì không được vào câu lạc bộ cao cấp...

Chẳng lẽ có thể thật giống như trong tiểu thuyết, hồ gầm chấn động vạn hùng thần phục, con cái các vị chính, phó trưởng huyện đều có thể đánh như PK côn đồ?!

Dựa theo cấp bậc truyền thuyết, Nữ Oa cao hơn Nhị Lang Thần không chỉ một cái đầu. Nhưng mà nếu dùng góc độ sự thật mà nói đến, mảnh khóc thông thiên nhân của Dương Nghiễn rõ ràng là cao cao tại thượng hơn mấy Phong Tiểu Tiểu tồn tại. Dùng câu quen thuộc mà nói, người ta là cao phú suất.

Dương Nghiễn đang háng, không chút để ý đem đầu quay lại nhìn bàn phím”Dù sao cũng không có chuyện gì, làm chơi thôi. Anh trước đây còn chưa thấy thần tiên sống.”

“..Có chết anh cũng chưa thấy qua.” Phong Tiểu Tiểu khinh bỉ.

“Ít nhất anh đã xem qua tượng kim thân (tượng được thờ cúng).” Dương Nghiễn đột nhiên hứng thú.”Đứng rồi, em nói anh có nên đi miếu Nhị Lang Thần nhìn xem không?!” Nghe nói nơi đó thờ phụng chính là kim thân của anh.”

“Nói như anh chẳng lẽ em cũng phải đi núi Long Tuyền?!” Tiếp tục khinh bỉ.

“Đi đi, giúp em đặt vé, ngày mai chúng ta cùng đi, đi Giang Tô trước, rồi đi Cam Túc...” Dương Nghiễn là thật tâm sung sướng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Trên đường đi gặp kẻ thù

Ý tưởng tuy tốt đẹp là thế, nhưng đáng tiếc hai người vẫn chưa thể lên đường.

Phong Tiểu Tiểu vốn là nợ một cái sinh nhật cần tham gia, còn Dương Nghiễn là xuất phát từ một cái nguyên nhân không biết tên, không muốn dùng thân phận đi đăng kí này nọ, nhìn bộ dáng sắc mặt đang bị truy nã.

Thuận miệng chửi thề vài câu, Phong Tiểu Tiểu thấy hai người đàn ông hoặc là vội bố trí cửa hàng, hoặc là vội vàng lên mạng quảng cáo, chỉ có mỗi mình là không có việc gì, thế là tính ra ngoài đi dạo một vòng.

Dương Nghiễn ngẩng đầu thấy cô muốn đi, dễ gọi hỏi:”Đi đâu?!”

“Ra ngoài đi dạo, anh cũng có hứng thú?!”

Dương Nghiễn ngẫm lại, khép máy tính đứng lên:”Anh đi với em, trước đây ngày nào cũng mang Alexander đi tản bộ, tự nhiên không đi nữa thấy không quen.”

Phong Tiểu Tiểu khóa cửa, hỏi:”Alexander?”

“Ừ, anh nuôi chó, rất có hương vị soái ca, lần sau giới thiệu cho em biết.” Dương Nghiễn ha ha cười, rồi có chút hoài niệm, khẽ thờ dài.

Phong Tiểu Tiểu không thêm để ý đến hắn, khóa cửa, xoay người, Dương Nghiễn nâng bước, đồng thời cũng rất tự nhiên sờ soạng một phen ở gáy Phong Tiểu Tiểu, hoang mang, nhẹ “uh” một tiếng.

“...”

Phong Tiểu Tiểu cứng đờ:”Xin hỏi anh đang muốn làm cái gì?!”

“Khụ khụ, thói quen, đừng để ý.”

Phục hồi tinh thần từ trong những ngày tốt đẹp cùng thú cưng, Dương Nghiễn rất cuộc phản ứng, nhớ lại mình bây giờ không phải mang chó ra ngoài đi dạo, để tránh cho việc tổn thương một cô gái mà tạo ra các loại sự kiện linh tinh, liền nói sang chuyện khác hòng đánh trống lảng:”Hôm nay thời tiết thật tốt, mau mau, chúng ta đi ra ngoài phơi nắng một chút đi!”

Phong Tiểu Tiểu đau răng một hồi lâu:”Anh tốt nhất đừng để em tóm được.”

...

Lần trước trở về từ trường rất vội vàng, Dương Nghiễn cơ hồ chưa xem kĩ tiểu khu nơi mà mình sắp sống một đoạn thời gian. Đến khi tản bộ cùng Phong Tiểu Tiểu mới phát hiện, nhân duyên của cô gái này ở tiểu khu thật tốt... Không phải cái loại vì mọi người là hàng xóm nên mới khách khí chào hỏi, mà là thật sự rất quen thuộc.

Một đoạn đường từ khu chung cư đến công viên, lớn từ ông lão 80, nhỏ đến đứa bé 8 tuổi, cứ đi ngang qua mười người, ít nhất có bảy tám người cười cùng Phong Tiểu Tiểu, quan hệ thân thiết hơn một chút cứ trực tiếp bắt lấy lời đến bắt đầu hỏi:”Đây là bạn trai của con sao?”

“Con nhóc, hôm nay đi con bao sùi cáo đó.”

“Chị...”

...

Dương Nghiễn kinh ngạc: “Nhìn không ra em ở chỗ này giao thiệp cũng thật rộng?!”

“Chỉ cần là mấy gia đình cũ ở đây, em cơ hồ đều ỏ qua.” Phong Tiểu Tiểu khinh bỉ một cái: “Chuyện này hiếm thấy lắm sao, anh chưa thấy ai ăn com thiên hạ mà lớn?!”

Dương Nghiễn ngẩn người: “Vậy Lý Trường người kia...”

“...Nhận nuôi không đồng nghĩa với việc nuôi nấng. Người trước có ý nghĩa pháp luật, người sau có ý nghĩa thực tế.” Phong Tiểu Tiểu sờ cằm, trầm ngâm: “Có điều lại nói, mười mấy năm rồi cũng có nhà lục tục chuyển đi, mấy người mới thuê nhà gần đây có vài hộ không tốt lắm... Gà kêu chó chạy, nam ca nữ xướng, đại loại kiểu đó, dù sao anh biết rồi, sau này tránh xa đây nhà lầu bốn sẽ không có chuyện gì đâu.”

Dương Nghiễn cười lơ đãng, xem như ghi nhớ. Mấy chuyện hỗn loạn thì đi đâu cũng tránh không được, có người muốn thuê phòng, chủ thuê cũng không có cách luôn luôn nghiệm chứng được người ta thuê nhà để ở, làm văn phòng, hay là hang ổ bọn trộm cướp. Cho dù là khu nhà bình thường nhất, chẳng ai biết được cuối cùng là tội phạm truy nã hay gái làm tiền ở bên trong?!

Phong Tiểu Tiểu với Dương Nghiễn chưa tính ở đây mở rộng tinh thần chính nghĩa, cũng không có ý định như thế. Tự tính toán trong lòng, đừng rảnh rỗi đi trên chọc phiền phức đến trên thân là được.

Cười bỏ qua vấn đề này, đi ngang đây nhà lầu bốn, Phong Tiểu Tiểu thấy mấy thanh niên có những quả đầu hết sức chói lòa bước ra từ bên trong, hi hi ha ha mà vỗ tao đánh, lắc lư lại gần.

Dương Nghiễn vốn muốn tránh ra lại bất ngờ gặp người, nhủ mày làm bầm: “Vì sao lại thấy mấy thằng nhãi này đặc biệt quen mắt nhỉ? Đã gặp ở đâu rồi sao, lại còn có cảm giác thật muốn đánh bọn chúng một trận... hay là do bộ dạng của tụi nó quá tiện...?”

Phong Tiểu Tiểu bất giác cũng thấy quen mắt, tuy không có cảm giác mãnh liệt như Dương Nghiễn, nhưng mà đầu óc tự nhận mình hết sức thông minh, vừa chuyển liền quay sang: “Anh Hai (chỗ này nguyên là Nhị ca, “Nhị” trong Nhị Lang Thần ấy, nhưng để cho nó thuần Việt ta sẽ chuyển thành anh Hai, chữ “Hai” viết hoa đây là tên nhé), anh nói anh thấy quen mắt... Liệu có phải mấy người này là bọn côn đồ tấu anh một trận tối hôm nọ không?”

“A!! Chính là mấy con rùa khốn kiếp đó!” Dương Nghiễn bừng tỉnh, rồi sau đó giận dữ. Mẹ nó, trách sao mình thấy bọn nó nhìn thế nào cũng không vừa mắt.

Phong Tiểu Tiểu cố giữ chặt Thiên đình đệ nhất đả thủ đang xắn tay áo tính đi qua đánh nhau: “Thôi bỏ đi anh Hai, mọi người đều ở tiểu khu này, pháp luật lại không cho phép giết người diệt khẩu... lần này anh đánh bọn họ, lần sau bọn họ thương lại anh, rồi cứ qua lại như thế, dai còn hơn thuốc cao bôi trên da chó, nếu em đoán không lầm, trên người anh bây giờ còn có chuyện chưa giải quyết phải không? Cần gì phải đem chuyện làm lớn đầu này.”

“Tiểu Tiểu này, bạn trai em bị mấy thằng nhóc kia đánh sao?!” Bên cạnh có nhân vật quần chúng đi qua, vừa thấy bên này có chuyện liền sáp lại gần: “Chị nói cho nghe, mấy thằng nhãi kia không một đứa tốt, nghe nói còn lăn lộn giang hồ, không dễ chọc. Chị còn nghe nói...”

“Không có chuyện gì đâu chị Trương, bọn em chỉ đi ngang thôi, đi ngay bây giờ đây.”

Phong Tiểu Tiểu khó khăn lắm mới trấn an được Nhị Lang Thần, tí như hồ lạc đồng bằng, tí như rồng bị vây chỗ nước cạn... các loại đạo lý, mất thật lớn hơi sức mới khuyên được người này xem như không thấy gì cùng mình quay đầu trở về. Không ngờ một mảnh tâm muốn điều thấp của Phong Tiểu Tiểu bị mấy tên đầu ngu sắc không biết tốt xấu kia phá hoại.

“Ô tiểu bạch kiểm này nhìn thật quen mắt nhỉ.”

Tiểu bạch kiểm trầm mặc, sau đó bắt đầu giãy dụa khỏi cánh tay Phong Tiểu Tiểu: “Đừng kéo anh, kéo nữa anh đánh em luôn đấy.”

“Đây chẳng phải thằng mấy hôm trước sao?” một thanh niên có trí nhớ không tệ rốt cuộc nhận ra khuôn mặt kiêu ngạo này của Dương Nghiễn, ha ha khiêu khích: “Trúng mềm già bộ cứng rắn làm gì, cứ để cho em gái bên cạnh kéo đi an toàn hơn đấy, tao nói... Ai nhà tao X!! Mày đánh thật đấy hả?!”

Dù sao cũng không kéo lại nổi, Phong Tiểu Tiểu lập tức nhanh chóng lui qua một bên đứng xem cuộc hỗn chiến này. Mấy thanh niên ngu sắc hiển nhiên phối hợp đã lâu, rất ăn ý, nhưng Dương Nghiễn cũng không phải là kẻ lần trước, trạng thái không không tốt mới bị người lợi dụng cho một trận, một chiêu một chiêu đều ra đủ ác, tay đâm chân đá cương mãnh hữu lực, thấy thế nào cũng không phải chỉ vài năm công phu là có thể luyện ra được.

Chỉ chốc lát sau, mấy tên côn đồ đã bị đánh ngã, đại khái là hình ảnh mấy hôm trước thoải mái đánh người với hôm nay thoải mái bị người đánh hoàn toàn đối lập, đều trừng mắt to về mặt khó tin.

“Tao XX thằng này OO! Đây là chuyện gì vậy?” Phong Tiểu Tiểu vui sướng khi người gặp họa, lồng tiếng giúp lời trong đầu của nhóm côn đồ.

Dương Nghiễn không nói gì, lời nói ác độc cũng chưa phun ra: “Đi.”

Mấy tên côn đồ hoàn hồn, tỏ vẻ: "Các người đứng lại đó!"

Quần chúng vây xem vỗ tay cái rầm ủng hộ: "Hay lắm! Làm thêm trận nữa!"

Dương Nghiễn: "..."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Đều là phiên toái

Con người ta ai cũng có những vòng luẩn quẩn không giống nhau, tí như nói ở trường học có vòng bạn bè, tí như nói ở công ti có vòng đồng nghiệp, rồi tí như vòng những người có cùng sở thích cùng tham gia vài hoạt động...

Bởi vì vấn đề gặp gỡ cùng tính cách, cho nên mọi thứ mọi điều trong cái vòng luẩn quẩn đó không phải chúng ta có thể kiểm soát hết được, nói theo một cách nói khác, chính là những người chúng ta quen biết đều có một mặt khác mà chúng ta không nhìn thấy.

Cái vòng bạn bè của Phong Tiểu Tiểu gần đây lưu truyền vài chuyện khó nghe, chủ yếu nghiên cứu về vấn đề bạn học Phong Tiểu Tiểu vô thanh vô tức kết giao và sống cùng một người đàn ông là thật hay giả, phủ nhận và phản phủ nhận.

Mà cô nữ sinh khả ái nghe đồn từng có tiếp xúc gần gũi với nam nhân vật chính, thế là trong thời gian ngắn vô cùng được hoan nghênh, được cái vòng bạn bè vô cùng truy phủng, từ hồng danh biến thành hắc danh, nhất thời nổi bật vô lượng.

"Rõ ràng là cậu ăn vụng, vậy mà tại sao ai cũng đến tìm mình?!" Nữ sinh khả ái quệt miệng bất mãn: "Phong Tiểu Tiểu, cậu xem mình bảo vệ cậu đến thế, sống chết quyết không lộ ra tình báo của gian phu, cậu có phải hay không nên tỏ vẻ một chút?"

"Không lộ ra chẳng qua là do cậu cũng không nắm được tình báo." Phong Tiểu Tiểu bưng li nước trái cây nói: "Nếu không phải cậu lạnh mồm lạnh miệng bịa đặt, thì nói thật bây giờ cũng không có nhiều chuyện như vậy."

"Được rồi, mình thừa nhận, nhưng mà ai bảo cậu không nói trước đã bất ngờ mang đàn ông đột kích đến trường. Hơn nữa hôm nay lúc bọn này đến đón cậu, khi xuống lầu, người đàn ông kia vậy mà còn đứng trên cửa sổ vẫy tay... nên thành thật khai báo đã xảy ra chuyện gì." Nữ sinh khả ái nghiêng nghiêng răng, hung tợn hỏi: "Nói, cậu là loi ong bướm như vậy không nghĩ mình thất vọng thì cũng phải nghĩ đến tiểu Khương thất vọng chứ!"

Phong Tiểu Tiểu yên lặng không nói gì hồi lâu, thờ dài: "...Mình không rõ, vì sao cậu luôn muốn đem mình và tiểu Khương thành một đôi?" cho nên cô và nữ sinh này không có tiếng nói chung cũng không phải là không có lý do.

Phong Tiểu Tiểu từ nhỏ ăn cơm thiên hạ, nay ở nơi này, mai ở nơi khác. Tuy rằng cô sẽ không cảm thấy bản thân mình có bao nhiêu đáng thương bị thăm nhưng không thể không nói đây vẫn là cách tôi luyện thật nặng nề đối với một cô bé. Thiên chân, ngây thơ với cô đã không có từ tám trăm năm trước. Mà loại nữ sinh khả ái này giống như những nữ sinh bình thường khác, họ được cha mẹ yêu thương nuông chiều mà lớn lên, trong cuộc sống chỉ có đi học, đi dạo, nói chuyện yêu đương cùng bạn luận ngôi sao linh tinh, phiền não phần lớn chính là thành tích không tốt, tiền tiêu vật không đủ, thất tình, mùa hè không cần thận phoi nắng đen da hoặc thể trọng lại tăng.

Tựa như cô nữ sinh khả ái này luôn chỉ nghĩ có người nhất kiến chung tình rồi theo đuổi Phong Tiểu Tiểu lên đại học là chuyện rất lãng mạn, nhưng vừa vặn, Phong Tiểu Tiểu lại nghĩ ngược lại.

Cái loại chuyện kiên trì theo đuổi này, làm tốt thì may mắn được gọi là chân thành, làm không tốt thì bị gọi là liều chết bám đuôi. Loại nữ sinh độc lập chỉ có thể dựa vào chính mình như Phong Tiểu Tiểu, đừng nói là gần đây cô biến thành Nữ Oa cùng người thường rớt ra một khoảng cách, cho dù trước hai mươi tuổi khi còn sống cuộc sống nhân sinh có kế hoạch đầy chuyên nghiệp kia thì một vị trí nhỏ cũng không có chỗ cho cái tên tiểu Khương xuất hiện.

Cậu ta mỗi lần bị cô từ chối sẽ tránh về kí túc xá đau thương rơi lệ, trải qua 3 năm cố gắng khóc ròng đã nổi tiếng toàn trường, được vô số thiếu nữ ngây thơ nhiệt tình truy đuổi... Phong Tiểu Tiểu thấy kì thật đối phương nên đổi họ Mạnh, biệt hiệu là Mạnh Khương(*).

(*) Mạnh Khương Nữ hay Nàng Mạnh Khương (孟姜女) là một nhân vật trong truyện cổ tích dân gian Mạnh Khương Nữ khóc Trường Thành của Trung Quốc. Câu chuyện kể rằng, vào thời Tần Thủy Hoàng, ngay trong đêm tân hôn của Mạnh Khương Nữ với tân lang là một thư sinh Giang Nam tên Phạm Hỷ Lương, chồng Mạnh Khương Nữ bị triều đình bắt đi xây dựng Vạn Lý Trường Thành. Đến mùa Đông, Mạnh Khương Nữ đan áo cho chồng và đã lặn lội tìm chồng để trao áo. Mạnh Khương Nữ đã đi khắp theo chiều dài của Trường Thành, hỏi thăm nhiều người và cuối cùng nhận được hung tin chồng mình bị chết vùi thây dưới Trường Thành. Nàng Mạnh Khương đau buồn khóc lóc thảm thiết 3 ngày 3 đêm, nước hòa lẫn máu. Tiếng khóc của Mạnh Khương vang xa 800 dặm Trường Thành, làm sụp đổ một khúc thành, để lộ xác chết của chồng mình. Nàng an táng cho chồng xong liền nhảy xuống biển tự vẫn. Ngày nay, tại quận Sơn Hải Quan thuộc địa cấp thị Tần Hoàng Đảo của tỉnh Hà Bắc có miếu thờ Mạnh Khương Nữ (nguồn wikipedia)

"Ủa?!" Nữ sinh khả ái đột nhiên nhỏ giọng kinh hô: "Phong Tiểu Tiểu, mình nhìn lầm rồi sao, ca sĩ kia chẳng phải gian phu của cậu à?"

Tiệc sinh nhật Khương Lễ được tổ chức ở quán bar, mọi người vây quanh như chúng tinh phùng nguyệt trấn an chàng trai thất tình yếu ớt, nữ nhân vật chính bị nữ sinh khả ái kéo qua nói lời khách sáo đồng thời khuyên nhủ.

Lúc này trên đài quán bar, một người đàn ông mang kính đen đã hát hơn nửa buổi đang cất lên một bài tiếng Anh cổ điển, thanh âm trầm thấp từ tính, Phong Tiểu Tiểu cảm thấy rất dễ nghe, nhưng lại không đi đến ý diện mạo của đối phương.

Nghe nữ sinh khả ái dùng từ hết sức không văn nhã, Phong Tiểu Tiểu mất hứng phê bình: "Một nữ sinh nói từ gian phu thật khó nghe, cậu không thể dùng từ khác sao?"

Nữ sinh khả ái đỏ mặt: "Xin lỗi..."

"Tí như cậu có thể gọi là tình nhân."

"..."

Nữ sinh khả ái giận đưa nắm đấm trừng Phong Tiểu Tiểu.

Đùa giỡn tiểu nữ sinh xong hướng lên đài, quả thật là thẳng nhãi Dương Nghiễn, tuy rằng kính đen che nửa khuôn mặt, tóc vuốt gel báỉ loạn, nhưng cần thận một chút vẫn nhận ra được.

Phát hiện Phong Tiểu Tiểu đang nhìn mình, ca sĩ trên đài đem kính đen trượt lên đầu, hướng bên này phi cái nháy mắt, nội tiết tố trong không khí tăng theo cấp độ lũy thừa dần theo một màn thét chói tai, ngay cả con chó nhỏ đi ngang cũng chẳng tha.

"...Lẳng lơ." Phong Tiểu Tiểu giật giật, đối với hình tượng uy mãnh của Nhị Lang Thần đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Nữ sinh khả ái cũng hét chói tai, kêu xong còn hết sức có đạo đức chuyên nghiệp, nhớ rõ cho bạn học bên cạnh biết tin tình báo, vì thế tiểu Khương được bạn bè vây bên trong bùng lên tuyệt vọng, khốc thút thít hai mắt đầm lệ uống uống nhìn về phía Phong Tiểu Tiểu như nhìn vợ mình trèo tường.

Một bài hát xong, Dương Nghiễn xuống đài, đẩy ra tiểu nữ sinh, dựa vào quầy bar bên cạnh Phong Tiểu Tiểu, khoe miệng cong lên, đề thấp âm thanh lộ ra vài phần kinh ngạc: "Sao em lại ở chỗ này?"

"Không phải anh theo dõi em?!" Phong Tiểu Tiểu cũng kinh ngạc.

Dương Nghiễn giật mình, quay đầu nghiêm túc xem Phong Tiểu Tiểu trong chớp lát, tựa hồ nhìn ra đối phương không phải đang nói đùa, lắc đầu thờ dài: "Phiên phức đều ở cùng một chỗ...Lát nữa các em vẫn nên đi trước đi. Một đám sinh viên chúc mừng sinh nhật không đi chỗ nào, lại đến quán bar vờ thành thực cái gì đâu!"

"Vờ..." Phong Tiểu Tiểu không nói gì.

Dương Nghiễn cười nhạo xem li nước trái cây trong tay Phong Tiểu Tiểu, thâm ý chi: "Chỉ có tiểu nữ sinh mới uống nước trái cây."

"...Lý Trường nói năng lực của tôi bây giờ chưa ổn định cho nên mới không có cách nào sử dụng bình thường, tôi chủ yếu sợ uống cái gì không cẩn thận lộ ra cái đuôi." Phong Tiểu Tiểu xem thường: "Lỡ như dọa chết người ai phụ trách?!"

Dương Nghiễn vừa nghe cũng chẳng biết nói gì hơn, Nữ Oa này đúng là phiền hơn các loại thần khác, chính mình lộ Thông Thiên Nhãn tốt xấu còn có thể dùng tóc che, người ta trực tiếp chơi luôn người vật hợp thể. Khẩu vị nặng nề này chính mình quả thật cũng không có cách nào tiếp nhận.

"Rốt cuộc anh có cái gì phiền phức?" Phong Tiểu Tiểu chủ động hỏi.

"Thế nào, muốn hỗ trợ?" Dương Nghiễn ra vẻ cười nhạo: "Thật không biết em đối với đồng bạn còn có thể tận tâm như thế."

Phong Tiểu Tiểu giải thích: "Anh hiểu lầm, em chủ yếu nghĩ nếu phiền phức quá lớn, em có nên nắm chặt thời gian về nhà thẳng tay đem hành lý của anh ném ra ngoài...sớm biết rằng liên quan đến Lý Trường sẽ không có gì tốt, không biết bây giờ phân rõ giới tuyến với anh có còn kịp không."

"..."

Phiên phức của Dương Nghiễn còn chưa xuất hiện, phiên phức của Phong Tiểu Tiểu đã rung rung nước mắt lấy dũng khí đi đến: "Tiểu Tiểu, vị này...là bạn trai của cậu sao...?"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Trồi lên mặt nước

Nam chủ bí tình vừa ra trận, đàn bạn học nhanh chóng dồn lại đây, cường thế vây xem, lấy ba người với mối quan hệ tam giác làm trung tâm vây thành cái vòng, nóng bỏng chờ kết quả hai hồ giao tranh tại hiện trường trực tiếp.

“Nói chính xác hơn, tôi là người sống chung với cô ấy.” Dương Nghiễn tâm nhãn hư hồng nói thật, nhất thời đưa tới ánh mắt cừu thị cùng vẻ mặt ai oán của bạn học tiểu Khương.

Phong Tiểu Tiểu đặt cái li xuống, giá trị cừu hận bị anh Hai Dương lồi đi, bạn học Nữ Oa tỏ vẻ rất vui mừng. Bị bắt buộc phải chú ý đến thế giới tâm hồn của một tiểu nam sinh yếu ớt, nói thật cô đã rất mất kiên nhẫn.

Dương Nghiễn rất thích ứng với ánh mắt của quần chúng, gọi một li rượu, khinh thường không nhìn tiểu nam sinh non nớt, từ trên cao nhìn xuống, tiên phát chế nhân: “Cậu rất có tiền?”

Mọi người sùng sốt, nhất là bạn học tiểu Khương. Nữ sinh khả ái hưng phấn nhấc tay giành trả lời: “Ba mẹ tiểu Khương đều ở nước ngoài buôn bán, nên đúng là rất có tiền.”

Dương Nghiễn gật đầu với tiểu nữ sinh xem như đáp lại, tiếp theo quay đầu hừ lạnh: “Theo đuổi bạn gái thì không có gì đáng nói, nhưng mà cá nhân tôi rất khinh thường một thằng đàn ông vì theo đuổi một cô gái mà xâm phạm riêng tư của người khác....bắt đầu từ hôm hai chúng tôi đến trường học, thám tử xuất hiện ở phụ cận nhà chúng tôi 24/24 là cậu thuê phải không?!”

Chúng bạn học ánh mắt tỏa sáng châu đầu ghé tai lại, bạn học tiểu Khương sắc mặt nhanh chóng tái nhợt. Phong Tiểu Tiểu bị nước miếng của mình làm sặc, ho khan vài tiếng rồi ngừng lại hỏi: “Ngại quá, ngắt lời, cụ thể là xảy ra chuyện gì?!”

“Chính là chuyện anh vừa nói” Dương Nghiễn buông tay tỏ vẻ bất đắc dĩ, nói với Phong Tiểu Tiểu: “Em cũng biết, tình huống của chúng ta nếu bị người giám thị sẽ rất phiền toái...”

Phiền toái ở chỗ nào không cần nói cũng biết..

Mặc kệ là thông thiên nhân của bản thân hay nửa thân rắn của Phong Tiểu Tiểu, một khi không cẩn thận mà bị phát hiện, có thể đoán được tương lai là rắc rối không ngừng.

“Quả thật phiền phức.” Phong Tiểu Tiểu lau mồ hôi lạnh. Hơn nữa ngoại trừ điểm này, Dương Nghiễn còn có một chút mặt khác không nói ra. Sở dĩ hắn phát hiện ra những thám tử này, thật là không biết nên nói bạn học tiểu Khương nhân phẩm quá kém hay là nên nói hắn may mắn. Tên thám tử kia trước đó cũng nhận một vụ làm ăn theo dõi Dương Nghiễn, mà mấy phiền toái Dương Nghiễn gặp phải có liên quan đến người thuê đằng sau thám tử này. Vị thám tử nào đó phát hiện, người ở chung với mục tiêu mới, vừa lúc lại là mục tiêu cũ mất dấu vài ngày trước, đi báo báo trở lại cho cựu thân chủ là cỡ nào đương nhiên.

K.O thành công tiểu nam sinh, thừa dịp bại tướng nhất thời không nói ra lời, Dương Nghiễn cường thế kéo Phong Tiểu Tiểu ra khỏi vòng vây giữa lúc bạn học xung quanh còn đang tiêu hóa mãnh liệt kịch tình. Bạn học tiểu Khương ra vẻ chột dạ, miệng mở ra rồi khép lại, rốt cuộc không dám ra tiếng, đôi mắt hồng hồng muốn khóc như cầu an ủi cầu thông cảm.

Dương Nghiễn không để ý đến cậu ta, kéo người ra khỏi quán bar, đứng ven đường đón xe: “Bữa tiệc sinh nhật này không có ý nghĩa, thừa lúc chưa khuya, chạy nhanh về nhà đi.” Ngẫm lại nhịn không được nhắc thêm một câu: “Hay là trên đường về em nên hút thêm mấy bòn bòn đất đi...”

Trước khi mấy phiền toái của mình chưa giải quyết xong, sẽ rất khó nói mấy đối thủ của hắn có chỗ cùng rút dậu, khai đao với tiểu Nữ Oa ở chung hay không.

“Nghe anh nói như vậy, phiền toái hình như lớn hơn nhiều so với em nghĩ?” Phong Tiểu Tiểu hắc tuyến: “ý anh có phải em nên đến công viên bên đường, nằm trên cỏ qua đêm cho chắc ăn?”

Câu này thực tình là nói mát, nhưng khi Phong Tiểu Tiểu thấy Dương Nghiễn lộ ra vẻ mặt suy nghĩ sâu xa nghiêm túc tự hỏi vấn đề này, cô rốt cuộc không nói thêm gì được nữa: “Quên đi, em về trước, tự anh lo.”

“Ừ...được rồi. Tiện thể sau này em đừng tiếp xúc nhiều với cậu nam sinh đó quá.”

Phong Tiểu Tiểu tò mò: “Vì cậu ta thuê người theo dõi chúng ta?!”

Dương Nghiễn sờ cằm: “Cũng không hẳn là cái này...có thể anh cảm giác sai, mùi trên người cậu ta coi như sạch sẽ, nhưng lại mơ hồ thấy được ngút trời huyết sắc...”

Thật mâu thuẫn, rốt cuộc vốn là thuần khiết trong sáng hay bạo ngược thành tánh?

Vừa nói, lại thấy ngút trời huyết sắc chân chính bước đến. Một người trẻ tuổi với mái tóc đỏ rực dẫn theo một đàn tây trang đen, vừa nhìn là biết ngay là giả bất thiện, hướng Dương Nghiễn giả tạo cười: “Thoạt nhìn anh cả chơi đùa ở bên ngoài không tệ, chỉ có điều ánh mắt hơi kém một chút...” nói xong cố ý lấy ánh mắt khiêu khích miệt thị nhìn Phong Tiểu Tiểu.

“Em trai anh?” xem ra đã không thể đi được, Phong Tiểu Tiểu bắt đầu đi quay đầu chột chột Dương Nghiễn: “Em phát hiện, phàm là nhân vật phản diện thì mỗi lần đi ra đều nói kiểu này, mà ai ở bên các người lúc này đều là vật hi sinh. . . anh ta nhìn anh không vừa mắt liền tìm anh hỏi thăm sức khỏe.”

Dương Nghiễn rất đồng tình vỗ bả vai Phong Tiểu Tiểu: “Ừ, bọn họ quá không lễ phép, lần sau không nghĩ ra vài lời kịch mới chúng ta sẽ không phối hợp diễn.”

Nhìn hai người tung hứng, anh bạn trẻ tổ chức tâm lý coi như không tệ, trực tiếp bỏ qua không nhìn, cười lạnh: “Anh cả chẳng lẽ không muốn cùng em về thăm mẹ sao? Bà có vẻ rất nhớ anh, vài ngày không thấy bóng dáng anh, cả nhà đều rất lo lắng. . .”

“Đó là mẹ nó, không phải mẹ anh, nhưng ba anh tạm thời cũng xem như ba nó.” Dương Nghiễn cũng không nhìn, chuyên tâm kiên nhẫn giới thiệu bối cảnh cho Phong Tiểu Tiểu: “Thằng nhãi này là con riêng bà vợ thứ bảy của ba anh lúc vào cửa mang theo. . . À, quên nói, mẹ anh là vợ cả, lúc sinh anh khó sinh đã đi rồi, ba anh rất có tiền, hơn nữa đàn ông mà, em hiểu. . .”

“Ừ. . . Hiểu. . .” Phong Tiểu Tiểu cảm khái xong liền cúng bái Dương Nghiễn, đây rõ ràng là phú nhị đại nha. Xong xuôi mới quay lại nhìn anh bạn trẻ: “Nói như vậy là tranh giành gia sản?”

“Không thể nói như vậy, kì thật người ta cũng không dễ dàng.” Dương Nghiễn thản thối, ra vẻ không mấy lạc quan: “...Ban đầu bọn họ cho rằng chỉ số thông minh của anh không đủ, vì thế có vẻ uyên chuyên muốn dùng một cô gái thân thích sử mĩ nhân kế, sau, đám hỏi không thành lại muốn chế tạo gièm pha trong giới kinh doanh, thường xuyên qua lại cũng thấy không được, lúc này mới xé rách mặt muốn bá vương ngành thượng cung.”

Anh bạn trẻ tóc đỏ bình tĩnh nói: “Anh cả nói đúng, chúng tôi vốn là muốn xử lý thật nhẹ nhàng, dù sao cũng coi như là người một nhà, mọi người cùng nhau phát tài không tốt sao? Đáng tiếc anh không cho thằng em này mặt mũi, tôi có điểm đau lòng.”

Ông già kia có sắc cũng không đến mức sắc mù mắt chứ, con trai thân sinh không đau, lại đi đau đứa con hoang ngoại lai. Bà vợ thứ tám tùy thời có thể lên ngôi, vị đương nhiệm này áp lực cũng thật lớn. Mà mĩ nữ lợi hại ở tâm ngoan thủ lạt, sáu bà chị phía trước nhờ không được thái tử nhà này cũng chỉ có thể sờ mũi nuốt hận, vị này trực tiếp cắn răng đập nôi chìm thuyền cái một. . . Nếu Dương Nghiễn không chạy nhanh, nói không chừng mộ phần cô cũng mọc lên cao.

Phong Tiểu Tiểu thấy có điểm không đúng: “Nhưng như vậy cũng không đến mức chạy đi chứ?!” chuyện này tựa hồ còn có chi nhánh kịch tình.

Dương Nghiễn kinh ngạc: “Bình thường em không đọc báo?!”

“Xem cái gì? Chính trị tài chính, kinh tế hay là show biz?” Phong Tiểu Tiểu buông tay: “Cá nhân em có vẻ thường thức tiểu thuyết, ít nhất mấy cái kia viết có vẻ giống.”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Khương Lễ

Phong Tiểu Tiểu không đọc báo, tự nhiên sẽ không biết thời gian trước truyền thông ồn ào huyền ảo một trận, chuyện về thái tử nhà cự phú nào đó vì tranh đấu bà với quan nhị đại mà đem đối phương đánh đến trọng thương rồi bỏ chạy.

“Hành vi của anh đã ảnh hưởng rất nghiêm trọng đến hình tượng tập đoàn của chúng ta, đồng thời cũng khiến cho mối quan hệ của ba cùng Hồ tỉnh trưởng trở nên cứng ngắc. . . đương nhiên, cha con không có cách nào tạo nên cừu hận, chỉ cần anh xin lỗi con trai Hồ tỉnh trưởng một câu, chắc chắn ba sẽ hết sức bảo vệ anh.” Anh bạn trẻ tóc đỏ tựa hồ rất sẵn sàng nói: “Bác Hồ (này là ông tỉnh trưởng kia nhé, không phải Bác Hồ nhà mình) cũng nói trẻ con cãi nhau không có gì, chỉ cần anh nhận sai. . .”

“Tao thấy khả năng này không lớn.” Dương Nghiễn miễn cưỡng dựa vào tường, tà tà xem tóc đỏ: “Lão Hồ hình như mua người chuẩn bị xử lý tao?! Mày cùng lão, ai muốn động thủ thì trực tiếp đến, cho dù tao không mấy hay ho thì cũng đừng có nói cái kiểu si nhục chỉ số thông minh của người khác như thế.”

Phong Tiểu Tiểu tò mò: “Thù lớn như vậy sao?! Bộ anh đánh con trai người ta đến tàn hả?”

“...Không, cuộc sống hoàn toàn có thể tự gánh vác.” Chỉ là từ đây về sau đời sống X sẽ không bao giờ có khả năng nữa. . . Dương Nghiễn mặc mặc, bắt đầu đi: “Kì thật cũng không phải do anh làm, thằng nhãi kia lúc đó dùng thuốc quá liều, cường tùm một em gái trên đường tính phò diễn hành vi nghệ thuật, không hay ho là em gái kia không biết học thuật phòng sỏi kinh điển ở đâu, lại thêm đôi giày cao gót kia lại khá cao. . .”

Vì thế chén cù (bi kịch) đã xảy ra như vậy.

Chịu càng lúc càng nhiều thời trang qui dị ảnh hưởng, hiện nay, giày cao gót tuyệt đối có thể được xem là một trong mười đại vũ khí đô thị hiện đại, địa vị

giang hồ xếp gần với cục gạch.

Lại nói nghiêm túc, Dương Nghiễn chỉ giúp động thủ với đám lâu la phía sau thằng nhãi kia mà thôi. Chẳng qua em gái chạy trốn mau, Hồ lão đầu bị phần lại tìm không thấy đối tượng xả hận, đàn côn đồ lại sợ bị vút xác xuống biển, thế là tìm người giả họa, vì vậy âm kén dương sai, món nợ này toàn bộ đều tính lên đầu của hắn.

Con trai mình không thể để nhân đạo gièm pha, đương nhiên không thể nói cho người ngoài, vì vậy không chỉ có báo chí mà ngay cả ông già nhà Dương Nghiễn cũng không biết tính nghiêm trọng của tình hình. Mà lí do anh bạn trẻ tuổi tóc đỏ này có được tin tức hoàn toàn là vì cậu ta với Hồ lão đầu hợp tác, song phương đều có lợi... Một cái là vì đoạt quyền, một cái là vì báo thù, dù sao hai người đều nhin không nổi Dương Nghiễn.

Phong Tiểu Tiểu hút một hơi lạnh, thân thiết cảm khái khâm phục em gái đồ thị ngày nay buru hân.

“Xem ra lần này chúng ta cũng như cũ là không có tiếng nói chung sao?!” anh bạn tóc đỏ đáng tiếc lác đầu, sau đó lui từng bước nói với đàn tây trang đen: “Đưa anh cả trở về.”

Đàn tây trang không e dè, hết sức kiêu ngạo ở trước quán bar người ra kẻ vào náo nhiệt vùng năm đầm. Dương Nghiễn thờ dài, kéo Phong Tiểu Tiểu ra đằng sau che chắn, nhắc chân một mảnh lạng không đối phó...

Nhiều người tuy rằng khí thế, nhưng chất lượng có đôi khi tốt hơn số lượng. Dương Nghiễn cùng đàn tây trang mỗi bên một ưu thế, tạm thời chẳng phân biệt được cao thấp.

Anh bạn tóc đỏ mắt nhìn Phong Tiểu Tiểu đang đứng trộm ngấp đằng sau chiến trường hỗn loạn, cười lạnh: “Như thế nào lại không có ai đến tiếp đón chị dâu tương lai của tao vậy hả?!”

Hử?! Nghĩ cô là quả hồng mềm?!

Phong Tiểu Tiểu ngẩn người, sau đó niết nắm đầm nhìn một tây trang đen nhảy ra khỏi chiến cuộc hướng đến chỗ mình. Dương Nghiễn thật ra rất có lương tâm muốn đến trợ giúp, đáng tiếc chướng ngại vật bên người nhiều lắm, thời điểm này muốn phân ra thật không dễ dàng, đánh không được nhưng đem hắn bám trụ cũng là đơn giản... Cái khác không nói, người ta chỉ đứng bất động, vây thành cái vòng là có thể khiến hắn đau đầu nửa ngày.

Tây trang đen chạy đến bên người Phong Tiểu Tiểu đưa cánh tay muốn bắt người, Phong Tiểu Tiểu ngón tay vừa giật giật, còn chưa kịp nâng lên lại đột nhiên cảm thấy đằng sau lưng một trận lạnh toát, sau đó một cái chân lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai, lướt qua cô đập đến mặt tây trang đen.

Đánh bay năm thước, gập vật cản, hôn mê... Phong Tiểu Tiểu nhìn xem có chút há hốc mồm, uy lực thật vượt xa chính mình tưởng tượng.

Quay đầu vừa thấy mặt người hành hung, lại há hốc mồm. Tiểu Khương bị tình thuần khiết vô tội đang ở phía sau cô, thu hồi chân vừa đá, kinh hoàng xem xét: “Tiểu Tiểu, cậu không sao chứ?”

Phong Tiểu Tiểu: “...”

Cơ thể cô hiện tại không có việc gì, nhưng tinh thần đang chịu kích thích có vẻ lớn...

Xoa xoa, tiểu Khương hồng hồng ánh mắt nhìn Phong Tiểu Tiểu một cái: “Cậu đừng hiểu lầm, lần này mình không phải theo dõi cậu, chẳng qua ra cửa vừa vận nhìn thấy... còn có việc này, cậu có thể hay không cho mình một đồng tiền?!”

“... Một đồng không đủ gọi xe đâu.” Phong Tiểu Tiểu thật sự nghĩ không ra lời kịch gì phù hợp với tình huống trước mắt, ghen nửa ngày mới ra được một câu.

Tiểu Khương cắn môi lắc lắc đầu: “Không phải để gọi xe, là tiền thuê.”

“???”

“Ba ba nói chúng mình không thể làm không công, bởi vì mỗi mạng người đều có khả năng là tài nguyên, thương phẩm giao dịch lớn trong tương lai, cho nên ngoại trừ tình huống đặc thù, thời điểm khác phải được thuê mới cho phép giết người.”

Tiểu Khương bay nhanh cho Phong Tiểu Tiểu một cái liếc mắt, trên mặt hiện lên một mảnh đỏ ửng ngượng ngùng: “Mình tính cho cậu giá đặc biệt.”

“...”

...

Hai đại hung nhân liên thủ, em trai tóc đỏ rất nhanh bị đuổi đi.

Quảng đi một nhóm người đuổi tới, chúng bạn học giống Phong Tiểu Tiểu lần đầu nhìn đến một mặt hung hãn của Khương Lễ ồ lên một trận. Bởi vì đối với Khương Lễ hiểu kỉ cùng cảm tạ, Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn khi trốn chạy thuận tay đem tiểu nam sinh hồn nhiên này kéo theo trở về.

“Ngồi tự nhiên, không cần khách sáo.”

Phong Tiểu Tiểu khoe miệng co giật, nhìn tiểu nam sinh vừa rồi còn ở cửa quán bar đại sát tứ phương bây giờ đã có lễ mà ngồi ngay ngắn trên sofa, nhất thời cũng chưa biết phản ứng như thế nào, quay đầu bắt lấy Dương Nghiễn đang muốn trở về phòng mình: “Đợi chút, anh gọi cái điện thoại gọi cho Lý Trường, hỏi ông ta xem Dương Nghiễn có phải người quen” hay không?”

Dương Nghiễn ngáp dài vào phòng gọi điện thuận tiện thuyết minh tình huống, Khương Lễ ánh mắt lờ lờ tỏa sáng, một đường xem cách hai người cư xử, ngọn lửa nhỏ hi vọng trong lòng không khỏi tro tàn lại cháy, càng cháy càng to: “Tiểu Tiểu, anh ta không phải bạn trai cậu đúng không? Hai người là...”

“Người ở chung” Phong Tiểu Tiểu đưa li nước qua, nghĩ nghĩ mới hỏi: “Tình huống của cậu là như thế nào?”

Khương Lễ rất khách sáo nói lời cảm ơn, tiếp nhận cái li, nhả nhẹ nhấp một ngụm, nghe được Phong Tiểu Tiểu hỏi mới buông xuống, có chút khó xử châm chọc câu chữ: “Nhà mình... là sản nghiệp gia tộc. Cách đây kia là kĩ xảo chuyên nghiệp, một kĩ năng cần thiết...”

“Được rồi, cậu cũng không cần uyển chuyển.” Phong Tiểu Tiểu đầu đầu nâng tay ngăn tiểu nam sinh tiếp tục quanh co: “Ở cửa quán bar lúc ấy cậu nói mạng người là thương phẩm?! Nhà cậu sẽ không phải làm sát thủ chứ?”

Khương Lễ khuôn mặt xoát một chút trắng bệch, vẻ mặt khiếp sợ không thể tin: “Sao cậu biết được?!”

“...”

Vừa lúc này, Dương Nghiễn nói chuyện điện thoại xong đi ra giải cứu tiểu Nữ Oa chuẩn bị phát điên: “Lý Trường nửa tiếng nữa sẽ đến, em muốn ăn khuya không?!”

“...Cũng được.” Phong Tiểu Tiểu cũng hiểu được đêm nay thật sự quá mệt mỏi.

Dương Nghiễn vừa nghe liền vui vẻ: “Thật tốt quá, thuận tiện cho anh một phần.”

“...Không phải anh nấu sao?”

“Anh nói vậy bao giờ?” Dương Nghiễn nghi hoặc.

“...”

Quả thật chưa nói...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Ăn mạng

Trong khoảng thời gian này Lý Trường liên tục bận rộn với việc mở tiệm grooming, tăng ca giám sát trang hoàng, cam đoan trong thời gian ngắn nhất hầu hạ bạn học Nữ Oa vào nghề, thoát li hàng ngũ dân cư nghèo thất nghiệp.

Mặt khác, phù triện đã hết, cho nên để kịp thức tỉnh vị thần tiếp theo nếu gặp được thì phải chuẩn bị đạo cụ cho tốt, Lý Trường vừa phải giải quyết chuyện cửa hàng, vừa phải tìm anh bạn chữ như gà bới nhập hàng... Bởi vậy có thể thấy, Lý Trường thật sự rất bận, rất bận.

Nhưng dù bận đến mấy ông ta cũng phải tới, không chỉ vì Dương Nghiễn gọi điện nói phát hiện một nhân vật tình nghi được cho là thần tiên có khí tràng kì quái hư hư thực thực, mà còn vì Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn không tự giác lại bị dính vào một cái phiền toái. Thời điểm Dương Nghiễn gọi điện, Lý Trường kì thật đang chạy trên đường đến chỗ hai người.

...

“Hai đứa bây lại làm cái gì?!” Lý Trường vào cửa trước tiên nhìn thấy Khương Lễ, nhú mày hồ nghi 30 giây sau mới quay đầu hỏi hai người.

“Chào chú!” Khương Lễ có chút hoảng hốt khi gặp mặt vị phụ huynh trong truyền thuyết. Nghe nói đây này là ba của Phong Tiểu Tiểu, phải để lại ấn tượng tốt.

“...Cậu ngồi ở đó trước, tôi tìm bọn chúng nói chút việc.” ông chú không nói gì, tuổi thanh nhóc này đã lớn lại có một viên bất lão tâm (tâm không già=còn ngây thơ)...Ấn tượng trừ 10, hảo cảm giảm 20. Hừ! Muốn theo đuổi Nữ Oa?! Chỉ mặt hàng nước mắt này, so sao được với Phục Hi?!

Phong Tiểu Tiểu đối với lời chất vấn của Lý Trường rất là mặc danh kì diệu, cùng Dương Nghiễn liếc nhau kinh ngạc hỏi: “Thầy muốn nói chúng con làm gì?!”

Lý Trường nhìn chăm chăm hai người bọn họ một hồi lâu, xem biểu tình là thật sự không biết, bất đắc dĩ thở dài, xoa xoa thái dương: “Khu chung cư này vừa xảy ra án mạng...”

“Là nhà ai?!” Phong Tiểu hút một hơi, tuy rằng vừa mới tiếp xúc gần gũi sát thủ trong truyền thuyết, nhưng loại chuyện này đối với tiểu quân chúng mà nói vẫn có chút kinh tởm. Lại nói khu chung cư này cô quá quen thuộc, lỡ như là người quen thì trên mặt cảm tình đúng là khó tiếp nhận.

“...Không phải là người quen của con.” Lý Trường ánh mắt phức tạp nhìn Phong Tiểu Tiểu.

“Vậy là tốt rồi... kia nếu không biết, vậy án mạng phát sinh thì liên quan gì đến chúng ta?” Phong Tiểu Tiểu thở ra một hơi, sau đó càn kì quái, cũng không phải là cô cùng Nhị Lang Thần làm, lại nói hai người cũng không có ở hiện trường vụ án...

Lý Trường lại than thở: “Nhưng mà nạn nhân cùng hai đứa coi như có liên quan... có phải mấy ngày trước con cùng Dương Nghiễn đánh một đám côn đồ đúng không?”

“Con thấy tất yếu nhất bây giờ là thanh minh mình trong sạch, đánh người là Dương Nghiễn, con chỉ đứng nhìn.” Phong Tiểu Tiểu nhấc tay.

Dương Nghiễn sờ cằm: “Chết là mấy thằng côn đồ kia?”

Khương Lễ thân là con trai nhà sát thủ, tiểu nam sinh đối với việc liên quan đến mạng người cảm giác rất bình thường, cái hiện tại cậu ta để ý chính là Lý Trường đối với bản thân hình như không mấy thân thiện: “Chú, mời chú uống nước” Khương Lễ nhìn, trông mong lấy lòng Lý Trường, đối khách thành chủ bụng tra đồ nước như là việc đương nhiên.

“...”

Lý Trường không nói gì, nhận li trà, ánh mắt hết sức phức tạp rồi rảo xem Khương Lễ, quay đầu tiếp tục nói: “Bởi vì căn cứ theo kết quả điều tra, mấy tên côn đồ kia đã tranh chấp với hai đứa, thậm chí đánh nhau không lâu, cho nên cảnh sát đưa hai đứa vào diện tình nghi lớn nhất... dùng cách nói khách quan mà tổng kết là hai đứa có đủ động cơ gây án.”

Khương Lễ khàn khàn lại kiên định nói: “Nhà cháu có luật sư chuyên nghiệp với phong phú kinh nghiệm có thể giúp Tiểu Tiểu thoát thân!” Nói xong lại lấy lòng nhìn Phong Tiểu, vẫy đuôi cầu khen ngợi, cầu được hỏi thêm, các loại cầu...

“...Cảm ơn, nhưng việc này không phải mình làm.” Phong Tiểu Tiểu mặc mặc, khóe mắt giật giật hết chỗ nói.

Dương Nghiễn không để ý lắm tới bên này, buông tay nhìn Lý Trường bất đắc dĩ nói: “Tôi trước còn có phiền toái trên người, không nghĩ tới bây giờ vạ xui còn chưa hết... cũng không phải tôi làm, nhưng dựa theo cách nói của ông, chuyện này có điểm phiền.”

“Đúng thật phiền toái!” Lý Trường gật đầu.

Mặc dù là thần tiên, nhưng đã sinh hoạt tại hoàn cảnh đô thị hiện đại thì cũng bị chế ước. Bọn họ không có khả năng thoát li trói buộc của hoàn cảnh, càng không thể không nhìn đến pháp luật và qui tắc, đừng nói hiện tại thần lực của mọi người còn chưa ổn định, cho dù thực có thần lực trong người, cũng phải tuân theo qui tắc của xã hội... Nếu cảnh sát thật muốn đem hai người mang đi, cho dù Lý Trường có là Ngọc hoàng đại đế cũng không có biện pháp ngăn cản, trừ phi hắn muốn bị cả nước truy nã.

Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn đương nhiên hiểu biết điểm này, hai mặt nhìn nhau, cùng bất đắc dĩ.

Bạn học tiểu Khương cuối cùng cũng phát hiện không khí không thoải mái, trái phải nhìn nhìn, lại cắn môi mở miệng: “Hay là... mọi người mang cháu đến hiện trường nhìn thì thế xem sao?”

“Có gì đẹp mặt đâu, muốn chụp ảnh lưu niệm?!” Phong Tiểu Tiểu xem thường.

Bị người trong lòng xem thường, tiểu Khương càng thêm gấp gáp: “Không phải, ý mình là, mình rất quen với phương diện này, đi xem có lẽ sẽ tìm được manh mối gì đó?”

“Nga?!” Lý Trường kinh ngạc, thấy hai người khác không tỏ vẻ phản đối, chần chờ nói: “Muốn xem thì thế có chút khó khăn, nhưng hiện trường hơi xa một chút nên muốn xem qua có lẽ cũng được... Vừa rồi thất lễ, xin hỏi nhà cậu là pháp y, hay cảnh sát thế gia?!”

Khương Lễ đỏ mặt, ngượng ngùng: “Nhà cháu là sát thủ sản nghiệp, danh dự lâu đời uy tín, cam đoan làm việc gọn ghẽ, trong giới luôn có được danh tiếng tốt cũng được khen ngợi. Hạng mục công việc tính toán theo đầu người, khởi đầu từ mười vạn, dựa vào trình độ khó dễ của đối tượng mà tăng giá. Nếu sau này muốn ủy thác cháu có thể giảm giá cho chú.”

“...”

Lý Trường yên lặng quay đầu, nhìn xa—nguyệt hắc phong cao... Ừ hôm nay thời tiết thật không tệ...

...

Đền đường buông xuống, Dương Nghiễn nhìn về phía xa nghe nói là hiện trường vụ án, nói: “Hình như có cái gì ở đó.”

Lý Trường gật đầu: “Thông Thiên Nhân của nhị Lang Thần nhìn được nhiều hơn so với người bình thường, thuộc loại mất thần phiên bản siêu cấp, cũng bao gồm luôn mất Âm Dương...ta quên mất có thể trực tiếp gọi cậu lại đây xem xét.”

Khương Lễ nhỏ giọng hỏi Phong Tiểu Tiểu: “Tiểu Tiểu, hai người này có phải hay không có bệnh di truyền...về... phương diện tinh thần?!”

Lý Trường liếc Khương Lễ một cái: “Tuy rằng tôi tạm thời nhìn chưa ra cậu là cái gì, nhưng mà có thể chắc chắn cậu cũng giống chúng tôi là một loại người...thằng nhóc, dạy cậu thứ tốt, về sau phạm là gặp được người đàn ông nào họ Phong thì trốn xa một chút, gì cũng không biết mà muốn đào góc tường nhà Phục Hi?!”

Xuất phát từ tinh thần săn sóc người bệnh hoạn cùng tôn trọng người trong lòng, Khương Lễ ngoan ngoãn cầm miệng.

Phong Tiểu Tiểu ngón tay trạc trạc Dương Nghiễn: “Mất Âm Dương? Anh thấy quỷ?”

Dương Nghiễn gật đầu: “Thấy không rõ lắm, có thể là do chưa hoàn toàn thức tỉnh, nhưng mà có ba đoàn xanh nhạt mơ hồ liên tục đảo quanh chúng ta, hẳn đúng là mấy tên không hay ho kia.”

Da đầu Phong Tiểu Tiểu run lên, nhất thời cũng cảm thấy chung quanh trở nên âm phong thăm thẳm.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Quỷ hồn

Lý Trường nhìn thấy biểu tình của Phong Tiểu Tiểu thì kinh ngạc: “Ta không ngờ tính cách con như vậy mà sẽ sợ quỷ?!”

“Con mất nào của thầy thấy con sợ quỷ?!” Phong Tiểu Tiểu tròn mắt khinh bỉ.

“Vậy con đây là...”

Phong Tiểu Tiểu thở dài: “Khi một cái...một cái này nọ, thầy không thấy nó mà nó lại thấy thầy, cảm giác không bình thường mới là bình thường, điều đó là không thể không chế.”

Dương Nghiễn không nói gì, Lý Trường cũng không nói gì, ba giây sau lấy ra một cái bình nhỏ: “Nếu xác định có quỷ hồn thì sự việc so với trong tưởng tượng dễ dàng hơn nhiều. Tiểu Oa, con cần nắm ngón tay.”

“Vì sao?!”

“Đây là Ngưu lệ, gia nhập pháp lực vào rồi thoa ở mí mắt có thể xem thông Âm Dương.” Lý Trường cảm hoài thương thán: “Vạn pháp ẩn lui, thần thông xuống dốc, nếu là trước kia thì cần gì đến máu cổ thần cao cấp như vậy, trực tiếp thi triển cái pháp thuật nhỏ lên Ngưu lệ là xong. Nhớ năm đó...”

“Được rồi đừng dài dòng.” Phong Tiểu Tiểu thực sự chịu không nổi Lý Trường hờ hững là thốn thức ngày xưa huy hoàng, mọi người đều là thức tỉnh thần, chỉ có nỗi ông ta là có nhiều tật xấu như vậy, chẳng lẽ đây đúng là bệnh của tuổi già?!

Đoạt lấy bình nhỏ, Phong Tiểu Tiểu liền trực tiếp đổ ra ngón tay thoa lên mí mắt, Lý Trường ngăn lại: “Phải nhỏ máu trước!”

“Vì sao?” Phong Tiểu Tiểu khó chịu: “Vốn là máu của con, toàn thân cao thấp chỗ nào không có?! Dù sao chờ nó thấm vào da sẽ cũng máu trộn lẫn, con vì sao phải cần trên tay mình một cái lỗ làm chi?!” đây chính là phân tích khoa học, tuyệt đối có căn cứ lý luận hợp lý.

Lý Trường há hốc mồm: “Nhưng...đó là qui trình thông thường...hơn nữa, con không thấy cần ngón tay rất có không khí sao?!”

“...” Không nhìn, đồ bình, Phong Tiểu Tiểu bỏ qua Lý Trường kêu rên thờ dài, trực tiếp thoa lên mí mắt, tay xoa nắn giúp thấm thấu nhanh hơn, sau đó mở to, quả nhiên liền thấy được ba đoàn màu xanh Dương Nghiễn nhắc tới...Không đúng, là ba đoàn qui ảnh màu xanh.

“Cô ta hình như có thể thấy rõ ràng chúng ta!” Qui hồn còn đồ Giáp kinh hi, chỉ Phong Tiểu Tiểu kêu lên.

“Chị em ngài quá lợi hại!” Qui hồn còn đồ Ất vui sướng vạn phần vứt bỏ Dương Nghiễn tuân lệ chạy tới.

“Thượng thần xin ngài giải oan cho chúng con...” Qui hồn còn đồ Bính thê lương khóc kêu.

Qui còn đồ Giáp Ất: “...”

“Ách...ngại quá, do cảnh tượng này quá có không khí, nên không cần thận hô lên.” Qui hồn còn đồ Bính có chút ngượng ngùng gãi đầu: “Có điều nói lại, không ngờ mấy cái thần thoại hột vịt lộn kia lại là có thật, sớm biết như vậy trước kia phải làm một cái mô phạm còn đồ có lẽ phép ngũ giăng tứ mã rồi.”

Hai hồn thêm Phong Tiểu Tiểu đưa ngón giữa khinh bỉ.

Dương Nghiễn thấy không rõ qui hồn cũng không nghe được họ thanh âm, nhưng có thể thấy được ba đoàn sương mù rời khỏi mình chuyển sang đây đưa Phong Tiểu Tiểu. Vì thế quay sang gật đầu với lý Trường: "Ngươi lẽ kia quả thật hữu dụng, ông có muốn thoa hay không?!"

Bởi vì nữ Oa không chịu hi sinh kính dâng, cho nên lý Trường đang chìm trong rối rắm không biết có nên cắn ngón tay không bất ngờ kinh ngạc ngẩng đầu: "Không cần nhỏ máu?!"

"..."

Dương Nghiễn không nói gì cả, lấy bình nhỏ từ tay Phong Tiểu Tiểu rồi cũng thoa lên mí mắt mình, sau đó mở mắt: "Được rồi, ba người có chuyện gì nói thẳng, đừng dài dòng."

Mắt thấy chính sự bắt đầu, lý Trường cầm lại cái bình, thoa cho mình rồi thuận tay cũng thoa cho tiểu Khương. Cậu ta đương nhiên không dám phản kháng trước bối của Phong Tiểu Tiểu, đành phải kiên trì chịu người phi lễ, tiếp theo lại trộn mắt kinh ngạc: "Thì ra thật sự là có qui..."

"Quả nhiên tiểu Khương cũng là thần..." lý Trường vừa lòng gật đầu.

Huyết thống làm chứng, Ngưu lệ không có trộn lẫn pháp lực chỉ có trên pháp thân chảy dòng máu thượng thần mới có thể trực tiếp sử dụng.

Bốn người ba qui tìm một chỗ kín đáo, sắp xếp ngồi xuống chuẩn bị kể chuyện cùng nghe kể chuyện xưa, chỉ có Khương lễ ngồi về mặt tò mò trái phải nhìn xung quanh, Phong Tiểu Tiểu nhìn buồn bực: "Đang nói chính sự, cậu làm cái gì?!"

"Minh muốn nhìn một chút liệu có người mình giết trước kia hay không." Khương lễ nghe Phong Tiểu Tiểu hỏi lập tức quay đầu, ngượng ngùng đỏ mặt, nhỏ giọng oán hận: "Nhất là lần mình vừa hoàn thành... Minh vốn mua một cái dây buộc tóc kim cương muốn tặng cậu, vậy mà làm xong nhiệm vụ lại không thấy tăm hơi, mình muốn hỏi một chút có phải rơi ở nhà tên đó hay không."

Phong Tiểu Tiểu không nói gì: "Yên tâm đi, nếu là ở nhà người đó thì cảnh sát đã sớm căn cứ vân tay mà đến tìm cậu. Thuận tiện nói luôn, bình thường mình không buộc tóc."

"Ừ, ừ, chất tóc Tiểu Tiểu tốt lắm, nhưng là cái dây buộc tóc kia thật sự rất được, mình tìm cũng không thấy cái nào khá hơn." Khương lễ vuốt cằm ngửa, sau đó thất vọng.

Ba qui hồn kinh tủng: "Người anh em này là?!"

"Nga, nhà tôi là sát thủ sản nghiệp, cam đoan danh dự uy tín..." Khương lễ theo bản năng quảng cáo việc làm ẩn nhà mình, chỉ bỏ đi câu nói giảm giá cuối cùng, sau đó nhiệt tình lôi kéo: "Ba vị nếu muốn trả thù có thể ủy thác cho nhà chúng tôi giúp các ngài phục vụ... ách, chúng tôi không tiếp nhận tiền âm phủ." Nói xong lời cuối cùng, Khương lễ có chút rối rắm bỏ thêm một câu.

Dương Nghiễn ngón giữa nhu nhu mi tâm, tỏ vẻ có điểm đau đầu: "Ngưu lệ cũng có công dụng tăng mạnh khả năng của thông thiên nhãn sao?! Tôi thấy hình như huyết sắc trên người thằng nhóc này càng lúc càng đậm... Nay phải giết bao nhiêu người mới có được hiệu quả như vậy?!"

"Lệ khí quả thật có chút nặng, trừ bỏ pháp thân tựa hồ còn do nhiều năm qua sát nghiệt." Lý Trường gật đầu: "Hiện nay linh khí loãng, qui hồn vốn đã không dễ dàng thành hình, nếu quả thật là người cậu ta giết, chỉ sợ chịu không nổi cỗ lệ khí này mà đã hồn phi phách tán."

Hiện tại ba qui hồn không có việc gì là nhờ vận khí tốt, linh khí trên người Nữ Oa vừa vận có thể dễ chịu linh vật.

Có thể vì ý thức được chuyện Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn là bởi cùng thân phận đặc thù mới thân mật bất thường, hơn nữa chính mình hiện tại cũng thuộc về tiểu đoàn thể có cùng bí mật này, nên thái độ của Khương lễ đối với Dương Nghiễn không còn là tình địch này tốt hơn vài phần, ngoan ngoãn trả lời đối phương vấn đề: "Vi em còn chưa tốt nghiệp, cho nên trước mắt chỉ nghỉ đông với nghỉ hè mới có thể làm việc. Nhà em yêu cầu đối với vị thành niên là mười sáu tuổi bắt đầu về sau, mỗi năm nhận việc hai lần, chủ yếu là luyện tập cùng thích ứng..." nói tới đây mặt đỏ lên, chuyển hướng lý Trường mà nói: "Nhưng cháu có vẻ có thiên phú, trung bình hằng năm có thể nhận được bốn lần, mỗi lần trung bình 30 vạn..., ba nói cháu còn có khả năng phát triển, cho nên, chú, cháu cưới Tiểu Tiểu thì nhất định sẽ không làm cho cô ấy lo lắng chuyện tiền bạc! Xin yên tâm mà giao con gái ngài cho cháu!!"

Ba người ba qui: "..."

"Vừa rồi nói đến chỗ nào rồi?! À phải, các người rút cuộc chết như thế nào?!" Trầm mặc nửa phút sau Phong Tiểu Tiểu làm như không có việc gì dẫn đầu quay đầu.

Ba qui còn đồ cứng ngắc cũng nói sang chuyện khác: "Ách?! À, bọn tôi kì thật là bị người bang phái chém chết, cùng các người không liên quan..." Thế giới thần tiên quả thật khó lí giải, bọn họ muốn về sao Hỏa...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trường Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Thương định

Sự tình kì thật rất đơn giản.

Ba tên côn đồ chết cũng chẳng phải do thiên đại âm mưu hay có ẩn tình đằng sau câu chuyện gì, nói trắng ra, kỳ thật đây chính là một hồi ngoại ý muốn của cuộc nội chiến.

Lúc đó đám côn đồ vì một vài lí do lòng gà vô tội không lên nổi mặt bàn mà cãi nhau, lại thêm mọi người uống chút rượu, bình thường đều là tính tình trời là lão đại, ta là lão nhị, nên một lời không hợp, ồn ồn bắt đầu đập bàn, vỗ vỗ bắt đầu lời kéo, tiếp theo nếu là khác phái, tình tiết phát triển dựa theo kịch tình tiểu thuyết thì lời kéo lời kéo, lời đến trên giường rồi.

Nhưng cố tình lúc ấy lại là một đám đàn ông, vì thế quyền cước lên, lại đao bồng lên, cuối cùng không biết là ai không chế không tốt, rốt cuộc gây thành thảm án.

Ba qui côn đồ đều cảm thấy mình chết thực oan, thời điểm hỗn phách rời khỏi thể xác mọi người đều thanh tỉnh lại, không có thân thể chứa còn, cho dù bọn họ muốn tiếp tục say cũng khó.

Nhưng là trường hợp lúc ấy quá hỗn loạn, ba tên qui ngốc thanh tỉnh kiểm chỗ quan sát, vị trí thuận lợi thế vậy mà vẫn không nhận ra hung thủ là ai.

Hồi tưởng lại trường hợp lúc ấy, ba qui không nhịn được, ủy khuất ôm đầu khóc rống: “Thượng tiên, sự tình chính là như vậy, bọn tôi bị chết thật oan...”

“...Đúng là oan thật.” Phong Tiểu Tiểu không có lời nào để nói, gặp phải loại qui hồ đồ này, cô có muốn mắng cũng mắng không xong.

“Sự tình thì hiểu rồi, nhưng kế tiếp chúng ta nên làm sao bây giờ?!” Một vòng như vậy, Dương Nghiễn phát hiện vấn đề mấu chốt kì thật vẫn chưa giải quyết.

Nếu nói cái chết của ba qui là do người khác ác ý gây ra, thì căn cứ vào lời khai của đương sự qui đi tìm manh mối coi như đơn giản. Nhưng tình huống hiện tại là côn đồ đánh nhau...Này cho dù đến cục cảnh sát rửa cũng không sạch, người ta hoàn toàn có thể cho rằng mình thuê người giết.

Hơn nữa diện tiết nhất là ba tên quí không nhìn thấy người động thủ là ai. Bởi vậy sự tình càng phiền toái.

“Dễ thôi, nếu hung thủ không thấy, như vậy thì chỉ cần không có nạn nhân là được rồi.” Lý Trường ngón trỏ vừa nhấc, chỉ hướng Phong Tiểu Tiểu: “Nhìn đi, Nữ Oa!”

Phong Tiểu Tiểu: “...” Phiền toái không cần để mắt tới cô như vậy được không.

Ba côn đồ kinh ngạc, ánh mắt lóe ra sao, cứng bái nhìn Phong Tiểu Tiểu: “Thì ra ngài là nữ Oa?!”

“Mạnh mẽ!”

“Trâu bò!”

“Đỉnh!”

Phong Tiểu Tiểu lại: “...” khóe miệng rút một chút, nghiêng đầu hỏi lý Trường: “Có phải hay không vì không có thân thể, cho nên qui hồn bình thường đều nhược trí?!” Lần trước gặp mấy con rùa này cũng không thấy bọn họ chán chó như vậy.

“Bây giờ con có nói mình là nữ chiến binh xinh đẹp chúng cũng tin.” Lý Trường vậy mà rất thích ứng: “Đầu tiên trước mắt chỉ có chúng ta mới có thể thấy tội nó, chỉ cần không phải quá ngu thì khẳng định biết chúng ta là người tội nó không thể trêu chọc, là tên gì không quan trọng, chỉ cần biết có thể chinh chết tội nó là đến nơi. Tiếp theo...Kì thật phía trước ta đã nói qua, linh khí hiện tại ở địa cầu không đủ để qui hồn thành hình, mà sợ dĩ bọn họ có thể lưu lại linh thể cũng là do trước kia con cùng tội nó có một lần xung đột.”

linh khí Nữ Oa có thể tắm bỏ vạn vật, chứ sao cô chơi bunn người khác cũng chơi bunn, mà cuối cùng lại chỉ có Nữ Oa mới tạo được người?!

Vài ngày trước Dương Nghiễn tẩn mấy tên côn đồ, tuy rằng Phong Tiểu Tiểu không ra tay, nhưng sau cũng đi qua vỗ vỗ vai trang một phen thâm trầm, chính là nhờ cái vỗ kia mới bảo vệ được thân hồn của ba quí qui. Nếu lại trễ vài ngày mà nói, lúc ấy linh khí ở trong cơ thể đối phương tiêu tán, ba qui hồn khẳng định sẽ chết không thể chết lại.

Thuần linh thể đều có bản năng xu cát tị hung, tuy rằng cũng không rất rõ ràng, nhưng mà theo bản năng tiềm thức, ba qui côn đồ chỉ biết vài người Phong Tiểu Tiểu là tuyệt đối không thể đắc tội.

Như thế như vậy, như vậy như thế một phen giải thích cùng tri thức tọa đàm, lý Trường giới thiệu một lần nữa Phong Tiểu Tiểu và Dương Nghiễn cho một người ba qui, Khương lễ thì không sao, người này tố chất tâm lí mạnh mẽ, nếu không muốn nói là đơn thuần, không cảm thấy có gì đáng đặc biệt ngạc nhiên.

Nhưng thật ra ba quỉ nháy mắt, vì chính mình vài ngày trước có gan khiêu chiến chiến tướng đệ nhất thiên đình, hơn nữa còn vì chiến tích từng đem Nhị lang Thần trong truyền thuyết đã kích thành công mà cảm thấy hết sức quang vinh.

“Trước mắt năng lực của Nữ Oa không ổn định, nhưng mà dùng phù triệu lại dẫn đường một lần thì đơn giản.” lý Trường tổng kết cuối cùng: “Cho nên mọi người chịu khó trước, chờ thêm vài ngày nữa phù triệu đến, chúng ta đi phòng giữ xác làm lại thân thể cho ba người này... chỉ cần án tử này không kết, tin tưởng cảnh sát cũng sẽ không đem bọn họ hỏa táng.”

“Vấn đề thân phận thì làm sao bây giờ?!” Dương Nghiễn ra vấn đề.

Bạn học Khương lễ nhiệt tình nhắc tay: “Tôi có thể nhờ người nhà an bày cho bọn họ thân phận hợp pháp, các loại tiểu sử, các loại quốc tịch, các loại bằng cấp... có thể giả mạo.”

“...”

Dương Nghiễn mặc mặc không nhìn Khương lễ, nói: “Ý tôi là, nhiều người biết bọn họ đã chết, vấn đề này có điểm phiền toái.”

“Này thì không sao...” Quỉ hồn còn đồ Giáp mắt nhìn xa xăm như thể ngoại cao nhân ba phút: “Kỳ thật đám khốn kiếp kia vừa phát hiện chúng tôi chết, nhất thời sợ hãi đã hủy thi diệt tích, cho nên thả mỗi lửa... Thiêu thi thể, chúng tôi còn nhận không ra mình là cái nào chứ đừng nói đến ai khác.”

“Như vậy tiểu Oa lại tùy tiện niết ba cái thay thế phẩm, làm phép thành linh là được.” lý Trường vỗ bàn: “Còn lại chính là vấn đề báo cáo khám nghiệm tử thi, chỉ là một cái pháp y mà thôi, để hắn thừa nhận mình nghiệm sai không đơn giản sao?!”

Vạn sự sẵn sàng chỉ thiếu đồng phong

“Phù triệu khi nào thì đến?!” Đây là vấn đề cuối cùng, vấn đề của Phong Tiểu Tiểu.

“Mấy đứa vận khí tốt, ông bạn của ta vừa lúc ở lại chỗ có tín hiệu...” lý Trường ánh mắt ý vị thâm trường xem ba quỉ còn đồ: “Ta đã đặt hàng, chừng mười tám, EMS chỉ cần hai ngày có thể đến...”

Ba quỉ còn đồ hết sức trăm miệng một lời: “Chúng tôi mua một phần!”

Sự tình liên quan đến sinh tử, đập nôi bán sắt cũng phải mua!

“Rất tốt!” lý Trường rất cuộc vừa lòng.

...

Cứ việc đã muốn biết rõ ràng án kiện, hơn nữa phía sau còn phục vụ đưa tặng miễn phí. nhưng mà hiệp nghị giữa bốn người ba quỉ không quan hệ đến cảnh sát, nên điều tra tiếp tục điều tra, nên gọi đến tiếp tục gọi đến.

Bởi vì không xác nhận quan hệ cho nên Phong Tiểu cùng Dương Nghiễn đem ba quỉ về nhà sáng sớm ngày hôm sau mới bị cảnh sát mang đi.

Bày ra nhân chứng không ở hiện trường, trần thuật danh dự nhân dân tốt, lại thêm bạn học tiểu Khương đúng lúc điều động luật sư môi thương khẩu chiến với cảnh sát.

Cảnh sát xem hai người là hung đồ giao hoạt, hai người lại thấy cảnh sát cố tình gây dự.

Trải qua ép buộc cuối cùng không ai làm gì được ai, cảnh sát đành bắt đắ dĩ bước đầu tán thành hai người vô tội, thả người đi, nhưng vẫn bảo trì trạng thái cảnh giác tùy thời giám thị.

Ngay tại lúc Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn thể xác tinh thần mỗi một trở về ngôi nhà ấm áp của mình, nhóm phiền toái thứ hai không cho người ta cơ hội nghỉ ngơi lại tìm đến nữa.

“Thiếu gia, lão gia mời ngài trở về nhà,” Người đàn ông mặc tây trang đen hết sức cung kính cuối đầu với Dương Nghiễn, thái độ lại kiên định, một bước cũng không nhường.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Phụ huynh

Dương lão đầu kì thật không ngốc. Không chỉ là không ngốc mà thậm chí còn rất khôn khéo. Kẻ nắm trong tay một cơ ngơi như vậy, nếu thật là một tên

ngốc thì ông ta đã không đứng được vào hàng tỉ phú.

Trừ bỏ việc ngoài ý muốn là tin tức bị bạn học tiểu Hồ (lão Hồ tình trường có thằng con mất cuộc sống X.) bưng kín nên Dương lão đầu thực sự không biết ra, thì còn những thứ khác tỉ như mâu thuẫn giữa con trai ruột và con trai nuôi, tỉ như mấy tiểu tâm tư của các bà vợ từ tiền nhiệm đến đương nhiệm, mọi thứ đều ở trong ánh mắt của lão hồ li này.

Nhưng biết thì biết vậy, Dương lão đầu lại không tính nhúng tay vào việc gì. Bảy bà vợ nặng tài không không nặng người, chuyện này rất bình thường, ai bảo ông ta nhiều tiền lắm chi, dù sao Dương lão đầu cũng thuộc mặt hàng xem mặt mũi không xem nội hàm, song phương đều có nhu cầu, ai cũng không thể nói ai thô bỉ.

Thằng con hoang vung tay múa chân với con trai mình?! Đàn ông con trai thôi, phải trải nghiệm, dù sao bà thứ tám cũng vui vẻ tùy thời lên ngôi, bà bảy trước khi đi phát uy, giúp con mình thử sức cũng được, chứ nếu chỉ mỗi trò chơi ma cà bông như vậy mà còn không đôi phó nổi, về sau sao có thể yên tâm giao tập đoàn cho con trai mình?! Tâm nhãn không đủ, sớm muộn gì cũng bị người ăn xương cốt không thừa.

Cho nên ở dưới sự cố ý rèn luyện của Dương lão đầu, đồng thời cũng tích cực dấu diếm Dương Nghiễn, mọi người đều rất ấn ý mà duy trì cục diện.

Lại nói Dương lão đầu cũng thực sự muốn nhìn một chút, sau khi mình tuyên bố con trai sẽ là người thừa kế, thì còn có kẻ nào lòng dạ khác thường dám ở dưới tình huống đại cục đã định đối đầu với con trai lão.

Một lớn một nhỏ hai cha con chuyên âm người* ấn ý lên đài, cho bao nhiêu người hiểu lầm cùng hy vọng, vốn chơi đùa thì lão Dương không cản trở, nhưng để được như vậy cũng có cái điều kiện tiên quyết, ví dụ như nói không thể ở cái chỗ nào quá bẩn, lại ví dụ như nói không nên làm sự tình loạn quá mức...

* âm người: bày mưu sau lưng người khác, đâm sau lưng người khác...kiểu vậy.

Cơ hồ là Dương Nghiễn chân trước mới vừa bị cảnh sát lôi đi, chân sau Dương lão đầu đã nhận đến báo cáo—Có người có ý đồ quăng hồ sơ cá nhân của thái tử gia đến bàn ghi chép thăm vấn, lập tức bị phát hiện.

Theo ghi chép thăm vấn ghi lại, thuận tiện điều tra một chút hành vi của con trai kì quái vài ngày gần đây, phát hiện người này không chỉ mất mặt đến mức bị côn đồ cho ăn hành no nê, tiếp theo còn chơi trò chưa cưới sống thử, cuối cùng bị liên lụy đến án mạng...Thấy con trai ruột của mình gặp chuyện không hay ho, Dương lão đầu không nhịn được lau mồ hôi lạnh, ngẫm lại vẫn là nên gọi người trở về trước. Rèn luyện là một chuyện, nhưng cũng không thể rèn luyện quá độc ác

...

“Tiểu Tiểu, ông này là ba anh...Ông già, đây là bà chủ của con.” Dương Nghiễn cuối cùng vẫn là theo người đàn ông mặc tây trang đen về nhà, hẳn cũng biết có nhiều chuyện trong nhà ra mặt sẽ tốt hơn mình nhiều.

Lại nói tuy không phải xử lí không được, nhưng cũng không thể để cho thằng con riêng kia quá kiêu ngạo. Thời điểm nên đi ra thì lộ mặt một chút, miễn cho một đám mắt mù không nhận ra ai mới thật là ông chủ.

Dương lão đầu không ngờ được con trai mình sẽ đưa phụ nữ về nhà, tố chất tâm lí tuy rằng tốt, nhưng nghe giới thiệu như thế cũng không khỏi sững sờ vài giây:“Bà chủ?!”

Phong Tiểu Tiểu cũng nghi hoặc, ngẫm lại, thử hỏi Dương Nghiễn:“Anh là chi...công ti trách nhiệm hữu hạn giải trí Thiên Đình?!”

“...” Dương Nghiễn nghẹn nửa phút:“Anh nói là tiệm gốm sắp khai trương.”

Dương lão đầu nhất thời có biểu tình ‘ôm một trái tim sợ hãi’, mà lần này đến lượt Phong Tiểu Tiểu bị nghẹn:“Thật hay giả?!”

Không chỉ có mình Phong Tiểu Tiểu không lí giải được việc thái tử gia đến tiệm mình làm công, Dương lão đầu lại càng không thể lí giải.

Trên dưới trái phải đánh giá con trai mình một phen, không giống như thần trí không rõ, không giống bị người hiếp bức, cũng không giống như mấy ngày trước liên tiếp bị chịu thiệt mà tiến vào thời kì phản nghịch...Bỏ đi những khả năng không thể xảy ra, như vậy chỉ còn một cái là chân tướng.

Dương lão đầu rút cuộc kết luận, đại khái là vì tình yêu——tuy rằng suy đoán này thật rẻ tiền, nhưng không thể phủ nhận có rất nhiều người hành vi bất bình thường đều là do nó.

Tự cho là tìm được mấu chốt, Dương lão đầu trấn định, sửa lại một chút suy nghĩ, ngồi trên sofa trầm mặc thật lâu mới chậm rãi mở miệng:“Còn chưa hỏi thăm, trong nhà Phong tiểu thư đây là làm công việc gì?”

“Cháu là cô nhi, được một người nhận nuôi, ông ta luôn lưu lạc khắp nơi, chú cũng có thể gọi ông ta là nhà thám hiểm.”

Phong Tiểu Tiểu không hiểu, vì cái gì mà một tá nước tương(*) như mình lại bị người chú ý?!

(*) nước tương: người qua đường.

Không có bối cảnh? Được rồi, chính mình cũng là dựng lên sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng, cũng không thể kì thị người ta. Dương lão đầu miễn cưỡng

lí giải là vì bản thân Phong Tiểu Tiểu rất xuất sắc: “...Như vậy Phong tiểu thư tốt nghiệp đại học nào vậy? Học ngành gì, có muốn tôi giới thiệu công việc cho cháu không?”

“Kỳ thật cháu còn chưa tốt nghiệp, một đại học hạng ba, cũng không cần giới thiệu.”

“...Phong tiểu thư biết nấu ăn sao?” Chẳng lẽ là loại hình hiền lành thùy mị?!

“Biết thì biết làm, nhưng cũng chỉ bình thường. Cá nhân cháu có vẻ thường thức mì gói.”

“...”

Đôi môi Dương lão đầu không ngừng run rẩy, ngón tay làm một mảnh bụi rơi xuống, cuối cùng không thể nhìn được nữa, chuyển hướng thẳng con trai đang rảnh rỗi mà làm khó dễ: “Thằng con khôn kiếp!! Ông không nhớ rõ khi nào lại dạy mày ánh mắt kém như vậy?!”

Ngàn vạn lần đừng nói cho hắn cái gì mà chỉ cần yêu là thấy đối phương mọi thứ đều tốt, đây là trứng vịt lộn!! Con trai mình hắn là đã qua thời kì trưởng thành nhiều năm rồi chứ!

Dương Nghiễn ho khan một tiếng, đối với ông già suy đoán kiểu không chịu trách nhiệm như thế cảm thấy rất bất mãn. Cuối cùng Phong Tiểu Tiểu cũng nhìn ra tựa hồ đối phương đang hiểu lầm cái gì, xen mồm: “Con trai chú và cháu không có quan hệ như chú nghĩ.”

“Có liên quan cũng vô dụng. Ta sẽ không thừa nhận hai đứa bây.” Dương lão đầu rống giận.

“...”

Phong Tiểu Tiểu bắt đầu đi: “Hay là như vậy đi, nếu chú thật sự lo lắng, cứ tùy tiện ghi tờ chi phiếu một trăm tám mươi vạn đuổi cháu cút đi?!”

Dương lão đầu bị nghẹn, mắt tròn xoe.

“Thấp.” Dương Nghiễn có vẻ bình tĩnh: “Con rùa vàng như anh mày mà giá trị thấp hơn ngàn vạn thì chẳng khác nào đang bị đánh vào mặt.”

Nghe con trai nói tiếp như vậy, Dương lão đầu chậm rãi khôi phục bình tĩnh: “...Có phải ta hiểu lầm cái gì hay không?”

“Đừng! ngài muốn khiến vụ làm ăn hàng vạn bỏ đi chỉ với một câu nói sao, như vậy tâm linh cháu thương tổn thật lớn.” Phong Tiểu Tiểu cười.

Dương lão đầu bình tĩnh nhìn một đôi nam nữ trước mặt hồi lâu, rốt cuộc cũng lộ ra mỉm cười, gật đầu với con trai: “Nói một chút, rốt cuộc là tình huống gì?”

Dương Nghiễn cũng gật đầu lại: “Phiền toái có chút lớn, lần này có khả năng lão Hồ không cho ba mặt mũi, con thấy mình vẫn là nên lánh ở bên ngoài thì tốt hơn.”

Nói đến đây liền hiểu được, nếu ở giữa có quan hệ hại lợi như vậy, làm cha cũng không thể can thiệp. Dương lão đầu cũng không hỏi tiếp, một lần nữa châm thuốc, hút hai hơi, nâng nâng cằm chỉ hướng Phong Tiểu Tiểu: “Con bé này tao chưa bao giờ thấy qua, mày tin nó như vậy sao?”

“Đúng vậy, giữa bọn có mối quan hệ không thể cho ai biết.” Dương Nghiễn nhe răng cười.

“...Biến!!” Dương lão đầu rống.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Hao Thiên Khuyển và Phác Thiên Ưng

Sau khi thương lượng ra kết quả, cuối cùng chuyện của Hồ lão đầu sẽ để cho kẻ có cùng đạo hạnh thâm sâu tương đương là Dương lão đầu giải quyết.

Mà chuyện Dương Nghiễn cần làm, chính là hạn chế lộ diện trong khoảng thời gian này, để tránh bức người đến độ chó cùng rứt dậu hay cá chết lưới rách sẽ không tốt lắm.

Án theo ý tưởng của Dương lão đầu, không thể để con trai mình luôn qua những ngày nhàn, bởi thứ nhất bản thân ông ta không vui, thứ hai cũng miễn cho nó bị cuộc sống tiểu thị dân ăn mòn, đến lúc đó cái gia nghiệp khổng lồ của mình mà tìm không thấy người thừa kế thì rắc rối to.

Dương Nghiễn đối với an bài của cha già không có chút ý kiến, chỉ có yêu cầu duy nhất chính là mang theo chó yêu cùng chim yêu của mình đi theo... Theo lời Nhị lang Thần, hai con tiểu súc sinh kia là an ủi duy nhất trong kiếp sống thái tử căn cỗi tịch mịch của hắn.

Phải biết rằng, một đứa nhỏ mồ côi mẹ, người cha duy nhất lại thường xuyên bận rộn sự nghiệp mà hiếm khi về nhà, đã vậy một hai ba bốn năm sáu bảy lượt mẹ kế như lưu thủy chảy vào nhà mang đầy mưu mô cùng những toan tính sống chung, đứa trẻ đó phải trải qua bao nhiêu cực khổ, trái tim hẳn cảm phải và chịu những thương tổn sâu sắc như thế nào!

Phong Tiểu Tiểu không đáp lại, còn Dương lão đầu đối với con trai u buồn yếu ớt phun khói thuốc từ trong lỗ mũi ra kiêu khinh thường như một cách ứng hộ.

Mặt khác còn có phỏng đoán không thể nói với người khác chính là: Từ khi theo mộng hồi pháp thân, Dương Nghiễn vẫn luôn nghi ngờ hai tiểu súc sinh kia chính là Hao Thiên Khuyển cùng Phác Thiên Ứng của mình...

Tà khiên hoàng, hữu kinh thương chính là tổ hợp sủng vật bên người Nhị lang Thần.

...

“...Hai đứa nói đây là Hao Thiên Khuyển?” Lý Trường ánh mắt tròn tròn, gắt gao nhìn hai con thú cưng mà Dương Nghiễn mang về.

Phong Tiểu Tiểu đỡ trán: “Nghe nói là vậy, bạn học Dương Nghiễn nói trước đây còn có cảm giác thân thiết không nói nên lời với nó nữa, hơn nữa cái giống này nuôi hơn mười năm mà vẫn còn cường tráng, thoát nhìn không hề đơn giản như mặt ngoài...”

“Nhưng cho dù bên trong nó không đơn giản thì bên ngoài vẫn là đơn giản quá mức...” Lý Trường uyển chuyển muốn biểu đạt rồi rầm của mình.

Không chỉ có mình ông ta rồi rầm, mà ba tiểu qui ở trong phòng luôn hưng phấn kích động khi nghe Nhị lang Thần sẽ mang Hao Thiên Khuyển về cũng rồi rầm

Ba tiểu qui nom nớp lo sợ, quay chung quanh Hao Thiên Khuyển trong truyền thuyết một vòng, không nhìn được lại bao quanh thêm mấy vòng nữa. Rốt cuộc vẫn không kiềm được mà thốt nên lời đại nghịch bất đạo: “Con này... là chó có nhì?”

Tuy rằng bộ lông được tu chỉnh cực kì gọn gàng sạch sẽ, tuy rằng trên cổ có đeo chiếc vòng nguyên chất da thuộc, tuy rằng... Mặc dù có nhiều tuy rằng như vậy, nhưng mặc kệ mọi người thấy thế nào, Hao Thiên khuyển này thật sự có bề ngoài như loại chó cỏ thông thường lưu lạc trên phố.

Con chó cỏ lông vàng bên trong không đơn giản như vẻ bề ngoài giống mấy con chó hoang thường thấy trên đường này, đuôi thường cọ cọ lên mặt đất bày ra bộ dạng vô dụng, thỉnh thoảng còn lấy móng vuốt cào cào sau lỗ tai...

“Nó còn có rận?!” Khoảnh khắc thấy con chó này vừa cử động, Lý Trường liền hét lên.

“Ai nói?” Dương Nghiễn mắt híp ném cho Lý Trường một cái liếc mắt: “Nhà tôi có hộ lý cùng những nhân viên chuyên nghiệp chăm sóc, giúp nó tắm rửa còn có hai người thay phiên. Làm gì có chuyện Alexander có rận trên người!”

“Alexander...” Phong Tiểu Tiểu có chút lộn xộn, tuy rằng về mặt tâm lý thì cô hiểu được không nên lấy trình độ huấn luyện cao cấp hay huyết thống quốc tịch gì để kì thị chó của hần, nhưng mà trên mặt cảm tình, Phong Tiểu Tiểu không thể nào chấp nhận một con chó có cái tên phong tao như vậy!

Lý Trường là thật sự bị ghen không thể đáp lại. Phong Tiểu Tiểu tỏ vẻ là người đi trước có kinh nghiệm, giấu lại vẫn thấy nên an ủi mọi người: “Lên tinh thần đi... chỉ nhìn đến Hao Thiên Khuyển thôi mà các người đã kích động như vậy, lát nữa Phác Thiên Ứng đi dạo bay trở về, các người có còn muốn sống hay không?!”

Lý Trường ôm trái tim, bình phục cảm xúc trong chốc lát: “Cái này không khoa học, Hao Thiên khuyển phải nên là Sơn Đông Tế Khuyển mới đúng. Mà thôi, nếu Nhị lang Thần cảm thấy là nó, ta đây cũng không thể nói cái gì. Tiểu Oa, con xem công lao thầy nuôi con lớn như vậy, có thể tiết lộ một chút Phác Thiên ưng kia là cái gì?!”

Phong Tiểu Tiểu há mồm muốn trả lời, bỗng nhiên từ cửa sổ truyền đến vài tiếng kêu “chiêm chiếp”.

“Thầy vẫn là nên tự mình coi đi!” Phong Tiểu Tiểu chĩa tay về cửa sổ. Dương Nghiễn đã đi lấy lồng chim siêu xa hoa bằng vàng trong phòng.

Khi Lý Trường đang tràn ngập hi vọng quay đầu lại thì vừa vận nhìn thấy một thứ tròn vo, giống một quả bóng nhỏ lao vào lồng, đó là một con chim sẻ màu xám tro.

“Alice, hôm nay đi chơi vui không?” Dương Nghiễn lấy ngón tay chọt chọt chim sẻ, biểu cảm yêu thương chiều chuộng.

“Chiêm chiếp ~”

Lý Trường: “...”

Ba qui?...”

Đây là Phác Thiên Ứng trong truyền thuyết?!

Phong Tiểu Tiểu đen mặt: “Mọi chuyện chính là như vậy!... Kích thích dọc đường thật sự quá lớn, tôi muốn về phòng ngủ một lát, các người tự mình coi đi.”

Thần thú không thể so với thần tiên, tuy rằng giống nhau đứng ở hàng tiền ban, nhưng mà trong biên chế của thiên đình, làm thần thú hộ pháp mà nói thì chúng không có đủ tư cách để hưởng thụ hương khói cung phụng.

Nếu nói Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn đều xem như là pháp thân tàn hồn của cổ thần, cho nên mới sống lại trong dòng họ có căn nguyên huyết mạch. Như vậy, Hao Thiên Khuyển cùng Phác Thiên Ứng không có pháp thân dựa vào, thì chẳng khác nào tàn hồn này sẽ rơi vào luân hồi chờ thời đầu thai. Trừ bỏ những đặc thù quá rõ ràng không thay đổi, tỉ như chim thì vẫn là chim, chó thì vẫn là chó, còn lại hết thảy thuộc tính đều phải xem vận khí.

Mà theo tỉ lệ đi lên, chó cò cùng chim sẻ là hai trận doanh phân biệt có được khả năng sinh sôi nảy nở bậc nhất, khả năng bị tùy thời đầu thai vào tính ra cũng quả thật so với các giống khác lớn hơn rất nhiều, rất nhiều, rất rất nhiều...

Sáng sớm ngày hôm sau, Lý Trường nhận một cuộc điện thoại rồi ra ngoài, trước khi đi còn gõ cửa phòng Phong Tiểu Tiểu dặn dò: “Buru kiện có thể sẽ đến hôm nay, con cứ kí nhận.”

Tiếp theo, Lý Trường nhắc chân lên, trực tiếp đập mở phòng Dương Nghiễn, rống: “Mang theo Hao Thiên Khuyển cùng Phác Thiên Ứng của cậu theo ta đi ra tiệm! Thú cưng lớn như vậy nuôi trong này sẽ bị phạt tiền!”

“Tôi trả tiền.” Dương Nghiễn đang quần chân miễn cưỡng nâng ngón tay đưa ra ngoài, mang theo giọng mũi than thở mơ hồ.

“Trả tiền cũng không được! Khu chung cư hộ gia đình không cho phép nuôi chó lớn!”

“Tôi đóng tiền thuê nhà gấp hai...” Dương Nghiễn miễn cưỡng xoay người, chân cuộn càng chặt hơn một chút.

“Cũng không được!” Lý Trường gân xanh điên cuồng nhảy.

Mẹ nó! Chó loại lớn của người ta đều là Tăng Ngao, Cổ Mục, tối thiểu cũng là Alaska gì gì... Chỉ nhà mình lập dị nuôi một con chó cò... chuyện này thì dù cho nhiều tiền cũng không bù lại được nội tâm bị tổn thương của hần.

Hôm nay nếu không đuổi gấp Hao Thiên Khuyển này ra tiệm, thì từ nay về sau Thái Bạch Kim Tinh hần cũng sẽ không gặp người!!!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Kí Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Khương Lễ đến thăm

Khi Phong Tiểu Tiểu đã ăn no uống say, ngủ đủ giấc, chậm chạp tỉnh dậy, thì Dương Nghiễn cùng chó cò Alexander đã ra ngoài, xem chừng cuối cùng Thái Bạch Kim Tinh vẫn là hơn một chút, Tổ hợp bất hạnh Nhị Lang Thần cùng Hao Thiên Khuyển thất bại chiến dịch, không thể không khuất phục...

“Chiêm chiếp~ thu—————”

“...”

Phong Tiểu Tiểu miệng ngậm bàn chải đánh răng cùng chim Hoàng yến...chim sẻ trong lồng son nhìn nhau thật lâu, sau đó xoay người, mặt không chút thay đổi tiếp tục đánh răng, rửa mặt, lau khô lại quay lại: “Thì ra mày vẫn còn ở đây?!”

“Chiêm chiếp~~” Chim sẻ tên Alice vỗ vỗ cánh hai lần, cái đầu nhỏ nhanh chóng liếc mắt một cái hướng cái đĩa không trong lồng chim siêu sa hoa của mình rồi quay lại...Phong Tiểu Tiểu kinh ngạc phát hiện bản thân vậy mà có thể nhìn thấy từ trong đôi mắt nhỏ kia là chỉ trích cùng bất mãn.

“Đói bụng?!” Phong Tiểu Tiểu nghi hoặc, ngẫm lại chính mình không nên lưu lạc đến mức cùng một con chim sẻ so đo, lại nói nó cũng ăn không hết mấy hạt gạo... Phong Tiểu Tiểu rất hào phóng quyết định giúp Nhị Lang Thần cho Phác Thiên Ứng của hần ăn, vì thế hốt một nhúm gạo từ trong lu ra, thả vào cái đĩa không trước mặt chim sẻ béo.

Chim sẻ béo vừa lòng “chiêm chiếp” hai tiếng, nhảy đến trước cái đĩa, sau đó thấp đầu, lại sau đó...không động tĩnh.

“...”

“...”

Ba quí hồn phiêu trôi đi ngang qua liếc mắt một cái: “Chị, con chim sẻ này hình như không quen ăn gạo thông thường?”

Theo sự phô trương mà Dương Nghiễn chăm sóc cho thú cưng của hần mà tính thì hai con này trước kia ở nhà họ Dương nhất định là sống quá sung sướng an nhàn, không nói ăn kim uống ngọc, nhưng mỗi tháng sinh hoạt phí của chúng còn cao hơn một nhà ba người là khẳng định.

Giống như chứng minh cách nói của ba quỉ côn đồ, vừa dứt lời, chim sẻ béo liền nâng móng hất đổ cái đĩa, một bộ nhà giàu mới nổi kiêu ngạo ương ngạnh lật bàn ở tiệm com.

Mẹ nó, mày nghĩ mày là phượng hoàng sao...

....

Thừa dịp Dương Nghiễn không ở nhà, quăng con chim sẻ này ra cửa sổ, để cho nó tự mình kiếm ăn thuận tiện giảm béo, đường đường là thần thú Phác Thiên Ứng là trâu bò cỡ nào, nếu như trở về hàng tiền ban mà bay không nổi thì dọa người ra sao chứ.

Phong Tiểu Tiểu tuyệt không thừa nhận vì bị đối phương khinh bỉ mới trả đũa.

Quay đầu lại, chỉ thấy ba quỉ cô hồn đang vây quanh mấy đồng bùn không biết Lý Trường mang về từ khi nào.

Từ khi dùng Ngưu lệ có thể thấy ba quỉ, mấy người Phong Tiểu Tiểu không cần phải tiếp tục thoa mắt vẫn có thể liên tục nhìn đến ba tên này, theo Lý Trường, đây là do từ trường đã tương thông, mọi người đều đã nhớ kĩ tàn suất dao động linh hồn của ba quỉ.

Bởi vì bên người Phong Tiểu Tiểu là hoàn cảnh thích hợp nhất để bồi dưỡng vận linh, cho nên trước khi ba quỉ sống lại tự nhiên là muốn liên tục ở nơi này. Miễn cho ra đường không cần thận gấp phải kẻ linh hồn đầy lệ khí như Khương Lễ rồi hồn phi phách tán.

“Xem gì vậy?” Phong Tiểu Tiểu mở TV, cầm điều khiển từ xa chuyển kênh, thuận tay lấy một quả táo, vừa cắn vừa hỏi.

“Chị, bùn này là để nặn thân thể cho bọn em à?!” Ba quỉ tựa hồ có chút hưng phấn vây lại.

“Hình như là vậy, Lý Trường muốn tôi thử xem, xem cấu tạo và tính chất của loại đất nào xoa nắn thuận tay.” Phong Tiểu Tiểu phiêu mắt hướng đồng bùn đủ màu sắc

Quỉ hồn côn đồ Giáp do dự một chút, phiêu đến gần: “Chị, độ thuần thực cao không?”

“Có lẽ nhìn ra được hình dạng.” Thanh âm cắn táo tạm dừng vài giây, sau đó mới nghe tiếng Phong Tiểu Tiểu trả lời.

Nghe thấy câu trả lời mơ hồ như vậy, ba quỉ hồn không khỏi sinh ra cảm giác nguy cơ. Bọn họ vốn muốn nhờ Phong Tiểu Tiểu nặn cho đẹp trai một chút so với trước kia, cái này chính là đi thăm mỹ viện sửa sắc đẹp an toàn tuyệt đối không tác dụng phụ, nhưng theo tình huống hiện tại mà nói, ba quỉ có lẽ còn có nguy cơ hủy dung.

Nghĩ đến nhân sinh tương lai phải sống với ngũ quan dị dạng ba quỉ đột nhiên có loại xúc động không muốn sống.

Quỉ côn đồ Ất nuốt nước miếng: “Hay là...Ngài nặn trước cho bọn em xem thử?”

“Bây giờ nước tới chân mới nhảy không còn kịp rồi, có điều tôi đoán có lẽ thần lực tạo người hẳn là không cần cấp độ nghệ thuật quá cao nhỉ?” Phong Tiểu Tiểu cắn xong quả táo chà xát tay, thay đổi tư thế ngồi trên sofa: “Nghe nói thời điểm Nữ Oa tạo người thì cũng chỉ có nhóm đầu tiên là kiên nhẫn nhất, sau đều là cột cái dây dính bùn rồi trực tiếp quăng...Nhìn các anh diện mạo khi sinh tiền kia, tôi phỏng chừng có lẽ tượng đất thì cũng chính là loại bị quăng thăm nhất.”

“...”

Bị đá kích nghiêm trọng, ba quỉ hồn đi phòng khác, tiếp tục phiêu đảng.

Phong Tiểu Tiểu chờ từ sáng đến nửa buổi chiều cũng không thấy bu rú, vốn đang nghĩ bu rú kiện hôm nay có lẽ sẽ không đến, định ra ngoài đi bộ một chút, thời điểm muốn ra ngoài, tiểu Khương ghé thăm.

“Tiểu Tiểu.” Khương Lễ đứng ở ngoài cửa cười đến ngọt ngào, khuôn mặt thanh tú trắng nõn ngại ngùng, trong tay còn cầm mấy gói đựng com hộp: “Chú nói cậu hôm nay ở nhà chờ, mình nghĩ cậu hẳn là chưa ăn com, đi nhà hàng gọi giúp cậu vài món...”

Từ khi biết Dương Nghiễn cũng không phải là tình địch như mình tưởng, Khương Lễ lại thật nhiệt tình sự nghiệp theo đuổi Phong Tiểu Tiểu.

Hơn nữa bây giờ dưới điều kiện thuận lợi mọi người là hừ hừ thực thực đồng nghiệp.

Ba quỉ vốn đang đi ra ngoài muốn xem người đến cửa là ai, kết quả nhìn thấy Khương Lễ được Phong Tiểu Tiểu mời vào nhà, nháy mắt nửa người bay ra lại “huych” một tiếng rụt trở về.

Ngoại trừ đêm đầu tiên khi nhìn được thấy người quá mức sung sướng quên cả sợ hãi, sau này ba quỉ chỉ cần hơi chút ở gần Khương Lễ đều bảo trì hình tượng con thỏ nhỏ vô tội nom nớp sợ hãi này.

“Trên người cậu lệ khí quá nặng, bọn họ sợ hồn phi phách tán.” Phong Tiểu Tiểu giải thích.

Khương Lễ đỏ mặt, có chút ngượng ngùng: “Thật xin lỗi, công việc của mình có chút tính đặc thù, hy vọng mọi người có thể lượng giải.”

Phong Tiểu Tiểu không thể lí giải cũng vô pháp tưởng tượng, một đứa bé trai ngai ngừng như vậy, lại lễ phép hiền hòa, thậm chí có chút miễn cảm yếu ớt, thì khi tiến hành cái cậu ta gọi là công tác sẽ có bộ dạng gì.

Ba qui không sợ Nữ Oa là Phong Tiểu Tiểu, cũng không sợ Nhị Lang Thần là Dương Nghiễn, cố tình lại đi sợ Khương Lễ tính tình tốt như vậy... Tuy rằng công việc của người ta đặc thù một chút, nhưng nếu bàn về tính cách mà nói, thì thời điểm không làm việc, cậu ta là người dễ nói chuyện nhất hoặc là dễ bắt nạt nhất.

Nguyên nhân trong đó, trừ bỏ bản thân Khương Lễ mang theo ngút trời lệ khí, đại khái còn có trực giác né tránh của ba qui với pháp thân cậu ta. Lý Trường từng nói qua, thân là linh thể thuần túy, cho nên bản năng của ba qui là trực tiếp nhất, cũng chính xác nhất.

Rốt cuộc Khương Lễ là loại người nào?! Phong Tiểu Tiểu bắt đầu chờ mong phù triện đến. Chỉ cần đến, cô lập tức sẽ chụp một tấm lên trán Khương Lễ.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Ma thần Xi Vưu

Không bao lâu sau khi cơm nước xong, buru tá cuối cùng cũng đến, kí nhận xong, vừa xé mở lớp bao bên ngoài đã thấy túi plastic chống thấm nước gói thật chặt, che một xấp phù triện màu vàng, bên ngoài gói to còn dán một tờ giấy, chữ cực xấu, nội dung viết cũng không thân thiện là bao.

———Cả nhà ông mau trả nợ!!!!

“...”

Người anh em này rõ ràng đang bị tiền nợ bao vây—đây là suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Phong Tiểu Tiểu.

Mà cái làm Phong Tiểu Tiểu cảm thấy tò mò thứ hai là, nhân viên gói hàng sẽ có biểu tình gì khi nhìn đến xấp hoàng phù kia?!...

Ba tên qui phiêu a phiêu, hưng phấn đảo quanh phù triện: “Chị, mau mau, dùng thử một cái xem.”

Khương Lễ cũng đồng dạng mở to ánh mắt sững nước đầy chờ mong nhìn Phong Tiểu Tiểu, chỉ thiếu không có cái đuôi phe phẩy đằng sau.

“Nên chờ Lý Trường trở về đã.” Phong Tiểu Tiểu nói: “Lần trước dùng xong, tôi trực tiếp biến thành đuôi rắn rồi ngắt, lỡ như là này cũng vậy...”

Bên cạnh có một tên chuẩn mực đạo đức có vẻ văn vẻ, hơn nữa bản thân lại là người hần thắm mến, tạm thời còn chưa biết Khương Lễ là truyền thừa vị thần nào, nhưng Phong Tiểu Tiểu hết sức không có cảm giác an toàn khi biến thân quần lót sẽ bị hủy.

Ba qui thất vọng: “Thật muốn xem một chút...”

Phong Tiểu Tiểu sờ cằm ngẫm lại: “Tôi không được, nhưng mà Khương Lễ có thể thử nghiệm trước.”

Trên mặt tiểu Khương phiêu qua chút đỏ ửng, có chút tò mò cũng có chút khản trương: “Minh thật có thể chứ? Tiểu Tiểu nghĩ mình là vị thần nào?”

“Này...” Đứng là vấn đề rất có chiều sâu.

Phong Tiểu Tiểu xấu hổ ho khan một tiếng: “Hay là thử đi, tôi nhớ chỉ cần trực tiếp vút đến trước mặt đối phương là được...”

Vừa nói vừa lấy ra một tấm phù triện, không cần làm gì đặc biệt, Phong Tiểu Tiểu đã cảm thấy tấm phù trên tay mình tỏa ra hơi nóng, một cảm giác nóng ngứa trên mi tâm thông thả truyền ra, thân thể lại bắt đầu muốn bành trướng, hai chân cũng... Dựa vào!!!

Phong Tiểu Tiểu nín thở một tiếng rồi ném phù triện qua hướng Khương Lễ. Người phải biến thân bây giờ không phải cô!!

Khi phù triện sắp chạm được vào da Khương Lễ liền hóa thành một đạo ánh sáng, nhập vào cơ thể đối phương. Bởi vì người ra tay là Phong Tiểu Tiểu, cho nên Khương Lễ phản xạ có điều kiện không nâng lên động tác đón đỡ.

Trong sự chờ đợi của một người ba qui, ánh mắt của tiểu nam sinh thanh tú từ thanh minh dần chuyển sang mờ mịt mê mang. Lại từ mờ mịt mê mang chuyển sang ngoan lệ điên cuồng, nhẹ nhẹ đỏ thắm huyết sắc nhiễm dần đôi mắt, một đôi sừng dê bén nhọn dài ra trên đỉnh đầu.

Khi sừng dê dài được chừng cánh tay, ngút trời lệ khí nháy mắt bộc phát, ba qui sắc nhọn kêu một tiếng, thần hồn bị lệ khí chấn một trận rung chuyển. Nếu bọn họ không đứng sau lưng Phong Tiểu Tiểu thì một cái chớp mắt lúc này đã xong rồi.

Không cần Thông Thiên Nhân, cho dù là Phong Tiểu Tiểu cùng ba qui cũng có thể thấy nồng đậm huyết sắc quán quanh thân Khương Lễ.

Con người tình hồng, đôi sừng dê đen tối bên nhọn, xứng với ngũ quan thiên hướng thanh nhược văn tình của Khương Lễ, tương phản lại tạo ra một loại ma tính yêu dị.

“Người này so với tôi còn hung.” Phong Tiểu Tiểu nhanh chóng mang theo ba quỉ lui về phía góc tường. Nuốt nước miếng, thật cẩn thận hạ giọng: “Lúc trước tôi cùng Nhị Lang Thần đều là ngất ngay lập tức, tên này vậy mà còn đứng được lâu vậy...”

“Chị...” ba quỉ tâm muốn khóc đều có, hai mắt đầm lệ gian nan mở miệng: “Bây giờ không phải lúc nghiên cứu tiểu Khương, nhanh nhanh đánh ngất hẳn đi, bọn em sắp chống đỡ không được.”

“Làm kiểu gì?! Tôi cũng biến sao?!” Phong Tiểu Tiểu còn tự hỏi... là sinh mệnh quan trọng hay quần lót quan trọng?!

Mẹ nó! Vì sao người khác biến thân cô cũng biến thân, nhưng người ta sẽ biến sẽ không nhiều bản khoản như cô vậy.

Sau này nếu đụng tới Phục Hi, nhất định phải tìm cơ hội kéo hẳn ra bên ngoài biển thử, nhìn Thiên Hoàng trần truồng cũng có thể cân bằng chút oán niệm trong lòng.

Nhưng cũng phải nói trở lại, tạo hình như vậy, rốt cuộc pháp thân tàn hồn của Khương Lễ là ai?! Phong Tiểu Tiểu trầm tư rồi rầm

Ba quỉ thật sự đã khóc: “Chị!! Nể mặt mọi người ở chung mấy ngày qua, chị cũng không thể tro mắt mà nhìn tên kia giết chết bọn em chứ!!”

Được rồi, vẫn là sinh mệnh có vẻ quan trọng, dù sao hôm nay mình mặc váy, đến lúc đó phòng chừng Khương Lễ cùng cô ngất, ba quỉ ở hiện trường cũng không làm được chuyện xấu gì... Phong Tiểu Tiểu cắn răng, rút một trương phù dán lên mặt mình.

Một cái đuôi rắn trắng dài hai mét xuất hiện sau luồng ánh sáng, ba quỉ cả kinh, Phong Tiểu Tiểu cũng cả kinh, trong phút chốc có cảm giác mất thăng bằng, tâm niệm chợt lóe, đem đuôi rắn giữ tốt, cuối cùng đứng vững vàng.

“Không ngất này!!” Phong Tiểu Tiểu vui vẻ hô lớn, sau đó cười làm dấu tay hình chữ V, thử kéo đuôi rắn trườn là trườn, cũng rất mau thích ứng kiểu hành động mới này. Lại trườn nhanh vào phòng lấy máy chụp hình, tự chụp một tấm lưu niệm, thuận tiện giúp tiểu Khương thêm mấy tấm...

Ba quỉ chịu không nổi, phát điên kêu lên: “Đừng chơi nữa!!”

Huyết khí trên người Khương Lễ càng lúc càng đậm, ngưng tụ đến mức muốn phá vỡ phòng. Phong Tiểu Tiểu nhìn, thật không biết nên giải quyết chuyện này thế nào, ngẫm lại sau này tiểu Khương cũng sẽ không đến mức tính toán số sách với mình, vì thế dứt khoát vùng đuôi rắn kéo người, trực tiếp đem người đập lên vách tường, hôn mê.

“Thu phục!” Phong Tiểu Tiểu cười.

“Ách...” Huyết khí đầy trời mạnh mẽ tiêu tán, ba quỉ tro mắt nhìn cặp sừng trên trán Khương Lễ chậm rãi lui về, thật sự không biết nói cái gì.

Phương pháp... đúng là phương pháp tốt, nhưng có phải hay không bạo lực chút?!

...

Thời điểm Lý Trường cùng Dương Nghiễn trở về, nhìn thấy là Phong Tiểu Tiểu kéo đuôi rắn ngồi trên sofa xem TV, còn dưới thảm là Khương Lễ nằm ngay đơ, cùng với ba quỉ biểu tình không biết nên miêu tả thế nào phát phơ xung quanh.

“Này, biến đổi sao?!” Lý Trường bình tĩnh nhìn đuôi rắn chiếm cả cái sofa, chào Phong Tiểu Tiểu một cái liền chuẩn bị vào phòng thay đồ.

Dương Nghiễn đồng dạng lập tức chuyển tầm mắt, trái phải nhìn xung quanh: “Alice đâu?”

Ba quỉ sừng bái nhìn hai người đàn ông—quả nhiên thần tiên đều không giống người thường, xem tố chất tâm lý của người ta này...

Phong Tiểu Tiểu bĩu môi, đem đuôi rắn từ trên sofa xuống, chống đỡ thăng bằng đứng lên: “Mấy chuyện đó không vội, hai người trước đến xem, Khương Lễ rốt cuộc là cái gì?!” Nói xong đem máy chụp hình chọn chọn mấy tấm chụp Khương Lễ.

“Ồ, có ảnh?!” Lý Trường quả nhiên có hứng thú sáp lại, miệng nói: “Đề ta xem xem. Kê nào gan lớn như vậy, dám cùng Phục Hi tranh nữ nhân... ách...”

Nhìn ảnh chụp sắc mặt Lý Trường nháy mắt xanh mét, Dương Nghiễn cũng xem ảnh chụp, tò mò hỏi: “Làm sao vậy? Thăng nhải này là ai?!”

“...”

Lý Trường nhấp máy môi vài cái, cuối cùng dưới ánh mắt chờ mong của hai người ba quỉ mới yếu ớt phát ra âm thanh: “Xi Vưu...”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 19: Thần thoại trong thiên hạ đều là đồng nghiệp

Nghiêm khắc mà nói thì Xi Vưu cũng không được xem như là thần, chỉ có thể tính cổ tu.

Từ thượng cổ đến hiện đại, theo Thiên Đạo đến Thiên Đình, chưa hề có một bằng chứng nào cho thấy Xi Vưu được sắc phong thần vị. Nhưng cho dù có là tam Hoàng ngũ Đế đi chăng nữa thì cũng không ai dám coi nhẹ sự tồn tại của vị Đại Năng này.

“Tiểu thuyết có từ dùng rất hợp, đó là truyền thừa.” Lý Trường thở dài một chút, thần sắc có chút nghiêm trọng: “Thiên Đình thành lập sau Hồng hoang, mà thời đại Xi Vưu cùng Hoàng đế tranh giành nhân đạo truyền thừa chính là lúc đó. Xi Vưu dù chiến bại nhưng vẫn đứng trước chư thần Thiên Đình. Lễ phong thần của Thiên giới cũng chỉ có thể coi như truyền thừa mà không thể sắc phong thượng cổ Đại Năng. Cho nên Xi Vưu tuy không có thần vị nhưng nếu phải so sánh với các chư tiên mà nói thì có là Ngọc Đế, Phật Tổ cũng không dám khoe khoang có thể hàng phục Xi Vưu cú đầu.”

“Thầy có thể nói thẳng ra là hần rất trâu bò, bọn con hiểu được.” Phong Tiểu Tiểu cắt máy chụp hình, tò mò: “Chuyện về Thần giới có thể nói nhiều thêm chút hay không?! Con bây giờ quá loạn, thật sự không cách nào hiểu biết đầy đủ.”

Lý Trường buông tay: “Chuyện ta biết được cũng không nhiều, công việc của Thái Bạch Kim Tinh là đặc sứ của hoàng đế, truyền xuống thiên đình các loại mệnh lệnh nên chuyện ta biết so với mấy đứa nhiều hơn chút, nhưng nếu nói cụ thể là hơn bao nhiêu thì... Tin rằng con và Nhị Lang Thần cũng nhận ra, trí nhớ mọi người sau khi thức tỉnh không được đầy đủ, cho nên ta và mấy đứa cũng không khác nhau bao nhiêu, chẳng qua do thức tỉnh sớm hơn, trữ lượng trí nhớ tồn trữ cũng lớn hơn chút mà thôi.”

“Còn nói về phần truyền thuyết được ghi chép... Kì thật thầy đề nghị con chỉ cần hiểu biết đại khái một chút thôi cũng được, không cần quá nhiệt tình.” Lý Trường nói: “Lấy quan điểm cá nhân của ta đến nhìn thì dùng câu nói có thể khái quát chính là ___ thần thoại trong thế gian đều là đồng nghiệp.”

Cái gọi là đồng nghiệp chính là mọi người đều được biết đến nhờ những tác phẩm giải trí sản sinh ra từ cơ sở nguồn gốc.

Mà nguồn gốc của thần giới là gì? Rất rõ ràng chính là tiến trình chân thực của lịch sử thần giới. Mà tiến trình chân thực này không phải cái phàm nhân có năng lực tiếp xúc đến. Như vậy giải thích thế nào về thần thoại lưu truyền trong dân gian?

Hiện nay thần thoại được lưu truyền có hai loại. Một là loại thu thập các loại truyền thuyết khắp nơi rồi chỉnh sửa, cái này căn cứ vào khẩu truyền mà ghi lại, mà phong tục tập quán tín ngưỡng văn hóa các nơi không giống nhau, khen chê khoa trương không đồng nhất, khởi nguyên của truyền thuyết cũng không cách nào đảm bảo, tính chân thật đương nhiên không đủ thuyết phục người.

Loại thứ hai là tiểu thuyết hư cấu, ví dụ như Tây Du Kí, ví dụ như Bảo Liên Đăng... những cái này có nên tin hay không, tin lại nên tin bao nhiêu phần? Người có chỉ số thông minh đều tự hiểu rõ.

Cho nên nói không phải không có lí do mà sức chiến đấu của chư thần rung chuyển tầng giẫm trong các giai đoạn còn lợi hại hơn cả giá cổ phiếu. Nguồn gốc không có người xem qua, cho nên mọi người đều là đồng nghiệp. Thời gian giữa các đồng nghiệp mâu thuẫn một bó to, nhân vật chuyển chức lên voi xuống chó một bó to, bối cảnh đặt ra mỗi người một bó to... tình tiết chỗ này cải biến một chút, kịch tình chỗ đó lại thôi động lên một chút, đến cuối cùng đương nhiên là nhân vật thay đổi đến không thể thay đổi hơn...

Như thế, Lý Trường tổng kết: “Tóm lại, Xi Vưu là thượng cổ ma thần, Nhị Lang Thần là đệ nhất chiến tướng thiên đình, tiểu Oa con là mẹ vạn vật... Mọi người về sau ở chung thân thiện là được, những chuyện khác tạm thời không liên quan đến chúng ta.”

Hơn nữa là cũng hần càng không liên quan... Mẹ nó, thức tỉnh ba đứa này, không có một cái mình chọc vào được tốt.

“Vậy thôi, chúng ta đổi đề tài.” Phong Tiểu Tiểu vẫy vẫy đuôi rần: “Hai cái đuôi con khi nào mới trở lại?!”

“Ách... theo lí thuyết mà nói, chỉ cần con thu hồi thần lực là được. Phù triện chỉ là kích phát, không lo được vấn đề thu lại.” Lý Trường rối rắm.

Phong Tiểu Tiểu đưa ngón giữa khinh bỉ, chán ghét nhất loại người không chịu trách nhiệm này.

Ba quí ồn ào vây lại, mắt đầy sao đảo quanh Phong Tiểu Tiểu: “Chị! Đại thần! Mặc kệ cái đuôi đi, chị mau nặn bùn thôi, bọn em mấy ngày nay không ăn không ngủ chờ đợi ngài!”

Ánh mắt Lý Trường cũng sáng lên: “Đề nghị rất có sáng ý! Tiểu Oa, con có thử qua thần lực của mình chưa?!”

“Vẫn chưa, con...”

Dương Nghiễn nhìn nửa ngày rốt cuộc chịu không được lại xem mồm: “Mấy vấn đề này cũng không quan trọng, tôi muốn biết Alice của tôi đâu rồi?!”

“...”

...

Sau một đêm, Nữ Oa không thể lui đuôi rần trở về vẫn phải xắn tay áo nấu com, mặt khác hai người còn lại ra ngoài tìm Phác Thiên Ưng của Nhị Lang Thần, đứng giữa Bạn học Nhị Lang Thần bắt mần phê bình vô số câu với Nữ Oa, Thái Bạch Kim Tinh vì hòa bình thế giới mà cố gắng khuyên giải chu toàn.

Chờ đến khi cuối cùng cũng tìm về được con chim sẽ béo bay đến khu nào đó đùa giỡn vệt nhà người ta, hai thần lại cùng nhau về nhà, vừa lúc gặp gỡ Bạn học Xi Vuư thanh thuần còn trong trạng thái vừa tỉnh ngủ mờ mịt. Vì thế lại mất một chút công phu giải thích lại toàn bộ quá trình.

Com nước xong, đuổi đi bạn học Xi Vuư, Nhị Lang Thần bị sai đi làm công tác rửa chén, Nữ Oa bắt đầu vào thư phòng nặn bùn, vì công trình tạo người kế tiếp mà luyện tập.

Ba qui đám đương người giám sát, Lý Trường đứng ngoài chỉ đạo.

Một đêm xót xa thêm đau tay, rốt cuộc đến tảng sáng ngày hôm sau, Phong Tiểu Tiểu cuối cùng cũng nặn ra được một tiểu nhân có sơ cấp linh trí___có thể nghe những mệnh lệnh đơn giản, có khả năng làm gia vụ, chịu khó thật thà, ngũ quan biến ra tùy bình thường nhưng may mắn không dị dạng...Khuyết điểm duy nhất chính là không thể động vào nước, chạm nước chỉ có thể kiên trì nửa giờ, sau nhất định sẽ hóa thành bùn nhão.

“...Năng lực sáng tạo hơi thiếu, có lẽ còn cần một thời gian tĩnh dưỡng, nhưng mà năng lực tu bổ không thành vấn đề, chúng ta đem thi thể trộm ra, tiểu Oa dùng bùn chữa trị tốt là có thể đem ba tên kia nhét vào.” Lý Trường một bên vẩy xem Phong Tiểu Tiểu bôi bùn đất để chữa trị cánh tay của bé tượng đất, một bên bắt đầu đi thờ dài:“Chỉ nặn ba cái thi thể mới đổi trắng thay đen là không có khả năng, nhưng mà chỉ cần ba người bọn họ xuất hiện trước mặt người khác vài lần, chúng ta có thể tự nhiên mà phùi sạch quan hệ với án kiện.”

“Nhưng thi thể ban đầu có ADN tương ứng với bọn họ, hơn nữa còn sự kiện ba thi thể biến mất thì giải thích thế nào?” Phong Tiểu Tiểu vỗ tốt đồng bần cuối cùng, để bé tượng đất khôi phục đầy đủ đi dọn dẹp vệ sinh, xoa xoa tay hỏi.

Lý Trường còn chưa trả lời, Dương Nghiễn đã xùy một tiếng:“Cái đó thì liên quan gì đến chúng ta?! Chúng ta trong sạch là được, lỗ hồng phía sau nên giải thích thế nào, đó là việc của cảnh sát.”

“Chính là như Nhị Lang Thần nói.” Lý Trường gật đầu.

Ba qui hưng phấn loạn phiêu:“Rõng rỗng rỗng! Muốn hoàn dương!”

“Ngao ngao~~chuyện đầu tiên khi sống lại là tắm rửa. Ở bãi tha ma nhiều ngày như vậy khẳng định thối chết!!”

“Phòng ở cũng phải dọn dẹp, mẹ nó, bị lũ khốn nạn kia đốt cháy đen một mảnh...Đúng rồi, khóa cửa cũng phải đổi, tao nhớ rõ đám ôn con kia có chìa khóa phòng chúng ta!”

“Tán gái tán gái!”

“Ăn com ăn com!!”

Lý Trương nhíu mày:“Tụi bay làm gì ta mặc kệ. Nhưng phải nhớ đem tiền phù triện trả lại cho ta, mấy cái kia đều là ta phải ghi sổ nợ đấy,”

“...”

Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn liếc nhau, hai người đột nhiên đều rất tâm đầu ý hợp mà không muốn thừa nhận rằng mình quen mấy kẻ ngu ngốc này.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trường Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Trộm xác hoàn dương

Đến sáng sớm rốt cuộc cũng ép buộc được đuôi rần biến trở về hai cái đuôi, kế hoạch chữa trị thi thể trợ giúp ba qui hoàn dương bắt đầu chuẩn bị.

Tuy rằng nửa ngày một đêm này Phong Tiểu Tiểu sống thật thống khổ, nhưng thu hoạch ngoài ý muốn vẫn có. Ở trạng thái biến thân không có cách nào giải quyết nỗi buồn mà phiền táo cắn răng, đến khi không thể nhịn được nữa, dưới phản ứng sinh lý, áp lực hóa thành động lực, bạn học Nữ Oa đập nổi đim thuyền cuối cùng cũng học được cách biến hóa, thành công nắm giữ một phần cách thức sử dụng thần lực.

Lý Trường than thở sợ hãi đối với sự kiện này, cổ thần sáng lập Nữ Oa cho đến bây giờ đều là trực tiếp hấp thu thiên địa năng lượng, nói cách khác chính là người ta vừa ra đời đã thiên tiên ích cốc, ai nghĩ đến pháp thân truyền thừa Nữ Oa thời hiện đại sẽ lòi ra vấn đề xấu hổ như vậy?!

Mặc kệ nói ra sao, kết cục tốt đẹp thì quá trình khúc chiết cũng có thể xem nhẹ bỏ qua. Nhà xác buổi tối không thể tiến vào, chỉ có xuất phát từ sớm.

Ba người tùy tiện ăn vài thứ, mang theo mấy bình bần, bỏ vào ba lô, tiện tay lấy cái bài vị cho ba quỉ trú vào đó, chuẩn bị tốt rồi hướng bệnh viện lên đường.

...

“Dừng lại, ba người đang làm gì?!” Nhà xác còn dễ tìm hơn trong tưởng tượng, xung quanh cũng không có ai rảnh rỗi mà chạy đến chỗ này. Vấn đề duy nhất cần giải quyết chính là người chịu trách nhiệm ở đây, ba người Phong Tiểu Tiểu vừa đến gần, bảo vệ lập tức phát hiện.

“Người nhà của người chết?” bảo vệ đến gần, nhìn ba người xong rất nhanh phán đoán, tiếp theo rất quen thuộc tra hỏi: “Người nào là người nhà các người? Đưa vào từ bao giờ? Có gì chứng minh không? Muốn đưa đi hỏa táng hay là... Kỳ thật người chết rồi không thể sống lại, cá nhân tôi đề nghị các người có thể quyên tặng thi thể cho nghiên cứu y học.”

Lời này nói ra có điểm khó đỡ, Dương Nghiễn nghe xong mắt hững, nhủ mày muốn há mồm, Lý Trường hòa giải đưa một phong bao ra ngoài: “Anh trai, chúng tôi chỉ muốn vào xem thử...”

Phong bao nhanh gọn lẹ được thu vào, bảo vệ chính nghĩa hiện ngang lăm lăm mở miệng trách cứ: “Nói hươu nói vượn! Nhà xác là nơi có thể tùy tiện đi thăm sao?! Các người rốt cuộc muốn tìm ai ở bên trong?!”

“...”

Bọn này không tìm ai hết...

Lý Trường có chút không biết nói gì, bên trong đều là người chết, mình vào đó tìm ai giờ?! Tuy rằng mọi người đều là thần tiên, nhưng dù sao cũng nhận được nền giáo dục hiện đại từ nhỏ, thức tỉnh thì cũng là chuyện tình sau này, chột nghe lời nói rui ro như vậy, mọi người vẫn thật phản ứng không tốt nổi.

Dương Nghiễn đứng một bên nhìn bảo vệ nửa ngày, đột nhiên giật mình, tiếp theo trầm tĩnh lại, đốt thuốc dựa vào tường, hít sâu, thở ra một vòng khói, xùy cười: “Không ngờ lão Lý lại làm chuyện không phúc hậu như vậy.”

Gi?!

Phong Tiểu Tiểu cùng Lý Trường đều cảm giác mặc danh kì diệu, nhưng bảo vệ lại thay đổi một bộ biểu tình khiếp sợ, ngón tay run a run chỉ vào Dương Nghiễn, khẩu khí đại gia lúc trước giờ trở nên hoảng sợ: “Cậu, cậu là ai? Sao cậu lại biết...”

“Làm sao lại biết được bạn cũ của anh...” Dương Nghiễn hào tâm muốn giúp hắn nói tiếp, bị bảo vệ hét lớn một tiếng đánh gãy, sau đó bay nhanh đến, một tư thế thật nịnh nọt: “Người anh em, chúng ta vào bên trong tán gẫu, vào bên trong tán gẫu... có phải cậu biết nội tình gì hay không hả?”

Quanh co một hồi, ba người được bảo vệ cung kính mời vào, ân cần chu đáo bưng trà đổ nước.

Dương Nghiễn một bên câu được câu không cùng người nói chuyện, một bên nháy mắt hướng Phong Tiểu Tiểu với Lý Trường, ý bảo bên này cứ để mình lo. Bảo vệ cũng chú ý tới hai người bên cạnh, nhiệt tình cười nói: “Người anh em này cùng tôi đi là được, hai vị cứ tự nhiên đi dạo, coi chỗ này như nhà mình, ngàn vạn đừng khách sáo với tôi.”

Giết! Ai mà thêm khách sáo với ông!

Chưa từng thấy ai niêng mồm nói ra những lời xui xẻo như vậy, Lý Trường cùng Phong Tiểu Tiểu cười gượng hai tiếng. Xem ra Nhị Lang Thần đây là bắt được nhược điểm gì đó của người ta, phỏng chừng là chuyện không tiện nói trước nhiều người... Quên đi, dù sao đạt được mục đích là tốt rồi, chuyện bên ngoài giao cho Dương Nghiễn thu phục.

...

Thả ba quỉ ra khỏi bài vị, lại lấy bần bắt đầu khởi công làm việc. Vì lí do cơ thể đàn ông, công tác chà bần khắp thân do Lý Trường hoàn thành, Phong Tiểu Tiểu chỉ phụ trách dẫn đường, chữa trị, khai linh.

Bận việc khoảng hai tiếng rưỡi, tân nhiệm Nữ Oa lần đầu hành nghề không quá chuyên nghiệp lao lực nửa ngày, cuối cùng cũng hợp tác chữa trị tốt ba cái thi thể, đem ba quỉ quăng vào, trong vòng khoảng thời gian ly trà nhỏ, tổ côn đồ ba người rốt cuộc hoàn dương mở mắt, ngao kêu hưng phấn từ trên giường nhảy xuống.

“Ăn cơm ăn cơm!”

“Tắm rửa tắm rửa!”

“Về nhà về nhà!”

“Anh em chúng ta cuối cùng cũng sống lại ngao ngao...”

Ba tên ngu ngốc phát tiết gọi bậy, quần áo cũng chưa mặc, nude toàn thân thả rông chạy loạn. Lý Trường hớn hển một cước đạp qua: “Im lặng! Đây là phòng chứa xác, muốn tạo lời đồn ma quái hay sao?!”

Ba còn đồ nhu thuận dừng lại, trải qua một loạt sự kiện khi ở chung, ba người kính sợ đối với mấy người Phong Tiểu Tiểu đã đạt đến một tầm cao chưa từng có.

Phong Tiểu Tiểu theo sát đằng sau, đập còn ác hơn: "XX bọn bây cái XX! Không mặc quần áo muốn hại bà đau mắt sao?! Tin hay không bà kêu Xi Vu đến diệt cả đám!!"

Ba còn đồ sợ đến mức khuôn mặt trắng bệch, vốn sắc mặt vừa sống lại không có mấy phần huyết sắc trong phút chốc lại một mảnh tuyết trắng, ba chân bốn cẳng nhanh chóng lấy quần áo từ trong ba lô mặc vào.

Vừa mặc xong không bao lâu, ngoài cửa truyền đến tiếng người bảo vệ nom nớp lo sợ: "Người anh em, tôi vẫn là nên vào xem, cậu đừng khuyên, chúng ta lát lại tán gẫu..."

Tiếp theo là thanh âm Dương Nghiễn giống như vô tình mà lại cố ý đề cao âm lượng: "Tôi thấy âm thanh là từ bên ngoài, phòng giữ xác có người sao?! Đừng khỏi hài, bây giờ là xã hội khoa học văn minh, mấy cái thần tiên quỷ quái kia đều là trứng rắn, thể hệ của anh sẽ không phải là tin mấy thứ này đó chứ?"

"Người anh em, cậu không biết đó thôi, làm nghề như chúng tôi dù thế nào cũng tin một chút, dù sao..." Theo tiếng nói chuyện vang lên còn có tiếng chìa khóa mở cửa.

Cửa rất nhanh mở ra, Lý Trường cùng Phong Tiểu Tiểu còn đang nghĩ nên làm sao bây giờ, thì ba còn đồ không hổ có cơ sở hàng năm lẫn lộn trên giang hồ, đã nhanh chóng lau nước mắt bay lên kêu gào: "Anh Lý! Cho bọn em nhìn đại ca một cái đi, đại ca chết thật thảm..."

Bảo vệ vừa tiến đến, nhìn thấy chính là ba tên còn đồ đầu tóc ngũ sắc khóc lóc nỉ non.

Nhẹ thở ra, bảo vệ tự động nào bỏ cảnh tượng trước mắt, vẻ mặt nghiêm túc: "Ba tên này là trộm theo các người vào phải không? Như vậy không tốt, phòng này là chuyên môn đề thi thể liên quan đến án mạng, lỡ như động đến thi thể sẽ bị cảnh sát thẩm vấn..." Tiếp theo mặt vừa chuyển đổi Dương Nghiễn nói: "Anh em, cậu xem, tôi mặc dù có tâm che dấu, nhưng thể này cũng quá..."

"Yên tâm, chúng tôi tuyệt đối không để bọn hấn lộn xộn. Chuyện của anh sau này chúng ta sẽ nói tiếp." Dương Nghiễn lập tức tỏ vẻ, nhét một xấp tiền mặt đi qua, lại nghiêng mắt nhìn ba còn đồ: "Còn chưa rút ra ngoài!?"

Nhị Lang Thần lên tiếng, ba còn đồ xám xịt lẫn ra.

Bảo vệ hiểu lòng người, có tin tức của chuyện phiền não gần đây, còn có thêm khoản thu nhập... Chẳng qua là làm cho người trà trộn vào đi dạo một vòng, hấn là không sao đâu nhỉ?

Mấy người Phong Tiểu Tiểu cũng vừa lòng, ba còn đồ thuận lợi hoàn dương... Theo lời Dương Nghiễn mà nói, vấn đề có thể dùng tiền giải quyết thì cơ bản không được tính là vấn đề.

Đương nhiên vừa lòng nhất là ba còn đồ, bọn họ là người được lợi trực tiếp.

Vì thế anh vui vẻ tôi vui vẻ, ba phương hòa bình hữu hảo tạm biệt, chuyện một ngày như vậy kết thúc thuận lợi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Thông thiên nhãn thăng cấp

"Chuyện của thằng cha bảo vệ kia kì thật cũng không có gì, đơn giản là vợ của hấn đến độ tuổi như lang tựa hổ, vừa vặn, đàn ông thôi, tới tuổi này rồi thì có bao nhiêu cũng mềm nhũn hết cả, thế nên phương diện kia không mấy phối hợp, lại vì vậy mà dẫn đến án lão hạnh vượt tường..." Sau khi về nhà, Dương Nghiễn hai ba câu băng quơ đã nhẹ nhàng nói ra nguyên nhân cụ thể mình giải quyết bảo vệ nhà xác như thế nào.

"Chuyện này không quan trọng." Lý Trường vung tay lên, tỏ vẻ mình đối với cuộc sống vợ chồng của nhà người ta hoàn toàn không hứng thú: "Vấn đề mấu chốt là cậu làm sao biết việc tư nhà người ta?"

Dương Nghiễn vươn ngón trỏ chọt chọt chơi đùa con chim sẻ béo trên vai: "Mấy người còn nhớ Thông Thiên nhãn chứ hả? Tôi vừa phát hiện thứ đồ chơi kia dường như có thể xem thông nhân tâm."

Thấy rõ lòng người?!

Phong Tiểu Tiểu đồng tình: "Thống khổ thăng cấp?"

Dương Nghiễn liếc cô một cái: "Quen rồi, dù sao trước kia cũng xem thấu, bây giờ chỉ là nhìn rõ hơn... tính ra cũng là chuyện tốt, ít nhất cũng có thể

phòng bị khi người khác muốn đổi phó mình, không giống như trước kia chỉ biết được người này không có ý tốt mà thôi, chán ghét thì chán ghét lại cũng không biết nên làm cái gì.”

Lý Trường có điểm nghi hoặc: “Ta không nhớ Thông Thiên nhân lại có loại công năng này, chẳng lẽ là thăng cấp đổi mới?”

Hoặc cũng có thể là Nhị Lang Thần ở Thiên Đình trước kia xấu xa, nhìn thấu tâm người ta không thèm nói, sau đó tự ôm một bó to bí mật riêng tư mà chui ỏ chần cười trộm?

Ngay khi Thái bạch Kim Tinh sinh ra dao động nghiêm trọng với nhân phẩm nhân cách của nhị Lang Thần, Dương Nghiễn tà một cái liếc mắt lại: “Nhị Lang Thần trước kia liên quan gì đến tôi? Đùng đem tội xấu của hắn tính lên đầu thăng này.”

Đầu óc Lý Trường nhất thời trống rỗng, tiện đà lệ tuôn—còn có quyền riêng tư hay không đây?!

Phong Tiểu Tiểu vui vẻ: “Đến đến đến, nhìn thử em nghĩ cái gì.”

Dương nghiễn trừng Phong Tiểu Tiểu nửa ngày không nói chuyện, đến khi Lý Trường cùng ba tên côn đồ bên cạnh chờ không kiên nhẫn nữa mới thấy đối phương rút cuộc lắc đầu, thờ dài bội phục: “Cấp bậc không đủ, không có quyền hạn xem xét... Nữ Oa quả nhiên trâu bò hơn nhiều.”

“Chị uy vũ!!” Ba côn đồ hoan hô vỗ tay.

Dương nghiễn một cái mắt lạnh đảo qua đến, ba côn đồ giật mình một cái rồi lập tức kêu lên: “Nhị Lang Thần uy vũ!”

Lý trường cân bằng lại tâm tình bất bình, có vẻ rồi rầm rĩ cười hai tiếng: “Thông Thiên Nhân của cậu vốn chính là tiểu Oa mở, nhìn không được là chuyện rất bình thường.”

Cân bằng là cuối cùng Nhị Lang Thần cũng có thứ nhìn không thấu, bất bình là vì mình lại bị xem thấu, người khác lại không gặp được xấu hổ như vậy... cho nên mới nói rất nhiều thời điểm khi mà cảm xúc nào đó được sinh ra phải cần vật so sánh. Lý Trường đối với Nhị Lang Thần là vui sướng khi người gặp họa, lại thấy mình bị Nữ Oa vui sướng khi mình gặp họa.

Dương Nghiễn nhu nhu mi tâm, nhủ mảy mảy mắt hít sâu một hơi rồi lại thở ra: “Năng lực này đúng là có ưu việt, nhưng dùng quá lao lực, trong đầu một trận giật giật đau. Xem tác dụng phụ này, tôi phỏng chừng giai đoạn trước mắt thì một ngày ba lần là cực hạn...”

“Khi nào quen thì sẽ tốt hơn.” Phong Tiểu Tiểu bảo trì đồng tình vỗ vỗ bả vai Dương Nghiễn: “Sau khi em nặn người thành công cũng vậy, cảm giác ngay cả ánh mắt cũng mờ không ra, một hoảng.”

Khi năng lực ở giai đoạn sơ kì không thể khống chế, bình thường sẽ có biểu hiện không thích ứng. Ban đầu là phát huy không ra, chờ phát huy ra thì lại không chế không được, mà sau khi Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn có thể khống chế chính xác năng lực của mình, tiếp theo mới tính là ổn định.

Quá trình này rất dài lâu, từng giai đoạn cũng xem như từng cánh cửa. hiện tại hai người đều đang ở giai đoạn vừa mới tìm ra và phát huy được thần lực, kế tiếp phải không ngừng luyện tập thao tác mới là tấn công phu nhất.

Tổng kết công tác, cũng kết thúc trao đổi xong, tiếp theo mọi người đều cần phải nghỉ ngơi, tựa như Phong Tiểu Tiểu nói, dùng xong năng lực là mệt hoảng, lại nói cho dù không nhọc lực, một ngày đầu trí so dùng khí cũng hết sức rồi, lại thêm bây giờ cũng đã khuya lác khuya lợ...

“Ba vị đại thần, bọn em về trước đây, ngày mai bọn em mời mọi người ăn cơm.” Ba côn đồ cũng hiểu chuyện, nhu thuận cúi đầu nói lời chào từ biệt, thấy Lý Trường há miệng như còn muốn nói cái gì, lập tức hết sức có ánh mắt bổ sung thêm một câu: “Anh Lý, mai bọn em sẽ mang tiền tới, ba vị cứ yên tâm mà nghỉ ngơi.”

Lý Trường lúc này mới khép miệng, gật gật đầu, vung tay bày ra tư thế: “Vây các người bình thân đi.”

...

Ba côn đồ mặt đầy mồ hôi lạnh rời đi, Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn liếc nhau một cái, xoay người tự về phòng rửa mặt ngủ.

Bởi vì mệt quá độ, ngoại trừ Lý Trường phải đi giám sát trang hoàng tiệm gốm phải ra ngoài từ sáng sớm, Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn đều không hề trì hoãn ngủ thẳng tới hai ba giờ chiều.

Phòng nhỏ của ba côn đồ tuy rằng bị đốt, nhưng mà lửa dập mau, tính ra cũng chỉ mất gian phòng ngủ. Tạm chấp nhận một đêm, tắm rửa thay quần áo lấy tiền, ba côn đồ trong mắt người xung quanh nhận định đã chết ra khỏi cửa, nhất thời dọa hồng một đường cô chủ bác đại gia mấy bạn nhỏ.

May mắn thời điểm ba côn đồ ra cửa là ban ngày, đi mấy phút sau rút cuộc có một vị dừng sĩ can đảm kiên cường chặn đường ba người. Ra về thuần khiết vô tội trạng, ba tên côn đồ diễn xuất có thể đoạt giải oscar, dùng một loại vẻ mặt sợ hãi than ngồi nghe quá trình bị giết của mình, sau đó kiên quyết phủ nhận, nói rằng ba đứa đi du lịch vài ngày chưa về mà thôi.

Về phần tử thi?! Mẹ nó, phỏng chừng là tên trộm không hay ho nào đó! Dám trộm nhà ông nội mày, bị đốt là đáng lắm...

Ba người kiên định như thế, lại thêm đại thái dương chói lọi chiếu trên đầu, người chung quanh cũng miễn cưỡng chấp nhận cách giải thích này.

Sau đó đưa tới đám người vây xem, sau đó đưa tới cảnh sát vây xem, sau đó đưa tới phóng viên vây xem . .

Chờ khi ba cô đồ đã bị các loại tầng lớp các loại giai cấp các loại niên phụ lão ấu ân cần thăm hỏi, lại đi bệnh viện kiểm tra một lượt xong, án kiện nguyên bản rốt cuộc triệt tiêu. Nhưng mà phiền toái mới lại đến đây. . . Bởi vì tính đặc thù của địa điểm xảy ra vụ việc, ba người từ nạn nhân chuyển thành đối tượng bị tình nghi.

Cảnh sát quyết đoán yêu cầu ba người giải thích thân phận ba người chết.

Khi ra ngoài mua đồ ăn, Phong Tiểu Tiểu mới nghe được sự kiện bất quáỉ này, trở về liền chia sẻ cùng Dương Nghiễn: “Ba con rùa kia thật xui xẻo, phỏng chừng nước bắn trên người họ không dễ rửa như chúng ta.”

“Không có việc gì, dù sao thi thể cũng không còn, nếu muốn lập án dù sao cũng phải có cái căn cứ.” Dương Nghiễn không thấy thế nào: “Lại nói bọn họ sẽ không đem chúng ta lộ ra, một là nói cũng không ai tin, hai là cho dù có người tin bọn họ cũng không dám nói. . . thần tiên?! Tự mình trải qua quá trình hoàn lương xong, ba tên cô đồ kia dù có chết lại lần nữa cũng không dám đắc tội chúng ta.”

Dù sao nhìn ít lâu mọi chuyện cũng sẽ ổn thỏa, như lời Lý Trường nói, không có nạn nhân, còn sợ cái rắm!

“Cũng đúng, dù sao chứng cứ cũng không đủ, coi như là một loại thể nghiệm cuộc sống đi.” Phong Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, quyết đoán đồng ý với cách nói vứt bỏ ba người của Dương Nghiễn.

Dương Nghiễn đuổi thân muốn đứng dậy từ xô pha, đột nhiên nhớ đến cái gì: “Đúng rồi, Xi Vưu vừa gọi điện lại đây.”

“Nói cái gì?” Phong Tiểu Tiểu nghiêng nửa người ra từ nhà bếp.

“Hình như muốn lại đây ăn cơm với chúng ta.” Dương Nghiễn nói: “Tối nay em làm thêm vài món thức ăn.”

Nói chưa dứt lời, Phong Tiểu Tiểu ngay cả gạo cũng không lấy, chà tay trực tiếp đi ra: “Làm cái mông! Có người hẹn, đương nhiên là đi ăn tiệm.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Kí Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Hẹn gặp

Phong Tiểu Tiểu túm Dương Nghiễn quay lại siêu thị, bỏ ra nửa tiếng mua một đồng hồ, canh đúng thời gian, cầm một đồng thịt cá sơ chế, rau dưa hoa quả cộng thêm các loại gia vị tương dầu trà giấm, ngay khi xếp hàng trước quầy thu ngân quả nhiên nhận được điện thoại từ bạn học Khương Lễ, tiếp theo lúc trả tiền thì người đến. . .

“Ai da không cần khách khí như vậy, mấy thứ này là bọn mình mua, để bọn mình trả tiền là được rồi.” Phong Tiểu Tiểu giả ý khách khí muốn lấy tiền trong ví.

“Không được, vốn do mình muốn đến cợ cơm, lại nói ai đòi để con gái trả bao giờ.” Bạn học Khương Lễ một khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn rất kiên trì, mạnh mẽ đem tiền trả cho thu ngân, Phong Tiểu Tiểu nhìn thấy cũng sẽ không lại chối từ, hợp thời kéo lại khóa ví tiền.

“... ”

Dương Nghiễn yên lặng, đứng đằng sau Khương Lễ cho Phong Tiểu Tiểu một ngón tay cái, Phong Tiểu Tiểu cười khiêm tốn nhận lấy.

Mang thức ăn về đến sân thượng, Phong Tiểu Tiểu hữu tình cống hiến một lò nướng, hai thanh niên hợp lực nâng cái bàn từ trong nhà ra, bữa cơm chiều này có chút ngon lành.

Thịt ướp qua một lớp gia vị, trong khi chế biến chuẩn bị nướng, Khương Lễ cầm đồ uống chờ sếp lại gần, áp a áp ứng tựa hồ có chút do dự, nhẹ giọng kêu: “Tiểu Tiểu. . . ”

“Có chuyện gì?” Phong Tiểu Tiểu liếc Khương Lễ một cái, vốn đang nghĩ đến người này lại vì hoạt động tán gái đến quẹt thẻ chấm công, thế nhưng có vẻ lần này là có chuyện khác?!

Khương Lễ ngại ngùng nhìn Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn, nhẹ giọng nói: “Chính là chuyện lần trước, mọi người không phải nói mình là Xi Vưu sao?! Bởi vì muốn cùng mọi người tạo thành quan hệ thân thuộc, mình trở về liền lập tức báo cáo xin phép với ba ba, ba ba nói. . . ”

“Phốc—— “

Phong Tiểu Tiểu phun nước, ho khan kịch liệt đánh gãy lời Khương Lễ: “Khụ khụ. . . đợi một chút!! Cậu nói cậu kể cho ba cậu?!”

Đừng nói Phong Tiểu Tiểu, ngay cả Dương Nghiễn bên cạnh cũng há hốc mồm, cái cánh gà trong tay rớt xuống đồng than cũng chưa phát hiện.

Thần ma chuyển thế, mấy chuyện như vậy cũng có thể tùy tiện nói cho người khác biết sao?! Hắn ngay cả với lão già nhà mình nửa điểm còn chưa nhắc đến, đứa nhỏ này sao có thể thật thà như vậy?!

“Điều quan trọng nhất trong một gia tộc chính là sự tín nhiệm cùng hỗ trợ, càng đừng nói gì đến nhà chúng mình là sát thủ thế gia, mỗi thành viên mỗi tình huống trong khoảng thời gian tiếp theo nếu có gì thay đổi đương nhiên là phải báo cáo đúng lúc. Dù sao những chuyện đó cũng sẽ ảnh hưởng đến cường độ công việc cùng sắp xếp lịch trình, còn phải phân tích đến khả năng ảnh hưởng đến sản nghiệp gia tộc, vân vân...” Khương Lễ một bộ đương nhiên chớp mắt: “Giống như lúc trước khi mình xin ba ba theo đuổi cậu, chỉ là tư liệu tin tức của cậu cũng đã phải chuẩn bị một tháng, ước chừng mười trang báo cáo về lịch trình hoạt động cuộc sống, còn phải kèm theo văn bản xin phép năm ngàn chữ...”

Phong Tiểu Tiểu:“...”

“...”

Dương Nghiễn thờ dài ai điều, tỏ vẻ đồng tình với bạn học nữ Oa——cuối cùng hắn cũng hiểu được vì sao lúc trước Khương Lễ sẽ có một chiều an bài thám tử như vậy, không ngờ người ta lúc ấy là đang cập nhật tư liệu về bên thứ ba tình địch là mình.

Lao lực nuốt xuống ngụm nước miếng, Phong Tiểu Tiểu kiềm chế xúc động muốn đập người, tận lực tự bảo mình không nên so đo chuyện cũ, dù sao đầu óc đối phương không đủ, so đo người ta cũng không hiểu. Thứ hai nữa là cái gì cũng điều tra xong rồi, phỏng chừng bây giờ tư liệu của mình đã truyền đi khắp cao thấp cả nhà thế gia sát thủ nào đó, thứ ba nữa là cô có so đo thì phỏng chừng cũng đánh không lại cậu ta... đương nhiên cô tuyệt đối không thừa nhận quan trọng nhất là vì một chút lí do cuối cùng...

Tự làm tốt công tác tư tưởng, Phong Tiểu Tiểu hít sâu bình tĩnh hỏi lại: “Được rồi, mấy chuyện trước đây không nói. Cậu đã nói cho ba cậu bao nhiêu?!”

Khương Lễ vẫn không rõ mình đã sai ở chỗ nào: “Đương nhiên là toàn bộ...có vấn đề sao?!”

Phong Tiểu Tiểu lệ rơi đầy mặt muốn qui xuống lạy người anh em này, phát điên hỏi: “Ba cậu sẽ không tìm bác sĩ tâm lí kiểm tra cho cậu sao?!”

“Vốn muốn tìm, nhưng mình biến huyết đồng cùng ma giác ra trước mặt ông, cho nên ba ba tin ngay lập tức.” Khương Lễ giống một bé trai nhỏ được nhận phiếu bé ngoan, tự đắc đáp

“Sát!!”

“WTF?!”

Nữ Oa cùng Nhị Lang Thần đều bạo thô khẩu, mẹ nó! Thiên phú thẳng nhai này có lẽ nào lại trâu bò như vậy?

Kể xong tình huống, Khương Lễ kiên nhẫn tiếp tục đề tài ban đầu của mình: “Ý ba ba là thần thoại sản nghiệp cùng sát thủ sản nghiệp không có quan hệ cạnh tranh, cho nên mình là mọi người kết nhóm thân thuộc cũng không thành vấn đề. Nhưng là vì hai cái vòng luẩn quẩn trong tương lai tất nhiên sẽ có lúc giao hòa, cho nên hi vọng mọi người có thể gặp mặt nhau một chút, hai bên tăng thêm hiểu biết về nhau, thuận tiện tham khảo một chút về bộ phận tương lai có thể hợp tác đất tay. Tỷ như mà nói thì bây giờ ba ba đối với năng lực chữa trị của Tiểu Tiểu rất có hứng thú...”

“...”

Cùng đất tay với sát thủ thế gia...

Phong Tiểu Tiểu thâm trầm nhìn về phương xa, đột nhiên phát hiện mình bất ngờ bị rơi vào một cái thế giới thật huyền huyền.

Phát hiện cả người Nữ Oa có vẻ phiêu miểu, ra vẻ ngay lập tức có thể sẽ khám phá hồng trần mà đập toái hư không, thân cùng một phe Dương Nghiễn đau răng hồi lâu, không thể không kiên trì: “Tôi thấy trước mắt hợp tác sẽ khó, mọi người bây giờ còn chưa quen biết... Đến thăm cũng không phải không được, nhưng mà tôi muốn hỏi trước một vấn đề, nhà cậu có bao nhiêu người biết được thân phận của chúng ta?!”

“Bởi vì phải phòng bị gián điệp, cho nên tình báo về thành viên gia tộc thì ngoại trừ bộ phận chung, như dữ liệu thể năng cơ bản và tuyệt kĩ sở trường thì những tin tức khác đều là độc lập, ngoài tộc trưởng thì không ai có quyền biết đến.” Khương Lễ gật đầu: “Mọi người yên tâm, chuyện tình của chúng ta trước mắt chỉ có ba ba mình biết.”

Còn đỡ, không quá đàn... Dương Nghiễn thờ ra, cảm giác mình sống lại.

Phong Tiểu Tiểu cắn răng: “Gặp mặt thì gặp mặt, bao giờ?!”

Khương Lễ vui vẻ ra mặt: “Tiểu Tiểu, rốt cuộc thì cậu cũng đồng ý gặp ba mình sao?!”

Mấy lời này, nghe kiểu gì cũng giống như cô dâu mới gặp phụ huynh...

Phong Tiểu Tiểu không hé răng, Khương Lễ đã vui vẻ nói tiếp: “Mấy ngày này ba ba vừa nhận một đơn hàng trong nước, chờ vài ngày là có thể đến nhà... Tiểu Tiểu cậu có cảm thấy mình cũng nên nói trước cùng chú Lý một tiếng?!”

Phong Tiểu Tiểu xem Dương Nghiễn, Dương Nghiễn gạt đầu buông tay: “Anh thì không sao cả, dù sao cũng ở nhà em, khi nào cũng được.”

“Trong khoảng thời gian này có vẻ cũng sẽ không có việc đi xa, anh phòng chừng ông ta cũng không thành vấn đề.”

Phong Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ: “Được rồi, ba cậu khi nào về thì buổi sáng gọi một tiếng, bọn này cũng sẽ chuẩn bị.”

Được đến câu trả lời thuyết phục, Khương Lễ thập phần vừa lòng.

Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn cũng đã tiếp nhận sự thật, bàn luận ra kết quả liên tục tiếp quãng chuyện này ra sau đầu.

Tiệc nướng trên sân thượng lại tiếp tục, không khí lại vui vẻ lên, thay đề tài ăn uống thoải mái, hai giờ sau chỉ để lại một đống xương cốt, Phong Tiểu Tiểu nặn ra một Nghê Nhân Giáp (tượng đất Giáp) đến dọn dẹp tàn cuộc, ba người chia tay, về mặt thỏa mãn trở về nhà ngủ.

Ngày hôm sau, Lý Trường tuyên bố tiệm gốm đã chuẩn bị xong, có thể khai trương bất cứ lúc nào, vì thế Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn nhích người đi thị sát nơi công tác tương lai.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Kí Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Khai trương cửa hàng

Đây là lần đầu tiên Phong Tiểu Tiểu đến cửa hàng mặt tiền trên danh nghĩa của mình này. Cũng không phải lí do gì to tát, chẳng qua là vì không có hứng thú.

Trên thế giới này không phải ai cũng đều nguyện ý làm ông chủ, tí như nói Phong Tiểu Tiểu, nếu mỗi tháng cho cô thu vào mười vạn, nhưng mỗi ngày đều phải suy tư công việc, quản lí nhân viên, tính toán lợi nhuận tư bản, quảng cáo tuyên truyền, bla bla các loại vấn đề thì kì thật cá nhân cô càng nguyện ý lựa chọn mỗi tháng chỉ cần lấy ba ngàn thôi.

Tuy nói không có tiền là vạn bất năng, nhưng có tiền mà không thời gian để tiêu xài thì lại càng thống khổ. Giống như bây giờ vẫn tốt hơn là có thân thể khỏe mạnh siêu phẩm, tu dưỡng cả trong lẫn ngoài, khí chất cao nhã, nói năng hào phóng còn thêm của cải đầy cộm tiền lương hậu đãi vân vân... nhưng rồi cũng tìm không thấy đối tượng...

“Anh Hai!” Vì có thể đẩy dờ đi phiền toái trong tương lai, Phong Tiểu Tiểu ngồi trong xe bắt đầu bụng dạ khó lường âm mưu mượn người ra sức bán mạng làm công, móng vuốt đen tối chụp đến người ngồi ở ghế phụ lái: “Phương diện quản lí này em không được, ngài là nhân tài chuyên nghiệp, ngài tốt hơn nhiều. Em chỉ nên không lí tưởng chơi bòn là được.”

“Quên đi.” Dương Nghiễn vỗ móng vuốt trên vai mình, không thèm để ý tiếp tục chơi đùa với con chim sẻ béo: “Chỉ bằng cái cửa hàng này mà cũng không biết xấu hổ mời bản công tử làm CEO?!”

Phong Tiểu Tiểu cười: “Anh Hai đừng khôi hài, một tiệm gốm thì CEO làm cái len sợi, dù sao cũng đã nói với ông già mình đến đây làm công, chuyên bòn trông tiệm cũng là làm, quản lí kinh doanh cũng là làm...em chỉ sợ tự thân xuất mã làm lỗ vốn, lỡ như đến lúc đó Lý Trường đi đến chỗ tuyệt địa nào đó thám hiểm, ai đến lấp cái lỗ thủng này cho chúng ta?!”

Lý Trường một bên lái xe một bên mắng: “Một cái không chí tiến thủ, một cái tự cao tự đại.”

Phong Tiểu Tiểu không để ý tới hán, chỉ nóng bỏng nhìn Dương Nghiễn. Nhị Lang Thần bị cặp mắt lửa nóng đằng sau nhìn không kiên nhẫn, không thèm quay đầu lại quăng ra một kẻ chết thay: “Tìm Xi Vưu, khẳng định cậu ta sẽ đồng ý.”

Chợt nghĩ thì ý tưởng này không tệ, nhưng cần thận cân nhắc sẽ thấy áp lực. Phong Tiểu Tiểu sờ cằm suy nghĩ một chốc, cuối cùng vẫn là vừa lau mồ hôi lạnh vừa cự tuyệt: “Công việc của tiểu Khương bận rộn. Lại nói anh cũng không sợ lỗ như có người đến quấy rối, tiểu Khương trộm một đồng tiền từ trong quầy làm phí thuê rồi thuận tay đem người ta làm thịt hả?!”

“...”

Trầm mặc—————hai người đàn ông ngồi đằng trước cùng nhau đổ mồ hôi—————quả thật thẳng thóc kia làm được loại chuyện đó...

Cuối cùng cũng đến nơi sau một đường trốn tránh trách nhiệm, Lý Trường đi tìm chỗ đậu xe, Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn cầm chìa khóa trực tiếp đi mở cửa.

Cửa tiệm vừa trang trí xong còn khá rộng rãi, phía trước mặt tiền để hàng trưng bày, đi vào phòng trong là một cái xưởng nhỏ. Trước mặt tiền Lý trường đã để sẵn hàng hóa, có các loại lọ trang trí cùng hàng mã nghệ bằng đất, chế tác tinh xảo, thoát nhìn rất cao cấp. Xưởng chia thành hai gian phòng, phòng làm việc cùng phòng để khách hàng DIY*

• viết tắt của chữ DO IT YOURSELF.

“Kì thật cửa hàng buôn kinh doanh cũng rất đơn giản, bởi vì loại cửa hàng này không cần làm quảng cáo, cho nên chỉ cần theo quỹ đạo, sau cứ tiếp tục như thế là được.” Tuy ngoài miệng nói mặc kệ, nhưng cân nhắc đến tương lai còn ở trong này hỗn một thời gian, Dương Nghiễn rốt cuộc vẫn trôi chảy tổng kết vài câu: “Loại cửa hàng gồm này, cá nhân anh không đề nghị nhập hàng, tốt nhất là hình thức tiêu thụ sản phẩm tự sáng tạo đơn lẻ, nói cách khác, thân là chủ cửa hàng, em sáng tác ra những tác phẩm độc đáo tiệm khác không có được, sau đó đưa vào tiêu thụ. Hoặc là bán tác phẩm của nghệ thuật gia danh tiếng cùng nghiệp dư, còn có DIY, những khách hàng nào có tác phẩm đẹp cũng có thể đưa vào tiêu thụ. Nếu cuối cùng những thứ này cũng làm không ra lợi nhuận thì như vậy cũng còn có thể dựa vào nguồn thu từ khách hàng rảnh rỗi đến DIY.”

Lý Trường đậu xe quay lại, vào cửa vừa vặn nghe Dương Nghiễn nói chuyện, liền tiếp: “Nhị Lang Thần nói đúng, ta cũng nghĩ nên đưa cửa hàng vào hình thức hoạt động như vậy, như vậy thì con cũng chỉ cần phụ trách thu tiền cũng nặn bùn cho thuận thực. Đắt nặn ta đã an bài bổ sung định kì, công tác chủ yếu của hai đứa vẫn là tìm kiếm đồng loại.”

Mặt bằng đã mua, vấn đề tiền thuê không tồn tại. Nguồn đất nặn cũng không sầu lo, Phong Tiểu Tiểu tương đương là làm ăn không lo tiền vốn, đến một người khách là đến một phần lợi nhuận, ngoại trừ tiền điện nước thì toàn bộ Lý Trường đã bao.

Chính mình có tính là bị bao dưỡng hay không?! Phong Tiểu Tiểu nghiêm túc tự hỏi vấn đề này, sau đó mườì giây lại tức giận... Bao dưỡng cái rắm!! Cô không có mớ mắt đến mức coi trọng gã Lý Trường cưa sừng làm nghề tuổi già mặt trẻ này.

“Theo ý thầy con nên tìm đồng loại bằng kiểu gì?” Phong Tiểu Tiểu nghiêm túc hỏi: “Tự họ chui đầu vô lưới?! Con thấy hần là không phải thần tiên nào cũng hứng thú với tiệm gồm đầu nhĩ.”

Lý Trường ngẩn người: “Đương nhiên là phải chủ động ra ngoài tìm.”

“Ý thầy là mỗi ngày con mở cửa tiệm sau đó ra ngoài đường cái đi bộ?!”

“...”

Lý Trường thực không nghĩ đến cái lỗ hồng này. Nghiêm khắc mà nói thì đúng là hần có ý định như vậy trong đầu, nhưng hành động cụ thể như thế nào thì lại chưa từng nghĩ đến.

Tìm được đồng chí Nữ Oa là thành quả suốt hai mươi năm sưu tầm của Lý trường, sau lại thêm nhị Lang Thần cùng Xi Vưu chính là đơn thuần chó ngáp phải ruồi. Vì thế Lý Trường cắn răng, nghen nửa ngày mới nghen ra được một câu: “Xem ý trời...”

Phong Tiểu Tiểu bắt đắc dĩ: “Cho dù thiên ý làm con gặp được, thì làm sao mà biết được người đó có phải là thần tiên hay không?!”

Cô cũng không thể tìm khắp đường cái, thấy người liền kéo lại: “Hắc! Người anh em, chú có khả năng đặc biệt không?! Tinh thông cái gì cũng được. Tinh thông cụ thể là cái gì?! A, ví dụ như chơi bunn tốt đại loại như vậy...”

Chim sẻ béo được phép cất cánh tự do hoạt động, Dương Nghiễn vuốt vuốt tóc, chuyển một vòng trong tiệm mới tìm được một cái ghế, về mặt ghét bỏ ngồi xuống: “Tôi thì không thành vấn đề, ở phương diện này thì tính thực dụng của Thông Thiên Nhân rất mạnh.”

Tiểu tâm can bị Phong Tiểu Tiểu đã kích của Lý Trường lúc này mới hồi phục vài phần, thò ra: “Vây phương diện này chủ yếu nhờ vào Nhị Lang Thần” nói xong còn dùng vẻ mặt rên sất không thành thép nhìn Phong Tiểu Tiểu.

Đang nói chuyện, cửa bị đẩy ra, mấy tiểu nữ sinh hi hi ha ha tiến vào, thấy cửa hàng quá vắng vẻ, biểu tình đầu tiên là sững sờ, tiện đà có chút cẩn thận mở miệng hỏi: “Hôm nay có mở tiệm sao?”

“Một ngày tốt lành.” Lý Trường hướng Phong Tiểu Tiểu nhắc nhở: “Dấu hiệu không tệ, đi tiếp đi đi.”

Phong Tiểu Tiểu xem thường lướt qua vài cái, sau đó hướng mấy tiểu nữ sinh gật đầu: “Vừa khai trương, khuyến mãi 80% cho mọi thứ.” nói rồi quay sang Dương Nghiễn: “CEO, giao cho anh.”

Mấy nữ sinh đầu óc choáng váng quay đầu theo trình tự nói chuyện của hai người, một bộ dáng không hiểu rõ trạng huống hiện tại, cuối cùng nhìn đến Dương Nghiễn thì mặt đỏ lên, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn sinh ra biểu tình muốn quay ra ngoài đỏ hồng lên vài phần, xấu hổ ngượng ngùng cúi đầu: “vậy... bọn em xem thử được không?!” nữ sinh nói chuyện xong quay đầu trưng cầu ý kiến của bạn bè.

“Dạ dạ, bọn em muốn vào xem trước.” Mấy nữ sinh khác cũng không ngừng gật đầu.

Dương Nghiễn im hơi lặng tiếng quay đầu lại đằng sau khinh bỉ một cái, sau đó khoe môi cong lên đi lừa gạt thiếu nữ vị thành niên. Lý Trường nhân cơ hội thâu lại đây hạ giọng: “Vừa nhìn là thấy con không biết kinh doanh, phí tổn cũng không biết mà tùy tiện giảm giá...”

“Con nói đại, thầy cũng tin?!” Phong Tiểu Tiểu nhỏ giọng: “Dù sao không có băng giá, có giảm hay không thì họ cũng có biết đâu.”

Về phần Dương Nghiễn báo giá có bị lỗ vốn hay không?!... Nhân lực của Nhị Lang Thần cô vẫn tin được.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Chó cỏ ở quảng trường

“Anh Dương, cửa hàng này là của anh sao?!”

“Anh Dương, cửa hàng trang trí thật độc đáo.”

“Anh Dương...”

Thời gian không đến ba phút, mấy tiểu nữ sinh đã điều tra ra tên Dương Nghiễn, đồng thời cũng thành công thắng cấp từ người lạ đến quen biết chi giao, hiện thời đang hết sức cố gắng xoát giá trị hảo cảm, nỗ lực tranh thủ leo lên vị trí hồng nhan tri kỷ hay ít nhất là một mối quan hệ nào đó ái muội một tí.

Không thể phủ nhận vẻ ngoài của Dương Nghiễn rất có vốn liếng, vừa tuấn tú lại phong lưu, mầu chốt nhất là dáng người thật tốt.

Người có khuôn mặt đẹp kì thật rất nhiều, hơn nữa lại trong xã hội khoa học ngày nay với đầy đủ các loại tự do gia công chỉnh sửa tu bổ trang điểm, có nhiều người sáng sủa một chút cũng rất thông thường.

Nhưng mà nếu một người đàn ông không chỉ có khuôn mặt đẹp, dáng người còn tước kiện kính gầy, đường cong rõ ràng lại không khoa trương... như vậy thì lực sát thương của người đó trong nháy mắt sẽ tăng lên vài phần. Trường hợp này có cùng nguyên lí khi đàn ông nhìn thấy nữ nữ 36D cộng thêm vòng eo 56, cặp mắt sẽ toả sáng không ngờ.

Dương Nghiễn cũng không lỗ vốn, hần bỏ ra một cái tên, đổi lấy tên tuổi, trường lớp, địa chỉ gia đình, tiền tiêu vặt mỗi tháng, các loại tư liệu cá nhân, vì xác định được khả năng cống hiến của khách hàng trong tương lai...

Lý Trường cùng Phong Tiểu Tiểu ngồi một bên xem hiện trường tán gái, không bao lâu sau thấy mấy tiểu nữ sinh mua vài con tượng đất mà còn luyến tiếc rời đi, đang muốn khiêu chiến chế tác DIY, tốt nhất là có anh chủ soái ca tự làm mẫu dạy.

“Cửa hàng này rõ ràng là của con...” Phong Tiểu Tiểu than thở, nói xong quay sang Lý Trường xác nhận: “Là của con đúng không?!”

“Ừ, tài sản là đứng tên con.” Lý Trường cùng than thở: “Bà trí độc đáo có phẩm vị như vậy rõ ràng là ta bỏ công sức.”

Mấy tiểu nữ sinh hoàn toàn bỏ qua hai người sống sờ sờ trong phòng, Phong Tiểu Tiểu cùng Lý Trường cũng cảm thấy thật bất đắc dĩ. Tuy rằng đúng là tính để Dương Nghiễn ra tay cho qua chuyện, nhưng cũng không muốn đến mức trực tiếp bỏ qua họ chứ.

“Nhìn không được, con đi ra ngoài dạo một lát” Phong Tiểu Tiểu thờ dài, đứng lên phát phát tay với Lý Trường: “Chỗ này có anh Hai là đủ rồi, con vẫn là nên giúp anh ấy dẫn chó đi dạo.”

Lý Trường ừ một tiếng, sau đó nhẹ giọng: “Lại nói sao hôm nay không thấy con chó cỏ kia ta?”

Phong Tiểu Tiểu sững sốt: “Bữa trước nghe nói thầy để nó trong tiệm mà?”

“Trong tiệm thì trong tiệm, nhưng ngày hôm qua hàng về, ta sợ nó phá hoại, nên để nó ở cổng rãnh ngoài cửa... Nghe nói đó là Hao Thiên Khuyến mà, cũng không đến mức tìm đường không được nhỉ?” Lý Trường có chút há hốc mồm.

“...”

Yên lặng liếc mắt Dương Nghiễn còn đang trò chuyện vui vẻ cùng mấy tiểu nữ sinh vẫn chưa phát hiện chó cỏ hộ pháp thân yêu của mình đã biến mất, Phong Tiểu Tiểu quay đầu hạ giọng: “Con đi ra ngoài tìm vậy, tốt nhất là thầy nên cầu nguyện kĩ năng cầm trụ của mấy tiểu nữ sinh kia đầy cấp, có thể bám giữ anh Hai thêm chốc lát... Bây giờ còn tốt, nếu như bị phát hiện mà nói thì con tuyệt đối không bao che cho thầy đâu.”

Lý Trường gật đầu lia lịa.

Vì thế Dương Nghiễn ở trong tiệm tiếp khách, Phong Tiểu Tiểu cầm vòng cổ cho chó ra đường, vừa tìm chó vừa thuận tiện quen đường.

Chỗ Lý Trường chọn thật không tệ, tuy rằng không phải đoạn đường phồn hoa nhất nhưng cũng thuộc khu buôn bán náo nhiệt. Hơn nữa phụ cận còn có mấy trường trung học cùng một khu chung cư, ở loại địa phương kiểu này thì làm ăn bình thường sẽ không quá khó khăn.

Điều không tiện duy nhất chính là cửa hàng cùng chỗ ở của Phong Tiểu Tiểu cách nhau quá xa, nếu mà muốn mỗi ngày đều mở tiệm đúng giờ, vấn đề rời giường buổi sáng chính là một chuyện thật thống khổ.

May mắn Phong Tiểu Tiểu vận khí không tệ, mới vừa đi nửa con phố đã phát hiện con chó cỏ lông vàng nằm trên bãi đất trống bên quảng trường người đầy tang thương phơi nắng.

Đi qua ngòi xỏm xuống, Phong Tiểu Tiểu nâng tay rất hữu hảo chào hỏi: “Yêu, Hao Thiên!”

Chó cô miễn cưỡng giương mắt ra nhìn cô một cái, móng vuốt hất hất bằng tên trên cổ, để dòng chữ khắc tên Alexander kia quơ quơ trước mặt Phong Tiểu Tiểu.

“...Làm chó cũng không thể sinh ngoại, hơn nữa mày còn không phải là một con chó tầm thường, mà là chó trong chó.” Phong Tiểu Tiểu không nói gì nhiều, thuận tay đem cái vòng cổ mang vào, đứng lên lôi kéo: “Anh Hai đã ở trong tiệm, chúng ta cũng về đi.”

Xem chừng có khả năng là đối bụng, chó cô đối với hành vi của Phong Tiểu Tiểu không đưa ra ý kiến, lao đảo đứng lên, há mồm hờ răng ngáp thật lớn, sau đó đi theo Phong Tiểu Tiểu trở về.

Không thể không nói ở đô thị hiện đại mà nuôi một con chó cô làm thú cưng quả thật không có nhiều người lắm, nếu đây là nông thôn, nuôi mấy con giữ nhà thì không sao, vấn đề là ở đô thị phồn hoa, tí mĩ nuôi nắng chăm sóc, chỉnh lông, lại còn đeo lên một vòng cổ hạng sang đắt tiền cho một con chó cô...hành vi như vậy trong mắt mọi người được đúc kết lại chỉ có một từ để giải thích——có bệnh.

Phong Tiểu Tiểu dắt chó cô đi không được vài bước, quần chúng đã sớm chú ý con chó này liền đem ánh mắt đều tập trung lại đây. Người dắt chó đi dạo ở quảng trường không ít, nhưng loại giống đặc thù này đúng thật là độc nhất vô nhị.

Hoặc là nói, điệu thấp đến mức tận cùng chính là điệu cao.

“Yêu, người đẹp, thú cưng của cô thật có cá tính.” Một người trẻ tuổi nhìn qua thật thời trang dắt theo một con chó chặn cừu đến gần, cười thật sáng lạn nhìn Phong Tiểu Tiểu, lại nhìn con chó cô đất: “Đến bây giờ tôi còn chưa thấy người nào nuôi...giống chó này, cô làm như vậy nhất định mất không ít công sức nhỉ!”

Không ánh mắt...Phong Tiểu Tiểu tà có ý liếc mắt thẳng nhai này một cái, đối phương hình như còn chưa phát hiện con chó chặn cừu của hân sau khi bị chó cô miễn cưỡng liếc qua một cái đã bị dọa run rẩy co thành một đoàn, ủy khuất nước nờ kêu lên. Khinh thường cười nhạo một tiếng, Phong Tiểu Tiểu đột nhiên cảm thấy con chó của Dương Nghiễn này kì thật cũng không đến nỗi không thể gặp người, vì thế ngòi xỏm xuống vỗ vỗ: “Nuôi thú cưng mẩu chót cũng cần phải xem nội hàm”

Người trẻ tuổi vui vẻ: “Muốn có nội hàm thì cũng nên có vẻ bề ngoài chứ.”

Nói xong, người trẻ tuổi tựa hồ còn đang muốn phát biểu thêm ý kiến gì, đột nhiên nghe đến một trận thét chói tai từ đằng sau, tiếp theo lại nghe thấy có người hô: “Bắt ăn cướp!!!!”

Theo tiếng gào, một người đàn ông ôm theo một cái ví nữ hướng bên này cuồng chạy, miệng còn hung hăng gào thét: “Cút ra! Cút hết ra!!”

Ăn cướp ngày nay còn kiêu ngạo hơn người mất của là chuyện thường, quần chúng nhân dân thấy nhưng cũng không thể trách. Lộ tuyến của người đàn ông chọn lựa thật tốt, phương hướng này thì trừ bỏ Phong Tiểu Tiểu ra thì còn lại là người trẻ tuổi kia, cộng thêm một con chó chặn cừu cùng một con chó cô...

Phong Tiểu Tiểu không yêu gây chuyện, nhưng vừa lúc đụng phải chuyện, cũng sẽ không tiếc sức mà thuận tiện sáp vào một chân. Mắt thấy ăn cướp sắp chạy đến trước mặt, Phong Tiểu Tiểu thả con chó trong tay, hoạt động gân cốt, đang muốn nói thấy việc nghĩa sẽ hăng hái làm một phen. Đột nhiên chó cô ánh mắt tròn trũng, cổ nhấc lên, khí chất lười nhác lúc này đột nhiên biến đổi, nháy mắt từ chó hoang lưu lạc bên đường trở thành dũng khuyến uy vũ.

Khi người trẻ tuổi vẫn hai mắt đăm đăm sững sờ nhìn tên ăn cướp, bỗng nhiên bên tai nghe được một trận âm thanh gầm gừ ô lồ lồ trầm thấp, tiếp theo một đạo màu vàng như tia chớp xông ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Mãnh khuyến

Trước đã nói qua trên quảng trường có không ít người dẫn chó đi dạo.

Bởi vì đằng sau quảng trường còn có một bãi cỏ, rất thích hợp cho người cùng chó chơi đùa lăn lộn, cho nên anh chị em nuôi thú cưng khu này đều thích tới đây đi dạo một vòng, tự nhiên trở thành một chỗ đi dạo lệ thường.

Thời hiện đại này người ta muốn nuôi giống gì đều có, từ chó nhỏ có thể bỏ túi cho đến chó lớn cân nặng bằng một người đàn ông trưởng thành. Chỉ có giống không nghĩ ra, còn lại không có không thể nuôi.

Cùng lúc tên cướp kinh động toàn quảng trường, có hai người dẫn theo mãnh khuyến muốn thử phóng thú cưng truy bắt, tuy rằng không qua bất cứ lò đào tạo chuyên nghiệp nào, nhưng mà khiến cho chó chặn lại mục tiêu chỉ định cũng có thể.

Nếu đổi lại một người bình thường mà nói, thì bị hai mãnh khuyển đuổi theo đã phải sợ đến nhũn chân. Nhưng mà tên cướp này có vẻ thuộc loại trâu bò bu ru hăn, không chỉ có thân hình cao lớn thô kệch, ngay cả tính cách cũng hung dữ dị thường. Phóng chừng vị này trước khi hành nghề trộm cắp chính là thổ phi xuất ngũ. Lại nói thấy phía sau có chó đuổi theo, hắn quyết định thật nhanh từ sau lưng lấy ra một cây dùi cui điện, xoay người cho hai con chó đằng sau một gậy, hai chó lập tức bị K.O gục ngã. Sau đó tên cướp chân không dừng lại tiếp tục hướng Phong Tiểu Tiểu chạy đến.

Người trẻ tuổi nhìn lên, nhìn thấy chính là một màn hai anh chó dùng mãnh nước nỏ ngã xuống mặt đất. Hắn nhìn đến há hốc mồm cũng là vì tên cướp kia ——gấp qua giật túi xách, nhưng chưa gấp qua giật túi xách lại có thể giật trâu bò như vậy... Có trang bị này ngài chém cướp ngân hàng sẽ high biết bao nhiêu! Có gì mà lại đến cái quảng trường rách nát này, giật chút ít túi xách của các bà các chị làm cái chi?!

Tiếp theo còn chưa chờ người trẻ tuổi nghĩ xong nên nhũn chân hay nên chạy trốn, thì trong tầm mắt đã thấy một con chó cò như tia chớp mà dùng mãnh nghênh đón hướng tên cướp.

“Lại bị cướp màn ảnh.” Phong Tiểu Tiểu bắt đầu dĩ thử dài, không sợ hãi cũng không ngăn trở, ôm cánh tay đứng tại chỗ nhàn nhai bàng quan.

“Muốn chết!” Anh cướp nhìn thấy còn có chó dám chịu chết, ánh mắt sung huyết, dưới chân không dừng lại, nâng dùi cui chuẩn bị thêm một kích trí mệnh.

Rất nhiều người trên quảng trường nhắm mắt không nở nhìn, ngay cả người trẻ tuổi cũng mắt nhắm hết lên một tiếng. Nhưng lúc này, một màn kì tích xuất hiện.

Chó cò không chớp mắt gầm nhẹ một tiếng, khi cách tên trộm không đầy ba thước thì nhảy vọt lên, thân thể nhìn thật gầy yếu lại dùng một tư thế không hợp với lẽ thường gục tên cướp xuống mặt đất. Đồng thời răng nanh chuẩn xác cắn dùi cui điện, trong cổ họng lại gầm gừ, khớp hàm ngậm lại, dùi cui điện “lạch cạch” một tiếng gãy đôi.

Quảng trường im lặng trong nháy mắt, trong mấy chục đôi mắt kinh ngạc, chó cò nghiêng nghiêng răng, dùi cui nát thành từng miếng rơi xuống trước mặt tên cướp biểu tình cũng kinh ngạc y chang.

Người trẻ tuổi sững sốt, tiện đà khẩn cấp quay đầu, lệ rơi đầy mặt, suýt chút nữa quỵ dưới chân Phong Tiểu Tiểu: “Chị em, ngài nuôi con này thực ra là sói phải không?!”

Trên thực tế, ở hiện trường há hốc mồm không chỉ có mình người trẻ tuổi, nhìn thấy một màn như vậy sẽ không có ai mà không sững sờ. Tất cả mọi người đều muốn điên, con chó cò này làm toàn bộ thế giới quan phải đảo điên.

Sói?! Chẳng sợ cho dù là sói thì tình huống này cũng phải mở bàn tay vàng mới đúng!!

Đổi mặt mãnh khuyển như thế, tên cướp đã đánh mất vũ khí cũng không dám nhúc nhích. Lỡ như con chó trên người nhìn trúng cổ mình, phóng chừng cắn xương cũng không khó khăn bao nhiêu so với cắn dùi cui ——tên cướp không hiểu sao trong lòng phát lạnh, cả người đầy mồ hôi.

Theo trực giác cảm nhận được nguy hiểm trước đây chưa từng có, trong đầu cũng không ngừng cảnh báo, cứ như nếu hắn dám phản kháng một chút, con chó cò này thực sự sẽ cắn chết hắn...

Vì thế đến khi cảnh sát khoan thai tới chậm, nhìn thấy chính là cảnh tượng chó cò áp chế một kẻ to lớn nằm dưới đất.

Nhìn chó cò yếu ớt lại mang một tư thế trâu bò, còn người đàn ông nhìn qua nên là một kẻ vạm vỡ mạnh mẽ lại giống hệt một học trò ngoan ngoãn nhu thuận.

Đội khi Phong Tiểu Tiểu kéo chó cò ra, cảnh sát bắt đầu thẩm vấn tên cướp thì hắn cảm động đến rơi nước mắt, xem cảnh sát như xem ân nhân cứu mạng, làm cho người bên ngoài không khỏi hoài nghi rốt cuộc ai mới là người bị hại.

“Chuyện gì đã xảy ra?!” Có cảnh sát hướng người xung quanh hỏi tình huống.

Người xung quanh mới vây lên mỗi người một lời: “Cán bộ, người này là ăn trộm... không, là ăn cướp! Vừa rồi hắn giật túi xách của vị nữ đồng chí này, sau đó bị nữ đồng chí bên này thấy việc nghĩa hăng hái làm thả chó thu phục.”

“...” cảnh sát thuận theo ngón tay quần chúng nhìn về phía chó cò mang bộ dạng tang thương muốn chết bên cạnh Phong Tiểu Tiểu, kéo mũi ho khan: “Ý các vị là con chó này không chế ăn cướp?!”

“Đúng vậy!” Quần chúng bị nghi ngờ thật không vui: “Không phải vừa rồi anh cũng tận mắt thấy còn gì.”

Cảnh sát không nói gì: “Chúng tôi thấy con chó này đứng trên lưng anh ta nhưng mà...” chuyện này thật không khoa học, tình huống bây giờ nhìn thế nào cũng thấy ăn cướp mới là người bị khi dễ.

Ngay lúc này, có một cảnh sát ai nha một tiếng, hồ nghi nhìn trên dưới cao thấp người bị bắt một lượt, sau đó nhũn mảy: “Người này tựa hồ có điểm quen quen, có phải hay không từng có tiền án?!”

Ăn cướp thân mình cứng đờ, sắc mặt tái nhợt vài phần.

Mấy cảnh sát khác nhất thời gật đầu nói thầm: “Đúng là nhìn rất quen, mau nhớ lại nhớ lại, có phải hay không là kẻ tái phạm?!”

Cảnh sát hồi lúc này xem lại vài lần đột nhiên vỗ đùi: “Ai nha đúng rồi! Đây không phải là tên cướp ngân hàng trốn thoát tuần trước sao?!”

Vụ cướp ngân hàng tuần trước chính là tin tức chấn động nhất gần đây của thành phố, một kẻ cùng hung cực ác và đàn em liên thủ đánh cướp ngân hàng trong nội thành, cùng lúc ấy bọn chúng khống chế hơn mười người, trong đó có ba con tin bị bắn cảnh cáo đã tử vong, mặt khác có hai người bị thương đến nay còn nằm viện.

Cuối cùng kẻ nỏ súng bị đánh gục đương trường, những người khác bị bắt, chỉ có tên cầm đầu cực kì ranh ma mà trốn thoát. Không nghĩ tới lại lưu lạc đến con đường giặt túi xách trên quảng trường, phỏng chừng là do bị truy nã quá gắt gao, trên người lại chẳng có tiền chạy trốn.

Nhưng càng không làm cho cảnh sát ngờ được là, vị anh hùng bắt được tên cướp hung hãn làm họ đau đầu này lại là một con chó cỏ. Mà tên cầm đầu gian manh dám cướp ngân hàng thế nhưng cũng không dám phản kháng, ngoan ngoãn để đối phương áp chế, cho đến khi cảnh sát đến nơi...

Thế giới này thật sự quá huyền huyền... đây là ý tưởng duy nhất cũng đồng nhất của mọi người khi nghe xong thân phận của tên cướp.

Mặc kệ nói thế nào, Phong Tiểu Tiểu dắt chó cỏ giúp cảnh sát bắt tội phạm cũng có công, cho dù lại có bao nhiêu người nghi hoặc cũng sẽ không ai ở đây khó xử cô.

Vì thế trong ánh mắt nóng bỏng dị thường của mọi người trên quảng trường, cảnh sát tượng trưng hỏi Phong Tiểu Tiểu mấy câu, rồi dắt chó cỏ Alexander nhanh nhẹn mà đi, chỉ để lại trên quảng trường một cái truyền thuyết mỹ lệ thịnh truyền không suy về một con chó cỏ dũng mãnh bắt được kẻ cướp hung tàn.

Thậm chí rất lâu sau này, người nuôi chó khu này đối với chó hoang lưu lạc rất nhiệt tình, đều nuôi dưỡng chó hoang, hơn nữa lấy lông vàng làm mẫu mực tốt nhất, vì hội Thu Dưỡng Chó thành phố công hiến rất lớn...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ki Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Nhân viên mới

Thời điểm Phong Tiểu Tiểu trở lại trọng tiệm thì mấy tiểu nữ sinh đã đi rồi. Phong Tiểu Tiểu hơi có chút ngoài ý muốn, vì dựa theo tình hình trước khi cô ra cửa, mấy cô gái hẳn là có ý muốn ngâm mình trong tiệm cho tới khi nào đào ra được số di động của Dương Nghiễn ra mới thôi. Chẳng lẽ Nhị Lang Thần chỉ là một kẻ nhảm chán, dây dây dưa dưa chán liền đầu hàng?!

“Đừng nhìn, hết thời gian nghỉ trưa, tiểu nữ sinh người ta phải đi học, nghe nói đã hẹn với Nhị Lang Thần, chiều học xong lại đến nếm thử DIY.” Lý Trường tựa hồ nhận ra Phong Tiểu Tiểu đang nghĩ gì, mở miệng.

Dương Nghiễn đang ngồi trên quầy chăm chú xem TV, nghe tiếng người trở lại mới quay đầu: “Về rồi? Hôm nay tỏa sáng lắm nhỉ?”

“Sao so được với anh Hai?” Phong Tiểu Tiểu ý tứ khách khí lại, hỏi: “Tình huống gì?”

Dương Nghiễn chia chia TV: “Hiện tượng trực tiếp tin tức nóng, một cô gái nuôi chó cỏ vừa lập công ở quảng trường, kì tích bất giữ được cầm đầu băng nhóm cướp ngân hàng đang lẩn trốn... may mắn không lòi mặt và tên em ra, nếu không sẽ gặp phải phiền toái lớn.”

Phong Tiểu Tiểu hứng thú đến gần: “Yêu, lên TV cơ đấy. Nhưng mà cũng phải nói, Hao Thiên khuyến của anh đúng là thâm tàng bất lộ nha.”

“Đương nhiên, anh đã sớm nói nó là Hao Thiên Khuyến, những con chó bình thường sao có thể so sánh?!”

Lý Trường vỗ vỗ cái bàn ho khan hai tiếng: “Nghiêm túc lại! Chúng ta họp một chút... tiểu Oa, con cùng Nhị Lang Thần ở ngoài ngàn vạn phải điệu thấp, trước khi thần thông chưa khôi phục thì chớ chọc lắm sự, hơn nữa hiện tại đồng bọn của chúng ta cũng không nhiều, lỡ như thực sự gặp phải chuyện gì thì phàm thân lúc này của mọi người sợ gánh không nổi.”

“Con rất bận rộn.” Phong Tiểu Tiểu thanh minh.

Lý Trường đối với chuyện Phong Tiểu Tiểu cùng Hao Thiên khuyến ở quảng trường tỏ vẻ rất bất mãn. Đối với ông ta, thần tiên nên ẩn cư hồng trần, không nên dính líu nhiều đến chuyện thế tục.

Đương nhiên ở xã hội hiện đại thì không có cách nào làm được như thế, mọi người đều phải ăn uống đi vệ sinh, ra ngoài đường là không thể tránh khỏi, mà khi ra ngoài thì không thể không cùng người khác tiếp xúc. Mặc kệ là ở cái vòng luẩn quẩn nào thì khi hoạt động trong đó đều có thể gây ra các loại sự kiện, nếu không thể ẩn cư vậy thì tất cả chỉ có thể dựa vào tự giác.

Chuyện Hao Thiên Khuyến trong mắt Lý Trường là hành vi rất không tự giác, là điển hình của kẻ không biết giác ngộ.

“Tuy rằng mày là một con chó, nhưng làm chó cũng phải có giác ngộ của chó! Phải biết, mày không phải chó bình thường mà là chó trong truyền thuyết...”

Phát hiện Nữ Oa không nghe khuyên răn của mình, Lý Trường bị phần chộp lấy chó cò tận tình khuyên bảo.

Chó cò vừa hoạt động mạnh, bây giờ tinh thần càng thêm không tốt, miễn cưỡng đánh một cái ngáp rồi chậm rì rì đến trước cửa phơi nắng, chìm sẽ béo vô cùng thân thiết đậu trên đỉnh đầu nó cùng nhau nghỉ ngơi, sau lưng một chim một chó còn theo một Lý Trường lải nhải. Dương Nghiễn bình tĩnh không nhìn Hao Thiên khuyên nhà mình đang bị xâm phạm tự do, thấy Lý Trường ra cửa mới quay lại nói với Phong Tiểu Tiểu: “Hình như Lý Trường lại muốn đi.”

“Đi đâu?!” Phong tiểu Tiểu sững sốt.

“Thầy của em em còn không biết?!” Dương Nghiễn xem thường: “Chẳng phải ông ta muốn tiếp tục lưu bạt thám hiểm tìm kiếm thần tiên sao... ông ta nói chuyện này trước khi em về, hình như đặt vé máy bay ngay chiều nay.”

Phong Tiểu Tiểu sờ sờ cằm: “Đi thì đi đi, nhiều năm như vậy cũng quen rồi. Dù sao người ta hình như kế thừa một đồng tài sản, có nguồn tài chính sung túc để ông ta đập hư.”

“Ừ.” Dương Nghiễn cũng không có gì thương cảm đối với việc Lý Trường rời đi, gật đầu xem như qua chuyện này: “Mặt khác còn có chuyện, em thấy chúng ta có nên thuê thêm một nhân viên phục vụ hay không?”

Cửa hàng không lớn nhưng cũng không ít chuyện vụn vặt, Phong Tiểu Tiểu không phải là loại người cần lao chịu cực thân vất vả, còn để cho một phú nhị đại lẳng lơ như Dương Nghiễn mà bê bần lau bàn lỉnh tinh cái gì vừa bẩn vừa mệt là không có khả năng, vì thế cần thuê thêm một nhân viên là chuyện không khó. May mắn có Dương Nghiễn ngay từ đầu nói muốn nhập cổ, cứng rắn nhét vào cửa hàng năm mươi vạn, lấy 10% cổ phần rồi tự xưng ông chủ 2...trời biết một kẻ kế thừa phú ông hàng tỉ đầu tư vào để chơi cái giống gì!

Vì thế khi Dương Nghiễn đề nghị, Phong Tiểu Tiểu lập tức đồng ý: “Được, vừa lúc thân thích của hàng xóm của bạn học của con trai của dì Vương nhà bên cạnh vừa tốt nghiệp đang muốn tìm việc, dì Vương nghe nói Lý Trường mở cái cửa hàng, sớm đã nhờ em giúp đỡ.”

“Lương một tháng một ngàn, bao ăn bao ở.” Dương Nghiễn không thèm ngần đầu ra giá: “Làm không tốt đuổi thẳng cổ, em không bỏ mặt xuống được thì cứ nói thẳng tiểu bạch kiểm khôn kiếp này nói.”

Phong Tiểu Tiểu lặng lẽ cười: “Anh nghe thấy bà ấy nói sau lưng rồi? Kì thật loại phụ nữ trung niên này cũng chỉ là lấm mòm, cũng không phải thật tình nhìn anh không vừa mắt... lại nói anh ăn của em dùng của em ngủ của... khụ! Tuy rằng anh có giao tiền thuê nhà tiền cơm nhưng mọi người có biết đâu. Dù sao trước đây em cũng ở nhà mấy người trong khu một đoạn thời gian, không thể nói người ta thế nào.”

“Hiểu được, em mau gọi điện thoại đi.” Dương Nghiễn khoát tay, tỏ vẻ không cần tiếp tục loại đề tài này.

Vấn đề cơm trưa mỗi người một hộp cơm là giải quyết, đứng nhìn Dương Nghiễn là con nhà giàu, ăn cơm ven đường là không rên một tiếng, trừ bỏ đối với hình tượng bên ngoài cùng hoàn cảnh yêu cầu khá cao, cơ hồ không thấy trên người Dương Nghiễn thói quen kiêu ngạo tự mãn.

Ăn cơm xong, Lý Trường mua bình nước rồi khoát tay gọi taxi ra ngoài, Dương Nghiễn ngẩng đầu cùng Phong Tiểu Tiểu liếc nhau, đều hiểu người này đại khái là ra sân bay, cũng không có ý định đưa tiễn. Vì thế hai người không hề rãng, tùy tay vẫy hai cái xem như tiễn bước vị Thái Bạch Kim Tinh này.

Về phần khi nào thì gặp lại?! Không ai biết cũng không ai hỏi đến. Thế gian có bữa tiệc nào không tàn, từ nhỏ Phong Tiểu Tiểu lĩnh ngộ sớm nhất chính là đạo lí này.

Buổi chiều cửa hàng tiếp tục mở, nhưng mà khách hàng chưa thấy thì nhân viên xin việc đã đến.

Người đến không phải nam giới như Dương Nghiễn dự đoán, ngược lại là một cô gái nhỏ, khuôn mặt không tính xinh đẹp chỉ có thể nói là bình thường, thanh âm lí nhí, bộ dáng rất ngượng ngùng hỏi: “Xin hỏi... là chị Phong Tiểu Tiểu phải không ạ? Em là người dì Vương gọi đến, Tên Y Y.”

Dương Nghiễn nghe là nhân viên được nội bộ điều động đến, đầu tiên là sững sốt, bởi vì giới tính đối phương mà ngạc nhiên. Tiếp theo tò mò liếc mắt cô gái một cái, lại căng, lần này sững sờ nhiều hơn hai giây.

“Chị là Phong Tiểu Tiểu, cửa hàng này cũng vừa mới khai trương, em làm quen trước, nhìn thử có gì cần làm thì cứ làm, không cần hỏi bọn chị.” Phong Tiểu Tiểu thuận miệng chỉ dẫn cô gái nhỏ, chột chột Dương Nghiễn, hạ giọng: “Tiếng sét ái tình?!”

Dương Nghiễn hoàn hồn khinh bỉ lại: “Thích!” một tiếng hoàn toàn bày tỏ thái độ.

Phong Tiểu Tiểu sờ cằm nghĩ nghĩ: “Em gái này cũng không tính kinh diễm, lấy ánh mắt của anh, bài trừ khả năng tiếng sét ái tình... chẳng lẽ cũng là thần tiên?!” Câu cuối cùng âm lượng đề thấp xuống.

“Không phải...” Dương Nghiễn quay đầu tiếp tục xem TV: “Về sau em sẽ biết.”

“Thích!!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 27: Điều nhân

Y Y là cô gái tốt.

Đây là ấn tượng cuối cùng theo những gì Phong Tiểu Tiểu đúc kết được.

Vốn là Phong Tiểu Tiểu cho rằng nếu là người quen muốn đến công tác bằng cửa sau thì hơn phân nửa là cô gái này có chút vấn đề gì đó, chứ nếu không tại sao chỉ một công việc một ngàn một tháng bao ăn bao ở cũng không thể tìm được ?!

Nhưng sự thật chứng minh cô sai lầm, cô gái nhỏ Y Y sau khi vào tiệm luôn làm việc không ngừng, trừ bỏ có chút trầm lặng không mấy thích nói chuyện, quả thật nhìn không ra có cái tật xấu gì, tay chân chịu khó, thận trọng nghiêm túc, lại còn đặc biệt có nghị lực. Dương Nghiễn vô tình nói trên sàn có điểm bẩn, cô gái nhỏ liền thật thà lau từ trong ra ngoài lại một lần, nếu không phải Phong tiểu Tiểu ngăn lại mau, thì người ta muốn đi ra ngoài mua công cụ về chà thêm tăng sập...

Một cô gái tốt như vậy sao lại không tìm thấy công việc được đây??

Phong Tiểu Tiểu kì thật đúng là có chút buồn bực.

“Chị Phong.” Mắt lạnh nhìn cả buổi, thật sự chọn không ra lỗi, Phong Tiểu Tiểu quyết định chính thức thuê tân nhân viên này. Mà khi đến giờ đóng cửa, nhân viên mới Y Y khóa cửa tiệm, cầm chìa khóa trên tay có điểm vô thức hỏi: “Nghe nói chỗ chị cung cấp ăn ở, xin hỏi em ở đâu ạ?”

“Ồ, em thực tính ở bên ngoài?!” Phong Tiểu Tiểu hỏi: “Nhìn bộ dáng em thì hẳn là nhà bên trong thành phố nhỉ? Một thân con gái ở bên ngoài, người trong nhà có thể lo lắng hay không?”

Y Y đỏ mặt một chút, cúi đầu, mũi chân không tự giác đá mặt đất: “Anh trai em kết hôn, trong nhà có điểm không tiện... vừa lúc chị là nữ, ở đây lại cung cấp chỗ ở, người trong nhà em đều cảm thấy rất thích hợp.”

Phong Tiểu Tiểu ghen, đôi mắt biểu tình tin nhiệm của cô gái nhỏ, cô cảm thấy mình thật sự nói không nên lời mời người ta về nhà—Dương Nghiễn còn đang ở trong nhà cô đó.

Dương Nghiễn lái xe Lý Trường để lại đến, lúc này không kiên nhẫn vỗ cửa xe: “Nhanh lên, còn chưa nấu cơm chiều đâu, các người không đói bụng?!”

Người này hoàn toàn không ý thức được bản thân đối với việc dùng chân của cô gái nhỏ là chương mất cỡ nào.

“...”

Phong Tiểu Tiểu yên lặng thu hồi ánh mắt, trầm mặc trong chốc lát mới chân chò mở miệng với Y Y còn mờ mịt: “...Kì thật, sáng giờ em cũng thấy đó, cửa hàng này không gian đủ lớn, chỗ bọn chị còn thiếu người trực đêm, cho nên...”

“...” Y Y nhìn Phong Tiểu Tiểu không nói chuyện, nhưng dù vậy Phong Tiểu Tiểu cũng kiêng không được đôi mắt thuần khiết khiến trách trong thỉnh lặng của đối phương.

Như thế nào cũng thấy bản thân giống như bà chủ ác tâm đang bức bách lột sức lao động của nhân viên.

“Chính là như vậy...” Phong Tiểu Tiểu xấu hổ ho khan hai tiếng: “Có thể tăng lương cho em.”

Dương Nghiễn mở cửa xe xuống dưới nhíu mày hỏi: “Có chuyện gì?” Phía sau hẳn còn đi theo xuống một con chó cỏ cùng con chim sẻ béo từ ghế phó lái. Lý Trường đi rồi, người này cuối cùng cũng có cơ hội đoàn tụ cùng hai yêu sủng của mình, về phần qui tắc của tiểu khu lại không thành vấn đề, cùng lắm thì tính là chuyện tiền bạc mà thôi.

Y Y cúi đầu mím môi không nói chuyện. Trong lòng Phong Tiểu Tiểu âm thầm gật cái đầu, cô gái này tốt, rất rõ ràng thân phận của mình, không tự cho là đúng gây chuyện thị phi. So với mấy em gái khác gặp chút chuyện uất ức là nhịn không được, gặp người liền há mồm cáo trạng, im lặng như vậy ít nhất bớt việc.

Phong Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ chủ động giải thích: “Không phải chúng ta bao ăn bao ở sao, em đang nghĩ nên cho Y Y ở đâu.”

Dương Nghiễn không cho là đúng: “Chỉ như vậy?! Trong cửa hàng, trong nhà...muốn ở ở đâu không được, đâu đến nỗi không nhét được vào một cô gái nhỏ?!”

“Chủ yếu là một cô gái ở một mình không an toàn...” Phong Tiểu Tiểu uyển chuyển giải thích.

“VẬY TRONG NHÀ!” Dương Nghiễn quyết đoán nói tiếp.

“Trong nhà... lại không thoải mái chút...” người nọ đúng là không ý thức được bản thân có bao nhiêu vướng bận. Phong Tiểu Tiểu cũng uyển chuyển không nổi nữa, gặp hai người trước mặt đều dùng ánh mắt “không thể hiểu” nhìn mình, lập tức rõ ràng nói thẳng: “Có em một kẻ bị anh đập hư thanh danh còn chưa tỉnh, ngài cũng dừng lại liên lụy con gái nhà người ta... Tiểu nữ sinh vừa tốt nghiệp liền ở chung với đàn ông, tuy rằng còn có sếp em ở giữa, nhưng lời này truyền đi ra ngoài, người ta từ nay về sao sống thế nào?!”

Dương Nghiễn cười nhạo: “Anh đây còn không ghét bỏ... quên đi, nếu con bé không làm thì thôi.” Nói xong rất đại gia mà tự trở về xe.

Y Y lúc này cũng nghe hiểu được, thì ra bởi vì chỗ mình muốn ở lại còn có một người đàn ông cho nên Phong Tiểu Tiểu mới có thể do dự nửa ngày. Nhưng là cô gái nhỏ nghĩ nghĩ, vẫn rất dũng cảm gật đầu: “Chị Phong, em ở trong nhà chị có được không? Bình thường tuyệt đối sẽ không quấy rầy chị cùng anh Dương.”

Phong Tiểu Tiểu bị dừng khí em gái rung động: “Kì thật chị cùng anh ta không phải... ách, quên đi, em thấy không vấn đề vậy thì ở cũng được.”

Đưa một cô gái nhỏ mới ra xã hội về nhà cùng một người đàn ông sống chung, Phong Tiểu Tiểu luôn có cảm giác mình là kẻ tai họa cho mầm non của tổ quốc, nhưng mà nếu bản thân người ta không thấy cái gì, cô tự nhiên cũng không lăm lè.

Một đường về nhà không nói chuyện, phòng Lý Trường vừa lúc trống không có thể cho em gái sử dụng, trừ bỏ chút đồ dùng hằng ngày đối phương tự thêm vào sau thì cái khác như thảm, chăn nệm, TV tủ lạnh đều đầy đủ hết, thậm chí bên cạnh còn có thêm cái buồng vệ sinh, nửa đêm rời giường cũng không xấu hổ.

Sắp xếp dọn dẹp rồi, em gái ăn uống xong sớm trở về phòng dọn dẹp, Phong Tiểu Tiểu đột nhiên nhớ còn chưa nói thời gian đi làm ngày mai cho em gái biết, vừa lúc bây giờ còn chưa có trẻ đi qua gõ cửa.

Dương Nghiễn ngồi trên sofa cảm điều khiển từ xa chuyển đài, nghe thấy tiếng Phong Tiểu Tiểu đập cửa cũng không ngẩng đầu lên nói: “Anh khuyên em lát nữa hãy tìm cô ấy, em gái kia hiện tại phỏng chừng không rảnh.”

“Vừa mới vào cửa sao lại không rảnh?!” Phong Tiểu Tiểu cảm thấy kì lạ, dừng lại xoay người: “Không phải anh nói cô ấy không phải cái gì kia sao?” Bởi vì có người ngoài nên có chút lời không thể nói quá rõ ràng.

“Cô ấy đúng không phải thần tiên.” Dương Nghiễn lại không chút kiêng kỵ: “Nhưng anh cũng chưa nói cô ấy không phải thứ khác.”

“...” Phong Tiểu Tiểu đột nhiên có chút không nói gì được, vận khí mình không tốt đến vậy chứ nhỉ, tùy tiện thuê một nhân viên của hàng cũng trúng đến cái gì đó?! Mất hướng trong phòng nhìn, Phong Tiểu Tiểu ngẫm lại vẫn quyết định lấy ra chìa khóa mở cửa nhìn xem.

Dương Nghiễn đánh cái ngáp bâng quơ. Cửa phòng mở ra. Phong Tiểu Tiểu đẩy cửa mà vào: “Tiểu Y, này chị quên nói với em...”

Câu nói kế tiếp bị nuốt trở về, Phong Tiểu Tiểu trừng mắt to nhìn xem bên giường. Em gái nguyên bản đã không thấy, chỉ có một con chim mỏ trắng chân đỏ(*), nghe thanh âm còn quay lại điều đầu mà nhìn qua, sau đó điều thân chấn động, sau đoạn thời gian cứng ngắc ngẩn ngui là tiếng kêu thể lương thâm thiết vang vọng.

“...Thoạt nhìn hiện tại mọi người ngôn ngữ không thông, vẫn là tối nay chị lại đến vậy.” Phong Tiểu Tiểu mặt không chút thay đổi xoay người—mẹ nó! Lớn như vậy mới lần đầu gặp được điều nhân, cái này cũng đủ kích thích!

(*) cái chỗ này hơi kì, bản convert ghi là: “Bạch mỏ hồng trảo” nghĩa là mỏ trắng chân đỏ, mà search wiki lại ghi mỏ đỏ chân trắng, cho nên bạn nào thấy sai thì nhắc giùm với hén.

Tinh Vệ (Trung văn giản thể: 精卫; Trung văn phồn thể: 精衛; bính âm: Jīngwèi) là tên một giống chim nhỏ mỏ đỏ chân trắng có hình dáng giống con quạ thường sinh sống ở các vùng duyên hải Viễn Đông, giống chim này chuyên đi gắp những hạt cát nhỏ rồi bay ra biển thả xuống.

Thần thoại Trung Hoa có nhắc đến Tinh Vệ là tên con gái của Viêm Đế họ Thần Nông, theo Sơn Hải kinh thì một lần Tinh Vệ ra Đông Hải chơi chẳng may thuyền bị sóng đánh đắm mà chết đuối. Linh hồn nàng oán hận biển cả nên hóa thành một con chim, ngày ngày nàng bay đến núi Tây Ngâm đá mang thả xuống hòng lấp biển để trả thù. Từ đấy nhân gian gọi luôn giống chim này là Tinh Vệ, nghĩa bóng người ta dùng điển tích “Tinh Vệ hàm thạch” nghĩa là chim Tinh Vệ ngâm đá để chỉ việc oán thù sâu xa.

Trong văn học cổ điển ngày xưa của Việt Nam và Trung Quốc vẫn dùng tích “bồ thiên điền hải” nghĩa là lấp biển và trời để ám chỉ những việc không thể làm được, và trời là tích bà Nữ Oa còn lấp biển là chuyện chim Tinh Vệ này. —(trích Wikipedia)

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trường Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Tinh Vệ cùng Viêm Đế

Một thiếu nữ dù không như hoa như ngọc nhưng cũng là thanh xuân khả ái, làm sao trong nháy mắt có thể biến thành một con chim to lông sắc tiền điểm như quạ đen đây?!

Theo góc độ khoa học mà giải thích, vấn đề này tìm không ra đáp án, Phong Tiểu Tiểu chỉ có thể tìm trong thần thoại mà đưa ra lời giải đáp.

“Phượng hoàng? Khổng Tước? Hoa Phượng? Hay là Kim Ô...” Phong Tiểu Tiểu tư duy hỗn loạn liệt kê ra một chuỗi tên.

Dương Nghiễn vui vẻ: “Yêu, không tệ nha, gần đây văn hóa rèn luyện ngày càng có kết quả?!”

Phong Tiểu Tiểu trừng qua một cái: “Ít vui sướng khi người gặp họa đi! Sao anh không nhắc trước?”

“Có nhắc, chính em không nghe.” Dương Nghiễn nhún nhún vai, rút cuộc chuyển kênh đến một đài không quảng cáo, buông điều khiển dựa vào sô pha: “Đừng đoán, đó là Tinh Vệ.”

Tinh Vệ, tương truyền là con gái Thần nông Viêm Đế(*), khi chơi đùa ở biển chẳng may bị sóng đánh chết, vì thế linh hồn hóa thành chim Tinh Vệ, trạng như ô, văn thù, bạch uest, chân trần, hàm Tây Sơn mộc thạch thê điền Đông Hải (đoạn này miêu tả Tinh Vệ nhưng mà xài từ cao siêu quá hông hiểu, đại khái dịch ra là: thân hình như quạ đen, mỏ trắng, chân đầy bụi bẩn, ngâm đá Tây Sơn lấp đầy Đông hải...chỗ này hên xui nha, thấy sai đừng ném đá à)

(*) Thần Nông (phồn thể: 神農, giản thể: 神农), còn được gọi là Thần Nông thị (神农氏), Liên Sơn thị (连山氏), thường được biết với tên gọi Viêm Đế (炎帝), là một vị thần huyền thoại của các dân tộc chịu ảnh hưởng của nền Văn minh Trung Hoa, một trong Tam Hoàng và được xem là một Anh hùng văn hóa Trung Hoa. Khác với Phục Hy và Nữ Oa, ông là vị Tam Hoàng duy nhất có hình thù là con người toàn vẹn, không nửa người nửa thú như 2 vị kia.

Theo truyền thuyết, Thần Nông sống cách đây khoảng 5.000 năm và là người đã dạy dân nghề làm ruộng, chế ra cây bừa và là người đầu tiên đã làm lễ Tịch Điền (còn gọi là lễ Thượng Điền, tổ chức sau khi gặt hái, thu hoạch mùa màng) hoặc Hạ Điền (lễ tổ chức trước khi gieo trồng), cũng như phát triển nghề làm thuốc trị bệnh, cho nên trong dân gian có câu Thần Nông thường bách thảo, giáo nhân y liệu dữ nông canh (神农尝百草, 教人医疗与农耕; Thần Nông nếm trăm cây thuốc, dạy dân trồng ngũ cốc). Vì thế, ông còn được xưng là Dược vương (药王), Ngũ Cốc vương (五谷王), Ngũ Cốc Tiên Đế (五穀先帝) hay Thần Nông đại đế (神农大帝) (Nguồn Wikipedia).

Họ sớm nhất của Viêm Đế là Y Kì, đơn giản hóa thì có thể gọi là họ Y, sau sửa lại họ Khương, nếu nói cô gái nhỏ là Tinh Vệ chuyển thế, vậy thì họ Y cũng giải thích thông.

“Không phải thần tiên?” Phong Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ hỏi.

“Dựa theo ghi chép thì hẳn là không tính.” Dương Nghiễn nói: “Hơn nữa không giống Xi Vưu mà thần thành danh, Tinh Vệ không xem là thượng cổ đại năng, nhiều lắm chỉ có thể tính tinh quái, loại tinh quái truyền thừa này không có tính qui luật, chỉ là con bé vừa vận đúng lúc...Nghe Lý Trường nói, đại khái là ba hoặc phụ hệ trưởng bối trong nhà nó vừa lúc là Thần Nông Viêm Đế, lại ngay con bé có truyền thừa trên người, cho nên nhận thưởng giữa đường...”

“...Lý Trường nói bao giờ?” Người này không phải lên máy bay từ giữa trưa rồi sao?

“Buổi chiều trong tiệm anh gọi điện hỏi, lúc ấy ông ta còn chưa đăng kí.” Dương Nghiễn khinh bỉ nâng nâng di động: “Hiện đại xã hội còn có cái thần khí trong truyền thuyết, gọi là di động...bạn học Nữ Oa, ngàn vạn không nên tách rời xã hội nha.”

Phong Tiểu Tiểu tròn mắt.

...

Chờ đến khi Y Y khôi phục nhân thân, vẻ mặt không yên xuất hiện, Phong Tiểu Tiểu chỉ chỉ sô pha: “Ngồi, chúng ta tâm sự chút.”

Y Y bé nhỏ ánh mắt kiên nghị mà tuyệt vọng, cắn cắn môi hạ quyết tâm mở miệng: “Chị Phong, em không phải quái vật...Nếu chị cảm thấy không chấp nhận được, em lập tức đi ngay, chỉ xin chị đừng gọi người tới bắt em.”

Phong Tiểu Tiểu cuối cùng cũng biết vì sao cô gái nhỏ này tìm không thấy công việc, người ta không phải có vấn đề về tính cách, căn bản là không dám cùng người bên ngoài tiếp xúc, sợ bị phát hiện thân thể dị thường.

Phòng chừng không ở trong nhà được cũng vì nguyên nhân này, gia đình nhiều người, lỡ như ngày nào đó không cẩn thận bị phát hiện là toi. Cũng không biết người nhà em gái Y Y đã phát hiện chuyện này chưa.

Biết chỉ bằng ngôn ngữ thì không thể trấn an cô gái nhỏ này, Phong Tiểu Tiểu thờ dài, đứng dậy trở về phòng.

Y Y sợ tới mức nhanh khóc, gặp người ta ngay cả nói cũng không muốn nói thêm, đành ngâm nước mắt đi thu dọn này nọ chuẩn bị chạy lấy người. Không ngờ vài giây sau cửa phòng đóng lại mở ra, Phong Tiểu Tiểu kéo cái đuôi rần trắng dài chừng hai mét ra ngoài, đối mặt cô nương tròn mắt há mồm hást cảm: “Như vậy thì có thể nói chuyện rồi?”

Mọi người đều không phải người bình thường, lúc này có thể tìm được tiếng nói chung rồi chứ nhỉ.

Không nghĩ tới cô gái nhỏ Y Y phản ứng không như mọi người dự đoán. Chỉ thấy người ta hóa đá vài giây, nhìn mặt Phong Tiểu Tiểu, lại nhìn đuôi rần

dưới thắt lưng kia, lại ngẩng đầu xem mặt, lại cúi đầu xem đuôi rắn... Tiếp theo thật lâu sau rốt cuộc bùng nổ một tiếng thét chói tai: “Quái vật———” lại tiếp theo hai mắt trắng dã ngã xuống đất.

Phong Tiểu Tiểu: “...”

Dương Nghiễn: “..”

Nửa phút sau, phong Tiểu Tiểu bạo phát tại chỗ: “XXXX nó XXX! Bà đây chưa ghét bỏ nó một con tiểu tình quái, nó vậy mà ghét bỏ bà đây đường đường là Nữ Oa?!”

Còn gọi cô là quái vật, mẹ nó lúc này thấy một thân lông cô cũng chưa hai lời, con bé này lại ghét bỏ nửa cái đuôi rắn của cô?! Dù sao ít ra cô cũng còn nửa trên là người được không!

Chó cỏ yên lặng đẩy Tinh Vệ bé nhỏ ngã dưới thảm ra xa một chút, đẩy ra một khoảng đủ để mình nằm sấp, nó mở lớn miệng ngáp sau đó miễn cưỡng nằm xuống——chính mình đường đường là thần thú bảo hộ phẩm vị cao, không cần quan tâm mấy kẻ ngu ngốc...

Lại nửa giờ, Dương Nghiễn chờ không được, một chén nước tạt người ta ướt tỉnh, lúc Y Y bé nhỏ tỉnh dậy, Phong Tiểu Tiểu đã biến lại đuôi người, quần áo chỉnh tề ngồi trên sô pha, thừa dịp cô gái còn chưa phản ứng kịp lập tức đi vào vấn đề tự giới thiệu: “Chị là Nữ Oa.”

“Ách...a?!”

“Chị là Nữ Oa, cho nên có thân rắn, lúc này em thấy không phải ảo giác.”

Phong Tiểu Tiểu gật gật đầu, vừa lòng nhìn thấy Y Y bé nhỏ khuôn mặt dần dần khiếp sợ lại không ngất xỉu nữa.

Xà quái cùng Nữ Oa khác biệt rất lớn, người trước có tính nguy hiểm nhất định, người sau là thánh nhân thể gian truyền tụng. Đối với Y Y mà nói, hiển nhiên thân phận Nữ Oa này cho cô cảm giác an toàn hơn nhiều.

Hiểu được là tốt rồi... Phong Tiểu Tiểu thở ra, tay hướng người bên cạnh tiếp tục giới thiệu: “Anh Dương này là nhị Lang Thần, chó cỏ kia là Hao Thiên Khuyển, chim mập là Phác Thiên ung... cho nên bọn này giống với em, đều không phải người bình thường...ừ, cũng như thú bình thường! Em có thể không cần sợ hãi như vậy.”

Cô gái nhỏ tìm vài phút để tiêu hóa hết, sau đó dần dần lộ ra thần sắc giật mình, trong mắt cũng hiện lên kích động cùng giải thoát. Từ khi thức tỉnh truyền thừa Tinh Vệ tình quái đến nay, nguyên bản cuộc sống người bình thường đã xảy ra thay đổi nghiêng trời lệch đất. Đối với một cô gái nhỏ chưa từng nhân qua đau khổ suy sụp nặng nề gì mà nói, chuyện này thật sự đã tra tấn cô lâu lắm.

“Chị Phong, em.” Y Y bé nhỏ về mặt kích động muốn nói gì, bị Dương Nghiễn đánh gãy: “Trước khoan hãy cảm động, tôi muốn hỏi vấn đề, cha chú nhà em bây giờ có mấy người?”

“Ách...” Y Y nghẹn một chút, cảm xúc cảm động bị đánh gãy, nghiêm túc cân nhắc trong chốc lát mới trả lời: “Gia hương trước đây của ba em bị lụt, chỉ còn mình ông. Hơn nữa ba năm trước lại qua đời, cho nên em không còn ai là cha chú.”

“Đã qua đời?!” Phong Tiểu Tiểu kinh ngạc. Dựa theo cách nói này phán đoán, Viêm Đế chuyển thể hẳn là cha của Y Y, nhưng mà Thần nông Viêm Đế sao lại sớm treo như thế: “Nguyên nhân qua đời là gì?!”

Y Y bé nhỏ cúi đầu đảo đảo ngón tay: “...Trúng độc cồn. Cha em ham mê uống rượu...”

Dương Nghiễn: “...”

“...” Phong Tiểu Tiểu khóe miệng co giật, quay đầu pha trò cùng Dương Nghiễn: “Này...Rượu coi như là dưỡng từ cây nông nghiệp, hơn nữa dù sao cũng là Thần Nông, chết vì rượu cũng là chuyện sớm hay muộn...ha...”

Dương Nghiễn nhất thời lại không muốn nghe tiếp, mặt không chút thay đổi tắt TV về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Thú cưng

Sau khi biết em gái Y Y là Tinh Vệ, Phong Tiểu Tiểu bắt đầu tò mò kỹ năng đặc thù trên người tiểu tình quái này là gì.

Theo truyền thuyết ghi lại mà xem, đặc điểm lớn nhất của em gái Tinh Vệ chính là nghị lực.

Ngu Công dời núi (*), Tinh Vệ điền hải, nói đúng phải tường Nam cũng không quay đầu thì hai người này chính là cặp nam nữ đại biểu kiệt xuất. Mà trừ những điều đó ra, thông tin khác về khả năng của Tinh Vệ cũng không có tư liệu tham khảo nào.

(*) Ngu Công dời núi không phải là một chuyện thật, nhưng nó ai ai cũng biết tại Trung Quốc. Chuyện này ghi chép trong “Liệt Tử”. “Liệt Tử” là một cuốn sách do nhà triết học tên là Liệt Ngự Khẩu viết vào thế kỷ thứ bốn, thứ năm trước công nguyên.

Chuyện kể rằng, có một ông lão, tên là Ngu Công, đã gần 90 tuổi rồi. Trước cửa nhà ông có hai ngọn núi lớn, một ngọn tên là Thái Hàng Sơn, một ngọn là Vương Ốc Sơn, mọi người ra vào rất không tiện.

Một hôm, Ngu Công triệu tập tất cả người trong nhà lại nói: “Hai ngọn núi này đã ngăn cản trước cửa nhà ta, ta ra cửa phải đi nhiều đường vòng oan uổng. Chi bằng chúng ta cả nhà ra sức, di chuyển hai ngọn núi này, mọi người thấy thế nào?”

Các con, cháu Ngu Công nghe nói đều nói: “Ông nói đúng, từ ngày mai chúng ta bắt tay vào làm.” Thế nhưng, vợ Ngu Công cảm thấy dọn hai ngọn núi này khó quá, nêu ra ý kiến phản đối nói: “Chúng ta đã sống nhiều năm tại đây, làm sao lại không thể tiếp tục sống như thế này? Huống chi, hai ngọn núi lớn như vậy, cho dù có thể di dời từng tí một, nhưng nơi nào có thể đổ nhiều đất đá xuống như vậy?”

Lời nói của vợ Ngu Công lập tức khiến mọi người bàn luận, đây quả thực là một vấn đề. Sau cùng họ quyết định: Chuyển đất đá trên núi đổ xuống biển.

Ngày thứ hai, Ngu Công dẫn cả nhà bắt đầu dọn núi. Láng giềng của ông là một bà goá, bà có một đứa con trai, mới mười bảy, mười tám tuổi, nghe nói dời núi cũng vui vẻ đến giúp. Nhưng công cụ di dời núi của nhà Ngu Công chỉ là cuốc và gùi địu trên lưng, hơn nữa giữa núi và biển cả cách nhau xa xôi, một người một ngày không đi được hai chuyến. Một tháng làm việc, ngọn núi xem ra chẳng khác gì ban đầu.

Có một ông lão tên là Trí Tẩu, ăn ở đối xử rất tinh ranh. Ông thấy cả nhà Ngu Công dọn núi thì cảm thấy nực cười. Có một hôm, ông nói với Ngu Công rằng: “Ông đã nhiều tuổi như vậy, đi lại đã không dễ dàng, làm sao có thể dọn được hai ngọn núi này?”

Ngu Công trả lời rằng: “Tên ông là Trí Tẩu, nhưng tôi thấy ông còn không giỏi bằng con nít. Tôi tuy đã sắp chết, nhưng tôi còn có con trai, con trai tôi chết, còn có cháu, con cháu đời đời truyền cho nhau, vô cùng vô tận. Đất đá trên núi dọn đi chút nào thì ít đi chút ấy, không thể mọc thêm được. Chúng tôi ngày nào, tháng nào, năm nào cũng dọn, làm sao không thể dọn nổi ngọn núi?” Trí Tẩu tự cho là thông minh nghe nói cũng không nói thêm được lời nào.

Ngu Công dẫn cả nhà, bất kể mùa hè nóng nực, hay là mùa đông giá lạnh, hàng ngày đi sớm về tối, không ngừng đào núi. Việc làm của họ cuối cùng đã cảm động Thượng Đế. Thượng Đế đã cử hai vị thần tiên xuống trần gian, dọn hai ngọn núi này, Thế nhưng chuyện Ngu Công dời núi luôn lưu truyền đến nay. Nó nói với mọi người, bất kể gặp phải việc khó khăn ra sao, miễn là có quyết tâm có nghị lực làm thì có thể thành công.

Nghiêm túc qua sát một buổi sáng, Phong Tiểu Tiểu phát hiện khi nói về em gái Tinh Vệ thì trước chưa kể đến năng lực, chỉ riêng thói quen hằng ngày cũng là một đặc sắc khác biệt.

Đầu tiên, cô bé đặc biệt ghét nước, cho dù là thời điểm rửa tay hay rửa mặt cũng luôn lộ ra bộ mặt nghiêng răng nghiêng lợi khổ đại cừu thâm theo bản năng.

Tiếp theo, trước mặt em gái này không thể để lộ chứa các loại chất lỏng. Ví dụ như ly sữa đậu nành, Phong Tiểu Tiểu bàng quan bình tĩnh quan sát toàn bộ quá trình em nhỏ Tinh Vệ một tay xé nát bánh bao cùng bánh quẩy, sau đó mang theo về mặt thâm cừu đại hận đem những mảnh vụn đó lấp đầy bát sữa.

“...” Phong Tiểu Tiểu nhìn không nổi nữa biểu tình tươi cười mộng ảo hạnh phúc của Y Y khi nâng lên công trình, vì thế ho khan mở miệng: “Tiểu Y Y, chú ý hình tượng... đó là sữa đậu nành, không phải Đông Hải nhà em...”

Em gái bị kêu một tiếng mới hoàn hồn, sau đó như tỉnh mộng, sắc mặt luống cuống đỏ lên, tay chân vội vàng nâng bát lên giải thích: “In.Ồi, ự iên ất ần cút...” (xin lỗi, tự nhiên thất thần chút).

“...”

“...”

Dương nghiêng ăn xong lau miệng, bỏ lại giấy ăn hỏi: “Thói quen này của em có từ bao giờ?”

“Ồ.à...Ờ.”Em gái một miệng bánh bao vội ngừng đầu.

“Nuốt xuống rồi nói.” Dương Nghiến đau đầu đỡ trán, xoa xoa mi tâm.

Em gái không dám lại há mồm, hai ba miệng nuốt vào thức ăn mới hít thở, sau đó mặt đỏ lên, ngượng ngùng cúi đầu: “Bởi vì trước đây ở nhà gặp phải lũ lụt, cho nên em từ nhỏ có chút ghét nước, nhưng trạng thái nghiêm trọng thì từ khi phát hiện mình biến thân về sau mới có.”

“Bị lụt là gia hương sao?” Phong Tiểu Tiểu kinh ngạc.

“Ba em không chịu chuyển nhà, nơi đó thường xuyên lũ lụt, cơ bản là ba năm một lần, có khác chẳng là mức độ lớn nhỏ mà thôi...”

Phong Tiểu Tiểu cũng không còn gì để nói, gặp phải vị Viêm Đế chấp nhất quê cha đất tổ như vậy hèn chi Tinh Vệ đời này chứng ghét thủy càng nghiêm

trọng.

Dương Nghiễn gật đầu tỏ vẻ hiểu được: “Trong cửa hàng đều là bùn, hẳn là không sao, thời điểm cần dùng nước, em cứ xuất ra sức mạnh điền hải này cũng không tệ lắm...”

Tật xấu này của Tinh Vệ coi như là vấn đề nhỏ, chỉ cần cô bé không đứng trước đầy người sống trong cửa tiệm đột ngột biến thân, còn lại không ảnh hưởng bao nhiêu đến công việc.

Com nước xong ba người cùng ngồi xe đến cửa hàng, ngoại trừ kinh hách biến thân đêm qua cùng công trình lắp đầy bát sữa đậu nành sáng nay, Y Y bé nhỏ ở thời điểm này cuối cùng cũng không gây ra điều ngạc nhiên mới, một lần nữa mở ra trạng thái cần lao nghiêm túc chiều hôm qua Phong Tiểu Tiểu chứng kiến.

...

Lại một buổi vô công rồi nghề, dù sao cửa hàng cũng là mới khai trương, mặc dù có vài người qua đường tò mò ghé qua vài lần, nhưng đều hiểu kì chút rồi thôi, cũng không có hóa đơn giao dịch. Chỉ có vài em gái nể phần sắc đẹp của Dương Nghiễn thử hạng mục DIY, trong quá trình thỉnh thoảng yêu cầu Dương Nghiễn tự thân xuất mã chỉ dạy, rõ ràng ý không ở trong lời.

Nhân viên cửa hàng Y Y những lúc như vậy sẽ yên lặng đi làm chuyện khác, mà Phong Tiểu Tiểu thân là chủ lại không bị chỉ tên, rất nhanh nhảm chán giống hệt chó cò ngoài cửa kia.

Giữa trưa vẫn gọi com theo thường lệ, vừa ăn một nửa lại có khách đến. Liếc mắt một cái nhìn thấy người trẻ tuổi khá quen đất một con chó chặn cừu bước vào, nhìn xung quanh một chút sau đó đi qua quầy trưng bày, kinh hi bỏ nhào đến bên người con chó cò đang chán muốn chết, tỏa sáng nhiệt tình vô hạn: “Oa!”

Chó cò nâng mắt lại buông xuống, rõ ràng bày tỏ không hứng thú. Phong Tiểu Tiểu ngẩng đầu nhìn thấy lại vui vẻ: “Dắt chó đi dạo đến đây?” Đây không phải người anh em cùng đụng tới tên cướp ở quảng trường đây sao.

Người trẻ tuổi nhìn thấy Phong Tiểu Tiểu, hưng phấn: “Em gái, đây là cửa hàng của em sao?! Dừng chó trâu bò như vậy trông cửa có phải lãng phí quá không?!”

Chỉ với công phu cần nát dùi cui của đại ca chó này, trong mắt người trẻ tuổi, trông một cái cửa hàng như vậy quả thực là đại tài tiêu dụng.

Chó chặn cừu ngay khoảnh khắc chủ nhân kích động buột tay đã sớm nằm úp sấp bên người chó cò nịnh nọt, cấp bậc trong giai tầng động vật phân chia đã rất rõ ràng, kẻ yếu phục tùng kẻ mạnh là thiết luật tuyệt đối.

“Đây là chó nhà, không phải chó cảnh sát.” Phong Tiểu Tiểu nâng chiếc đĩa chia chia người bên cạnh mình: “Hơn nữa nó cũng không phải tôi nuôi, muốn dắt đi làm cái khác phải hỏi anh Hai có đồng ý hay không.”

Lại nói Nữ Oa cùng Nhị Lang Thần còn tọa trấn đây này, ngay cả làm công cũng là cấp bậc Tinh Vệ thần điều, thì Hao Thiên Khuyển sao không thể trông tiệm?!

Người trẻ tuổi lập tức chuyển sang nhìn Dương Nghiễn, ánh mắt kích động hỏi: “Anh em, chó này chuyển nhượng không?”

Dương Nghiễn sớm thả bát lau miệng, gọi lên khoe môi cười: “Anh thấy sao?”

Người trẻ tuổi nhất thời thất vọng, chán nuôi một con chó cò tí mĩ tính tế như vậy thì khẳng định không phải vì lai giống kiếm tiền, trong đó không chừng còn có lí do đặc biệt, hoặc là con chó cò này còn mang kỉ niệm nào đấy.

Lại nói sự thật chứng minh con chó này không đơn giản như vẻ bề ngoài...dùng chân tóc nghĩ cũng biết người ta không có khả năng chuyển nhượng.

Người trẻ tuổi buồn rầu, nhưng cũng nhanh mắt ý tưởng, hẳn cũng chỉ hỏi thử một cái thôi: “Vậy quên đi...nhưng mà anh em, chó này nuôi thật trâu, là huấn luyện ở cơ sở nào vậy? Có thể hay không dạy dỗ giúp chó nhà tôi?”

“Trời sinh.”

Dù sao hao Thiên Khuyển cũng là độc nhất vô nhị, nếu người trẻ tuổi đi Tây phương móc nối gì đó, kiếm chó ba đầu Cerberus thì còn có lẽ thỏa mãn được ý nguyện to lớn này.

“Trời...” Người trẻ tuổi có chút ghen hờn, vừa nghe là biết trả lời không có thành ý, một con chó cò trời sinh là lợi hại như vậy? Lời này nói ra thực sự không có độ tin nhiệm.

Đương nhiên, hành động trước đây của chó cò thực sự quá huyền huyền, nếu không phải chính mắt nhìn thấy người trẻ tuổi cũng không có khả năng tin.

Nghĩ nghĩ, người trẻ tuổi vẫn rất rộng rãi buông ra: “Vậy quên đi, coi như anh em này không có phúc...đúng rồi, chó nhà anh thường làm kiểm tra định kì ở đâu? Tôi biết một thủ y trình độ rất được, có cần giới thiệu không?”

Cùng là người yêu chó, cho dù mãnh khuyến không tới tay, người trẻ tuổi cũng nhận không được nhiệt tình.

“Cảm ơn, có cần nhất định tìm anh.” Dương Nghiễn thái độ có lệ.

Hao Thiên Khuyển sẽ sinh bệnh? Đừng có đùa!!

Chờ đến khi người trẻ tuổi rời đi trong lưu luyến, Dương Nghiễn vung tay vứt cái danh thiếp thú y chưa thèm xem vào thùng rác, Phong Tiểu Tiểu chỉ kịp lướt qua thấy bốn chữ “phòng khám tình yêu.”

Ăn xong rồi dọn dẹp, lần đến thăm này rất nhanh bị mọi người quăng ra sau đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Gặp lại

Cửa hàng nhỏ mở vài ngày rất nhanh đi vào quỹ đạo, thâm ý của “đi vào quỹ đạo” không phải nói đến chuyện lợi nhuận bắt đầu thật khả quan, mà là chỉ đám người Phong Tiểu Tiểu miễn cưỡng hiểu được việc mình cần làm gì, cũng là bước đầu phân công công việc, kế tiếp chính là chậm rãi chờ người xung quanh biết có một cái cửa hàng như vậy tồn tại.

Ba côn đồ mấy ngày nay cuối cùng cũng được thả ra, cảnh sát thật sự không thể lập án, thi thể là bằng chứng quan trọng nhất lại không thấy, loại chuyện này mọi người chưa từng gặp qua, không biết nên ứng đối như thế nào, lật ra những bản án cũ cũng không thấy có tiền lệ để tham khảo, pháp lý xã hội hiện đại lại không thể vô lý mà cứng rắn giam giữ ba người, vì thế đành phải lui bước.

Khi được thả chuyện thứ nhất ba côn đồ làm là đi cúng bái hai vị đại thần, không nghĩ tới trong phòng ở chỉ còn Nghê Nhân Giai, chỉ số thông minh của đối phương cũng không đủ, chỉ nghe hiểu được mệnh lệnh đơn giản của Phong Tiểu Tiểu, kêu nấu cơm thì nấu cơm, kêu quét dọn thì quét dọn, kêu trông nhà thì ngay cả con ruồi cũng không cho vào nửa bước, càng đừng nói đến ba con người sống to đừng đừng.

Ba côn đồ nghĩ hết mọi biện pháp cũng không cách nào bước vào, lại không có cách nào liên lạc, càng không biết địa điểm cửa tiệm của Phong Tiểu Tiểu, cuối cùng đành phải cảm rở trước cửa nhà người ta, chọc hàng xóm tưởng rằng Phong Tiểu Tiểu vay nợ nặng lãi bị chủ nợ đến đòi...

Hôm nay Phong Tiểu Tiểu theo thường lệ đứng giờ đóng cửa, sau đó không theo thường lệ mà để Dương Nghiễn cùng Y Y về trước, bản thân cảm vì tiền đến phổ buồn bán bên cạnh.

Đi dạo phố thôi mà, loại chuyện này chỉ cần nữ giới đều tránh không được. Mặc dù Phong Tiểu Tiểu không yêu loại hoạt động này, nhưng không chịu nổi cô có một bạn học yêu thương nó.

Tiểu nữ sinh khả ái cực kì chú ý quan hệ tiến triển của Phong Tiểu Tiểu cùng Khương Lễ, hơn nữa sau đêm Khương Lễ ra tay kinh diễm ở quán bar, vòng bạn học đối với vị cao thủ thâm tàng bất lộ này hứng thú đến đỉnh điểm.

Đương sự bất đắc dĩ mấy ngày nay lại liên hệ không được, vì thế khả ái nữ sinh đành liên hệ đến một đương sự khác để bù lại.

Đến điểm hẹn, nữ sinh khả ái vung lên tay nhỏ bé: “Đi, hôm nay phải đi dạo cho đã...ừ, bắt đầu trên đường này đi.”

Vừa nghe những lời này, trong nháy mắt Phong Tiểu Tiểu có xúc động muốn quay đầu.

Cái gọi là đi dạo cho đã chính là nếu không đủ ba bốn tiếng tuyệt không dừng lại, đây mới chỉ là giai đoạn thứ nhất, cơm nước xong lại tiếp tục, không thử sạch đồ trong cửa hàng quyết không bỏ qua.

Nữ sinh khả ái không cho Phong Tiểu Tiểu cơ hội hối hận, ý chí chiến đấu vọt cao tùm người bắt đầu hành trình, Phong Tiểu Tiểu ilều bỏ qua cơ hội bỏ chạy tốt nhất, đành phải bất đắc dĩ cùng đi.

Trạm đầu chính là cửa hàng đồ hiệu, nữ sinh khả ái buông tay tự mình đi tìm quần áo thử, Phong Tiểu Tiểu hết sức có kinh nghiệm trước tiên ngồi xuống sofa, bên cạnh là mấy người đàn ông đi cùng vợ hoặc là bạn gái đến mua quần áo.

Mấy người đàn ông rất ít khi thấy chỗ này sẽ có em gái ngồi, đều tò mò đánh giá lại, Phong Tiểu Tiểu một mực không thèm nhìn, bên tai chỉ nghe nữ sinh khả ái nói chuyện với nhân viên cửa hàng: “Em mặc bộ này được không chị?! Tiểu Tiểu, cậu thấy sao? Có gọi cảm quá không?”

Các loại đàn ông có liên tưởng phong phú chút sẽ nào bỏ đến loại hoa cỏ màu trắng thuần khiết nào đấy (bách hợp á 0(^w^0), nhất thời ánh mắt có chút đáng khinh. Phong Tiểu Tiểu trấn định như trước đáp: “Đẹp, rất hợp, cậu mặc cái gì cũng rất đẹp...”

...

Hai mươi năm nhân sinh ngắn ngủi của Phong Tiểu Tiểu, ngoại trừ Lý Trường sau lại quen thêm đám Dương Nghiễn, kì thật có thể chân chính tiến vào

vòng luẩn quẩn của cô cũng không nhiều, nữ sinh khả ái chính là một cái ngoại lệ trong đó.

Nguyên nhân của cái này không phải do nữ sinh khả ái nhiệt tình thu hút Phong Tiểu Tiểu linh tinh cái gì, chủ yếu vì nữ sinh khả ái có một bà mẹ tốt.

Cho nên nữ sinh khả ái nhiều chuyện Phong Tiểu Tiểu nhận, không có việc gì gọi đến quấy rầy Phong Tiểu Tiểu cũng nhận, chỉ cần nhỏ không cảm đạo chém về hướng Phong Tiểu Tiểu, cơ bản cái gì Phong Tiểu Tiểu cũng có thể nhận.

Nguyên nhân trong đó không đủ để nói với người ngoài. Con người thôi, sống trên đời cũng sẽ gặp phải một hai người đặc biệt hơn những người khác.

Lại nói nữ sinh khả ái cũng chưa từng làm chuyện gì quá phận, mấy tật xấu kia của nhỏ... Ạch, kì thật cũng chẳng khác gì những tiểu nữ sinh khác, chẳng qua do con người Phong Tiểu Tiểu khác biệt mà thôi.

Đang bị đám đàn ông đánh giá thì thấy nữ sinh khả ái thay một bộ đi ra, xoay trước gương tự mê say: “Hình thức không tệ, có nét cũng tôn dáng người bla bla bla....”

Phong Tiểu Tiểu về mặt bình tĩnh cảm điện thoại lên mạng, không tính nói tiếp. Dù sao cô biết nữ sinh khả ái tuyệt không có khả năng mua, từ khi ngắm cấp bậc trang hoàng trong tiệm cùng mấy chữ số trên quần áo cô đã biết, nhỏ cũng chỉ mặc cho đã ghiền thôi, tuy rằng phía trước thông suốt hải lòng, mặt sau khẳng định sẽ còn đi theo “nhưng mà...”, lại sau đó thuận lí thành chương phê bình sau đó là bị tiếc nuối thay thế, còn tỏ vẻ lại muốn xem vài cửa hàng khác vân vân.

Vốn đây là lưu trình bình thường, không nghĩ tới Phong Tiểu Tiểu hôm nay lại ngoài ý muốn.

Một người tóc đỏ nhìn quen mắt khóa tay một cô gái bước vào cửa, không chút để ý người xung quanh hôn bạn gái một cái, sau đó nhìn quanh lại thấy Phong Tiểu Tiểu, tiếp theo sừng sốt, tựa tiểu phi tiểu đi tới: “Thật trùng hợp, chị dâu đến mua quần áo?”

Phong Tiểu Tiểu ngẩng đầu vừa thấy, quả thật trùng hợp, không nghĩ đạo cái phố cũng có thể gặp được em trai nhà họ Dương.

“Tôi đến ngồi xem thôi, cậu có việc?” Phong Tiểu Tiểu cắt đi động.

“Tôi cũng chỉ ngồi một chút.” Em trai tóc đỏ không khách khí, ngồi bên cạnh Phong Tiểu Tiểu vẫy tay với bạn gái: “Đến, kêu chị dâu! Chính phòng của thái tử đây, là người chính miệng ông già thừa nhận.” Trong khẩu khí mang theo giọng điệu trào phúng nói không nên lời.

Cô gái kinh ngạc nhìn Phong Tiểu Tiểu một cái, nhu thuận khách khí vài câu rồi đi, nhiệm vụ cô hoàn thành, dù sao lát nữa chỉ cần có người cảm hóa đơn là được.

Em trai tóc đỏ nhìn Phong Tiểu Tiểu, đốt điều thuốc: “Nghe nói mấy ngày trước chị về nhà với anh cả, sao không ở lâu chút ăn bữa cơm? Quá khách khí rồi.”

“Chuyện hai anh em nhà cậu đừng tìm tôi, muốn đấu như thế nào thì cứ đấu thế ấy, tôi chỉ là diễn viên quần chúng đi ngang mà thôi.” Phong Tiểu Tiểu bắt đầu dĩ, nhân phẩm mình rất cuộc là kém cỡ nào đây, ngồi không cũng có phiền toái tìm tới cửa.

Tóc đỏ phun khói thuốc cười lạnh: “Bản sự của cô cũng không nhỏ, bộ dáng em họ tôi đẹp hơn cô nhiều.”

“Cậu đang nói đến người quyền rũ anh Hai thất bại kia?”

“...” Em trai tóc đỏ ánh mắt thâm thúy nhìn Phong Tiểu Tiểu, lắc đầu: “Xem ra chị dâu không chào đón tôi, tôi vẫn nên đi thôi.” Nói xong đứng dậy, nhìn nữ sinh khả ái thay xong quần áo đang hướng Phong Tiểu Tiểu đi tới, bỏ thêm câu: “Lại nói luôn, bạn bè chị thoát nhìn thật không tệ.”

Không tệ? Không tệ là ý gì?! Diện mạo bình thường đáng người cũng bình thường... Phong Tiểu Tiểu nhìn nữ sinh khả ái vẻ mặt mờ mịt đến trước mặt mình, đây rõ ràng chính là chói lợi uy hiếp mà...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Bắt cóc trong truyền thuyết

Phong Tiểu Tiểu đã sớm đoán được nữ sinh khả ái hẹn mình ra không chỉ vì dạo phố. Nhưng cô chỉ biết đối phương có khả năng sẽ nói chuyện gì đó, lại vụn vụn không ngờ được nội dung lại cầu huyết đến bước này...

“Tiểu Tiểu, cậu nhường tiểu Khương cho mình đi!”

Đang lẳng lẳng liếm kem trên đường, sau khi Phong Tiểu Tiểu ba lần kéo lại cô gái nhỏ muốn vượt đèn đỏ, năm lần ngăn cản cô nữ sinh mơ hồ đụng người khác, hơn nữa còn xắn tay áo lần thứ tư chặn lại bước chân em gái đập không khí sắp hôn đất mẹ, nữ sinh vẫn phiêu miểu này giờ rốt cuộc tích đủ

đứng khỉ, quăng kem xoay người mở miệng

Phong Tiểu Tiểu đang định anh thư cứu nữ nhân, chân một cái sẩy, thiếu chút nữa nằm sấp xuống mặt đường thay cho em gái.

“Cậu nói cái gì?!” Ánh mắt trừng lớn, Phong Tiểu Tiểu suýt nữa bị nước miếng của mình sặc chết.

Lời đầu ra khỏi miệng, những câu sau lại dễ nói hơn nhiều. Nữ sinh khả ái hít sâu một hơi, hai má ửng hồng, vội vàng: “Mình biết yêu cầu này quả thật quá phận, nhưng mà cậu đã có bạn trai. Hơn nữa mình thích tiểu Khương từ lâu rồi, cậu đã không thích cậu ấy, vậy nhường cậu ấy cho mình đi!”

“...” Phong Tiểu Tiểu dành ra năm phút ngáy người, không biết nói gì: “Cậu coi trọng tiểu Khương từ bao giờ?”

“Một tháng sau khi cậu ấy bắt đầu theo đuổi cậu.” Nữ sinh khả ái ngượng ngùng nhỏ giọng đáp.

Ừ... thời gian em gái này ồn ào ghép đôi mình với người kia cũng vào khoảng lúc đó. Không ngờ người ta làm như thế không phải vì nhiều chuyện, mà là nhin đau kinh dâng vì tình yêu, thuộc cái loại động vật thần kì quý hiếm với tư tưởng “tôi yên lặng yêu anh nhưng anh lại yêu cô ấy, chỉ cần anh hạnh phúc thì tôi cũng hạnh phúc”?!

Phong Tiểu Tiểu vì ánh mắt của nữ sinh khả ái im lặng năm phút đồng hồ, có chút do dự châm chước câu chữ: “Ừ... cái đó, kì thật cậu cùng tiểu Khương không hợp nhau lắm đâu...”

Có thể thích hợp sao?! Công việc của người ta là sát thủ kiêm chức Xi Vu. Thuộc tính trời sinh tự mang lệ khí(*) nghìn trọng, tay nhiễm đầy máu tươi còn có thể thiên chân ngày thơ trở thành thần tượng vườn trường... Phong Tiểu Tiểu phán đoán đáng vớ nữ sinh khả ái, đưa đến miệng người ta có bị nghiền thành bột phấn cũng không đủ để nhét kẽ răng.

(*)Lệ khí: Chú thích chương 13

Nữ sinh khả ái hiển nhiên hiểu lầm, đôi mắt đỏ lên bị phẫn: “Cậu... Cậu muốn bắt cả hai tay?”

“...” Cô làm gì có.

Phong Tiểu Tiểu cũng bị phẫn.

Nữ sinh khả ái rút ra một tấm giấy ăn trong túi, bên lau nước mắt bên khóc thút thít: “Vốn, vốn chỉ cần tiểu Khương có thể sống hạnh phúc, mình cũng sẽ chúc phúc hai cậu, nhưng cậu không thích cậu ấy... Không thích thì thôi đi, cậu, cậu còn không chịu nhường cho mình, mình...”

Được rồi, bây giờ cô còn trở thành mục di ghê ác độc. Phong Tiểu Tiểu thở dài lục túi, sau đó lấy ra di động trước mắt tiểu nữ sinh: “Uy? Tiểu Khương? Bên mình có một em gái muốn làm quen cậu, ý cậu thế nào...”

“Khụ khụ khụ!” Nữ sinh khả ái ngừng khóc, thừa dịp tên mình còn chưa bị nói ra liền cướp di động, hai mắt đầy nước trừng Phong Tiểu Tiểu: “Bại hoại! Sao cậu có thể gọi điện cho tiểu Khương?!”

Vốn đang nghĩ cô gái này giành bạn trai của mình, không ngờ người ta đánh ngược lại còn mạnh mẽ hơn so với trong tưởng tượng. Nữ sinh khả ái bị dọa một đầu mồ hôi lạnh, cũng không còn đủ hơi nước để cung cấp cho ánh mắt.

Phong Tiểu Tiểu mặc danh kì diệu: “Cậu thích cậu ta, không gọi cho cậu ta thì gọi cho ai?”

“Cậu, cậu muốn mình không có mặt mũi gặp người sao?!” Nữ sinh khả ái giận dữ huy huy nắm đấm nhỏ tỏ vẻ uy hiếp.

“Thích người ta thì có gì mà ngại?!” Phong Tiểu Tiểu càng cảm thấy khó hiểu, không chỉ thấy khó hiểu còn thấy có tình gây sự: “Người ta còn dám khóc cho toàn thể giới biết, cậu thẹn thùng làm cái gì?... Em gái, thế đạo ngày nay đã không còn lưu hành rụt rè nữa, thích thì thích, cảm thấy không được thì giải tán, cậu quanh co lằng nhằng không phải tôn thời gian của người khác sao?!”

Thầm mèn cũng không phải thôi miên ám thị, cậu thích người ta có lâu đi nữa, không nói thì ai mà biết được.

Nữ sinh khả ái có điểm bất ngờ: “Nhưng mà... Nếu cậu ấy không thích mình, bị từ chối chẳng phải mất mặt lắm sao?”

“Một cân mặt mũi bao nhiêu tiền?” Phong Tiểu Tiểu cười nhạo: “Nếu cậu ta không thích cậu, thừa lúc còn thanh xuân tuổi trẻ tranh thủ đi thích người khác. Chẳng lẽ cậu còn chờ ngày nào đó người ta tỉnh lại đột nhiên cảm thấy cậu phong hoa tuyết đại khuynh quốc khuynh thành?!”

Nữ sinh khả ái còn tại trầm mặc, di động Phong Tiểu Tiểu đã vang lên. Cầm lên nhìn, là bạn học tiểu Khương gọi lại.

Nữ sinh khả ái ngẩng đầu liếc mắt lại một cái, Phong Tiểu Tiểu quyết đoán ngắt cuộc gọi, lúc này mà nhận thì chưa biết bên kia nổi điên trước hay bên này nổi điên trước.

Lại vang lên, lại ngắt, lại vang lên, lại ngắt... Nữ sinh khả ái lẩm bầm vài tiếng, bấu môi đi vào WC cạnh phố mua sắm. Thật sự là nghe không nổi, lại nói cô cũng nhin nửa đường rồi, vừa rồi tâm tình kích động thì không thấy, hiện tại không khí hòa hoãn, cảm giác khó nhin tiếp...

Tiếng chuông di động hết sức có nghị lực vang lên mười lần, khiến Phong Tiểu Tiểu còn tính nhận điện thoại, người mua sắm đi ngang bên cạnh chít chít

thì thắm hưng phẫn nói chuyện: “Thật đáng thương, nghe nói em gái kia có bệnh tim, té xỉu, xem bạn trai lo lắng thành như vậy, trực tiếp ôm người không thèm chờ xe tới trực tiếp bỏ chạy...”

“Không phải chứ, mình nghe là bệnh bạch cầu.”

“Là bệnh tim!”

“Bạch cầu!”

Phong Tiểu Tiểu hết sức không nói gì, đây rõ ràng là hậu quả của việc xem phim quá độ, tiêu chuẩn nữ nhân vật chính phim truyền hình ngày nay đều có trang bị một hai cái bệnh nan y gì đó cho người thương tiếc. Chẳng lẽ người ta không thể cảm nắng sao?!”

Bầu môi đang muốn quay đầu, Phong Tiểu Tiểu đột nhiên thấy không thích hợp, một phen ngăn lại hai cô gái: “Xin hỏi, cô gái té xỉu kia mặc quần áo gì?”

Hai cô gái liếc nhau, tuy rằng cảm thấy kì lạ, nhưng căn cứ vào tinh thần hữu ái của quần chúng nhiều chuyện, nhiệt tình đáp: “Tóc dài, áo màu trắng, váy màu ngà, tất chân màu bụi, quần lót hình như là...”

Đù ròi! Phong Tiểu Tiểu hắc tuyến, mặc kệ hai cô gái mà chạy hướng ngã tư đường – nơi đôi nam nữ trong truyền thuyết rời khỏi, vừa chạy vừa nhận cuộc điện thoại vẫn không ngừng vang lên này giờ: “Tiểu Khương! Mau đến hỗ trợ, bạn học bị bắt cóc.”

Mẹ nó, thằng nhãi con tóc đỏ quả nhiên không phải thứ tốt, một buổi cũng nhịn không kịp, còn chưa chờ mình cùng người ta tạm biệt đã dám ra tay?!”

Khương Lễ sùng sốt nhưng phản ứng lại rất nhanh chóng: “Tiểu Tiểu? Ai bị bắt cóc? Tìm được bọn bắt cóc rồi giết luôn sao?!”

Phong Tiểu Tiểu muốn khóc, sao mình cứ quen mấy kẻ gì vậy nè...

Sau một trận hỗn loạn ở phố mua sắm, lại qua một hồi lâu, rốt cuộc điều chỉnh tốt tâm tính cũng điều chỉnh tốt tuần hoàn sinh lý, nữ sinh khá ái về mặt thoải mái, vẫy vẫy tay đi ra WC, nhìn xung quanh trái phải một chút, sùng sốt—người chờ bên ngoài đâu?! Cho dù khi mình nói thích tiểu Khương cũng không đến nổi bỏ đi mà không nói một câu chứ?!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Tượng đất

Phong Tiểu Tiểu đuổi mau, nhưng người ta chạy trốn càng mau hơn.

Vội vội vàng vàng đi theo sự chỉ dẫn nhiệt tình của đảng nhiều chuyện, khi chạy đến chỗ cặp người yêu trong lời đồn đại, cách một con đường, Phong Tiểu Tiểu liếc mắt một cái đã thấy một đầu tóc đỏ quen thuộc đang đứng đóng cửa xe sau, rồi tiếp đó vội vàng lên ghế lái khởi động.

Xuyên qua kính vẫn mơ hồ nhìn thấy một bóng người, nằm im không nhúc nhích, có thể đã mất ý thức.

Ngay lúc xe khởi động, tóc đỏ vô tình liếc mắt một cái, phát hiện được Phong Tiểu Tiểu thì kinh ngạc, sau đó vội vã chạy lấy người.

“Chết tiệt!” Phong Tiểu Tiểu giận, bản thân là thần tiên không phải đặc công, mà cho dù là thần tiên cũng là một thần tiên chỉ biết chơi bòn, đối mặt tình huống như vậy thật sự là trở tay không kịp.

Xem ra hiện tại chỉ có thể trông cậy vào cứu viện.

Nhanh chóng gọi điện thoại, một bên chờ người bắt máy một bên đón taxi, nửa ngày chẳng kiếm ra một chiếc xe trống, thật vất vả đến một chiếc, lại chưa kịp ngồi lên đã nghe tài xế hỏi muốn đi đâu, có vài khu phố đường xa người ta không muốn đi, vì đi phải lái xe trống ngược về đoạn đông người. Lại từ chối đi đến vài khu vực đặc thù, kéo dẹt trúng những kẻ thiếu nhân phẩm.

Phong Tiểu Tiểu không cùng người bàn luận nhân phẩm, trực tiếp bàn luận tiền bạc, cái này thực tế nhất: “Gấp hai lần tiền xe, đuổi kịp...” Ngắc đầu lại chẳng thấy xe của tóc đỏ đâu nữa, không nói gì nửa phút: “Tóm lại khởi động xe trước.”

Tài xế cũng thông khoái, tiền xe gấp hai thì để ông ta chờ cô gái này đi vòng quanh thành phố cũng được, bên khởi động bên bắt đầu nhiều chuyện: “Tiểu thư đuổi người hả?!”

Điện thoại thông, Phong Tiểu không để ý tài xế, vội hỏi: “Anh Hai, anh biết chỗ của thằng nhóc tóc đỏ đúng không? Hắn đưa bạn của em đi...”

“Yêu, tam giác tình yêu?! Bạn trai bị bạn thân hót?!” Tài xế càng vui vẻ.

...

Trong tay Dương Nghiễn quả thật có một ít tình báo của em trai tóc đỏ. Dù sao Dương lão đầu đã giao chuyện xử lý thằng nhóc này cho hai người Phong Tiểu Tiểu tự phụ trách. Nếu không chuẩn bị một chút nào, vậy thì khi người ta tìm tới cửa gây sự chỉ có thể nói là mình đáng đời.

Dương Nghiễn dùng Thông Thiên Nhân tìm được một ít tư liệu trên người mấy kẻ thân tín của em trai tóc đỏ, dường như gần đây tóc đỏ có chuyện gì đó khá bận rộn, thường xuyên lui tới biệt thự của nó ở khu XX, có đôi khi thậm chí là ở qua đêm.

Đối với một thanh niên có ý đồ mưu hoa sản nghiệp thịnh vượng ôm tay Dương lão đầu để thu hoạch tình báo hoặc cọ cọ giá trị hảo cảm mà nói, đây thật sự là chuyện tình không bình thường. Mà là hai người đến nhà họ Dương, bởi vì đối phương vừa lúc ở lại chỗ đó mới không đụng mặt.

Cắt điện thoại, Phong Tiểu Tiểu quyết đoán quay đầu: “Đi biệt thự số XXX khu XXX.”

Lái xe kinh ngạc: “Chỗ đó là khu nhà giàu, bạn trai cô không ít tiền nha.”

Cái gì gọi là khu nhà giàu?! Chính là khu nhà cực đắt tiền.

Phong Tiểu Tiểu lại không nhìn lái xe, gọi tiểu Khương báo cho cậu ta địa chỉ vừa rồi, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi: “Mình đi trước, cậu không có việc gì cũng đến đây, đám con cháu kia đám không hợp tác lập tức làm thịt bọn nó.”

Tiểu Khương ở đầu bên kia nghiêm túc trả lời: “Ừ, như cũ một đồng, Tiểu Tiểu cậu yên tâm, mình chuyên nghiệp lắm. . . Thuận tiện hỏi một chút, cá nhân cậu muốn chặt ra làm mấy khúc?!”

Cô tin tưởng cậu ta chuyên nghiệp, kì thật bản thân cũng chỉ nói vậy thôi. . . Phong Tiểu Tiểu không nói gì cúp điện thoại, tài xế bên cạnh lại vui vẻ: “Cổ cần ác như vậy không em gái.”

Người này hoàn toàn không biết người ở đầu dây điện thoại bên kia thật sự có thể làm được cái loại chuyện chặt người này.

Một đường chạy như bay. . . Tuy rằng chủ quan thì hi vọng như vậy, nhưng điều kiện khách quan để thực hiện điều này đúng là không thể thành sự thật.

Đô thị ngày nay không chỗ nào không kẹt xe, phong Tiểu Tiểu cho dù trảo tâm cong phé lo lắng như thế nào, đèn đỏ không cho đi, cô cũng chỉ có thể giương mắt nhìn. May mắn, theo một cái góc độ khác mà nói, cô kẹt xe tóc đỏ cũng kẹt xe, nếu đích đến là một chỗ như cô đoán, thì khoảng cách giữa hai xe hẳn là không quá xa, không chừng ra khỏi đoạn tắc đường này chính mình còn có cơ hội xuống xe trực tiếp bắt người cũng nên.

Miên man suy nghĩ rồi cuộc cũng đến khu biệt thự, Phong Tiểu Tiểu tính tiền nhưng cũng không vội xuống xe, trước nhìn hồi lâu chiếc xe quen mắt đậu bên ngoài kia, quay đầu cho tài xế 100 đồng: “Đậu xe ở bên tường, mượn đạp một chút.”

“Gi?!” Tài xế nghe theo dù có chút khó hiểu, nhưng rất nhanh ông ta liền sáng tỏ.

Phong Tiểu Tiểu xuống xe, đến trước mui xe lại trèo lên nóc xe, nhảy lên, cả người đứng trên tường——Tường biệt thự mang ý nghĩa trang trí nhiều hơn là ý nghĩa thực tế, tổng cộng cùng lắm chỉ cao hai mét, cũng không giăng lưới điện cái gì. Dù sao các nhà biệt thự đều có cửa, bình thường trong phòng cũng có mấy người quét dọn vệ sinh, nói thật, giá trị cái sân cũng không bao nhiêu.

Lái xe xem hoàn toàn há hốc mồm, cái này nhìn thế nào cũng không giống bạn gái bắt ghen, ngược lại như ăn trộm đột nhập. Sợ bị người bắt được cho mình là đồng lõa, lái xe nhìn bóng người biến mất ở đầu tường xong lập tức khởi động xe bỏ chạy.

Nhảy vào trong sân, tây trang đen hay đi theo phía sau em trai tóc đỏ xuất hiện, chỉ có một, nhìn thấy Phong Tiểu Tiểu thì lộ ra biểu tình kinh ngạc do dự, ra về bị gọi lên kí ức đau đớn, nhưng vẫn dừng cảm đi tới: “Tiểu thư, chỗ này là biệt thự tư nhân, không được phép tự ý tiến vào.”

Tâm tình Phong Tiểu Tiểu thật không tốt: “Tóc đỏ cùng cô gái cậu ta đưa về đều ở bên trong?”

“...Thật có lỗi, nếu ngài muốn đến thăm, xin hãy ấn chuông cửa ngoài biệt thự.”

Dưới tình huống không có mệnh lệnh của tóc đỏ, tây trang đen cũng không tùy tiện ra tay công kích.

“Ấn cái lên sơi!” Phong Tiểu Tiểu giận. Thân là bạn của người bị bắt cóc, cô thấy mình có quyền tức giận.

Không nói hai lời siết nắm đấm đánh thẳng đến huyết thái dương của tây trang đen, đối phương sững sốt, căn bản không ngờ tiểu nữ sinh này nói trở mặt là trở mặt, phản xạ có điều kiện bật ngửa ra đằng sau tránh thoát. Phong Tiểu Tiểu thuận thế, túm người, đá chân, tây trang đen không giữ vững trọng tâm rồi cuộc trúng chiêu, cả người bị nhấc lên quăng xuống đất.

Tại quán bar đêm đó là Dương Nghiễn, Khương lễ hai kẻ hung hăng này chủ công, đầu lực của Phong Tiểu Tiểu trong trận chiến này hoàn toàn không được tính ở bên trong, tây trang đen quá mức khinh địch, bị quật nằm có chút ngoài ý muốn.

Phong Tiểu Tiểu bỏ lại người, trực tiếp đi thẳng đến biệt thự, từ trong cửa biệt thự lại rầm rập dừng mãnh tiến ra một đoàn tây trang đen. Vị bị quật nằm

phía sau kia dùng tốc độ nhanh nhất bò lên, tức giận trầm giọng: “Tiểu thư, tôi khuyên cô tốt nhất học lại một chút lễ tiết làm khách, thiếu gia cũng không chào đón người tự tiện tiến vào biệt thự.”

Một người dễ đối phó, một đám người thì khó nói. Phong Tiểu Tiểu bị Lý Trường tóm đến kiểm sư phụ học qua vài năm, nhưng nói lại dù sao cũng chỉ là nghiệp dư, đừng nói so ra kém Xi Vu, ngay cả anh Hai Dương cũng thoải mái quăng cô mấy con phỏ.

Nhưng mà nữ sinh khả ái còn ở bên trong...

Phong Tiểu Tiểu cũng nổi giận, tức giận ngồi xuống vỗ mạnh vào mặt đất: “Cút ngay!”

Đàn tây trang đen xem tư thế này có chút mạc danh kì diệu, nhưng mạc danh kì diệu rất nhanh bị biến thành kinh hãi.

Người đang trong kích động rất khó khống chế được bản thân, có khả năng giết người, cũng có khả năng bùng nổ tiểu vũ trụ(*). Mặt cô từ im lặng mà dần dần mấp máy quấy cuồng, một đám bùn hình người giãy dụa bò lên, tuy rằng động tác có chút cứng ngắc, lại rất chính xác đánh về phía đàn tây trang đen.

(*) Tiểu vũ trụ: Quan niệm của con người thời xưa là con người sống phải hòa hợp với thiên nhiên, cho nên bản thân của mỗi con người đều được cho là một vũ trụ thu nhỏ.

Sức chiến đấu của đối phương không đáng sợ, nhưng cách đối phương xuất hiện rất đáng sợ.

Đàn tây trang đen kinh hãi muốn chết.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Trí nhớ phiền toái

Kì thật tượng đất rất dễ dọn dẹp, dùng thanh máu như trong game mà giải thích thì HP của bọn nó chỉ có một chút, cơ bản chỉ cần tùy tay hươ hươ một cái là bị đánh hồi nguyên hình ngay. Nhưng máu chốt người ta thắng ở chỗ tre già măng mọc liên miên không dứt...

Một cái tượng đất ngã xuống, một loạt khác lại đứng lên.

Cảnh tượng thần quái này quả thực không thua gì vong linh pháp sư triệu hồi binh lính khô lâu.

Đàn tây trang đen đã bị dọa không nhẹ, bên hét chói tai bên điên cuồng hoa tay múa chân tung không kĩ thuật, thường thường đánh vỡ một cái tượng đất, bùn đất vỡ nát bắn đầy quần áo, như vậy không chỉ làm cho bọn họ bẩn thỉu mà còn sợ dính vào sẽ bị nguyên rủa.

Phong Tiểu Tiểu đã có cảm giác thoát lực, giống như có cái gì trong cơ thể không ngừng rút ra rót vào mặt đất dưới chân, sau khi bùng nổ cô cũng không khống chế được, có cảm giác giống như lần đầu biến thân rắn, chỉ có thể phóng, không thể thu.

Tóc đỏ rối cuộc bị vụn xộn bên ngoài kinh động, không kiên nhẫn chạy ra mà rống lên: “Kêu cái lông chứ kêu, Vi Vi vẫn còn hôn... Ách!”

Nửa điều thuốc lá trên miệng tóc đỏ theo biểu tình há hốc kinh ngạc mà rơi xuống. Tóc đỏ đứng hình ngoài cửa với vẻ mặt ngu dại, dường như gặp phải cảnh tượng người ngoài hành tinh xâm chiếm Địa Cầu... Không! Cho dù là hình ảnh người ngoài hành tinh xâm lược cũng không huyền diệu như lúc này!

“Bạn tôi đâu?” Phong Tiểu Tiểu cắn răng đỡ cái đầu như muốn nổ tung, không phát hiện nửa người dưới của mình đã biến thành đuôi rắn bóng loáng từ lúc nào.

Tóc đỏ ngây ngốc nhìn Phong Tiểu Tiểu, chỉ ngu ngơ cúi đầu nhìn đuôi rắn, lại ngẩng đầu, thiếu tỉnh táo: “Thần tiên? Yêu quái?!”

Phong Tiểu Tiểu: “...”

“Cảm ơn!” Tóc đỏ rất lễ phép nghiêm túc gật đầu, giữ nguyên biểu tình há hốc mồm xoay người đóng cửa.

Ảo giác ảo giác ảo giác, nhất định là mẹ nó ảo giác!

Trong nháy mắt sau khi quay lưng ngăn đám đàn em đang thét chói tai bên ngoài, tóc đỏ thoát lực tựa vào cửa điên cuồng vò đầu, một nắm tay chặn miệng không tiếng động thét chói tai... Bạn gái của anh cả sao lại là tình?!

Những ngày này không có cách nào trôi qua!!!!

Ngay khi tóc đỏ đối với cuộc sống tuyệt vọng, ván cửa đằng sau bị người ta một đuôi đập bay. Tóc đỏ chưa kịp phản ứng gì thì đã bị hất đến sô pha giữa phòng khách...May mắn có sô pha, chứ nếu không với lực đạo này hẳn không chết tức tưởi mới là lạ.

“Đưa bạn của tôi ra đây!!” Phong Tiểu Tiểu khởi động ngàn phần ngàn tinh thần tức giận.

Mẹ nó! Đừng cho rằng giả vờ bị đá kích quá độ thì có thể khiến cô bỏ qua chuyện bất cóc!

Tóc đỏ sắc sủa ho khan, cho lồng ngực có cơ hội thư hoãn, cũng tức giận: “Khụ khụ..Tôi bắt bạn của cô bao giờ?!”

Mẹ nó! Đừng tưởng rằng là yêu quái thì có thể tùy tiện bắt nạt dân chúng vô tội!

Phong Tiểu Tiểu lười đầu mồm mấp, tảo mắt liếc bỏ cục biệt thự, không nói hai lời lột thân, trườn vòng lên lầu hai, sau đó đập cửa: “Ưu Ưu? Tiểu Ưu? Đại mỹ nữ?!”

Tóc đỏ đầu tiên là trừng mắt to kinh ngạc nhìn Phong Tiểu Tiểu dùng bạo lực giải tỏa nhà mình, thuận tiện rung động về sự thật đối phương có thể dùng đuôi rần trườn lên lầu, tiếp theo đó nhìn đến một cánh cửa phòng sắp bị đánh bay rồi cuộc hoàn hồn, con giận lùi lên trong lòng, quên sợ hãi vội chạy lên lầu: “Dừng tay...Ách, không phải, dừng đuôi!”

Hắn kêu quá muộn, lúc này Phong Tiểu Tiểu đã đập bay cửa phòng, liếc mắt một cái thấy một cô gái mặc áo trắng váy màu ngà nằm xoay lưng lại với mình, ngủ thật sâu trên giường lớn.

“Ưu Ưu cậu không sao rồi!” Phong Tiểu Tiểu nhanh trườn vào bên trong, bỏ nhào vào trên giường lay động cô gái: “Ưu Ưu, cậu tỉnh...Ách, ai đây, cô là?!”

Cô gái bị lay tỉnh sắc mặt tái nhợt khó coi, nhưng mà diện mạo thật quen mặt, đúng là cô gái đi chung với tóc đỏ ở cửa hàng thời trang, người ta còn gọi Phong Tiểu Tiểu là chị dâu.

Vốn bệnh tái phát đang hôn mê, tự nhiên bị người bạo lực lay tỉnh, cô gái nhỏ nhu nhược đương nhiên khó tiếp nhận, một bộ tùy thời sẽ lại hôn mê, suy yếu đáp: “Tôi là Vương Vi...”

“Bạn tôi đâu?! Bạn tôi bị giữ ở chỗ nào?!” Phong Tiểu Tiểu không chút thương hương tiếc ngọc tiếp tục lay động cô gái này.

Tóc đỏ cuối cùng cũng lên đến, đứng ở cửa rống: “Qui mới biết bạn của cô ở đâu! Em gái tôi thể chất yếu ớt vừa mới ngất xỉu, cô đừng dọa con bé!”

Ngất?!

Phong Tiểu Tiểu rút cuộc nhận ra không thích hợp, tầm mắt lại trượt lên quần áo cô gái——áo trắng, váy ngà, quần lót...Nha, cái này thì chưa kịp nghe.

“Lúc này là cô ấy té xỉu ở phổ thương mại?!” Phong Tiểu Tiểu nháy mắt mấy cái, rút cuộc hiểu được chút cái gì, quay đầu hỏi tóc đỏ.

Tóc đỏ liếc lại cô một cái: “Vô nghĩa! Cô cho là loại phụ nữ gì tôi cũng ôm?!” Thuận thế đứng ở bên giường, thừa dịp cô gái còn chưa nhìn thấy mà che khuất phần thân rần của Phong Tiểu Tiểu, bất động thanh sắc xoay người nhẹ giọng an ủi: “Không có chuyện gì, em nghỉ tiếp đi, cô ta tìm lắm người.”

“Dạ.” Có lẽ là sự thật quá khó tiếp thu, cô gái không nói cái gì, gật gật đầu rồi nhủ mày, lại nằm xuống.

Phong Tiểu Tiểu một bên gọi điện thoại, chuyển máy liền nghe giọng nữ sinh khá ái phần nộ khiển trách: “Tiểu Tiểu cậu thật quá đáng, lại quảng mình một mình ở phố bla bla bla...”

Mẹ nó!

Mặt không chút thay đổi cắt điện thoại, Phong Tiểu Tiểu thờ dài một hơi, buông tay, đối mặt tóc đỏ lại xoay lưng về phía mình, không chút thành ý xin lỗi: “Ngại quá, tìm lắm người.”

Tóc đỏ căm tức nhìn Phong Tiểu Tiểu, đừng tưởng rằng nói vậy mình có thể quên những gì vừa xảy ra...Sau đó ánh mắt không cẩn thận nhìn đến đuôi rần, khoe miệng co rút vài cái, tầm nhìn có chút khiếp đảm trôi đi, ho khan hai tiếng: “Đi phòng khác nói chuyện.”

Tượng đất trong vườn vì không còn năng lực của Phong Tiểu Tiểu chống đỡ mà tan vỡ, nhưng không lập tức trở về vị trí cũ mà rải rác Đông một đồng Tây một đồng, tán khắp nơi là bùn trên bãi cỏ, nhìn gồ ghề bẩn thỉu.

Tóc đỏ điện thoại cho một người, gọi đàn tây trang đen trở về vị trí nghỉ ngơi, nghiêm cấm rò rỉ những chuyện xảy ra hôm nay. Xử lý xong mọi chuyện mới quay đầu, nhìn Phong Tiểu Tiểu vẫn kéo đuôi rần ngồi trước mặt mình, chần chờ hồi lâu: “Cô đây là...”

“Tôi là Nữ Oa.” Thân phận thần tiên nói gì cũng hay hơn yêu quái. Dù sao cũng đã bại lộ, Phong Tiểu Tiểu không dấu diếm đáp. Vừa trả lời vừa gọi điện thoại, may mắn có người bắt máy: “Lý Trường?”

Tóc đỏ thấy trò chuyện, tự mình đốt điều thuốc đến bên cửa sổ đứng, sửa sang lại cảm xúc kinh hãi đang sôi trào.

“Lại chuyện gì?! Có thần tiên? Phù triệu dùng hết rồi?” Bên kia điện thoại hỏi.

“Không có gì.” Phong Tiểu Tiểu bình tĩnh hỏi: “Cho con hỏi, lỡ như con không cẩn thận lộ đuôi rắn trước mặt người thường thì nên làm gì bây giờ?”

“Phốc——” Bên kia điện thoại văng lên, sau một trận rối loạn Lý Trường mới trấn định được thanh âm: “Con nói giỡn?”

“Thầy thấy giống lắm sao?”

“...”

“Có biện pháp hay nào xóa đoạn trí nhớ này của bọn họ không?!” Phong Tiểu Tiểu xem tóc đỏ đang nhìn xa xăm trước cửa sổ. Thuốc lá trong tay tóc đỏ khẽ run run, như cũ không hé răng.

“Ông đây là thần tiên, không phải Doraemon!” Lý Trường rống giận: “Làm ơn đừng hỏi ta mấy cái nan đề này nữa được hay không?”

“Đường đường là thần tiên lại không bằng một con mèo!” Phong Tiểu Tiểu khinh bỉ.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Thái Thượng Lão Quân

“...Thật ra biện pháp quên đi cũng có.” Lý Trường ở đầu dây bên kia trầm mặc một hồi lâu mới nói: “Ranh giới sinh tử có sông Vong Xuyên(*), ở nước ngoài cũng có vài truyền thuyết gọi là sông Styx(**)...Con chắc đã nghe qua rồi, canh Mạnh Bà chính là nấu từ nước sông Vong Xuyên, nhưng mà cái kia hiệu lực quá mạnh, quên là trực tiếp quên luôn một đời...”

(*)Điện Diêm Vương thứ 10 (Thập Điện Chuyển Luân Vương) cai quản việc chuyển kiếp đầu thai. Tại điện này có cầu Nại Hà bắc qua sông Vong Xuyên hình cầu vồng, rất tròn. Ven sông Vong Xuyên, có một tảng đá, gọi là Tam Sinh Thạch. Những kẻ giết người, gian ác phải leo qua cầu, dưới sông đầy thường luồng, cá sấu; hai đầu cầu lại lại có bảy chó ngao sẵn sàng cắn xé. Những linh hồn được đi đầu thai trở lại làm người đều phải qua Vong Đài (đài quên), uống canh Quên Lãng của Mạnh bà để quên hết chuyện kiếp trước. Canh Mạnh Bà khiến người quên đi hết thấy, Tam Sinh Thạch ghi lại kiếp trước kiếp này của con người

(**)Trong thần thoại Hy Lạp, **Styx** (tiếng Hy Lạp: Στυξ) là con sông tạo nên ranh giới giữa trần gian và âm phủ – thế giới thuộc quyền cai trị của thần Hades. Nữ thần sông Styx là con gái của thần hải dương Oceanus (hay Okeanos). Theo thần thoại Hy Lạp, con sông này bao quanh thế giới của thần Hades 9 vòng. Nữ thần Thetis đã nhúng con trai bà là anh hùng Achilles xuống dòng sông này để cho chàng trở nên bất tử.(nguồn wikipedia)

“Như lời thầy như vậy thì còn không bằng con trực tiếp một bữa đập cho người ta ngốc luôn càng tiện lợi, dù sao cái nào cũng là quên.” Phong Tiểu Tiểu xen mồm, tóc đỏ bên cửa sổ run bắn người.

“Nghe ta nói hết đã!” Lý Trường rống, thuận khí xong mới cứng rắn chống đỡ bình tĩnh mà nói tiếp: “Nhưng mà Thái Thượng Lão Quân còn có một loại đan dược gọi là Vong Ưu tán, chuyên môn cho phạm nhân sử dụng. Tuy rằng cũng là lấy nước Vong Xuyên làm chủ vị, nhưng hiệu lực nhẹ hơn nhiều, chỉ có thể tiêu trừ trí nhớ của phạm nhân về thần thông, trước kia chủ yếu là cho các loại thần tiên hạ phạm không cẩn thận lộ chân thân dùng.”

“Thái Thượng Lão Quân...” Phong Tiểu Tiểu không nói thêm cái gì: “Nhưng tình huống hiện tại thì tìm Thái Thượng Lão Quân đâu ra?”

“Con may đấy, hàng chỉ cần ship mấy tiếng là đến.” Lý Trường tức giận nói: “Nếu không phải có Thái Thượng Lão Quân, con nghĩ mấy tấm phù triệu kia có ai đủ bản lĩnh luyện ra? Tên kia vận khí cũng tốt, thuộc loại vào thời điểm nằm trên lần ranh sinh tử thì tiểu vũ trụ(***) bùng nổ, đến Hoàng Tuyền dạo một vòng trở về là thành thần, lại thuận tay hốt một ít nước Vong Xuyên về làm kỉ niệm...”

(***) Tiểu Vũ trụ: chú thích chương 32

Địa vị của Vong Ưu tán trên Thiên Đình tương đương với thuốc hạ sốt trong nhà, giá rẻ mạt, chuyên trị bệnh thông thường, thuộc loại dược phẩm dự phòng trong gia đình. Gặp phải thần tiên sơ ý đại ý, rảnh rỗi chuyên chuẩn bị bảy tám mươi cân cũng có.

Bởi vậy cũng có thể thấy được, Thái Thượng Lão Quân luyện loại đan dược này thuận tay đến mức nào, trên cơ bản là hươ tay lại ra một lò.

“Vậy thì tốt quá, thầy gọi ông ta nhanh gọi đến một ít cho con, chỗ này có chừng mười người đang chờ uống thuốc này.” Phong Tiểu Tiểu cao hứng.

“Mười người?!!!” Lý Trường hét chói tai, kêu xong rồi mãnh liệt thở dốc: “Số thuốc ở chỗ Thái Thượng Lão Quân tuyệt đối không đủ, có thể bán cho con là vì mặt mũi của Nữ Oa... có boss chính ở đó không?! Chỉ có thể đến phần của người quan trọng nhất, những người khác cứ coi như bọn họ bệnh thần kinh, dù sao nói cái loại chuyện biến thân này cũng không ai tin.”

“Cũng được! Cái khác con nhờ tiểu Khương nghĩ biện pháp.” Phong Tiểu Tiểu không kiên nhẫn: “Nhanh lên nhanh lên, làm sao liên hệ với Thái Thượng Lão Quân?”

“...Ta cho con địa chỉ trang web.” Lý Trường cắt điện thoại, trong chốc lát tin nhắn đến. Phong Tiểu Tiểu nhìn một cái liền ngoắc kêu tóc đỏ: “Có máy tính lên mạng được không?”

“...Có.” Tóc đỏ thần sắc phức tạp liếc Phong Tiểu Tiểu một cái, xoay người đi ra cầm một cái laptop quay lại, giao cho Phong Tiểu Tiểu, xem đối phương lên mạng, do dự trong chốc lát hỏi: “Các người thật sự là thần tiên?”

“Thật sự.” Phong Tiểu Tiểu cũng không ngần đầu lên gõ bàn phím, dễ nói chuyện: “Cậu giúp một chút, những người kia, cho bọn họ cái mệnh lệnh để bọn họ phối hợp... Yên tâm, sẽ không giết người diệt khẩu.”

“Hiện tại tôi còn biện pháp nào lo lắng bọn họ?!” Tóc đỏ tự giễu một tiếng tắt thuốc, cầm di động phân phó xuống: “Yên tâm, lão đại bọn họ kết nghĩa với tôi, bọn họ không dám nói hươu nói vượn.”

“Yêu, còn hỗn hắc cơ đấy.” Phong Tiểu Tiểu đùa giỡn một câu, nhấn một cái vào đường link, xem màn hình thuận lợi chuyển trang.

Tóc đỏ tò mò ghé lại nhìn một cái, ánh vào trong mắt là trang chủ cửa hàng online, trong đó, một biểu ngữ quảng cáo nổi bật vừa lúc hiện ra, tóc đỏ vừa liếc nhất thời có cảm giác tang thương hỗn độn trong gió——

“Bảo vật trấn điểm——Trúc Cơ đan đạo gia bí chế. Tác dụng: Tăng nhanh tốc độ tu hành, tăng mạnh thể chất, tinh lọc cùng phát triển nguyên thần, thay đổi tạo hóa bla bla bla... người có nội công cơ bản cũng có thể bla bla bla... Người thường còn trị được di X, thể hư, sớm tiết bla bla bla bla bla... P/S :Khuyến mãi sản phẩm mới, mua sẽ tặng kèm hai mươi bộ công pháp tu luyện online.”

Kéo chuột xuống phía dưới, vậy mà vẫn còn có các loại đan dược phù triệu như Ngũ Lôi phù, Tẩy Tủy đan linh tinh, đặc biệt còn có ghi lại thành phần...

Quay đầu nhìn cô gái bên người, người này nghiêm túc đánh chữ hỏi chủ tiệm có Vong Ưu tán hay không, một bên khác có dòng chữ nổi bật biểu hiện chủ tiệm đang online, nhưng hiển nhiên nói chuyện cực kì cẩn thận, chỉ mãnh liệt đề cử hàng hóa trong tiệm đã có sẵn, khéo léo không thừa nhận có Vong Ưu tán...

Tóc đỏ vẻ mặt rồi rầm liếc nhìn cái đuôi rắn thành thoảng mấp máy lướt lướt một chút dưới thắt lưng của Phong Tiểu Tiểu... nếu không có thứ đồ chơi này ở đây, hẳn thật sẽ không tin người mở cửa hàng này là Thái Thượng Lão Quân. Nếu đổi một cái thời gian và địa điểm, tóc đỏ chỉ cần liếc mắt một cái là có thể vững chắc phán đoán đối phương là kẻ lừa đảo qua mạng...

Phong Tiểu Tiểu cùng Thái Thượng Lão Quân lờ tới lờ lui trên mạng, mãi đến khi báo ra tên Lý Trường, lại lộ ra thân phận Nữ Oa, cuối cùng lại lấy Nhị Lang Thần, Xi Vưu đám bạo lực kia ra uy hiếp, như vậy mới khiến cho đối phương nhà ra Vong Ưu tán.

“Bán thì có thể bán, nhưng giá rất cao nha, thân. Hơn nữa không khuyến mãi không tặng phẩm nha, thân~” Thái Thượng Lão Quân nói chuyện như trước, bộ dáng không tình nguyện mười phần: “Lần này coi như cho Nữ Oa mặt mũi, sau này phải ủng hộ cửa hàng của người ta nha thân~”

Phong Tiểu Tiểu không kiên nhẫn trả lời: “Lập tức kí hóa đơn, tôi cho người đến lấy, nhận tiền từ bưu tá, tối đa ba giờ tôi muốn nhìn thấy Vong Ưu tán.”

Vốn là định dùng cửa sau nhà Khương Lễ, nhưng nhớ đến Dương gia có trực thăng riêng... Nếu là phiền toái Dương Nghiễn, Phong Tiểu Tiểu không hề áy náy nhắn tin yêu cầu trợ giúp, đối phương thông khoái gật đầu...

Thái Thượng Lão Quân bên kia nhận được địa chỉ sau kinh ngạc trả lời: “Nhà họ Dương kia sao?! Mảnh khoe thông thiên nha thân... không hổ danh là Nữ Oa.”

Nhấn lại: “Cái mông! Đó là nhà Nhị Lang Thần, tôi họ Phong.”

Tóc đỏ xem đến đây kinh ngạc: “Anh cả nhà tôi là Nhị Lang Thần?!” Trong phút chốc tóc đỏ cảm giác mình cực kì bí tráng, bản thân cũng nghe chuyện xưa mà lớn lên, trong đó Nhị Lang Thần cùng Tôn Ngộ Không chính là hai đại thần tượng.

Trước giờ dám đối nghịch với Nhị Lang Thần, tóc đỏ nhất thời cảm thấy bản thân dừng cảm biết bao nhiêu.

“Đừng sợ” Phong Tiểu Tiểu liếc một cái an ủi: “Dù sao mấy tiếng nữa cậu cũng không nhớ cái gì, người không biết không sợ.”

“...” Tóc đỏ tuyệt không thấy những lời này là lời an ủi.

Dọn dẹp xong mọi chuyện, Thái Thượng Lão Quân logout đóng hàng, tóc đỏ nhận lại máy tính trong tay Phong Tiểu Tiểu, một lần nữa cẩn thận xem cửa hàng online trên màn hình, trầm tư một lúc lâu lại hỏi: “Có thuốc trị bệnh tim bẩm sinh không?”

Phong Tiểu Tiểu đang chán muốn chết quăng cái đuôi, nghe đến đó ngừng đầu, ngẫm lại hỏi: “Là cô gái té xỉu kia?” Dừng một chút lại tò mò: “Cô ấy rất

cuộc là ai?! cậu nói là em gái cậu, nhưng lại bảo cô ấy gọi tôi là chị dâu...” Ngay từ đầu cô còn tưởng đó là người tình của tóc đỏ.

“Mẹ tôi là mẹ kế của Nhị Lang Thần, con bé là con gái của bà, đương nhiên có thể tính là em gái Nhị Lang Thần.” Tóc đỏ xuy một tiếng: “Chẳng qua là không ai biết mẹ tôi còn có một đứa con gái như vậy mà thôi.”

Đang định nghe chuyện xưa, dưới lầu lại là một trận hỗn loạn. Một tây trang đen chạy lên lầu báo cáo: “Thiếu gia, thằng nhóc đụng phải ở quán bar đêm đó lại tới nữa.”

Phong Tiểu Tiểu giật mình, gật đầu: “Nha, tôi quên mất khi nãy có gọi cho Khương Lễ.” nói xong lại an ủi tóc đỏ: “Không sao đó là Xi Vu, cũng coi như người một nhà.”

Tóc đỏ đã ôm ngực đau khổ một bộ bệnh tim muốn phát——những ngày này không có cách nào sống qua!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Kí Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 35: Quên sạch

Khương Lễ một đường tay đánh chân đạp giết lên lầu hai, cả đám tây trang đen khôi ngô to lớn dưới tay cậu ta chỉ còn là một lũ trẻ mềm yếu không có sức phản kháng.

May mắn là có lẽ còn do phí thuê, Khương Lễ tạm thời không hạ sát thủ, chỉ đánh vài cái làm người ta không đứng dậy nổi mà thôi, dù sao cũng không đến mức làm cho tóc đỏ tuyệt vọng đến tan nát cõi lòng.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, thật xin lỗi!” Sau khi đá văng cửa, nhìn thấy Phong Tiểu Tiểu, Khương Lễ tay túm một anh tây trang đen vọt vào, trước tiên cả lăm xin lỗi, mặt đỏ áy náy muốn khóc: “Trên đường bị kẹt xe, đến trễ, lần đầu cậu hẹn mà mình đến trễ, mình thật sự...”

“Không có việc gì, không có việc gì, trước uống ly nước.” Phong Tiểu Tiểu sẵn sóc an ủi tiểu nam sinh, thuận tay giới thiệu: “Cậu ta là Xi Vu, còn đây là em trai Nhị Lang Thần... Hai người lúc trước cũng gặp qua rồi, sẽ không cần giới thiệu nhiều, dù sao lát nữa tóc đỏ cũng chẳng nhớ cái gì.”

Khương Lễ quăng vị tây trang đen trên tay, rất lễ phép ngượng ngùng cười với tóc đỏ: “Chào anh, tôi là Khương Lễ.”

“...Chào.” Tóc đỏ có chút khó nói, tầm mắt không tự chủ di chuyển đến trên người tây trang đen bị quăng đang nằm rên rĩ, khóe miệng co giật, gượng cười cũng không đủ sức.

“Ngại quá, để cậu chạy không rồi.” Phong Tiểu Tiểu giới thiệu xong thì kéo người nói: “Kỳ thật mình vừa phát hiện đây chỉ là hiểu lầm, thằng nhóc này không bắt bạn mình, là mình tìm lầm người...”

Tìm lầm người?!

Lời này vừa ra, Khương Lễ tốt tính nên không có gì phản ứng. Tóc đỏ lại có xúc động muốn rơi lệ——Tìm lầm người nên mới ở trong vườn nhà tôi mà chơi trò triệu hồi tượng đất?!

Tìm lầm người nên mới kéo tới một bang thần thánh đến hù dọa người?!

Tìm lầm người nên muốn cho ông đây uống canh Mạnh Bà...A không, Vong Ưu tán?!

Tóc đỏ các loại rối rắm, các loại phát điên các loại alpaca(*) chạy chồm——Rõ ràng là hấn chẳng làm cái khi gì cả!

(*) Alpaca là một loại lạc đà không bướu, đọc theo phiên âm tiếng Trung sẽ là “thảo nê mã” nghĩa là “ngựa cỏ bùn” (caonima). Từ này đồng âm với một từ chữ thê rất bậy, dịch sang tiếng Việt tương đương với các từ “Định mệnh, đan mạch, đậu xanh...”. Cho nên trong trường hợp này, Alpaca nghĩa là chữ thê.

Vô lực huy tay đuổi tây trang đen đi, thuận tiện dẫn dò xem chừng những sinh vật có khả năng tới cửa phiên toái như bảo vệ, dân phòng, hàng xóm tò mò linh tinh. Tóc đỏ lại đốt điều thuốc cổ găng trấn an cảm xúc lúng túng——còn tiếp tục như vậy, có lẽ hấn sẽ bỏ mình vì hút quá liều trước khi bị hù chết.

Phong Tiểu Tiểu chít chít thì thăm cùng Khương Lễ, giải thích đại khái một chút tình huống hiện tại, người sau nghe xong thở phào: “Cậu không có việc gì là tốt rồi, mình chỉ sợ bọn họ bắt nạt cậu.”

Tóc đỏ xúc động đến suýt nữa là tông cửa sổ bỏ chạy. Mẹ nó rốt cuộc là ai bắt nạt ai?!

Lại hút hơi thuốc, tóc đỏ phun thật dài xả giận, mỗi một dựa vào xô pha, mở miệng: “Nếu lát nữa tôi sẽ quên hết, không bằng hai người nói cho tôi biết là chuyện gì xảy ra được không?”

“Dù sao cũng quên, nói làm gì cho phí nước miếng.” Phong Tiểu Tiểu xem thường.

“Giết thời gian.” Tóc đỏ ngẩng đầu liếc mắt Phong Tiểu Tiểu, lại nhìn biệt thự bây giờ đã như bị đội qui hoạch giải tỏa thành phố cần quét ngang qua: “Chết cũng phải có lí do mới nhắm mắt được, dù sao cô cho tôi biết coi như một cái lí do thôi.”

Phong Tiểu Tiểu nhìn biệt thự cũng ngượng ngùng, cái này cũng là do mình xúc động. . . Vì thế ngậm lại vẫn là ho khan vài tiếng: “Thì lúc này đã nói, tôi là Nữ Oa, cậu ta là Xi Vu, thái tử nhà họ Dương là Nhị Lang Thần. . . Mặt khác chỗ chúng tôi còn có một vị Thái Bạch Kim Tinh và Thái Thượng Lão Quân vừa làm quen, cộng thêm Hao Thiên Khuyển, Phác Thiên Ưng cùng một con Tinh Vệ, vốn là còn thêm được một Thần Nông Viêm Đế, nhưng đã trúng độc còn treo. . . Cậu bị nghi không oan, thật đó, ai bảo trước đây chúng ta ở trạng thái đối địch làm chi. Có chuyện không nghĩ đến cậu thì nghĩ ai giờ.”

Nói lại cũng là do thẳng nhai này miệng tiện quá, ở cửa hàng đồ hiệu trước khi bỏ đi không có việc gì lại kì quái thêm một câu kịch, như vậy không muốn hiểu lầm cũng khó.

Tóc đỏ gật gật đầu, ra vẻ bình tĩnh hỏi: “Nói như vậy các người đều là thần tiên?”

“Rõ ràng.”

Tóc đỏ tự giễu cười một tiếng: “Xem ra trước đây tôi quả thật to gan, dám gọi nhip với Nhị Lang Thần, chỉ sợ ngoài Tôn Ngộ Không thì cũng chỉ có tôi thôi nhì.”

“Kỳ thật cũng không phải. . .” Phong Tiểu Tiểu có vẻ thực sự suy nghĩ: “Kì thật lúc trước còn có một đám côn đồ cho hắn một trận, cướp sạch đến mức xém tí là lưu lạc đi bán sắc. . . Đương nhiên đến cuối cùng cũng nhờ ý chí kiên định không bị ăn mòn của tôi.”

Tóc đỏ suýt bị điều thuốc sắc chết.

Khó khăn lắm mới thuận được khí, tóc đỏ dụi thuốc, chộp lấy ly nước hưng hăng nuốt mấy ngụm, suy nghĩ rốt cuộc lại cắn răng: “Trước nói một sự kiện. . . Lão Hồ chó cùng rứt dậu muốn thuê sát thủ đến đối phó Nhị Lang Thần, tôi bên này có biết chút ít, nhưng lão hồ ly thật sự gian xảo, không để tôi biết quá nhiều. . . Đoạn thời gian này các người tốt nhất giám thị gần nhà tôi một chút, có thể bắt được manh mối cũng có thể đề phòng trước.”

Phong Tiểu Tiểu kinh, “đĩ” một tiếng: “Thật hay giả?! Sao tự nhiên tốt bụng như vậy?!”

Tóc đỏ bị phẫn, mình tốt bụng không phải vì sợ khi quên hết lại đắc tội mấy cái đại thần sao, đến lúc đó Khương Lễ ở dương gian ăn hán gát gạo không nói, lỡ đầu xuống âm phủ còn bị đẩy tới 18 tầng địa ngục nữa thì toi. . .

Khương Lễ tính toán một chút: “Nhà mình tuyệt đối không có nhận đơn đặt hàng nhà họ Dương, mọi thứ đều do ba ba mình tự thân xem qua, Tiểu Tiểu, cái đó mình có thể cam đoan với cậu.”

“...Xin hỏi nhà anh là?” Tóc đỏ đã cảm thấy mình sắp chết lặng.

“Nhà tôi là sát thủ thế gia, kinh nghiệm lâu đời, danh tiếng uy tín, trong vòng làm việc. . .” Khương Lễ thao thao bất tuyệt, tóc đỏ yên lặng quay đầu nhìn Phong Tiểu Tiểu, Phong Tiểu Tiểu vô tội nhìn lại.

“...”

Được rồi thế giới của thần tiên không phải một phạm nhân như hắn có thể lí giải. . .

Mặc kệ nói như thế nào, tóc đỏ khó được hảo tâm, đương nhiên Phong Tiểu Tiểu cũng chịu trách nhiệm chuyển lời, Dương Nghiễn sau khi bắt điện thoại, nghe tường thuật lại tình huống cũng không phản ứng gì quá lớn, theo giọng nói còn ngửi được sắc mùi khinh thường.

Nói hết mọi chuyện, có cam đoan xóa sạch trí nhớ làm điều kiện tiên quyết, mọi người cũng tùy tiện buông hận thù nói chuyện phiếm, không khí trong phòng khách đột nhiên hài hòa đến qui dị.

Máy bay trực thăng chuyển chuyển hàng đặc biệt, ba giờ sau, một gói bột màu đen bọc trong giấy báo cũ nát đưa đến, bên trong như trước có một dòng tin nhắn với nét chữ xấu đặc sắc của Thái Thượng Lão Quân——Con rùa khôn kiếp đưa hàng kia thiếu tôi 3 đồng, kêu Nhị Lang Thần sa thải hắn!

Phong Tiểu Tiểu trực tiếp không nhìn, quăng tờ giấy báo, đưa gói bột qua cho tóc đỏ: “Ăn đi, hương vị có lẽ sẽ khó nuốt một tí. . . Sau hôm nay mọi người trước kia thế nào thì sẽ vẫn như thế nào, nể mặt lần này, tương lai tôi sẽ khuyên Nhị Lang Thần để lại cho cậu một hơi thở.”

Tóc đỏ nhận bao, khoe miệng run rẩy, trước khi nuốt hỏi một câu: “Bệnh tim bẩm sinh thật là bó tay sao?”

“Tôi sẽ tìm cơ hội đưa tới cho em gái cậu.” Phong Tiểu Tiểu gật đầu.

“...Cảm ơn.” Tóc đỏ gạt đầu, không cần nước, trực tiếp dốc hết nuốt vào, thoải mái cười: “Kỳ thật quên cũng tốt, tôi chỉ là một thằng côn đồ, mẹ tôi chỉ là một cái bình hoa, trừ bỏ khuôn mặt kia, Dương lão đầu để ý cái gì của bà ta?! Nếu vốn không có tình nghĩa thì dựa vào cái gì tôi làm con của lão? Buồn bán vốn là đen ăn đen, lão ta dùng tôi mài dũa cho con lão thì cũng phải gánh vác khả năng bị tôi cắn ngược lại một cái...Như cô nói, qua hôm nay thì cái gì vẫn là cái gì, tôi không nhớ bất cứ cái gì, các người tốt nhất cũng đừng thủ hạ lưu tình!”

...Ra khỏi biệt thự, đàn tây trang đen sớm nhận được phân phó rồi đi cùng Khương Lễ, sau này đàn người bị đưa đến cái gia tộc sát thủ trong truyền thuyết, về sau nếu có cơ hội, một bao Vong Ưu tán, bọn họ còn có thể sống một cuộc sống bình thường. Nếu không có cái phúc khí kia, cũng chỉ có thể vết đao liếm huyết, nói không chừng sẽ bốc hơi khi làm một nhiệm vụ nào đó.

Trước khi tạm biệt, Khương Lễ còn khó hiểu: “Trước khi hôn mê anh ta còn nói nhiều như vậy làm gì?”

“Lấy lui làm tiền, kiếm phân đồng tình.” Phong Tiểu Tiểu nở nụ cười: “Kỳ thật suy nghĩ của cậu ta cũng đúng, chẳng qua là vận khí không tốt, chọn một đối thủ quá mạnh mẽ.”

Vốn chỉ là một tiểu nhân vật, lại âm kén dương sai bị người đẩy lên vị trí không nên ngồi, trừ bỏ sống chết tiếp tục ngồi lên còn có thể có biện pháp nào?

Nếu không có một ông thầy như Lý Trường, phỏng chừng Phong Tiểu Tiểu bây giờ cũng chính là một tóc đỏ khác thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Bắt yêu

Đan dược Thái Thượng Lão Quân ra tay điều chế quả nhiên hiệu quả nhanh, chất lượng đảm bảo, không tác dụng phụ.

Sau hôm chia tay ở biệt thự, vì xác nhận hiệu lực của đan dược không giấy chứng nhận kia, Phong Tiểu Tiểu cố ý lượn vài vòng trước mặt tóc đỏ, nói dễ nghe thì gọi là nghiệm chứng, nói khó nghe thì là rảnh rồi đùa giỡn. Tóc đỏ quả thật đã khôi phục một bộ biểu tình kiêu ngạo vô pháp vô thiên, hoàn toàn không biết mình đang nhắm từ lâu mà đi, cứ thích đắc tội mấy vị thần tiên từng sợ phải chết.

Nhưng mà BUG(*) nhỏ vẫn phải có, ví dụ như xóa trí nhớ không loại bỏ được cô em gái ốm yếu khi tình dậy hỏi về người cô gái nhìn thấy ngày hôm đó. Ví dụ như nói đàn thuộc hạ của tóc đỏ tự nhiên bốc hơi khỏi nhân gian.... Vấn đề trước bị tóc đỏ tự cho là em gái ngủ mơ hồ, thuận miệng có lẽ qua. Vấn đề sau lại khó giải thích, có điều sau khi bị Khương Lễ ra tay chèn ép, lão đại giang hồ kết nghĩa cùng tóc đỏ rất nhanh bị thanh tiểu, vì thế sau khi tóc đỏ nghe đôi câu vài lời về kết cục của lão đại kia xong, cũng chỉ tưởng đối phương phạm tội bỏ trốn thuận tiện mang thủ hạ theo, oán giận vài câu rồi cũng bỏ qua.

(*) Bug: trong tiếng Anh nghĩa là con bọ, nhưng trong thuật ngữ tin học thì đây là từ nói về những lỗi nhỏ mà dựa vào nó mà can thiệp vào các chương trình máy tính. Cứ hiểu nôm na là lỗi hệ thống

Bởi vì trước khi tóc đỏ ăn Vong Ưu tán đã nhắc nhở, Dương Nghiễn coi vậy mà cũng xem trọng, thuê thám tử chú ý mọi tình huống xung quanh nhà tóc đỏ, sau đó phát hiện quả thật có người của lão Hồ tiếp xúc với cậu em trai trên danh nghĩa của mình. Cái loại chuyện mua hung này đúng là có thể xài đấy, nhưng mà sờ di không thể đánh nhịp liên tục cũng bởi mấu chốt là ở phí dụng.

Giá trị con người Dương Nghiễn kì thật rất cao, tựa như lời hắn tự nói về mình lúc trước, vài ngàn vạn chẳng là gì. Lão Hồ có tham ô cũng không ra được nhiều như thế, tính toán nhỏ nhất liền tính toán đến thẳng nhóc tóc đỏ mang tiếng con hoang nhà họ Dương này, mà nếu tóc đỏ có thể ra được số tiền đó thì trước đây hẳn cũng đã không chơi với Nhị Lang Thần lâu như vậy rồi.

Sản nghiệp sát thủ này chủ yếu là mua bán bằng tiền mặt, không có tiền, không phục vụ, vì thế hiện tại Hồ lão đầu đang rối rắm không biết nên thuê một tên sát thủ rẻ mạt hay là nên nghĩ biện pháp đi hốt một khoản tiền...

“Nhiều không dám nói, nhưng ít nhất thì hai tuần tới đây hẳn là không thành vấn đề.” Dương Nghiễn một bên đảo thịt trong nồi một bên vô tư kết luận.

Thời tiết gần đây không tốt, làm cho chuyện làm ăn của tiệm gốm cũng xuống dốc không phanh theo. Mấy vị thần tiên nhàm chán chẳng có chuyện gì làm, cả ngày ở trong tiệm thành một đồng, không phải lên mạng thì chính là vây quanh bếp, thường xuyên tụ tập chung một chỗ cũng khiến không khí càng hòa hợp hơn trước nhiều.

Nghe xong Dương Nghiễn nói, Phong Tiểu Tiểu đầu tiên là tỏ vẻ không đồng ý: “Anh cũng đừng quá tự tin, ý tưởng của một người thay đổi là chuyện trong nháy mắt, lỡ như lão Hồ đột nhiên tỉnh ngộ động kinh lên đập nồi bán sắt thì sao...Ừ, quả nhiên ăn chung với em gái Tinh Vệ là phải chọn ăn lâu, lại quăng thêm thịt xuống đi em”

Y Y bé nhỏ tay trái siết thành nắm, tay phải cầm đũa, vẻ mặt thâm cừ đại hận nghiêng răng nghiêng lợi không ngừng quăng đồ ăn vào trong nồi nước, phát

triển tình thần vì người quên mình, từ khi lên bàn ăn chưa hề động qua một miếng, không lấp đầy nồi nước này thì không bỏ qua....Coi tốc độ “lấp nồi” của cô, chống lại tốc độ tiêu hao của vài người lại cân bằng một cách vi diệu.

Khurong Lễ cắn chiếc đũa có vẻ rối rắm: “Hay là mọi người thuê mình đi, vừa lúc năm nay chỉ tiêu của mình không đủ. Mình giúp mọi người giết ông Hồ tỉnh trưởng kia, như vậy không phải tiện rất nhiều sao?”

“Không có tiền.” Dương Nghiễn liếc mắt qua một cái.

Thằng này quả nhiên là tâm độc thủ ngoan, Nữ Oa thuê chỉ cần một đồng, có giết thiên vương lão tử cũng không vấn đề. Minh bên này còn chưa há mồm đã trực tiếp ra giá sào 50 vạn, vừa nghe nói đối phương là tỉnh trưởng xong lại dứt khoát gấp 10, thật đúng là nghiêm túc khi giải quyết việc chung ở cùng nhà lâu như vậy cũng không thấy người ta cho mình cái giá hữu tình...

Lại nói trước sau Dương Nghiễn cũng tự phụ là Thiên Đình đệ nhất chiến thần, cho dù có tiền cũng không xài như vậy.

Khurong Lễ u oán liếc nhìn Dương Nghiễn, vùi đầu thương tâm cắn khoai tây—đồng bạn không chịu chiếu cố công việc làm ăn, xem ra đành phải dành thời gian về nhà nhận thêm việc cho đủ chỉ tiêu.

Có thể là do “lấp nồi” mỏi tay, Y Y bé nhỏ thả đũa vẩy vẩy cánh tay, thổi phào một hơi đứng lên nghỉ ngơi: “Em nghỉ trước một lát, mọi người ăn tiếp.”

Tật xấu của cô gái nhỏ này chính là không thể nhìn thấy chai lọ đựng chất lỏng, vừa thấy nồi lẩu là lập tức có xúc động muốn lấp đầy, cho nên muốn nghỉ ngơi cũng chỉ có thể đứng sang bên cạnh. Về phần ăn cơm? Vậy thì thế nào cũng phải chờ mọi người ăn xong rồi, thời điểm nồi lẩu cạn nước cái đã.

Bởi vì cửa hàng nghỉ bán, cho nên cửa đã đóng lại, mấy người ở nhà sau làm ổ trong căn phòng nhiệt khí bốc hơi, Y Y cảm thấy kín gió, đến bên cửa sổ thuận tay đem cửa sổ đẩy ra, sau đó kinh ngạc: “Trời lại mưa?!”

Ngoài cửa sổ quả nhiên là trời mưa tầm tã, lúc này đóng cửa sổ tán gẫu quá hăng say, không ai phát hiện chuyện này, một khi mở cửa sổ nhất thời một cổ hơi lạnh mang theo hơi thở ẩm ướt ủa vào.

“Không phải chứ?!” Phong Tiểu Tiểu cắn chiếc đũa ghé lại, vurun cỏ ra bên ngoài lại buồn bực: “Quần áo của tôi cả tuần rồi vẫn chưa khô, rốt cuộc thì trời khi nào có thể nắng đây?”

Chăn trong nhà đều sắp bốc mùi, theo lý thuyết thì tháng này đâu phải mùa mưa.

“Dự báo thời tiết nói là do ô nhiễm môi trường, vài năm nay khí hậu càng lúc càng khác thường, nói không chừng ngày nào đó lòi ra cái tận thế, mọi người đều chơi xong.” Dương Nghiễn cười nhạo: “Hay là cũng vì thế mà Li Trường ham thích tìm đồng nghiệp tu luyện, tranh thủ phi thăng trước khi tận thế tới.”

Phong Tiểu Tiểu vừa nghe cũng cười: “Nếu Ngao Quảng vẫn còn thì chuyện hành vân bố vũ này do hần quản. Quốc gia nếu có Long Vương tọa trấn, vậy một năm bớt biết bao nhiêu thiên tai.” Nói xong nghĩ đến cái gì, vỗ vỗ em gái bên người: “A, quên mất là em chết đuối ở Đông hải.”

Cô nương Y Y cũng không biết trả lời ra sao, cô là tinh quái truyền thừa, không mang theo trí nhớ, tuy rằng nghe qua thần thoại chuyện xưa, bản năng ghét thủy cũng có, nhưng đối với một cái tên vẫn là dậy không nổi cảm xúc gì.

Đang nói chuyện, ngoài cửa vang lên tiếng bang bang gõ cửa, mặc dù ở hoàn cảnh như vậy, lại cách một đường cộng thêm một phòng nhỏ nhưng mấy người không ai là tâm thường, tự nhiên vẫn nghe rõ ràng.

Loại thời tiết này còn có ai sẽ đến?!

Mấy người liếc mắt nhau một cái, cuối cùng phong Tiểu Tiểu ngẩng đầu sai khiến nhân viên cửa tiệm: “Tiểu Y, mở cửa xem là ai.”

Em gái Tinh Vệ ai oán liếc mắt Phong Tiểu Tiểu một cái, ngoan ngoãn chống ô đi mở cửa, chốc lát sau mang về ba tên côn đồ: “Chị Phong, bọn họ nói tìm chị.”

Ba côn đồ quen thuộc mang bộ mặt cười đến nhìn nọt.

“Mấy cậu...” Phong Tiểu Tiểu hết chỗ nói: “Chuyện gì?”

Ba côn đồ mày xem tao, ta nhìn mày, đẩy đưa đẩy đưa trong chốc lát rốt cuộc tuyển ra đại biểu: “Đại thần, bọn em có một người anh em muốn nhờ mọi người bắt yêu.”

“...”

Bắt yêu?!

Đề Nữ Oa đi chém giết bát com của đạo sĩ?!

Chương 37: Nghị định

Bất yếu... Nghiêm khắc mà nói cái này căn bản không nằm trong phạm vi kiểm chức của Phong Tiểu Tiểu. Đương nhiên, vốn từ sớm cô đã không thể hiểu công tác của mình là cái gì rồi. Theo lý thuyết thì là chủ cửa hàng đồ gốm, nói thực tế lại chuyên đi thu thập pháp thân tàn hồn của chư thần. Một khi đã như vậy, suy ra lâu lâu đi bắt yêu kì thật cũng không có gì to tát, dù sao xã hội hiện đại cũng lưu hành SOHO(*) thôi, phát triển toàn diện mới là hợp thời...

(*) SOHO: Vốn là tên của một thành phố Lower Manhattan thuộc thành phố Newyork, ngày nay nó được biết đến với sự thương mại hóa kết hợp pha trộn giữa các cửa hàng mua sắm và kiến trúc gang cô điển tạo nên sự thu hút lớn đối với khách du lịch trên toàn thế giới. Chúng ta có thể hiểu ý nghĩa của Soho như là một sự phát triển đa dạng.

“Nói trước tình huống gì đi đã.” Phong Tiểu Tiểu thả chén đĩa, ngồi vào một bên sofa hỏi một chút tình hình. Dương Nghiễn cùng Khương Lễ dù sao cũng rảnh rỗi, vừa ăn vừa nghe kể chuyện xưa.

Ba cô đồ ở bên cạnh do dự một chút, rồi cuộc mới mở miệng nói chuyện.

Sau khi trải qua sự kiện chết đi sống lại, thái độ nguyên bản của ba cô đồ với nhân sinh cũng thay đổi nghiêng trời lệch đất. Vốn tưởng rằng thần thoại chỉ là bịa đặt xa xôi, không ngờ sự thật so với nhận thức của mình càng huyền huyền.

Đã có thần tiên quái, như vậy giả thiết công đức thiện ác cũng sẽ không phải là tin đồn vô căn cứ, tuy rằng ba cô đồ chết đi cũng không nhìn thấy Hắc Bạch Vô Thường trong truyền thuyết, nhưng cũng không có chứng cứ chứng minh âm tào địa phủ không tồn tại, có cái nhận thức này làm điều kiện tiên quyết, ba cô đồ đương nhiên phải thay đổi triệt để, quyết chí làm người tốt... Đương nhiên, khả năng muốn bọn họ lễ phép thân mật ngũ giăng tứ mĩ(**) là không lớn bao nhiêu, nhưng chỉ cần không làm chuyện xấu, lâu lâu nhỏ một bãi nước bọt thì vẫn không đến mức bị kéo vào vạc dầu...

(**) Ngũ giăng tứ mĩ: chú thích chương 13

Sau khi được thả ra, chuyện đầu tiên ba cô đồ làm là hù dọa từng đứa từng đứa đã châm lửa đốt nhà mình, hù đến khi người ta tưởng oan hồn đòi mạng, cấp tốc khăn gói về quê thì không trở lại thành thị một bước, sau đó lại ăn nhậu một bữa với đồng bọn khác chưa rõ sự việc đã xảy ra, xem như chấm dứt chuyện cũ, chầu vàng rửa tay. Kế tiếp ba người nghiêm túc ngồi lại quy hoạch nhân sinh của mình, ví dụ như nên đi đâu làm, nên khôi phục quan hệ với người nào vân vân. Không ngờ công việc còn chưa tìm được, ba người lại gặp phải đàn anh đội trưởng siêu ưu tú thời trung học, lấy thái độ nhiệt tình chưa từng có lôi kéo vị đàn anh này đi ăn một bữa, lúc trước người ta nhìn ba cô đồ này cứ nghĩ là bị bám lên, không ngờ kinh hồn chưa chưa định lại nghe họ nói muốn hoàn lương?!

Căn cứ vào tình thần giúp người làm niềm vui, đội trưởng rất vui mừng đương trường bày tỏ thái độ, nói suy nghĩ thông suốt như vậy là quay đầu là bờ, các cậu muốn làm lại một lần nữa vậy thì xem ở tình cảm đồng môn tôi sẽ giúp đỡ vân vân... Tiếp đó không khí nhiệt liệt, tiếp đó hiện trường lửa nóng, tiếp đó hai chén rượu trút xuống đồ đội trưởng, ý nghĩ nóng lên bắt đầu phun mặt xanh mặt vàng.

Đội trưởng này không phải người bản thị, tốt nghiệp một trường danh tiếng xong, bởi vì công tác mà một người ở lại thành phố, dựa vào tiền lương mua một bộ phòng nhỏ, trang hoàng đơn giản xong liền hoan hoan hi hi chuyển vào, tuy rằng hàng tháng có áp lực tiền phòng, nhưng cũng bởi có động lực mà hăng hái dâng cao, một lòng thăng chức tăng lương lại mua xe, qua thêm vài năm cưới bà xã lập gia đình, từ nay về sau nhân sinh hạnh phúc an cư lạc nghiệp.

Nhưng mà mọi thứ ổn ổn thỏa thỏa được ít lâu thì vài năm gần đây nhà đội trưởng liên tục xuất hiện nhiều hiện tượng lạ, ví dụ như khi đi tắm thì cảm giác dòng nước trong bồn có thứ gì đó chuyển động, ví như trong nhà bật đèn mà không có người, nửa đêm rồi giường lại phát hiện ti vi mở, lại ví như có khi nhìn thấy trên sàn có vết máu uồn lượn...

Những chuyện không bình thường cứ lặp đi lặp lại, đội trưởng tự nhiên có chút sợ hãi, những điều đó hiển nhiên không thể bảo rằng ăn trộm ghé qua là có thể giải thích, như vậy câu trả lời thuyết phục nhất chính là có quỷ... Nhà đội trưởng ở nông thôn, người lớn xung quanh đều tin có ma quỷ, nghe mãi như thế, tự nhiên cũng bị tẩy não.

Mà ba cô đồ sau khi nghe xong, liên tưởng đến lời Lí Trường nói, mà quý ngày nay đã khó thành hình, cơ bản lý thể không bao lâu sẽ hồn phi phách tán, cho nên hoài nghi của đội trưởng cũng khó tin. Hơn nữa lúc trước đã thấy em gái Tinh Vệ, vì thể tình quang chợt lóe, đương trường khẳng định nhà đội trưởng là có yêu quái chiếm cứ.

Ý vào vài phần men say, lại thêm người ta vừa mới đồng ý giúp cả bọn giới thiệu công việc, vì thế ba cô đồ cũng đương trường vỗ ngực đảm bảo tìm người giúp đội trưởng trừ yêu, cũng là lí do họ ở đây hôm nay...

Nghe xong tiền căn hậu quả, Phong Tiểu Tiểu gật đầu: “Nói như vậy, suy đoán của mấy cậu cũng là có cơ sở.”

Nếu là thần tiên thì pháp thân chuyển thể kia khẳng định phải có thân thể, nếu không thân thể mà tiêu, pháp thân cũng tiêu theo. Qui hồn cũng thế, không phải linh hồn nào cũng may mắn như ba côn đồ có được cỗ linh khí tẩm bổ mà bảo tồn được...

“Có khả năng vị đội trưởng kia cũng là pháp thân của vị thần nào đó?” Dương Nghiễn cuối cùng cũng ăn no, lau miệng, nhấp miếng nước mới chen vào: “Đương nhiên hiện tượng gì tự nhiên mở ra cùng vết máu dưới sàn là khó mà giải thích, nhưng nói không chừng tình huống cũng giống như ba người bọn họ, đội trưởng trong lúc vô thức đã phóng ra linh khí bảo hộ nên con qui kia mới nán ná không chịu đi!”

“Có lí.” Phong Tiểu Tiểu lại gật đầu buồn rầu: “Như vậy ý anh là chúng ta nên đi xem?”

“Ý của anh là đi xem cũng không mất cái gì.” Dương Nghiễn không sao cả: “Kì thật cá nhân anh đối với việc tìm kiếm thần tiên này không có hứng thú, đồng loại thì có mấy cái là đủ rồi, cho dù trùng kiến Thiên Đình anh đây cũng chẳng phải Ngọc Hoàng Đại Đế, làm mấy thứ này không bổ dưỡng.”

“Điều này cũng đúng.” Phong Tiểu Tiểu quay đầu hỏi: “Các cậu không nói chuyện của chúng tôi đấy chứ?”

Ba côn đồ hai mặt nhìn nhau một bộ khó xử: “...cái này...”

Phong Tiểu Tiểu thấy thế cười lạnh một tiếng, nắm tay đưa lên uy hiếp: “Nói ra rồi?”

Ba côn đồ một đầu mồ hôi: “Kì thật bọn em cũng nói không rõ ràng, dù sao lúc ấy uống có chút hăng... Hẳn là có thể là đại khái... nói một chút nhĩ?”

“Không có gì, dù sao mặc kệ là bắt yêu hay bắt quỷ, trừ phi là thật, bằng không nếu là có người đùa dai, nhất định sẽ để lại hiện tượng không bình thường.” Dương Nghiễn sách một tiếng lắc đầu: “Nếu cuối cùng không ổn, một bao Vong Ưu tán anh đây vẫn có khả năng mua.” Hàng tồn kho của Thái Thượng Lão Quân bên kia không nhiều lắm, nhưng một bao hẳn là vẫn có thể lấy ra.

Khương Lễ đặt chén xuống, chạy đến hiến ân cần: “Tiểu Tiểu, mình đi với cậu, nếu cần cậu đưa mình một đồng, mình...”

“Đêm nay chúng ta xuất phát!” Phong Tiểu Tiểu không đợi người ta nói xong đã quyết đoán quay đầu.

Có đôi khi cô không thể hiểu nổi phương thức tư duy của vị sát thủ thế gia này—bản thân mình vừa lên chức đại thần còn chưa kịp khinh bỉ người khác đâu, còn người ta bộ dạng này dường như đã sớm xem mạng người như chuyện vặt từ tám trăm năm trước rồi...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Bắt đầu làm việc

Một nam một nữ một chó một chim...

Tổ hợp này nhìn thế nào cũng không thấy cùng thế ngoại cao nhân có thể níu kéo ra cái qui quan hệ gì, cho nên biểu tình đặc biệt sững sờ của bảo vệ khi mở cửa khu chung cư lúc ấy cũng là chuyện đương nhiên.

Ba côn đồ nhu thuận đi đằng sau đám Phong Tiểu Tiểu, đội trưởng khi nhìn thấy vài đàn em quen thuộc, ngấm lại rút cuộc chân chừ hỏi: “Đây là...các cậu mời bạn đến chơi?”

Ba côn đồ nhiệt tình giới thiệu: “Đây là cao nhân lúc trước bọn em nói đến, hai con kia là linh thú họ nuôi.”

Cao nhân Phong Tiểu Tiểu nhìn quanh trái phải: “Có nước không? Đi đường khát quá.”

Cao nhân Dương Nghiễn chặc chặc đánh giá phòng ốc: “Diện tích hơi nhỏ, nhưng đối với trình độ của giai tầng làm công ăn lương mà nói thì phòng này coi như không tệ.”

Linh thú chó cò nâng linh thú chim sẻ béo bình tĩnh bước vào, lưu lại hàng dấu chân đầy bùn...

“...” Đội trưởng kinh ngạc nhìn hàng tiểu đội như khách du lịch tham quan nhà mình một vòng, rất lâu không phản ứng. Rồi sau đó đội trưởng tựa hồ nghĩ thông suốt cái gì, quay phát đối diện ba côn đồ, vô cùng đau lòng: “Tao còn tưởng bọn mày muốn cái tà qui chính không làm côn đồ nữa, hóa ra bây giờ muốn làm tiên nhân chơi người hả?!”

Chỉ với trang phục và đạo cụ của tổ cao nhân linh thú này, đội trưởng đã cực kì khẳng định đối phương đến để lừa đảo.

Vấn đề câu thông giao cho ba côn đồ, Phong Tiểu Tiểu ở trong phòng vòng vo nửa ngày mới quay lại hỏi Dương Nghiễn: “Anh Hai, nhìn ra cái gì không?”

Dương Nghiễn liếc mắt vị đội trưởng còn đang phẫn hận nhìn ba côn đồ, bữu môi lắc đầu: “Anh ta không phải.”

Ý này người một nhà đều hiểu, nghĩa là vị đội trưởng kia không phải thần tiên chuyển thế.

Lo nghĩ, Dương Nghiễn lại bổ sung một câu: “Nhưng mà trong phòng này quả thật là có cái gì đó.”

Vốn nghe nói không phải là đồng nghiệp, Phong Tiểu Tiểu đã muốn xoay người ra về, nghe được câu sau mới ngừng lại: “Thần tiên? Yêu quái?”

“Cái nào cũng giống, hơi thờ nhàn nhạt, còn rất loạn, nhìn không rõ.”

Một vệt đỏ chợt lóe rồi tắt trên trán Dương Nghiễn, sau đó nhũ mày ần ần huyết thái dương: “Đề nghị lưu lại quan sát. Không biết cái sinh vật làm ra chuyện kì quái kia có ở trong phòng hay không.”

Đội trưởng sau khi đã nghiêm khắc phê bình ba côn đồ lại hồng hộc đi tới, vẻ mặt nghiêm túc: “Mấy người đừng ở nhà tôi giả vờ giả vịt nữa. Tôi sẽ không trả đồng nào đâu!”

Ba côn đồ xấu hổ, kéo kéo quần áo đội trưởng: “Đội Trưởng, bọn họ thật sự là cao nhân...”

“Cao nhân?!” Đội trưởng hừ lạnh “Có cao nhân hay không thì cũng không quan trọng.”

Phong Tiểu Tiểu không sao cả, gạt đầu: “Kì thật bọn tôi đúng là khó mà đưa ra được bằng chứng gì, cũng chỉ làm hết sức thôi. Anh không có cái ý kia cũng không cả.”

“Đội trưởng, chị lớn có khả năng khởi tử hồi sinh!” Ba côn đồ cho rằng Phong Tiểu Tiểu khiêm tốn, hết lòng thổi phồng.

Thổi càng lớn, vốn đội trưởng cũng đang có một phần do dự, hiện tại lại trở nên chắc chắn không còn nghi ngờ gì nữa, sắc mặt đại biến: “Bọn mày cho rằng tao là đồ ngốc hả!”

...

Thuận lí thành chương bị đuổi khỏi nhà, kì thật cá nhân mà nói Phong Tiểu Tiểu rất lí giải được tâm tình của đội trưởng—nếu trước sinh nhật 20, ai đứng trước mặt cô mà nói những lời đó, đuổi ra khỏi nhà coi như tốt tính, không đập chết đã là khách khí.

Mẹ nó, lừa gạt đến trên đầu bà, lại nói dối còn không có hàm lượng kĩ thuật như vậy, mày xem bà như con ngốc chắc?!

Cùng Dương Nghiễn liếc nhau một cái, hai người đều thấy bất đắc dĩ. Mọi người chưa ai từng gặp tình huống xấu hổ thế này, xem ra nhân phẩm cũng là do ba côn đồ kéo thấp.

Cái gọi là người không biết không sợ. Đội trưởng đẩy người là đẩy cực kì tự nhiên cùng thuận tay, làm những kẻ đã từng tự trải nghiệm qua chết đi sống lại như ba côn đồ trong lòng run sợ đổ mồ hôi lạnh, nhìn lên vị đội trưởng các loại thần phục ngưỡng mộ——người ta đúng là không sợ chết nha!! Đừng nói nhà anh còn hiềm nghi có một con yêu quái, coi như không có, dám đắc tội hai vị tôn đại thần này, chẳng lẽ không sợ người ta ghim gút tiểu nhân nhà anh?!! Cho dù người ta không ghim gút, để Xi Vũ biết không sợ người ta cầm một đồng tiền trực tiếp leo vào cửa sổ nhà anh giết người diệt khẩu sao?!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của ba côn đồ tái nhợt, sợ đến mức nói chuyện còn không ra thứ tự: “chị, đội trưởng bọn em, thái độ của đội trưởng có chút kia cái gì... hai vị đừng để bụng.”

Chó cỏ nâng chim sẻ béo một bộ lười nhác ghé vào bên đường chộp mắt, đối với tình huống vừa rồi không tỏ vẻ gì.

Phong Tiểu Tiểu không sao cả xua tay: “Bọn này cũng không phải xã hội đen, các cậu còn sợ bọn tôi đến tính toán sổ sách?”

Nhưng vốn là muốn hữu tình hỗ trợ, xem bộ dạng này thì vẫn nên thu phí là hơn.

Dương Nghiễn ngẩng đầu nhìn thời tiết âm u: “Trời sắp mưa rồi, tìm chỗ nào đó ngồi?” Tình huống hiện tại cũng chỉ có thể kiếm chỗ nào gần mà ngồi quan sát, nhìn xem nhà đối phương có xuất hiện dị thường gì không lại tính tiếp.

Tuy rằng hai người đối với việc bắt yêu này không phải quá ham thích, nhưng nếu có tiền khí trộn lẫn trong yêu yêu khí như vậy, lỡ đâu có thể gặp được vị đồng nghiệp nào đó thì sao?!

Quán nhỏ quanh nhà đội trưởng cũng rất nhiều, tuy rằng không quá hợp ý Dương Nghiễn, nhưng nghĩ chân thì vậy là đủ rồi. Đoàn người Phong Tiểu Tiểu đi đại vào một quán nhỏ, gọi một ít đồ ăn giết thời gian. Chưa đến nửa tiếng, dị thường còn chưa xuất hiện, đội trưởng đã kéo va li ra khỏi nhà. Mấy người hai mặt nhìn nhau, sau đó ba côn đồ đi hỏi thăm tình huống, không lâu sau sắc mặt không tốt quay lại: “Đội trưởng dường như phải đi công tác, trong khoảng thời gian ngắn là không trở về.”

“Hèn gì lúc nãy thấy va li hành lý để bên ngoài.” Dương Nghiễn lại biểu hiện ngoài ý muốn: “Như vậy cũng tốt, tiện làm việc hơn, đỡ cho bị anh ta nhìn thấy lại phải cắt công giải thích phiền toái.”

Quán không lớn, trên cơ bản nội dung cuộc nói chuyện không có khả năng giữ bí mật. Chủ quán nghe tuyên ngôn kiêu của ngao Dương Nghiễn như vậy lập tức đề cao cảnh giác, ra vẻ hoài nghi những người này đang nghiên cứu địa hình tính toán đi chòm chia. . .Càng đừng nói hình tượng của ba côn đồ lại rất có sức thuyết phục, vừa nhìn đã thấy bọn họ không phải loại người gì tốt. . .

“Chú ý ảnh hưởng.” Phong Tiểu Tiểu mất hứng: “Không thấy ánh mắt người ta nhìn chúng ta không đúng sao.”

“Ồ?!” Dương Nghiễn từ chối cho ý kiến, trả lời có lẽ.

Sắc mặt chủ quán lại biến, giả bộ một bộ bận bịu ngay thơ ‘tôi cái gì cũng chưa biết’ làm việc tiếp. Để lấy lòng, khi tính tiền người này còn cố làm ra vẻ thật hiền lành, cho chó cò nằm bên cạnh một ít xương cốt. . .Đáng tiếc chất lượng cuộc sống của Alexander rất cao, đối với những thứ thức ăn này luôn giữ một thái độ thật khinh thường.

Nhìn thấy loại phản ứng này, cho dù là ba côn đồ cũng không nhịn được thở dài: “Tâm người không cũ, mà sao tâm người hiện đại ngày nay đều lạnh lùng như vậy.”

Dương Nghiễn không để ý đám bên này, chút có chút không uống bia, đội trưởng đã gọi taxi rồi đi, khoảng mười phút sau, Dương Nghiễn đột nhiên đứng dậy lấy ầm ầm mi tâm: “Được rồi, chuẩn bị làm việc.”

Phong Tiểu Tiểu nhìn tầng trệt nhà đội trưởng, ngẫm hiểu đứng dậy, chủ quán đồng thời cũng hiểu chạy tới tính tiền, cười đến có chút cứng ngắc lại cản thận: “Mấy anh em ăn uống có hài lòng không? Chúng ta coi như là bạn đi ha, cho tôi vài đồng tiền vốn là được rồi.”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Yêu quái

Trước khi lên lầu, Phong Tiểu Tiểu thuận tay nắm theo một ít bùn trong chậu cây ở dưới, đến trước cửa nhà đã khóa của đội trưởng, tay cảm bùn hướng vào lỗ khóa nhấn một cái, chỉ trong chốc lát khối bùn kia liền thuận theo lỗ khóa mà trượt vào lắp đầy, còn vừa hơn cả chìa chính bản. Lại thoáng điều chỉnh một chút độ cứng, cong lại đẩy ra, cửa dễ dàng được mở. . .

Ba côn đồ nhìn xem thế là đủ lắm rồi, thần tiên ra tay đúng là khác hẳn, ngay cả làm chuyện xấu cũng trơn tru thuận tiện hơn mình mấy lần.

Cửa vừa mở ra, không đợi mọi người nhìn rõ trong phòng có gì, cái ập đến đầu tiên là tiếng gầm phẫn nộ oanh tạc—

“Tại sao!!!”

Mấy người bất thành linh bị dọa nhảy dựng, vừa nhắc đầu thì thấy nơi phát ra âm thanh là ti vi trong phòng khách.

Nhưng trong phòng lại không một bóng người.

Lúc này, người đàn ông trong phim đang ôm một cô gái hai mắt rung rung, tê tâm liệt phế bị ai gào rống: “Tại sao lại tra tấn bản thân, tra tấn tôi như vậy!!! Tôi yêu em đến thế chẳng lẽ em không có mấy may cảm giác nào sao? Tại sao em có thể cố tình gây sự như vậy....”

Khóe miệng Dương Nghiễn câu lên, nở nụ cười: “Thú vị, đội trưởng các cậu đi công tác lại không tắt ti vi?”

Ba côn đồ mờ hồi dầm dĩa, Phong Tiểu Tiểu lại phản ứng nhanh, đi theo vui vẻ: “Yêu quái thích xem phim ngôn tình đúng là thật hiếm thấy. Chuyện xảy ra trước đây ở nhà đội trưởng chính là này?”

Nếu chủ nhân không ở nhà vậy thì không nghi ngờ gì nữa là có thứ khác mờ ti vi. Còn may là thứ này thích xem phim ngôn tình, nghĩ đội trưởng nửa đêm có gặp phải cũng không đến nỗi sợ, nếu mà đối một con yêu quái thích xem kể chuyện đêm khuya. . .

Thuận tay đóng cửa, nhìn một vòng phòng khách, trừ ti vi cũng lại chẳng tìm ra được dấu vết nào, xem ra từ lúc cả bọn còn ở ngoài cửa loay hoay với cái ổ khóa thì đã bị phát hiện, bây giờ không biết chừng đang nấp ở cái góc nào đó nhìn trộm mọi người.

Xem xong Phong Tiểu Tiểu quay đầu: “Anh Hai, có phát hiện cái gì không?”

“Yêu khí nồng hơn lúc này.” Dương Nghiễn nhủ nhủ mảy: “Có chút tanh, phỏng chừng không phải loại tốt lành... Nhưng mà dù sao trước đây nó cũng chưa làm gì, nghĩ có lẽ cũng không có ý hại người, không biết cứ ở trong nhà này là vì sao.”

“Không phải đồng nghiệp?!” Phong Tiểu Tiểu có vẻ quan tâm cái này hơn.

Dương Nghiễn lắc đầu chắc chắn: “Không phải.”

Trước đây cảm nhận được tiên khí xem ra là của người khác lưu lại, hoặc là chính đội trưởng đã từng tiếp xúc qua vị thần tiên nào. Nghĩ nghĩ, Dương Nghiễn khom lưng vô vô chó cò bên người: “Alexander, đi tìm trong phòng có cái gì không.”

Hao Thiên khuyến được gọi tên, hắt xì một cái, miễn cưỡng khụt khịt ngửi xung quanh, sau đó dờ dẫm thông thả bước chân quanh phòng tìm tòi.

Thần khuyến đã bắt đầu làm việc, mấy người khác cũng tạm thời vây xem, Phong Tiểu Tiểu lấy khuỷu tay chọt chọt Dương Nghiễn: “Chó cò nhà anh làm việc không vấn đề chứ hả? Lỡ như con yêu quái kia khổ đối phó, bị thương hao Thiên Khuyến thì làm sao đây.”

“Tiểu yêu mới ra đời thôi.” Dương Nghiễn khinh thường: “Với yêu khí kia, xem chừng ngay cả biến thân nó còn không biết, linh trí nhiều lắm là tiêu chuẩn sáu bảy tuổi... Sau khi anh thức tỉnh, Hao Thiên khuyến cũng thức tỉnh theo, hiện tại phỏng chừng chống lại hai ba con tiểu yêu cũng không thành vấn đề.”

Phong Tiểu Tiểu nghi hoặc: “Sao anh biết nhiều như vậy?”

Mọi người đều vừa thức tỉnh, mình đây còn thức tỉnh sớm hơn người ta một đêm. Kết quả không ngờ người ta đã biết nhiều như vậy rồi, mình lại vẫn còn tỉnh tỉnh mê mê... Chẳng lẽ đây chính là khuôn mẫu nhân vật chính trong truyền thuyết, tiên thiên nhanh nhạy không gì không làm được, không có việc gì trạng B cũng khỏe mạnh?!

Phong Tiểu Tiểu đang buồn bực, Dương Nghiễn dường như nhận ra cô đang nghĩ cái gì liếc lại: “Cái anh đây thức tỉnh là Thông Thiên Nhãn, có thể thông biện khám phá thiên hạ vạn vật, nhìn đến yêu khí hoặc tiên khí thì tự nhiên có thể tự động phán đoán tiêu chuẩn của đối phương... Đây là bản năng phán đoán, tựa như em khi nặn búp tự nhiên biết cách nào tạo vật vậy thôi.”

Giải thích như vậy, Phong Tiểu Tiểu lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, gật gật đầu không thềm nhắc lại.

Lúc này là không có chỗ nói chuyện của ba côn đồ, đề tài thần thông linh tính quá xa xôi, trước đây hay bây giờ bọn họ cũng không là người trong cuộc, quả thực là không có tiếng nói gì chung với một nam một nữ này. Bọn họ cũng không thể ngay lập tức đi mua cuốn Kinh Dịch(*) hay thần thoại Trung Quốc để nghiên cứu học bổ túc đâu chứ.

(*) Kinh Dịch: là bộ sách kinh điển của Trung Hoa. Nó là một hệ thống tư tưởng triết học của người Á Đông cổ đại. Tư tưởng triết học cơ bản dựa trên cơ sở của *sự cân bằng thông qua đối kháng và thay đổi (chuyển dịch)* (Xem #Triết học dưới đây). Ban đầu, Kinh Dịch được coi là một hệ thống để bói toán, nhưng sau đó được phát triển dần lên bởi các nhà triết học Trung Hoa. Cho tới nay, Kinh Dịch đã được bổ sung các nội dung nhằm diễn giải ý nghĩa cũng như truyền đạt các tư tưởng triết học cổ Á Đông và được coi là một tinh hoa của cổ học Trung Hoa, nó được vận dụng vào rất nhiều lĩnh vực của cuộc sống như thiên văn, địa lý, quân sự, nhân mệnh... v.v... (nguồn wikipedia).

Chỉ chớp lát, chó cò Alexander như phát hiện cái gì, hướng về phía phòng tắm kêu một tiếng, sau đó quay đầu nhìn Dương Nghiễn.

Dương Nghiễn cùng Phong Tiểu Tiểu liếc nhau, đều bước qua, cửa phòng tắm khóa chặt, một nửa trên cửa làm bằng thủy tinh, mơ hồ có thể nhìn thấy có cái gì mập mạp bên trong. Nhưng dù sao ánh sáng trong phòng không tốt, lại cộng thêm thủy tinh đục ngầu, cụ thể là cái gì cũng nhìn không ra.

Phong Tiểu Tiểu quyết đoán làm một nữ sinh nhu nhược, đưa cái ánh mắt ý bảo Dương Nghiễn mở cửa. Dương Nghiễn trả về một cái trừng, đi qua gõ cửa, nhảm chán gọi: “Xuất hiện đi, chơi trốn tìm cũng không chuyên nghiệp, nhìn thấy mảy rồi.”

Bên trong không động tĩnh, hai người ngoài cửa lại nhìn nhau, gật gật đầu, hai chân dưới váy Phong Tiểu Tiểu dần dần biến ảo thành một cái đuôi rắn dài hơn hai mét, mi tâm Dương Nghiễn chọt lóe, cũng mở ra một đường tuyến màu đỏ như máu. Chó cò lui ra đằng sau Dương Nghiễn, nghe răng gặm nhẹ, trong cổ họng gầm gừ ra âm thanh đe dọa.

Dương Nghiễn đặt tay trên nắm cửa, vận vận một chút rồi mạnh mẽ kéo phăng, cùng lúc đó từ bên trong lao ra một cái đầu rắn to đùng, mở hàm đỏ lòm như chậu máu, lộ răng nanh, phun lưỡi tấn công về phía hai người, đứng mũi chịu sào đầu tiên là Dương Nghiễn.

Hai người ngoài cửa cho dù có là thần tiên đi nữa, nhìn thấy cảnh tượng này cũng hoảng sợ, đầu tiên chưa nói đến quái tượng của đối phương, cho dù là bé thỏ trắng ôn nhu, xuất hiện đột ngột cũng đủ hù người.

Phong Tiểu Tiểu chấn kinh, phản xạ có điều kiện lôi kéo Dương Nghiễn lui lại đằng sau, thuận thế xoay người quất đuôi rắn, đuôi rắn thô to cỡ cặp đùi gập cái đầu rắn cỡ chậu rửa mặt, chỉ một chiêu đã đem cái thứ hàng nửa vớ kia đập trở về phòng tắm, va chạm thật mạnh lên tường phát ra tiếng rền rì.

Hao Thiên Khuyến cũng nổi giận, trước mặt nó mà cũng dám không coi Nhị Lang Thần là cái đinh gì, đánh chủ cũng phải nể mặt chó chứ!!

Tự giác được tự tôn của bản thân bị vũ nhục nghiêm trọng, Hao Thiên Khuyến nổi giận gầm một tiếng vọt lên, cắn xé con cự xà chiếm hết một nửa phòng tắm, đối phương cũng không yếu thế, há miệng cắn lại.

Chờ khi Phong Tiểu Tiểu và Dương Nghiễn hồi thần đã phát hiện hai con động vật trong phòng tắm quay thành một đoàn, xem tư thế cơ thể thật không hài hòa...

“Khụ!” Dương Nghiễn ho khan một tiếng, cười lạnh: “Không ngờ, yêu quái ngày nay cũng dám kiêu ngạo như vậy sao.”

“Xà yêu?!” Phong Tiểu Tiểu lúc này mới nhận ra giống loài của đối phương, triền cần cùng chó cò chẳng phải là một con bạch xà thật lớn sao, cúi đầu lại nhìn đuôi rắn của mình ngấm ngấm, Phong Tiểu Tiểu nghiêm túc hỏi: “Cái này xem như nòi da xáo thịt nhĩ?”

Dương Nghiễn: “...”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Kí Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Hao Thiên khuyến thua cuộc

Tuy rằng xà yêu cũng là xà, nhưng đương nhiên không phải cùng một chuyện với cấp bậc cổ thần như Nữ Oa.

Tình quái tuy rằng tu luyện đến cuối cùng cũng có lẽ sẽ xuất hiện thành tựu kiệt xuất, nhưng dù sao chiều số con đường không giống. Tỉ như nói Phong Tiểu Tiểu là pháp thân truyền thừa, kế thừa tạo vật, điều này cũng có thể gọi là thần lực, cũng có thể gọi là pháp tắc. Mà xà yêu trước mắt rõ ràng là xài độc, vừa nhìn chính là tự mình qui hoạch tiến tu, tự thân tinh thông.

Ngay từ thời điểm ban đầu, tuy rằng xà yêu trong phòng tắm nhìn thật đáng sợ hung mãnh, nhưng như Dương Nghiễn nói, chỉ mới ra đời, chưa hoàn toàn khai mở linh trí, thần thông cũng chẳng bao nhiêu, miễn cưỡng bước chân vào được cửa tu hành thì phần lớn là do đập phải vận mồm chó, trừ bỏ thân hình thật lớn, bản sự khác không có bao nhiêu. . . Ít nhất so với Hao Thiên Khuyến có thể một ngoạm nát dùi cui điện kém không ít. Vì thế, Hao Thiên Khuyến cũng thuận lí thành chương chiếm thế thượng phong.

Nhưng đến khoảng thời gian sau, bởi vì bị áp chế quá mức thâm thâm, khi Hao thiên khuyến thành công cắn một ngụm thấy máu trên thân rắn, xà yêu thẹn quá thành giận phóng đại chiêu, xoay đầu rắn phun ra một đoàn sương mù dày đặc màu xanh lá.

Đoàn khí màu xanh lá mù mịt, cơ hồ đến mức độ hóa lỏng, bám dính vào cơ thể Hao Thiên Khuyến, nhất thời giống như có sinh mệnh chui theo lỗ chân lông.

Tiếp theo Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn nhìn thấy chó cò hung mãnh cứng đờ, sau đó run bần bật ngã xuống đất.

“Alexander!” Dương Nghiễn giận dữ, vọt vào phòng tắm đẩy đầu rắn ra ôm lấy chó cò.

Bạch xà bị đẩy ra bất thành linh cũng tức giận, chuyển mồm lại muốn phun ra một đoàn khí độc, cặp mắt dựng thẳng chống lại khuôn mặt phẫn nộ của Dương Nghiễn đột nhiên sững sốt...

Ba côn đồ sớm bị chuyện xảy ra hù sợ đến mức cứng họng, hai chân run rẩy đứng thẳng không nổi, bọn họ biết bên trong có hai vị thần, nhưng con rắn kia thoát nhìn cũng thật dã man. Có lẽ nhân vật chính sẽ không chết, nhưng không ai có thể cam đoan rằng phối hợp diễn sẽ không nhận com hộp ra về. Điều nói thần tiên đánh nhau phạm nhân tao ương, chỉ nhìn một cách đơn thuần tình hình chiến đấu kịch liệt bên trong, chỉ sợ không cẩn thận sẽ bị lan đến, mấy đứa như mình phỏng chừng không trôi qua nổi.

Hơn nữa sau khi nhìn thấy chó cò hung mãnh lại bị một luồng khí thu phục, Nhị Lang Thần cũng Nữ Oa cũng không có ý bùng nổ tiểu vũ trụ, ba côn đồ tuyệt vọng nhất thời nghe thấy tiếng Thiên Đường kêu gọi. . . À, không phải, là Địa Ngục.

Nhắm mắt chuẩn bị chờ chết, một giây, hai giây trôi qua, nửa phút sau. . . thật lâu không có cảm giác được đau đớn hay hôn mê gì đó như tưởng tượng, ngay cả âm thanh đánh nhau cũng không thấy, cả phòng một mảnh yên lặng.

Ba côn đồ nhịn không được mở mắt ra, tiếp theo chỉ thấy xà đại ca hung mãnh kia vắn vẹo thành một nắm trong phòng tắm, một đôi mắt dựng thẳng to to thường thường liếc một cái đánh giá Dương Nghiễn lại thẹn thùng dòi tằm mắt, trên hoa văn dữ tợn vậy mà xuất hiện một tia đỏ ửng. . .

Đây là cái tình huống khi gì?!

...

Phong Tiểu Tiểu cũng không có khả năng giải thích tình huống trước mắt, vốn cảm xúc phẫn nộ của Dương Nghiễn cũng bị phản ứng của hung thủ biến thành không biết nói gì.

Không khí xấu hổ trong chốc lát, Phong Tiểu Tiểu rút cuộc hoàn hồn, nhin không được ho khan một tiếng, trườn đuôi rấn vào phòng tắm: “Kia cái gì... còn đánh nữa không?”

Vừa nói chuyện đuôi rấn vừa vỗ vỗ trên đất, phần sàn bị vỗ dần dần hóa thành một cái đầm bùn lầy, rồi sau đó trong đầm bùn dần dần xuất hiện một vị Transformers...

“...Anh nói, em có có thể đổi một con uy vũ hơn chút được không?” Dương Nghiễn bắt đầu dề.

“không còn cách nào khác, em lại không biết thiên binh thiên tướng bộ dáng gì, tạm chấp nhận transformers đi, anh không thể để em nặn ra một Spider man chứ?!” Phong Tiểu Tiểu buông tay.

Một chiều này được ngộ ra sau khi đột kích vào nhà tóc đỏ, trong xã hội hiện đại những nơi có bùn không nhiều lắm, lỡ như gặp đối thủ khi ở chỗ không có đất thì Phong Tiểu Tiểu coi như bỏ. Vì thế sau khi nhận ra nguy cơ lập tức suy nghĩ, nếu có thể tạo vạn vật từ bùn, như vậy mình cũng có thể hóa vạn vật thành bùn chẳng?!. . . Lí thuyết mà nói chỉ cần nghịch chuyển thần lực lại là được.

Ti như nhìn theo góc độ hóa học, xương cốt con người được cấu thành từ axit photphoric, thịt mỡ cùng sợi lông trắng tế bào cũng có thể phân giải thành nước, mà những thứ đó đều là thành phần có trong đất. Thậm chí máu cũng có thể phân giải thành nước cùng oxi, là thành phần chủ yếu của bùn hồng. . .

Các loại yếu tố có khả năng cấu thành vạn vật, mà sờ dĩ bùn đất có thể tạo thành vạn vật, chính là vì nó không tha chỗ nào cả... Nói ngược lại, vạn vật chẳng qua là hình thái hoàn thành sau khi các loại nguyên tố phản ứng với nhau, mà bắt bọn nó sơ giải về hình thái ban đầu, cũng chính là một lần nữa biến bọn nó trở lại thành bùn đất. . .

Tuy rằng tạm thời còn chưa phân giải được vật sống, nhưng sau một trận nghiên cứu thực nghiệm, Phong Tiểu Tiểu phát hiện bản thân phân giải vật chết rất đơn giản... Khó trách Nữ Oa năm đó cảm đá mà vá trời được, không ngờ người ta là Đại sư ứng dụng nguyên tố.

Bạch xà rút cuộc phát hiện hai người trước mặt không đơn giản, người đàn ông kia không nói, ngay cả thú cưng cũng nuôi ra không bình thường như vậy. Cô gái kia lại càng quái dị, dưới thân vậy mà kéo theo một cái đuôi rấn, còn có một tay có thể chơi... Hào xà không ăn thiệt trước mắt, dùng cái đầu không được mấy linh quang của mình mà nghĩ, Bạch xà chần chờ một chút thì quay cuồng lại thành kích cỡ ngón tay, phun nhả cái lưỡi nhỏ há mồm ừ ừ: “Không đánh nữa, mấy người bắt nạt rấn!”

“Yêu, ác xà cáo trạng trước kia?!” Phong Tiểu Tiểu cúi người, lấy đầu ngón tay chọc chọc con rấn nhỏ: “Lí do của mày là gì? Ở trong này không chịu đi là vì sao?!”

Bạch xà lắc lắc thân mình nhỏ một trận, ừ ừ phun phun lưỡi: “Người ta muốn tìm bạn trai, ai biết mấy người đến khi dễ rấn.”

“...”

Hiện trường một mảnh trầm mặc.

Phong Tiểu Tiểu nhìn đối phương giống loài, nghĩ nghĩ: “Tên mày sẽ không phải là Bạch Tổ Trinh chứ?”

Đầu năm nay ngu qui thần xà đều có thể xuất hiện, đã xuất hiện một con Tinh Vệ, không chừng có khả năng Bạch nương tử cũng sống lại?! Như vậy theo mạch trình thám này mà nghĩ tiếp, có lẽ đội trưởng là Hứa Tiên chuyển thế... Kết quả này thật quá kinh tởm, Phong Tiểu Tiểu cảm thấy mình có điểm khó chấp nhận.

Con rấn nhỏ nghe được cái tên quen thuộc tựa hồ khôi phục được dũng khí, rất tự hào nâng đầu: “Bạch nương nương là thần tượng của ta, người ta cũng muốn được yêu đương, cũng phải tìm sói ca, sinh em bé, đầu Pháp Hải.”

“...”

Lại im lặng.

Thật lâu sau sau sau, ba con đồ mới mở miệng đánh gãy bầu không khí này: “...Nói như vậy, xà yêu này trốn trong nhà đội trưởng giả thần giả quỷ, là coi trọng anh ấy?!”

“...” Phong Tiểu Tiểu vì vị đội trưởng kia bị ai, có người theo đuôi như vậy đúng là xui tám đời.

Dương Nghiễn hết kiên nhẫn: “Còn dài dòng cái rấn! Mau nghĩ cách, thân thể Alexander ngày càng lạnh rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Tìm tri

Alexander trúng độc chạm mức báo động đỏ.

Đôi mắt với sắc mặt ngày càng đen của Dương Nghiễn, tiểu Bạch Xà dừng cảm đứng ra gánh vác trách nhiệm: “Em sẽ phụ trách!” Tiếp theo hít sâu một hơi, tích trữ dũng khí: “Thú cưng của anh đã không được, sau này em làm thú cưng cho anh nha! Em ăn ít ở nhỏ, không cần mặc quần áo, còn có thể giúp anh lấy bảo, nâng dép lê, biết giữ nhà, biết làm nũng~~~” Nói xong một hơi, trên mặt rần phiêu ửng đỏ.

“...”

Trầm mặc thật lâu sau, chữ thập trên thái dương Dương Nghiễn phập phồng như muốn bạo nổ, quay lại hướng Phong Tiểu Tiểu nghiêm túc đề nghị: “Bữa tối ăn canh thịt rắn đi!”

Lại ngừng một chút, nghiêng răng nghiêng lợi âm trầm “Đại bổ đó...”

Tiểu Bạch Xà hai hàng tệ tuôn.

...

Tiểu Bạch Xà trong xã hội hiện đại còn quý hiếm hơn cả động vật trong sách đỏ, nó tiến hóa được cũng là ngoài ý muốn.

Theo trí nhớ truyền thừa của con rắn nhỏ, nó tỏ vẻ bản thân là kết tinh tình yêu của cặp yêu quái nào đó thời cổ đại, đáng tiếc khi sinh ra tư chất quá kém, trứng ấp mãi không được, đôi cha mẹ kia sau khi dùng mọi biện pháp cuối cùng lại tuyệt vọng mà từ bỏ nó, trước khi đi vẫn làm hết trách nhiệm, theo thiên mệnh chôn trứng vào cái động phủ nghe nói từng là chỗ của vị thần tiên nào đó, tiếp theo liền hoan hoan hi dất tay nhau rồi đi sinh một đám trứng khác.

Vì thế năm tháng biến đổi, vì thế thương hải tang điền... cho đến khi thần tiên tình quái trên thế gian này đều ngã xuống, phi thăng phi thăng gì đó, trong thời hiện đại chẳng còn bao nhiêu đồng bạn, nó rút cuộc cũng full năng lượng chui ra khỏi trứng, từ lúc phá vỏ đến giờ vừa được mười tuổi, sinh ra đã là yêu thân, có linh trí của đứa trẻ, có thể biến đổi kích cỡ hình thể, có thể phóng độc,... Trừ những thứ đó ra thì cũng không khác gì với rắn thường.

Con rắn nhỏ không biết tu luyện này ở một mình trong rừng già vài năm, các loại hư không tịch mịch lạnh lẽo, gặp được toàn là những súc sinh không có tiếng nói chung, hoặc là có tiếng nói chung nhưng nhìn thấy nó đã thét chói tai cùng có ý đồ bắt giữ – nhân loại... Rút kinh nghiệm xương máu, sau khi tâm linh đã trải qua các loại thương tổn, con rắn nhỏ quyết định ra khỏi núi, đi hướng xã hội, đến thế giới rộng lớn kia tìm kiếm tiên bối Yêu tộc thỉnh giáo phương pháp tu luyện.

Lại vì thế, con rắn nhỏ trốn ở một hộ gia đình nào đó ngoài bia rừng, sau khi cùng chủ nhà xem xong ba tập tân Bạch nương tử truyền kì, con rắn nhỏ kích động tự cho là đã tìm được tiên bối Xà tộc thanh danh vang dội, tiếp theo bỏ ra nửa tháng xem hết bộ phim, trong đó lại cùng gia chủ nghiền ngẫm các loại phim ngôn tình vân vân, đến cuối cùng, tính cách đặc thù của con rắn nhỏ ngây thơ cứ thế mà bị định hình, hướng về con đường theo đuổi tình yêu tốt đẹp mà chạy như điên...

...

“Ồ tại nhà đội trưởng là vì muốn theo đuổi anh ấy, nửa đêm mơ ti vi là muốn xem phim bộ, vết máu bê bết trên sàn là vì chảy máu mũi khi nhìn thấy tạo hình của đội trưởng sau khi tắm, nước trong bồn tắm dao động là vì muốn tắm uyên ương...” Sau khi tổng kết đáp án, Phong Tiểu Tiểu rút cuộc nhận không được đỡ trán, kết luận với ba con đồ: “Tiết tháo của con rắn này đã mất hết, sinh mệnh đội trưởng của các cậu đã không còn uy hiếp, nhưng mà khả năng trong sạch khó bảo toàn... Tình hình là tình huống như vậy, các cậu xem nên làm gì đây?”

Ba con đồ mấy mặt nhìn nhau không biết nói gì, loại tình huống này quả thật có chút vượt qua năng lực tiếp nhận của mọi người.

Lại nhìn con rắn nào đó đã đổi thành bím lấy Dương Nghiễn, một con đồ nghĩ nghĩ chần chờ nói: “Đội trưởng tuy rằng đúng là có chút đẹp trai, nhưng tựa hồ so với Nhị Lang Thần còn kém xa... Theo em thấy, bây giờ nó hẳn là di tình biệt luyện rồi nhỉ?”

Tầm mắt Phong Tiểu Tiểu phiêu qua con rắn nhỏ, sau đó lại phiêu về, bình tĩnh gật đầu tỏ vẻ thừa nhận: “...Tôi cũng thấy vậy.”

Con rắn nhỏ vẫn đang cố gắng xoát hảo cảm với Dương Nghiễn: “Anh không chấp nhận được yêu đương khác tộc sao? Kì thật chỉ cần có tình yêu mọi thứ không còn là vấn đề, lúc này em có kích động chút xíu, không thấy rõ mặt anh... A, thật ra em biết một bác sĩ thú y không tệ, bộ dạng không chỉ đẹp trai, tính cách cũng rất ôn hòa, đương nhiên là không bằng anh rồi... nhưng mà hồi trước em vừa đến thành phố, không cẩn thận cái đuôi bị bánh xe nghiền qua, chính là vị bác sĩ này chữa trị, có muốn mang chó của anh đến thử không? Kì thật em cảm thấy anh ta đường như luôn thăm mẩn em, nể mặt em có lẽ sẽ giảm giá cho anh, tuy rằng anh không biết em có thể nói...”

“Cút ngay!” Vệt đỏ trên trán Dương Nghiễn như muốn bạo mở.

Vì không để động vật quý hiếm như vậy biến mất khỏi Địa Cầu, Phong Tiểu Tiểu vẫn tiến lên hòa giải: “Hay là mang Hao Thiên khuyên đi xem thử đi? Em cũng thấy đề bác sĩ thú y nhìn một cái thì đáng tin hơn, dù sao loại giải độc này em không am hiểu, nếu là ngoại thương thì còn đỡ...”

Chim sẻ béo không ngừng thét chói tai trên đầu chó cò, cừu thị cảm tức nhìn rắn nhỏ, xem ra rất muốn nuốt trọng đối phương như sâu bọ... Dù sao cũng là đồng nghiệp cùng phục vụ một vị thủ trưởng, quan hệ giữa Phác Thiên ung cùng hao Thiên khuyên tốt không kém lòng trung thành đối với Dương

Nghiễn.

Dương Nghiễn cắn răng: “Thú y có thể trị độc của xà yêu?!”

“Như anh nói vậy thì bác sĩ cho người cũng không biết gì rồi.” Phong Tiểu Tiểu bắt đầu dè: “Ít nhất phạm vi trị liệu của thú y phù hợp với Alexander nhà anh hơn... Ngoan, nếu thật không được nữa thì em nặn một cái thân thể mới cho Hao Thiên khuyên nhà anh dùng được không?! Chó Ngao Tây Tạng thế nào?”

“Chỉ với trình độ của em...” Dương Nghiễn cười khinh bỉ một tiếng, nhưng cuối cùng cũng dịu đi vài phần... Trước là hắn không nghĩ tới còn một chiêu chết rồi hồi sinh này, hiện tại ngẫm lại, có vẻ tình huống cũng không quá tệ.

Quyết đoán ôm lấy chó cò đứng dậy, Dương Nghiễn tà tà nhìn con rắn nhỏ có tự giác đang trườn lên chân mình: “Trườn cái rắm, còn không dẫn đường?”

“Ừa, chúng ta không ra xe đi sao?” con rắn nhỏ kinh ngạc.

“...” Phong Tiểu Tiểu không biết nói gì: “Lái xe cũng phải biết địa điểm chứ, mày nói cho bọn ta biết đường cùng cửa hiệu.”

Con rắn nhỏ há mồm nhanh nhẹn báo ra một chuỗi tên, rồi sau đó nói: “Bác sĩ kia mở phòng khám thú y gọi là phòng khám Tình Yêu, ở khu đó hình như rất nổi tiếng.”

Phòng khám Tình Yêu?! Sao cái tên này nghe quen quen vậy cả.

Phong Tiểu Tiểu chỉ tự hỏi một giây rồi lập tức buông tha, đến phòng bên cạnh biến về hai chân mới đi ra tiếp đón Dương Nghiễn: “Anh Hai, anh lái xe, em ôm chó nhà anh.”

Dương Nghiễn vội vàng gật đầu, cũng không nhiều lời, dấu Thông Thiên Nhãn rồi xoay người ra cửa, xuống lầu lái xe.

Khi đoàn người Phong Tiểu Tiểu nâng chó cò ra ngoài, xe đã chờ ở dưới lầu, Dương Nghiễn không kiên nhẫn nắm tay lái trùng mấy người, tỏ vẻ muốn nhanh chóng hốt bọn họ lên xe nhả ga chạy lấy người. Mà cách đó không xa chủ tiệm quán nhỏ nhướn đầu nhướn cổ nhìn lại, xem ra là muốn xem thử hàng người này rốt cuộc là chôm cái gì

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Phòng khám Tình Yêu

Khi đến cửa phòng khám con rắn nhỏ nhiệt liệt đề cử, Phong Tiểu Tiểu rốt cuộc mới nhớ ra vì sao cái tên này lại nghe quen như vậy.

Chủ nhân của chó chặn cừu gặp qua lúc trước cũng đã từng nhiệt liệt đề cử đến phòng khám này, nghe danh tiếng có vẻ rất được. Đáng tiếc lúc đó Dương Nghiễn không để một phòng khám nhỏ nhỏ vào mắt, tùy tay ném danh thiếp không biết đi nơi nào, Phong Tiểu Tiểu chỉ liếc mắt một cái tự nhiên ấn tượng không sâu.

Em gái lễ tân ở tiền sảnh chợt nhìn thấy nhiều người đến như vậy có chút kinh ngạc, dù sao tuy rằng có không ít người mang thú cưng đến khám bệnh, nhưng nhiều người như vậy lại chỉ để đưa một con chó, hơn nữa lại là một con chó cò, thì thật sự là hiếm thấy. Không lẽ tin đồn về sự kiện chó cò bắt cướp ở quảng trường ảnh hưởng sâu sắc đến thế sao?!

Nói thầm trong bụng thế thôi, em gái lễ tân vẫn rất nhanh tươi cười đón chào: “Xin hỏi quý vị đến để làm đẹp cho thú cưng, chích ngừa hay là khám bệnh?”

Dù rằng nhìn thấy những người này ôm chó cò bộ dáng hấp hối thì hẳn đúng là đến xem bệnh. Nhưng cũng khó đảm bảo rằng không phải chó nhà người ta đang nghỉ trưa?! Hơn nữa vẫn phải đi theo trình tự, lại nói, đăng kí thu phí cũng cần điền chút thông tin.

“Khám bệnh.” Dương Nghiễn kiên nhẫn không tốt nhìn một vòng, phát hiện ngoại trừ em gái này thì không còn người nào khác, vì thế mở miệng: “Bác sĩ đâu?!”

Em gái lễ tân cười như trước: “Bác sĩ trực ban sẽ quay lại ngay, không bằng bây giờ tôi đưa các vị đi đăng kí?”

Dọc trên đường đi tình huống của chó cò không chuyển biến tốt nhưng cũng không đi theo chiều hướng xấu, điều này làm trong lòng Dương Nghiễn cũng dịu hơn chút. Lại nói dù sao cũng đã đến đây, giờ muốn đổi đến phòng khám khác phòng chừng càng tốn thời gian hơn, còn không thể cam đoan bác sĩ ở

chỗ khác có khả năng chữa trị cho thú cưng nhà mình hay không. Vì thế tuy rằng không có mấy kiên nhẫn, Dương Nghiễn vẫn nhủ lòng mày cùng em gái đi đăng kí.

Điền xong thông tin, giao tiền, vừa làm xong thủ tục, một người đàn ông mặc áo blouse trắng xách túi mua sắm đi vào, ngũ quan rất bình thường, quả thật không thấy được đẹp trai như thế nào trong miệng Bạch Xà.

Vừa thấy trong phòng khám nhiều người như vậy, còn có một con chó cò đã đặt trên giường, áo blouse trắng rất nhanh phản ứng lại: “Thú cưng các vị có chuyện gì?”

Nhìn đến vị bác sĩ này, Dương Nghiễn quay đầu lại đi thẳng vào vấn đề: “Trúng độc.”

“À, trúng độc...” áo blouse trắng bình tĩnh gật đầu, thuận tay đi đến ghế sofa bên cạnh, chuẩn bị thả túi mua sắm xuống, sau đó đột nhiên sùng sốt: “Trúng độc?!”

Một con chó trúng độc?!

Nghĩ nghĩ áo blouse trắng có chút không xác định chần chờ hỏi: “Là ngộ độc thức ăn sao? Ăn nhầm socola?”

“Độc rắn!” Dương Nghiễn không kiên nhẫn: “Các anh chỗ này có thể trị hay không? Không thể thì nói sớm, tôi nắm thời gian đến nơi khác.”

“Rắn...” Áo blouse trắng có chút không biết nói gì, một con chó cò trúng độc rắn trong thành phố hiện đại... Tình huống này thì cho dù hắn làm nhiều năm thú y cũng chưa từng gặp qua: “...Cá nhân tôi đề nghị các vị nên đưa đến bệnh viện chính qui, độc rắn thì trừ huyết thanh cũng chẳng còn cách nào khác.”

Phong Tiểu Tiểu sách một tiếng: “Anh xác định?!”

“...” Áo blouse trắng không biết nói gì, hắn cũng hiểu đề nghị của mình có chút hoang đường, đưa một con chó cò đến bệnh viện cũng đã là quấy rối, lại muốn lấy loại được phẩm cao cấp như huyết thanh cho một con chó dùng... Phòng chừng bọn họ sẽ trực tiếp bị bảo vệ đá ra ngoài.

Tiểu bạch xà giấu trong tay áo Dương Nghiễn lặng lẽ nói: “Phòng khám này thật sự rất lợi hại, khi chữa cái đuôi em không cẩn thận cắn phải một con thỏ, vậy mà cứu được luôn á.”

Dương Nghiễn nghe được nhướn mày, mắt nhắm lại mở, nhìn thẳng áo blouse trắng nửa phút, đến khi đối phương bị nhìn đến mất tự nhiên mới đột nhiên mở miệng: “Tôi không tìm anh, vị bác sĩ tên Ngao Tiềm có ở đây không?”

Áo blouse trắng ngăn người: “Anh là bạn của bác sĩ Ngao? Đoạn thời gian trước anh ta đã từ chức, từ đó đến giờ tôi cũng chưa từng gặp qua anh ta.”

“Di động? QQ? Địa chỉ gia đình? Không thể nào ngay cả cách liên lạc của đồng nghiệp cũng không biết chứ?!” Phong Tiểu Tiểu xen mồm.

Vừa nghe câu hỏi của Dương Nghiễn cô đã hiểu, phòng chừng là anh Hai “xem” ra cái gì, nhưng mà hiện tại năng lực của mọi người đều quá cạn, rất nhiều điều Dương Nghiễn xem vẫn không trọn vẹn, cho nên có đôi khi vẫn không thể không mở miệng hỏi.

Áo blouse trắng chưa nói, em gái lễ tân đã một bộ dáng buồn bã mất mát than nhẹ: “Kỳ thật tôi cũng đã liên tục cố gắng liên lạc với bác sĩ Ngao...” Hoa trong gương trắng dưới nước, chuyện này là đã kích cỡ nào đối với một em gái bộ dạng không tính kém chứ.

Thì ra đúng thật là không biết... Phong Tiểu Tiểu cũng không có cách.

Cùng Dương Nghiễn liếc mắt một cái, sắc mặt người sau đã trầm muốn nhỏ nước. Mà ba côn đồ đã sớm lui đến một bên ngay cả thờ mệnh cũng không dám, dù sao cũng là bọn đến cầu người giúp đỡ nên thú cưng người ta mới trúng độc, lúc này ba người sợ Dương Nghiễn đột nhiên nhớ tới bọn họ chính là căn nguyên tai họa.

Thời điểm mấy người trầm mặc, áo blouse trắng đã rửa sạch tay đến bên người chó cò nằm ngay đơ trên giường, chống mí mắt, cầm móng, nhu niết một phen sau lắc đầu: “Tôi không có cách nào, các vị nên chuẩn bị hậu sự đi là hơn.”

“...”

Giết!

Gân xanh trên trán Dương Nghiễn rất hoạt bát mà nhảy vài cái, khi đang nghiêm túc cân nhắc tính toán khả năng giết con rắn nhỏ dưới ống tay áo này cùng áo blouse trắng một lúc, cửa phòng khám bị đẩy ra, lại một người tiến vào.

“Ủa?” Người vừa tới nhìn thấy mấy người bên trong đầu tiên là mừng rỡ, lại nhìn chó cò nằm trên giường bệnh sau mới biến thành kinh ngạc: “Chị em, chó cò nhà cô sao vậy?”

Lại là thanh niên chủ của con chó chán cừ, đối phương tỏ vẻ khó có thể tin khi gặp lại mảnh khuôn ở trong này. Dù sao lúc trước mình cho danh thiếp, người ta hoàn toàn không quan tâm, sau cũng chưa hề gặp ở trong này, anh thanh niên cũng nghĩ danh thiếp của mình đưa đã sớm bị vứt... Mà sự thật đúng là thế... Không ngờ hôm nay chỉ đi dạo thuận tiện ghé qua mua ít đồ dùng cho thú cưng vậy mà lại gặp được...

Dương Nghiễn không có tâm tình để ý anh ta, Phong Tiểu Tiểu bắt đầu dĩ buông tay giải thích: “Mãnh khuyến sắp treo rồi, danh y phòng khám này dường như đi ăn mắng khác.”

Thanh niên nháy mắt mấy cái, nghĩ nghĩ bưng tỉnh: “Các cô nói bác sĩ Ngao?”

“Vô nghĩa, bằng không chẳng lẽ là áo blouse này?!” Phong Tiểu Tiểu xem thường.

Thanh niên gật đầu: “Gần đây bác sĩ Ngao bị bệnh, hình như luôn tỉnh dưỡng ở nhà, các cô muốn tìm anh ấy nên trực tiếp đến nhà.”

“Nếu biết nhà anh ta thì chúng tôi đã... ách?!” Phong Tiểu Tiểu đột nhiên hoàn hồn: “Anh, anh biết vị bác sĩ kia?!”

Thanh niên vui vẻ: “Ồ sát vách nhà tôi chứ đâu, rất gần.” Vừa dứt lời, thanh niên cảm thấy mình hoa mắt, tiếp theo chỉ thấy Dương Nghiễn nắm cổ áo anh ta kéo ra ngoài: “Đưa tôi đi!! Lập tức, lập tức!”

“Ách...” Cường thường dân nam nhà lành giữa ban ngày ban mặt dường như không tốt đâu anh Hai.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Long Vương (1)

Vị bác sĩ họ Ngao nghe đồn rất đẹp trai cư ngụ tại một khu chung cư chất lượng thường thường, vừa lúc cách tiệm gốm của Phong Tiểu Tiểu không phải rất xa. Hàng xóm thì ngoại trừ thanh niên chủ chó chặn cừu chỉ còn hai hộ gia đình, một căn của hai vợ chồng trẻ, căn còn lại của một vị hư hư thực thực tiểu Tam nghe đồn được người bao nuôi.

Theo lời của thanh niên chủ chó chặn cừu, bác sĩ Ngao ngoại hình nho nhã, tính cách ôn hòa, thu nhập ổn định, còn có một tay nấu nướng tuyệt vời, chính là khuôn mẫu một chàng trai tốt thời hiện đại, cực kì thu hút nhiều người theo đuổi, bao gồm trong đó có vị tiểu Tam nhà bên.

Từ hai tuần trước khi bác sĩ Ngao sinh bệnh không rõ nguyên nhân mãi nằm trên giường đến nay, tiểu Tam cơ hồ ngày ngày đứng hạn đưa canh gà, ra về muốn lấy ôn nhu dịu dàng lung lay soái ca, đồng thời đối với mọi loại sinh vật giống cái xuất hiện gần khu vực ôm thái độ bài xích cực kì nghiêm trọng, rất giống tiểu boss giữ ai...

Đoàn người vừa nghe thanh niên nhiều chuyện vừa đi, còn chưa đến nơi, Phong Tiểu Tiểu bỗng nhiên dừng lại.

Cảm giác được người bên cạnh không tiến lên, Dương Nghiễn ôm chó quay đầu: “Sao vậy?”

Phong Tiểu Tiểu nâng cảm hứng một chỗ chia chia: “Em gái Y Y cãi nhau với người ta.”

“Cãi nhau?!” Dương Nghiễn ngẩn người.

Tính tình cô nữ sinh nhỏ Tinh Vệ chuyển thế này tốt thế nào mọi người đều rõ, hướng nội ngại ngùng không nói, bình thường thanh âm nói chuyện cũng không dám lớn tiếng, đối diện người khác chưa được hai giây mặt sẽ đỏ... Một tiểu nữ sinh như vậy, nói cô ấy cãi nhau với người ta, lại càng là cãi trên đường cái, điều này thật đúng là không thể tin được.

Dương Nghiễn nhìn qua theo hướng Phong Tiểu Tiểu chỉ, quả nhiên, cô gái nhỏ chống thắt lưng đứng bên đường, tranh chấp với người đàn ông kia chẳng phải Tinh Vệ trong cửa hàng nhà mình sao?!

Người đàn ông đưa lưng về phía mọi người ngược lại nhìn có vẻ tốt tính, chỉ có vết nước bắn trên tay áo là hơi bị churong mắt, anh ta thường thường mở miệng nói vài câu, sau đó rất nhanh bị tiểu nữ sinh đề cao thanh âm đánh gãy, đành phải ngậm miệng, một bộ yên lặng chịu đựng.

“Anh ta rốt cuộc là sờ ví tiền con bé hay là sờ mông nó?” Phong Tiểu Tiểu cả kinh đến ngây người, cô không hề nghĩ cô em gái nhỏ cũng có lúc tính tình lớn như vậy.

“Có khả năng cái nào cũng sờ.” Dương Nghiễn thuận miệng có lẽ, sau đó hồi thúc: “Mau đi thôi, loại nhiều chuyện này em hỏi sau cũng được mà, bây giờ...” Còn chưa nói xong đã bị thanh niên đánh gãy, chủ chó chặn cừu kinh ngạc, gọi về hướng người đàn ông đang bị Y Y rống đến nói không được nên lời: “Anh Ngao!”

Người đàn ông nghe gọi quay đầu, thấy thanh niên thì ngoác miệng cười cười, há mồm muốn nói gì, đáng tiếc rất nhanh bị Y Y túm cổ áo tiếp tục mắng.

“Người kia là Ngao Tiềm?!” Phong Tiểu Tiểu càng kinh ngạc.

Dương Nghiễn nghe được cái tên quen thuộc theo bản năng tập trung nhìn qua một cái, sau đó càng kinh: “Kia là Ngao...Ách?!”

Ngao Quảng?!

Bay nhanh trở lại câu chuyện, Dương Nghiễn nhìn thanh niên một cái, cúi đầu lại thiếp đến bên tai Phong Tiểu Tiểu nói vài câu, vui mừng vì nhân sĩ kế tiếp ra lò.

...

Đông Hải Long Vương xuất hiện ở đầu đường, vương tộc ngày xưa lưu lạc thành thú y...

Nghe được chân tướng sau Phong Tiểu Tiểu hết chỗ nói hồi lâu, thật sự không biết nên phản ứng gì.

Khó trách thời gian này cứ giông tố không ngừng, khó trách Y Y bé nhỏ vốn tính tình tốt như vậy lại đột nhiên trở nên nôn nóng táo bạo như vào thời kì mãn kinh. Trong nháy mắt khi biết thân phận người đàn ông đằng xa kia, mọi nghi vấn đều có đáp án.

Thanh niên chủ chốt cừu vốn thấy hàng xóm nhà mình bị rống thì rất căm phẫn, nhưng nhìn cô gái kia cũng là người quen. Cho dù không quen, đàn ông tốt không đấu đá với phái đẹp, thanh niên trong chốc lát không có cách, quay đầu: “Chị em, nhân viên cửa hàng chị từng có vấn đề với anh Ngao?”

“...”

Phong Tiểu Tiểu gạt nhẹ khóe miệng: “Sao có thể chỉ dùng từ “có vấn đề” uyển chuyển như vậy được, hai người này vốn là sinh tử đại hận.”

Nói vậy cũng không hề khoa trương chút nào, đời trước, Tinh Vệ chết đuối ngay tại địa bàn của Long Vương, tuy rằng nguyên nhân chính là Tinh Vệ ham chơi tự tìm, nhưng mặc kệ nói như thế nào, lưu lại bóng ma tâm lý cũng là đương nhiên.

Thanh niên chủ chốt chần cừ đầu tiên là một bộ gạt mình, tiếp theo giống như bùng tỉnh đại ngộ, xáp lại hạ giọng: “Anh Ngao từng đùa giỡn tình cảm của cô ấy?”

“Ừm...” Phong Tiểu Tiểu sờ cằm nghĩ nghĩ: “Nói chính xác hơn là đùa giỡn thân thể con bé...”

Một thiếu nữ nhỏ nháy mắt biến thành chim, biến dị kiểu này cũng không phải là lợi hại bình thường đâu.

“Phốc——“ Ba còn đồ vẫn luôn nghe lén bên cạnh phun lên, thấy Phong Tiểu Tiểu không hài lòng trừng qua vội ho khan xin lỗi: “Ngượng quá, không cần thận sắc nước miếng.”

Chỉ trong vòng mấy câu như vậy, cô gái nhỏ bên kia càng nói càng kích động, càng mắng càng to, ngay lúc đang cao trào, đột nhiên phát hiện đoàn hậu thuẫn của mình đến đây, kích động tới tím người cầu bệnh vực: “Chị Phong, anh Dương, mọi người đến từ lúc nào? Người này lúc này đụng phải em mà không thèm xin lỗi.”

Vị bác sĩ Ngao Tiềm bị Y Y kéo đến cầu bệnh vực bất đắc dĩ cười cười, vuốt vuốt nếp nhăn trên tay áo, lễ phép gật đầu chào hỏi: “Xin chào, lúc này là hiểu lầm, hơn nữa tôi cũng muốn tạ tội, nhưng mà em gái này...”

Muốn nói lại thôi, Ngao Tiềm cũng chưa kịp tìm ra được từ nào chính xác để hình dung.

Cố tình gây sự?! Ngay cả như vậy hình như cũng không đủ để hình dung, cái này quả thực là cố ý kiếm chuyện, nhưng hắn lại không nhớ nổi mình đắc tội đối phương lúc nào.

“Ý anh là tôi nói dối?!” Tiểu vũ trụ của Y Y lại bạo phát.

“Trước đừng nói vô nghĩa!” Dương Nghiễn đẩy người, ôm chớ cò chiếm vị trí đối diện Ngao Tiềm, nhủ mảy chần chờ một chút vẫn là quyết định để sau hắn ôn chuyện: “Bác sĩ Ngao phải không? Thú cưng tôi bị rấn cắn, nghe nói anh có thể trị?!”

Ngao Tiềm kinh ngạc, nhìn thanh niên chủ chốt chần cừ lại quay lại: “Tôi đã từ chức, anh đến Phòng khám Tinh yêu không gặp bác sĩ khác sao? Hơn nữa bị rấn cắn thì tốt nhất nên tiêm huyết thanh, tôi không có loại thuốc đặc trị nào cả.”

Thanh niên chủ chốt chần cừ vỗ đầu: “Đúng rồi ha, anh Ngao từ chức rồi, muốn chữa trị cũng không có cách nào.”

“Ai nói anh trị không được?!” Dương Nghiễn cắn răng: “Độc rấn cũng là một loại chất lỏng, cái này hẳn là sở trường của anh chứ nhỉ?”

Ý cười trên mặt Ngao Tiềm nhạt xuống, nhủ nhủ mảy, khách khí lắc đầu: “Tôi nghĩ có lẽ anh có hiểu lầm...”

Phong Tiểu Tiểu xen mồm: “Gần đây trời mưa thật nhiều.”

Ngao Tiềm: “...”

“Đúng là khá nhiều, chó nhà tôi cũng lâu rồi chưa ra ngoài đi dạo.” Thanh niên tiếp lời, đồng thời có chút khó hiểu: “Nhưng mà chuyện này thì liên quan gì

đến chuyện lúc này?”

“Không liên quan, tôi chỉ thuận miệng thôi.” Phong Tiểu Tiểu cười.

“...”

Ngao Tiềm trầm mặc một hồi lâu, sau đó rút cuộc gật đầu: “Được rồi, tôi có thể thử một chút, nhưng mà quá trình liệu không thể nhìn.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Kí Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Long Vương (2)

Thành quỷ, trở về.

Theo truyền thuyết người chết đi thành quỷ, tinh khí qui về thiên, nhục qui về thổ, huyết qui về thủy, mạch qui về trạch, thanh qui về lôi, động tác qui về phong, nhãn qui về nhật nguyệt, cốt qui về mộc, cân qui về sơn, xỉ qui về thạch, du cao qui về lộ, bộ lông qui về thảo, hô hấp khí hóa thành vong linh về với âm u.

[Cái đoạn này đau đầu chết mà chả hiểu gì, tà y chang Bàn Cổ khi khai Thiên lập Địa ý, edit ra không chắc lắm nên để vậy luôn, theo ta thì dịch ra thế này: “Tinh khí thành trời, xác thịt thành đất, máu thành nước, mạch thành trạch (trạch này chắc là theo nghĩa phong thủy, kiểu kiểu như ‘Long mạch’ á, chứ hông phải là ‘nhà’ đâu), âm thanh thành sấm, động tác thành gió, mắt thành nhật nguyệt, xương thành gỗ, gân thành núi, răng thành đá, mỡ thành đường, lông tóc thành cỏ, hơi thở thành vong linh về với âm u.]

Vừa đến nhà Ngao Tiềm, thanh niên chủ chó chặn cừu về nhà mình trước để cất đồ mình vừa mới mua ở phòng khám, thuận tiện xem một cái chó yêu đã xa mấy tiếng đồng hồ, còn đám người Phong Tiểu Tiểu thì mang theo chó đi vào.

Dương Nghiễn vào cửa đầu tiên là nhú mày, rồi sau đó lướt một vòng quanh căn phòng sạch sẽ thoải mái, lộ vẻ ghét bỏ: “Từ khi sao lại nồng nặc như vậy? Anh giết người?”

Ngao Tiềm ngẩn ngơ, sau đó cười: “Thì ra anh cũng không đơn giản.” Dừng một chút lại đáp: “Yên tâm đi, tôi không làm chuyện trái pháp luật, người chết là tôi.”

Sau đó khi mở mắt ra, hần phát hiện mình sống lại một cách kì lạ, mà đồng hồ trong phòng khách biểu hiện cho hần biết bản thân đã “chết” đi một thời gian.

Đáp án này hiển nhiên có chút ngoài dự đoán của Dương Nghiễn: “Anh chết rồi sống lại?”

Ngao Tiềm gật đầu, nhìn chó cò trong lòng Dương Nghiễn, chỉ chỉ hướng sofa: “Trước để thú cưng của anh trên đó đi.”

Chờ sau khi Phong Tiểu Tiểu giúp Dương Nghiễn đặt chó cò xuống, Ngao Tiềm mới đi lại, một bên thành thạo cúi người quan sát tình huống của chó cò, một bên ôn hòa tiếp tục nói: “Thân thể tôi không được tốt, vốn là tùy thời đều có thể chết đi, không kịp phát hiện bệnh tình, sau chỉ còn cách kéo dài thời gian... Không ngờ sau khi chết đi, lại phát hiện mình sống lại, thân thể tựa hồ cũng có chút khác thường.”

“Tình huống này cũng tương tự như Thái Thượng Lão Quân vậy.” Phong Tiểu Tiểu cười cười, sau đó xem Ngao Tiềm bộ dáng thật nghi hoặc kinh ngạc, vui vẻ hỏi: “Anh còn có phát hiện mình dị thường ở đâu không?!”

Ngao Tiềm nhú mày có chút chần chờ: “Dị Thường...”

Đoạn thời gian này hần luôn cảm giác cơ thể mình như có gì đó bành trướng, căng tràn đầy thân xác như muốn bùng nổ thoát ra, nhưng thể nào cũng không thấy cửa đột phá. Trừ điều đó, thì đại khái Ngao Tiềm còn phát hiện mình có khả năng điều khiển nước.

Con rắn nhỏ nghe nói tiền đối tượng thăm mền cũng không phải người thường, trườn ra xoát cảm giác tồn tại: “Soái ca! Soái ca! Anh có còn nhớ em không? Em là tiểu Bạch nè 〰”

“Tiểu Bạch?!” Ngao Tiềm ngẩn ngơ, có chút ngờ ngác trước mặt tiểu Bạch Xà miệng đang phun tiếng người: “Mày có thể nói?!”

“Đương Nhiên, lúc trước là em sợ dọa đến anh.” Tiểu Bạch Xà ngượng ngùng cúi đầu, nhãn nhó vụn vụn thân rắn: “Gặp lại em anh có vui không? Có phải rất kinh hi?! Có phải có xúc động muốn tỏ tình với em không?! Đúng là...”

Dương Nghiễn nắm con rắn nhỏ ném thẳng ra ngoài cửa sổ, không kiên nhẫn: “Đừng quan tâm đến nó! Nghe nói lần trước con thỏ nó cắn cũng được anh cứu? Chó của tôi cũng vậy, anh chữa như trước là được.”

Hiển nhiên Ngao Tiềm chưa phản ứng kịp trở lại: “...Đó là yêu quái?!”

“Chính anh cũng không bình thường được đến đâu.” Phong Tiểu Tiểu không nhịn được há mồm nói thật đã kích một phen.

“...”

Ngao Tiềm mặc mặc, bỏ lại chó cỏ mới vừa kiểm tra một nửa, đứng dậy: “Nếu vẫn là do con rắn kia cắn, chỗ tôi vẫn còn thừa chút thuốc có thể tiêm vào ngay.”

Thời điểm cứu con thỏ nhỏ, vừa vận Ngao Tiềm ở trạng thái sắp chết, tiểu vũ trụ bùng nổ khi sinh mệnh bị uy hiếp, không biết như thế nào mà có thể moi ra được thành phần giải độc. Bây giờ đã bùng nổ xong, năng lực trên người Ngao Tiềm cũng ổn định, nếu muốn hẳn lại làm một lần nữa chỉ sợ đã không có cách nào làm được... Không nói độc rắn này là biến dị, cho dù như lưu trình bình thường làm huyết thanh của loại độc rắn đã biết cũng phải mất khoảng 9 tháng. May mắn thuốc giải độc lần trước làm nhiều, dùng xong vẫn còn thừa một chút, vốn tính để trong nhà nghiên cứu thử xem, không ngờ lần này dùng vừa vận.

Lấy thuốc, tiêm vào, không đến vài phút, toàn thân chó cỏ Alexander vốn xơ cứng có dấu hiệu hòa hoãn, mắt thấy nghi ngại chút có thể hồi phục.

Mọi người lúc này mới ngồi xuống, chuẩn bị thảo luận một chút vấn đề của Ngao Tiềm.

Tiểu Bạch Xà đau thương, khóc kêu thê lương như một người vợ già bị chồng ruồng bỏ trượt về từ đường cửa sổ, một đầu chui vào lòng Ngao Tiềm cầu an ủi. Ngao Tiềm đầu tiên là cứng người, tiện đà thờ dài, mặc cho con rắn nhỏ trườn vòng vo trên đùi mình, rót mấy li trà cho khách.

“Tôi cứ thắc mắc sao dạo này mưa mãi không ngừng đâu, không ngờ là do Long Vương về vị trí cũ.” Phong Tiểu Tiểu uống một ngụm trà, mở lời dạo đầu. Rồi sau đó dừng một chút, nhìn Ngao Tiềm, tiếp tục: “Bản thân anh hẳn cũng nhận ra được một ít chứ nhỉ?”

Ngao Tiềm cười khổ: “Trước khi chết tôi phát hiện ngoài cửa sổ thời tiết rất âm trầm, mà trên dự báo thời tiết rõ ràng nói hôm đó trời nắng...”

“Dự báo thời tiết anh cũng tin?!” Dương Nghiễn vuốt lông chó cỏ vẫn chưa khỏe lắm, một bên xen mồm khinh bỉ.

“...” Không đề ý đến khẩu khí không được mấy thân thiện, Ngao Tiềm giả vờ chẳng có chuyện gì tiếp tục: “Nhưng lúc ấy thân thể tôi đã co giật, cũng không có tâm tư để ý những chuyện như vậy, sau đó đến khi hô hấp không thể khống chế, rốt cuộc ngã xuống... Nói vậy hai người cũng biết, người sau khi chết, mọi hoạt động cùng hô hấp đều dừng lại, nhưng não bộ vẫn có thể tiếp tục tư duy được trong một giờ...”

Bọn này biết cái rắm!!

Dương Nghiễn cùng Phong Tiểu Tiểu đều cảm thấy không biết nói gì, mọi người đã có ai chết lần nào đâu, làm sao có cái qui kinh nghiệm này?!

Ngao Tiềm tiếp tục nói: “Tôi cứ như vậy tỉnh táo mà cảm giác được bản thân đang chết, cho đến khi ý thức tiêu tán... Mà đến khi tôi phát hiện mình có thể mở mắt, đó đã là chuyện một thời gian sau, quý cô cùng lâu với tôi vừa lúc gọi người vọt vào, dường như nói dùng kính viễn vọng từ đối diện nhìn thấy tôi ngất xỉu trong nhà, cho nên tới cứu người... Cho dù tôi có hồ đồ, nhưng mà không đến mức mình rốt cuộc là chết hay ngất xỉu cũng không phân biệt được.”

“Kính viễn vọng...” Phong Tiểu Tiểu không biết nói cái gì, gặp được người theo đuổi hung hãn như vậy, thật sự không biết nói Ngao Tiềm gặp trúng vị này là đào hoa hay là nạn đào hoa nữa. Nhưng dù sao nghĩ lại, vận nữ giới của đối phương quả thật không tốt lắm, hư hư thực thực tiểu Tam chưa nói, một kẻ còn lại lại là con rắn....

Trong đoạn thời gian Ngao Tiềm sắp chết đến hôn mê rồi sống lại, khu vực này cứ như vậy đứt quãng mưa liên tục liên tục, cho đến mấy ngày gần đây Ngao Tiềm ần ần ý thức được năng lực hô phong hoán vũ, thu hồi năng lực cuồng bạo, lúc này mới dần dần nhìn đến bóng dáng mặt trời.

Đương nhiên ý thức được năng lực, nhưng hẳn căn bản không nghĩ tới, hoặc là không dám tưởng ra bản thân chính là Long Vương. ..

“Cho nên sau khi anh sống lại chính là ở nhà tĩnh dưỡng thuận tiện nghiên cứu dị trạng của thân thể? !” Phong Tiểu Tiểu tổng kết.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Sát thủ được thuê

Đại khái đã nghe được chuyện gì đã xảy ra với Ngao Tiềm, khi gọi Lý Trường nhờ cố vấn, đối phương trả lời có vẻ đương nhiên mười phần: “Là quí sẽ trở về quí, sinh linh vạn vật khi chết đều phải trở về thiên địa, chỉ có một hơi cuối cùng sót lại mới là chính mình, rồi sau đó hóa thành vong linh, ngoài ra không còn gì thừa lại.”

“Pháp thân chư thần có mệnh có yếu, kẻ yếu sau khi chết thì ngay cả hơi thở của bản thân cũng tự lại không được, tự nhiên chờ đợi kẻ đó chỉ có tiêu tán. Mà về kẻ mạnh, sau khi còi thể xác thể tục, còn lại pháp tắc bản thân cường đại một cách thuần túy, thiên địa âm u tự nhiên không dám nhận, vì thể đành phải đưa về hoàn dương...”

Lý Trường nghĩ nghĩ, sợ mọi người không thể hiểu được, vì thế lại đổi cách nói: “Ừ, nói đơn giản hơn thì giả thiết U Minh giới là một server không đủ linh khí mà hơn nữa linh kiện thì có vẻ bị biến chất, hiện tại lại đang trong tình trạng không có GM quản lý, một khi gặp phải chương trình có vẻ phức tạp cũng chính là gặp phải pháp thân tàn hồn cao cấp, server này sẽ ngừng vận hành, vì để không hỏng server, đành phải để mọi thứ trở về như cũ... Cái này thì tương đương với việc tự chữa BUG.”

“...Quả thật rất hình tượng.” Ngao Tiềm mỉm cười có chút cứng ngắc nhận xét, rồi khụ khụ vài tiếng hỏi người ở đầu dây bên kia điện thoại: “Xin hỏi ngài là vị nào?!”

Lý Trường cảm khái: “Gặp được nhiều thần tiên như vậy, đây là lần đầu thấy một người có lễ phép. Long Vương quả nhiên không hổ là người từng làm lãnh đạo, cùng đám thảo dân không giống... Ai ai, điện thoại tôi sắp hết pin rồi, mọi người chậm rãi nói chuyện, tôi cúp trước.” Nói xong không hề chờ bên này kịp phản ứng, điện thoại “bep” một tiếng cắt đứt.

Mọi người: “...”

Ba côn đồ rất quen thuộc vỗ mông ngựa: “Anh Lý đúng là ngày càng tiêu sái cá tính phóng đảng không kiềm chế được.”

“...” Phong Tiểu Tiểu dựng thẳng ngón tay cái: “Văn hóa của ba người đúng là càng ngày càng cao.”

Bây giờ vuốt mông ngựa đều phải dùng đến phép bài ti.

Không lâu sau, chó cỏ đã mở mắt khôi phục tỉnh táo, tinh thần chấn hưng nhấc bước quanh phòng, dường như con chó trúng độc lúc này không phải là nó vậy. Xét thấy trạng huống chó thoát nhìn cực tốt, tiểu Bạch Xà lúc trước đã từng thân thiết ném qua sự lợi hại cũng không dám ra ngoài đi dạo, leo từ đuôi Ngao Tiềm đến cánh tay, nằm im trong đó giả chết, coi như mình không tồn tại.

Ngao Tiềm rất có đạo đức nghề nghiệp giúp Hao Thiên Khuyển kiểm tra lại một lần, xác định đối phương đã không còn vấn đề, rốt cuộc gật đầu tuyên bố chó cỏ hoàn toàn bình phục.

Dương Nghiễn vui mừng, chim sẻ béo càng vui hơn, lúu rúu đậu xuống ngáy oai một chỗ với chó cỏ.

Ngao Tiềm nhìn chim sẻ, hỏi: “Con này cũng là thú cưng của anh?”

“Hao Thiên Khuyển, Phác Thiên Ứng.” Phong Tiểu Tiểu chỉ từng cái giới thiệu hai con thần thú hộ pháp không chút uy mãnh này, rồi sau đó chỉ Dương Nghiễn: “Đây là lão đại của chúng, Nhị Lang Thần.”

“...” Khóe miệng Ngao Tiềm co giật: “Cô đang nói giỡn hả?”

Con chó cỏ còn dễ nói, ít nhất còn nhìn ra được hình chó. Con chim sẻ béo kia... Thực sự cùng Phác Thiên Ứng là một loại?!

Phong Tiểu Tiểu cũng không thêm để tâm tới tâm tình của Ngao Tiềm, sự tình xong xuôi trực tiếp đứng lên bỏ chạy lấy người: “Xong việc rồi, bọn tôi cũng về trước. Có rảnh đến tiệm chơi, mọi người trao đổi nhiều hơn... Đúng rồi sau này anh vẫn làm thú y sao?”

Ngao Tiềm gật đầu: “Lúc trước thân thể không tốt, thích ở nhà nuôi dưỡng động vật nhỏ, học cũng là ngành này, không làm thú y thì cũng chẳng biết làm gì.”

Thần tiên thì thần tiên, mặc kệ nói thể nào, cơm là phải ăn, dù sao cũng không thể để mình đói chết.

Tuy rằng lần trước quả thật chết không thành, nhưng loại chuyện này không ai nói chính xác, chưa biết chừng ngày nào đó thật hồn phi phách tán, vẫn nên kiềm chế thì tốt hơn.

“Đúng rồi, vậy... Có muốn thuận tiện cho Phác Thiên Ứng kiểm tra luôn không?” Đoàn người đi đã đến cửa, đột nhiên Ngao Tiềm mở miệng.

“Vì sao?”

“...Dù nghe nói là thần thú, nhưng mà gần đây có dịch cúm gia cầm, lỡ như...”

“...”

...

Rốt cuộc trở lại địa bàn của mình, tiểu Bạch Xà ở lại nhà Ngao Tiềm không chịu đi. Dù sao đã biết địa chỉ nhà Long Vương, lâu lâu mọi người vẫn có thể

đến thăm.

Y Y bé nhỏ nghe nói người gặp trên đường là Đông Hải Long Vương, không nói hai lời về mở tiệm trước, dù sao cô cùng kẻ đó không có tiếng nói chung. Lúc này đám người Phong Tiểu Tiểu vào cửa, vừa lúc Y Y gọi thức ăn bên ngoài mang tới, rửa tay là có thể ăn cơm.

“Kỳ thật tôi thấy chúng ta có thể nói rộng phía sau cửa tiệm ra một chút, về sau trực tiếp ở lại đây luôn, mở cửa cũng tiện, buổi sáng cũng không cần chạy tới chạy lui.” Phong Tiểu Tiểu than thở, cuộc sống có người chăm sóc đúng là sướng, chứ nếu không bọn đàn ông vì sao có thể buông tha cho cả mảnh rừng rậm mà cuối cùng đều lựa chọn kết hôn được.

“Anh thì không sao, chỗ này cũng đủ rộng, nhưng mà căn phòng kia của em thì làm sao?” Dương Nghiễn không sao cả ngồi xuống, trước quầy mấy miếng xương cho chó cõ bên cạnh, lại xé mấy sợi thịt cho chim sê béo.

Hai con thú cưng ăn cơm không mấy nhiệt tình, rõ ràng chúng mất cấp bậc thức ăn ở cửa hàng, so sánh mà nói, chúng nó càng thường thức thức ăn đặc chế ở nhà họ Dương hơn.

“Cho thuê, vừa lúc tiền thuê nhà có thể trả công cho tiểu Tinh Vệ.” Phong Tiểu Tiểu cũng gấp một miếng thịt cắn.

Y Y có chút buồn bực: “Chị Phong, có phải em gây phiền toái cho chị không?”

Cửa hàng này thoạt nhìn cũng không thiếu người, lượng công việc của mình không tính nhiều. Hơn nữa chuyện phát sinh hôm nay, Y Y đột nhiên cảm thấy mình thật dư thừa.

“Không thể nói rõ có phải phiền toái hay không, kì thật nếu em ở lâu sẽ phát hiện cuộc sống vốn bình tĩnh có thể bị quấy rầy.” Phong Tiểu Tiểu cắn hết thịt rồi thở dài: “Lý Trường yêu cầu chị cùng anh Hai ra ngoài tìm đồng nghiệp, sau này phỏng chừng bắt yêu, coi bói, xem phong thủy cái gì cũng có thể tiếp xúc, cũng không biết là ngu qui xà thần nào còn có thể chạy đến.”

“Còn có sát thủ.” Dương Nghiễn không nói rõ nghịch máy tính trên bàn, vừa ấn phím vừa tỏ vẻ đương nhiên: “Anh không nói Xi Vưu, là nói cái kẻ muốn tới giết anh. . . Lão Hồ cùng thằng em kia của anh rồi cuộc lựa chọn thuê sát thủ, tựa hồ ngày hôm qua vừa giao tiền cọc, có thể trễ nhất là cuối tuần này đến thành phố chúng ta.”

“Cái tình huống gì?” Phong Tiểu Tiểu kinh ngạc thấu qua, Dương Nghiễn phối hợp đưa màn hình máy tính chuyển qua bên này, chia chia trang mạng giải thích: “Đây là mấy ngày trang mạng mấy hôm trước Xi Vưu chỉ, nghe nói việc làm ăn của các sát thủ tự do trên thế giới đều ở trên này. . . Dùng một loại mật ngữ ám hiệu nhất định trao đổi, máy tính phải tải phần mềm đặc thù mới có thể dịch ra nội dung, cũng không phải rất chìm, nhưng mà chính vì nó không chìm nên mới để người ta dễ tìm được.”

Phong Tiểu Tiểu vừa nhìn, quả nhiên có một vụ ám sát thái tử nhà họ Dương, hơn nữa trong trạng thái đã giao dịch, phía dưới còn có tin nhắn sát thủ để lại: “Gần đây vừa lúc đi ngang qua, tiện thể mua cái nước tương (*)”

(*) nước tương ý nói rảnh rồi, đi ngang, người qua đường, không quan trọng. . .

“...”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Xi Vưu muốn đi công tác

Bởi vì chuyện thuê sát thủ, tóc đỏ tựa hồ rất tự giác Dương Nghiễn sẽ không đến tìm mình phiền toái, vì thế rất kiêu ngạo lộ cái mặt, tìm được tiệm gốm, đâm đường người phát ngôn trước mặt Dương Nghiễn cộng thêm thị uy, một bộ tư thái ngưu B tổ về sắp trở thành thái tử nhà họ Dương.

Dương Nghiễn đối với loại hành vi trẻ con này tỏ vẻ khinh thường sâu sắc, hoàn toàn không để ý việc đối phương nhảy nhót làm trò. Nhưng ngược lại Phong Tiểu Tiểu vừa đi ra rồi nước nhìn thấy tóc đỏ rất vui vẻ: “Yêu, em trai tóc đỏ.”

“...” Em trai tóc đỏ đang đắc ý phi phàm đột nhiên cứng đờ, nửa căn thuốc lá trên miệng thiếu chút nữa rớt xuống.

Nhìn lại, em trai tóc đỏ kì quái: “Đây không phải chị dâu sao? Lâu rồi không gặp.” Về sau phỏng chừng muốn gặp cũng không thấy, mặc kệ là bị sát thủ tiện đường giải quyết hay là thủ tiết, dù sao công nhà họ Dương cả đời này cô ta cũng không thể bước vào.

“Quả thật đã lâu không gặp, cậu chờ tôi một chút.” Phong Tiểu Tiểu nói xong nhanh chóng húc vào nhà cầm máy tính ra, keng keng cuồn cuộn ấn một trận, đầu cũng không thèm ngừng thuận tiện hỏi: “Vương Vị đạo này khỏe không?”

Sắc mặt em trai tóc đỏ thoáng chốc đại biến: “Làm sao cô biết Vương Vi?”

Chẳng lẽ...

Người phụ nữ này tra được thân phận em gái mình, muốn dùng sự an toàn của con bé để uy hiếp mình?!

Em trai tóc đỏ nào bỏ luận âm mưu nhất thời ánh mắt nhìn Phong Tiểu Tiểu không mấy thiện: “Cô...”

Lời nói còn chưa ra khỏi miệng, đối phương đã đưa màn hình qua, đối diện chính mình, trên đó là mục lục tên thuốc của một trang bán hàng trên mạng, trong đó trên bài đăng mới nhất có một dòng chữ lửa đỏ to đùng đánh thẳng vào mắt——Thúc đẩy tiêu thụ bảo bối mới nhất Tây Tuyền Đan, số lượng có hạn, nhanh chân mua về.

Kế tiếp còn có bài giới thiệu sản phẩm: “Thành phần sản phẩm chọn dùng siêu tinh khiết, phần hồng không tạp chất, tổ ong, XXX... hơn mười loại được liệu quý báu tỉ mỉ luyện thành, là may mắn của tạo hóa, tây tuyền phạt cốt cải thiện thể chất, sau khi chủ tiệm cải tiến phương thuốc, bản thảo cấp càng thích hợp sử dụng không tác dụng phụ, những người tu luyện sử dụng sẽ XXX... Người thường sử dụng sẽ XXX... Mỹ dung đường nhan, trừ bệnh cường thân...”

Kế tiếp còn có ví dụ giới thiệu: “XXX, XX tuổi, một người phụ nữ bình thường sử dụng thuốc, trước nhiễm bệnh lậu, sau biến thành giang mai, lại XXX... Tầm y hỏi được hơn mười năm mà không thể trị, sau này sử dụng Tây Tuyền Đan theo đơn của bản tiệm, hiện các loại bệnh đều xóa bỏ, tuổi trẻ tỏa sáng bla bla...”

“...” Tóc đỏ cắn răng nanh khanh khách, về mặt phần nộ thoát nhìn rất có xúc động nhào lên đập cái máy tính lên mặt Phong Tiểu Tiểu.

Mà lúc này Phong Tiểu Tiểu còn nhiệt tình giới thiệu: “Bệnh tim bẩm sinh của em gái cậu dường như không có thuốc đặc trị, nhưng mà cá nhân tôi còn thấy đan dược này có hiệu quả, dù sao cũng là tây tuyền thôi, tính năng toàn thân đều tăng mạnh, đến lúc đó đừng nói chỉ là bệnh tim, cho dù...”

Còn chưa nói xong, đã bị tóc đỏ gầm lên một tiếng đánh gãy: “Cô có ý gì!”

Cười nhạo hần thi thôi, nhưng dám đem bệnh tình em gái hần ra nói giỡn?!

Rõ ràng có nghịch lân, nhân có uy hiếp. Đối với tóc đỏ, người khác đánh chửi châm chọc hần là chuyện nhỏ, nhưng duy chỉ có cô em gái chưa từng lộ mặt ra ngoài này, lại vì đối phương cơ thể không tốt, tóc đỏ từ nhỏ đến lớn đều yêu thương chiều chuộng nâng niu cô bé, ai dám chạm vào, hần có thể xông lên bẻ gãy tay kẻ đó.

Mẹ tóc đỏ là một cái bình hoa, văn hóa không cao, từ khi còn trẻ, ngoài khuôn mặt chỉ biết dụ dỗ đàn ông ra thì không có cách sinh tồn nào khác. Tóc đỏ chính là kết quả của những năm tốt nghiệp trung học rồi kết hôn với một ông chủ nhỏ.

Sau ông chủ nhỏ kia chơi chán, quyết đoán li hôn, mẹ tóc đỏ ngoài trừ một chút tiền chia tay thì không có cách kiếm tiền nào khác lại đi theo một kẻ côn đồ, tiếp đó thì có em gái tóc đỏ... Cuối cùng khi gặp được Dương lão đầu, mẹ tóc đỏ rất sợ quá khứ không mấy sáng rực cùng quá phong phú của mình gây trở ngại nhập hào môn, vì vậy quyết đoán phủ nhận có sự tồn tại của cô con gái như thế.

Tóc đỏ thì dù sao vẫn là con trai, hơn nữa là con trong giá thú, vẫn phải mang theo. Mà con gái thì có hay không có cũng chẳng sao, thân thể đối phương lại không tốt, càng không phải sinh ra trong một cuộc hôn nhân, mẹ tóc đỏ luôn luôn đơn giản nói với người ngoài là thân thích bà con xa... Kì thật Dương lão đầu không để ý, cũng không có hứng thú đi điều tra, nếu không thì chút kĩ xảo nhỏ nhọ ấy của mẹ tóc đỏ lừa được ai?!

“Hử?” Phong Tiểu Tiểu than thở một tiếng, nhìn về mặt phần nộ của em trai tóc đỏ, nói lời thăm thía: “Cảm xúc của cậu đối với chúng tôi có thể hiểu được, nhưng không thể vì thế mà chậm trễ em gái cậu.”

Dương Nghiễn xuy cười một tiếng, quay đầu chút có chút không vuốt ve chó cò bên người. Em trai tóc đỏ lại càng thêm tức giận, càng khẳng định hai người này là cố ý chọc giận mình, tức quá hóa cười: “Tốt... Ân tình của chị dâu thẳng em này nhớ kĩ, chúng ta cứ chờ xem!” Nói xong phui bước đi.

Dương Nghiễn về mặt bình tĩnh nhìn tóc đỏ bỏ đi, quay sang bầu môi: “Em cố ý chọc giận nó làm cái gì?”

“Thuốc là thuốc thật, nói cũng là nói thật.” Phong Tiểu Tiểu không sao cả đóng máy tính, đi tới ngồi xuống: “Chẳng qua nguyên bản là em muốn tìm một cơ hội len lén cho em gái kia ăn, nhưng ai bảo thẳng nhãi tóc đỏ này kiêu ngạo như thế làm chi.”

Đầu năm nay người thật thà luôn bị nghi ngờ, Phong Tiểu Tiểu cũng hiểu được bất đắc dĩ. Nhớ năm đó...A, ngày đó, từng có một em trai tóc đỏ tâm bình khí hòa cỡ nào, để nói chuyện cỡ nào, tuy rằng không ngoại trừ lí do đối phương bị mình hù sợ...

Vừa đuổi tóc đỏ đi không bao lâu, kẻ gần đây thường xuyên đến cọ com – Khương Lễ đến cửa, vừa đến trước hết là cho Phong Tiểu Tiểu một khuôn mặt tươi cười ngượng ngùng: “Tiểu Tiểu, sắp tới mình muốn đi công tác, vài ngày không thể đến được.” Ngữ khí thần thái là đầy đủ của một ông chồng ba tốt báo cáo hành vi với vợ.

“Đi thôi đi thôi.” Phong Tiểu Tiểu bất đắc dĩ gật đầu, lên tiếng trả lời có lệ, lời vừa ra chứng tỏ đối phương muốn đi làm việc, đề tài như vậy mình thật sự tiếp không nổi, cuộc sống sát thủ cùng thường dân cách quá xa, từ đầu tới đuôi cô không thấy nổi mình và đối phương có tiếng nói chung gì.

“Tiểu Tiểu muốn đặc sản gì không mình mang về cho? Lần này mình đi thành phố sát biển, chỗ đó hải sản khô gì đó không tệ.” Khương Lễ tiếp tục

ngượng ngùng hỏi.

Bờ biển...kết hợp với thân phận người trước mặt, Phong Tiểu Tiểu rất nhanh liên tưởng đến một loạt hình ảnh như là phân thây rồi chìm biển... , sau đó mặc: “...Không cần, có cần mình sẽ tìm Ngao Tiềm, chỗ đó anh ấy quen hơn cậu.” Đừng nói hải sản khô, người ta có muốn thì ngay cả cá voi cũng có thể mang ra.

Bờ biển?! Y Y bé nhỏ đi ngang qua nghiêng răng nghiêng lợi bẻ gãy cây bút.

“A” Khương Lễ ngoan ngoãn lên tiếng trả lời, đúng lúc này, bên ngoài tiến vào một người trẻ tuổi hi hi ha ha như tên côn đồ, cười hỏi: “Khương Lễ, anh còn chưa nói xong sao?!”

Khương Lễ lúc này mới nhớ tới đôi phương, giới thiệu với phong Tiểu Tiểu: “Đúng rồi Tiểu Tiểu, đây là một người bạn mình vừa mới quen, gọi Đường Cần.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Đường Môn

“Tình huống gì?!” Phong Tiểu Tiểu khó hiểu.

Trên cơ bản thì bạn bè của Khương Lễ cô đều đã gặp qua, phần lớn cũng chỉ đều là đám bạn học trên trường, về phần những người khác chưa thấy, phỏng chừng cũng là một đám người chuyên làm cái loại ngành nghề đặc thù kia...Tuy rằng đã có quan hệ chi tiết, nhưng xét về bên ngoài thì cô vẫn chỉ là một thường dân, Phong Tiểu Tiểu tự giác Khương Lễ hẳn sẽ không đơn thuần đến mức giới thiệu loại “bạn bè” kia cho cô.

“Đường Cần là mình mới gặp ở bến xe, anh ấy đến thành phố chúng ta tìm bạn bè, không ngờ vừa lên xe đã bị móc ví cùng điện thoại, cho nên mình giúp đỡ một phen.” Khương Lễ ngại ngại cười, sau đó mới giới thiệu cho người trẻ tuổi một chút: “Chỗ này chính là tiệm gốm Tiểu Tiểu mở mà tôi nói với anh.”

“Trước khi tôi tìm được bạn có thể ở chỗ này?!” Đường Cần cao hứng: “Cậu Khương, Cậu quả nhiên có đẳng cấp.”

“Không phải.” Khương Lễ lắc đầu: “Tôi với anh không quen, lỡ như anh lừa tôi, quay đầu lại trộm Tiểu Tiểu đi thì làm sao bây giờ.”

Đối với những chuyện hay người liên quan đến Phong Tiểu Tiểu, Khương Lễ vẫn luôn nghiêm cẩn nghiêm túc.

Đường Cần học máu, biểu tình không thể không chế được vặn vẹo hỏi: “Vậy cậu dẫn tôi đến đây là...”

“Tiện đường.” Khương Lễ trừng mắt to nghiêm túc nói: “Tôi đến tạm biệt Tiểu Tiểu, thuận tiện mang anh đến làm quen thôi.”

Nói lời khác cũng chính là đơn thuần khoe khoang, thẳng thắn sát thủ ngây thơ này hận không thể giới thiệu cho toàn thế giới biết cô gái mình thích.

“...”

Phong Tiểu Tiểu nhìn sắc mặt như táo bón của người trẻ tuổi, hảo tâm hòa giải: “Ồ một thời gian kì thật cũng không phải không được, chỗ này của tôi cũng đủ rộng, buổi tối còn thiếu một bảo vệ.”

Về phần nói người này có thể là ăn trộm?! Cùng lắm thì thời gian này để Hào Thiên Khuyến lại trông tiệm, cô cũng không tin có kẻ trộm nào ngu B dám đến nhỏ răng trong miệng chó?!

Đường Cần lệ rơi đầy mặt lời kéo tay nhỏ bé con gái nhà người ta: “Em gái, cũng là em tốt bụng, người anh em này quá không nể tình.”

“Không có việc gì, chẳng qua tiểu Khương quá thật thà, sau này tôi dạy cậu ấy uyển chuyển một chút.” Phong Tiểu Tiểu trấn an người trẻ tuổi, thuận tiện hỏi: “Đúng rồi, bạn của anh ở đâu, bọn tôi giúp anh tìm thử xem?”

Tìm sớm được chừng nào đuổi người sớm được chừng đó, tuy rằng không sợ người này giờ trò quí, nhưng có người ngoài cũng cảm thấy bất tiện.

“Vậy thì rất cảm ơn.” Đường Cần cảm ơn, đưa tay kéo quần lót: “May mắn tôi thông minh, viết địa chỉ thẳng bạn trong quần lót, em chờ một chút...”

Bị bỏ qua làm bối cảnh này giờ, Dương Nghiến rốt cuộc không thể nhịn được nữa, rống: “Vào bên trong coi!”

Mẹ nó, người này đúng là không thể cứu, trước mặt cửa hàng nhà người ta cùng một cô gái mà muốn còi quần?! Đây là thiếu ánh mắt đến mức nào.

Chờ Đường Cần vào nhà trong, Khương Lễ lập tức về mặt thần bí xấp lại nhỏ giọng: “Tiểu Tiểu, tính cách người này xem ra cũng không tệ, nhưng dường như thiếu một chút ánh mắt, cậu bình thường ở chung với anh ta chú ý nhiều một chút, có thể không nhìn thì tận lực không nhìn.”

Phong Tiểu Tiểu nhìn xa xăm im lặng, có thể để cho loại nam sinh như Khương Lễ đánh giá là thiếu ánh mắt, người này quả thật không đơn giản.

Lại qua một lúc, Đường Cần từ phòng vệ sinh gào lên: “Anh em bên ngoài có giấy bút không? Phiên toái cho tôi với, trực tiếp cho một cô gái xem quần lót không tốt lắm, hơn nữa không mặc thì tôi không được tự nhiên.”

“...”

Kêu kinh thiên động địa như vậy anh không xấu hổ sao?!

Rốt cuộc ép buộc một hồi sau, địa chỉ cùng số điện thoại người bạn Đường Cần muốn tìm đã được ghi lại, đối phương cầm tờ giấy một bộ cảm động, thuận tiện mượn di động của Dương Nghiễn gọi qua, đáng tiếc chỉ nghe được: “Tôi hiện không ở nhà, đang du lịch tìm kiếm kì ngộ. Nếu mượn tiền mời cúp, nếu còn tiền mời lên mạng tán gẫu, nếu...”

Sau đồng lời nói vô nghĩa, rốt cuộc xuất hiện tên của Đường Cần: “Tiểu Đường nếu đến thì tự tìm khách sạn, khoảng mười ngày nữa tháng tao trở về.”

Đường Cần sau khi cúp di động lệ rơi đầy mặt, quay đầu rung rung nhìn Phong Tiểu Tiểu ghen ngào: “Em gái...”

“Tôi hiểu tôi hiểu.” Phong Tiểu Tiểu đau đầu: “Khoảng thời gian này anh cứ ở đây trước, chuyện khác sau hãy nói.”

Đường Cần quệt lệ thút thít: “Trên đời quả nhiên vẫn còn người tốt!”

Phong Tiểu Tiểu không nói gì, Dương Nghiễn đồng dạng không nói gì, Khương Lễ về mặt ảo não giống như dẫn sói vào nhà...

...

Đường Cần dùng xong trả lại điện thoại cùng nói lời cảm ơn, Dương Nghiễn sao cũng được hắt cằm nói cứ dùng tạm chưa cần trả... Người ta là kẻ có tiền, cần bản không kém mấy ngàn đồng như vậy.

Lại sau Khương Lễ mang người ra ngoài ăn cơm, Phong chừng còn muốn dặn dò cái gì đạo lí vợ bạn không thể cướp vãn vãn. Chờ hai người rời đi, Dương Nghiễn lúc này mới châm điều thuốc, tựa vào thành cửa nhìn hướng hai người đi hồi lâu rồi mở miệng: “Người này chính là sát thủ được thuê giết anh.”

“Hử?!” Phong Tiểu Tiểu kinh ngạc: “Hắn có ý tiếp cận tiểu Khương?”

Sát thủ tự do gặp sát thủ gia tộc... Vận khí người này rốt cuộc là kém đến thế nào.

“Cái đó không phải.” Dương Nghiễn cười nhạo một tiếng: “Vị tiền cùng di động của hắn quả thật là mất, theo kết quả đọc tâm của Thông Thiên Nhân, hắn vốn dự định đến cửa như khách hàng bình thường rồi thần không biết quỷ không hay xử lí anh.”

“Thần không biết quỷ không hay?” Phong Tiểu Tiểu lặng lẽ cười hai tiếng, cái này không phải nói đùa sao.

Dương Nghiễn trừng lại một cái: “Nếu là người này thì có lẽ làm được.” Nói xong ngừng lại một chút hỏi: “Em nghe qua Đường môn chưa?”

Căn cứ theo nghiên cứu, sự tồn tại của Đường môn kì thật có tính chân thật, trong “Võ thuật hồi tông” của Vạn Lại Thanh có nhắc đến một người sử dụng Ngũ Độc Thần Sa gọi là Tứ Xuyên Đường đại tẩu, hậu nhân nghiên cứu ngược lại dòng lịch sử cho rằng xác thực là có một người như thế này ở thời kì Thanh mạc Dân sơ (hình như là cuối thời nhà Thanh và đầu thời Dân Quốc), sau đó tác giả tiểu thuyết Bạch Vũ tham khảo “Võ thuật hồi tông” rồi trích dẫn mở rộng viết thành tiểu thuyết võ hiệp, phóng đại Đường Đại tẩu thành Đường môn. Dựa theo tiểu thuyết, khái niệm Đường môn đương nhiên là ảo, nhưng mà nếu dựa theo truyền thừa của Đường Đại tẩu mà nói, sự tồn tại của hậu nhân Đường gia là chân thật. Cho nên Tứ Xuyên Đường môn cho dù không tồn tại, trọng hiện thực quả thật là có một cái Tứ Xuyên Đường gia.

Dương Nghiễn thoáng giải thích tình huống một chút, Phong Tiểu Tiểu rất nhanh hiểu được: “Ý anh nói người nọ am hiểu dùng độc?!”

“Dùng độc... nói đúng hơn thì phải gọi là chuyên gia hóa dược.” Dương Nghiễn trầm ngâm một chút: “Hiện tại Đường gia chỉ còn hắn là độc đỉnh, hơn nữa người này sớm không còn ở Tứ Xuyên, hộ khẩu trước mắt ở thủ đô, Đường gia dùng độc thật ra không mơ hồ như tiểu thuyết nói, ít nhất không huyền huyền bằng hai chúng ta, nhưng người này học chuyên ngành cũng là hóa học, dụng độc cũng coi như sắc bén, trên tay đã rơi xuống mấy mạng người, tự xưng hiệp nghĩa, một năm hiếm hoi mới nhận một đơn hàng, hơn nữa chỉ giết chính trị gia cùng thương nhân.”

Cho nên lúc này Dương Nghiễn mới không nhận lại di động, qui mới biết hắn bôi cái giống gì lên đó?

Hiệp nghĩa... Phong Tiểu Tiểu cười nhạt. Đồng thời cũng bày tỏ đồng tình với người này. Gặp phải Nhị Lang Thần Dương Nhị Ca, vậy thật sự một chút quyền riêng tư cũng không có. Khi chưa đối địch với anh ấy còn sợ, một khi đối lập đứng lên, không chừng trước đây mảy mai dầm bao nhiêu lần người ta cũng đọc ra.

Vị truyền nhân Đường gia này còn nghĩ thân phận mình ẩn nấp, lại không ngờ lại lịch của hắc đầu sớm không chỗ nào che dấu dưới Thông Thiên Nhân...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Khiêu khích

Đường Cần ăn cơm cùng Khương Lễ, trong quá trình bị bắt nhồi nhét nghe đối phương lảm nhảm lái nhái, từ chuyện đạo lý vợ bạn không thể cướp đến nhân phẩm đạo đức con người lại tới hải hòa xã hội rồi kết thúc bằng hòa bình thế giới... Ban đầu Đường Cần còn chưa hiểu ra sao, sau mới phản ứng lại, ra là thằng này sợ mình đào gốc tường nhà hắn.

Đường Cần suy nghĩ nửa một đầu đưng chết, buồn bực, mục tiêu của hắn là người đàn ông kia, thằng nhóc này nhìn bằng con mắt nào ra hắn có ý với con bé?!

Vì thế mà biểu hiện trung tâm, vì thế mà đưa tay lên trời thề, vì thế mà khó khăn hao tâm tổn sức để đối phương tin sự trong sạch cùng kiên trì và nhân cách của mình.

Rốt cuộc một bữa cơm khó nuốt có thể nuốt xong, sắc mặt Đường Cần khó coi như đầu bao tử. Có lẽ do thấy thái độ của hắn không tệ, Khương Lễ tự giác bản thân đã giải quyết một cái tai họa ngầm đang cao hứng, đứng lên tỏ vẻ muốn đi mua đồ dùng cuộc sống cho người này, dù sao cũng ở nhờ trong nhà người ta, không thể cứ dựa toàn bộ vào người khác hết được?! Lại nói Khương Lễ cũng không muốn cô gái mình thích chăm lo cuộc sống cho một người đàn ông khác... Có một tên Dương Nghiễn vậy là quá đủ.

...

"Cậu Khương, kì thật tự tôi mua là được, thật sự." Đường Cần bắt đầu đi đẩy xe mua sắm, đi song song bên cạnh Khương Lễ dạo siêu thị. Trừ bỏ mua kem đánh răng, bàn chải đánh răng, khăn mặt, thau rửa mặt, người sau còn hướng quầy thực phẩm lợn một vòng, sau đó lấy túi khoai tây hoặc là miếng thịt heo ném vào trong xe, rất nhanh chất đầy mùi vị cuộc sống gia đình.

Nếu không phải là do giới tính hai người không đúng, thì nhìn qua đây rõ ràng là một đôi vợ chồng mới cưới ân ái ngọt ngào mua thức ăn hàng ngày... Cũng chính vì là giới tính hiện tại của hai người không đúng, cho nên Đường Cần cảm giác hết sức không được tự nhiên.

Phải biết, nãy em gái ngày nay đối với tình yêu đam mê là nhiệt tình nồng cháy đến cỡ nào.

"Không sao, chúng ta mua thêm thức ăn, vừa lúc tìm Tiểu Tiểu ăn cơm chiều." Khương Lễ nửa chờ mong nửa luyến tiếc: "Mấy ngày sắp tới tôi không gặp được Tiểu Tiểu, để cậu ấy ở đây một mình thật đáng lo lắng..." Nói tới đây ánh mắt lại không tự giác bay tới chỗ Đường Cần, trần trụi tỏ vẻ rằng hắn là một trong số những lí do đáng lo lắng nhất...

"..." Đường Cần vuốt mặt đen, rất rối rắm hỏi: "Hay là tôi đi ở khách sạn vậy?"

Ánh mắt Khương Lễ sáng lên, lại rất nhanh âm thầm xuống: "Như vậy thì không được tốt đâu, Tiểu Tiểu mà biết sẽ tức giận."

"...Cậu yên tâm, tôi ở kia nhất định sẽ chỉ nói chuyện với anh Dương, cách Tiểu Tiểu nhà anh tuyệt không gần hơn 3 thước."

Thật sự là đủ, trên đời này làm sao có thằng đàn ông như vậy được chứ?!

Đường Cần hiện tại chỉ hận thời gian không thể đảo ngược, trở lại khi vì tiền bị móc kia, đập cho thằng khốn móc túi đó một trận. Nếu như không phải bị mất ví tiền cùng đi động, hắn phải lưu lạc đến nước này sao?! Vốn đang nghĩ ngoài ý muốn tiếp cận được mục tiêu là niềm vui bất ngờ, bây giờ mới phát hiện ra là tai họa. Làm xong việc nhất định lập tức chạy lấy người, đỡ phải tính thần hồng mắt.

Khương Lễ đối với người thức thời như thế này cảm giác cực kì vui mừng: "Vậy là tốt rồi, tôi... Ai nha có tôm tươi, Tiểu Tiểu thích nhất là ăn tôm!"

Nhìn tiểu nam sinh kia vén tay áo nhắm quầy hải sản cùng tranh đoạt với một đám phụ nữ trung niên, Đường Cần rốt cuộc không thể nhịn được nữa, về mặt hồng mắt lấy đi động ăn số điện thoại: "Này? Mày cái thằng khốn, trước gọi người mang cho tao ít đồ, tiền tao mất rồi... Cười cái mông, mẹ nó không ngờ đến có một ngày ông đây cũng bị trộm... Nhanh lên! Tao cần gấp bây giờ, thật sự chịu không nổi..."

Sau một lúc lâu, chờ khi Khương Lễ cảm thấy mĩ mãn ôm một túi tôm tươi trở lại, Đường Cần đã cúp điện thoại lại mang bộ dáng muốn sống muốn chết: "Mua xong rồi?" Nhìn tiếm lực của xe mua sắm không thể khai thác được nữa, Khương Lễ rốt cuộc gật đầu: "Ừ, đi tính tiền thôi."

Vì thế xếp hàng tính tiền, lấy xe chuẩn bị đi về, Khương Lễ vừa ngồi uống ghế điều khiển, Đường Cần đột nhiên mở miệng: "Tôi còn chút việc, cậu về trước đi, cho tôi mượn hai đồng ngồi xe buýt là được."

Khương Lễ khó hiểu: “Bạn của anh đi du lịch rồi, ở thành phố này lại không biết người nào, còn có thể có chuyện gì?”

“Này... kì thật lần này tôi đến ngoại trừ tìm bạn còn có chút việc muốn làm.” Đường Cần có vẻ chán chừ đáp.

Liên tưởng đến chiến tích ngồi xe lửa không bao lâu đã làm mất ví tiền của đôi phương, sợ người bị lạc xong thì Tiểu Tiểu lại hiểu lầm mình hủy thi diệt tích, Khương Lễ do dự trong chốc lát, rốt cuộc vẫn là yêu cầu cùng đi: “Anh có chuyện gì? Tôi đưa anh đi!”

“Thật không cần, tôi...”

“Không cần phải nói, lên xe!”

“...” Theo lời Đường Cần chỉ, lái xe một đường tới trước một tòa nhà, xe vừa đến đã phát hiện trước cửa có côn đồ lớn vồn. Khi đôi phương nhìn thấy Đường Cần thì định tiến lại, không nghĩ tới theo sau lại có Khương Lễ cùng xuống dưới.

Côn đồ sững sốt một chút, sau cũng rất nhanh làm ra vẻ bình thản dời mắt.

Đường Cần là thật sự bất đắc dĩ: “Bạn Khương, tôi chỉ đi lên ấn cái chuông cửa, có người hay không cũng sẽ lập tức xuống dưới, cậu ở chỗ này chờ tôi được không?!”

Khương Lễ lắc đầu về mặt nghiêm túc kiên trì: “Lỡ như lúc anh lên lầu lại gặp chuyện gì thì làm sao? Dù sao cũng chỉ một đoạn, tôi lên với anh.” Nói xong không đợi người ta từ chối vài câu, dứt khoát khóa xe, đi vào, mang một bộ không tính thay đổi chủ ý.

Đường Cần rối rắm, côn đồ càng rối rắm. Có người ngoài vòng tròn đi theo thế này, làm sao mình đem thứ đó đưa ra?!

Côn đồ bất lực nhìn thoáng qua Đường Cần, Đường Cần khẽ cắn môi, ánh mắt liếc qua Khương Lễ một chút, rồi sau đó khó nhận ra gạt đầu một cái.

Côn đồ ngẫm hiểu, xoay người trở vào bên trong hành lang. Đường Cần lúc này mới xoay người: “Được, vậy làm phiền cậu.”

Vì thế hai người cùng nhau lên lầu, vừa đi không mấy tầng, côn đồ lúc nãy mang theo một đám đàn ông có vẻ không dễ chọc nghênh ngang đi xuống, hai nhóm người nhìn đường không chớp mắt phảng phất như không thấy được đôi phương, rồi sau đó giao nhau ở hành lang, lại sau đó khi thoáng qua, đột nhiên một tên đàn ông lệch nghiêng bước chân, mạnh mẽ đánh lên người Khương Lễ.

Nhìn theo hình thể đối lập của song phương mà nói, một người cao lớn khôi ngô, một người gầy guộc yếu đuối, nhưng trong nháy mắt khi chạm vào nhau, vị cao lớn khôi ngô kia lại té nhào một cách khoa trương xuống cầu thang, ôm bả vai về mặt thống khổ: “Ai da!!” kêu to, trong thanh âm có phần nộ cùng hỗn loạn mắng chửi: “Mày mẹ nó dám đụng tao?!”

Khương Lễ vô tội nhìn ông ta: “Rõ ràng là ông đụng tôi...”

Đường Cần giả vờ giả vịt hòa giải: “Vị đại ca này, bạn tôi không phải cố ý.”

Người đàn ông nghiêng rầm rầm nghiêng lợi dữ tợn mắng: “Đau chết ông mày, nói không cố ý thì xong hay sao?”

Những côn đồ khác bắt đầu ồn ào: “Đúng vậy đúng vậy! Không thể như vậy thì xong được!”

Khương Lễ nhú mày, Đường Cần một bên vui sướng khi người gặp họa một bên khê khàng tránh ra: “Mọi người xin bớt giận, đừng...”

“Mẹ kiếp, đánh nó cho tao!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Đảo ngược

Cái vấn đề gây chuyện vờ vờ vịt của vị cao lớn khôi ngô thật ra không phải nguy trang, mà là thực sự phẫn nộ. Tuy rằng theo kịch bản, vốn hẳn nên làm bộ như bị tiểu nam sinh này đánh ngã, nhưng cái kia là dự định, là giả trang, mà không phải như bây giờ đau khổ, rớt khớp vai cùng ngậm máu...

Vị cao lớn khôi ngô hét lên sau lập tức ôm bả vai mình âm thầm rung rung, nếu không phải vì mặt mũi, hẳn đã sớm lăn lộn đầy đất mà không phải như bây giờ, ráng ngoài mạnh trong yếu dưới ánh mắt tràn ngập tán thưởng “anh em cậu hành động thật tốt” của Đường Cần... Mẹ nó! Không phải hẳn đang giả vờ đâu! Là thật sự cảm giác bả vai bị đụng rớt đó! Các loại xúc động rối rắm rít gào biết không... Thăng nhải này thoạt nhìn teo teo nhược nhược, vì

sao đưng trúng giống như đưng phải xi măng sắt thép vậy? Cái này không khoa học!

...

Nội tâm thống khổ của anh ta hiện thời không ai có thể cảm nhận được, dù sao cũng không ai cho rằng người thoát nhìn vẫn nhược như Khương Lễ có thể làm gì được hần. Trên hành lang, mấy tên côn đồ chỉ nhìn bằng mắt lướt qua thôi cũng biết cố ý gây chuyện đang chia làm hai vây quanh Khương Nghiễn, làm một đoạn hành lang trở nên chật chội, người sau ngoài con đường sau lưng có thể xoay người mà bỏ chạy cũng chẳng có con đường khác... Điều bọn họ muốn là cậu ta xoay người bỏ chạy.

Cục diện hiện tại cùng ý tưởng của Đường Cần rất đơn giản, muốn làm cho người ta vây quanh Khương Lễ, dọa thẳng nhóc này đi, sau đó mình đi theo kẻ cầm đầu quàng vai lên lầu ăn bữa cơm cùng thuận tiện nói vài câu. Nhưng không ngờ thẳng nhóc này nhìn yếu đuối vẫn nhược như thế vậy mà can đảm hơn mình tưởng, hoặc là cũng có thể gọi là ngu ngốc?!

Mi mắt nhìn lại càng chặt, Khương Lễ có chút tức giận nhưng vẫn kiên nhẫn: “Rõ ràng là do anh ta tự đưng đến, tôi chưa hề cử động.”

Đường Cần muốn ngắt, đây là lúc nào rồi, trọng tâm chú ý của thẳng nhóc này căn bản là không ở trên vấn đề chính?!

Người đàn ông muốn khóc, với cái thân thể nhỏ nhắn của đối phương, mình đưng lên chỉ làm bộ thôi, kết quả không nghĩ tới phản lực còn lớn hơn lực tác động, hiện tại người ta bình an vô sự, bả vai của mình suýt nữa rớt khớp lệch bên... Đây là muốn làm cái gì? Có còn để người khác sống hay không?!

Chần chờ nghĩ nghĩ, Đường Cần rút cuộc nhủ mày trong nháy mắt. Nếu hù dọa không đi, vậy thì đành phải ra tay thật, mặc dù cảm thấy thật xin lỗi tiểu nam sinh đã vurun tay giúp đỡ khi mình gặp khó khăn này...

“Không biết xấu hổ!” Nhận được ám chỉ, đám côn đồ không chút do dự tiến lên, nâng tay đẩy một cái khiêu khích tiểu nam sinh... Ừa, đẩy không động?!

Rút tay, nghi hoặc nhìn lại, lại quay sang nhìn vị côn đồ đồng bạn mới này “hành động rất tốt” đến nay còn ôm vai thống khổ, tên côn đồ không tin lại vurun tay, Khương Lễ mỉm mỉm môi, mạnh mẽ vung qua nắm đối phương cổ tay, thất lưng cong xuống, dễ dàng ném một vị côn đồ to khỏe, cao hơn bản thân một đầu lên không trung xoay nửa vòng vút ra đằng sau, xem cái nhấc tay kia thần nhiên thoải mái, ra vẻ quăng một người đàn ông trưởng thành không khác gì so với quăng búp bê vải.

Theo một tiếng vang nặng nề của một vật nặng nện xuống đất, cảm Đường Cần đã nhanh rút, ánh mắt tròn tròn như muốn lòi ra khỏi hốc mắt.

Vị cao lớn ôm bả vai gát lệ vui mừng, nhìn thấy có đồng bạn có thể lí giải thống khổ cùng kinh tủng của chính mình, hần rút cuộc có thể ngậm cười chín suối...

Khương Lễ một tay túm Đường Cần quăng ra phía sau lưng mình, an ủi nói: “Anh đừng sợ.”

“...” Em không sợ... Đường Cần tuân lệ, tiến triển này cùng với kịch bản trong tưởng tượng này không giống mà!

Nhóm côn đồ chần chờ trong một cái chớp mắt, sau dưới ánh mắt của đại ca mà nhào lên, Khương Lễ chống lan can một cái, thân thể vọt lên không trung, vòng người đá chân lưu loát đập ngã mấy người, tranh thủ đến không gian được nói rộng ra, thượng cẳng chân hạ cẳng tay, vì thế kế tiếp chính là một hồi đơn phương quần ẩu —— Quần thể bị ẩu đá.

Lại kế tiếp Đường Cần há mồm tròn mắt tưởng mình đang xem phim hành động Mỹ, một thân ảnh cơ hồ đạt đến tốc độ siêu việt qua lại giữa hành lang chật hẹp, đến, đi, lấy thị lực của Đường Cần chỉ kịp bắt được tàn ảnh.

Thân thể gầy yếu như con ác mộng bò lên nhóm côn đồ, liên tiếp một loạt tiếng đánh ngắn ngủi mà nặng nề cùng với tiếng kêu thảm thiết của quần thể bị ẩu đá tràn đầy hành lang, nhóm côn đồ dường như mầm cây non yếu ớt đáng thương đón nhận bão tố tàn phá, thậm chí ngay cả động tác chống cự tượng trưng cũng không kịp làm đã cảm thấy cơ thể yếu đuối của mình bị một lực thật mạnh chà đạp, không người nào có thể thoát khỏi bị đánh đến mặt mũi bầm dập thậm chí ngã xuống đất học máu.

Đại ca côn đồ lại tuyệt vọng, trong cơn vui đập nhìn về phía Đường Cần ánh mắt tràn ngập bi thương —— Đại ca, thể gian hùng khí như vậy anh kiếm ở đâu mà mang đến đây?

...

Ước chừng không đến 5 phút đồng hồ sau, một đám côn đồ nguyên bản vốn hùng hổ đã nằm xuống đất giả chết, không thể đứng dậy.

Đường Cần suýt chút nữa cắn lưỡi tự sát, ánh mắt hoảng sợ nhìn Khương Lễ như là quái thú tiền sử.

Nhưng ngược lại nhìn Khương Lễ không có chút nào bất thường, thu chân thả tay, đánh giá nhóm côn đồ trong chốc lát, quay đầu hỏi Đường Cần: “Anh có 7 đồng không?”

“...”

“Không có?!” Khương Lễ thất vọng nhớ tới quần cảnh không xu dính túi của đối phương, lại lưu luyến liếc đám côn đồ, trên đất một cái, ừy khuất thở dài: “Được rồi, vậy đành phải quên đi.”

“...” Đường Cần hoàn toàn không rõ đối phương đang nói cái gì, im lặng chịu đựng.

...

Rốt cuộc trở lại tiệm gốm, vẻ mặt hốt hoảng của Đường Cần rất nhanh thu hút sự chú ý của Phong Tiểu Tiểu. Hơn nữa cô phát hiện, khi mình chỉ huy Khương Lễ đi làm thức ăn, hoặc là khi mình không kiên nhẫn mà chỉ trích tay chân đối phương chậm chạp linh tinh, Đường Cần luôn sẽ vô ý thức phát ra âm thanh hít khí.

Dương Nghiễn yên lặng bàng quan trong chốc lát, rốt cuộc cũng phát hiện không thích hợp, tuy rằng Thông Thiên Nhân hôm nay đã sử dụng đến cực hạn, nhưng điều này cũng không trở ngại hẳn nhìn đến biểu tình của đối phương mà suy đoán ra đáp án.

Sau khi Phong Tiểu Tiểu túm Khương Lễ vào phòng bếp hỗ trợ, lại nhìn ánh mắt kinh hoàng của Đường Cần, trong lòng Dương Nghiễn rốt cuộc có đáp án, buông mí mắt không chút để ý tập trung trở lại màn hình máy tính, thuận miệng hỏi: “Tiểu Khương hôm nay ở bên ngoài đánh nhau?”

“A...A?!” Chữ a phía trước là vô thức trả lời, chữ a đằng sau là kinh hãi kêu sợ, Đường Cần xoay mạnh cổ nhìn Dương Nghiễn: “Sao anh biết?”

Dương Nghiễn không đáp, mí mắt như tước cũng không thêm nâng: “Tiểu Khương không phải hỏi anh muốn tiền chứ?”

“...Là muốn, nhưng trên người tôi không có tiền,” Đường Cần có vẻ rối rắm, hẳn không biết trong vấn đề này cũng có một mục như vậy, đối phương nghĩ đến chuyện lấy 7 đồng tiền của mình làm chỉ?!

“Xuy!” Dương Nghiễn khinh thường một tiếng: “May là anh không có tiền.” (ta đọc cái chỗ này mà mắc cười, nếu có tiền chắc tiểu Khương hủy thi diệt tích đám côn đồ kia luôn quá)

“...” Đường Cần đột nhiên phát hiện mình cùng những người này thật dự là không có tiếng nói chung, một lời của bọn họ mình nghe cũng không hiểu: “Anh Dương, cậu Khương từng luyện võ?”

Dương Nghiễn rốt cuộc nâng lên mí mắt tựa tiểu phi tiểu nhìn Đường Cần: “Anh sẽ không muốn biết chân tướng đâu.”

“...”

Hắn muốn biết mà...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Long Vương đến thăm

Tuy rằng tiểu Khương hung mãnh, nhưng điều này cũng không thể đánh mất tinh thần nhiệt tình với công việc của Đường Cần.

Đầu tiên không chiến mà hàng không phải là tác phong của hắn, tiếp theo, cho dù Khương Lễ có khó đối phó như thế nào thì không phải cậu ta sắp đi công tác rồi sao. Chớ sợ chớ sợ, đánh đánh giết giết chỉ là chuyện của những kẻ thô lỗ, mình là người nhã nhặn, phải chơi kỹ thuật sống...

Bữa tối ăn lẩu, ăn chung với Đường Cần thì như vậy là an toàn nhất, mọi người cùng xài một cái nồi, có chết cả lũ cùng chết...

Y Y bé nhỏ lại bắt đầu siêng năng hành trình lấp đầy nồi lẩu, Đường Cần nguyên bản còn muốn khách khí bắt tay chào hỏi cái gì, đáng tiếc lại bại lui sau mấy phút nhìn biểu tình nghiêm túc nghiêm rằng nghiêm lợi của tiểu Tinh Vệ.

Thời điểm Ngao Tiềm đến bữa cơm mới được một nửa, trên cổ tay còn treo một con bạch xà, nhìn thấy có người ngoài đầu tiên là sùng sốt, rồi sau đó ôn hòa cười cười, dưới sự tiếp đón của Phong Tiểu Tiểu cầm cái bát ngồi xuống kết nhóm.

Đường Cần cẩn chiếc đũa thọt thọt em gái Tinh Vệ bên người, nhỏ nhỏ tiếng: “Người này là ai vậy?”

Em gái đối với lãnh đạo Đông Hải có tràn ngập địch ý khó hiểu, nghiêm rằng nghiêm lợi suýt chút nữa bẻ gãy đôi đũa trong tay: “...Một tên sát nhân!” Mà chính mình là nạn nhân, tuy rằng đó là chuyện kiếp trước.

Đường Cần kinh tủng: “Kiểu ngạo như vậy?!” hắn hiển nhiên không nghĩ mình còn kiểu ngạo hơn đối phương.

“Đừng nói hươu nói vượn hại danh dự anh Ngao.” Phong Tiểu Tiểu vỗ đầu tiểu nữ sinh một cái.

Nguyên bản còn tưởng rằng Tinh Vệ chuyển thế sẽ đối với Long Vương không có oán niệm quá lớn, dù sao lúc trước mấy người ở nhà đùa giỡn nói đến Long Vương, phản ứng của đối phương cực kì bình thường. Không ngờ gặp gỡ trực tiếp mới biết được, người ta không phải không oán niệm, chẳng qua lúc trước oán niệm không gặp đối tượng để bộc phát mà thôi.

Ngao Tiềm cười gật đầu đối mặt với ánh mắt hóng chuyện của Đường Cần, rồi sau đó hướng Y Y cười: “Tôi nghe Phong Tiểu Tiểu nói qua một chút về chuyện lúc trước, thật có lỗi vì cho đề cho em mang một kí ức không vui, tuy rằng bản thân tôi không nhớ rõ.”

Dưới tình huống không sử dụng phù triện để đánh thức kí ức chủ hồn, mặc dù Ngao Tiềm đã khai phá ra một phần thần lực, nhưng cũng như trước không biết mình từng làm chuyện gì.

Truyền thuyết thì truyền thuyết, dù sao cũng không ai có thể cam đoan tính chân thật của chuyện xưa. Hơn nữa đối với nhân vật Đông Hải Long Vương này mà nói, ấn tượng của mọi người chỉ toàn dừng lại ở những phân cảnh hấn cùng Tôn Ngộ Không yêu nhau giết nhau, sau đó chịu đựng làm “thụ” bị lừa gạt tình cảm tài sản. Đem ra so sánh thì phân lượng của chim Tinh Vệ thật sự là không thấm vào đâu. . .

Đường Cần có chút hiểu lầm nhỏ, dù sao lời kịch của đối phương nói lên nghe thật ái muội, hình như đây là đang nói về một chuyện tình bi kịch xinh đẹp ngày xưa?!

Đổi sang thọt thọt Khương Lễ ngồi cách mình một Phong Tiểu Tiểu, Đường Cần ghé đầu qua nhỏ giọng hỏi: “Người này từng đùa giỡn tình cảm của em gái Y Y?”

“...”

Đã nói rồi, Y Y bị đùa giỡn là thân thể. . .

...

Ăn xong một bữa cơm sòng ngằm mẫn liệt, Đường Cần chạy đến phòng mình sắp xếp đồ dùng cá nhân, phòng chừng còn muốn thuận tiện sắp xếp lại hóa chất lấy tới tay bằng một quá trình gian nan mà thấm thiết lúc chiều. Thừa dịp không có người vướng víu, Phong Tiểu Tiểu vội hỏi Ngao Tiềm: “Anh Ngao đến có việc gì không?”

Là muốn sòng thần hay lũ lụt? Không phải Đông Hải Long Vương vừa mới khôi phục không bao lâu sao? Lúc này đột nhiên chạy đến khiến cho Phong Tiểu Tiểu có loại mưa gió sắp đến.

“Kì thật cũng không phải chuyện lớn gì. . .” Những lời này cũng không có hiệu quả giải tỏa không khí căng thẳng, thấy Phong Tiểu Tiểu như trước một bộ trạng thái đề phòng giống lâm đại địch nhìn chính mình, Ngao Tiềm có chút xấu hổ ho khan một tiếng, cười cười nói tiếp: “Kì thật anh đến là để vay tiền.”

“Vay tiền?!” Phong Tiểu Tiểu kinh ngạc, Đông Hải Long Vương muốn vay tiền của mình?! Thế giới này quả thật quá huyền huyền, chẳng lẽ đối phương đang dự định đóng tàu Noah lần nữa?

Nói được câu đầu, câu sau thì dễ nói hơn, Ngao Tiềm gật gật đầu: “Nói vậy hai người cũng biết, công việc lúc trước của anh vì thân thể không tiện đã xin nghỉ, mà tuy rằng xin vào phòng khám thú y khác không phải không được, nhưng thời gian gần có lẽ không quen. . .Dù sao cũng là muốn đổi một chỗ khác bắt đầu lại, anh tính mở một tiệm của mình, nhưng tình hình tài chính hiện tại thì ngoại trừ tiền tiết kiệm vẫn còn thiếu một chút. . .”

Nguyên bản vì thân thể không tốt, nghĩ qua một ngày tính một ngày, cũng không tính cưới vợ tranh sự nghiệp cái gì, cuộc sống của Ngao Tiềm tự nhiên là thích ứng trong mọi hoàn cảnh. Mà hiện tại không giống, bởi vì mà hồi sinh ngoài ý muốn khiến tai họa ngằm trong cơ thể được giải quyết, Ngao Tiềm cũng bắt đầu muốn tính toán cho tương lai.

Không nói thân là Long Vương đầy ngạo khí, thì dù chỉ là người đàn ông bình thường cũng không mấy người nguyện ý qua một cuộc sống vô vị tầm thường, cái khác không nói, phòng ở hiện tại cũng là thuê, đã có kĩ năng có bản lĩnh, Ngao Tiềm tính toán dù thế nào cũng phải có một khoản thu nhập.

Phong Tiểu Tiểu nghe xong rất thấu hiểu ý tưởng của đối phương, Dương Nghiễn càng rõ ràng, trực tiếp móc séc mở miệng: “Mượn bao nhiêu? Mượn bao lâu? Tiền lời thế nào?”

Tuy rằng là đồng nghiệp, nhưng đồng nghiệp cũng không phải con trai, hấn không tính nuôi ai, muốn mượn tiền đương nhiên phải có mượn có trả, điều kiện thỏa thuận trước phải đưa ra rõ ràng, miễn sau này cãi cò.

Ngao Tiềm ngượng ngừng cười cười: “Anh muốn mượn trước 5 vạn (50 nghìn), cái khác thì tiền tiết kiệm tạm thời còn đủ dùng. Một thời gian có thể xoay sở đến. . .Kì hạn thì một năm được không? Về phần tiền lời. . .”

Dương Nghiễn thống khoái xoát xoát vài nét bút viết xong séc, xé ra đưa cho Ngao Tiềm: “Tiền lời cứ tính theo tiền lời ngân hàng vô thời hạn là được, dù sao 5 vạn đồng cũng không đầu tư được cái gì.”

Đều là người thoải mái, Ngao Tiềm cũng không nói nhiều nhận tấm séc: “Anh viết cho cậu tám giấy nợ.”

“Ừm” Dương Nghiễn không sao cả, dựa vào sô pha lười nhác chờ người viết giấy nợ.

Con rắn nhỏ thừa dịp mọi người nói chính sự trườn ra ngoài từ tay áo Ngao Tiềm, xoay chuyển xoay chuyển trên mặt bàn rất ngượng ngừng, nhìn trộm đánh giá Dương Nghiễn, thẹn thùng mở miệng: “Nhị Lang Thần ô – pa. . .”

“...” Nhị Lang Thần Ô – pa coi thường kẻ thâm mến.

Con rắn nhỏ mặt đỏ bừng, phun phun lưỡi rắn nhỏ giọng: “Một ngày không thấy như cách tam thu. Tuy rằng thân thể em bên cạnh bác sĩ Ngao, nhưng thật ra trái tim em không lúc nào không nhớ...”

Lời bày tỏ thâm tình còn chưa nói xong, chim sẻ béo đã “chiêm chiếp” hai tiếng lao xuống cướp màn ảnh, móng vuốt sắc nhọn nhắm chuẩn con rắn nhỏ trên bàn mà mổ xuống... Mẹ kiếp! Dám đùa giỡn chủ nhân nó? Không biết ung là thiên địch của rắn sao!

Vì thế kinh thiên động địa kêu thảm thiết, vì thế rắn chim đại chiến, vì thế Đường Cần luống cuống tay chân từ trong phòng vọt ra: “Làm sao vậy? Làm sao vậy? Ai đang kêu? Xảy ra chuyện gì?”

Phong Tiểu Tiểu bình tĩnh một cú đập đẩy chim sẻ, lại thuận tay nhét con rắn nhỏ vào tay áo che miệng quay đầu: “Không có gì, vừa xem ti vi.”

“...” Đường Cần nhìn màn hình ti vi đen thui nguồn điện cũng chưa cắm, thật lâu không nói gì...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Độc

Đường Cần hiểu được mấy người này đang nói nhảm, vấn đề là đây là chuyện riêng tư nên người ta không muốn cho mình biết, làm một kẻ ăn nhờ ở đậu ngay cả 7 đồng tiền cũng móc không ra, hiện tại những điều hán làm được chỉ có thể là nén giận già ngu.

Giết!! Người bị bao đường cũng có tôn nghiêm chứ!

Lặng lẽ nhét bình thủy tinh lúc này chạy ra quá vội mà quên cất vào túi quần trong thình lạng, Đường Cần chần chừ: “Hay là, tôi nên về phòng trước?!”

Để cho đám người này cứ tán gẫu cái bí mật họ không muốn người biết đi, hán không có hứng thú tham gia.

Ánh mắt Dương Nghiễn rất tốt, đã sớm chú ý tới động tác nhỏ của Đường Cần, cùng Phong Tiểu Tiểu nháy mắt một cái, hai người vừa nhìn nhau đã hiểu được vị sát thủ nghiệp dư này vẫn chưa từ bỏ ý định đồng thời cũng đã làm xong công tác chuẩn bị.

Nhưng độc thì có trăm ngàn loại, có loại phải uống, có loại dính vào người, cũng có loại qua đường hô hấp, không biết mặt hàng gì trong tay đối phương, xem ra cũng chỉ có thể chờ ngày mai Dương Nghiễn hồi phục tinh thần lực lại mở Thông Thiên Nhân mới biết được.

Nghĩ đến đây Dương Nghiễn lại theo bản năng nhìn xuống túi quần chỗ nhét bình thuốc, nhưng là cái liếc mắt này khiến Dương Nghiễn suýt nữa bị sặc nước miếng mà chết.

Chỉ nhìn thấy con rắn trắng nhỏ bị Phong Tiểu Tiểu một cú đập giấu đi vậy mà không biết từ đâu trườn ra, càng không biết khi nào thì trườn vào túi Đường Cần, hiện tại ngậm theo một cái bình thủy tinh nhìn quen quen trong miệng đang uốn lượn trườn xuống, cặp mắt rắn tỏa sáng, mặt rắn hưng phấn, chỉ chốc lát sau đã mang theo bình thủy tinh xuống đất...

Dương Nghiễn: “...”

Xem độ thuần thực kia của nó, hiển nhiên loại chuyện trộm đạo này đã làm không chỉ một hai lần. Trách không được lúc trước nấp trong nhà vệ đội trưởng của ba cô đồ kia lâu như vậy, không ngờ là kẻ từng có tiền án.

Mà mặt khác, đối với một con rắn đầy kịch độc, hay cũng có thể là đối với một con rắn độc yêu thích kịch độc mà nói, tuy rằng nó ăn tạp cái gì cũng xoi được, nhưng chính xác hơn, chất độc gì gì đó lại là thứ nó yêu nhất, điều này cũng giống như có người thích cay có người thích ngọt, độc trong mắt con rắn nhỏ giống như là món ngon cao cấp, lúc này bình thủy tinh trên người Đường Cần cũng chẳng khác nào là quỳnh tương ngọc dịch, dù sao Đường Môn cũng không phải chỉ có hư danh...

Cuốn đi cái bình, con rắn nhỏ rất thỏa mãn nâng mặt nhìn nhìn, rồi sau đó phát hiện Dương Nghiễn nhìn mình chằm chằm không chớp mắt, lại rồi bị dọa, “xẹt” một tiếng ôm theo bình thủy tinh chui nhanh xuống chân bàn, một bộ đã điều lừa mình dối người, tôi chui vào bàn thì anh sẽ không thấy tôi, hoàn toàn không để ý chính mình còn có cái đuôi lộ ra bên ngoài.

Dương Nghiễn lại: “...”, thuận tay thọt thọt Phong Tiểu Tiểu, hất cằm chỉ cho cô nhìn con rắn nhỏ đồng tộc vô tiết tháo của cô kia.

Phong Tiểu Tiểu thị giác khá tốt, từ góc độ của cô vẫn nhìn thấy nửa cái đầu rắn. Chỉ thấy đối phương dùng răng nanh mở nắp bình, nghiêng bình sau đó

phun lười liếm cái thứ chất lỏng trong bình nghe nói là thuốc độc, trên mặt rần rộ ra biểu tình thỏa mãn, đầy đáng về của một lão sâu rượu trốn vợ trộm uống rượu ngon.

Phong Tiểu Tiểu phun nước, Đường Cần sớm chú ý đến 2 người biểu tình không thích hợp nhìn theo qua, rồi sau đó cũng phun: “Tôi...”

Thuốc độc đó... Mạnh mẽ nuốt xuống ba chữ đó, ánh mắt Đường Cần trừng lớn nhìn chằm chằm miệng con rắn kia.

Phong Tiểu Tiểu đồng tình: “Cái này có lẽ đắt lắm nhỉ?” xem khuôn mặt nhỏ nhắn kia tái nhợt kia...

“...”

Không, không phải vấn đề đắt hay không đắt... Dương Nghiễn đồng tình nhìn Đường Cần, rồi sau đó nhìn đến con rắn nhỏ uống sạch cái thứ chất lỏng mà trên lý thuyết là kịch độc vẫn một bộ vui vẻ HP tràn đầy như cũ... Máu chốt là con rắn này quá khiêu chiến lòng tự trọng của cao thủ Đường môn...

Mấy phút sau, kẻ tự tôn bị dả thương nghiêm trọng Đường Cần quả nhiên nổi điên — vì sao con rắn này không có chuyện gì là sao?!

Muốn kiếm thêm một khoản thu nhập, kết quả vừa đến thành phố nơi mục tiêu sống lại bị móc ví cùng điện thoại, muốn đến lấy chút đồ, kết quả nhóm côn đồ sắp xếp để hù người lại bị người ta đánh ngược lại một trận, muốn pha chế thuốc độc, kết quả độc làm ra lại bị một con rắn ha ha uống sạch, uống xong mẹ nó còn chưa tính lại còn mang cái bộ dáng thòm thèm chưa đủ... Chẳng lẽ phong thủy thành phố này cùng mình xung khắc hay sao?! Vì sao cho đến bây giờ ngay cả một chuyện cũng không vừa ý hần?!

Đường Cần hết sức ưu thương, lại nhìn những người khác trong phòng bao gồm mục tiêu của mình, ánh mắt tràn ngập hâm mộ — người không biết đúng là hạnh phúc, bọn họ vĩnh viễn sẽ không hiểu được bây giờ mình rối rắm là vì cái gì...

Kì thật hần nhầm rồi, những người trong phòng ai cũng biết nhiều hơn hần, họ chỉ là đang xem náo nhiệt...

...

“Lúc này suýt nữa em cảm không nổi nói cho thằng nhóc kia sự thật, ánh mắt của anh ta trông thật u oán.” Chờ Đường Cần thất hồn lạc phách về phòng sau khi xác nhận rằng con rắn nhỏ không có bất cứ phản ứng nào rồi, Phong Tiểu Tiểu rút cuộc thở ra một hơi nói.

Dương Nghiễn nhìn cô: “Em nói ra cũng được, cứ thế này không phải phí hoài thời gian của người ta sao... Anh nghe nói anh ta chỉ xin công ty nghỉ phép được một tháng thôi? Phòng chừng nếu muốn hoàn thành cái vụ làm thêm này mà nói thì lúc đó trăm phần trăm bên kia đã bị đuổi việc.”

Ngao Tiềm nhìn biểu tình hai người cùng không khí trong phòng đã phát hiện có gì đó không đúng, hiện tại thấy Đường Cần đi rồi mới hỏi: “Hai người gặp phải chuyện gì à?” Vừa nói vừa đem con rắn nhỏ trườn tới cọ xát mình nhét vào trong tay áo, sờ sờ thân rắn lại nói: “Nó vừa mới uống gì của người ta vậy?”

“Thuốc, vốn hần là cho anh Dương.” Phong Tiểu Tiểu bổ sung trước vẻ mặt ngượng ngùng chuẩn bị mở miệng xin lỗi của Ngao Tiềm: “Là thuốc độc, thằng nhãi kia là cao thủ Đường môn, nhận đơn đặt hàng muốn đến giết anh Dương.”

“Ách...” Lời xin lỗi được rút về trong yên lặng, Ngao Tiềm hết chỗ nói rồi.

Con rắn nhỏ lúc này thấy không có người ngoài mới dám mở miệng: “Cao thủ Đường môn?! Em biết, em biết, em cũng xem phim võ hiệp... Khó trách thức uống anh ta chế ngon như vậy.”

Cong người phun lười rắn, con rắn nhỏ tràn ngập hi vọng hỏi: “Sau này còn nữa không? Người đàn ông có một tay độc tốt như vậy thật sự là nghi thất nghi gia, trong khoảng thời gian anh ta ở đây em đến thường xuyên được không?!”

Không ngờ trong mắt con rắn nhỏ, cao thủ Đường môn đối với nó mà nói chẳng khác nào là một người đàn ông am hiểu nấu nướng phù hợp tiêu chuẩn chọn chồng của những cô gái bình thường.

Phong Tiểu Tiểu có chút suy tư: “Tao thấy cũng được” trước đây quả thật không nghĩ đến điểm này, dù sao Thông Thiên Nhân là có giới hạn, Dương Nghiễn cũng sẽ có lúc sơ hở không phát hiện kịp... Nếu là động tay chân võ lực thì không cần lo lắng, thực lực tự thân của Dương Nghiễn cũng ở đó, đôi phương khẳng định đánh không qua hần, nhưng đây là hạ độc... Nghĩ đến đây, Phong Tiểu Tiểu quay đầu trung cầu ý kiến của Dương Nghiễn: “Hay là trong khoảng thời gian này anh để con rắn nhỏ ở chung?! Kì thật em cũng muốn biết, xà yêu cùng cao thủ Đường môn thì rốt cuộc ai chơi độc hơn ai.”

Dương Nghiễn cùng Ngao Tiềm đều không biết nói gì — người này không bỏ qua chuyện bắt nạt người khác sao...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 52: Lập đội xoát Dương Nghiễn

Khương Lễ bị bắt đi rửa chén còn chưa biết chuyện gì xảy ra, chỉ chốc lát sau vẩy vẩy bọt nước trên tay cùng Y Y chùng mặt từ phòng bếp, nhìn thấy biểu tình của mấy người trong phòng mới tò mò hỏi một câu: “Làm sao vậy? Lúc nãy nghe đến tiếng kêu sợ hãi của tiểu Đường thì phải?”

“Không có gì.” Phong Tiểu Tiểu không muốn chỉ ra hành vi dẫn sói vào nhà của đôi phương: “Rửa bát xong rồi?! Khi nào cậu mới đi?”

“Lát nữa, chuyển bay tới nay.” Khương Lễ vì Phong Tiểu Tiểu hiếm khi chủ động hỏi thăm mà vui vẻ, ngược ngùng đỏ mặt đáp: “Xong đơn hàng lần này mình sẽ về cùng ba ba, ông ấy cũng rất muốn gặp mọi người, Tiểu Tiểu cậu thật sự không cần mình mang đặc sản về sao?!”

Ngao Tiềm yếu ớt cười thân thiện nói: “Cậu này là Xi Vưu mọi người nhắc đến phải không? Chào cậu, lúc nãy trên bàn cơm chưa kịp làm quen, tôi là Long Vương Ngao Tiềm... Cậu đây là vội đi làm việc?!”

Giải quyết đơn hàng, lại còn đi công tác ở nước ngoài... Nghe thế nào cũng giống như người làm kinh doanh.

Khương Lễ cũng rất thân thiện: “Em cũng không phải đi làm, nhà em làm ngành sản xuất sắt thủ, rất vui được gặp.”

“...” Ngao Tiềm đột nhiên phát hiện đám thần thánh này không có một người nào bình thường.

...

Khương Lễ ăn hoa quả xong, vẩy vẩy hai tay trống không, mang theo một cái li của Phong Tiểu Tiểu lên đường, Ngao Tiềm ngồi trong chốc lát cũng tạm biệt, để lại con rắn nhỏ đã thương lượng tốt làm nhân viên thư độc cho Dương Nghiễn. Nhìn bộ dáng của con rắn nhỏ thật sung sướng, một cô sắc đẹp hai có ăn ngon, chỉ nghĩ đến thôi nó đã cực kì chờ mong đối với cuộc sống sắp tới.

Đường Cần kể từ khi trở về phòng mình cũng không ra lại, phòng chừng liên tiếp đã kích đã tạo thành thương tổn không nhỏ, có lẽ cần thời gian dài để điều chỉnh tâm tình.

Đến ngày hôm sau, thẳng nhóc này vậy mà đã hồi phục, lại không tìm không phải giống như chuyện gì cũng chưa xảy ra, còn phần cái đó là thiên tính hay nguy trạng cũng không quan trọng.

Sáng sớm Dương Nghiễn đã thâm tình mà chăm chú nhìn Đường Cần 5 phút đồng hồ, nhìn đến mức làm người ta từ bình tĩnh đến co quắp tay chân, lại luống cuống, cuối cùng ngay khi Đường Cần nghĩ đến mục tiêu là một kẻ có ham muốn kì lạ lại sinh ra hứng thú đặc biệt với mình, Dương Nghiễn rốt cuộc thu hồi ánh mắt, Đường Cần mới thở phào chạy trốn chết.

Phong Tiểu Tiểu ở một bên vui vẻ nửa ngày, nhìn bóng người biến mất ở cửa mới quay đầu hỏi: “Nhìn ra cái gì?”

Dương Nghiễn nhu mì tâm bộ dáng có chút mờ mờ: “Hôm nay anh ta dường như muốn tập kích đêm khuya... Phòng chừng do mấy lần trước bị đã kích liên tiếp, cho nên cũng đối với vụ lần này coi trọng hơn, làm việc thật cẩn thận!”

“Ừm.” Phong Tiểu Tiểu nghiêm túc gật đầu: “Vậy anh cẩn thận một chút, tối nhớ mặc nhiều vài món, coi chừng bị gục rồi lột sạch sẽ đó.”

Dương Nghiễn bữu môi tà tà liếc Phong Tiểu Tiểu một cái, một bộ khinh bỉ mười phần. Con rắn nhỏ trườn ra cổ tay áo Dương Nghiễn chờ mong hỏi: “Em tối nay có thể đến phòng người này sao? Có lẽ anh ấy sẽ chuẩn bị bữa khuya cho em.”

“Người ta chuẩn bị là cho anh Hai.” Phong Tiểu Tiểu thuận tay quăng xương cho chó, bị Hao Thiên Khuyển khinh bỉ thêm một lần. Lại lựa chút cơm tẻ cho chim sẻ... Không tệ rồi cuộc có một con nể tình.

Dương Nghiễn không sao cả: “Chỉ ít ban ngày có thể yên tâm, anh cũng ghét cái loại trạng thái phòng bị cao độ thường xuyên như vậy... Hay là buổi tối chúng ta làm một đêm mật chược?!”

“Ba chân thiếu một anh à.” Phong Tiểu Tiểu bắt đầu dĩ.

Dương Nghiễn nhú mày: “Anh, Đường Cần, em, lại thêm Tinh Vệ... Làm sao ba chân thiếu một?”

Phong Tiểu Tiểu thả tay: “Bởi vì em không biết chơi mật chược.”

Tuy rằng không ít người gọi mật chược là quốc hồn quốc túy, nhưng cũng không thể bắt buộc ai cũng biết chơi. Kinh kịch cũng quốc hồn quốc túy đó thôi, vậy có mấy người cả ngày luyện giọng xướng ca đâu?!

Con rắn nhỏ lại thật hưng phấn vẩy đuôi: “Em sẽ, em biết chơi mật chược nè!”

“...”

“...”

Trầm mặc nửa phút, Phong Tiểu Tiểu làm như không có việc gì tiếp tục nói chuyện với Dương Nghiễn: “Hay là đến mấy trận game?!”

“Không hứng thú.” Dương Nghiễn xuy một tiếng: “Anh thấy mình vẫn là tự lên mạng thôi.”

Con rắn nhỏ tui thân tròn về lại tay áo Dương Nghiễn.

Trong lúc đang nói chuyện, Y Y ở mặt tiền cửa hàng mang về mặt nghi hoặc tiến vào: “Anh Dương, ở ngoài có người nói tìm anh, anh có đi xem thử không?!”

Từ sau khi Phong Tiểu Tiểu đề nghị mọi người chuyển đến sống ở phía sau cửa hàng, tuy rằng hiện tại chưa kịp chuyển đồ, nhưng mấy ngày nay nhiều chuyện xảy ra, mấy người cũng chưa về phòng cũ, chỉ chứa một con Nghê Nhân Giai ở nhà dọn dẹp chuẩn bị chuyển nhà cho thuê.

Bởi vậy, thời gian cửa hàng mở cửa sớm không ít, có chuyện gì quả thật cũng tiện, mọi người muốn nghỉ ngơi có thể vào nhà sau, lúc nào cần người ra mặt cũng chỉ cần nói một tiếng là được.

Dương Nghiễn nghi hoặc: “Tìm anh?”

“Dạ.” Y Y ngoan ngoãn gật đầu: “Là một ông trung niên, khoảng chừng 50 tuổi, em nhìn có chút quen mắt, hình như đã gặp qua ở đâu rồi, Đường Cần đang tiếp khách ở ngoài.”

Dương Nghiễn dù sao cũng đã com nước xong, lau miệng đứng lên: “Vậy anh ra xem.”

“Chờ chút, em cũng đi.” Phong Tiểu Tiểu thả ly sữa bò đuổi kịp.

Đến mặt tiền thì vừa thấy, quả nhiên có một người đàn ông thoát nhìn rất hòa khí đang nói chuyện với Đường Cần, Phong Tiểu Tiểu nhìn vài lần, cũng thấy rất quen mắt, nhưng lại khẳng định mình chưa bao giờ gặp người này, chẳng lẽ là khách từng đến tiệm?!

Nhưng Dương Nghiễn nhìn qua thì lại xúc động, trầm ngâm chút rồi ngoéo ra khước môi: “Không nghĩ đến Hồ tinh trưởng cũng có hứng thú với đồ gốm?!”

Phong Tiểu Tiểu chột búng tỉnh. . . Khó trách, vị này thỉnh thoảng cũng đưa mặt lên báo chí đây mà.

Hồ lão đầu thoát nhìn bộ dáng không giống như bị Dương Nghiễn tuyệt hậu. . . Trên thực tế chuyện này vốn cũng không liên quan đến anh ấy. . . Hòa ái cười, ha ha nói: “Tiểu Nghiễn sao lại còn khách khí như vậy với bác Hồ làm gì, hai nhà chúng ta trước kia còn thường xuyên lui tới mà, biết con mở cửa hàng, bác Hồ đương nhiên muốn đến quan tâm một chút.”

Nói xong ánh mắt chuyển sang người Phong Tiểu Tiểu, một chút: “Bác nghe ba con nói, vị tiểu thư này là hôn thê của con?!”

Vị hôn thê?! Phong Tiểu Tiểu suýt nữa bị sặc sữa bò, lần trước mình đến nhà họ Dương, chỉ riêng việc hiểu lầm là bạn gái Dương Nghiễn đã suýt chút nữa bị cha ruột người ta lấy tiền đập đi, như thế nào hôm nay chớp mắt cái vị hôn thê cũng lên chơi luôn?

Nghĩ lại thì dễ hiểu, phỏng chừng lão già không phúc hậu kia kéo mình lên làm cái bia ngắm thu hút sự chú ý giúp con trai lão.

Hơi mỉm cười một cái, Phong Tiểu Tiểu cũng không biết nói gì cho phải: “Khách sáo khách sáo, cháu cùng anh Hai cũng chỉ là bạn thường thôi.”

“Hai?” Hồ tinh trưởng ngẩn người. . . Dương Nghiễn đâu có đứng hàng thứ hai trong nhà đâu?!

Song vấn đề này cũng không quan trọng Hồ tinh trưởng lại nhìn Phong Tiểu Tiểu vài lần, cười ha ha mở miệng: “Tối nay nhà bác mời khách, tiểu Nghiễn nhớ mang theo bạn gái đến đó nha.”

Yêu, còn có đội hữu trợ giúp nữa hả?! Phong Tiểu Tiểu mắt nhìn Đường Cần một cái, cũng cười cười nhường quyền quyết định cho Dương Nghiễn.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Cuộc gặp bất ngờ

Đường Cần nhìn thấy mọi người vậy mà quen biết với ông chú tám chuyện với mình này giờ, nhin không được buồn bực cũng chẳng thêm chú ý đến nụ cười đầy thâm ý của Phong Tiểu Tiểu: “Mọi người biết ông chú này sao?”

Phong Tiểu Tiểu ngẩn người, kinh ngạc: “Anh không biết ông ấy?”

“chưa gặp bao giờ.” Đường Cần lắc đầu.

Quả thật là chưa gặp bao giờ, sát thủ cùng thân chủ rất ít khi gặp mặt, giao dịch cũng sẽ thông qua con đường trung gian, ví dụ như trang web ngầm mà loại sát thủ tự do như Đường Cần sử dụng, ví dụ như sát thủ có tổ chức như Khương Lễ lại liên lạc thông qua người đại diện. Nếu như làm một lần giao dịch lại lộ diện một lần thì khó mà đảm bảo rằng thân chủ không có tâm tư bán đứng mình. Lại nói cũng phải coi chừng bị mắc câu của cảnh sát...

Phong Tiểu Tiểu vốn nghĩ một ô sói thông đồng thành gian nên vừa rồi mới tán gẫu náo nhiệt như vậy, nhưng thật là do lão Hồ đã quen mang mặt nạ, còn Đường Cần lại thực sự không tìm không phổi đến đương nhiên.

Đối với lời đề nghị của lão Hồ, Dương Nghiễn từ chối cho ý kiến, khẳng định bữa cơm này là Hồng Môn Yến, nhưng lão già này còn chưa ngu đến mức quang minh chính đại xử lý hẳn trong nhà của bản thân, cho nên đi là có thể đi, chỉ cần đề phòng ám chiêu là được.

Nhìn tình hình trước mắt, lão Hồ ở phe địch, tuy rằng còn chưa chính thức xé rách mặt, nhưng mọi người đều hiểu hai bên không có khả năng qua lại như trước đây, mỗi hận tuyệt tự không đội trời chung. Tuy rằng trên thực tế đúng là không phải Dương Nghiễn làm, lại không cách nào làm cho lão Hồ buông tha hẳn.

Dương lão đầu cũng là một con cáo già, hợp tác với lão Hồ đương nhiên đã có tâm đề phòng từ tám trăm năm trước, thời gian qua nắm trong tay có cũng không ít chứng cứ sau hậu trường. Nhưng phần lớn đều có liên quan đến mình, lúc trước chủ yếu là đề phòng một ngày nào đó chính mình trở nên nghèo túng hoặc là bị người đẩy ra chịu tội thay thì vẫn có cơ hội lật bàn.

Nhưng tình hình hiện tại nếu nói bên mình chủ động ra tay thì đương nhiên cái cách xử lý giết địch 1 ngàn tự hại 800 này không thể dùng, chỉ có thể xuống tay ở mặt khác, đồng thời cũng phải đề phòng trong tay đối phương có bím tóc của mình.

Ngoài một nhà lão Hồ, mặt khác còn ẩn nấp một kẻ địch âm thầm là vị sát thủ tự do Đường Cần. Đương nhiên, từ “âm thầm” này vẫn là do lão Hồ cùng Đường Cần tự cho là vậy, dù sao cũng không ai có thể ngờ Dương Nghiễn lại có thứ đồ chơi gian lận như Thông Thiên Nhân, càng không thể tưởng tượng được em trai tóc đỏ ở một buổi trưa đầy nắng rực rỡ trước khi bị xóa trí nhớ đã phun sạch kế hoạch ra ngoài.

Dựa theo Dương Nghiễn suy đoán, lão Hồ này ngoài mồi dùng bữa ra thì chỉ còn muốn làm thứ gì đó không tốt đẹp mà thôi, cũng có một khả năng khác là dùng tư thế của kẻ chiến thắng mà tạm biệt mình lần cuối. Cái này giống như nhân vật phản diện trong phim dài tập luôn thích thị uy hoặc là nhìn đối thủ vô tri mà đi vào tử cục do mình bày ra, dường như chỉ có làm như vậy mới có thể thoải mái tâm hồn biến thái của bọn họ.

Dù sao cơm chiều cũng chưa nấu, ăn với Đường Cần hay ăn với lão Hồ đều như nhau, Phong Tiểu Tiểu kiên định chọn bữa chất lượng hơn.

Dương Nghiễn cũng đồng ý quan điểm này, vì thế hai người chờ đến khi tiệm gôm đóng cửa sẽ đến nhà lão Hồ trước, tiện thể bốc theo một con rắn nhỏ, để em gái Y Y ở lại giữ nhà cùng Đường Cần, vì cam đoan an toàn cũng để chó cỏ và chim sẻ béo ở lại với họ.

Nhà họ Hồ ở tại một khu chung cư xa hoa, vừa không phải biệt thự cũng không phải trang viên, dù sao đội mái ngói đỏ, không ai lại ngốc đến mức giữu vũ dương oai dựa chứng cứ tham ô của mình trước bản dân thiên hạ. Nhưng cho dù chỉ là một khu chung cư, thì vẫn mang hai chữ “xa hoa”, người bình thường muốn vào ở được rất khó.

Lái xe đến cổng chung cư, đăng kí ở chỗ bảo vệ, chờ đối phương gọi điện cho lão Hồ xác nhận danh tính người đến chơi, Dương Nghiễn đậu xe, hai tay trống trơn sạch sẽ mang theo Phong Tiểu Tiểu đi tìm thang máy.

Đội chốc lát, thang máy chưa xuống, một cô gái trẻ vội vã chạy đến từ ngã rẽ ở hành lang, nhìn cô ta rất thời thượng, dáng người không tệ, đường cong nóng bỏng làm người nhỏ dãi, hoa tai cùng vòng cổ đều là vàng thật kim cương thật, thoát nhìn nếu không phải trong nhà có tiền thì chính là bị người bao dưỡng... Vì sao không thể là một phụ nữ thành đạt hả?! vấn đề rất đơn giản, phụ nữ thành đạt thông thường không mặc loại trang phục mỏng manh này.

Dương Nghiễn chỉ liếc mắt một cái rồi bỏ qua, thân là thái tử nhà họ Dương, phụ nữ vây quanh hẳn lộ thịt nóng bỏng hơn cũng không thiếu, từng duyệt qua vô số bụi hoa thì cô gái này cũng không có gì hiếm lạ.

Nhưng Phong Tiểu Tiểu lại rảnh rỗi, hứng trí bừng bừng nhìn nhiều hai mắt, khi cô gái bước đến dưới bàn điện tử hiển thị số tầng và ngừng đầu lên, Phong Tiểu Tiểu càng vui vẻ — yêu, là người quen nha!

“A!” Cô gái nhìn bảng điện tử lại tùy tiện dạo tầm mắt, thấy Phong Tiểu Tiểu cũng kinh ngạc, nhỏ giọng hô.

Dương Nghiễn bị âm thanh này thu hút quay đầu, nhìn cô gái, sau đó sừng sốt. Phong Tiểu Tiểu ha ha nâng móng: “Chào em gái, không ngờ có thể gặp nhau ở chỗ này.”

Cô gái nghi ngờ nhìn Phong Tiểu Tiểu lại nhìn Dương Nghiễn, có chút suy nghĩ, bỗng nhiên vui vẻ: “Hai người là người yêu?”

“Xem như vậy.” Phong Tiểu Tiểu cười tủm tỉm gật đầu. Từ thân phận của hai bên mà nói, mình cùng Dương Nghiễn quả thật sấm vai này, tuy rằng thực tế không phải.

Cô gái hưng phấn: “Không ngờ...A, lúc trước thật có lỗi, tôi nghĩ cô giống như mấy ả hão sắc theo đuổi bác sĩ Ngao kia.”

“Ha ha...”

Đúng vậy, cô gái này là vị tiểu Tam sống cùng tầng với Ngao Tiềm theo lời cậu thanh niên chủ chó chăn cừu, đối phương sớm thèm nhỏ dãi với người đàn

ông đạt tiêu chuẩn thời đại này lâu rồi, lần trước đám người Phong Tiểu Tiểu đến nhà, hai bên đã đối mặt, hơn nữa đối với Y Y cùng Phong Tiểu Tiểu, đôi phương bày tỏ thái độ thiếu thiện chí... Theo lời chủ chó chăn cừu nói, cô ta không hề thân thiện với bất kì sinh vật giống cái nào trong bán kính mười mét lấy Ngao Tiềm làm trung tâm, nếu không phải ở hiện trường có vài anh trai thì không chừng huyết chiến đã nổ ra.

Đang nói, thang máy mở cửa, Dương Nghiễn dẫn đầu tiến vào ấn số, sau đó Phong Tiểu Tiểu quay sang hỏi: “Tầng mấy?”

Cô gái nháy mắt mấy cái: “Thật trùng hợp, chúng ta lên cùng tầng.”

Phong Tiểu Tiểu gật đầu không nói nữa, cũng không có ý tiếp tục bắt chuyện. Dù sao mọi người cũng chẳng thân quen gì, lại theo nghề nghiệp của đối phương, phỏng chừng cô ta đi gặp kim chủ của mình, lời này nói ra quá xấu hổ, còn không bằng không nói.

Cô gái hiển nhiên cũng kiếng dè, xem ra là không muốn trước mặt người quen của Ngao Tiềm bại lộ thân phận tiểu Tam, vì thế im lặng một đường.

Sau khi ra khỏi thang máy cũng lại là cùng hướng, Phong Tiểu Tiểu quay đầu có chút dự cảm, cô gái cũng một biểu cảm nghi hoặc nhìn hai người.

Đến khi cả ba người đều đứng trước cửa một hộ nhà, rốt cuộc không thể lại lừa mình dối người nữa.

Rất lâu sau là một mảnh trầm lặng mà xấu hổ, cô gái gian nan nở nụ cười: “Hai người cũng đến thăm Hồ tỉnh trưởng?”

Phong Tiểu Tiểu xấu hổ: “Ha ha...”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Kí Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Cục diện quỷ dị

Hai người Phong Tiểu Tiểu kì thật đã sớm biết thân phận thật sự của cô gái, nhưng biết không có nghĩa nhất định phải làm rõ, nếu ở tình huống phải chọn lựa mà nói thì nên giả ngốc mới là kẻ khôn ngoan.

Ai ngờ trời không chiều lòng người, Phong Tiểu Tiểu cố tình giả ngu, ông trời lại không cho cô cơ hội này.

Dương Nghiễn không thêm đề ý đến tình hình gió nổi mây phun giữa hai cô gái, thẳng tay ấn chuông, chỉ chốc lát sau khi đi giúp việc nhà Hồ tỉnh trưởng ra mở cửa, thấy ba người bên ngoài đầu tiên là sững sốt, sau lại nhanh chóng phục hồi tinh thần cười nịnh nọt với cô gái, há miệng phun châu nhả ngọc suýt khiến Phong Tiểu Tiểu sặc nước ngay tại chỗ: “Chào bà hai.”

Dương Nghiễn: “...”

Phong Tiểu Tiểu: “...”

Cô gái càng thêm xấu hổ, thẹn quá thành giận dậm chân một cái: “Nói hươu nói vượn cái gì vậy hả!” nói xong vọt vào bên trong, nhìn bóng dáng có vài phần hương vị chạy trốn chết.

Phong Tiểu Tiểu thọt thọt Dương Nghiễn, có chút khó tin hỏi: ”Ngày nay bà nhỏ đã kiêu ngạo đến vậy sao!”

Dương Nghiễn không nói gì, trừng Phong Tiểu Tiểu một cái xong bước chân vào cửa: “Em rảnh quá!”

Ý nghĩ của người ngoài làm sao hắn biết, ông già nhà mình tuy rằng phong lưu, nhưng dù gì cũng bỏ một người mới tiếp một người, hai ba bốn năm sáu bảy bà lên đài đều có thứ tự, chưa từng xuất hiện tình huống hai bà tranh một chức bao giờ.

Thứ nhất là pháp luật còn đó, chế độ đa thê đã hủy bỏ bao nhiêu năm, thứ hai Dương lão đầu đến tuổi này cũng chẳng còn bao nhiêu tinh lực....

Vào cửa, sau thêm đôi giày là phòng khách lớn. Tuy rằng không phải biệt thự, nhưng phòng ở loại khu chung cư này cũng không thể nhỏ chút nào, diện tích gần 200 thước vuông, trang hoàng lại càng xa hoa.

Em gái tiểu Tam vào trước hai người lúc này đã yên vị trên sofa, có vẻ thiếu kiên nhẫn lấy tay quạt, bên cạnh là Hồ tỉnh trưởng vẻ mặt triu mến nói chuyện phiếm.

Hồ phu nhân thoạt nhìn rất bình tĩnh, cúi đầu gọt hoa quả như không có chuyện gì xảy ra, đối với hành vi trộm tanh ngay trước mắt của chồng xem như không thấy, nếu là người không biết, nhìn thấy một màn này, có khi còn tưởng rằng bé tiểu Tam kia là cháu chất họ hàng nào đó, căn bản không thể nghĩ đến địa vị bà nhỏ. Lúc này đây Hồ thái giám vậy mà không xuất hiện, phỏng chừng Hồ tỉnh trưởng sợ cảm xúc con trai không ổn định, rõ ràng và trực

tiếp đưa đi chỗ khác.

Di giúp việc đưa hai người đến sau đó kể tai Hồ tinh trưởng nói nhỏ cái gì, lúc này mọi người trong phòng mới chú ý đến khách mời đến sau tiểu Tam.

Tiểu Tam vội xê ra, giữ khoảng cách với Hồ tinh trưởng, có chút xấu hổ tím tím vấy, muốn bày ra bộ dáng không liên quan. Hồ tinh trưởng trước là sùng sốt, sau lại phản ứng kịp, đứng dậy cười lớn: “Tiểu Nghiễn đến rồi? mau ngồi mau ngồi, cứ tự nhiên như ở nhà, đừng khách sáo.”

Biểu tình của Hồ phu nhân lại trở nên cứng ngắc, tay nắm dao gọt hoa quả cứng đờ, gắt gao mím môi nhìn chằm chằm Dương Nghiễn hồi lâu mới xả ra được một nụ cười gượng gạo: “Tiểu Nghiễn mau ngồi.” xem ra nếu không phải Hồ tinh trưởng đã đánh qua chiêu gì đó thì lúc này dám bà ta đã nắm dao xông lên đâm Dương Nghiễn vài lỗ.

Phong Tiểu Tiểu không chịu cô đơn kể tai Dương Nghiễn nói nhỏ: “Tố chất thật không tệ nha, em vốn còn tưởng ông ta sẽ nói đến con trai hay là nhắc đến mộ phần tổ tiên gì đó...”

Con nhỏ này hẳn là ước gì nhìn thấy xác hán nằm thẳng cẳng. ...Dương Nghiễn trừng Phong Tiểu Tiểu một cái, Phong Tiểu Tiểu không sao cả nhún vai, sau đó cực kì tự nhiên ngồi xuống sofa: “Nếu như vậy chúng cháu không khách sáo, lúc nào dùng bữa ạ?”

“...” em đúng là không khách sáo.

Di giúp việc không biết tình huống, hoảng hốt đáp: “Thức ăn đã chuẩn bị, com dọn ngay cũng được.”

hồ tinh trưởng ho khan hai tiếng kéo về khí thế chủ nhà phát tay: “Mở tiệc đi.”

Tiểu Tam cũng xấu hổ hồi lâu, nghe thấy đề tài chuyển hướng vội hòa theo: “Đúng vậy, nên dọn từ sớm, tôi sắp chết đói rồi.”

Sắc mặt Hồ phu nhân càng thêm khó coi, vậy mà Hồ tinh trưởng vẫn một bộ dáng dung túng an ủi: “Vậy lát nữa ăn nhiều một chút, cơ thể em yếu ớt, như vậy không tốt...”

Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn liếc nhau, đều có chút kinh ngạc.

Cái nghề tiểu Tam này mọi người đều biết, chính là những kẻ sử dụng sắc đẹp, giả vờ ngờ nghệch lấy lòng kim chủ để đổi lấy cuộc sống xa hoa. Nhưng mà vị ở nhà Hồ tinh trưởng này, đừng nói một chút đạo đức nghề nghiệp cũng không có, lại sai sử kim chủ giống như mình mới là chủ nhân vậy, Hồ tinh trưởng tốt xấu gì cũng là công chức nhà nước vậy mà có thể dung túng được.

Nếu nói đây là tình thú giữa hai người bọn họ, như vậy chuyện Hồ phu nhân có thể nín được không thể không nói khó tin.

Dường như có ả tình nha!

Dương Nghiễn ần ần mi tâm, có chút do dự không biết nên mở Thông Thiên Nhãn chỉ vì chút chuyện hoa hòe hồng phấn nhà người ta không. Mà trong lúc hần chân chờ, di giúp việc đã thành thạo dọn xong bàn com, nhìn bộ dáng cũng đã quen thuộc cảnh này.

Thừa dịp lúc mọi người di chuyển đến nhà ăn, Phong Tiểu Tiểu lại kể tai Dương Nghiễn nói nhỏ: “Bà hai ngày nay thật kiêu ngạo.Lúc trước khi hai nhà chưa quen biết thì Hồ tinh trưởng vẫn cái tính này sao?!”

“...Nói vậy thì cũng không đúng.” Dương Nghiễn rút cuộc không nhịn được mở miệng đáp lại, phỏng chừng là trong lòng cũng đang ba đào mãnh liệt cần người chia sẻ: “Kể có quyền hay có tiền thì bên ngoài thường có vài nhân tình là chuyện người người đều hiểu, nhưng công chức nhà nước rất ít lộ liễu, dù sao cũng phải lo lắng vấn đề hình tượng, Hồ tinh trưởng. ...Ông ta đương nhiên không sạch sẽ, theo lời hàng xóm Ngao Tiềm thì tiểu Tam này đã làm bà nhỏ người ta hai ba năm nay, nhưng trước đây lại không thấy lộ mặt như vậy, không biết vì cái gì bây giờ lại làm cao được thế.”

“Làm cao tự nhiên có lí do để làm cao.” Phong Tiểu Tiểu nóng lòng, giật dây Dương Nghiễn: “Có muốn mở Thông Thiên Nhãn xem thử không? Không chừng có thể túm đến cái sơ hở?!”

Dương Nghiễn trừng Phong Tiểu Tiểu một cái: “Một tiểu Tam thì có thể tạo ra sơ hở đến mức nào?” Mệnh mình bây giờ còn treo một nửa trong tay thẳng nhai họ Đường đó, tuy rằng độc có tiểu Bạch, thương có Nữ Oa, tính thế nào đối phương cũng không thể giết mình, nhưng nếu không phải dưới tình huống tất yếu thì người thường đâu có ai rảnh mà cầm mũi dao chĩa về hướng bản thân. ...Thông Thiên Nhãn của hần còn tiết kiệm để về nhà xem xét tình huống chứ!

“Chính vì không biết mới tò mò.” Phong Tiểu Tiểu cảm thán một câu nhưng cũng thực lí giải được tâm tình Dương Nghiễn, khoát tay không cưỡng cầu: “Không thích thì thôi, dù sao ban công hứng mưa, không chừng lát nữa có thể lộ ra.” Nếu thực sự không thể nữa thì mạng Ngao Tiềm ra làm mồi nhử cũng được.

Tiểu Tam muốn hoàn lương thì chuyện tình trước đây cũng phải giải quyết rõ ràng, không chừng mọi người còn có thể hợp tác nữa ấy chứ.

nói xong thì cũng vào đến nhà ăn, Hồ tinh trưởng nhẹ nhàng cẩn thận đỡ tiểu Tam đến vị trí rộng rãi thoải mái, ra mời đã không giống như tình thú, càng giống hầu hạ tởm tởm hơn. Phong Tiểu Tiểu thờ ơ lạnh nhạt, luôn cảm thấy tình cảnh này có gì đó khó hiểu.

Chương 55: Quanh co

Dưới sự chăm chú nóng bỏng của Phong Tiểu Tiểu, em gái tiểu Tam trở nên sốt ruột, nhưng lại sốt ruột đi nữa cũng không thể thẳng thừng vứt mặt mũi của kim chủ được, chỉ đành nghiêng răng nuốt xuống, ánh mắt nhìn Phong Tiểu Tiểu và Dương Nghiễn là tràn ngập các loại rối rắm các loại bối rối các loại ai oán trong thỉnh lặng...

Hai người Phong Tiểu Tiểu vốn đã chuẩn bị tinh thần bị đâm sau lưng, thậm chí còn giác ngộ sẽ gặp các loại lời nói lí tào đào, tiểu lí tào đào, thức ăn lí tào đào....Nhưng sự thật không giống như trong tưởng tượng, thái độ của Hồ lão đầu lại dường như chỉ là thật sự muốn mời người đến ăn cơm vậy, toàn bộ quá trình đều không nhìn đến hai người, tuy rằng vẫn như cũ rất giả tạo nhưng không phủ nhận người ta không làm ra chuyện gian trá gì.

Từ đầu tới đuôi người ta chỉ lo gấp đồ ăn cho tiểu Tam cùng hời hân ân cần.

Kì kì quái quái ăn xong một bữa tối khó nói nên lời, đến cuối cùng Dương Nghiễn vẫn không bỏ được một lần phí phạm Thông Thiên Nhân, đứng dậy tạm biệt. Tiểu Tam thấy hai người đi cũng vội nói phải trở về.

Hồ tinh trưởng lưu luyến không rời càng yêu thương: “Điêm Điêm, tối nay ở lại đây đi, cũng trễ rồi mà...”

“Ồ lại?!” Em gái tiểu Tam khinh thường ha ha một tiếng: “Ồ lại thì tôi ngủ với ông, hay là ngủ với con trai ông?!” Dù sao đã mất mặt đến nước này, lỡ rồi cho nó loét luôn.

Hồ tinh trưởng nghẹn họng, tuy rằng con trai mình đã không thể tạo người, nhưng ai biết nó có thể làm gì được. Ngủ với mình càng khó xử, có kiêu ngạo thế nào thì chính thất phu nhân còn đứng bên cạnh, nếu không biết giới hạn bức người quá đáng, nửa đêm cầm dao chém cả hai cũng không phải chuyện khó xảy ra.

Phong Tiểu Tiểu hắc hắc cười hai tiếng: “Có thể ngủ chung với Hồ phu nhân mà.”

Hai mắt Hồ tinh trưởng sáng rỡ, vừa muốn mở miệng nói chuyện. Tiểu Tam đã không kiên nhẫn lắc mình ra cửa, Hồ tinh trưởng về mặt sốt ruột gọi vài tiếng, người ta cũng không thèm quay đầu lại, cuối cùng chỉ có thể tro mắt nhìn ba người vào thang máy.

Dương Nghiễn như cũ án tảng trệt, Phong Tiểu Tiểu quay đầu: “Bọn tôi đến bãi đỗ xe dưới lầu, cô lái xe đến hay là gọi taxi?”

Tiểu Tam không được tự nhiên đáp: “Tôi lái xe đến.”

Xe này cũng là của kim chủ tặng, lúc ấy trẻ người non dạ, cầm lấy chìa khóa phòng, chìa khóa xe đã thấy đặc ý phi phạm, dường như trở nên lời đời hơn lũ bạn cùng trang lứa, hiện tại nhìn lại chỉ thấy một vết nhor.

Phong Tiểu Tiểu gật đầu không thèm nhắc lại, trầm mặc trong chốc lát, tiểu Tam lại nhìn không được mở miệng: “Hai người... Sẽ không nói cho bác sĩ Ngao chứ?!”

“Nói cái gì? Chuyện cô được người bao nuôi?!” Phong Tiểu Tiểu không để ý đáp: “Không sao, anh ấy biết từ sớm rồi.”

Tiểu Tam bị sọ suýt chút nữa ngã sấp, vội vàng che bụng, khó thể tin mà hỏi: “Anh ấy biết?!”

“Biết rồi, chẳng lẽ cô nghĩ người khác nhìn không ra sao?!” Phong Tiểu Tiểu cũng khó có thể tin được nhìn lại. Sự tích của em gái này có vẻ được truyền lưu ở khu chung cư cô ta sống từ sớm. Nếu không thì sao chủ chó chặn cừu khi nói về chuyện này lại có thể kể lại tường tận như thế?!

Có câu nếu không muốn người biết, trừ phi mình đừng làm. Trên thế giới này không có ngọn gió nào không lửa tường, mình làm chuyện gì, luôn sẽ để lại dấu vết cho người ta điều tra, đừng có trông cậy vào việc người ngoài đều là những thằng ngốc mù lòa.

Tiểu Tam thất hồn lạc phách, hiển nhiên là không nhận ra mọi người đã biết từ lâu: “Khó trách anh ấy vẫn luôn không chấp nhận tôi.”

Phong Tiểu Tiểu lại không cho rằng Ngao Tiềm từ chối tiểu Tam vì cô ta làm nhỏ cho người ta. Cái chuyện ghét bỏ này phải được nhìn ở một góc độ có nền tảng cơ sở. Ví dụ như nói cũng có ý với cô ta nhưng lại vì thân phận tiểu Tam mà từ bỏ, cái đó gọi là ghét bỏ. Lại ví dụ như cực đoan, cực kì ghét bỏ cái nghề tiểu Tam này, cho rằng đối phương theo đuổi mình là một sự sỉ nhục, cái đó cũng gọi là ghét bỏ.

Nhưng Phong Tiểu Tiểu thấy, Ngao Tiềm đối với tiểu Tam này hoàn toàn không sinh ra được bất kì cảm giác đặc biệt gì. Chỉ là hàng xóm bình thường trong mắt anh ta, cô ta dây dưa, anh ta phiền não. Cô ta dẫn người xông vào nhà giúp đỡ, anh ta cảm ơn... Mọi tình cảm đều rất khách quan. Không hề vì bản thân của tiểu Tam mà dao động, nói cách khác, giống như một người xa lạ.

Nhưng những lời này không tất yếu phải nói cùng tiểu Tam. Dù sao cũng chỉ là một người không liên quan, xem chừng sau này cũng không thể trở thành người nhà đồng nghiệp, cho nên Phong Tiểu Tiểu chọn trầm mặc già ngu.

“Để hai người cười rồi.” Thang máy đến tầng ngầm, Tiểu Tam cùng hai người ra ngoài tìm xe, ngấm lại vẫn không cam lòng cắn răng một cái: “Thật ra tôi mang thai.”

“Ách...” Phong Tiểu Tiểu ù ù cạc cạc, mang thai thì liên quan gì đến cô, cũng đâu phải con mình.

Dương Nghiễn bình tĩnh gật đầu: “Trên bàn cơm đã nhìn ra, có nhiều đồ ăn kiêng kỵ lão Hồ không cho cô ăn.” đây cũng là lí do đến cuối cùng hẳn không mở Thông Thiên Nhãn.

Thật ra tình huống của Hồ tinh trưởng người trong vòng đều biết, lí do ông ta bảo bối con trai duy nhất của mình như vậy không chỉ là vì chính sách quốc gia không cho sinh thêm mà càng quan trọng hơn là do đời này ông ta có thể chỉ có được một đứa như vậy.

Thời điểm ban đầu Hồ tinh trưởng kết hôn. Tuy rằng không bức thiết phải có con nhưng cũng không tránh thai, thậm chí thuận theo tự nhiên khi nào sinh thì sinh, chẳng ngờ, thuận theo tự nhiên như vậy một lần là 10 năm im lặng.

Vì thế đến khi Hồ tinh trưởng nóng nảy, mang theo vợ chạy đi chạy về vài bệnh viện có tiếng, kiểm tra đến kiểm tra đi, cuối cùng lòi ra vấn đề là do mình. Bác sĩ uyển chuyển báo cho ông ta biết chỉ sợ rằng đời này rất khó thụ thai tự nhiên được, tuổi càng tăng, tỉ lệ thụ thai càng nhỏ.

Đến cuối cùng không có cách nào chỉ đành phải thụ tinh nhân tạo, dần vất một thời gian rút cuộc cũng thành công để Hồ phu nhân mang thai. Hồ tinh trưởng lúc ấy kiệt sức, chỉ hận không thể cung chiêu đứa con này lên trời.

Cũng chính vì vậy, cho nên sau khi Hồ thái giám có chuyện, phản ứng của Hồ tinh trưởng mới vô cùng điên cuồng như thế. Thậm chí không tiếc dùng tiền đồ gia đình làm tiền đặt cược trở mặt với nhà họ Dương, chẳng sợ trong lòng ông ta cũng hiểu đây chỉ là giận chó đánh mèo.

Với tuổi tác hiện tại, lại thêm điều kiện thân thể, tỉ lệ làm tiểu Tam mang thai được quả thật là giống như Sao Hỏa đụng Địa Cầu, dùng cách nói văn nghệ một chút thì được gọi là kỳ tích.

Tiểu Tam cũng là người quá mạnh mẽ, mình mang thai cũng không biết, vốn thèm nhỏ dãi sắc đẹp của Ngao Tiềm muốn thay đổi triệt để, chặt đứt quan hệ với hồ tinh trưởng đã được ba tháng, trong thời gian đó bụng lớn hơn một vòng còn tưởng rằng béo ra, thường buồn ngủ tưởng ban ngày theo đuổi tình yêu quá hao tâm tổn sức, sức ăn tăng mạnh tưởng sự trao đổi chất nhanh hơn... Cho đến một tuần cảm giác không thoải mái đi kiểm tra, tiểu Tam lúc này mới hậu tri hậu giác nhận ra mình đã có bầu bốn tháng rồi...

Phong Tiểu Tiểu buồn bực, tiểu Tam này mang thai bốn tháng, ăn uống lại chẳng có chút gì kiêng dè, cái thai này vậy mà vẫn vững chắc, đây thật sự là thiên ý sao?

“Lão già còn nói không mang áo mưa cũng không sao, kết quả hôm nay 4 tháng, muốn phá thai cũng không kịp, cưỡng chế sẽ tổn hại cơ thể.” Tiểu Tam thờ dãi nhìn chiếc xe bên cạnh hiu quạnh nói: “Vốn tôi còn do dự không biết có nên sinh nay không, hoặc là sinh rồi thì nên làm gì bây giờ. Không ngờ chiều nay ông ta gọi điện tới nói có chuyện muốn thương lượng, bảo tôi tới đến... Tôi còn nghĩ lão đã biết chuyện mang thai muốn để tôi đi phá, không ngờ giành mở miệng trước mới biết không phải, lão nghe tôi mang thai suýt chút nữa vui quá hóa điên, ngay lập tức yêu cầu sinh đứa nhỏ, còn nói sinh xuống sẽ cho tôi 30 vạn, nếu là con trai sẽ lại thêm 20 vạn, kết hôn cũng không thể không thương lượng, nhưng nếu dám trộm phá thai cẩn thận lão trở mặt... Mấy người thấy bản thân lão cũng đâu phải không con, lại trưởng thành rồi, lão cần gì phải thế!

“Cái này... thật ra trời cũng khuya rồi, cô xem cô nên thả tay áo chúng tôi ra, vấn đề này hôm nào chúng ta từ từ tâm sự được không?” Phong Tiểu Tiểu bắt đầu dĩ, cô gái này muốn tâm sự cũng phải xem người ta có muốn nghe hay không chứ, đừng mạnh mẽ túm người như vậy.

Tiểu Bạch Xà rục rịch trong tay áo Dương Nghiễn lòi ra nửa cái đầu rắn, thoát nhìn như là muốn cắn một miếng.

Hao hết vát và thẻ thốt không nói chuyện hôm nay cho Ngao Tiềm, hiểu được cho dù có túm người ta bao lâu cũng không thể thay đổi sự thật, tiểu Tam đành phải tin tưởng Phong Tiểu Tiểu cam đoan, bắt an thả tay mà lên xe.

Hai người Phong Tiểu Tiểu rút cuộc có thể an toàn lên xe, Dương Nghiễn ngồi ghé lái, chờ Phong Tiểu Tiểu cài dây an toàn mới khởi động, nói: “Nghe qua thì có vẻ lão Hồ muốn dùng cô ta đối phó chúng ta, không ngờ nửa đường lại lòi ra một đứa con may mắn, vì thế sau cũng không quan tâm nữa.”

“Một tiểu Tam thì dùng được cái gì?” Phong Tiểu Tiểu tròn mắt.

“Không dùng được cái gì, nhưng có thể ghê tởm người.” Dương Nghiễn sách một tiếng: “Đòn tất sát của lão Hồ vốn là Đường Cần, ông ta cảm thấy anh chết là cái chắc, cho nên cũng chỉ thừa dịp trước khi anh chết mà xả giận thôi.” Lại không nghĩ có được niềm vui bất ngờ, tâm tư của lão Hồ đương nhiên là cấp tốc chuyển dời, đem toàn bộ kì vọng phóng đến nên người tiểu Tam.

Về phần Dương Nghiễn?! Trong lòng lão Hồ, dù sao kẻ này đã có sát thủ mình thuê giải quyết, không cần quan tâm.

“Cái này mới gọi là hi vọng xa xôi.” Phong Tiểu Tiểu cười ha hả nói: “Nhưng xem ra về sao ông ta sẽ nhưc đầu đây.”

Tin tức kinh thiên động địa về chuyện tiểu Tam có thai mới tuôn ra lúc chiều, cố gắng dàn xếp cuộc gặp tối này, thời gian như vậy thì Hồ phu nhân cùng đứa con lớn còn chưa phản ứng kịp, nhưng ngấm lại trạng huống thân thể của hồ tinh trưởng là biết, Hồ phu nhân tuyệt đối không có khả năng để đứa bé trong bụng tiểu Tam được sinh ra bình an.

Thậm chí ngay cả đứa con bị mất đi một nửa lạc thú nhân sinh kia của Hồ tinh trưởng, hẳn cũng không thể nào ngồi yên mà nhìn một mối uy hiếp lấy đi sự quan tâm của Hồ tinh trưởng. Nếu để đứa bé này sinh ra và nuôi lớn, vậy thì tài sản về tay ai còn chưa biết.

Phá thai không tính giết người, cái bụng này của tiểu Tam có giữ được hay không thì còn cần phải nói lại.

“Lúc này mới trầm trở khen diễn hay sao.” Dương Nghiễn ngoắc ngoắc khóe môi cười xấu xa.

Phong Tiểu Tiểu đột nhiên nhớ đến cái gì: “Lại nói, nghe đồn toàn bộ tài sản của lão Hồ đem đi thuê sát thủ hết rồi mà, ông ta còn tiền phát li xì cho tiểu Tam sao?!”

“...” Dương Nghiễn không nói gì cộng thêm hắc tuyến, hẳn không hiểu, phương hướng chú ý của con nhỏ này vì sao chưa bao giờ đặt vào trọng điểm?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Lại đổi

Sau khi về cửa hàng cũng không được yên ổn, chuyện đầu tiên Dương Nghiễn làm chính là lập tức vọt vào phòng Đường Cần, mở cửa đúng lúc người ta đang thay quần áo chuẩn bị ngủ, bị đột kích đột ngột suýt chút nữa téth chới tai đương trường.

Dương Nghiễn vậy mà mở Thông Thiên Nhãn, kĩ càng nhìn chăm chăm ba phút đồng hồ nửa thân trần đang hóa đá của Đường Cần, rồi sau đó khóe môi nhếch lên một câu: “Dáng người không tệ.” lại quay ra ngoài, lịch sự giúp người ta đóng cửa.

Đường Cần đáng thương từ đầu đến đuôi còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, mơ hồ cảm thấy sự trong sạch của mình gặp được uy hiếp khủng khiếp, toàn bộ quá trình đều treo một bộ mặt hoảng sợ, đến khi Dương Nghiễn đi rồi vẫn chưa hoàn hồn.

Đây là phi lễ?!

Trở lại phòng mình, Dương Nghiễn hít một hơi, tiếp theo mới đeo lên khẩu trang cùng bao tay vừa chuẩn bị, lưu loát dọn dẹp phòng... Một bé Y Y quả nhiên không thể ngăn cản bước chân Đường Cần, chỉ trong chút thời gian hẳn cùng Phong Tiểu Tiểu ra ngoài thôi, tuy Tinh Vệ đã được hai người dẫn là theo sát Đường Cần như hình với bóng, nhưng vẫn bị Đường Cần tìm cơ hội lên vào phòng Dương Nghiễn nhập cư không ít đồ vật trái phép.

Xà phòng tắm thuốc, thức uống bị tiêm vào chất phụ gia, gói đầu bôi trét lên thành phần không rõ, ngay cả giấy vệ sinh cũng bị đụng tay chân... Dương Nghiễn vừa mắng vừa dọn dẹp, không thể hiểu nổi thằng nhãi Đường Cần rõ ràng kinh tế thiếu hụt lại moi đâu ra nhiều thứ đến thế, chẳng lẽ hẳn còn nhét tiền riêng dưới giày sao?!

Ngược lại tâm tình khó chịu của Dương Nghiễn, tiểu Bạch Xà happy hoan hô một tiếng, từ cổ tay áo lao ra như tia chớp, gì cũng kệ trước cứ bỏ nhào lên gói đầu lăn hai vòng, thẹn thùng nói: ”Nhị Lang Thần ô-pa, phòng anh sắp xếp thật hợp ý em nha ~”

Dương Nghiễn vừa dọn dẹp vừa hừ hừ: “Nhìn qua mày cùng thằng nhãi họ Đường kia đúng là trời sinh một đôi.” Một kẻ yêu nghiên cứu độc, một kẻ thích ăn độc, vừa lúc phu xướng phụ tùy, cầm sắt hòa mình.

Dọn dẹp xong hết những vật phẩm đáng nghi, đóng gói ra ngoài, tiểu Bạch Xà nhìn Dương Nghiễn muốn vút vội lao ra: “Cho em, cho em ! Anh không cần nữa thì cho em!”

Phong Tiểu Tiểu còn trong phòng khách, gặp nhóm một người một rắn đi ra, nhìn túi đồ thuận miệng nói: “Thu hoạch phong phú?”

“Đầu chỉ là phong phú, thằng nhóc kia là bỏ luôn vốn liếng rồi.” Dương Nghiễn vút hết vào thùng rác, thuận tiện bao tay cùng khẩu trang cũng thả vào. Tiểu Bạch Xà nhất thời tuyệt vọng, tốt xấu gì nó cũng là một con rắn có phẩm giá, lại thích độc cũng không thể vào thùng rác lẫn lộn.

Phong Tiểu Tiểu trầm ngâm trong chốc lát: “Cứ như vậy cũng không phải là cách, tuy rằng để bên người tiện cho việc giám sát, nhưng thủ đoạn của người này khó chơi. Chúng ta lại không thể làm cho người ta bốc hơi khỏi nhân gian được.”

“Hoặc là nghĩ cách hủy bỏ cuộc giao dịch này, hoặc là làm cho hắn không dám ra tay.” Dương Nghiễn lau tay, vò vò tóc nhàu mảy: “Quanh quẩn như vậy thật đáng ghét, hay là ngà bài?”

“Lúc trước em có nói nhỏ với tiểu Khương chút chuyện, nhưng chưa nói Đường Cần kia là sát thủ tự do.” Phong Tiểu Tiểu lắc đầu giải thích: ” Ý của tiểu Khương là nếu chúng ta đụng phải sát thủ, chuyện sau cứ để cho bọn họ giải quyết thì tốt hơn. Sát thủ gần như đều là loại người coi thường pháp luật, tuy rằng dưới tình hình chung bọn họ vẫn sẽ tuân thủ đầy đủ nhưng trong khung vẫn không cùng thế giới với người thường. Lời nói của chúng ta chắc gì

hắn đã nghe, trừ phi anh nói thẳng anh là Nhị Lang Thần. . . Mà Khương Lễ thì khác, gia tộc cậu ấy có tính đặc thù để đứng trên đỉnh đầu kim tự tháp, mà một trong những quy tắc của sát thủ tự do là không chủ động khiêu khích vào thế lực mình không có khả năng trêu chọc.” Dù sao có tiền cũng phải cần mạng mà tiêu, đối với những tổ chức sát thủ lấy danh dự làm đầu, có lẽ bọn họ sẽ liều lĩnh vì nhiệm vụ, nhưng đối lại là sát thủ tự do, họ càng dè dặt hơn trên đường ranh giới giữa hai thế giới. Bọn họ sẽ thận trọng trong việc nhận đơn đặt hàng, khi phát hiện tình huống quá nguy hiểm cũng sẽ nhanh chóng quyết đoán rút ra.

Đối với những người này mà nói, điều họ theo đuổi là sự kích thích cao độ, hoặc là thành tựu, hoặc là tiền tài, cho nên bọn họ rất ít đập nổi dìm thuyền.

“Ý tiểu Khương là cậu ta sẽ làm người trung gian?” Dương Nghiễn trầm ngâm: “Chuyện này em nên nói từ sớm, điều hòa từ lúc trước khi tiểu Khương đi công tác có phải ổn thỏa rồi không. Bây giờ chờ cậu ta về không biết mấy ngày.”

Phong Tiểu Tiểu cảm thấy hết sức oan uổng: “Em đây chẳng phải sợ nếu ngay từ đầu đã tìm ngoại viện sẽ vũ nhục tôn nghiêm của Nhị Lang Thần anh sao.”

Nhị Lang Thần chạy show trong các truyền thuyết không phải là ít, sự tích đếm nhiều không xuể. Nhưng nếu muốn nói đến thì có một câu danh ngôn thông dụng nhất, Phong Tiểu Tiểu nhớ rõ ràng – Nếu ta bại bởi hắn, không cần tiến lên tương trợ. Nếu ta chiến thắng hắn, cũng không cần tiến lên giúp đỡ vấy trời. . .

Một câu lời kịch lí tưởng hào hùng oai phong nguy hiểm lại còn dễ đắc tội người cỡ nào chứ hả. . . Phong Tiểu Tiểu cảm khái.

Dương Nghiễn nghe xong lí do mới hận đến nghiến răng nghiến lợi: “Đã sớm nói con nhóc mày đừng có xem tiểu thuyết như thần thoại, nguyên lời Nhị Lang thần còn có nội dung đằng sau nữa. . . Nếu ta bại bởi hắn, không cần tiến lên tương trợ, ta có huynh đệ đến đỡ. Nếu ta chiến thắng hắn, cũng không cần tiến lên giúp đỡ vấy trời, ta đã có huynh đệ ra tay. . . Nghe chưa, người ta đánh nhau cũng kéo bè kéo lũ đó, không thích người khác nhúng tay là chỉ người ngoài thôi, không nhất định phải đơn thương độc mã chém giết máu chảy thành sông!”

Lại nói mình chỉ là một lũ tàn hồn, một tượng pháp thân, tuy rằng tu luyện sau này cũng có thể thay thế bản tôn chính chủ, nhưng đến cùng không phải nguyên bản. Lời nói trước kia của Nhị Lang Thần thì liên quan mình cái gì!

Phong Tiểu Tiểu bắt đắc dĩ: “Dù sao người đã đi rồi, lại so đo cũng chẳng được gì, chúng ta vẫn nên thành thành thật thật nhịn qua mấy ngày chờ tiểu Khương về đi.”

“Nhịn cái len sọt nhà mày, rõ ràng chỉ có một mình anh đây nhịn!” Dương Nghiễn giận.

Tiểu Bạch Xà xông lên bày tỏ thâm tình tranh thủ cảm giác tồn tại: “Nhị Lang ồ -pa, em sẽ đồng cam cộng khổ với anh!:

Dương Nghiễn không nói gì, mặt không chút thay đổi trở về phòng, đập cửa cái rầm.

Phong Tiểu Tiểu cùng tiểu Bạch Xà dưới đất nhìn nhau trong chốc lát, thả tay bày tỏ bản thân cũng bắt đắc dĩ, không có cách giúp nó tranh thủ tình yêu vĩ đại —— tuy nói chủng tộc không thành vấn đề, kích cỡ không phải khoảng cách, nhưng ít nhất mày cũng đừng thái quá như vậy!

Ngày hôm sau Phong Tiểu Tiểu bị một cuộc gọi từ Ngao Tiềm đánh thức, vừa nói chuyện vừa đánh răng, ngáp mấy lần mới ra cửa, chỉ thấy Đường Cần đã áo quần chỉnh tề ngồi nâng li nước trong phòng khách, về mặt âm trầm nhìn về phía cửa sổ, bên chân là một túi hành lí sắp xếp xong.

“Sớm.” Phong Tiểu Tiểu tùy ý gật đầu: “Dậy sớm thế.”

Đường Cần quay đầu nhìn Phong Tiểu Tiểu, thật lâu sau mới mở miệng: “Đến lúc tôi nên đi rồi.”

“Đi? Đi đâu?” Phong Tiểu Tiểu ngồi xuống sofa, ôm cái đệm ánh mắt mơ hồ.

Đường Cần chần chờ chút: “Thật ra chuyện của tôi đã xong từ hôm qua, cho nên hôm nay phải về. . .”

“Nhanh vậy? Hay là chúng ta mở bữa tiệc chia tay đã rồi hẳn đi?”

Nghĩ đến Dương Nghiễn hẳn là đã yên lặng mà chết trong phòng, Đường Cần lựa chọn lắc đầu: “Không cần, sắp tới sợ cô bè bọn nhiều việc, tôi không quấy rầy. . .”

Còn chưa nói xong, Phong Tiểu Tiểu đã đến cửa phòng Dương Nghiễn đập cửa: “Anh Hai, tiểu Đường nói phải đi, chúng ta cùng ăn bữa com tiễn người ta nào!”

Đường Cần thờ dãi, không đành lòng nhìn bộ dáng khiếp sợ tuyệt vọng sắp đến của Phong Tiểu Tiểu, yên lặng nâng túi hành lí bên chân chuẩn bị đi. Không ngờ vừa bước hai bước, một tiếng đập cửa dữ dội vang lên, âm thanh huyết áp thấp do bị gọi dậy sớm của Dương Nghiễn gầm gừ sau đó: ” Kêu réo cái gì! Muốn ăn tự đi mà ăn, hóa đơn nhét vào khe cửa cho tao!” Nói xong lại là “phanh” một tiếng, cửa phòng đóng lại.

Thật không lẽ phép! Phong Tiểu Tiểu bắt đắc dĩ quay đầu lại, muốn mở miệng giải thích hai câu, lại nhìn đến Đường Cần giữ nguyên một bộ dáng khiếp sợ trợn mắt há mồm, thạch hóa tại chỗ.

Nghĩ nghĩ, Phong Tiểu Tiểu mở miệng: “Hay là hai chúng ta đi thôi cũng được ha? A, phải rồi, lại gọi Y Y nữa.”

“...” Đường Cần vẫn đang thạch hóa như cũ.

...

Dương Nghiễn ngủ thẳng cẳng đến giữa trưa mới dậy, khi hần ra cửa, Y Y đã bận việc trước tiệm, Phong Tiểu Tiểu đang chán đến chết xem ti vi, Đường Cần như chưa có chuyện gì xảy ra, vừa gọt hoa quả vừa nhìn ti vi, ngoài hai người này, có thêm một Nghê Nhân Giai hàm hậu trầm mặc dọn dẹp phòng... Hần mới đến mấy ngày, mang theo gia cụ đồ lặt vặt trong phòng của Phong Tiểu Tiểu tới, dọn dẹp, thuận tiện tiếp tục kiếp sống nô tài hầu hạ mấy vị đại thần lười biếng.

“Có gì ăn không?” Dương Nghiễn vò vò tóc ngồi xuống hỏi một câu, Nghê Nhân Giai tiếp thu từ máu chốt đến phòng bếp bung com. Trong quá trình chờ com tới mồm, Dương Nghiễn nhìn Đường Cần hỏi: “Không phải tiểu Đường phải đi sao? Chẳng lẽ anh ngủ mơ?”

Đường Cần xấu hổ siết trái cây: “Àch, em đột nhiên nhớ đến công chuyện hình như chưa xong.”

Dương Nghiễn hết chỗ nói rồi, hiểu được là người ta đây chưa ám sát chết mình. ...Chẳng lẽ trước đây thằng nhóc này giết người chưa từng kiểm tra thi thể?!

Vừa lúc Nghê Nhân Giai đưa com lên, Dương Nghiễn bỏ qua đề tài vừa rồi lại ngồi ăn. Phong Tiểu Tiểu quay đầu la hét: “Anh Hai, ăn nhanh lên, chúng ta còn có việc đó, sáng nay Ngao Tiềm gọi sang nhờ chúng ta qua chỗ anh ấy.”

Dương Nghiễn vừa ăn com vừa nâng mắt: “Tiền không đủ?”

“Không phải chuyện tiền nong.” Phong Tiểu Tiểu khoát tay: “Là hàng xóm nhà anh ấy xảy ra vấn đề... chính là em gái kia, anh còn ấn tượng chứ hả?!”

Đương nhiên nhớ, mới gặp tối qua mà, sao quên nhanh như vậy được... Dương Nghiễn bắt đầu đi: “Cần hoa đào hần là không nằm trong phạm vi nghiệp vụ của chúng ta chứ hả!”

“Không phải hoa đào đến.” Phong Tiểu Tiểu tựa hồ cũng một bộ dáng thật bắt đầu đi: “Hò thái giám gây sự với cô ta, cô ta lại ở li nhà anh Ngao không chịu đi, anh Ngao cũng hết cách, đành gọi cho chúng ta.”

Chuyện tiểu Tam mang thai lan tràn đầy khu chung cư, dù sao cũng là một phụ nữ có thai, Ngao Tiềm không dám mạnh tay, da mặt hần đến bây giờ còn chưa làm được loại chuyện kinh bạo như vậy, càng nghĩ cũng chỉ có thể tìm đến mấy người Phong Tiểu Tiểu, phỏng chừng còn muốn dựa vào mối quan hệ giữa Dương Nghiễn cùng Hò lão đầu để điều hòa.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Tiểu Tam vào ở

Cười bần không cười xướng (xướng ở đây là kĩ nữ)

Thật ra trên thế giới này, cái nghề làm nhỏ cũng như kĩ nữ đã xuất hiện từ lâu, từng có địa vị hợp pháp trong xã hội phong kiến, sớm không còn là chuyện gì lạ lắm.

Nhưng cho dù là như thế, tiếng đời cái nghề này chưa bao giờ tốt đẹp gì cho cam. Ở thời đại hòa bình đạo đức mà bạo lực này, có hàng tá những kẻ vô công rồi nghề chừa chờ hống chuyện, thân làm nhỏ cho người ta, nếu ngày thường hành vi lời nói điều thấp một chút còn được, nhưng nếu đắc tội với ai, bị người kích động quần chúng, cục diện đó cũng rất khó giải quyết.

Em gái tiểu Tam nhà Hò tỉnh trưởng cũng đang đụng phải tình huống như vậy.

Sau khi Hò thái giám phát hiện mảnh đất bên ngoài của cha mình cây cối đã kì tích này mầm, quả nhiên sẽ nghĩ ngay đến vấn đề thừa kế tài sản. Nếu thân thể hần còn khỏe mạnh mà nói, một đứa con hoang còn chưa đủ số má. Vấn đề là bây giờ hần không còn khả năng nối dõi tông đường, lại thêm chuyện thân thể của lão Hò, một khi để cái thai này thuận lợi sinh ra, chẳng sợ là một đứa con gái cũng tạo thành mối uy hiếp lớn.

Vốn không thể vui vẻ với mấy em gái khiến hần mất đi một nửa lạc thú nhân sinh, Hò thái giám trở nên nhìn tiền và quyền rất nặng, nửa đêm về nghe mẹ mình nói tình huống ngoài ý muốn này, một đêm cũng chờ không được, lập tức gọi điện cho một đám hồ bằng cầu hữu bên ngoài truy đánh tiểu Tam... Bọn chúng không dám giết người, nhưng dạy dỗ một chút là không thành vấn đề, nếu trong quá trình xô xát có thể lôi ra cục thịt trong bụng tiểu Tam càng tốt hơn.

Vì thế, em gái tiểu Tam về nhà chưa được bao lâu, chợt nghe đến ngoài cửa nhà mình truyền đến tiếng chửi bậy cùng đập cửa. Còn đang đắm chìm trong

bi thương u oán vì thế mà cảm xúc lại càng kém, coi như còn có đầu óc chỉ dám cách cửa chống trộm mắng chửi trở ra.

Ban đầu là giao phong bằng miệng, tiếp theo đối phương bắt đầu ném chuột cùng pháo vào cửa sổ, tiểu Tam hét chói tai gọi bảo vệ, gọi cảnh sát, gọi lão Hồ...di động lão Hồ bị Hồ phu nhân cắt điện thoại, không thể liên lạc.

Rốt cuộc chờ đến khi đám côn đồ bị bắt đi, tiểu Tam hoảng sợ cầu cứu hàng xóm cách vách cũng chính là Ngao Tiềm giúp đỡ, Ngao Tiềm không có cách nào khác. Đành phải giữ tiểu Tam lại một đêm, sáng sớm hôm sau khi gọi điện cho Phong Tiểu Tiểu, một đám côn đồ khác lại xuất hiện chửi đồng kêu gào trong khu chung cư, gào thét bốn phía truyền bá chuyện tiểu Tam được người bao dưỡng cũng mang thai, trong đó là đầy những lời vũ nhục khó nghe...

“Bây giờ anh cứ đẩy cô ta ra cửa rồi đừng làm gì cả, cô ta sẽ lập tức nghĩ ra không dưới mười cách thoát khỏi tình huống hiện tại.” Dương Nghiễn ngồi trong phòng khách nhà Ngao Tiềm nghe đầu đuôi câu chuyện xong cười lạnh: “Không tin cứ cá thử xem”

Ngao Tiềm bắt đầu dĩ cười lắc đầu: “Có lẽ cô ta sẽ có biện pháp. Nhưng vấn đề là bây giờ cô ta không chịu rời đi nhà anh, anh cũng không thể làm được chuyện đẩy một phụ nữ có thai ra ngoài đối mặt những kẻ này.”

Biện pháp đơn giản nhất lúc này là báo cho lão Hồ, trời sáng rồi, Hồ phu nhân không có khả năng lại tắt điện thoại, thông báo cho ông ta, vì hương khói của mình, chẳng sợ hấn đang ở mặt trăng cũng phải về gấp bảo vệ tiểu Tam.

Vấn đề là tiểu Tam sẽ không lựa chọn phương án này, một phương là kim chủ, là cha đứa bé trong bụng mình, một phương là người đàn ông mình muốn theo đuổi... Là một người đàn bà thì đều không nguyên ý để hai bên này gặp mặt, chẳng sợ Ngao Tiềm đã biết được tình huống hiện nay của cô ta.

Phong Tiểu Tiểu nhìn cửa phòng khách đóng chặt, hỏi: “Vậy cô ta tính ở chỗ anh sao? Ở bao lâu?”

Trốn tránh sự thật là không thể giải quyết được vấn đề, huống chi Phong Tiểu Tiểu cảm thấy loại phụ nữ có thể đi làm tiểu Tam đều rất thực tế, không đến mức yếu ớt như vậy, hiện tại nhìn đối phương hoảng loạn, nhưng chỉ sợ là đang lợi dụng tình cảnh này biến Ngao Tiềm thành cang tránh gió, sau lại trải qua quá trình cộng hoạn nạn lâu ngày sinh tình vẫn vẫn.

Tuy Ngao Tiềm không nghĩ xa như vậy. Nhưng vẫn đau đầu như trước: “Anh không biết. Vốn tính hôm nay ra ngoài xem có mặt tiền nào thích hợp, nhưng bây giờ chẳng làm gì được, để cô ta ở nhà một mình anh lo lắng. Đưa cô ta ra ngoài lại càng không thể... Hai người có cái gì... Thủ thuật che mắt gì đó có thể đưa cô ta đi không? Anh thấy ở trong tiệm với hai đứa an toàn hơn.” Minh đây lực đơn thế cô, không giống Phong Tiểu Tiểu, trong nhà thường trú hai yêu hai thần một ma vương, còn kèm theo hai thần thú.

Phong Tiểu Tiểu trừng mắt ngây người ba giây: “Thủ thuật che mắt?! Anh xem nhiều tiểu thuyết rồi đó!” Ngừng một chút lại nói: “Muốn đưa người đi thì không thành vấn đề, đám bên ngoài không thể ở mãi được, lại nói hóa trang đơn giản cũng có thể đưa người ra ngoài, vấn đề là anh có thấy cô ta sẽ chịu theo bọn này không?”

“Chỉ cần hai người có thể đưa người đi, anh có thể nghĩ cách thuyết phục cô ta!” Ngao Tiềm thờ dài một hơi, mặc kệ thế nào, cuối cùng có thể đánh vỡ cục diện bế tắc này là có thể.

...

Ngao Tiềm quả nhiên nói chuyện giữ lời, uyển chuyển nói với em gái tiểu Tam mình còn có chuyện phải làm, không thể để em gái ở nhà một mình, nếu có thể hi vọng em gái đến tiệm gốm, khi nào mình rảnh sẽ ghé qua, em gái tiểu Tam tuy rằng thất vọng, nhưng với tâm lý muốn giữ hình ảnh trước mặt đối phương vẫn cố mà đồng ý lời đề nghị này.

Phong Tiểu Tiểu thừa khoảng thời gian này nhấn cái tin đến cho ba côn đồ, nhờ ba người này mang hồ bằng cầu hữu đến khu chung cư giúp một trận hỗn chiến.

Trong quá trình hỗn loạn, em gái tiểu Tam cứ như vậy cải trang trốn sau xe Dương Nghiễn đào thoát.

...

Thời điểm hai người đi, khi về lại thêm một người. Nghe nói lại thêm một kẻ muốn ở lâu, ánh mắt Đường Cần cũng phải thẳng: “Có chắc là nhà mấy người mở tiệm gốm chứ không phải khách sạn chứ hả?”

Phong Tiểu Tiểu còn chưa nói, tiểu Tam đã liếc một cái: “Liên quan gì đến anh!” Cô ta vốn cũng có suy tính của mình, ở trong nhà bác sĩ Ngao thật tốt biết bao nhiêu, cô nam quả nữ củi khô lửa bốc... Tuy rằng trong bụng còn một chướng ngại vật, cũng đốt không ra cái mồi lửa nhưng dù sao cũng có chút hi vọng chứ.

Không ngờ thời gian tốt đẹp lại ngắn ngủi như thế, chỉ chớp mắt mình đã phải bị đưa đến tạp viện mà ăn nhờ ở đậu, chưa nói đến bất tiện, cơ hội gặp mặt bác sĩ Ngao càng ít... Đây đúng là thời điểm đau thương u buồn của em gái tiểu Tam, vừa lúc gặp phải Đường Cần đứng trước họng súng, ngữ khí đáp trả đương nhiên cũng không tốt đến đâu.

Đường Cần ghen, không chắc về quan hệ giữa cô ta cùng mấy người Phong Tiểu Tiểu, chỉ có thể làm bầm vài tiếng nuốt bất mãn.

K.O đối thủ thành công, tiểu Tam rốt cuộc sáng khoái vài phần, quay đầu hỏi Phong Tiểu Tiểu: “Phòng tôi ở đâu?”

Phong Tiểu Tiểu đang muốn trả lời, bị một chuỗi chuông điện thoại đánh gãy, tiểu Tam lấy điện thoại trong ví, nhìn người gọi đến nhũn mày, chuông điện như trước reo vang, tiểu Tam nghĩ nghĩ vẫn bắt máy: “Alô...Ừ hôm qua tôi gọi...không có gì, thằng con trai bảo bối của ông đến gây sự, tôi thấy phá quách đi, tính ra...Gi?! Quên đi, coi như tôi chưa nói, tôi đang ở nhà bạn...A, chính là nhà hai người tối qua ăn cơm chung đó.”

Phong Tiểu Tiểu vừa nghe đã hiểu được, thế này thì chỉ có thể lão Hồ được người mật báo, hoặc chính là đối phương phát hiện điện thoại có cuộc gọi nhờ, vì thế nhanh chân để ý hậu đại của mình.

Một hồi lâu sau tiểu Tam rốt cuộc kết thúc cuộc trò chuyện, tự nhiên dừng di động: “Bảo tôi cẩn thận an toàn...Chỉ cần nhà ông không xuất hiện tôi ở đây rất an toàn!”

Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiến liếc nhau, đồng tình nhìn về phía phòng Đường Cần không hé răng.

Mà trong căn phòng bị Phong Tiểu Tiểu chú ý, chẳng bao lâu sau trên trang web ngầm Đường Cần phát hiện một tin nhắn từ khách hàng, đối phương tăng giá mười vạn lại bỏ sung thêm yêu cầu, không cho phép tổn thương một cô gái bên người mục tiêu trong quá trình làm việc, cho dù một sợi tóc cũng không được, nếu không thì giao dịch thất bại.

Đường Cần cũng kì diệu, mình đây làm sát thủ tuy chưa lâu lắm, nhưng cũng không tính là ngắn, cho tới bây giờ cũng không nghe tới một yêu cầu bỏ sung quái lạ như vậy...tuy rằng hẳn tính không gây sự, nhưng nhân có thất thủ mã có thất đề, mình xài là độc, lỡ như không cẩn thận ngộ thương một chút, chuyện này ai nói trước được?!

....

Y Y sau khi biết sẽ có thêm một cô gái vào ở chung thì khá là vui vẻ, trong tiệm gốm này cô là một quần thể nhược thế, ngoài người thường là Đường Cần ra, hằng ngày đối mặt một vị lại càng trâu bò hơn một vị, Y Y luôn phát ra phức cảm tự ti từ bên trong.

Người khác đều là thần, chỉ có cô là yêu. Người khác đều có dị năng, cô chỉ biết điên hải, lâu lâu còn biến thái một chút...

Vì thế trong bữa tối, Y Y thập phần nhiệt liệt hoan nghênh khách mới: “Xin chào, tôi là Y Y, xin hỏi cô là?!”

“A, cô bảo tôi Diễm Diễm là được, hoặc là tiểu Diễm.” Tiểu Tam không ăn, chọn lựa trong đĩa, không chút để ý liếc mắt Y Y một cái: “Chúng ta đã gặp qua, trước cửa nhà bác sĩ Ngao.”

“Bác sĩ Ngao?” Y Y chớp chớp mắt, sau đó bừng tỉnh đại ngộ, một quyền đập lên bàn: “Chính là tên sát nhân Ngao Tiềm kia?!”

Tiểu Tam bị thanh âm đập bàn đột ngột làm giật mình, suýt chút nữa nhảy lên, mờ mịt hỏi: “Bác sĩ Ngao không phải là bác sĩ thú y sao?”

“...” Một mảnh trầm mặc.

Thấy không có ai trả lời vấn đề của mình, tiểu Tam hoài nghi: “Chẳng lẽ bác sĩ Ngao trước kia từng có giấy phép hành nghề? Rồi chữa bệnh xảy ra sự cố?!”

“...” Vẫn là trầm mặc.

Phong Tiểu Tiểu ho khan hai tiếng, sẵn sốc gấp dưa rau vào bát tiểu Tam, gặp đối phương ăn xong mặt cũng không đổi sắc, Đường Cần bên kia cũng không có biểu hiện dị thường. Lúc này mới yên tâm, bắt đầu ăn đĩa rau — ăn lâu mấy ngày, rốt cuộc có bữa cơm bình thường.

Mặt khác, có em gái vườn ươm giống của Hồ lão đầu ở đây, cuối cùng cũng không lo lắng tiểu Đường lại thêm loạn đồ vật nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Đội quân tiểu Tam

Bởi vì có tiểu Tam đến, tiệm gốm nhỏ của Phong Tiểu Tiểu đạt kỉ lục đỉnh cao thu nhập mới.

Nói như thế không phải là vì tiểu Tam xinh đẹp đến mức hấp dẫn sinh vật khác giống đồ xô ào ạt đến, nguyên nhân chủ yếu cũng là do em gái tiểu Tam không chịu được cô đơn.

Tuy rằng chỉ là ở tạm dưỡng thai, lại phải hạn chế không thể tùy tiện ra cửa, nhưng hiển nhiên tiểu Tam sẽ không chịu cam lòng chỉ lên mạng xem ti vi như thế. Rảnh rỗi đến mức nấu cháo điện thoại đến nửa đêm, sáng sớm hôm sau lập tức gọi một băng chị em đến giết thời gian.

Cuộc sống của mấy bà làm nhỏ lúc nào cũng rỗng tuếch, trò chuyện thì không giống như những cô gái bình thường. Châu báu xa hoa, túi xách thời trang không phải là đề tài những nữ sinh thường nhắc đến, cho dù có nghe ngóng tìm hiểu cũng không có cách nào với đến trong tầm tay như mấy bà nhỏ. Mà những phu nhân vốn tiếp xúc với những món xa xỉ đó đương nhiên là khinh bỉ mấy người được đàn ông bao dưỡng.

Cuộc sống rỗng tuếch có mỗi tiền tài, đám tiểu Tam chỉ còn cách tụ tập thành quân đoàn, ngoài khoe khoang so sánh kim chủ ra thì là chơi bời, may mắn thì có thể bắt được một lão già mà làm đám cưới, thiếu may mắn thì cụp đuôi về nhà kiếm đại một thằng trai bao nào đó mà sống qua ngày, mà không khéo trên đường bị tạt axit cũng nên.

Em gái tiểu Tam còn có một đoàn chị em như vậy, sau khi nghe nói Diễm Diễm mang thai 4 tháng lại được kim chủ chăm sóc cẩn thận mong muốn sinh đứa bé ra thậm chí còn hứa hẹn một cuộc hôn nhân, tập thể đoàn tiểu Tam hâm mộ không thôi. Cho dù Diễm Diễm không muốn kết hôn, nhưng thế nào đi chăng nữa thì trong cái vòng lẩn quẩn này cô ta cũng coi như là một người thành công.

“Em nhận ra ít nhất Đường Cần nói cũng có câu đúng.” Phong Tiểu Tiểu ở nhà sau nhìn lên một đám gái đẹp lú rú đùa giỡn ở xưởng DIY, mà ở giữa là Diễm Diễm tiếp đón bọn họ với tư thái như chủ nhân, rồi cuộc nhện không được than thở với Dương Nghiễn: “Có khi em mở đúng là không phải tiệm gốm mà là khách sạn thật.”

“Ngữ khí ngày hôm qua người ta dùng là nghi vấn.” Dương Nghiễn ngồi trên sofa chuyển kênh TV, không quan tâm đến tình hình nhà trước: “Em không ngờ! Mấy con nhóc kia đến tìm việc vui, dù thế nào tiệm mình có thu nhập là được, em cứ kệ họ làm gì thì làm.”

“Cũng đúng.” Phong Tiểu Tiểu gật đầu đi tới: “Em xem chừng em gái tiểu Tam thực sự định dưỡng thai đến khi sinh rồi, quân đoàn tiểu Tam này không chừng có thể thành khách quen nhà ta đây.”

Đang nói, Diễm Diễm dẫn theo đàn khách sộp tương lai thay đổi chiến địa, cũng chính là đi đến nhà sau. Một đám phụ nữ cười hi hi không để ý đến chủ nhân, tự nhiên mà tiến vào, Phong Tiểu Tiểu nhìn thấy nhũ mào, tiến lên ngăn cản: “Đây không phải khu vực buôn bán, là nơi ở tư nhân.”

Đám bà hai lơ đãng, trong đó có một em gái xinh đẹp khá nổi bật thoải mái mồm: “Ai nha, bọn tôi chỉ ngồi một chút, ghé bên kia lạnh lắm. Lại không có chỗ uống nước ăn ăn cái gì, bà chủ thông cảm chút đi.”

Diễm Diễm cũng sao gật đầu: “Bọn này ngồi chút rồi đi thôi, đừng khất khe như vậy chứ.” nói xong cũng cảm ơn, còn khuyên can em gái xinh đẹp kia: “Mày đừng lấy, hôm nay là tao mời, tao trả.” thể hiện muốn trả tiền mua chỗ.

Dương Nghiễn cũng là phú nhị đại, cho đến bây giờ chỉ có hấn lấy tiền đập người, còn chưa gặp qua người khác lấy tiền đập hấn. Nhìn thấy trận thế này thật không thoải mái, nhũ mào quay đầu: “Nghe ý của cô là tôi nên khiêng một cái sofa đặt giữa tiệm phục vụ mấy người?” Tốt hơn là nói mạng thêm tí vì mấy tính gì đó, lại mang trái cây thức uống cùng tạp chí số mới, bên cạnh xây thêm cái phòng tắm nữa. ... Thật tốt, đúng là xem tiệm gốm này như khách sạn.

Đàn tiểu Tam bị châm chọc như vậy không vui, đám đàn bà này có chung một đặc điểm là nhàm chán, thứ hai chính là ngứa miệng. Một khi đụng đến chuyện không thoải mái là ông ổng lên mắng chửi, lần này nghe thấy Dương Nghiễn không cho mặt mũi như vậy, tuy rằng đối phương có chút nhan sắc, cũng không ngăn được dục vọng muốn nhào lên khẩu chiến của họ.

Phong Tiểu Tiểu vội hòa giải: “Các cô, ở đây thực sự không thể tiếp khách, các cô...”

“Một ngàn đồng.” Diễm Diễm đánh gãy lời.

Đối với đám đàn bà này mà nói, một ngàn đồng cũng lắm đủ tiền một bữa cơm, không tính rẻ, nhưng lấy rất thuận tay, hiện tại quan trọng nhất là mặt mũi.

Phong Tiểu Tiểu dừng một chút, cảm ơn lại nói: “Các cô nếu ở trong này thì chỉ có thể trong phạm vi phòng khách, không thể vào phòng tư nhân.”

Đám tiểu Tam hài lòng, hi hi ha ha trêu tức: “Bọn này cần vào phòng riêng làm gì, có đưa tiền còn họa may.”

Dương Nghiễn sách một tiếng, quay đầu tiếp tục xem tivi của hấn, Phong Tiểu Tiểu quyết định không ngăn cản cũng không tán thành, dù sao chỉ cần không quấy rầy mình là được.

Đoàn quân tiểu Tam ở phòng khách uống trà tám chuyện, đề tài từ hàng hiệu trang sức mới mua đến phú thương chính khách mới quen nào, trời Nam đất Bắc lại chuyển sang lên người Diễm Diễm, than thở đối phương mệnh tốt có thể tu thành chính quả, ngược lại với một em gái khác trong nhóm, mặc dù cũng đang mang thai, đã ra ngoài ánh sáng, người ta lại thẳng thừng quăng chi phiếu, hiện còn đang bị đám nhân tình của kim chủ vây quanh chửi rủa, thật sự đáng thương.

Lần này mọi người đến ngoài thăm Diễm Diễm cùng chơi đùa ra, còn nữa là muốn điều động tình trường phu nhân tương lai trong nội bộ, giúp đỡ kéo kéo em gái kia một phen. Chức vụ của vị kim chủ nhà em gái kia thấp hơn tình trường, vừa vặn Hồ tình trường có thể mở miệng được, cái gọi là tiểu Tam thiên hạ đều một nhà, một chị em lên hương, tự nhiên cũng phải kéo theo một đàn phía sau, chứ không thì cô ta có thể yên với đám tiểu Tam này sao?

Dương Nghiễn chút có chút không nghe vào, đối với ý nghĩ của đám này chỉ cười nhạt bày tỏ khinh bỉ.

Người đàn ông họ nhắc đến Dương Nghiễn cũng biết, tuổi hơn 40, đường làm quan coi như thuận buồm xuôi gió, nhưng để làm được điều đó lại không dựa vào thực lực, mà bởi hấn có một bà vợ với hậu trường cứng rắn ... Người biết chuyện này không nhiều, bởi vì bà vợ kia tuy giàu có lại khá yêu

chồng, vì mặt mũi của đối phương, bà ta rất ít khi lộ diện, chỉ làm ra một bộ tư thái phụ quý thì thể vinh, cho nên chỉ có số ít người tiếp xúc nhiều hoặc là nguồn tin linh hoạt mới có thể biết được bối cảnh của người phụ nữ này.

Loại đàn ông bám váy bà làm thành sự nghiệp luôn có tâm lý kính sợ vợ mình, tiền đồ cả nhà đều cột hết lên người người ta, có muốn bắt kính úy cũng không được. Hơn nữa lợi ích khúc mắc trong đó cũng rất phức tạp. Cho dù vợ không ngại chồng mình gặp dịp thì chơi ở ngoài, ông ta cũng không thể vì tình nhân bên ngoài mà khiêu chiến địa vị chính thất...Bọn họ không dám, cũng dám không nổi.

Điền Điền có chút do dự, cô tính sinh xong cầm tiền rồi biến, cho nên trên tâm lý mà nói thật sự không muốn lại có gì dính líu. Nhưng bạn bè đã mở miệng không thể không giúp. Vì thế mà chuyện này thật phiền toái.

Đang nói chuyện, đột nhiên một toán cảnh sát ập vào, vào cửa liền giơ giấy chứng nhận, nói rằng có người báo ở đây đang tổ chức hoạt động phi pháp, muốn bắt người đi điều tra. Lời vừa dứt, đầu đã quay sang chỉ thẳng vào cô gái nhỏ bên cạnh Điền Điền.

Đám bà nhỏ duyên dáng gọi to, xôn xao, mới nhìn đã hiểu vị chính thất kia ra tay, đều cảm phần móc điện thoại tỏ vẻ muốn tìm người đến.

Toán cảnh sát không hề nao núng, thẳng tay tóm người, ngay cả chỗ Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn cũng có người đến chăm sóc.

Đúng lúc này, một nữ cảnh thanh tú đột nhiên “ô” một tiếng, một tay che miệng, một tay chỉ vào Dương Nghiễn: “Anh là Dương Nghiễn?! Dương Nghiễn của Dương gia?!”

Những lời này có chỗ sai ngữ pháp, nhưng những người ở đây không ai để ý đến chuyện này, mọi người đều biết “Dương” không chỉ đơn giản là một cái họ, mà là một cái bằng hiệu khổng lồ. Nói đến trong vòng luan quẩn này, là nói đến Dương lão đầu. Tuy Dương Nghiễn không hay lộ mặt trên truyền thông, nhưng tên tuổi trong vòng là như sấm bên tai.

Điền Điền nào biết chuyện này, lần trước ăn tối chung, thái độ của lão Hồ với anh ta không mấy nhiệt tình, còn tưởng rằng chỉ là một ông chủ bình thường thôi, hoặc là họ hàng có quan hệ gì đó muốn nhờ vả, không ngờ chân tướng lại ngoài ý muốn như vậy...Ngắm lại cũng đúng, ai có thể nghĩ đến một vị thái tử mông ngồi trên hàng ti lại sẽ ngày ngày đảo qua đảo lại trong một cửa hàng gốm mỹ nghệ nhỏ xíu này?!

Dương Nghiễn thấy có người nhận ra mình, cũng cảm thấy hứng thú nhìn nhiều hai mắt: “Cô là?!”

Em gái thanh tú đứng thẳng, bày ra tư thái hoàn mỹ nhất của mình, lại nhỏ giọng đáp: “Lúc trước tôi thấy anh ở lễ khánh thành của công ti X X cho nên có chút ấn tượng.”

Đáng tiếc người ta không ấn tượng với mình, lúc ấy thủ trưởng của mình cùng vài người khác giống mấy con chó lông xù vẫy đuôi nịnh nọt cha con nhà họ Dương, mà ngay cả một ánh mắt người ta cũng chưa thêm cho.

Đám bà hai lại hô to kinh ngạc, không ai sự đoán được ở đây lại có một cái đuôi cá lớn như vậy.

Điền Điền lập tức thay đổi một vẻ mặt, phô trương mắng: “Các người dám bắt bọn này, chớ coi đến cuối cùng ai mới không hay ho!”

Dương Nghiễn không sao cả vòng tay đứng một bên nhìn náo nhiệt, không tính hỗ trợ cũng không tính vạch trần. Cái loại cuộc sống chui rúc làm nhỏ là do bọn họ chọn lựa, vì thế có hậu quả gì cũng chỉ bọn họ tự gánh, Dương Nghiễn sẽ không đồng tình với họ, không phải vì máu lạnh, chẳng qua là bởi chuyện không liên quan đến mình.

Đương nhiên, nếu đối phương muốn cáo mượn oai hùm dưới điều kiện tiền quyết là không ngại đến mình, Dương Nghiễn cũng không keo kiệt đến mức vạch trần, chỉ là hẳn không có nghĩa vụ phải phối hợp thôi.

Cảnh sát quả nhiên do dự, đối phó một đám tiểu Tam thì không sao, nhưng nếu thái tử nhà họ Dương còn ở trong đó mà nói, tính nghiêm trọng của vấn đề này đã không phải nhỏ nữa.

“Dương tiên sinh, xin hỏi anh cùng bọn họ...” Nữ cảnh sát thanh tú do dự hỏi.

Dương Nghiễn cười cười: “Nơi này là cửa hàng của tôi... và bạn gái, cô Điền Điền kia là ở tạm, còn lại là bạn bè của cô ta.”

Phong Tiểu Tiểu phối hợp nâng móng vuốt: “Hi ~ tôi là bạn gái.”

“...”

Một cảnh sát xin lỗi, đến một bên gọi điện thoại vài câu, sau đó quay người trở lại: “Quấy rầy cửa hàng kinh doanh thật có lỗi, chuyện hôm nay có chút hiểu lầm, chúng tôi cần điều tra thêm.”

Muốn bắt người cũng không gấp gáp, thế nào cũng có cơ hội thôi.

Chương 59: Vị trí cửa hàng

Dương Nghiễn đang được một đám hồ li tinh mượn oai vây quanh chăm sóc cùng đãi ngộ như anh hùng.

Trẻ tuổi, đẹp trai, có tiền... Ánh mắt đám bà nhỏ nhìn Dương Nghiễn thèm thuồng rực rỡ ánh sáng. Dương Nghiễn biết nhiều hiểu nhiều cũng không để những ánh nhìn trần trụi như vậy gần gũi vây vòng, cực kì trần định, vội ho một tiếng bình tĩnh chào một tiếng, về phòng bế quan, bóng dáng rời đi nhìn vậy mà có vài phần hương vị chạy trốn chết.

Đám bà hai sừng sốt một chút, sau đó ầm ầm cười lên.

Từng có giao tình cộng hoạn nạn, quần thể bà hai trở nên thân thiết hơn với Phong Tiểu Tiểu. Đương nhiên, nếu không phải Dương Nghiễn với thân phận kim cương sáng lóe lóe ở đó, phỏng chừng sẽ chẳng ai để cô trong lòng.

“May mà có anh Dương ở đây.” Đối tượng bị cảnh sát nhắm thẳng vào lúc này vẫn còn sợ hãi, vỗ vỗ ngực, kinh hách vẫn chưa ngọt trên khuôn mặt tái nhợt: “Nếu không phải vừa lúc Diễm Diễm ở đây, nhất định phiền toái lớn.” Nói xong cảm ơn Diễm Diễm, cảm ơn Phong Tiểu Tiểu, cảm ơn Dương Nghiễn đã về phòng này giờ, cảm ơn đám chị em vẫn luôn ủng hộ mình.

Diễm Diễm nhìn Phong Tiểu Tiểu, lại quay đầu nghĩ nghĩ, có chút mất hứng nói: “Chuyện này khoan hãy nói, mày chọc bà già kia trước phải không?”

Bà nhỏ kia lấp bắp: “Không có, là bà ta gây sự trước...”

“Đừng có làm mấy trò mèo đó với tao.” Diễm Diễm phát cánh tay cắt lời đối phương: “Lũ đàn ông háo sắc kia tao còn không biết chắc? Ngay cả vợ hợp pháp trong nhà đó kia mà còn có thể giờ trò bịp bợm, thì mắc giống gì có thể trung trinh như một với chúng ta? Tình nhân bên ngoài đương nhiên không chỉ một mình mày, bà già kia cần gì cứ phải là mày cần hoài không nhá? Trừ khi mày không ngoan ngoãn nghe lời đi bỏ cái thai đi.”

Lời này đúng là thẳng mà thẳng, đối với giai cấp có tiền có quyền, nuôi một hai nhân tình bên ngoài không phải là cái chuyện gì đáng kể, nào mấy ai được sạch sẽ tinh tươm, mọi người nghe qua rồi cũng chỉ làm chuyện trà dư tửu hậu mà thôi. Nhưng nếu lời ra thêm một cái mạng, chuyện này lập tức biến thành gièm pha.

Chính thất các nhà đều nghĩ khá thoáng, có thể nhắm một mắt mở một mắt cho chồng trộm tanh đầu đường, nhưng nếu ngu xuẩn mà ra đứa con hoang bên ngoài. Vậy nhất định phải nhất đao trăm ma, phỏng chừng tương lai lại ra một mối họa.

Mục đích của tiểu Tam chủ yếu là tiền, người có khát vọng lớn lắm thì là leo ngôi chính thất. Bản thân Diễm Diễm cũng là người bên trong cái vòng lẩn quẩn này, tự nhiên biết bọn chị em đang tính toán cái gì. Cô không có ý khinh bỉ bọn họ, nhưng dưới điều kiện tiền quyết là đừng có kéo theo cả cô xuống nước.

Bây giờ thì ra chuyện. Mình đang muốn né cái vũng bùn này, bọn chị em không giúp đỡ còn chưa nói, lại muốn nhào lên ghê tởm cả đám, đây rõ ràng là chối lợi mà tính kế cô.

Các bà các chị nghe thấy ngữ khí khó chịu của Diễm Diễm đều sừng sốt, nhận ra cô tức giận. Bà hai nhỏ kia phản xạ che bụng, ngẩng đầu nhìn thấy bộ dáng nhíu mày của Diễm Diễm, biết nếu lại dai nữa thì chỉ còn nước xé rách mặt, hung ác cắn răng: “Tao chưa có bỏ nó đâu! Dựa vào cái gì không để tao sinh! Bà ta có ngon thì giữ chồng cho tốt. Lời ra cái bầu mới tìm tao tính toán làm cái mẹ gì?!”

Mọi người đều là người thông minh, vừa nghe đã hiểu, đối phương mang ý đồ ôm bụng nín chân kim chủ, cố gắng đạp chính thất lên ngôi.

“Cho tôi chen một câu.” Phong Tiểu Tiểu tò mò: “Cô giữ cái thai là đã suy nghĩ kĩ hay chỉ do nhất thời nóng giận? Nhà tài trợ hùn vốn vụ này có biết không?”

Tuy Phong Tiểu Tiểu không phải người trong vòng lẩn quẩn, nhưng vì chuyện lúc này, mọi người vẫn cho cô vài phần mặt mũi, bà hai nhỏ kia chần chờ trong chốc lát đáp: “...Ông ta nghe tôi mang thai thì không hề đến nữa, mà nói lại vẫn là do bà già đó...”

Vì thế mọi người đã hiểu. Đây rõ là bị quăng rồi.

“Diễm Diễm, mày phải giúp tao!” bà hai nhỏ kích động túm tay Diễm Diễm không thả.

Diễm Diễm không nói gì, suy nghĩ một lát sau lại chuyển ánh mắt sang Phong Tiểu Tiểu.

Phong Tiểu Tiểu vỗ vai Diễm Diễm: “Cố lên!” sau đó quyết đoán bỏ chạy lấy người.

Một đám đàn bà xinh đẹp son phấn nồng nặc bám trụ trong phòng khách, gây sức ép hơn hai tiếng mới chịu đi. Phong Tiểu Tiểu nghe bên ngoài im lặng, lúc đó mới chịu chui ra, Diễm Diễm đã như kiệt sức nằm dài trên sofa, đầu ngón tay cũng không muốn động.

Đường Cần cậu trai nhỏ này ở đây ăn chùa uống chùa. Có việc không xài được, lại có cũng không dám xài, bắt hần trả tiền thuê nhà, tiền com cang không thể, trừ khi anh bạn đã đi du lịch của hần trở về giúp đỡ một chút.

Đứng trong cái hoàn cảnh không thể không ăn com mềm như thế này, chỉ có thời khắc thả chim, dẫn chó đi dạo giúp Dương Nghiễn hần mới có thể ném được một chút hơi thở của tôn nghiêm... Theo cách nói của Dương Nghiễn, thú cưng nhà anh ta trước kia đều thuê vài hộ lí có trình độ chuyên môn chăm sóc, hiện tại Đường Cần chẳng qua là tiếp nhận công việc này mà thôi, tuy rằng không trả lương nhưng tiền com tiền thuê nhà cũng vào đó...

Dắt Hao Thiên Khuyến đi dạo trở về, thứ đầu tiên Đường Cần nhìn đến là Điem Điem một thân mỗi một, nhìn không được ngó Phong Tiểu Tiểu dò hỏi: “Cô ta làm sao vậy?”

Phong Tiểu Tiểu nhìn biểu tình buồn bực của Điem Điem, biết 8 phần là cô nhỏ này không ngăn cản được thế công mãnh liệt của các bà các chị, bắt cần đã đồng ý giúp đỡ người ta... Vì thế nhún vai, thuận mồm đáp: “Nhân sinh quá phong phú.”

Đường Cần im lặng trong chốc lát, cũng không để ý Điem Điem, thẳng một đường dẫn Hao Thiên Khuyến vào phòng bếp tìm xương.

Phong Tiểu Tiểu nhìn cậu ta như vậy, nhớ đến thông tin mới nhất Thông Thiên Nhãn dò xét được — tạm thời nản lòng thoái chí, vì yêu cầu hà khắc của thân chủ khiến thủ đoạn dùng độc của Đường môn mất tác dụng vài lần mà sinh ra tâm lí lùi bước, tạm thời đang nghiên cứu cách ám sát mới...

Hi vọng tiểu Đường này nghiên cứu lâu thêm vài ngày, nếu có thể thuận lợi chịu đựng được đến khi Khương Lễ đi công tác về, chuyện đến đó là xong.

...

Điem Điem phiền não chẳng được bao lâu, khi Ngao Tiềm bước vào, em gái này đã ném hết mọi chuyện ra sau đầu, tươi cười như hoa đến nghênh đón.

“Cẩn thận bụng.” Ngao Tiềm nhìn một sản phụ nhào đến mình, vội theo phản xạ mà quan tâm một câu.

Điem Điem vừa vui sướng vừa xấu hổ, vui sướng là người mình thích săn sóc cẩn thận như vậy, xấu hổ là bản thân có chỗ bẩn, đã vậy bây giờ còn mang thai con của một lão già, trước mặt Ngao Tiềm càng không dám nhắc đến chuyện mình thích người ta.

Phong Tiểu Tiểu nhìn một tập giấy trong tay Ngao Tiềm, vội giúp đỡ cầm đến, lại đẩy qua li nước: “Anh làm gì vậy? Phát tờ rơi làm việc bán thời gian hả?”

Ngao Tiềm bật cười lắc đầu, nhận li nước Phong Tiểu Tiểu đưa tới, nói tiếng cảm ơn: “Đây là địa chỉ mặt tiền anh nhìn trúng... Nói thật, nếu tính toán tự mở cửa tiệm, anh không muốn xa chỗ ở quá. Nhưng là mặt tiền cho thuê khu vực gần đây không nhiều, có có thì điều kiện cũng không hợp ý, cho nên...”

“Nếu tiệm lớn thì có thể ở bên trong luôn, như bọn em vậy nè, ở một chỗ là được rồi, dù sao bây giờ anh cũng chưa có bạn gái.” Phong Tiểu Tiểu đề nghị, rồi nhận lấy một ánh mắt khinh thường từ Điem Điem — Cô với ưu thế cách vạch đây còn chưa theo đuổi được người ta, người này dụ mục tiêu của cô ra ngoài, sau này muốn tiếp cận thì làm sao? Chẳng lẽ cô cũng phải đi nuôi con chó?!

Ngao Tiềm lại đồng ý mà gật đầu: “Anh cũng nghĩ như vậy, cho nên mới hỏi thăm một ít chỗ xa xa chút, đánh dấu rồi từ từ chọn lại. Nếu giao thông tiện, mọi người cũng có thể giúp đỡ nhau.”

“Vậy nhìn trúng căn nào?” Phong Tiểu Tiểu lật lật tập giấy.

“Ba cái đầu tiên ấy.” Ngao Tiềm ngồi xuống bên cạnh, vừa uống nước vừa chỉ chỉ tờ giấy trong tay Phong Tiểu Tiểu: “Ba nơi này cũng không tệ lắm, khu vực cùng giá cả cũng thích hợp, nhưng là cái nào cũng có chút khuyết điểm, anh không quyết định được, nghĩ qua thương lượng với mấy đứa.”

“Khuyết điểm gì?” Dương Nghiễn cuối cùng cũng xuất quan, bước ra ngoài, lười biếng hỏi.

“Cái đầu tiên là có tầng lầu, ở trong khu chung cư, trị an cùng dân cư đều ổn, nhưng chủ nhà chỉ cho thuê tầng dưới, tầng trên phải để nhà ông ta ở... Vấn đề chủ yếu là hình như vợ chồng nhà này có máu cờ bạc, thường xuyên mời bạn bè về nhà ăn nhậu chơi mạt chược suốt đêm, tầng dưới lại không đảm bảo, anh sợ thuê rồi sẽ dễ có chuyện.” Ngao Tiềm nói không rõ lắm, so sánh mịt mờ, nhưng ở đây đều là người hiểu chuyện, vừa nghe đã nhận ra, sợ là tay chân chủ nhà hoặc là bạn bè chủ nhà không sạch sẽ.

Phong Tiểu Tiểu phát tay: “Cái này nhất định không thể, còn nhà khác?”

Ngao Tiềm nghĩ nghĩ: “Cái thứ hai là vấn đề nội thất, điện nước dường như hư hỏng không ít, sau nhất định không thiếu phiền toái. Nếu bí quá chỉ đành tiêu tiền làm lại.”

“Không phải nhà mình, anh tiêu tiền làm lại điện nước cho người ta làm chi?!” Dương Nghiễn cũng phát tay: “Nhà thứ ba.”

Ngao Tiềm khó xử nhìn Điem Điem, người sau vô tội mờ mịt nhìn lại. Suy nghĩ, Ngao Tiềm cười khổ: “Nhà thứ ba khu vực tốt, giá rẻ, nhà đơn, nội thất tốt... Không tìm ra chỗ chê, nhưng có cái...”

Điem Điem tò mò: “Có cái gì?!”

“...” Ngao Tiềm cắn răng một cái: “Phong thủy không tốt...”

“Khụ khụ khụ!” Diễm Diễm suýt bị nước miếng sặc chết, cứ tưởng bác sĩ Ngao sẽ nói ra cái gì, cuối cùng lại là đáp án như vậy?!. Phán xạ nhũ mày, Diễm Diễm sảng giọng: “Bác sĩ Ngao tin cái này sao?!”

Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn liếc nhau, không giống Diễm Diễm mà cảm thấy Ngao Tiềm buồn lo vô cớ, ngược lại coi trọng hơn.

Dù sao linh giác của Đại Năng cũng mạnh hơn người thường, tuy rằng không tu luyện pháp môn gì, cũng không đến được mức: đoạn họa phúc, biết cát hung. Nhưng nếu thực sự có chỗ không thích hợp, bọn họ cũng sẽ nhận ra nơi đó không bình thường.

“Ý anh là, chỗ đó có thể có gì đó... bản?” Phong Tiểu Tiểu hỏi.

Phong thủy không tốt là cách nói mịt mờ, dù sao hiện trường vẫn có một người ngoài ở đây.

Ngao Tiềm lắc đầu: “Không đến mức đó, nhưng anh cứ thấy không ổn, cho nên mới do dự không quyết.” nói xong, ánh mắt thẳng tắp nhìn về Dương Nghiễn.

Gần đây Dương Nghiễn rất quen với loại ánh mắt này, lần trước Phong Tiểu Tiểu đi ngang qua hàng vé số cũng dùng đôi mắt trông mong tha thiết như vậy nhìn mình... Ân ân cảm thấy mi tâm hình như lại bắt đầu co giật, Dương Nghiễn thở dài bất đắc dĩ một tiếng: “Được rồi, mai chúng ta cùng đi xem thử coi sao.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Quỷ phố

Hôm sau, khi đến khu nhà mặt tiền cho thuê mà Ngao Tiềm nhìn trúng, Dương Nghiễn mới hiểu được cái gì gọi là “phong thủy không tốt.”

Tuy rằng theo trực giác, đám người Phong Tiểu Tiểu đều cảm thấy không thoải mái, nhưng so cho kẻ có Thông Thiên Nhân như Dương Nghiễn, thì còn tốt hơn nhiều.

Lái xe đến nơi, Dương Nghiễn tắt máy, yên lặng không nói gì, đắm đuối nhìn ra ngoài cửa sổ ba phút, thật lâu không mở cửa xuống xe... Mà cho dù có là ai đi chẳng nữa, nhìn bên ngoài có một ác quỷ cặp mắt như chuông đồng, cái đầu góm ghiếc, còn há mồm máu, nhe ra cặp răng nanh hung ác, đang ghé vào cửa kính nhìn cả đám bên trong, thì nhệ lâm cũng phản ứng như Dương Nghiễn thôi.

Không chỉ có thế, cái ngã tư đường này có không ít tiểu quỷ linh tinh nhảy nhót, sắc mặt hoặc xanh hoặc đỏ, mỗi con mỗi hình thù, có con đang khệ nệ khiêng cái gì đó, có con vừa chạy vừa ôm theo cuốn sách, miệng thì lầm bầm lầm bầm, chạy chạy có lúc xuyên qua thân thể vài người. Mà người đi trên đường thì hoàn toàn không nhìn thấy bộ dáng của chúng, dường như mọi thứ đều chẳng tồn tại trong mắt họ.

...

Nhiều “kì trần dị thứ” như vậy, nếu Ngao Tiềm không cảm thấy kì quặc mới là lạ.

Ác quỷ trước là đối mặt nhìn với Dương Nghiễn, sau lại ngẩn người, do dự quét tầm mắt về Phong Tiểu Tiểu và Ngao Tiềm ở ghế sau... Hai người lập tức điên cuồng chà xát da gà nổi trên cánh tay, tự nhiên lại cảm thấy hơi thờ cổ quái.

Ác quỷ nhếch miệng cười, há mồm như muốn nói cái gì đó, thì đằng sau tiến đến một phụ nữ mang trang phục hiện đại, nhắc chân cho ác quỷ này một cước, mắng: “Này thì lười! Nhanh đi làm việc !!”

Ác quỷ cao gần hai mét ấy vậy mà bị người phụ nữ vừa đá vừa mắng lại xụi lơ, cười ngây ngô hai tiếng, chia chia ghế sau trong xe: “Anh trai hôm qua kia.” Lại chia chia Dương Nghiễn ngồi ở ghế lái: “Người này hình như còn lợi hại hơn anh ta nữa.”

Người phụ nữ đó cũng áp sát vào cửa kính, dùng khuôn mặt lạnh, không nói gì đối mặt Dương Nghiễn 3 phút, đứng dậy vỗ ngực lau một trán mồ hôi lạnh: “Đúng là thật mẹ nó bất thường, thẳng thóc này giống như có thể nhìn thấy tao vậy.”

“...” Dương Nghiễn buồn bực, đám tà môn này lại ghét bỏ người khác tà môn?!

Phong Tiểu Tiểu đã cảm nhận được cái cách nói “phong thủy không tốt” của Ngao Tiềm là từ đâu mà đến, ở nơi này bản thân cũng không thấy thoải mái nổi, nhưng phải nói rõ không thoải mái ở đâu lại không nói được. Trời xanh mây trắng ánh nắng long lanh cảnh xuân tươi đẹp... chà xát cánh tay một lúc, chú ý đến Dương Nghiễn ngồi ở ghế lái vẫn vững vàng như núi, Phong Tiểu Tiểu nhìn không được mở miệng: “Anh Hai, sao chưa xuống?!”

“...” Dương Nghiễn trấn định mà nhìn phía bên ngoài cửa kính chiếu hậu, nơi mà người phụ nữ kia đang soi chỉnh lại mái tóc: “Ừ, xuống ngay đây.” chờ

người ta soi xong rồi sẽ xuống, nếu không mở cửa xe lại đừng người ta thì không được lịch sự đâu.

Phòng chừng là do Dương Nghiễn ở trong xe không chịu cử động. Lại qua vài phút, một tên côn đồ vốn ngồi xỏm ở góc tường lão đảo bước lại, miệng ngậm một điều thuốc, trên người mặc áo sơ mi nhả thêm cái quần bò rách tả tơi ở đầu gối, bộ dáng khô gầy như con nghện. Lại còn một quả đầu đa sắc màu...

....

“Thằng nhãi, ở chỗ này cấm đậu xe có biết không, đừng tưởng rằng đi xe xịn là mày ngon.” Tên côn đồ chống một tay lên trần xe, cúi lưng gõ gõ cửa kính thiếu lễ độ nói.

Người phụ nữ vốn đứng sau kính đã đứng thẳng lên, trong mắt Dương Nghiễn bây giờ, tên côn đồ khom lưng, đầu đặt ngay trên bụng cô ta, tạo hình nghệ thuật y chang lưu manh đang đùa giỡn em gái bên đường.

người phụ nữ nhú mày, hình như khá quen thuộc với tên côn đồ, phản xạ có điều kiện giờ tay lên muốn đập hấn một cái, sau ngấm lại vẫn thả xuống, bủ môi hừ một tiếng bỏ đi.

Mà tên côn đồ từ đầu đến đuôi đều không nhận ra có sự xuất hiện của cô ta. hoàn toàn không biết bên cạnh mình vừa đứng một người... Dương Nghiễn bất động thanh sắc quay cửa xe xuống: “Ngại quá, tôi đang tìm chỗ đậu xe.”

Tên côn đồ cười nhạo một tiếng, không biết khách sáo chia chia một chỗ cách đó không đến mười mét: “Bên kia có đất trống kia, ánh mắt chú không tốt sao?!”

“...” Dương Nghiễn không nói gì nhìn vị trí “đất trống” được chỉ đang tum năm tum ba một đám tiểu quỷ đang gầy sòng đánh tú lơ khơ.

May mà mấy con đó phát hiện tên côn đồ chỉ chỉ trỏ trỏ hướng này, vội dẹp sòng, chuyển đến đường dành cho người đi bộ lại tiếp tục. Lúc này Dương Nghiễn mới khởi động xe đi qua.

Xuống xe, khóa cửa, giao tiền gửi xe, lại đưa thêm trăm đồng bo, Dương Nghiễn như lơ đãng quét ngang đám quỷ trên đường hỏi: “Khu phố này của các anh...thật đặc sắc.”

Có thể không đặc sắc được sao, hần đi cả nước, đến giờ còn chưa biết thì ra lại có một khu phố Âm Dương như thế này, nửa người nửa quỷ, nửa âm nửa dương, cùng chung bốn mùa, cùng chung nhật nguyệt... Người không thấy được quỷ quái không nói, vậy mà đám quỷ quái lại một bộ quen thuộc với người thường mới ghê.

Tên côn đồ được tiền bo, lại nghe những lời này thì lập tức hiểu được nhóm người này được giới thiệu đến đây: “Ánh mắt chú không tồi, khu này của bọn anh nổi tiếng là trị an tốt, mấy thằng móc túi chả có bao nhiêu...Mấy chú đây là đến có việc?”

“Xem thử mặt tiền cho thuê.” Dương Nghiễn đáp rồi ngấm lại, quay đầu nói chuyện với Phong Tiểu Tiểu: “Ngư Lệ của em đâu?”

“Ngư Lệ?” Phong Tiểu Tiểu sừng sốt vài giây, lục tìm trong túi xách, lấy ra cái chai Ngư Lệ lúc trước: “Anh nói cái này hả?” Mẹ nó, vậy là lại có thứ gì tà môn biểu diễn nữa đây?!

“Ồ!” Dương Nghiễn nhìn Phong Tiểu Tiểu cùng Ngao Tiềm “Bôi lên đi, cả hai người.”

Phong Tiểu Tiểu nói thầm vài tiếng, lôi kéo Ngao Tiềm đến một gốc cây bởi Ngư Lệ lên mí mắt, tên côn đồ tiếp tục nói chuyện với Dương Nghiễn: “Xem thử mặt tiền sao, cửa hàng bao nhiêu người, nơi này làm ăn khá khá đây. Mấy chú muốn mở cửa hàng gì? Lão đại nhà anh quen tắt, có thể xem qua giúp chú một cái, nếu có kẻ đến gây phiền toái cho chú, cứ nói tên của lão đại ra là được.”

Trong lúc nói chuyện Phong Tiểu Tiểu cùng Ngao Tiềm đã bôi xong, sau đó ngẩng đầu, nhìn thấy con đường hỗn loạn này thì hết nói nổi rồi.

Ngao Tiềm nghẹn lời nửa ngày, cuối cùng mới nghẹn ra tiếng: “...Anh thấy nơi này không tiện, hay là cứ chọn lại hai nhà trước đi.”

Đây không phải là nơi cho người ở, nếu đổi thế giới đổi bối cảnh, đây rõ ràng là một Phong Đô quỷ thành phiên bản 2.

Tên côn đồ đang nói nói hưng phấn, một bộ đắc ý dào dạt giới thiệu, vừa nghe lời này của Ngao Tiềm nhất thời mất hứng: “Ý chú là gì, chỗ này có gì không vừa mắt chú?!”

“...” Ngao Tiềm kiên cường mỉm cười, rồi rảo nhìn một đám tiểu quỷ choàng vai bá cổ hi hi ha ha đi qua, lại còn...chỉ chỉ trỏ trỏ bọn họ...chính là vì mấy thứ này không vừa mắt mới không muốn thuê nữa —— cái nên xem cái không nên xem đều thấy được hết rồi...

Phong Tiểu Tiểu hết nhìn Đông lại nhìn Tây, tám tấc cảm thán hai tiếng: “Nơi này trước giờ vẫn như vậy sao?!”

Lời này hiển nhiên là đang chỉ đám quỷ quái trên đường, mà tên côn đồ đang kiêm chức hướng dẫn du lịch tưởng đang nói chuyện với mình: “Đâu có, con đường này vốn là một đám hỗn loạn kia, một đám nhãi nhép chơi trò thu phí bảo kê, còn có đánh nhau tụ tập, thật khiến lòng người hoang mang, nhiều mặt tiền vì vậy mà không ai dám kinh doanh nữa mà chỉ cho thuê...”

Phong Tiểu Tiểu nhìn tên côn đồ nước miếng bay tứ tung mắng chửi người ta là côn đồ, chỉ cảm thấy trong lòng là các loại rối rắm không biết có nên nói

ra.

“A, đương nhiên là mọi thứ tốt hơn từ khi lão đại nhà anh đến.” Tên côn đồ mặt mày hồng hào khoe khoang: “Lại nói người ngoài các chú không biết đâu, lão đại nhà anh đúng thật oai phong, nhớ ngày đó...”

“Khụ khụ!” Phong Tiểu Tiểu rót cuộc nhện không nổi đánh gãy cậu ta cứ thao thao bất tuyệt: “Lão đại của anh không liên quan nhiều đến chúng tôi, chủ yếu là...Quên đi, có hỏi anh cũng không biết.” Nếu biết thì chẳng phải sẽ bị diên sao, lai lịch của linh tinh quái quái thì một tên côn đồ sao có thể biết được, chuyện này thì phải hỏi một người khác mới may ra.

Tiền tên côn đồ đi, Phong Tiểu Tiểu nhìn xung quanh một chút, vừa lúc nhìn thấy một tiểu qui khiêng cái bàn đi ngang qua, vội cất bước ngăn lại: “Chờ chút, cho tôi hỏi vài câu.” Tiểu qui không thèm ngẩng đầu vẫn lăm bằm gì đó trong miệng, dường như không để ý đến Phong Tiểu Tiểu te te đi tiếp lại bị đụng một cái lao đảo ngã xuống.

“A?!” Tiểu qui mờ mịt ngẩng đầu, ngồi bệt dưới đất một bộ khó hiểu: “Đụng được?”

Không thể nào, bọn chúng mà gặp phải người thường là xuyên qua được mà, quái quái linh tinh gì đó không có thực thể thì làm sao có thể đụng được người ta?!

“...” Phong Tiểu Tiểu không nói gì: “...Lúc này tôi đã nói chờ chút rồi mà, tôi có chuyện muốn hỏi.”

“Á?!” Phát hiện tiêu cự của ánh mắt Phong Tiểu Tiểu nhắm thẳng vào mình, tiểu qui lại càng kinh hãi, nhảy lên gào thét: “Cô nhìn thấy tôi...chúng tôi?!” Ngay ngoắt nhìn trái nhìn phải, phát hiện không ít đồng bọn nhìn lại hướng này, mà cô gái trước mặt nhũn mày, phản ứng lại, cho nên tiểu qui rút ra được cái kết luận tưởng chừng như khó tin.

“...Có thể nhìn thấy.” Phong Tiểu Tiểu hết sức mất tự nhiên. Tuy rằng cô đang nói chuyện với tiểu qui này, trước mặt cũng buu bám lại một đám...sinh vật. Nhưng người thường nhìn không thấy chúng, trong mắt họ bây giờ chính là cô tự nhiên vọt ra giữa đường rồi lăm bằm một mình như con điên...

Càng nghĩ càng không thoải mái, Phong Tiểu Tiểu ho khan một tiếng, quay đầu đi chỗ khác ý đồ che lấp, nói: “Tôi hỏi chút chuyện, có ai có thể đến bên này nói chuyện không?”

Lòng hiếu kì của đám qui nổi lên, dừng cảm nhắc tay báo danh, cuối cùng là quyết định cả đám đều đến, tất cả đi theo Phong Tiểu Tiểu vào một bóng râm.

Rốt cuộc tránh được ánh mắt của người đi đường, Phong Tiểu Tiểu thở phào: “Được rồi, đến đây là được rồi. Còn tiểu qui kia, đừng có kéo áo tôi nữa.”

Tiểu qui ban đầu kia thả ra áo Phong Tiểu Tiểu, kì quái vì sao mình có thể chạm được vật thể dương gian, nghe tiếng Phong Tiểu Tiểu sau mới ngưng cười cười, sờ sờ đầu có chút xấu hổ: “Ha ha, tôi không chạm nữa. Vậy, cái gì...vì sao các người có thể nhìn thấy chúng tôi?”

“...” Phong Tiểu Tiểu nhìn xa xăm một lát: “Chuyện này nói sau, tôi tò mò là khu phố này của các người đã xảy ra chuyện gì?”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Thành Hoàng

Chuyện đám tiểu qui biết được cũng không nhiều, nhưng với đám Phong Tiểu Tiểu vậy là đủ rồi.

Trước kia khu phố này cũng rất bình thường không gì đặc sắc, thay đổi bắt đầu ở một tháng trước. Đám sơn tinh qui quái này lúc ấy cũng chỉ là một đám linh thể lơ lửng mờ mịt, trí nhớ cùng trí lực gần như không có, chỉ du đãng ở nhân gian theo bản năng.

Theo lời Lí Trường, trong hoàn cảnh hiện đại ngày nay, linh hồn không thể tồn tại trong một thời gian dài, nhiều lắm cũng chỉ được năm ba ngày, nếu không gặp được cơ duyên gì sẽ nhanh chóng trở thành một đoàn hư vô về thiên địa.

Nhưng ở khu phố này có một nhà mặt chợ đặc biệt, đây là nơi phát ra lực hấp dẫn khiến linh thể phiêu đảng ngang qua nơi này không thể không bị thu hút, rồi sau đó dần dần ngưng tụ thành sơn qui tinh quái như bây giờ, ngoài việc không có thực thể thì cơ bản không khác với những sinh mệnh thể bình thường.

Dần dà, khu phố này tích trữ một tháng sơn qui tinh quái, có trí lực, mọi người bắt đầu tụ lại nghiên cứu vì sao mình có thể trừ hàng được, mà chính ở thời điểm đám tinh quái đang bàn luận hăng say, một người phụ nữ xuất hiện giải thích nghi hoặc cho mọi người——vì ông chủ của quán mặt chợ này là Thành Hoàng.

Thành Hoàng là thần linh kiêm quản âm dương, cũng là vị thần bảo hộ thành trì trong truyền thuyết, tương đương với quan phụ mẫu ở địa phương của Minh giới, quyền hạn của Thành Hoàng tương đương với tuần phủ, phủ thành Hoàng tương đương với tri phủ, thị trấn Hoàng Thành quản lý tương đương với huyện lệnh... Căn cứ vào cấp độ, phẩm chất không giống nhau, phạm vi quản lý cũng là lớn nhỏ tùy theo.

Đương nhiên, hiện nay chư pháp xuống dốc, đạo hạnh của ông chủ quán mặt chước này cũng không tốt, phạm qui quản hạt ít nhất từ trước đến nay, chỉ có một phố...

Trong thần thoại truyền thuyết dân gian, Thành Hoàng phụ trách xem xét thiện ác nhân gian, chủ chốt dưới tay có văn võ phán quan, đại thần họ Tư, Cam Liễu tướng quân, Phạm Ân tướng quân, Ngưu Mã tướng quân, Minh Dạ du thần, Gông Cùm tướng quân. Phạm là có sinh tử, bên trong phạm vi quản hạt của Thành Hoàng, linh thể này sẽ bị Phạm Ân tướng quân cũng chính là Hắc Bạch Vô Thường câu hồn vào miếu thẩm tra và phán quyết. Sau đó mới đưa linh thể đến địa phủ, cũng tương đương với sơ thẩm rồi đưa lên cấp cơ quan... Mà có kháng nghị gì cũng từ giai đoạn này.

Chư pháp xuống dốc, ngay cả thần giới đều trống rỗng chứ đừng nói gì âm ty. Hơn nữa với điều kiện hiện tại của Địa Cầu, qui hồn không thể thành hình, trên cơ bản thì không trụ bao lâu đã phiêu tán theo gió, địa phủ là một bãi đất hoang. Cho dù Thành Hoàng muốn đưa linh thể lên cấp cơ quan cũng kiếm không ra chỗ nào nhận được, phải có phán quan mới quản lý được chứ.

Càng đừng nói chi mục quản lý cấp dưới của Thành Hoàng hiện tại căn bản là không vững vàng, ngoài bà chị giải thích cho đám qui hồn là Hắc Vô Thường ra, thuộc hạ dưới tay đối phương toàn là một đám phạm phu tục tử. Nói trắng ra Thành Hoàng ở đây cũng kiêm luôn làm lão đại côn đồ.

Một nơi như vậy hiển nhiên là không đủ cấp lực, Thành Hoàng là quan địa phương của âm ty. Pháp thân có thể bảo vệ được âm linh một phương, nhưng vấn đề là, hẳn không thể đưa những âm linh này đi địa phủ, vì thế như vậy, một phố sơn tinh qui quái đuổi không đi cứ thế mà tồn trữ thành ra ngày nay....

“Thành Hoàng...” Phong Tiểu Tiểu nhủ mảy: “Hình như em nghe có mùi của Lí Trường đâu đây.”

Dương Nghiễn cũng đồng ý: “Cho dù không phải ông làm thì nhất định cũng biết. Anh không tin động tĩnh nơi này lớn như vậy mà lão già đi khắp thế giới để tìm thần tiên kia sẽ không biết.”

Mình và Phong Tiểu Tiểu chưa tính, dù sao mới thức tỉnh có mấy tháng. Hơn nữa nghiệp vụ cũng không thành thạo lại không mấy ham thích tìm kiếm đồng nghiệp... Nhưng nơi này lại ra một Thành Hoàng cùng qui quái đầy đường. Nếu Lí Trường không biết thì thật khó tin.

Ngao Tiềm lại thờ phào: “Ra là Thành Hoàng! Vậy thì có thể thuê tiệm ở đây được rồi.” Vốn nghĩ nơi này phong thủy không tốt, sau nhìn thấy qui quái đầy đường đã quyết định bỏ đi. Không ngờ tình hình thay đổi, hiểu mọi chuyện xong mới nhận ra nơi này không phải phong thủy không tốt, mà là quá tốt... Tuy rằng trước mắt chỉ trong phạm vi một con phố, nhưng trong cả nước, có lẽ chỉ mỗi nơi này là xuất hiện được vị Thành Hoàng!

Phong Tiểu Tiểu sững sốt, sau ngẫm lại cũng thấy đúng, cả đám vốn là đến xem mặt tiền, có Thành Hoàng hay không không kiên quan lắm, cho dù ở giữa có dính đến Lí Trường động tay chân, vậy cũng chưa ảnh hưởng đến trên đầu mình.

“Anh Hai, em xem anh Ngao nói cũng có lý, thuê ở nơi này được đấy... Về phần Thành Hoàng kia, chúng ta đến chào hỏi một chút, nhờ người ta để ý đến anh Ngao một chút là được, dù gì người ta cũng là đại bàng ở đây...” Phong Tiểu Tiểu quay đầu hỏi Dương Nghiễn.

Dương Nghiễn nhìn Ngao Tiềm: “Anh quyết định đi.”

Tiền thuê nhà ok, đoạn đường ok, nội thất ok... Giờ ngay cả hậu trường cũng có. Ngoài việc sau này phải thường thường chịu đựng mấy cái mặt qui phá hoại thẩm mỹ thì mọi thứ đều tuyệt vời...

Ngao Tiềm suy nghĩ nửa ngày, rốt cuộc cười: “Thuê!”

“Thuê cái gì?!” Một âm thanh truyền đến từ sau lưng mọi người.

Đàn qui đồng loạt quay đầu, Phong Tiểu Tiểu nhìn qua, mới phát hiện tên côn đồ bị đuổi đi lúc nãy trở lại, hơn nữa còn dẫn theo một người đàn ông có thân hình rắn chắc.

Tên côn đồ vẫn không thể nhìn thấy đàn qui, xuyên qua thân thể chúng đến trước mặt mấy người: “Sao các chú lại chạy đến đây?!”

Đàn qui cũng không thèm nhìn tên côn đồ, kích động chỉ chỉ người đàn ông cơ bắp kia giới thiệu với đám Phong Tiểu Tiểu: “Đại tiên, đây là ông Thành Hoàng.”

Mấy người Phong Tiểu Tiểu: “...”

Người đàn ông kia ngăn người, nhủ mảy ngó đàn qui, lại nhìn nhìn mấy người Phong Tiểu Tiểu, vốn hẳn còn thắc mắc vì sao nơi này lại tụ tập nhiều qui quái như vậy, ghé qua thấy có người lạ, còn tưởng là khách bị đám qui gây sự, kết quả mới hiểu, ra mời đây là người trong nghề nha.

“Các chú là người mà thằng em nói muốn đến mở tiệm đó sao?” Nhớ đến thù hạ từng nói một câu đề cập đến mấy người kia, người đàn ông hiểu ra: “Các chú là... khảo sát hoàn cảnh?!” Vừa nói ánh mắt vừa vòng một vòng trên người đàn qui.

Đám qui ầm ầm cười to: “Anh Thành Hoàng, anh yên tâm đi, phố chúng ta cần gì khảo sát nữa cơ chứ, tuyệt đối là số một số hai rồi!”

Tên côn đồ buồn bực, vì sao lão đại lại khách khí với những người này như vậy?!

Phong Tiểu Tiểu phản ứng lại, cười ha ha tiến lên phía trước: “Bạn bọn em muốn mở một cửa hàng thú cưng nhỏ ở đây, sau này mong được giúp đỡ nhiều hơn... Anh xem chúng ta đôi cái chỗ hàn huyên chứ nhỉ?” Ngõ nhỏ này thật quá hẹp, nhìn kiểu gì cũng giống tụ tập làm chuyện đen tối. Lại còn một tên côn đồ không rõ chân tướng ở giữa, thật khó nói chuyện.

Người đàn ông hiểu rõ gât đầu: “Anh mở một tiệm gần đây, không ngại chúng ta đến đó ngồi?!” Nhà mặt chợ cũng không thể nói trắng trơn ra là nhà mặt chợ được, dù sao cũng phải có mặt hàng khác che lại, chứ nếu không quang minh chính đại hồ hào ra vậy thì chẳng phải tự tìm phiền toái sao.

Mấy người Phong Tiểu Tiểu vừa định đồng ý, từ ngoài ngõ lại chạy vào một tên côn đồ, vội vã túm lấy người đàn ông kéo chạy: “Lão đại!! Mau ! Mau Đám XXX kia lại đến nữa, anh em đang chờ anh ra mặt đó.” Trước đám phán mới đánh nhau, tên côn đồ Ất này vội vã kéo chủ tướng đến ra oai.

Người đàn ông vừa nghe đã nổi giận: ”Thằng chuột tiêu đó, ông đây không phát uy nó tưởng ông là mèo bệnh? Đám nội tạng đó ở đâu? Dẫn đường, ông đây muốn nhìn bla bla bla bla” Vừa nói vừa vội vàng đi theo tên côn đồ Ất.

Để lại một đàn quỷ quái không biết nói gì, cùng ba người Phong Tiểu Tiểu càng trầm mặc.

Thừa lại một tên côn đồ Giáp bị bỏ quên, xấu hổ ha ha sờ đầu cười hai tiếng: “Cái đó, lão đại có việc gấp, tạm thời chưa tiếp chuyện mọi người được.... Hay là tôi mang mọi người đến cửa hàng anh Ất trước?!”

Dương Nghiễn nhìn xa xăm: “Thôi không cần đâu, sau này cửa hàng thú cưng mở trong địa bàn anh ta, cơ hội gặp mặt còn nhiều mà, chúng ta nên đi xem mặt tiền cho thuê trước thì hơn.”

Đuổi tên côn đồ đi, lại đến chỗ mặt tiền cho thuê, Ngao Tiềm lúc này đã không do dự nữa, nhanh gọn lẹ cùng chủ cho thuê kí hợp đồng, cũng thanh toán nửa năm tiền nhà. Sờ đi hẳn quyết định nhanh như vậy cũng có phần nhờ đám quỷ bên cạnh góp vui, dưới sự nhiệt tình của chúng, không đến vài phút đám Phong Tiểu Tiểu đã hiểu rõ căn nhà này còn hơn ông chủ của nó nữa.... Ít nhất chủ nhà không biết ở trên gác xếp và giữa bức tường của lầu hai có ổ gián...

Quyết định vị trí của cửa hàng tương lai, chú tâm vào việc trang trí nội thất cùng nhập hàng, về vấn đề của cửa hàng thú cưng Ngao Tiềm rất có hiểu biết, quen thuộc nên mọi người không ai nhúng tay vào mấy việc đó, dù sao chuyện này có thể làm từ từ, chờ khi cửa hàng khai trương, báo cho khách hàng cũ của Ngao Tiềm một chút, lấy danh tiếng trước đây của anh ấy, sẽ rất dễ đưa mọi việc đi vào quỹ đạo.

Vài giờ sau đó, cửa hàng Ngao Tiềm cũng thuê xong, chuyện bên Thành Hoàng cũng ổn thỏa, mọi người vừa bước ra ngoài thì vừa lúc đàn em của Thành hoàng mời ăn một bữa.

Nghĩ đến giao thiệp về sau, hơn nữa mọi người cũng thật có chút dói, mấy người Phong Tiểu Tiểu cũng không khách khí, dứt khoát đi theo tên côn đồ đến một tiệm điểm tâm nghe nói là nổi tiếng nhất khu, vừa vào cửa, một người đàn ông cơ bắp đã ngồi trên bàn trống gọi món.

Thấy mọi người đến, người đàn ông ngoắc ngoắc, hào khí quát: “Mấy anh em đến rồi?! Mau mau mau, anh gọi vài món rồi, mấy chú xem còn gì thích ăn nữa không?!”

Phong Tiểu Tiểu thật thà, lon ton đi qua cầm lấy giấy gọi món, nhìn, một hàng toàn thịt là thịt.... Lại lấy bút ghi thêm hai món rau một món canh, sau đó đưa cho nhân viên: “Được rồi, làm ơn nhanh lên, mọi người đói cả rồi.”

Anh chàng cơ bắp vừa lòng cười ha ha: “Tính tình em gái này hợp khẩu anh đây, rất dứt khoát, hơn mấy bà mấy chị cứ hay tính toán chi li kia nhiều.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Sinh hồn

Rượu và thức ăn nhanh chóng được mang lên, mọi người ăn uống vui vẻ, không khí cũng càng lúc càng hòa hợp .

Có lắm người không liên quan đứng đầy ở xung quanh nên nói chuyện rất bất tiện, Thành Hoàng bảo tiểu đệ đi hết, ngay cả nhân viên phục vụ cũng đều đứng đằng xa, dù sao hẳn cũng không sợ mấy người Phong Tiểu Tiểu sẽ làm gì hấn, thứ nhất mọi người đều cùng một loại, thứ hai đây là địa bàn của hấn.... Cả nghĩa âm phủ hay nghĩa dương gian.

Uống hai ba chén, người đàn ông lau miệng thả xuống: “Anh vẫn cứ nghĩ trên đời này chỉ còn mỗi anh và tiểu Thất là người một nhà, không ngờ hôm nay lại được gặp phải mọi người... Không nói lời ủy mị, sau này mọi người đều là anh em của anh, đến một chén!” lại uống một li.

Ngao Tiềm có chút xin lỗi nhìn Thành Hoàng, bùng lên nước trái cây: “Ngại quá, tôi không có thói quen uống rượu.” Vốn là vì trước kia thân thể không tốt, sau nữa là vì nghề nghiệp không cho phép, cuối cùng thành thói quen, Ngao Tiềm không có lấy nửa điểm hứng thú với thức uống chứa cồn.

Dương Nghiễn cũng rót nước trái cây bình tĩnh nói: “Tôi lái xe.” Lí do quá hợp tình hợp lí.

Phong Tiểu Tiểu cảm thấy hai người kia thật làm mình mất mặt, giận: “Không tiền đồ !” Sau đó rót đầy ba chén, hào sảng bùng lên kính Thành Hoàng: “Anh! Em cũng không nói lời nào, uống!” Nói xong ngưỡng cổ, lưu loát một hơi ba chén.

“Được lắm!” Đàn qui vậy xem ở cửa nhiệt liệt vỗ tay.

Thành Hoàng: “...”

Ngay khi đàn qui trầm trở khen ngợi, người phụ nữ Dương Nghiễn nhìn thấy lúc ở trên xe lại xuất hiện, lúc này không phải linh thể hư ảnh mà là thật thể: “Anh đang làm gì vậy!” Người phụ nữ khẽ liếc đàn qui một vòng, sau đó nhìn Thành Hoàng nhíu mày.

Thành Hoàng nhìn thấy người phụ nữ liền vui mừng, đứng dậy ngạc nhiên: “Tiểu Hắc mau đến đây!” Tựa hồ có chút sốt ruột, chủ động chạy đến kéo cô ta vào, sau đó nắm tay nhỏ bé của cô ta giới thiệu với mấy người Phong Tiểu Tiểu: “Đề anh giới thiệu, đây là vợ anh, Hắc Vô Thường.”

Nghe Thành Hoàng thẳng thừng giới thiệu mình là Hắc Vô Thường như vậy, người phụ nữ giật mình quay đầu, qua vài giây sau thấy mấy người Phong Tiểu Tiểu không có phản ứng đặc biệt, lúc này mới hiểu được: “...Họ cũng nhìn thấy? Là người một nhà?”

“Đúng vậy,” Thành Hoàng gật đầu, hưng phấn nói: “Vợ, em bất ngờ không? Vui không? Chúng ta cuối cùng cũng gặp người đồng đạo rồi!”

Dương Nghiễn cười hàm súc, ý vị thâm trường nhìn người phụ nữ.

Cô ta cứng lại một chút, rất nhanh nhớ lại một màn đứng trước xe người ta...Ho khan vài tiếng che lấp, khuôn mặt nháy mắt đỏ như máu. Thẹn quá hóa giận, trừng Thành hoàng, giận chó đánh mèo: “Biết có đồng nghiệp, sao không giới thiệu cho em?!” Còn lại cô mắt mặt như vậy.

Thành Hoàng vẻ mặt mờ mịt: “Vừa nhận biết họ là anh gọi em đến ngay mà.”

“...” Cô ta cắn răng.

Phong Tiểu Tiểu xem náo nhiệt một chút rồi đi ra hòa giải: “Ai, ai, chị đây là Hắc Vô Thường?! Trước kia chưa hề nghe là nữ nha.”

Người phụ nữ trấn định cảm xúc một chút, cố gắng làm bộ như chưa có gì xảy ra, giải thích: “Hắc Bạch Vô Thường cũng giống như Thành Hoàng, đều là quan chức âm ty. Chỉ nếu không mỗi ngày có cả ngàn người chết, chỉ hai người sao bắt cho hết? Dưới phạm vi quản hạt của mỗi Thành hoàng đều có Hắc Bạch Vô Thường, giống như bộ đầu chuyện bắt người ở các nha môn ngày xưa ấy...Phàm là người có âm đức đều làm được. Cho đến giờ cũng chưa nghe qua làm Vô Thường bắt buộc phải là đàn ông...”

Thành Hoàng cười ha ha: “Thảo luận vấn đề này làm gì, dù sao bọn anh đã thành như vậy rồi. Nếu như lời em gái nói chẳng phải anh còn có một bà Thành Hoàng sao?”

Phong Tiểu Tiểu cũng cười xấu xa: “Nếu Hắc Vô Thường là bà Thành Hoàng, vậy có thể xem như đi cửa sau nhì.”

Thành Hoàng cảm nín, người phụ nữ bên cạnh giả chết.

Dương Nghiễn không kiên nhẫn: “Được rồi, nói mấy thứ vô dụng đó để làm chi.” Hấn quan tâm lí do mấy người Thành Hoàng thức tỉnh hơn.

Thành Hoàng ho khan vài tiếng lại phục hồi, gật đầu: “Cũng đúng, vậy chúng ta nói chuyện hữu dụng đi...Kì thật lúc này mời mọi người ăn cơm, ngoài việc làm quen, mặt khác anh còn có chuyện muốn nhờ.”

Mấy người Phong Tiểu Tiểu tò mò.

Người phụ nữ cũng hồ nghi sau đó mới giật mình: “Anh muốn nói đến sinh hồn kia sao?!”

Cái gọi là sinh hồn là chỉ hồn phách li thể khi còn sống.

Người sau khi chết đi, hồn phách xuất ra thành qui, thân thể đoạn tuyệt sinh cơ. Mà với người sống, hồn phách ở trong cơ thể, nếu bởi vì lí do ngoài ý muốn nào đó hoặc là biến cố mà xuất hồn, thân thể không sống không chết, tri giác mê man, thì lúc ấy hồn phách đó gọi là sinh hồn.

Thành Hoàng vì là quan chức cho nên năng lực cũng có tính khu vực, lại thêm năng lực sau khi thức tỉnh vốn sẽ không bằng thời kì toàn thịnh, cho nên thực lực của vị Thành Hoàng này càng thêm xấu hổ...Trên địa bàn của mình, hẳn là lão đại một phương, đến khi ra khỏi phạm vi đó, vị này cùng Hắc Vô Thường chẳng khác gì là người thường.

Đối mặt mấy cặp mắt hiếu kì, Thành Hoàng thở dài móc ra một miếng ngọc, nhìn qua giống như là hàng vỉa hè, đưa đến trước mặt mấy người Phong Tiểu Tiểu, có chút ngượng ngùng nói: “Sinh hồn này bay đến quán mạt chược của anh từ mấy ngày trước, lúc ấy anh cũng không chú ý lắm, còn tưởng rằng là qui hồn bình thường, sau mới nhận ra có chỗ không ổn, lại nghe ngóng, thì hình như sinh hồn này xuất hiện từ khi có một cô gái ngã xiu bên đường, anh

thấy là của cô ta rồi...” Nhưng chán là năng lực của hân ra khỏi khu phố này sẽ biến thành vô dụng. Nếu phát hiện chuyện sớm hân còn có thể đưa hồn cô ta trở về cơ thể, có điều đã nhiều ngày như vậy, cái gì cũng khó... Trừ khi người nhà cô ta mang cô ta trở lại đây. Nhưng ai sẽ mang một “bệnh nhân” hôn mê đến một cái ngã tư đường mà nhiều lắm chỉ có được cái phòng khám tư nhân để ngắm cảnh?!

Người phụ nữ gật đầu: “Việc này bọn chị vốn không muốn nhúng tay vào, định để như vậy rồi quên luôn, nhưng năng lực của mọi người không bị hạn chế, nghĩ hân là có thể... Ách, đúng rồi, mọi người là vị thần nào?!”

Lúc này mới nhớ đến có phải vòng cung phản xạ hơi dài không?!

Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn buồn bực liếc nhau, sau đó quay đầu: “Vừa lúc em cũng có năng lực này... Còn cái kia, hai người này là Nhị Lang Thần cùng Long Vương, em là Nữ Oa.”

...

Thật ra trong cái chuyện hoàn hồn Thành Hoàng nhắc đến này thì quá trình hoàn hồn vẫn chờ tiếp theo, mấu chốt là làm sao tìm được thân thể của cô gái đánh mất sinh hồn.

Một cái thành phố rộng lớn như vậy, dân số hơn triệu người, biển người mờ mịt, muốn tìm đến một cô gái ngất xỉu trên đường ở một ngày nào đó... Đây quả thật là nhiệm vụ bất khả thi.

Phong Tiểu Tiểu suy nghĩ nửa ngày, cũng chỉ có 3 đường, thứ nhất là có thể hỏi quí quái ở hiện trường lúc cô gái ngất. Hai là tìm kiếm tin tức trên báo chí hôm ấy, hi vọng ở cái góc nào đó có thể có tin tức. Thứ ba là liên hệ Lí Trường, xem đám thần tiên nửa mùa có cách nào không khoa học mà xài được không...

Nói với Thành Hoàng một tiếng mình đi tìm manh mối, mấy người Phong Tiểu Tiểu mới mang theo ngọc bội trở về trong tiệm, sau đó gọi cho Lí Trường một tiếng, không biết do ông ta đến nơi không có tín hiệu hay do điện thoại có vấn đề, không liên lạc được.

Ngày hôm sau, Phong Tiểu Tiểu lên mạng tìm tin tức trên báo, thuận tay online chim cánh cụt (một phần mềm chat) , vừa mở không bao lâu, một loạt âm báo kêu vang, mở lên thấy, là Thái Thượng Lão Quân.

“Thân, Vong Ưu tán hết hàng rồi, Tây Tuyền đan vẫn còn đấy, nhưng mà cô yêu cầu tây tuyền đan để chữa bệnh tim có phải hơi quá đáng hay không?! Thiên tài địa bảo bây giờ hiếm hoi, đổi công thức có thể trừ độc làm đẹp là được rồi mà, giảm bớt hiệu quả lắm.”

Phong Tiểu Tiểu thuận tay trả lời: “Trừ độc, lại còn giảm bớt? Đó rốt cuộc là Tây Tuyền đan hay là thuốc xổ?”

Đối phương hồi âm trong giây lát, hiển nhiên đã rất thành thạo với việc trả lời loại câu hỏi này: “Chúng ta phải linh hoạt thôi, dù sao đều là bài trừ tạp chất, bài trừ được nhiều ít cũng đều là bài trừ chẳng phải sao...”

Phong Tiểu Tiểu thấy điệu bộ này đã hiểu được, mình nói đúng trọng tâm rồi. Có chút cảm nín : “Không luyện được Tây Tuyền đan chính phẩm?”

“Hồng có tài liệu á thân ~ Hay là cô mua công thức mới thử xem? Ít nhiều cũng là người ta tự mình ra tay.”

“...” Không cần, cô sợ em gái kia chưa hết bệnh đã chết vì mất nước... Phong Tiểu Tiểu không nói gì, xem ra việc hứa với em trai tóc đỏ phải từ từ lại rồi, Thái Thượng Lão Quân vô dụng, không biết liệu có thể kiếm ra cái không gian tùy thân có thể trồng thiên tài địa bảo gì đó hay không.

Một bên Đông tán Tây gẫu một bên tiếp tục tìm trang mạng, lúc sau, cánh cửa một gian phòng khác đột ngột bật mở, Dương Nghiễn mặt mũi hằm hằm bước ra.

Phong Tiểu Tiểu ngạc nhiên, bình thường người này chưa bao giờ dậy trước 10 giờ, hôm nay mặt trời mọc đằng Tây sao?! Liếc một cái đồng hồ trên tường ừ, mới 8 giờ.

Nghĩ nghĩ, tuy rằng sắc mặt đối phương không sáng sủa lắm, nhưng vì thỏa mãn lòng tò mò, Phong Tiểu Tiểu vẫn dũng cảm ôm máy tính qua: “Anh Hai, sao vậy?”

Dương Nghiễn nhìn Phong Tiểu Tiểu, bĩu môi khinh thường: “Nhãi con tóc đỏ không an phận, ông già gọi điện bảo anh hôm nay về một chuyến.”

“Không an phận thế nào?!” Truy nguồn cận kề.

“Còn có thể không an phận như thế nào.” Dương Nghiễn liếc mắt một cái: “Không biết thằng nhóc kia trúng gió gì, hay là nó cho rằng anh đây chết chắc rồi. Mấy ngày nay tự nhiên đột biến phong cách, không ghen ghét kịch nữa, trực tiếp mở miệng đòi tiền ông già, còn một lần là mấy triệu...”

Trong suy nghĩ của tóc đỏ cùng lão Hồ, giải quyết Dương Nghiễn chỉ là chuyện mấy ngày nữa, chẳng lẽ bọn họ không nhịn được chừng đó sao?!

Phong Tiểu Tiểu ngạc nhiên.

Chương 63: Biển số xe

Dương Nghiễn trở về vì chuyện nhà, trường hợp này Phong Tiểu Tiểu sẽ không đi theo.

Cho dù bên ngoài hai người làm bộ có quan hệ lập lờ, nói thẳng ra là chả có cái khi gì ngoài việc lừa người, nên có thân thiết thế nào cũng không cùng một nhà, còn chưa đến mức độ như hình với bóng rồi chuyện gì cũng chen vào một chân, bon chen nhiều quá sẽ thành có ý mập mờ, điểm này Phong Tiểu Tiểu cân nhắc rất rõ ràng.

Tuy rằng người gọi là ông già nhà mình, nhưng Dương Nghiễn vẫn cứ một bộ từ tốn không vội, sắc mặt khó coi được khôi phục bình thường sau 12 giờ trưa, chậm rì rì như không có việc gì lác lư đến chiều, sau đó chờ Đường Cần dắt chó đi dạo về, đã quá giờ cơm chiều, lúc này mới nhận lại chó cưng nhà mình, vỗ vỗ đầu nó: “Đi, về nhà thăm ba với anh.”

“...” Đường Cần thiếu chút nữa bị sặc chết, trừng mắt về mặt cảm nín nhìn công tử nhà giàu trong truyền thuyết này dắt chó cõ của hắn về nhà.

Trông bóng dáng người thật khí vũ hiên ngang, nhưng thêm một con chó cõ...Sao mà giống một lão nông ăn no chuẩn bị mang chó đi tuần đêm quá...

Từ khi Điem Điem biết được thân phận của Dương Nghiễn, cô trở nên chú ý đến người này nhiều hơn, tất nhiên không phải là đi tình biệt luyến, chủ yếu là thấy tò mò với vị thái tử gia trong truyền thuyết mà thôi: “Sắp ăn cơm rồi anh ta còn đi đâu thế?”

“Anh Hai về nhà đó, thái thượng hoàng triệu kiến.” Phong Tiểu Tiểu cười thầm hai tiếng: “Kệ anh đi, chúng ta ăn phần chúng ta.”

“Vây cũng không nên đi giờ này chứ, cho dù là nhà mình, nhưng canh đúng giờ cơm mà về có phải hay không có chút...” Điem Điem nghĩ nghĩ: “Đúng rồi, vì sao cô gọi anh ta là anh Hai? Tôi nhớ anh ta là con trai độc nhất mà phải không? Cho dù sau lại thêm một đứa em trai, nhưng cũng phải là cả mới đúng.” Tâm tư của phụ nữ có thai giống như thiên mã hành không vậy, muốn nghĩ ra là nghĩ, thay đổi đề tài cũng bắt chột.

“Này...” Nên nói sao đây, danh hào Nhị Lang Thần cả Trung Quốc đều biết, gọi Dương Nghiễn một tiếng anh Hai thật sự rất bình thường, vấn đề là lí do này không có cách nói thẳng với người khác...

Phong Tiểu Tiểu quanh co: “Này chủ yếu là vì biệt danh...”

“Biệt danh?! Vì sao lại có biệt danh này? “Điem Điem tò mò.

Đúng rồi, vì sao chứ. Phong Tiểu Tiểu nhúc nhủ, đối phó với phụ nữ có thai thật hết cách. Trong khoảng thời gian ngắn cũng không kịp bịa ra cái lí do hợp lí, chó cưng rút đầu thuận miệng nói dối: “Cái biệt danh này ấy à...Chữ “anh” trong anh Hai tự nhiên là không phải mấu chốt, chủ yếu là tại cái chữ “Hai” kia, người mà, tuổi trẻ thanh xuân có ai mà không từng “hai” qua...”(*)

(*) hai = nhị = 2 = two, mà two đồng âm với âm đầu của chữ stupid = đồ ngốc, cho nên “hai” tương đương với “ngu ngốc”

“Cảnh cách” một tiếng, Y Y đang gấp thức ăn bị chấn ngậy người rớt đĩa.

Điem Điem bị kích thích, Đường Cần bị kích thích.

Phong Tiểu Tiểu cũng bị bản thân kích thích, thật sự không còn cách nào bịa nổi nữa, gấp rút ôm mặt lui lại —— cô không phải cố ý mà!

Vì thế chờ khi màn đêm buông xuống, Dương Nghiễn dắt chó cõ trở lại, điều đầu tiên thấy là ánh mắt đồng tình của Y Y cùng biểu tình phức tạp rồi rầm của Điem Điem cùng Đường Cần.

Thuận tay lếc qua một cái thông thiên nhãn. Rất nhanh hiểu được chuyện gì xảy ra, nhìn Phong Tiểu Tiểu, cười lạnh ba tiếng, Phong Tiểu Tiểu quyết đoán quay đầu, giả chết.

Ngao Tiềm xuất hiện hấp dẫn lực chú ý của Điem Điem, phụ nữ có thai này hưng phấn, ôm cái bụng chưa lộ rõ nhảy qua, thanh âm ngọt ngào tiếp đón: “Bác sĩ Ngao ~ anh đến chơi à!” Lượng đường trong câu nói chiếm khoảng 70%

Phong Tiểu Tiểu cũng chào hỏi: “Anh Ngao đến chơi?”

Ngao Tiềm trước lễ phép đỡ Điem Điem, sau đó buông tay mỉm cười với Phong Tiểu Tiểu, gật gật đầu: “Vừa lúc trên đường gặp anh Hai(**), vào cùng luôn.”

(**) chỗ này hơi khó khăn, tác giả không nói rõ ràng tuổi của Ngao Tiềm cùng Dương Nghiễn ai cao hơn cho nên xưng hô rất rối rắm. Theo ta thì Ngao Tiềm gọi Dương Nghiễn là “em”, nhưng trong nhiều trường hợp sau này Ngao Tiềm lại theo Phong Tiểu Tiểu gọi Dương Nghiễn là “anh Hai”. Tiếng “anh

Hai” này ta nghĩ nó chỉ là cách gọi tôn trọng thân phận Nhị Lang Thần thôi, cho nên sau này, ta vẫn sẽ dịch Ngao Tiềm gọi Dương Nghiễn là “anh Hai” và tự xưng “anh” gọi “em” luôn

“Anh Hai” vừa ra, biểu tình của mấy người Điềm Điềm đột ngột trở nên cổ quái, Dương Nghiễn lại nhìn không được trừng Phong Tiểu Tiểu một cái.

Phong Tiểu Tiểu kiên cường lau mồ hôi lạnh. Chột dạ và không thấy ánh mắt giết người của Dương Nghiễn, hỏi: “Anh Ngao có việc gì sao? Đã trễ thế này, có gì sao không đề mai nói.”

Ngao Tiềm cười lắc đầu: “Nói sớm chút thì tốt hơn, chuyện không nên trì hoãn... Lúc sáng anh đến cửa tiệm bố trí vài thứ. Thuận tiện hỏi ra chút manh mối, nghĩ nói với mọi người.”

“Manh mối?!” Phong Tiểu Tiểu nhất thời hiểu được, đây là chuyện về cô gái kia, vì thế cũng gật đầu: “Vào trong phòng nói.”

Nhìn thoáng qua Y Y, lại gọi những người khác, Phong Tiểu Tiểu dẫn hai người vào phòng mình.

Cửa vừa khóa, bên tai đã nghe thấy Dương Nghiễn hừ lạnh một tiếng, tránh cho đối phương thẩm vấn, Phong Tiểu Tiểu sắc mặt nghiêm túc tiên phát chế nhân: “Anh Ngao tìm ra manh mối gì?”

Xem mạng người quan trọng, Dương Nghiễn quả nhiên không chen miệng, lại nói hần cũng chỉ tính hù dọa con nhóc này, vì thế im lặng.

Ngao Tiềm không biết sóng ngầm mãnh liệt giữa hai người, lấy một trang giấy từ trong túi: “Manh mối khác không có tác dụng gì, chỉ có con số này có vẻ hữu dụng, hai người xem...”

Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn cúi đầu xem, chỉ thấy trên trang giấy viết mấy con số, có chỗ còn dấu cách, xung quang lại ghi thêm nhiều số khác... “Xem không hiểu.” Phong Tiểu Tiểu thật sự đoán không ra huyền cơ trong đó, ngẩng đầu hỏi đáp án: “Đây là cái gì? Xổ số?!”

Ngao Tiềm ngoắc hai người đến bàn học, ngồi xuống, lấy cây bút chỉ chỉ con số: “Đây là biển số xe đưa cô gái ngắt xiu kia đi, anh hỏi vài qui quái xung quanh, lúc ấy chúng chủ yếu xem nào nhiệt, không nhớ rõ, có mấy người nói vài con số không giống nhau lắm, cho nên anh ghi hết luôn.”

“Biển số xe...” Dương Nghiễn nhíu mày: “Có biển số xe thì dễ rồi, nhưng mấy con số này cũng không có cách xác định chuẩn xác...”

Ngao Tiềm cười cười: “Như vậy thì dễ mà, nếu anh Hai có quan hệ, chúng ta đưa hết đi kiểm tra là được rồi. Giữa đám qui quái cũng có người biết xe, tuy rằng không nhớ chính xác biển số, nhưng hình dáng lại không thành vấn đề, hình như là BWM X4 màu bạc... Chỉ cần biển số xe phù hợp với hiệu xe, vậy tám phần đó là người ta muốn tìm.”

Dương Nghiễn trầm ngâm gật đầu: “Như vậy hẳn không thành vấn đề.”

Phong Tiểu Tiểu thờ phào: “Sinh hồn không giống tử hồn mà thoát li thân thể hoàn toàn, một luồng hỗn loạn không có linh trí độc lập, trừ khi thân thể chết đi... đến lúc đó chúng ta trực tiếp hỏi hồn phách là được, sao phải phiền toái như vậy.”

“Tuy rằng phiền toái, nhưng coi như là chuyện tốt.” Ngao Tiềm lấy một trang giấy từ bàn học chép lại tổ hợp mấy con số, bên viết bên nói: “Ít nhất còn cơ hội cứu vãn, anh cảm thấy phiền toái một chút cũng được.”

Phong Tiểu Tiểu bĩu môi: “Kì thật cũng có thể chờ cô gái kia chết hẳn, sau đó chúng ta hỏi hồn phách kiểm về thi thể, hoàn hồn...” Dù sao việc này cũng không phải chưa làm qua, ba tên côn đồ trước kia là nhân chứng sống đầy thôi.

Ngao Tiềm ngừng ra, ngời bút khựng một chút: “Sao em lại nghĩ như vậy?” Nghĩ nghĩ, Ngao Tiềm có chút nhíu mày: “Tuy rằng anh không quá am hiểu cái gì gọi là thân tiên, cái gọi là thiên đạo, nhưng chuyện gì cũng có cái giá của nó... Sinh tử lại là chuyện nghiêm túc, pháp thân chúng ta cường đại, có thể vượt lên tam giới cho nên không thể câu thúc, nhưng nếu muốn những tay vào sinh tử luân hồi của sinh linh, chỉ sợ không ổn.”

Gieo nhân nào phải gặt quả nấy, nếu tạm thời chưa gặp, vậy chỉ có thể nói là may mắn hoặc chưa đến thời điểm. Nhưng đi đêm có ngày gặp ma.

Ví dụ như nói chuyện của ba tên côn đồ coi như trôi qua, nhưng nếu loại chuyện kì dị như vậy xảy ra nhiều lần, sao không thể khiến người ta không chú ý được.”

Bản khoản của Ngao Tiềm cũng không sai, Phong Tiểu Tiểu không phải không nghĩ đến vấn đề này, cho nên nghe đối phương nói như vậy xong, vội gật đầu tỏ vẻ đồng ý: “Em chỉ nói vậy thôi.”

“...Loại chuyện này đừng tùy tiện.” Ngao Tiềm bất đắc dĩ cười cười, viết xuống mấy con số rồi dừng bút, đưa trang giấy cho Dương Nghiễn: “Chuyện biển số xe này nhờ Nhị Lang Thần rồi.”

“Chuyện nhỏ thôi.” Dương Nghiễn tự phụ cười, liếc một cái mấy con số, tự nhiên có một tổ hợp có vẻ quen mắt, nhưng lại không quá để ý, thuận tay nhét vào túi.

Một việc giải quyết, Phong Tiểu Tiểu bắt đầu quan tâm râu ria: “Anh Hai hôm nay về nhà có việc gì thế? Có cần một tay không?”

Dương Nghiễn liếc Phong Tiểu Tiểu: “Cũng không phải chuyện gì, chẳng qua là nhãi con tóc đỏ có ý lật bài với ông già.”

“Lật bài?!” Phong Tiểu Tiểu kinh ngạc.

Trước đó nghe được lời Dương Nghiễn nói, Phong Tiểu Tiểu còn cảm thấy có thể có gì đó hiểu lầm, dù sao tóc đỏ trước khi mất trí nhớ đã chính mồm thừa nhận với cô, theo lí mà nói, nếu đối phương mơ ước tài sản nhà họ Dương, vậy thì cho dù thế nào, ít ra mặt ngoài cũng không thể bỏ đi.

Lại nói đã thuê sát thủ như Đường Cần, trước khi Dương Nghiễn chết hoặc đơn hàng hủy bỏ, tóc đỏ không cần thiết phải sốt ruột với vài ngày như thế mới đúng.

Đối phương cùng Dương lão đầu chơi bài ngựa, cảm giác giống như chó cùng rứt dậu... “Có thể Vương Vi đã xảy ra chuyện gì hay không?!” Phong Tiểu Tiểu đột nhiên nghĩ đến một khả năng.

Ngay cả giả vờ cũng giả vờ không nổi, cần tiền khẩn như vậy, chỉ sợ chỉ có cô em gái tóc đỏ thương yêu kia mới khiến hần làm được đến bước này.

“Vương Vi?” Dương Nghiễn có chút miễn cảm với cái tên này, nhều mày: “Em nói đến cô em ruột mà trong mắt người ngoài là em họ của tóc đỏ sao?!”

Trước là mẹ của tóc đỏ muốn mai mối Dương Nghiễn với Vương Vi này, ý đồ để đối phương tiếp cận con gái nhà mình, đáng tiếc Dương Nghiễn không cho mặt mũi, vì thế kế hoạch phá sản, em gái Vương cúi đầu hạ đài... Cho đến khi Phong Tiểu Tiểu nhắc lại, Dương Nghiễn mới nhớ ra còn có nhân vật này.

Nghĩ nghĩ, Dương Nghiễn có chút giật mình: “Khó trách nghe nói gần đây nó cứ đến bệnh viện, xem ra quả nhiên đã có chuyện.”

Phong Tiểu Tiểu gạt đầu thờ dài, chỉ có Ngao Tiềm đến trễ, hoàn toàn không biết Vương Vi là nhân vật nào, mờ mịt hỏi: “Hai người đang nói cái gì?!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Chủ nhân của sinh hồn

Bất kể là từ thân phận hay năng lực mà nói, Tinh Vệ bé nhỏ chỉ biết lấp biển ở giữa một đám đại thần thật sự ảm đạm thất sắc.

Nhưng cho dù là vậy, cô vẫn được xem là người một nhà, cùng đám Phong Tiểu Tiểu có chung bí mật, lại sống chung một đoạn thời gian, Y Y ít ra cũng có thể làm được một ít chuyện đơn giản.

Ví dụ như... trông cửa.

Trong lúc mấy người Phong Tiểu Tiểu nói chuyện, Y Y bé nhỏ trở nên cực kì lạnh miệng lời Diễm Diễm cùng Đường Cần ra sô pha, sau đó Đông kéo Tây kéo, giật, bám trụ hai người, kiên quyết không để cho hai người có cơ hội cố ý hoặc vô tình nghe được nội dung cuộc nói chuyện trong phòng.

Hành động vụng về đến mức người ta chỉ cần nhìn một cái là rõ, nhưng hiệu quả cũng thật tốt, dù sao Y Y còn kiên trì một nguyên tắc — Không để người rời đi cách mình một mét, chỉ cần được việc thì muốn làm gì cũng được, chẳng sợ lộ liễu cũng không sao, thẳng thắn thừa nhận để phòng mấy người đấy thì sao nào...

Vì thế đến khi mấy người Phong Tiểu Tiểu ra khỏi phòng mới thôi, ý đồ muốn tới gần căn phòng với bất đồng lí do của Đường Cần cùng Diễm Diễm thất bại.

...

“Mẹ nó!” Màn đêm buông xuống, Đường Cần lại nhận được tin nhắn từ thân chủ trên trang mạng sát thủ tự do, thân chủ đối với thời gian dài như vậy vẫn chưa xong việc tỏ vẻ bất mãn, hơn nữa vì vậy mà hạ tối hậu thư — hoặc là xử lí Dương Nghiễn trong vòng 3 ngày, hoặc là chấm dứt giao dịch.

Tiền đó, đều là tiền gây họa, tóc đỏ đã đến hoàn cảnh chó cùng rứt dậu. Em gái hần thương yêu từ nhỏ đến lớn cần gấp một khoản tiền khổng lồ để trả viện phí, mà số tiền hần có lúc này đã lấy ra hết, hùn với lão Hồ thuê sát thủ.

Vốn kế hoạch là chờ một đoạn thời gian, chậm nhất cũng hơn một tháng, chỉ cần Dương Nghiễn chết đi, Dương lão đầu không có người kế nghiệp, còn thừa miếng bánh to như vậy, đương nhiên không thể thiếu phần mình. Vấn đề là không nghĩ tới tình huống đột biến, kế hoạch không cần nổi biến hóa, tóc đỏ bây giờ vội vàng lấy lại tài chính, cho nên cũng hết sức bất mãn với hiệu suất của Đường Cần.

Đường Cần muốn khóc, trước đó hần cũng không biết đơn hàng này lại khó giải quyết như vậy, cả đám bên người mục tiêu, nam lẫn nữ đều không có lấy một con cừ non, ngay cả thú cưng cũng không để chơi. Vốn còn em gái Y Y tâm địa thuần khiết thiện lương cho hần được chút an ủi, không nghĩ tới hình tượng tốt đẹp đó cũng nát bét trong đêm nay...

Không phải không có lí do mà làm việc có tổ chức sẽ dễ hơn nhiều. Sát thủ tự do mặc dù có nhiều ưu đãi, nhưng các loại đảm bảo thể nào cũng kém hơn nhân sĩ chuyên nghiệp, ví dụ như nếu đơn hàng này mà do sát thủ chuyên nghiệp nhận, thân chủ sẽ dám thay đổi yêu cầu một...không, ba lần như vậy sao? Có thể cũng dám, nhưng như vậy phần lớn sẽ không được nhận thỏa hiệp, mà là bị thế giới ngầm truy nã.

Cái này giống như hàng chính hãng cùng hàng via hè vậy, người trước định giá trên trời còn được nâng niu coi trọng, người sau lại báo giá 100 còn bị trả giá 80, không bán thì quay người bước đi...

suy nghĩ một lát, Đường Cần gọi một cuộc điện thoại, vẫn là người bạn đang đi du lịch kia: “Khi nào về?”

Bên kia hồ nghi: “Ba bốn ngày nữa, tao nói trước rồi mà.”

“Chờ không được, trong vòng ba ngày tao phải xong việc.” Ba bốn ngày?! Chờ mày trở về tao đã thất bại, Đường Cần buồn bực: “Lại cho tao mượn ít tiền cùng người.”

“...” Bên kia im lặng, uyển chuyển: “Mày đã mượn tao hai lần tiền cùng đập thê thảm một đám người, tiền không sao, nhưng mà người...Bây thằng đàn ông bị một tiểu quỷ đánh, hơn nữa lại là cái loại đơn phương quân ầu như vậy...Tao thấy lần này mày đơn thương độc mã nguy hiểm quá, mày còn tình báo giấu tao phải không?” Bạn bè thì đương nhiên phải giúp đỡ nhau, hơn nữa thế giới ngầm càng coi trọng cái loại quan hệ này. Không chỉ vì hoàn cảnh, nhiều hơn là vì nghề nghiệp độ nguy hiểm cao của mọi người. Có đồng bạn hoặc đồng lõa là điều cực kì quan trọng, lần này anh không dùng hết sức giúp đỡ bạn bè, lần sau có nguy cơ bạn bè sẽ không hề tận tâm giúp anh nữa.

Nhưng giúp đỡ cho nhau đều phải có điều kiện tiên quyết, ví dụ như anh yêu cầu bạn bè lên núi đao xuống biển lửa, có làm hay không là chuyện của người ta. Nhưng tuyệt không thể giấu diếm tình báo, lừa bạn bè làm vật hi sinh.

Đường Cần hiểu được ý của bạn tốt, nhưng hấn cảm thấy mình thật oan uổng: “Tao cũng có biết thằng nhóc kia lợi hại như vậy đâu...Yên tâm đi, mấy ngày trước hấn đi rồi, đám còn lại không hung mãnh như vậy, hơn nữa người tao cần lúc này không phải để đánh nhau.”

Bên kia lo lắng trong chốc lát, nghĩ đến uy tín của Đường Cần cũng gắt đầu: “Tao lại tin mày một lần, ngày mai gọi người đến đó cho mày, cần gì cứ nói với nó.”

Chỉ cần có trợ thủ cùng nhân lực, Đường Cần tự tin trong vòng ba ngày sẽ tìm được cơ hội xử lí đối tượng, dù sao nội gián trước nay khó phòng, bản thân nắm chắc qui luật hoạt động thường ngày của đối phương, ở góc độ nào đó mà nói thì mình đang chiếm thế chủ động...Đường Cần vừa lòng cúp điện thoại, thả xuống một bụng tâm sự, ngủ.

...

“Cái gì?!” Sáng sớm hôm sau, Đường Cần kinh ngạc hét lớn: “Em nói anh Dương cùng bà chủ đều ra ngoài hết?!”

“Đúng vậy.” Y Y kì quái nhìn Đường Cần: “Dù sao bình thường họ cũng không ở trong tiệm, ra ngoài cũng có ảnh hưởng gì đâu?”

Ảnh hưởng lớn ấy chứ, đối phương ra ngoài một ngày, đại biểu cho việc mình lãng phí một ngày, chỉ cần qua ba ngày, đơn hàng sẽ bị hủy, như vậy thì khoản thời gian qua sẽ trở thành trò cười vô giá trị.

Đường Cần gượng nuốt xuống một ngụm máu trong họng, cắn răng hỏi: “Khi nào thì anh Dương trở về?”

Y Y nghĩ nghĩ: “Không rõ lắm, nhưng mà hình như gần đây họ có khá nhiều chuyện.” Chuyện Thành Hoàng Phong Tiểu Tiểu đã nói cùng Y Y, kể cả cái sinh hồn gần đây.

Sinh hồn ly thể đều có thời gian hạn chế, không phải nói muốn lang thang bên ngoài bao lâu cũng được. Nếu thời gian quá dài, cho dù hồn phách có được bảo hộ không bị tổn thương, cơ năng thần xác cũng sẽ dần suy kiệt, nói như vậy cho dù sau này linh hồn có trở về thân thể thành công cũng sẽ xuất hiện những phản ứng không tốt, thậm chí về sau mới hồi phục được.

Sinh hồn trong ngọc bội kia đã ở chỗ Thành Hoàng mấy ngày, thời gian lâu như vậy, mặc dù thân thể của sinh hồn có đại phú đại quý, ở bệnh viện hưởng thụ chăm sóc tốt nhất đi chăng nữa, cũng không tránh được một ít vấn đề, cho nên mấy người Phong Tiểu Tiểu thật sự không có thời gian.

Đường Cần không biết những chuyện này, còn ôm một tia hi vọng cuối cùng, hi vọng chuyện này chỉ là cái cớ để hai người kia nhân hạ trốn việc: “Chắc tới họ sẽ về...”

Y Y khó hiểu lại nhìn Đường Cần: “Chị Phong thì sẽ về, anh Dương hình như phải ở nhà vài ngày.” Vì chuyện của tóc đỏ, quan hệ nhà họ Dương căng thẳng cực kì, những ngày này nói thế nào thì Dương Nghiễn vẫn phải về nhà lộ cái mặt.

Đường Cần lệ rơi đầy mặt —— sao lại tuyệt đường lưu như vậy!

...

Ngay khi Đường Cần cùng Y Y nói chuyện, Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn đang ngồi ở một gian cà phê, đối diện là một người bạn của Dương Nghiễn, đưa tài liệu biên số xe đến: “Đây là tư liệu về biên số xe anh cung cấp, trong đó BMW X4 bạc chỉ có một chiếc...Anh Dương, anh có phải rảnh quá nên chọc bọn em chơi không, xe kia là của nhà anh, anh không biết sao?”

Dương Nghiễn ngăn người: “Xe nhà tôi ít nhất hơn mười chiếc, có chuyên gia bảo hành, bình thường tôi nhớ mấy thứ này làm chi.” Đây là đặc điểm của kẻ có tiền, người bình thường tuyệt đối sẽ không quên biển số xe nhà mình, bởi vì xe cũng thuộc loại sản phẩm xa xỉ, nhưng đối với nhà họ Dương mà nói, đây chỉ là loại sản phẩm nhặt được, muốn mua thì mua muốn đổi thì đổi, bình thường người nào có lòng mà đi nhớ biển số xe từng chiếc?!

Người kia bị chặn họng, có chút bực mình nói không ra lời: “Anh Dương quả thật không giống người thường bọn em.”

Dương Nghiễn cười: “Thói quen cuộc sống mà thôi.” Đây không phải là khoe khoang, bản thân vốn ở trong cái vòng luẩn quẩn này, hưởng thụ vốn không cùng cấp bậc với người thường, khiêm tốn có thể khiến người khác thoải mái ở một mặt nào đó, nhưng làm như thế ngược lại thành đối trá. Hắn không vì mình ưu việt mà khinh thị người nào, cũng không có nghĩa vụ chăm lo cho cảm xúc của kẻ không liên quan.

Phong Tiểu Tiểu cầm tài liệu nhìn: “Trên danh nghĩa quả thật là của nhà họ Dương, nói vậy hẳn là càng dễ tìm người.” kì thật cô có cái ý tưởng, sự kiện em gái Vương Vi cùng sinh hồn linh thể rất trùng hợp, người có thể lái được chiếc xe này không nhiều, liên hệ đến thì tám chín phần sinh hồn này là Vương Vi.

Nếu là như vậy... Phong Tiểu Tiểu thở dài, nếu như vậy, sự tình lại càng phiền toái.

Sinh hồn li thể có thể vì sự cố, nhưng càng có thể hơn là vì tổ chất của Vương Vi.

Người trước còn đỡ, trực tiếp đưa về là được, nhưng người sau lại khác, khó giải quyết, bởi vì tổ chất thân thể sẽ không vì hồn phách trở về mà cải thiện, nếu thân thể không đủ hoạt tính thì khó mà giữ lại hồn phách.

Thân thể khỏe mạnh, độ liên kết với hồn phách càng chặt, bệnh tình của Vương Vi xem ra lại chuyển xấu, cho dù lần này đưa được sinh hồn trở về, nhiều lắm là giúp đổi phương tình được lần này, lại khó bảo đảm lần sau sẽ không lại ly thể.

Nói theo góc độ khoa học, nghĩa là đối phương sẽ thường xuyên ngất xỉu, nếu may mắn, hồn phách ly thể không xa, thủ đoạn kích thích của y học có thể tạm thời đề cao sức sống, như vậy có thể hút hồn phách trở lại, nhưng nếu xui xẻo, có khi sẽ chấm hết...

Anh bạn của Dương Nghiễn nhìn hai người: “Vì sao tôi thấy hai người tìm được nguồn gốc biển số xe cũng không vui vẻ chút nào?”

“Đây là một nguyên nhân khác.” Hơn nữa là nguyên nhân khó giải thích, Dương Nghiễn đẩy ra cà phê, đổi đề tài: “Cảm ơn mọi người hỗ trợ, tôi mời mọi người ăn cơm tối?!”

Bên kia cũng cười: “Vậy em gọi ngay, nhắc bọn nó đừng ăn cơm trưa.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Thức tỉnh cùng bí mật

Nghi thức hoàn hồn không nên chậm trễ, xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo, Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn đến bệnh viện ngay chiều đó.

Vì quan tâm tới em gái, trong khoảng thời gian này em trai tóc đỏ thường xuyên ọ ạt bệnh viện, không chỉ có một mình, còn muốn kéo theo cả mẹ ruột. Hắn đã chịu đủ sự vô tình của mẹ khi chỉ vì muốn vào hào môn mà không nhận con gái, dưới ánh mắt của tóc đỏ, có thể cứu được em gái là kết quả hi vọng nhất, nếu thật sự không thể, thì đoạn đường cuối cùng của em gái, ít nhất phải có đủ thân nhân bên cạnh. Điều này là không thể thỏa hiệp, nếu không, hắn thà không chấp người mẹ này.

Cho nên khi Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn tìm được bệnh viện, tình cảnh đầu tiên nhìn thấy là tóc đỏ cùng phu nhân thứ bảy nhà họ Dương đang đứng trước phòng bệnh.

“Tiểu Nghiễn?!” mẹ tóc đỏ có chút kinh ngạc đứng dậy, khuôn mặt diễm lệ phong tình, tuổi 40 đối với một người đàn bà là không trẻ, nhưng làn da vẫn trắng nõn non mịn, trên người lại toát ra vẻ ý nhị của một phụ nữ trưởng thành – đây cũng là nguyên nhân Dương lão đầu cưới bà ta.

Dương Nghiễn tùy ý gật đầu, không có ý phản ứng nhiều, thật sự không phải xuất phát từ tâm lí bài xích mẹ kế, mà với hắn, loại phụ nữ như vậy có địa vị rất rõ ràng, coi như chỉ là trợ lí bên người của ông già nhà mình mà thôi.

Hai mươi năm qua, lão Dương tổng cộng đổi bảy bà vợ, khi mang bà đầu tiên về ông ta đã nói với Dương Nghiễn rất rõ ràng, những người phụ nữ đó trên danh nghĩa là mẹ kế, nhưng không cần coi trọng, đơn giản xem như bảo mẫu bên người, ở nhà quản lí gia vụ, thuận tiện giải quyết một ít trường hợp cần ra ngoài xã giao, trước khi kết hôn hai bên đã thỏa thuận kĩ về vấn đề tài sản, nên, thích thì có thể kêu một tiếng “đi”, không thích gọi thẳng tên chửi sáo, nhưng đừng có vội vàng gọi mẹ, rất mất mặt.

Hon hết là những lời này còn nói ngay trước mặt mẹ kế, biểu tình của bà ta lúc ấy không đẹp nổi, phỏng chừng đã tâm nguyên bản là muốn tạo mối quan hệ tốt đẹp với con trai chồng, sau đó lấy “chân ái” mà mưu đồ gia sản. Đáng tiếc ngay từ đầu đã bị tạt một thùng nước lạnh...

Tóc đỏ thấy người đến là Dương Nghiễn, thái độ không tốt lắm lạnh lùng liếc mắt: “Đến xem nào nhiệt?!” Coi mò như dám “ừ” một chữ sẽ nhào vào đánh người. Hai người tuy không tính là kẻ thù gặp nhau, nhưng quan hệ cũng chẳng tốt đến đâu, đánh Dương Nghiễn đối với tóc đỏ hoàn toàn không chút áp lực tâm lý, có chăng thì chỉ là áp lực thể năng.

Mẹ tóc đỏ lại có chút kiêng kị, trừng con mình một cái, trách cứ nói: “Nói cái gì vậy!” Sau đó quay đầu cười tùm tùm đón tiếp Dương Nghiễn: “Tiểu Nghiễn cũng đến thăm A Vi sao?! Không ngờ con còn quan tâm con bé như vậy, vừa lúc, đi còn muốn mua vài thứ cho ba con...”

“Mẹ, ý mẹ là đi mua vài thứ đồ còn quan trọng hơn cả tiểu Vi?!” Tóc đỏ oán hận đánh gậy.

“Thằng bé này.” Mẹ tóc đỏ xấu hổ cười cười, có chút chột dạ. Chủ yếu là sợ tóc đỏ nói với hai người Dương Nghiễn những lời không nên nói, vội trấn an: “Ồ đây A Vi có họ lí chuyên nghiệp chăm sóc, cần gì chúng ta đã làm hết rồi, cứ canh chừng ở mãi ngoài này cũng được cái gì đâu.”

“Dù sao cũng là con ruột cơ mà, nhìn thấy như vậy, làm chút chuyện biểu hiện còn hơn là không làm gì hết.” Phong Tiểu Tiểu có chút nhịn không được xen mồm.

Mẹ tóc đỏ kinh hãi, tóc đỏ bật dậy: “Cô nói cái gì?!” Làm sao cô ta biết được tiểu Vi là em gái ruột của hân?!

Dương Nghiễn vô tư xoay đầu: “Chẳng lẽ không đúng sao?”

Tâm tình tóc đỏ nhất thời phức tạp nói không nên lời, mẹ tóc đỏ xấu hổ cười: “A... chỉ là một bà con xa thôi, tiểu thư có chút hiểu lầm rồi.”

Dương Nghiễn gật gù: “Vậy thì tránh cho chút hiểu lầm không cần thiết, vừa lúc ở bệnh viện, mọi người có nghĩ nên làm xét nghiệm chứng minh trong sạch không?”

“...”

Phong Tiểu Tiểu nhìn khuôn mặt xinh đẹp của bà ta trắng bệch trong nháy mắt, có chút không thể hiểu nổi thở dài lắc đầu: “Nhà họ Dương lớn như vậy, nếu có hứng thú thì đã sớm moi hết mọi chuyện ra rồi, không điều tra không phải vì tin tưởng di đây, mà căn bản là không quan tâm... Thật không hiểu nổi di đang kiên trì điều gì.” Rồi sau đó quay sang tóc đỏ cười cười: “Hi ~ tóc đỏ, bọn này đến xem em gái cậu.”

Sắc mặt tóc đỏ lập tức khó coi còn hơn mẹ mình. Hai người này có ý gì? ! Thoạt nhìn chế diễu lại như là đến giúp đỡ

Dương Nghiễn nói tiếp, Phong Tiểu Tiểu phối hợp thập phần ăn ý: “Mọi người, tôi nghĩ chúng ta nên đổi nơi nói chuyện được không?”

Tóc đỏ cảm thấy như bị tạt một xô nước lạnh, nghĩ đã hiểu rõ mục đích đến đây hôm nay của đối phương, cười nhạo: “Thì ta là đến tìm chúng tôi?” Khó trách sẽ đến trước phòng bệnh của em gái, có thể đối phương tìm được cái gì dị thường trong bệnh lịch của Vương Vi, nếu không là do thái độ của mình có chút đặc biệt khiến đối phương chú ý. Tiếp theo tìm hiểu nguồn gốc, chờ đối phương nắm giữ đầy đủ chứng cứ rồi, giờ chính là đàm phán...

Tóc đỏ tự cho là đã biết rõ chân tướng, song hân thấy không sao cả, sự tình bị chọc thủng chưa chắc đã là không tốt, ít nhất bản thân có thể quang minh chính đại yêu cầu Dương lão đầu giúp đỡ, lần này sẽ không cần lai che che dấu dấu, lí do đầy đủ chính đáng hơn nhiều. Mà Dương lão đầu hân sẽ không vì chút tiền trình ấy mà làm xấu thanh danh của mình.

Đương nhiên, mặt xấu không phải là không có, tệ nhất là Dương lão đầu cảm thấy mình bị lừa gạt nhiều năm mà tức giận... Tuy rằng lão già này hơn nửa là không thèm để ý đến quá khứ của người phụ nữ bên cạnh, nhưng không có nghĩa ông ta sẽ vui vẻ khi bị người ta lừa gạt... Đến lúc đó sự việc đã bại lộ, không chừng vị trí phụ nhân thứ bảy của mẹ mình cũng hạ đài, nhưng chuyện đó có quan trọng không? Chỉ cần Vương Vi có thể tỉnh lại, hết thù với tóc đỏ chẳng là gì.

Dương Nghiễn dễ dàng dọn hiện trường, đưa hai người kia đi, Phong Tiểu Tiểu đương nhiên được ở lại, lại không ai nghi ngờ cô sẽ động tay chân gì với vương Vi, thứ nhất nơi này là bệnh viện, nếu thực làm cái gì cũng dễ bị tìm ra. Thứ hai, Vương vi cũng chẳng phải là nhân vật quan trọng, nếu muốn quan trọng, như vậy thì cũng chỉ có cái thân phận Dương Nghiễn dùng để kiểm chế hai mẹ con tóc đỏ.

Cho nên ở góc độ nào đi nữa mà nói, an toàn của Vương vi là không cần phải lo lắng.

Phong Tiểu Tiểu khóa cửa, đi đến bên cạnh giường Vương Vi, quả thật có chút cảm giác gì đó, mặc dù dưới góc độ y học cô ta còn sống, nhưng theo góc độ của Phong Tiểu Tiểu thì coi như đã chết.

Thở dài, lấy ngọc bội đặt bên giường Vương vi, Phong Tiểu Tiểu ngồi xuống, đôi chân dần dần dài thành đuôi rắn trắng... Tuy rằng ở trạng thái người thường cũng có thể phát ra linh lực, nhưng hiển nhiên tình huống cơ thể của cô gái này đã rất tệ.

Biến thân xong, Phong Tiểu Tiểu cảm lấy ngọc bội đặt lên người Vương Vi, một làn khói xanh trắng trào ra từ ngọc bội, sau đó theo hướng tay Phong Tiểu Tiểu mà trở về cơ thể cô.

Vi để xác định hồn phách đã trở về chỗ cũ chưa, Phong Tiểu Tiểu còn cố ý nhấc tay nhấc chân kiểm tra cơ thể Vương Vi một lần, trái sờ sờ, phải vuốt vuốt, hàng mi Vương Vi run lên, lặng thinh tỉnh dậy.

Vừa lúc Phong Tiểu Tiểu đang sờ đến bộ ngực của người ta: “...”

Vương Vi mơ hồ vòng vo con người, tựa hồ đầu óc còn đang hỗn loạn, một lát sau ánh mắt mới chuyển đến trên người Phong Tiểu Tiểu, sau đó nhìn đến cái tay đặt trên ngực mình: “...chị dâu?”

Phong Tiểu Tiểu rút cuộc cũng thu tay, nhanh gọn lẹ dứt khoát, ho mạnh liệt: “Khụ khụ khụ! Thật ra đây là hiểu lầm!” Theo lí mà nói, thân thể suy yếu thì hôn phách có trở về cũng phải hôn mê trong chốc lát nữa chứ!

Vương Vi: “...”

“VẬY, Ờ, CÔ TỈNH LÀ TỐT RỒI, TÔI GỌI BÁC SĨ.” Nói xong quay người, kéo đuôi rần trườn trườn một cái, cảm thấy là lạ.

Cúi đầu, đập vào mắt chính là đuôi rần quen thuộc, lại quay đầu, quả nhiên Vương Vi há hốc mồm lộ ra biểu tình kinh ngạc.

“...Đây thực sự cũng là hiểu lầm.” Phong Tiểu Tiểu lệ rơi đầy mặt.

Không ngờ người bình tĩnh lại là Vương Vi, chỉ thấy cô ngậm miệng lại, trên mặt dần lộ ra một bộ thần sắc suy nghĩ sâu xa: “Vốn nghĩ lần trước ở biệt thự là nằm mơ hay là ngủ mơ hồ nhìn nhầm, không ngờ lại là thật...”

“Hử?!”

“Chị quả nhiên là nửa người nửa rắn.” Vương Vi mỉm cười nhìn biểu tình bị dọa của Phong Tiểu Tiểu: “Chị cũng cùng một loại người với anh Dương phải không?”

“...” Phong Tiểu Tiểu quá mức khiếp sợ đã chẳng thể làm ra được phản ứng gì nữa, thật lâu sau đó mới gian nan cười gượng: “Em đây là có ý gì?” Nếu đối phương không sợ, Phong Tiểu Tiểu cũng biến trở về hai chân, sửa sang lại quần áo, ngồi bên mép giường. Nghe giọng điệu của Vương Vi, chẳng lẽ cô ấy không chỉ nhìn thấy đuôi rắn của mình, mà còn nhìn qua Thông Thiên Nhân của Dương Nghiễn?!

Vương Vi cười, gượng đứng dậy như muốn ngồi, Phong Tiểu Tiểu vội nhét cái gối đầu sau lưng đối phương, đỡ ngồi thẳng mới tránh ra.

Vương Vi cảm ơn một tiếng, sau đó lộ ra chút thần sắc hoài niệm: “Mấy năm trước anh Dương bệnh nặng một trận, nặng đến mức tưởng chừng phải chết, lúc ấy...bác gái đưa em đến làm khách, còn dặn em phải lấy lòng người trong nhà, cho nên để em chăm sóc anh Dương, trong lúc anh ấy hôn mê, em thấy giữa trán anh vỡ ra một đường màu đỏ, còn tản ra hào quang màu vàng.”

“...” anh Hai, anh sớm bị người ta nhìn sạch sẽ rồi! Phong Tiểu Tiểu mặt không chút thay đổi, đáy lòng lại có một vụn con lạc đà Alpaca gào thét chạy chồm

“Lúc đó em còn nhỏ, lại lần đầu tiên thấy chuyện lạ như vậy, nên bệnh tim tái phát ngắt đi...Quan hệ của anh em cùng anh Dương cũng từ đó mà không tốt, vốn hai người bọn họ không tính là hòa đồng nhưng ít ra cũng là nước giếng không phạm nước sông...” Vương Vi buồn cười lắc đầu: “Bởi vì không bao lâu sau khi em hôn mê, anh Dương lại tỉnh, hơn nữa thân thể bắt đầu chuyển biến tốt đẹp, mà em lại nằm ở bệnh viện gần một tháng. Anh em nghĩ anh Dương đã nói hay là làm chuyện gì đó kích động em, từ đó căm ghét cả nhà, thật ra em chỉ bị dọa mà thôi.”

Phong Tiểu Tiểu cảm giác mình cũng bị dọa, trước không nói đến chuyện em gái này có thể chấp nhận được loại chuyện hoang đường này, chỉ việc cô ấy biết bí mật này nhiều năm như vậy mà vẫn không vạch trần Dương Nghiễn cũng đã thật khó tin.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Bàn bạc cách giải quyết

“Chị đang cảm thấy thật kì quái phải không.” Vương Vi nghịch ngợm nháy mắt: “Vì sao em biết điều này lại không nói với người khác, thậm chí ngay cả anh trai cùng...bác.”

Phong Tiểu Tiểu thờ dãi một hơi bình tĩnh lại: “Đừng gọi bác, chuyện mẹ cô bọn tôi biết hết rồi.”

“A?!” Vương Vi sững sờ, sau đó cười có chút cô đơn: “VẬY thì tiếc thật, mẹ nhất định sẽ rất tức giận.” Cô biết địa vị của mình trong lòng mẹ, đó là vết nhơ, là con chồng trước. Nếu mình có chết đi, điều đối phương làm có chăng cũng là mở tiệc hoan hô chúc mừng vứt được một cục nợ phiền toái. Tiếc rằng lúc nào mình cũng được cứu chữa kịp thời, nói vậy bà ấy cũng tức giận không ít đâu.

Hình như mình vừa chột trúng chỗ đau lòng của em gái người ta?! Phong Tiểu Tiểu ngẫm lại: “Quay lại đề tài vì sao cô giúp anh Hai giữ bí mật đi.”

“Bởi vì em thích anh Dương mà.” Vương Vi cười cười, thực thản nhiên đáp.

Phong Tiểu Tiểu trầm mặc: “...” Một bí mật khổng lồ được bảo vệ nhờ lí do này?!

Wang Vi nhìn bộ dáng ghen hờn của Phong Tiểu Tiểu, hé miệng cười nói: “Thật ra cũng có nguyên nhân khác.... Chẳng hạn như nếu em có nói ra cũng không ai tin. Lại chẳng hạn như nếu thực sự có người tin đi nữa, thì dọn dẹp em hay xử lí con trai mình, Dương lão tiên sinh không cần chọn cũng biết.”

Phong Tiểu Tiểu lúc này mới tỏ vẻ hiểu ra gật đầu: “Cô nói đúng.” Còn hơn lí do lấy tình yêu hột vịt lộn lúc này.

“Đúng rồi, vì sao chị gọi anh Dương là anh Hai?!” Vương Vi tò mò.

“...Cái này có rất nhiều nguyên nhân...” “Có nên nói hay không?! Không cần thiết, thôi không nên nói đi...” quyết định xong, Phong Tiểu Tiểu lại bắt đầu lừa dối: “Thật ra gọi như vậy chủ yếu cũng vì anh Hai trước kia...”

.....

Lại qua một hồi lâu sau, khi tóc đỏ mang về mặt không tốt trở lại phòng bệnh, đẩy cửa ra liền phát hiện em gái mình đã tỉnh lại, hơn nữa là một bộ cười nói nói cực kì hòa hợp với Phong Tiểu Tiểu.

Khiếp sợ trừng lớn ánh mắt, tóc đỏ lúc thì mừng như điên lúc thì lại mờ mịt, hẳn không hiểu vì sao em gái mình tỉnh lại được khi mà bác sĩ đã kết luận không thể, càng không hiểu hơn là vì sao con bé lại có thể hòa hợp với cô gái bên cạnh Dương Nghiến đến mức này?!

Tóc đỏ đóng cửa nhanh chóng tự hỏi tình huống trước mắt, mẹ tóc đỏ lại đẩy: “Thằng bé này, sao lại chặn cửa không...A!” Sau đó lại thêm một người khiếp sợ.

Dương Nghiến bình tĩnh đẩy ra hai giường ngại vật, đứng bên cửa liếc mắt, miễn cưỡng hỏi Phong Tiểu Tiểu: “Xong việc rồi?”

“Xong rồi.” Phong Tiểu Tiểu cười hi hi đứng lên: “Bên anh cũng xong rồi?! vậy chúng ta đi trước đi, tối nay anh còn mời người ăn cơm nữa mà phải không?”

Dương Nghiến gật đầu, chờ Phong Tiểu Tiểu bước đến cùng nhau rồi đi, trước khi đóng cửa thì nghe thấy mẹ tóc đỏ vọt vào hò hét: “Tiểu Vi, con tỉnh? bla bla....”

Dưới bãi đỗ xe, Dương Nghiến vừa khởi động vừa hỏi: “Tình cảnh em với cô ta như tri kỉ gặp nhau lúc này vậy là sao?” Ngừng lại một chút, dường như nghĩ đến cái gì lại hỏi: “Cô ta tỉnh lại sớm quá, em không bị phát hiện dấu vết nào đấy chứ?”

Còn dấu vết nữa. Lộ hết rồi người ơi... Phong Tiểu Tiểu tám tặc mấy tiếng: “Được rồi, chuyện này anh cứ yên tâm, bé Vương Vi kia biết chút bí mật nhỏ kia của anh được mấy năm rồi.”

“Anh?” Dương Nghiến kinh ngạc.

Vì thế Phong Tiểu Tiểu thuật lại một lần, Dương Nghiến run tay suốt nửa đêm xe thẳng vào siêu thị bên đường.

“Két!!!” Lốp xe ma sát mặt đường rít lên chói tai, đánh một vòng tay lái, chạt vật mới tấp được xe đậu bên ven đường, Dương Nghiến lau mồ hôi lạnh, Phong Tiểu Tiểu cũng lau mồ hôi lạnh, con người trừng lớn nửa ngày mới bình tĩnh lại: “Anh Hai?! Tuy rằng nghe nói đại thần có chết địa phủ cũng không dám nhận, nhưng ít nhất chúng ta cũng đừng chết thảm vậy chứ?! Lại nói nếu thiếu tay thiếu chân mà bị bệnh viện nhặt được, có sống lại em cũng không dám lấy bùn sửa cho anh đâu!”

“Ngoài ý muốn, ngoài ý muốn.” Dương Nghiến hiềm có mà chịu nhận mình sai lầm, dừng xe, tắt máy, rút chìa khóa, suy nghĩ nửa ngày vẫn cảm thấy tựa hồ nghe lầm, do dự hỏi lại: “Ý của em lúc này là, lần anh bệnh nặng mấy năm trước đó, Vương Vi từng thấy qua Thông Thiên Nhân của anh?!”

Mẹ nó! Nhược điểm của mình không ngờ lại bị người nắm nhiều năm như vậy?!

Nhớ không lâu sau lần đó, mình vừa khỏi bệnh xong thì bà bảy đã muốn đẩy cô gái gọi là cháu gái bà con xa này giới thiệu cho mình, cứng rắn phun nước bọt rằng mình tỉnh là nhờ bát tự đối phương quá tốt, vợ chồng phú quý. Lúc ấy mình bị dây dưa thiếu kiên nhẫn, cho rằng cả hai người phụ nữ đều tham mộ hư vinh, còn quá phận hơn nữa là tính toán đến trên đầu mình.

Vì thế không hề khách khí gom hai người lại một chỗ chằm chọc một chút, còn một cú điện thoại đến cơ quan nào đấy, liền tiếp phá hoại mấy lần công tác của cô ta, lại còn tung tin đồn nói bậy người ta trong giới thượng lưu, còn... Giờ ngẫm lại lúc ấy thật nguy hiểm nha, tuy rằng bệnh tim của người ta lúc ấy tái phát không phải lỗi do mình, nhưng sau đó lí do tóc đỏ hận mình cũng quá đầy đủ, quả may là em gái kia nhẹn giỏi, đến mức đó mà cũng chưa đưa chuyện của mình ra ánh sáng, đương nhiên cũng có thể là có nói cũng không ai tin....

Phong Tiểu Tiểu nghe Dương Nghiến kể về từng chiến tích vĩ đại cũng thấy kinh ngạc, trợn mắt há mồm nhìn, thật lâu không nói gì: “Anh...Chỉ là một cô gái nhỏ, anh có cần ác như vậy không?”

Dương Nghiễn ho khan vài tiếng có chút xấu hổ, vờ trấn tĩnh nhìn ra cửa xe: “Lúc đó không phải là do tuổi trẻ khí thịnh sao...” Ai thời trẻ không từng “hai” “chứ?!” Lại nói người cũng không thể trưởng thành rộng rãi ngay từ đầu được.

“...” Phong Tiểu Tiểu thật bái phục: “Em thấy hay là chúng ta lại đặt mấy bao Vong Ưu tán đi, vốn định nói em gái này vì yêu mà nhẫn nhịn, nghĩ nói cho anh, anh cũng kinh hi, giờ em lại thấy cái này không phải là kinh hi, bị anh quậy thành ra như thế. ...Dù sao nếu đổi lại là em, anh có gì em cứ giũ ra hết!” hành động bình thường của người bình thường được gọi là bình thường, hành động thái quá của người biến đổi thất thường được gọi chung là biến thái. ... đương nhiên mình thì không tính, trường hợp của mình gọi là biến thân.

Dương Nghiễn quắc mắt trừng trừng, Phong Tiểu Tiểu đứng lí hợp tình trường trở lại—— Vong Ưu tán hiếm như vậy, nếu đối phương không làm chuyện bết tắc như thế, cô phải ới máu để bảo toàn mọi chuyện sao!

Không bao lâu Dương Nghiễn đành bại trận. Sai lầm phạm phải đã khiến hấn chột dạ, vốn độ dày da mặt hai bên ngang nhau, bắt đắc dĩ lúc này không đủ khí thế. ...Vờ tóc nghĩ nghĩ, Dương Nghiễn lại mở miệng: “Vong Ưu tán cũng vô dụng.”

“???”

“Đoạn thời gian cô ta ở nhà anh, anh nhớ rõ người giúp việc trong nhà bàn tán với nhau cô ta có sở thích cổ quái, chính là viết nhật kí...”

“Kia hấn là thói quen đáng khen mới đúng.” Phong Tiểu Tiểu có chút cảm nín: “Thời nay người có kiên nhẫn viết nhật kí có mấy ai đâu?!”

Dương Nghiễn trừng Phong Tiểu Tiểu một cái, sau đó tiếp tục nói: “Nguyên nhân nói cổ quái là ở chỗ, cô ta không chỉ thường đọc lại nhật kí mà còn mỗi quyển đều sao ra một phần đưa vào két sắt ngân hàng, nói là khi nào già thì muốn nhìn lại cuộc đời. ...Mẹ nó! Tuổi có bao nhiêu đã nghĩ đến nhân sinh cái *beep*! Còn dùng két sắt ngân hàng...” Dương Nghiễn có chút phiền táo.

Phong Tiểu Tiểu nghe xong cũng không có cách. Vong Ưu tán có tác dụng đối với trí nhớ con người, nhưng không có tác dụng với thói quen tật xấu. Cái quái của em gái này đúng là chặn không còn đường lui, xem ra trừ phi người ta tự nhiên biến thành đồ ngốc, nếu không chỉ xóa đi một phần trí nhớ thôi thì không đủ.

“Xem ra chúng ta chỉ còn nước hi vọng em gái kia tình cảm thâm chủng với anh thôi.” Phong Tiểu Tiểu bắt đắc dĩ.

“Không sao.” Dương Nghiễn bĩu môi nói: “Dù sao cô ta không có chứng cứ, nói cũng không ai tin. ...Nghiêm khắc mà nói thì cô ta biết được bí mật của chúng ta, nhưng bí mật này không có người thứ 2 biết, cũng không thể trở thành uy hiếp, ngược lại nếu nói ra lại phiền phức, vì sẽ không ai tin. ...Thật đến nước đó thì anh sẽ nhờ người cường chế đưa cô ta vào viện tâm thần...”

Phong Tiểu Tiểu không nói gì đưa lên ngón tay cái: “Quả nhiên không bằng cảm thú!”

Dương Nghiễn liếc qua một cái xem thường không nói tiếp, hấn biết lời này của Phong Tiểu Tiểu không phải châm chọc mà là trêu chọc. Mọi người đều ích kỷ, nếu Vương Vi có thể không cố gắng đưa bí mật này ra ánh sáng, vậy mọi người tự nhiên nước sông không phạm nước giếng, nhưng ngược lại nếu đối phương muốn dùng nó để đạt được mục đích nào đó, nói rõ hơn là muốn là chuyện chạm đến lợi ích của mình, đến lúc đó mọi người chính là kẻ địch, không đến mức người chết ta sống thì cũng phải đập đến không thể lật người được nữa.

Dương Nghiễn không vì mềm lòng đồng tình kẻ địch mà hi sinh bản thân, Phong Tiểu Tiểu cũng vậy, vì thế hai người nhất trí, thành công đi đến kết luận.

Về phần bệnh tình của Vương Vi. ...Cái đó lại không liên quan đến chuyện này, lúc trước đã quyết định nghĩ cách bảo trụ mạng của cô, lại nói Phong Tiểu Tiểu là hứa với tóc đỏ, cho dù Vương Vi thật lật kèo, vậy thì cũng phải cứu người đã rồi mới đưa vào bệnh viện tâm thần. Hai người hai chuyện khác nhau, không thể đánh đồng.

Lại khởi động xe, hai người đến khách sạn đặt bàn tiệc, mời đoàn người hỗ trợ tìm kiếm số xe ăn bữa cơm, sau đó tan tiệc trở về, Dương Nghiễn về nhà họ Dương, Phong Tiểu Tiểu về tiệm, thuận tiện gọi cho Thành Hoàng cú điện thoại thông báo chuyện đã xong.

Bạn nhỏ Đường Cần đáng thương kiễng chân ngóng chờ đến khuya lại thấy chỉ có mỗi Phong Tiểu Tiểu trở về, nhất thời tan nát cõi lòng: “Anh Dương không về sao?”

Phong Tiểu Tiểu kì diệu nhìn đằng sau mình, lại quay lại: “Không thấy sao, anh nói không về rồi mà, chẳng lẽ còn chơi trốn tìm?”

Đường Cần roi lệ ghen ngào, chưa từ bỏ ý định nhìn chằm chằm ngoài cửa. Phong Tiểu Tiểu nhìn hấn, trực tiếp bỏ qua đi thẳng về phòng: “Anh nhớ anh ấy sao?” Ngừng lại một chút lại mở miệng: “Mở toang cửa làm gì, khuya rồi. ...Anh muốn mời ăn cướp à?”

Nhớ cái len sọt!

Đường Cần yên lặng lau nước mắt, ừ rừ đóng cửa về phòng: “Anh Dương khi nào về?”

“Cái này không chắc. Chậm thì ba năm ngày, lâu thì ba năm năm...” Chỗ này cũng không phải nhà hấn, mình cũng không phải vợ hấn. Người ta có nhà được không, bằng cái gì mà cứ phải hướng nhà người khác chui vào?!

Chương 67: Không hộ khẩu

Đường Cần thật thấm thía cái gì gọi là tuyệt vọng.

Cuộc đời này nào ai biết được chữ ngờ, giống như chuyện bạn đang ở tình thế son cùng thủy tận lại có hi vọng đột ngột nhảy đến vậy. Ngay khi Đường Cần đã chuẩn bị tốt tinh thần chấp nhận đơn hàng lần này phải ngâm nước nóng, cố chịu lại lần thứ ba nữa đến, công bố hủy yêu cầu lần thứ hai, thời gian lại được kéo dài, cứ tự lựa chọn thời cơ tốt mà ra tay... Bệnh tình của em gái Vương Vi chuyển biến tốt đẹp, vấn đề tài chính cũng đã giải quyết thuận lợi.

Sau khi nhìn thấy tin nhắn, Đường Cần ngồi thừ trước máy tính thật lâu, hần cũng không cảm thấy mừng rỡ như điên, ngược lại có cảm giác bị người đùa giỡn xoay vòng... Bộ lẫn hần qua lộn hần lại như vậy vui lắm sao?!

Thậm chí lần đầu tiên Đường Cần có ý nghĩ xúc động làm trái với luật, quay lại xử lí thân chủ.

Tĩnh lặng chừng mười phút, Đường Cần hít sâu, nâng điện thoại, sau khi có người bắt máy thì mở miệng, trước đơn giản nói tình huống của mình cho đối phương, tiếp theo đưa ra yêu cầu: "...Cho nên bên anh có thể giúp em tìm tư liệu của thân chủ lần này không?...Không được?! Vậy tra giúp một chút, mục tiêu gần đây đã đất tội ai, ai có khả năng là thân chủ của em?"

Mẹ nó! Bị đùa giỡn như vậy mà không đáp lễ, sau này Đường gia hần cũng không cần lẫn lộn trên giang hồ nữa!

...

Người giang hồ ở giang hồ, bên trong "Võ thuật hồi tông", hiệp khách được khảo chứng chân thật không chỉ mỗi Đường gia đại tẩu. Thậm chí ngay cả bên trong tiểu thuyết võ hiệp, nhiều chi tiết, bối cảnh, gia tộc nổi danh cũng là tham khảo lịch sử, không hoàn toàn là bịa đặt.

Tuy rằng võ công người giang hồ thực tế không cao cường được như miêu tả trong tiểu thuyết, nhưng cũng có thể truyền lưu đến ngày nay, tựa như đệ tử Đường gia vậy, những người này trên tay đều có tuyệt kĩ. Ví dụ điệu thủ không không, ví dụ cơ quan tinh tế, ví dụ thay hình đổi dạng, ví dụ thám báo dò đường, ví dụ giả cổ tạo giả (kiểu kĩ năng như bắt chước ấy)....

Các loại kĩ năng dù là tam giáo cửu lưu, nhưng nếu xoắn cùng một chỗ thì không nghi ngờ gì sẽ tạo thành một lực lượng thật lớn. Bọn họ đều có đường dây liên lạc riêng của mình, hơn nữa chú ý cho nhau, nếu người một nhà có việc, chỉ cần đưa ra cái giá trao đổi tương ứng vẫn có thể từ cái vòng luẩn quẩn này tìm ra các loại đường các loại cửa tiếp xúc với người giang hồ hàng thật. Mà người ngoài thì mặc kệ có bao nhiêu tiền, có tìm không cũng ra.

Đường Cần lúc này đang nảy sinh ác tâm. Bình thường thì người giang hồ cũng không hay liên lạc, dù sao khi mọi người lui tới với nhau ngoại trừ tiền tài cũng chỉ là một ít nhân tình, cho nên bọn họ đều tự mình sống cuộc sống của bản thân nhiều hơn, rất ít quấy rầy lẫn nhau. Ví dụ như Đường Cần, tuy rằng hần đang kiêm chức sát thủ tự do nhưng nhiều lắm là giao lưu với một số ít bạn bè để dễ bề dùng hắc chiêu, rất ít động đến giới giang hồ. Nếu lần này không phải vì bị người ta đùa giỡn quá mức, mà trang web sát thủ tự do lại có qui định không được tiết lộ thông tin của thân chủ thì hần căn bản không muốn nợ một cái nhân tình như vậy.

Đầu dây bên kia nghe xong yêu cầu của Đường Cần không chút dè ý: "Anh là trộm...chú nhờ anh trộm hay cướp cái gì đó thì không thành vấn đề, nhưng nếu muốn để anh làm gián điệp tình báo...Có cần anh giới thiệu cho mấy hacker luôn không? Có ngon thì lôi cái web đen sát thủ nát bét kia ra mà nhờ đi. Một đám như nổi phá lấu lại tỏ ra nguy hiểm đi làm cái gì đại diện sát thủ, có phải bọn họ nghĩ mình thật phong cách, thật thần bí hay không?!"

Nói đến tổ tông đạo tặc nổi danh Thiên triều thì mười người có đến sáu người đã nghĩ ngay đến Thi Thiên. Còn lại bốn người kia thì nói đến Không Không Nhân. Nhưng ít ai biết được, cuối thời xuân thu, Triền gia Liễu Hạ Chích mới là tổ sư gia chân chính. Thậm chí ngay cả câu nói lưu truyền thiên cổ "Đạo cũng có câu" cũng là do ông nói.

*Thi Thiên: Thời Thiên (时迁/時遷), quê ở Cao Đường Châu. Thời Thiên có tướng mạo xấu, nhưng mạnh khỏe và nhanh nhẹn, nhanh trí và di chuyển rất nhanh. Sau này ông đi Kê Châu và lấy nghề trộm cắp mưu sinh. Do có tài ăn trộm nên được mọi người gọi là Cổ Thượng Tảo (鼓上蚤). Là nhân vật trong Thủy Hử.

*Liễu Hạ Chích: Đạo Chích, Còn gọi là Kiệt Chích (桀跖 hay 桀黠), nhân vật hư cấu xuất hiện trong nhiều kinh, thư trước đời nhà Tần, được cho là sống vào đời Xuân Thu. Đạo Chích còn được gọi là Triền Hùng, Liễu Hạ Chích, hiệu là Cổ Vương. Trang Tử

Nam Hoa kinh, Tập Thiên 29, Đạo Chích chép: Khổng Tử là bạn của Liễu Hạ Quý. Liễu Hạ Quý có một người em tên là Đạo Chích. Đạo Chích cầm đầu chín ngàn bộ hạ hoành hành trong thiên hạ, xâm đoạt các nước chư hầu, đào tường khoét vách, lừa ngựa bò, bắt cóc vợ và con gái người ta, tham lợi tới quên cả thân thích, không đoái hoài tới cha mẹ anh em, không cúng giỗ tổ tiên. Họ qua nơi nào, là nước lớn thì cố giữ thành, là nước nhỏ thì núp sau lũy, dân tình khốn khổ. Liễu Hạ Quý tức là Liễu Hạ Huê (720 TCN – 621 TCN), hậu duệ của con trai Lỗ Hiếu Công là công tử Triền, nên lấy Triền làm họ. Ông có tên thật là Triền Cầm, tự là Quý, thụy là Huê, phong ấp là Liễu Hạ [1] ở miền bắc nước Lỗ, thường được gọi là Liễu Hạ Huê. Vì thế Đạo Chích còn được gọi là Liễu Hạ Chích. Câu chuyện của Trang Tử mang tính ngụ ngôn (vì Liễu Hạ Huê và Khổng Tử không sống cùng thời đại), nhằm đã

kích tính giả tạo và đối trá của đạo Nho, khẳng định chủ trương quay lại với nguồn cội, thuận theo lẽ tự nhiên của đạo Lão.

*Không Không Nhân: là một nhân vật trong tiểu thuyết võ hiệp Lương Vũ Sinh, tên theo âm Hán là Không Không Nhân, là thiên hạ đệ nhất thần sầu, một trong tam đại kiếm khách. Am hiểu “Điều Thủ Không Không”, khinh công thiên hạ đệ nhất.(thông tin quá ít, chỉ biết nhiều đó ^^)

Đáng tiếc Liễu Hạ Chích làm ác quá nhiều, còn từng mắng Không Tử đến nghẹn họng, đến cuối cùng lại chơi một trận lãnh đạo quân khởi nghĩa vô tiền khoáng hậu, Thiên triều thay đổi từ kiểu nhà nước chủ nô sang phong kiến cũng là nhờ hấn thúc đẩy một phần....Đủ loại ác tích như vậy, sử sách đương nhiên phải đem đi ướp lạnh. Hơn nữa là anh bạn này còn có một ca ca Liễu Hạ Huệ danh tiếng nổi bật hơn nhiều...Như thế như vậy, như vậy như thế, tới cuối cùng, cái tên Liễu hạ Chích này bị chôn vùi.

Liễu Hạ Chích nguyên danh Triệu Hùng, là người ấp Liễu Hạ, thôn Khán, Ngưu thành, Lỗ Quốc. Tông mạch của ông có họ Liễu cũng có họ Triệu, không phải là huyết mạch truyền thừa của Liễu Hạ Chích nhưng cũng coi như họ hàng gần, sau đó Triệu thị dùng kĩ năng đạo tặc của ông để phát triển.

Đừng nói những năm cuối cùng của Bắc Tống mới xuất hiện đạo chích Thi Thiên, cho dù có đem Không Không Nhân so sánh với Thi Thiên đi nữa cũng chỉ xem như con cháu mà thôi.

Đường Cần thân là một phần của nòi phá lấu, nghe xong lời này nhất thời nghẹn một cái: “Anh Triệu, anh em khó được nhờ anh một chuyện, anh cứ từ chối thẳng thừng như vậy sao? Sao anh không nhớ đến chuyện em giúp anh pha chế thuốc lần trước còn thiếu em 20 đồng?”

“20 đồng?!” họ Triệu đòi sau cũng nổi giận: “Mày mẹ nó đã nói bỏ đi không cần mà, không nhắc tới tao cũng đã quên, trong túi ông đây lúc ấy vừa lúc thiếu 20 đồng, định khi nào gặp lại thì trả mày là được rồi, mày con mẹ nó vậy mà lại thuận tay quơ đi một chai Mao Đài của ông... là Mao Đài đó! Là hàng thật đó! Hàng chưa khui, mẹ nó chỉ một chai là đư 20!”

Có chuyện này sao ta?! Mình làm chuyện xấu nhiều quá, thật là nhớ có chút không chính xác...Đường Cần ngượng ngùng: “Vậy hôm nào em bù lại cho anh 20?”

“Phil” Đầu dây bên kia nổi điên.

Đường Cần thấy đối phương tựa hồ không hài lòng với phương án này, cắn răng một cái, hung ác: “Được rồi! Chờ đơn hàng lần này xong, anh em mời anh đi nhà hàng lớn chà xát một bữa!”

“Thực đơn tao chọn?” Bên kia chân chờ một chút.

“Không thành vấn đề!”

“Lúc tính tiền mày sẽ không quên mang ví để tao trả trước?”

“Tuyệt đối không!”

“...”Đầu dây bên kia nghĩ nghĩ: “Vậy được, vừa lúc bên anh có một đĩa thích chơi công nghệ cao, tao đưa số điện thoại của nó cho mày, tự mày gọi địa chỉ web cùng tư liệu cho nó. Nhớ kĩ...”

Đường Cần không kiên nhẫn đánh gãy: “Biết rồi! Biết rồi, tuyệt không đào tin tức cá nhân của người khác kiếm lời cho bản thân, không làm mấy chuyện tội ác tày trời, không phát tán riêng tư của người ta!”

“Ừ, vậy được.”

Đối phương cúp điện thoại trước, tiếp theo Đường Cần cũng thả ống nghe, hết sức thỏa mãn đi ngủ.

Mà lúc này, trong phòng ngủ, Phong Tiểu Tiểu tay siết ống nghe thật lâu không nói gì..

Y Y cũng yên lặng đứng chờ trước mặt Phong Tiểu Tiểu, nghe trong điện thoại không hề truyền ra thanh âm, lúc này mới nuốt nước miếng, chân chờ: “...Chúng ta nghe lén người ta nói điện thoại như vậy có phải không tốt không?”

“...” Phong Tiểu Tiểu từ từ buông ống nghe: “Chị thì tò mò là trên người thằng nhóc kia chẳng phải có điện thoại di động sao?” Minh vốn định gọi điện về nhà cho Y Y, nghe nói bên kia gần đây lại lự, tuy rằng không tạo thành đại họa gì nhưng tín hiệu lại không tốt, vì thế lo lắng gọi điện. Không nghĩ tới vừa nhắc mấy lên còn chưa quay số, thỉnh thoảng lại nghe đến tình báo kinh người như vậy.

“Có thể là không có tiền nộp tiền điện thoại?” Y Y thật cẩn thận đưa ra giả thuyết: “Em nghe nói tiểu Đường đang túng...”

Ừ, rất có thể.... Phong Tiểu Tiểu bi ai cho vận cứt chó của Đường Cần, thân đường đường là một sát thủ, lại còn là hậu nhân Đường gia. Thế mà chỉ vì vấn đề thiếu tiền lại tiết lộ bí mật tình báo, nếu chuyện này lan truyền ra ngoài, chỉ sợ hấn đời này đừng nghĩ đến chuyện lăn lộn trên giang hồ nữa.

Nhưng dù sao với mình đó cũng là tin tốt, ra mời Đường Cần đối với yêu cầu đơn hàng của tóc đỏ cùng lão Hồ đã bắt mất, tuy rằng đối phương sẽ không vì vậy mà chủ động đưa ra yêu cầu hủy đơn, nhưng ít ra sau khi bị động hủy bỏ, khẳng định tiểu Đường sẽ không bỏ qua hai người kia.

“Chị Phong, chị Phong?” Y Y gọi Phong Tiểu Tiểu hồi thần, có chút ngượng ngùng hỏi: “Chúng ta không phải đang muốn gọi về nhà em sao?”

“A? A, đúng rồi.” Phong Tiểu Tiểu lại cầm lấy điện thoại, quay số, bên chờ kết nối bên nói: “Chị nói trước, gọi điện thì gọi điện, nhưng em tốt nhất đừng nói với người nhà mọi chuyện... chỗ nhà em thường xuyên gặp lũ lụt thật không liên quan đến anh Ngao, cũng không phải do ảnh đến đó hành vân bố vũ, đây là vấn đề tự nhiên, chị nghĩ cho dù em có mời anh Ngao đến cũng không có biện pháp giải quyết vấn đề hiện tượng tự nhiên này.....”

.....

Sự kiện sinh hồn giải quyết thuận lợi, hôm sau Phong Tiểu Tiểu lại đến Qui phố, một là nói cho Ngao Tiềm một tiếng, bày tỏ ý muốn của tiểu Tinh Vệ mời hẳn về quê trị thủy, hai là kể lại quá trình hoàn hồn cho Thành Hoàng, thuận tiện xâm nhập hiểu biết quá trình thành Thành Hoàng của đối phương.....Lần trước vừa nói ra thân phận của ba người, ông anh cơ bắp này cơ hồ là trợn mắt trắng bất tỉnh, ngay cả Hắc Vô Thường bên cạnh cũng không tốt thế nào.

Lúc này thời gian sung túc, vừa lúc lượn lượn kiểm chút thông tin.

“Anh không biết mấy đứa là sao, nhưng anh cùng tiểu Hắc đều là vừa mở mắt, đột nhiên phát hiện mình thành thần... Chưa từng thừa hưởng trí nhớ, cũng không có thức tỉnh pháp thân.” Với việc đối mặt cùng Nữ Oa trong truyền thuyết, Thành Hoàng bày tỏ vẫn rất áp lực, mà sau khi nghe xong quá tình các đại thần thức tỉnh, Thành Hoàng đối với một chi tiết cảm thấy hứng thú— hẳn cùng Hắc Vô Thường dường như không phải pháp thân chuyển thể mà là phạm nhân thăng tiên?!

Nếu ví dụ Thiên Đình như một công ti, đám Phong Tiểu Tiểu là nhân viên cao cấp, tình huống hiện tại là đi khảo sát chi nhánh lấy kinh nghiệm, chờ đủ kinh nghiệm lại trở về vị trí cũ. Mà Thành Hoàng cùng Hắc Vô Thường thuộc loại không có bối cảnh, là người mới vào công ti.

Không có phù triệu của Thái Thượng Lão Quân, cũng không có Thái Bạch thần kinh nửa đêm cầm dao bức người biến thân thành phù thủy xinh đẹp, cái gì cũng không có, chẳng qua chỉ đánh mất chược một đêm sau ngủ đi, hôm sau tỉnh lại thì anh cơ bắp đã biến Thành Hoàng.

“Không đúng.” Phong Tiểu Tiểu nhú mày khó hiểu. “Không có Phong Thần bảng cũng không có trong Tử Thụ Tiên Lục(*), anh đang thuộc loại công dân không hộ khẩu nhà.”

(*) Cái này mình chịu kiểm tra ra là cái gì, nhưng mà có thể đoán nó là bản ghi chép, trong đó có thể có thông tin về thần tiên hay đại loại là như thế.

“Hắc...” Thành Hoàng ghen một ngụm máu—mẹ nó, như vậy cũng thành không có hộ khẩu được?!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Một phần việc vất

Trước khi nói đến vấn đề của Thành Hoàng, ta cần phải hiểu một chút về biên chế thần chức của Thiên Đình trước đã.

Biên chế chính thức có thể chia ra làm ba loại nguồn, một là tự mình phi thăng, một là được sắc phong và một là đầu thai trùng bụng tốt...

Loại thứ ba thì không có gì hay để nói, cái loại x nhị đại này cho dù ở cái vòng luân quần trần gian hay Thiên Đình đều không thể ít được, ngày sau thành rồng hay thành rắn cũng phải tự dựa vào bản thân bọn họ thôi. Mà thành phần nòng cốt xây dựng một Thiên Đình xanh sạch đẹp chủ yếu là hai loại trước.

Ví dụ như Nhị Lang Thần, Nữ Oa đều thuộc loại tự mình phi thăng, trên người những vị thần này đều có đại công đức, đại thần thông, danh hào cùng bài vị được tôn phong cũng là độc nhất vô nhị, dù có một ngày nào đó bọn họ biến thành hư vô và có người khác sẽ tiếp nhận công tác của họ trong Thiên Đình thì những người đó cũng sẽ được tôn phong danh hào khác của bản thân, không có khả năng tiếp nhận danh hào Nhị Lang Thần hay Nữ Oa, càng không có khả năng tiếp nhận năng lực của cổ thần đi trước.

Mà Thành Hoàng, thổ địa các chức quan linh tinh đều là thuộc loại sắc phong. Loại chức vị này không có tính duy nhất, tí như vị này tại thời điểm này được gọi là Thành Hoàng, chờ khi hẳn xuống đài hoặc lên chức, vị kế nhiệm vẫn gọi là Thành Hoàng, những thần quan này trước khi thượng vị đều là phạm nhân, sau khi nhận chức mới có thể được mượn pháp bảo hoặc có quyền hạn câu hồn thẩm lí và phán quyết linh tinh.

Nói cách khác, người trước là có tự thân thực lực, Thần hào đối với bọn họ mà nói chỉ đơn giản là ngoại hiệu, ở vị trí nào làm việc gì không ảnh hưởng đến năng lực bản thân họ. Còn người sau thì trước phải lên top, sau được phân phối chức vụ mới có thể tiến hành công tác tương ứng.

Cho nên, giống như việc Phong Tiểu Tiểu là Nữ Oa chuyển thể, nếu muốn khôi phục thân phận Nữ Oa, đầu tiên phải xác nhận huyết mạch của cô hoặc pháp thân có quan hệ gì với Nữ Oa, nếu không có gì thì thôi quên đi không cần nghĩ. Nếu có quan hệ, như vậy thì cũng chả cần nghĩ làm gì, bởi vì thân phận Nữ Oa không cần điều kiện ngoại tại thừa nhận.

Mà Thành Hoàng thì khác, loại tiểu thần quan này không có cái gọi là pháp thân truyền thừa. Bất cứ ai cũng có thể là Thành Hoàng, chỉ cần bọn họ thỏa mãn được điều kiện nhậm chức.

Đương nhiên, loại thần chức không có tính duy nhất kia vẫn có vị nhân vật đại biểu nào đấy, ví dụ như Tạ Tất An cùng Phạm Vô Cứu trong ngành Hắc Bạch Vô Thường, họ chẳng khác gì chiến sĩ thi đua thăng chức kiệt xuất. Bọn họ là một ngoại lệ có truyền thừa, cho dù Hắc Bạch Vô Thường trên cả nước có hạ đài, hai người này vẫn sẽ sừng sững không ngã...

“...Cho nên theo cách nói trong buổi tọa đàm xóa nạn thiếu kiến thức của Lí Thái Quân, anh cùng vợ hẳn là vô tình sở hữu tín vật truyền thừa của vị Thành hoàng cùng Hắc Bạch Vô Thường nào đó, ví dụ như thần bài vân vân. Mà điều kiện của hai người cũng vừa phù hợp yêu cầu này. Vì thế bị đại hệ thống tự động liệt vào thần chức dự khuyết, có tư cách nhậm chức.” Phong Tiểu Tiểu kiên nhẫn giải thích cùng Thành Hoàng: “Mà lúc này cả Thiên Đình đều thiếu nhân sự, gần như tất cả thần chức cơ bản đều ở trạng thái ghé trống. Đại hệ thống tự động lấy nhân viên dự bị bổ sung. ...Anh cùng tiểu Hắc may mắn, căn bản không tồn tại vấn đề đối thủ cạnh tranh, vì thế thuận lí thành chương mà lên top.”

Thành Hoàng nghe mà lưu luyến: “Trước đây anh hồn hắc, tuy rằng không làm cái gì đại gian đại ác nhưng theo cách nhìn của người thường thì có lẽ cũng không phải người gì tốt... Như vậy cũng đủ tư cách?! Chỉ tiêu của Thiên Đình thấp vậy sao?”

“Thỏa mãn điều kiện cơ bản là ok hết.” Phong Tiểu Tiểu phát tay, không lại rối rắm vấn đề này nữa: “Anh đổi góc độ mà nghĩ, xí nghiệp lớn tuyển người mỗi năm cũng chừng đó cái chức, yêu cầu đưa ra cũng không tính cao. Nhưng có cạnh tranh có đào thải, thí sinh cuối cùng trúng tuyển phỏng chừng vượt qua tiêu chuẩn ban đầu không biết bao nhiêu lần. ...Lại nói anh tính ra cũng không phải nhân viên chính thức, không ai phong thần cho anh cả, còn thuộc loại ngoài biên chế.”

Thiên Đình hiện không có cấp trên, điều này có lợi cũng có hỏng. Ưu đãi thì chính là không hộ khẩu như Thành Hoàng vậy, tuy rằng hẳn thuộc loại phi pháp lại may mắn nhận được tín vật truyền thừa nhưng căn bản không ai quản hấn.

Chỗ hỏng đồng thời cũng là ở đây, bởi vì cấp trên không người, cho nên không có khả năng truyền xuống tín vật, cũng càng không thể đăng kí trong Tử Thụ Tiên Lục hay Phong Thần Bảng. Thành Hoàng chỉ có thể cả đời làm nhân viên ngoài rìa, sau trăm tuổi về hưu cũng phải thần tử hồn diệt, một đời được gọi là kiếp tiên không bằng nói là mở bàn tay vàng thử nghiệm đặc dị công năng... Dù sao trước mắt Phong Tiểu Tiểu chỉ mới biết hai người họ ngoài việc có thể thấy quỷ cùng biến quỷ thân thì không có gì khác.

Nói vòng vo thì có khả năng ẩn thân cùng thu thập tình báo... ừm, có thể làm hai vòng ăn trộm nữa.

Thành Hoàng nghe xong cách nói của Phong Tiểu Tiểu cũng không để ý, chỉ cần không mang đến phiền toái cho cuộc sống là được, dù sao hẳn cũng không muốn thành thần.

Sau khi biết rõ tình huống của Thành Hoàng, xác định đối phương không phải là loại pháp thân bá đạo gì, Phong Tiểu Tiểu rất nhanh bỏ qua chuyện này, ngược lại tò mò với thứ tín vật đối phương nhận được. Theo lí mà nói, loại tín vật như vậy hẳn là sẽ bị thu hồi hoặc là đi theo Thành hoàng cũ mới đứng, làm sao có thể nằm trong tay người khác?

Thành Hoàng cũng không biết làm thế nào mình lại gặp được trúng cái vận cứt chó này, vắt hết óc nghĩ mấy ngày trước mới tìm ra dấu vết: “Một đêm trước khi anh cùng vợ nhìn thấy quỷ hồn hình như là đang đi dạo chợ đêm, sau đó cô ấy mua một đôi vòng tay ven đường. Hai ngày sau tỉnh lại thì phát hiện hạt châu trên vòng tay này tự nhiên mất hai hạt, dù sao cũng không phải thứ gì giá trị, anh không nghĩ nhiều vứt luôn... Sẽ không phải là nó chứ?”

“...Vận may này của anh, nếu nhận được một cái không gian tùy thân có phải hay hơn không. Ít nhất tiền đồ ăn không lo!” Phong Tiểu Tiểu cũng hết lời.

Nếu ngay cả thần tiên cũng có rồi, phỏng chừng thần tiên động phủ linh tinh cũng có thể có. Nói không chừng cái loại không gian trong tiểu thuyết cũng có thật không chừng.

Thành Hoàng vỗ đùi ảo não: “Nói cũng đúng, chưa nói đến cái thứ dị năng này của ông đây nhạt như nước ốc mà lại còn có tính cường chế nghĩa vụ... Chỉ cần có du hồn xuất hiện, nếu thu hồi trễ, bên tai liền có tạp âm ồm ồm.” Vợ nhà càng xui xẻo, có linh thể đi ngang trước mặt thì trước hết phải đi bắt đã, nếu không tâm thần không yên, nồn nóng bất an... phiền táo như tới ngày vậy.

Chuyện nên nói đều nói xong rồi, nói chuyện phiếm trong chốc lát Phong Tiểu Tiểu thấy không còn gì để ngồi lại nữa. Thành hoàng còn có một sòng bài cần quản lí, cô còn rút thời gian đi xem tình huống của Ngao Tiềm bên kia.

Vì thế lại hỏi một chút chợ đêm mua vòng tay, vị trí quầy hàng, Phong Tiểu Tiểu quyết đoán đứng dậy tạm biệt.

...

Vật lấy hiếm làm quý, bởi vì người có thể nhìn thấy hồn ma quỷ quái quá ít, đám quỷ quái trên đường đều rất nhiệt tình với đám người Phong Tiểu Tiểu cùng vợ chồng Thành hoàng.

Sáng sớm Ngao Tiềm vừa dẫn thợ trang hoàng đến cửa tiệm, một đám quỷ quái đầy đường lục tục viếng thăm. Người thường không thấy những thứ kì quái này, mà làm một người duy nhất có thể nhìn thấy ở đây, Ngao Tiềm tỏ vẻ cực kì áp lực.

“Bác sĩ Ngao, đang trang hoàng hả?” Một con quỷ xuyên đến trước mặt ngao Tiềm cầm bản thiết kế của đồóc công, toét miệng ha ha chào hỏi.

“..” Khóe miệng Ngao Tiềm co rút, miễn cưỡng nở nụ cười xem như đáp lại.

Nếu cùng nó chào hỏi trước mặt đốc công thì giống như mình có bệnh, nhưng nếu không chào lại có phải thất lễ quá không?

Ác qui lại có thể thông cảm tình huống hiện tại cho Ngao Tiềm, thấy đối phương không tiện cùng mình nói chuyện cũng không tức giận, vẫn ngây ngô cười như trước, sau đó mò nghiêng người qua xem bản vẽ trên tay đốc công. Vừa lúc này đốc công chỉ thẳng vào phía trước nước miếng tung bay: “Chỗ này có thể khoét thông! Ông chủ, anh muốn ở cửa hàng phải không? Không gian lớn trông quý phái hơn.”

Ác qui lắc đầu phản đối: “Không tốt không tốt, đã thông nhục nhẽ.” Nói xong vươn móng vuốt vẩy vẩy kêu gọi đồng bọn khác: “Mọi người lại đây giúp bác sĩ Ngao xem phòng ở.”

Vì thế “phản phạt” vẩy lên một vòng qui, tiến lên trước bản vẽ chỉ điểm giang sơn. Trong thoáng chốc Ngao Tiềm bị hất ra ngoài, phải lui năm sáu bước mới không chạm phải đàn qui quái.

Đốc công cầm bản vẽ sừng sốt, khó hiểu hỏi: “Ông chủ, anh lui lại làm gì?”

“...” Do tôi chen không vào... Ngao Tiềm không biết mình nên hăm mộ hay nên buồn bực mà nhìn đốc công cầm bản vẽ xuyên qua một đám qui quái, đi tới gần mình.

Bản vẽ di động, đàn qui cũng di động. Đàn qui di động, Ngao Tiềm chen không vào cũng phải động, tiếp heo đốc công lại di động... Một lui hai lui ba lui, đốc công buồn bực, Ngao Tiềm cũng buồn bực, một đám qui không đầu óc còn chưa nhận ra vấn đề ở nơi nào,

Cục diện cứng đờ này sau khi Phong Tiểu Tiểu bước vào mới bị phá vỡ.

“Hử? Mấy anh đang nhảy tango hả?” âm thanh của Phong Tiểu Tiểu truyền đến từ ngoài cửa.

Ngao Tiềm thở phào nhẹ nhõm, vội bước ra ngoài, đồng thời quay đầu nói với đốc công: “Lát nữa hãy nói, anh nghiên cứu bản vẽ trước đi.” Thuận tiện cũng để cho đám qui kia nghiên cứu xong, đỡ phải cứ đẩy mình.

Phong Tiểu Tiểu buồn cười nhìn về mặt giải thoát khi được cứu Ngao Tiềm, vừa rồi ở cửa cô đã biết cái tình huống gì... cho nên nói đôi khi quần thể nhiệt tình quá cũng khiến người ta cảm thấy khó xử.

Đàn qui phân thành hai nhóm, một nhóm hứng trí bưng bưng đi thiết kế “phòng của bác sĩ Ngao”, một nhóm nhiệt tình bay tới chào hỏi Phong Tiểu Tiểu.

Phong Tiểu Tiểu khẽ chào hỏi lại vài câu, đuổi đi đám qui, Phong Tiểu Tiểu mới chuyển hướng Ngao Tiềm: “Thoạt nhìn hiệu suất bên anh không nhanh nổi ha.”

Ngao Tiềm cười khò: “Anh đã nghĩ đến vấn đề này, hay là dứt khoát giao hết cho công ti trang hoàng cho rồi, người nhiều lắm chuyện quá... Vừa lúc cũng bớt việc cho anh.”

“Vậy cũng được.” Phong Tiểu Tiểu tán thành ý tưởng của Ngao Tiềm: “Nếu anh rảnh, thuận tiện có chút chuyện Y Y nhờ em mời anh giúp đỡ.”

“Y Y?” Ngao Tiềm nhớ đến tiểu Tinh Vệ ẩn tượng không tốt về mình: “Cô ấy có chuyện gì?”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Chuyên gia

Như đã nói từ trước, Y Y bé nhỏ đến từ một nơi thường xuyên xảy ra lũ lụt.

Không biết có phải vận xui của cô kéo từ đời trước tới đời này, hay chỉ đơn thuần do vấn đề hoàn cảnh địa lý. Tóm lại, nơi hương thôn quê cũ của Y Y vài năm sẽ lũ lụt một lần, có khác chăng thì chỉ là qui mô lớn nhỏ.

Tương tự, thôn dân cũng tập mãi thành quen trở nên bình tĩnh, ngoài lũ lụt qui mô thật quá lớn gây thương vong nặng nề thì với trường hợp vừa và nhỏ, bọn họ ngay cả kinh hoàng cũng lười phí sức.

“...Cho nên, em đang muốn nói mấy ngày trước bên kia đột nhiên xuất hiện mưa to dẫn đến lũ lụt, ngọn núi gần đó cũng có hiện tượng đất lở, thành ra muốn anh đi cứu thế giới!” Quen biết Phong Tiểu Tiểu một thời gian, ngay cả ôn hòa như Ngao Tiềm cũng không tránh khỏi bị nhiễm hư một ít. Không nói cái khác, đôi lúc hần phọt ra vài câu là bằng chứng mạnh mẽ nhất.

“Chỉ đi xem thôi, cũng không phải bắt anh làm cái gì, chủ yếu đến coi thử anh có thể khống chế mưa ở đó không.” Phong Tiểu Tiểu nói: “Nếu thật không

được thì thôi, dù sao chưa chắc rằng anh có thể không chế tự nhiên được, không chừng đến lúc đó chẳng giúp được gì lại để người ta cứu ngược lại nữa ấy....”

Phong Tiểu Tiểu cũng nhớ đến vụ tiềm lực bùng nổ lần trước khi gần chết của Ngao Tiềm, mưa liên tục nhiều ngày, lờ mờ như đem thứ này đến quê Y Y, nói không chừng người dân ở đó từ nay về sau cũng không thêm quan tâm cái gì gọi là lũ lụt...bởi vì bản đồ cả khu vực có khi hoàn toàn thay đổi ấy chứ....Sau Phong Tiểu Tiểu cũng hỏi thăm một hai câu, tựa hồ sau khi sống lại Ngao Tiềm cũng không có khả năng chơi lớn như vậy, thần kỳ hô phong hoán vũ trong truyền thuyết đều bị trưng dụng làm vôi sen cho chó mèo tắm rửa....

Ngao Tiềm trầm ngâm một lúc: “Anh đi có lẽ không có nhiều tác dụng, nhưng Y Y đã mở miệng thì kiểu gì cũng phải xem một cái.”

Tuy rằng Y Y vì cái lí do ai cũng biết nào đó mà xem Ngao Tiềm không vừa mắt, nhưng Ngao Tiềm đối với Y Y lại rất bình tĩnh. Thì sao đi nữa hắn cũng không phải hung thủ, đối với vấn đề Y Y gặp phải ở đời trước, Ngao Tiềm cũng chỉ có thể biểu đạt đồng tình.

“Muốn viết di thư trước không?” Phong Tiểu Tiểu quan tâm hỏi.

“...” Ngao Tiềm nhìn Phong Tiểu Tiểu thật chăm chú, trầm mặc ba phút mới trầm trọng nói: “Tình huống thực nghiêm trọng?!”

Vô nghĩa, không nghiêm trọng thì sao người ta tìm anh làm gì?!

Phong Tiểu Tiểu đồng tình nhìn lại Ngao Tiềm: “Vốn nghĩ không thành vấn đề, thật ra cho đến bây giờ cũng không có gì, nhưng mà nghe người ở quê nói có lẽ sẽ xuất hiện vấn đề lớn...” Cho nên sau đó Y Y liền luống cuống, thậm chí không tiếc áp chế cảm thù tìm đến kẻ cô cho là đáng ghét mà nói lời nhờ hỗ trợ.

“...Anh mãnh liệt yêu cầu quyền trợ giúp!” Ngao Tiềm quyết đoán đưa ra lời cầu viện.

Ngay cả Phong Tiểu Tiểu mà còn thấy vấn đề lớn, như vậy việc này khẳng định không thể nhỏ. Tổng hợp lại tình huống Phong Tiểu Tiểu đã nhắc đến, có lẽ ngọn núi có hiện tượng đất lở cũng chỉ là dấu hiệu thôi. Có đôi khi tình huống nguy hiểm sắp sửa phát sinh mà không cách xác định khi nào thì vẫn còn hơn là đã xảy ra để lại kết cục, đến nước đó lại khó giải quyết hơn nhiều. Nói cách khác tình hình bây giờ đang trong tình trạng lung lay sắp đổ, nói không chừng mình vừa đến thì nó vừa quất luôn, lúc đó không chừng bản thân còn có cơ hội trải nghiệm cảm giác thổ táng bị nhà nước cấm từ lâu.

Phong Tiểu Tiểu gật đầu: “Em cũng đi mà, đến lúc đó không chế được mấy tác đất cũng là chuyện tốt, dù sao cũng phải cam đoan cho các anh một không gian vững vàng chứ. Mặt khác nếu có người bị thương thì cũng cần cứu trị.” Nói xong lại nghĩ nghĩ: “Nhưng mà chỉ có em là có bunn sẽ không chết, còn với các anh thì không dễ yên lòng. Cho nên đến đó tận lực đừng tách em quá xa.”

“Nhị Lang Thần...”

“Anh ấy gần đây đang bận gia đấu, không có sức để ý chúng ta.” Phong Tiểu Tiểu xua tay: “Lại nói với năng lực của anh ấy đến đó cũng chẳng giúp được gì, còn phiền thêm.”

“Lúc này em nói là ‘bọn em’...” Ngao Tiềm bình tĩnh vạch trần lời mấu chốt.

Phong Tiểu Tiểu xem thường: “Người còn lại đương nhiên là Y Y.”

“...” Đó là nhân vật còn vô dụng hơn cả Nhị Lang Thần...

Cứu người như cứu hỏa, bởi vì vội vàng, Phong Tiểu Tiểu treo biển đóng cửa tiệm gốm vài ngày, Đường Cần cùng Diễm Diễm không có chỗ để đi, Phong Tiểu Tiểu chỉ dành cho hai người đến ở nhờ trong phòng nhỏ trước đây của mình. Tiểu Bạch Xà mãnh liệt yêu cầu ở lại, so với khu vực lũ lụt tại nạn thì nó chung tình với một tay chế biến độc dược tuyệt hảo của Đường Cần hơn.

Hai người Phong Tiểu Tiểu đi thẳng đến nhà Dương Nghiễn, yêu cầu mượn xe cộng thêm tài xế, cùng ngày đóng gói hành lý, lên xe trực tiếp băng băng hướng quê Y Y mà tiến.

Không có tiền đưa, không có báo trước, khi Đường Cần ra ngoài một ngày để nhận vật tư anh trai nhà họ Triền giúp đỡ sau trở về, chỉ thấy bà Diễm Diễm đứng trước cổng chờ hắn cùng đến nhà trọ...

Ra nội thành, vẫn luôn im lặng Y Y rút cuộc mở miệng: “Ngao Tiềm, cảm ơn anh đồng ý giúp đỡ, lần này tôi thiếu anh.”

“Không cần khách sáo.” Ngao Tiềm rất có phong độ cười cười: “Thật ra cũng chưa chắc anh có thể giúp cái gì, chỉ đi xem thử tình huống thôi, đến lúc đó không chừng cùng lắm là giúp em sơ tán người dân, nếu muốn giải quyết vấn đề phòng chừng có chút...”

Dù sao cũng không phải Long Vương chính qui, Ngao Tiềm không dám vỗ ngực bao trọn gói. May mắn còn có Phong Tiểu Tiểu ở đây, ít ra còn đảm bảo an toàn sinh mạng.

Phong Tiểu Tiểu đang kiểm tra hai ba lô đựng bunn, một bao bunn đen một bao bunn đỏ: “Đồ bỏ máu, đen bỏ thịt...chỗ đồ của em chắc không ít đá nhĩ? Gãy xương thì nhờ vào nó.”

Tay tài xế run lên, sau đó làm bộ bình tĩnh như chưa nghe được cái gì—tuy rằng trước khi xuất phát đã được ông chủ nói trước những người này muốn đi tái khu cứu viện, nhưng cuối cùng hắn vẫn không hiểu được hai túi bunn sẽ đóng vai trò gì. Nhưng dù sao phát tiền lương là ông chủ, là tài xế thì lái xe thôi,

ít nhất là vậy....

Y Y cắn môi: “Tóm lại cũng muốn cảm ơn anh, dù sao bên kia cũng là nhà tôi, tôi không có cách nào nhìn họ gặp chuyện không hay mà mặc kệ được.”

“Anh nghe Phong Tiểu Tiểu nói qua, hình như mẹ cùng anh trai em đã chuyển đến nội thành rồi mà?” Ngao Tiềm có chút khó hiểu: “Chẳng lẽ ở đó có người thân khác?”

“Không có.” Y Y lắc đầu, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi: “Nhưng mọi người đều là hương thân, tôi sao có thể nhìn họ bị thứ sóng thần khôn kiếp...”

“Là lũ lụt.” Phong Tiểu Tiểu đánh gãy.

“A, thật xin lỗi.” Y Y tỉnh táo lại, mặt đỏ vội áy náy: “Em xúc động quá.”

“...” Ngao Tiềm bị Y Y nhìn ai oán cảm giác mình vạn phần oan uổng. Hắn sớm nói, người nhắc sóng thần chìm chết Tinh Vệ không phải hắn....

Xe ra khỏi nội thành lại chạy hơn một tiếng, rốt cuộc tiến vào đoạn đường gấp ghe, mà khác với thời tiết ở nội thành, vùng ngoại ô đã có mưa lớn. Lúc này trời đã tối, lái xe vào núi xuyên đêm tuyết đối là vội đi đầu thai, tài xế đề nghị mọi người tìm một nhà nông gia nào đấy xung quanh xin ở nhờ một đêm, sáng mai lại đi.

Nhà nông được xin ở nhờ cũng rất vui vẻ, có người chẳng phải là có thêm thu nhập sao. Hơn nữa tài xế trước khi đi đã được Dương Nghiễn dặn dò cùng đưa lộ phí, bốn người vào ở mất 800, tính theo đầu người thì rẻ hơn khách sạn nhưng với nhà nông thì cũng là một món hời.

Một chậu thịt kho tàu, một bát canh huyết, lại thêm một chậu đồ xào cùng dưa chua xào thịt, mặt khác còn có chậu cá hấp cay....

Mấy món thức ăn ở nhà nông không phải thau thi là chậu, một phần đồ ăn bằng với hai ba món ở nhà Phong Tiểu Tiểu bình thường, bốn người lại thêm một nhà chủ nhân, nguyên bản thức ăn kia kiểu gì cũng đủ.

Ăn uống no đủ xong, nhà nông chỉ có thể thu xếp được một phòng khách, Phong Tiểu Tiểu cùng Y Y được thông qua không vấn đề, Ngao Tiềm cùng tài xế phải trải nệm bên ngoài.

Nhìn nhìn ngoài cửa, cơn mưa dù nhỏ nhưng không có dấu hiệu dừng lại, Ngao Tiềm rốt cuộc nhin không được mở miệng: “Nơi này vẫn luôn như vậy sao?!”

Vừa lúc ông chủ nhà hút thuốc bên cạnh, nghe xong vấn đề chen vào nói: “Cái vùng này thường xuyên mưa vài ngày liên tiếp như vậy, nơi này còn đỡ, lại vào sâu... Các cậu như muốn vào núi hả?”

Y Y gật đầu: “Nhà cũ tôi ở trong núi.”

Người đàn ông hiểu rõ: “Trách không được, nghe đâu bên kia đã bắt đầu lụt rồi, tôi đã nói người bình thường không ai rảnh đến mức lựa lúc này mà đến chơi mà.”

Mấy người hết chỗ nói, Phong Tiểu Tiểu cười: “Đau cũng không phải bọn cháu. Lại nói, vùng thường xuyên lũ lụt có thể kiên trì lâu như vậy, người sống trong đó phỏng chừng còn đau hơn.”

Y Y tiếp tục không nói gì, người đàn ông bị khói thuốc sặc.

Ngao Tiềm nhìn trời, nghĩ thế nào đều thấy khó tin: “Theo lý mà nói, thời tiết như vậy cũng sẽ ảnh hưởng đến nội thành mới đúng chứ, nhưng xem qua tựa hồ chỉ có nơi này là một mảnh dị thường?”

Người đàn ông dụi thuốc, bắt đầu đi: “Đây là chuyện của chuyên gia, bọn tôi nào biết nhiều như vậy. Dù sao tình huống này cũng không phải ngày một ngày hai, cứ cách mấy năm lại có một lần như vậy.”

Bởi vì mưa nên không bao lâu trời đã tối đen, nhìn qua hướng ngọn núi, xa xa trên không trung đen như vậy mực, ầm ầm còn có tiếng sấm rền vang, Phong Tiểu Tiểu nhìn trong chốc lát vẫn là nghĩ không ra, nhin không được chột chột Ngao Tiềm: “Anh thấy hiện tượng này là tự nhiên hay phi tự nhiên?”

“Khó nói.” Ngao Tiềm chần chờ trong chốc lát: “Dù sao anh cảm thấy tựa hồ còn có loại nguyên nhân khác.”

Y Y cả kinh, vội vàng hỏi: “Nguyên nhân gì?”

“Cái này phải đến nơi mới biết được.” Ngao Tiềm cũng không dám khẳng định, nhưng hắn có thể cảm giác được, từ khi tiếp cận vùng núi này, năng lực của mình có cảm giác mất kiểm soát. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hẳn là trong núi có gì đó đang hoán vũ.

Người đàn ông nghe thế thì kinh ngạc: “Các cô cậu là chuyên gia?”

Thật không ngờ, chuyên gia là gan lớn như vậy, bốn người một chiếc xe, không mang theo bất cứ thiết bị gì tay trần đến khu nạn điều tra?!

Chương 70: Vào núi

Nghỉ ngơi một đêm, hôm sau quả nhiên trời lại đổ mưa to.

Lại đi ô tô hơn một giờ đồng hồ, đường càng chạy càng lầy lội, tầm nhìn cũng ngày càng hạn chế, tài xế lúc bấy giờ sống chết không chịu tiến vào thêm nữa. Thời tiết như vậy, may lắm thì đậu được xe an toàn, chỉ sợ xảy ra một cái là xe hủy nhân vong.

Tiền lương cao tới đâu cũng cần có mạng mới xài được chứ, tài xế tỏ vẻ bản thân nguyên ý xuống xe giúp mang hành lý cũng không muốn lái thêm chút nào.

Phong Tiểu Tiểu cũng biết không thể ép buộc, rơi vào đường cùng cũng chỉ còn cách gọi Ngao Tiềm và Y Y xuống xe cùng nhau đi bộ. Khoác áo mưa, đeo ba lô, miễn cưỡng tập tễnh bước.

“Đoạn đường này mặc dù hơi thảm nhưng không có gì nguy hiểm. Từ đây đến đoạn nghiêm trọng vẫn còn khoảng 3, 4 km, chừng 1 giờ là đến nơi.” Y Y đi trước dẫn đường, vì mưa quá lớn cô chỉ có thể hét to: “Bác tài đến đây là được, rồi sau đó chú trở lại lái xe về đi, coi chừng xe lún ở nơi này.”

tài xế có chút khó hiểu, theo lý mà nói thì cậu chủ bảo mình lái xe cho những người này, còn cố ý dẫn dò họ là bạn bè, vậy thì thân là người làm công như mình mà nửa đường chạy trốn khẳng định là không ổn. Có điều kì quặc là dường như bọn họ không có ý định giữ mình ở lại, thậm chí ngay cả cậu chủ lúc xuất phát cũng nói chỉ cần đưa đến nơi không cần theo vào sâu... Nếu là bạn bè, dẫn dò như vậy có chút không hợp lẽ thường.

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng tài xế cũng không thực thiếu đầu óc đến mức chủ động xin đi giết giặc, chính chủ chưa ý kiến, bản thân không cần dấn thân vào rắc rối thì tự nhiên không vấn đề.

Bước thấp bước cao cuối cùng cũng đến được rìa núi, từ đây trở đi bắt buộc phải nâng cao đề phòng đến 120% cẩn thận, Phong Tiểu Tiểu lên tiếng bảo tài xế lái xe đi về, tài xế thở phào một hơi, thả hành lý trong tay vội vàng rời đi giống như sợ họ đòi ý.

Bóng dáng người biến mất sau màn mưa, đám Phong Tiểu Tiểu cũng nhẹ nhàng thở phào.

“Đọc đường này ghen chết em.” Phong Tiểu Tiểu ngồi xổm xuống đặt tay lên mặt đất mà án: “Anh Ngao mau xem thử có thể khống chế thử này không, chúng ta cứ đi như vậy thì thật không phải biện pháp, từ lúc này em đã muốn xem tình huống, đáng tiếc có người ngoài ở đây không thể động tay động chân.”

Ngao Tiềm có chút khó xử nghĩ nghĩ: “Kì thật vừa mới nhận ra, nơi này anh thật không tốt ra tay.”

“Vì sao?!” Phong Tiểu Tiểu kinh ngạc.

“Các em hẳn là biết năng lực của anh rồi chứ nhỉ? hành vân bố vũ cũng chỉ là theo nghĩa đen, một hành vân hai bố vũ.” Ngao Tiềm kiên nhẫn giải thích: “Anh có thể gom mây đen tụ tập lại một chỗ, cũng có thể khiến một mảng mây làm mưa, nhưng nếu muốn biến ra từ giữa khoảng không trống rỗng thì không được. Lần trước mưa liên tục là vì năng lực bùng phát gom hết mây ở xung quanh đến gần bản thân. mà nơi này...”

“Nơi này làm sao vậy?!” Y Y sốt ruột hỏi.

Ngao Tiềm trầm ngâm một lát: “Nói đơn giản, nếu muốn ngừng mưa, nên vận dụng năng lực của anh chuyển mây đi, có điều anh vừa nhận ra, mây nơi này tuy cũng có thể nghe hiệu lệnh của anh nhưng lại có chút khó khăn, tình huống giống như anh đoán tới qua, nơi này tựa hồ có thứ gì đó dẫn mưa. Nó hút, anh phóng, hai bên cơ bản ở trạng thái cân bằng...”

Y Y tức giận: “Mấy người đang chơi kéo co chắc!”

Phong Tiểu Tiểu dò xét tình huống xung quanh một lượt rồi đứng lên: “Phía trước có một đoạn đường nguy hiểm, đất đá trên núi không ổn định, hiện thời em không có biện pháp khống chế được phạm vi lớn như vậy. Chỉ có thể chống đỡ trong chốc lát... Anh Ngao, theo lời anh nói là hết cách rồi?”

Ngao Tiềm lắc đầu: “Cho dù không có vật gì đó quấy rối đi chăng nữa thì anh phải dẫn mưa đến nơi nào?! Trước anh không nghĩ nơi này nhiều mây đến vậy, trừ khi đánh chúng tan xa một chút nếu không thì chuyển đi đâu cũng thành một hồi lũ lụt.”

“Xem ra chỉ có thể đi cứu người trước.” Phong Tiểu Tiểu bắt đầu đi: “Đưa mọi người ra ngoài trước rồi chúng ta lại tìm hiểu bên trong là cái gì vậy.”

“Vội đi nhanh lên!” Y Y vội thúc giục hai người.

Tuy rằng không có cách nào giải quyết vấn đề, nhưng nói thật, Y Y cũng đã chuẩn bị tâm lý. Dù có là pháp thân thần tiên chuyển thể thì năng lực của mọi

người cũng không mạnh, muốn đào non lấp bể như hàng chính qui tất nhiên khá khó khăn, nhiều lắm cũng chỉ có điều hơn người thường mà thôi.

Muốn nói đến nhà cũ của Y Y, kỳ thật cũng được coi là một nơi phong thủy tốt. Mặc rằng nơi này thường xuyên phát sinh lũ lụt cùng mưa to liên miên, nhưng nếu đổi thành nơi khác, mưa to một hai ngày đủ để tạo thành sạt lở, không giống như nơi này, mỗi lần đều phải bốn năm ngày mới bắt đầu báo nguy.

Cho nên từ khi nghe Y Y giới thiệu, Phong Tiểu Tiểu đối với nơi này vẫn luôn ôm tâm tình mâu thuẫn không thể kết luận. Cùng một nơi người ta lại may mắn, nhưng về phương diện khác thì quả thật không hay ho.

Đến đoạn đường đất nguy hiểm Phong Tiểu Tiểu nhắc nhở, ba người bắt đầu cẩn thận, hơn nữa cố gắng không cách xa Phong Tiểu Tiểu quá một mét, như vậy thì cho dù chẳng may xui xẻo đi nữa ít nhất vẫn có thể bỏ cứu kịp thời.

Mặt đường đã sớm lầy lội, địa thế nơi cao một chút còn đỡ, cùng lắm là trơn một chút, đập đến bản một chút. Nhưng còn nơi đất thấp thì thậm chí đã có dòng chảy đỏ hồng ngập quá bàn chân của ba người, trong nước bùn đục ngầu có thể nhìn thấy chút nhánh cây, đá vụn cùng nhiều thứ khác, nhìn là biết từ trên núi chảy xuống.

Phong Tiểu Tiểu nhìn mặt đất, luôn cảm thấy tình huống thật không tốt. Ngoài rìa hiện tại đã là như vậy, thôn dân ngọn núi này thật sự sống được sao?!

Nghĩ thì nghĩ như thế nhưng cũng không hé môi, lỡ như kích thích đến Tinh Vệ cô nương bên cạnh khó đảm bảo rằng con bé sẽ không liều mạng bay vào chịu chết.

“Chờ chút.” Lại đi một đoạn, thật sự là không đi nổi nữa, Phong Tiểu Tiểu chỉ có thể kêu dừng, tay lại hạ xuống mặt đất, thở một hơi: “Chúng ta cứ như vậy thì không được, cần tìm hỗ trợ.”

“Ở đây thì có ai mà hỗ trợ!?” Y Y càng đi càng sốt ruột, khẩu khí nói chuyện với Phong Tiểu Tiểu cũng có phần gay gắt.

“Em im lặng, coi chừng chị mặc kệ.” Phong Tiểu Tiểu cũng không tốt đến đâu. Minh có thể hiểu được tâm lý đối phương nhưng không có nghĩa là sẽ nguyện ý thừa nhận nó. Cô không nợ con bé, đến giúp đỡ là đạo nghĩa, không phải kèm theo nghĩa vụ phải gánh chịu hết những bức dọc áp lực của đối phương.

Tay cắm sâu xuống đất, Phong Tiểu Tiểu tinh tế cảm nhận cảm xúc mềm mại quanh tay, chậm rãi khuếch trương ý thức, dần dần, mảnh đất xung quanh lấy nơi bàn tay cắm xuống kia làm trung tâm, bắt đầu nhấp nháy, bùn lầy quay cuồng chông chênh, cuối cùng từ đó kéo dài ra thành một tượng đất.

Phong Tiểu Tiểu nhẹ thở một hơi, hai chân dưới váy đã sớm không chịu nổi chế mà biến thành đuôi rắn. Từ khi thức tỉnh đến nay, cơ bản là Phong Tiểu Tiểu đã không còn mặc quần, đồng thời hình thành thói quen mỗi lúc bước ra đường đều mang theo một cái quần lót dự phòng.

Mẹ nó, nữ sinh người ta ra ngoài mang khăn tay, cô ra ngoài mang quần lót. Người ta bùng nổ năng lực là rách áo, đến cô bùng nổ năng lực là rách quần lót....Quyển truyện này thật không có hạn cuối, nữ nhân vật chính như vậy còn có thể có tiền đồ gì đáng nhắc đến không?!

Cho nên nói không phải không có lý do mà Phong Tiểu Tiểu thường xuyên cảm thấy một nhà tối tăm không ánh sáng.

Sau khi tượng đất hình thành, bùn lầy chung quanh vẫn không ngừng nhấp nháy, cuộn cuộn hướng về phía tượng đất, bao trùm lấy nó, một lớp lại một lớp, đắp càng cao càng dày....Cho đến khi nó cao khoảng 3 mét mới dừng lại, tiếp theo trên khuôn mặt thô ráp chậm rãi hiện lên ngũ quan, tay chân cũng dần nổi lên đường cong cơ thể, thậm chí còn mọc ra năm ngón tay, dài móng tay...

“Thời điểm gấp rút này mà em vẫn có lòng thanh thản tạo người được sao?!” Ngao Tiềm cũng là hết chỗ nói rồi.

“Tạo người ra công chúng ta đi.” Phong Tiểu Tiểu một bên không ngừng phát ra linh khí, một bên trả lời: “Yên tâm, thoát nhìn có chút giống người nhưng em chưa khai linh trí cho nó...căn bản chẳng khác nào tượng sáp, tượng binh mã, tượng gỗ vân vân, chẳng qua nó hoạt động được mà thôi.

“Cộng?! Không cần cộng, tự em đi được.” Y Y vội ngắt lời, lúc này bị Phong Tiểu Tiểu mắng xong cô cũng không dám hé răng, lỡ như làm hai viện binh này tức giận bỏ đi rồi cô tìm ai khóc đây.

“Thứ nhất, tốc độ của nó nhanh hơn em. Thứ hai, nó đi vững hơn em...Cho dù nước lũ có tràn xuống, lấy thân cao của tượng đất này ít nhất có thể giúp chúng ta không bị chôn vùi, như vậy ta sẽ có thêm thời gian chu toàn.” Phong Tiểu Tiểu giải thích xong xem thường: “Sao, có ngồi hay không, nếu muốn cứu người cũng đừng kì kèo làm trễ thời gian.”

Tượng đất cuối cùng cũng thành hình, mỗi dây mặt chữ điền, bộ dáng hàm hậu, trên người mặc một bộ đồ đi săn đơn giản, thoát nhìn tựa như một người nguyên thủy.

Chẳng qua chỉ là thay công cụ di chuyển, Phong Tiểu Tiểu cũng không có tâm tình gì nhiều, vỗ vỗ đùi tượng đất, đối phương lập tức ôn thuận quỳ xuống, đưa bàn tay ra để Phong Tiểu Tiểu bước lên, sau đó chuyển đến một bên vai của mình.

Ngao Tiềm cùng ngồi lên một vai kia, đến phiên Y Y thì Phong Tiểu Tiểu có chút khó khăn: “Hay là...chị nặn cho nó thêm cái lưng gù để em ngồi?”

Y Y câm nín: “Em ngồi trên cánh tay không được sao?”

“Cũng đúng, em không ý kiến thì chị cũng không sao.” Phong Tiểu Tiểu trườn cái đuôi mình lên cổ tượng đất cố định bản thân, sau đó kéo áo mưa cùng

váy thấp một chút, che đuôi rắn, vỗ vỗ đầu tượng đất, nó lập tức nghe lời ôm lấy Y Y, rồi nhanh chân sải bước hướng ngọn núi mà tiến.

Có vật di chuyển thay thế, không lâu sau ba người xuất hiện trên sườn núi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Cứu người

Theo hướng sườn núi mà vào sâu, chỉ nhìn qua, đã đủ Y Y lạnh nửa người.

Nước lũ màu bùn cuộn cuộn đã bao trùm lấy vị trí nơi thôn trang tọa lạc, trong mắt ba người hiện giờ, phía dưới chính là một mảnh lút lội, hỗn loạn có một ít cành lá linh linh, thậm chí còn có vài thứ dường như là gia cụ. Dòng lũ bùn đỏ vàng cuộn cuộn mà cuốn trôi qua chân núi, thoát nhìn trạng thái này đã được ít lâu rồi, có lẽ thôn dân đã sớm rời đi, bởi nếu không dời đi thì cũng chẳng còn cơ hội toàn mạng.

“Chúng ta đến chậm rồi.” Phong Tiểu Tiểu cuộn chặt cái đuôi trên cổ tượng đất, rướn người ra phía trước dò xét: “Y Y, em biết người dân ở đây thường bị nạn ở nơi nào không?”

“...Biết.” Sắc mặt Y Y có chút không tốt: “Nhưng là ở trên đỉnh núi khác, hai anh chị có thể không qua được, em thì còn có thể biến...”

“Biến cái gì?” Phong Tiểu Tiểu liếc Y Y: “Đừng nói với chị em nghĩ tự bay sẽ không sao nhé?! Chưa nói đến thời tiết hôm nay, em biến thân rồi thì cánh chịu được bao lâu. Lại nói cho dù có bay được đến nơi đi chăng nữa, nhìn thấy đồng hương rồi sao. Em giải thích sao với họ khi biến trở về không mặc quần áo?” Cái này còn thâm hơn bản thân, mình đây còn nửa người không đời, người ta chơi lớn, một khi khôi phục hình người thì cũng chính là quay trở lại trạng thái thân thiện với môi trường.

Ngao Tiềm đứng bên cạnh có chút nghe không nổi hai cô gái thảo luận vấn đề mặc hay không mặc quần áo, ho khan hai tiếng cũng chen vào nói: “Anh cũng thấy ý nghĩ này không ổn, không đề cập đến mấy vấn đề chi tiết, chủ yếu là Y Y có qua đến đó cũng chẳng giúp được gì... Nói hơi khó nghe, nếu thực sự có người gặp nạn, em qua rồi cũng chỉ kéo mình vào thêm rối, căn bản chẳng làm được gì.”

Y Y cắn môi dưới, hốc mắt đã lấp lóe ánh nước: “Nhưng chẳng lẽ em chỉ có thể trơ mắt ra mà nhìn sóng thần...”

“Là lũ lụt!” Ngao Tiềm cười có chút vô lực.

Coi như hẳn đã hiểu được một chút, em gái này kích động liêu lĩnh, một hai phải lao đầu trở về như vậy ngoài nguyên nhân lo lắng cho thân hương, thì nguyên nhân lớn nhất có lẽ là bị chân thân chuyển thể ảnh hưởng. Mặc kệ thế nào thì đời trước của người ta coi như cũng là chết đuối, trong truyền thuyết, Tinh Vệ nổi danh cũng nhờ vào lấp biển. Giờ đến trên người cô gái này, lũ lụt phỏng chừng là từ huyết lớn nhất của cô, nhìn thấy cũng không tránh khỏi tức cảnh sinh tình.

Y Y vẫn còn đang thương tâm, nghe thanh âm của Ngao Tiềm quay người trừng mắt một cái, xem ra đã quên mất người ta là được nhờ đến giúp đỡ, chỉ nhớ mỗi chuyện đối phương là Long Vương chuyển thể.

Ngao Tiềm lắc đầu cười cười, thật không muốn thừa nhận bản thân bị người ta kì thị đến mức quen thuộc rồi... “Tiểu Tiểu, mau nhìn bên kia!”

Khóe mắt vô tình lướt qua thứ gì đó, sắc mặt Ngao Tiềm đột nhiên biến đổi, đột ngột quay phắt, đưa tay chỉ về giữa dòng nước lũ. Hai cô gái nhìn theo hướng ngón tay Ngao Tiềm, nhất thời sắc mặt cũng đại biến.

Dưới chân núi có một gốc đại thụ, thân cây to đủ chừng hai người lớn ôm mới hết. Khi mới nhìn sơ qua thì nước lũ đỏ hồng đã thu hút hết sự chú ý, lúc này Ngao Tiềm chỉ, hai người Phong Tiểu Tiểu mới thấy trên tán cây còn có một anh mập đang ngồi.

Không biết mập mạp trèo lên cây từ lúc nào, trong ngực còn ôm một cái ba lô, nhìn qua có lẽ đã bị mất ket một thời gian, trên đầu là mưa to, dưới chân lại là nước lũ, mập mạp đã sớm tiêu tụy như hoa cúc héo. Tuy rằng mực nước chảy không đến chỗ cậu ta, nhưng nếu tình trạng này vẫn tiếp tục thì cái gì cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Y Y bắt đầu vùng vẫy đứng lên, muốn nhảy xuống từ trên tay tượng đất: “Chị Phong, mau cứu người!”

Cứu?! Cứu kiểu gì?!

Cơ hồ cùng lúc, trong đầu Phong Tiểu Tiểu cũng suy nghĩ đến chuyện cứu người, nhưng mấu chốt là ở chỗ bọn họ vẫn đang đứng giữa sườn núi, đi xuống căn không ít thời gian, mà cho dù bọn họ có xuống kịp, mập mạp kia đang ở giữa dòng nước, cô có muốn cứu cũng không biết làm cách nào.

“Dùng dây thừng kéo lại đây.” Ngao Tiềm nhắc nhở một câu, mấy người đến đây tuy không chuẩn bị nhiều thứ nhưng một đoạn dây thừng vẫn phải có, lúc trước nghĩ cứ mang theo đề phòng, không ngờ lại có chỗ dùng sớm thế.

“Dây thừng...” Phong Tiểu Tiểu lại hết chỗ nói: “Cho dù chúng ta xuống dưới đó tìm được chỗ quăng dây thừng thì sườn núi cách mặt biển này cũng hơn mười mét, anh nghĩ làm được sao?!”

“Em!” Y Y không chút do dự nhắc tay: “Em có thể biến thành Tinh Vệ ngâm dây thừng bay qua.”

Thấy Y Y tựa hồ là muốn quyết tâm cứu người, hơn nữa Phong Tiểu Tiểu cũng không nhẫn tâm trơ mắt nhìn một anh mập mạp thanh xuân phơi phới biến thành một anh mập mạp thanh xuân héo queo. Vì thế chần chờ một giây, Phong Tiểu Tiểu can rằng: “Vay nhanh lên, nhưng đoạn đường từ đây về sau em sẽ không thể biến về hình người, có sao không?”

“Không!” Y Y vui sướng vội đáp, sau ngẫm lại bổ sung thêm câu: “Nhưng nhờ chị giữ hộ quần áo em” Khi biến lại cô cần phải mặc đồ nữa.

....

Mập mạp cũng không phải là một mập mạp bình thường, hẳn vốn không phải người dân ở nơi này, chẳng qua mấy ngày trước nhàm chán, cả hội bạn không nhớ rõ là đùa nào nhắc đến chuyện dã ngoại, tiếp đó là một trận thảo luận hào hứng.

Chơi được cùng nhau trong cái vòng luẩn quẩn này thì đều là người có tiền, sau lưng mỗi người đều có chút của cải, không nói đi hết các nơi trên thế giới nhưng kiểu gì cũng đến mức hàng năm xuất ngoại lác lư một vòng, năm nào cũng loanh quanh chừng đó, phong tình nước khác tuy hấp dẫn, nhưng đi nhiều cũng ngán, mọi người tự nhiên muốn tìm cái gì đó khác lạ.

Vừa lúc có người anh em nhắc đến năm nào đó đi dã ngoại ở bãi cỏ nước ngoài, hơn nữa gần đây vui thú điền viên cũng lưu hành, mấy anh em thương lượng một chút liền quyết định tìm đến cái sơn thôn nào đó ở một thời gian, hưởng thụ thú vui sơn dã, thuận tiện sẵn ít thú ăn chút đồ tự nhiên vân vân.

Đề nghị nhanh chóng được thông qua, dù sao cũng đều rảnh rỗi, mọi người muốn chơi sao cho khác lạ...Nơi xa quá thì chơi bất tiện, gần quá lại không có ý nghĩa, vì thế tra bản đồ tìm tòi một lúc, phiên sơn thôn nho nhỏ cách nội thành không qua xa này nhập vào mắt mọi người.

Chung quanh có dãy núi trùng trùng điệp điệp...Rất tốt, có nơi săn thú.

Chung quanh đường đi sơn đạo khúc khuỷu quanh co.....Rất tốt, có phong vị tự nhiên.

Trong núi có thôn...Cái này cực tốt, giống như thế ngoại đào nguyên vậy.

Vì thế một đám rảnh rỗi sinh nông nổi tay xách nách mang lái xe đi đến, tìm kiếm cả ngày, khi màn đêm buông xuống cuối cùng cũng thuận lợi tìm được thôn nhỏ, liên hệ với thôn trưởng, thuê mấy gian nhà dân, định chơi khoảng một tuần rồi đi, trong khoảng thời gian đó sẽ mua rau dưa nhà trồng, trứng thịt gà vịt cũng có thể bắt ngay tại chỗ rồi trả tiền, mặt khác mấy anh em còn thuê một dân bản địa, cầm theo súng săn tính vài ngày nữa vào núi làm một trận.

Kế hoạch là tốt đẹp như vậy, sau khi đàm thỏa mọi việc, ngày hôm sau mọi người lại vui vẻ một ngày, đang bắt đầu hưởng thụ nơi ẩn cư, không ngờ tới xui xẻo là đến chiều lại đổ mưa to...

Đám X nhị đại không có mấy kinh nghiệm thấy mưa trút xuống, tuy rằng tiếc hận không thể theo kế hoạch tiến hành nhưng cũng không để trong lòng. Mà thôn dân đã sớm quen thuộc, càng không để trong lòng.

Vì thế là một bên không biết người không sợ, một bên quen thuộc đến thờ ơ. Mưa một ngày, hai ngày, ba ngày....Đến khi sạt lở, sơn đạo bị chặn, cả đám không thể ra ngoài được, lúc này mới phát hiện vấn đề trở nên nghiêm trọng...

Mập mạp ôm sát thân cây cọ cọ, càng nghĩ càng thấy buồn bực. Khi đám thôn dân dời đi, mấy đứa bọn họ đương nhiên cũng chạy theo, dù sao chẳng ai lấy mạng nhỏ ra mà coi thường.

Thời gian đầu còn đỡ, càng về sau mọi người càng hướng phía đỉnh núi chạy, chạy chạy sẽ chẳng ai chú ý đến người xung quanh, thể lực của mập mạp vốn kém nhất đám, đáng người ục ịch, bình thường lại không hay vận động, bị tụt xuống là chuyện đương nhiên, hơn nữa đối với địa hình vùng này không quen thuộc, đầu óc dần choáng váng, thậm chí không biết mình nên chạy hướng nào....Nếu không phải hẳn may mắn tìm được gốc cây như vậy treo lên, phỏng chừng khi lù bất ngờ bùng nổ vào ngày hôm qua đã sớm bị cuốn đi rồi...

Mẹ nó! Nếu còn có cơ hội trở về, hẳn nhất định phải bắt cho ra thằng nhãi nào đề nghị đi dã ngoại, cho dù không thể đánh, bằng một thân thịt béo này cũng đủ dè nó bán thân bắt tội.

Mập mạp cầm giận lắm bầm vài câu, sau đó lại mê mẩn nhìn trời — rốt cuộc cơn mưa này khi nào mới dứt đây?!

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên trong tầm mắt mập mạp xuất hiện một con chim to lông sắc điểm lẹ, mỏ trắng, chân đỏ, lông đen....Có điểm giống quạ, nhưng hình thể khi sải cánh lại bằng chừng nửa người.

Thật ra Phong Tiểu Tiểu suy đoán có chút sai lầm, nếu là Tinh Vệ lập biển thần điều trong truyền thuyết, thì ngay cả bão táp trên biển cũng không sợ, chứ nói gì đến chút mưa gió như vậy.

Trong tầm mắt kinh ngạc của mập mạp, con chim lạ kia cứ xé mưa mà bay đến, lông vũ giống như vuốt qua một lớp sáp, không chỉ có điểm lẹ mà còn

bóng loáng, hạt mưa rơi vào liền trượt xuống dưới, nửa phần đều không có bộ dáng ướt nhẹp.

Trong mỏ chim to còn ngậm theo một sợi thừng, nhìn qua là đồ chuyên dụng, hết sức rắn chắc cũng dài hơn bình thường, đầu kia của sợi dây là ở sườn núi phía xa xa.

Mập mập choáng váng, ngo ngẩn nhìn con chim kia bay về hướng mình, cuộn hai vòng dây thừng trên người bản thân, sau đó thả đầu dây vào trong tay hất, vỗ cánh như muốn bảo điều gì rồi kêu to hai tiếng...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Mập mập

Ngay khi chim khổng lồ phát ra tiếng kêu thanh thúy, mập mập đã choáng váng.

Giờ phút này, trong cái đầu đầu hủ của mập mập không khổng chế được mà hiện lên các loại tình tiết cầu huyết chó má kinh điển trong tiểu thuyết ngựa đực... Vào thời điểm nam nhân vật chính bước vào cảnh cùng đường mặt lộ thì kiểu gì cũng sẽ xuất hiện điều kì diệu.....

Hay là, hay là con chim này chính là thượng cổ thần thú nào đó, vì nhân phẩm hay linh hồn hay tướng mạo hay thứ gì đó khác của mình hấp dẫn mà chủ động đến cứu trợ cũng như tính toán nhận chủ?!

Hay tình huống này là dấu hiệu cho thấy mình sắp biến thành nam nhân vật chính?! Từ nay về sau bước lên con đường tu tiên thăng cấp, phạt cốt tẩy tủy, đông thịt béo biến thành đại soái ca, tay trái thiên lôi tay phải địa hỏa, đầu ngón chân chỉ cần ngoắc ngoắc cũng có vô số mỹ nhân vọt tới như tre già măng mọc, gia cảnh ít nhất hàng tỉ, nhan sắc thấp hơn 90 cũng xấu hổ không dám cùng mình chào hỏi....

Trong khi mập mập kích động cảm xúc mệnh môn nhìn chăm chăm Tinh Vệ, xa xa lại vọng đến một giọng nữ đánh nát mộng đẹp——” Mập mập chết tiệt, sừng ra cái gì?! Còn không mau nắm chặt dây thừng....Tiểu Y, em về trước.”

Em gái Tinh Vệ há mỏ thanh khiếu một tiếng, vỗ vỗ cánh, gật gật đầu với mập mập sau đó không chút lưu luyến bay về hướng âm thanh vọng tới.

Không!!

Tiểu thần thú này trở lại đây, chúng ta còn chưa kí kết khế ước nữa mà....Kịch bản ngựa đực vẫn đâu?! Luyện công thăng cấp đâu?! Ít nhất nhà ra viên Tẩy Tủy đan rồi hăng đi chứ đồ vô lại!!!

Mập mập từ kích động lại rớt xuống tuyệt vọng, tâm tình chuyển biến chỉ trong phút chốc mà thôi.

Nhưng sự thật bị thảm luôn là liều thuốc cảnh tỉnh tốt nhất, tuy vừa rồi bị Tinh Vệ dẫn đi hết sự chú ý, nhưng cơn mưa nặng hạt nện vào đầu nhanh chóng đưa mập mập về hiện thực.

Nhìn xuống dòng lũ dưới tàng cây vẫn đang từ từ dâng lên, nhìn nhìn lại hai vòng dây thừng Tinh Vệ đã giúp mình cuộn, mập mập run run một chút, nhanh lẹ nắm chặt đầu dây, hướng bên sườn núi hét to: “Tôi chuẩn bị xong rồi!”

Tình huống này thì mạng nhỏ của mình vẫn quan trọng hơn chút....

Sau khi thức tỉnh thì thể chất của Phong Tiểu Tiểu cùng Ngao Tiềm đã có thay đổi lớn, hơn nữa bên cạnh còn thêm một tượng đất cao ba mét có thể nâng ba người mà vẫn đi như bay, cả ba hợp sức kéo một cậu béo thì không thành vấn đề.

Quá trình hết sức thuận lợi. Vài phút sau mập mập cuối cùng cũng được kéo đến chỗ đám Phong Tiểu Tiểu.

Thật sự là khi liều mạng nhảy xuống dòng nước lũ, mập mập mới nhận ra rằng trước đây bản thân may mắn cỡ nào, cảm giác chìm nổi ngụp lặn tuyệt đối không đơn giản như đứng nhìn ở góc độ thứ ba. Ở trên cây hắt hủ lo bất an, mà khi được nắm dây thừng kéo lên, ý nghĩ của mập mập cơ hồ là trống rỗng, ngoài trừ gắt gao túm chặt sợi dây cũng chẳng còn gì khác.

Trong khoảng thời gian vài phút ấy, mập mập đã nghĩ mình sẽ thật sự chết ở nơi này.....

“Sợ đến choáng váng rồi sao?!” Phong Tiểu Tiểu cúi dây thừng trên người mập mạp, nhìn hai mắt thất thần, thân hình lại run rẩy từ này đến giờ của hắn, nhìn không được lượn nhánh cây chọt chọt cái bụng mỡ: “Này! Chúng ta phải nhanh chân rời khỏi đây, tranh thủ thời gian, cậu không muốn đi thì nói một tiếng.”

Mập mạp nuốt nước miếng, chớp chớp ánh mắt vài lần mới lấy lại được tiêu cự: “Tôi đi với mấy người.”

Phong Tiểu Tiểu gật đầu, trèo lên vai tượng đất, vỗ vỗ đầu nó: “Vậy cậu ngồi trên tay phải của nó, chúng ta tìm một chỗ trú mưa trước đã, rồi bàn lại tình huống hiện tại.”

Có Tinh Vệ Y Y bay lượn đằng trước quan sát địa hình dẫn đường, mấy người rất nhanh tìm được một sơn động trên sườn núi, tượng đất cúi người đưa tất cả đi vào, đặt cả ba xuống đất, sau đó lại trầm mặc lưu loát đến cửa động đưa lưng ra ngoài ngồi xuống, thân hình cao lớn ngăn chặn mưa gió dồn dập bên ngoài. Tượng đất về mặt hàm hậu ôm đầu gối không nhúc nhích, vì không được mở linh trí, nên biểu hiện của hắn không khỏi ngu đần như vậy.

Mập mạp lúc này đã khôi phục năng lực suy nghĩ bình thường. Một đường này thấy tượng đất mang ba người mà vẫn đi như bay, biểu hiện khác thường như vậy còn tưởng rằng đối phương chính là chủ nhân của chim khổng lồ. Tuy rằng mình không làm được nam nhân vật chính, nhưng tạo mối quan hệ với người tài ba như vậy cũng không tồi.

Chẳng dè sự thật cùng tượng tượng không quá giống nhau. một đoạn đường này, mập mạp càng xem càng cảm thấy buồn bực, người đàn ông cao lớn kì cục này tuy rằng trâu bò, ở trước mặt hai người kia lại giống như là tôi tớ, chỉ đầu đánh đó, không thể nghe lời hơn được nữa.

Phong Tiểu Tiểu lấy ra khăn mặt từ ba lô đặc chế không thấm nước, mình một cái, Ngao Tiềm một cái, lau khô xong lại nhìn thấy mập mạp chật vật, nghĩ nghĩ, đưa cái khăn vốn dành cho Y Y cho cậu ta.

“Ách! cảm ơn.” Mập mạp bị vắt khăn lên đầu mới tỉnh hồn lại, sau đó cảm kích mới cầm khăn lau người——hai người này sao cái này cũng mang theo?

Tinh Vệ tức giận đứng ở một bên kêu to———đây là khăn mặt gấu teddy cô thích nhất đó!

“Nó đói bụng?” Mập mạp không tìm thấy đề tài, vừa lúc Tinh Vệ ra tiếng tranh thủ cảm giác tồn tại, mập mạp liền hỏi một câu.

“Không, cứ mặc kệ con bé.” Phong Tiểu Tiểu liếc mắt, vừa nghĩ vừa lau tóc, hỏi: “Cậu bị mắc kẹt trên ngọn núi này, như vậy tình huống nơi này cậu biết không? Thôn dân ở đây đã đi đâu hết rồi? Có thương vong hay không?!”

Mập mạp do dự lắc đầu: “Hắn là không thương vong, mưa xuống hai ngày là bọn họ đã đi tị nạn, tôi chạy quá chậm mới bị tụt lại, cho nên đành leo lên cây, những người khác thì xem chừng đã đi lâu rồi.”

“Nơi này thường xuyên xảy ra lũ lụt, nghe nói là có điểm tị nạn cố định, cậu biết vị trí cụ thể hay không?” Ngao Tiềm cũng nhìn không được mở miệng hỏi.

“Tôi không biết.” Mập mạp buồn bực: “Tôi cùng mấy anh em đến đây để dã ngoại...”

“Dã ngoại?! Đến nơi này?” Phong Tiểu Tiểu cùng ngao Tiềm đều sững sờ. Tinh Vệ đứng lên cạnh loạng choạng vài cái, vội vỗ vỗ cánh cân bằng thân thể, thoạt nhìn cũng bị câu nói này đã kích không nhẹ.

Mập mạp xấu hổ: “Giờ tôi cũng thấy quyết định này có chút ngu, nhưng mà lúc ấy có ai ngờ đâu...” thanh âm càng nói càng nhỏ, hiển nhiên mập mạp cũng ngượng ngùng.

Tập thể mấy anh em thông qua kế hoạch cũng như ôm thật lớn nhiệt tình hi vọng vào núi, kết quả còn chưa chơi được ngày nào, xui xui lại đụng phải lũ đánh bắt ngò, thiếu chút nữa đưa mạng mình về với thiên nhiên....Cái này quả thật không giống như vào núi dã ngoại, mà vào núi để chạy lũ thì đúng hơn....

Phong Tiểu Tiểu bắt đầu đi lắc đầu, ánh mắt nhìn mập mạp hoàn toàn là ánh mắt nhìn kẻ ngốc: “Người hơi chút có đầu óc tuyệt đối sẽ không bao giờ chọn nơi này dã ngoại. Ngọn núi này thường xuyên xuất hiện lũ lụt, cơ hồ vài ba năm sẽ một lần, có đôi khi qui mô bình thường, đôi khi qui mô khá lớn....chẳng lẽ mấy cậu tin tưởng vào bản thân đến thế, đến nơi này tìm kích thích?!”

“Thường xuyên?!” Mập mạp sững sờ: “Tôi không hề nghe nói đến chuyện này.”

“Cậu nghe nói?” Phong Tiểu Tiểu cười: “Cậu không phải lãnh đạo địa phương, đương nhiên không thể nghe nói.”

“...” môi mập mạp run rẩy, cuối cùng cảm nín, về mặt hồ nghi vui đầu trở về.

Phong Tiểu Tiểu vỗ vỗ cái đầu nhỏ của Tinh Vệ bên cạnh, lại hỏi: “Cậu tính khi nào ra ngoài? chúng tôi có thể tiến một đoạn.”

Mập mạp vừa sợ, lại ngẩng cái đầu lên: “Nghe giọng điệu này thì các người không tính ra ngoài?”

“Chúng tôi...” Phong Tiểu Tiểu mơ hồ qua loa: “Chúng tôi còn phải tìm người...”

“Tìm người?!” Mập mạp ngấm lại dứt khoát nói: “Tôi cũng đi, anh em tôi còn ở bên trong.”

“...” Phong Tiểu Tiểu mở miệng ra lại khép lại, nhin nhin cuối cùng vẫn không nhin được há mồm đả kích một phen: “Vấn đề ở chỗ cậu thật vương bận.”

“...”

Kết quả thảo luận cuối cùng, Phong Tiểu Tiểu bày tỏ mình sẽ bảo “người khổng lồ” cao ba thước hộ tống mập mập an toàn rời núi, mập mập lại khi phách tỏ vẻ bản thân quyết sẽ không bỏ rơi bạn bè cùng ân nhân cứu mạng...huống chi lời vừa nãy của Phong Tiểu Tiểu còn rất tổn thương tự tôn, chẳng sợ chỉ vì mặt mũi, hiện giờ mập mập cũng tuyệt không thể thỏa hiệp.

Làm sao bây giờ? Phong Tiểu Tiểu đưa ánh mắt bất đắc dĩ về hướng Ngao Tiềm, có thêm một người ngoài bên cạnh hai người muốn làm gì cũng vương tay vương chân.

Vốn đang nghĩ thử tìm thứ gì trong núi đang dẫn mưa, có thể giải quyết liền thuận tay giải quyết, cũng đỡ cho người ở đây hằng năm bị liên lụy bốn ba. Nhưng nếu mập mập thực sự đi theo, có vài thứ không tiện cho cậu ta thấy.

Ngao Tiềm cười trấn an Phong Tiểu Tiểu, sau đó lấy ra điện thoại bắt đầu lên mạng: “Không sao, anh sẽ đặt hàng trước ở chỗ lão Quân, cam đoan đến khi trở về...thứ đó sẽ đến nơi.”

Phong Tiểu Tiểu cùng mập mập nhảy dựng lên, kinh hách nhìn Ngao Tiềm: “Di động của anh vẫn dùng được sao?!”

Ngao Tiềm về mặt bình tĩnh an tường cúi đầu lên mạng: “Trước khi xuất phát Dương Nghiễn có đưa điện thoại vệ tinh cho anh, lỡ như có chuyện gì thì liên lạc với cậu ấy.”

“Vi sao lại không đưa cho em!” Phong Tiểu Tiểu nhất thời bất bình, mình quen biết Dương Nghiễn lâu như vậy, Ngao Tiềm cũng chỉ mới nhập bọn gần đây, không ngờ vào lúc này Dương Nghiễn lại chọn Ngao Tiềm thay vì cô.....

Chẳng lẽ tình cảm đồng tính thật sự sâu sắc đến như thế, có thể khiến cho người ta trực tiếp bỏ qua bạn thân giao?!

Ngao Tiềm dở khóc dở cười: “Chú tài xế trước muốn đưa cho em, không phải chính em nói phải vác bao hành lý không rảnh nghe dài dòng, sau đó ông ấy nhờ anh...”

“...” thì ra là thế...

Mập mập cũng nhảy dựng lên: “Dương Nghiễn?! Dương Nghiễn nhà họ Dương kia sao?!” Sau đó không đợi Ngao Tiềm trả lời: “Mau mau, cho tôi mượn dùng một chút, tôi tìm người tới đón chúng ta.”

Ngao Tiềm nhìn Phong Tiểu Tiểu, người sau không sao cả gật đầu, vì thế điện thoại lọt vào trong tay mập mập.

Chỉ thấy đối phương cúi đầu, thuần thục bấm một dãy số, nhanh chóng đặt bên tai: “A lô? Ba hả! Con cùng thằng X, thằng xx, thằng XXX....bị vây ở trên núi, mau đến cứu mạng đi!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Tiếp tục đi

Không phải mập mập không biết quý trọng mạng nhỏ, mà có hai nguyên nhân mấu chốt khiến hắn không chịu rời đi.

Thứ nhất là như lời đã nói, anh em bạn bè đều ở trong núi, thân là một thành viên của đám hồ bằng cầu hữu chơi với nhau nhiều năm như vậy, không thể nói là giao tình thân như mạng nhưng cũng đủ thấm thiết.

Thứ hai, cũng chính vì mọi người chơi với nhau cùng ở trong một cái vòng luẩn quẩn, nên thân phận của mỗi người đến đây lần này không ai là đơn giản. Tuy không thể nói rằng gia đình sau lưng người người đều có mảnh khóc thông thiên, nhưng dưới tình huống này mà chỉ có mỗi một mình mập mập ra ngoài an toàn, cho dù sau trận tai nạn này không có người nào toi mạng thì chuyện tiếp theo cũng khó mà yên ổn, có lẽ ba mập mập đi chẳng nữa cũng không dám cùng lúc đối mặt với nhiều gia đình như thế.

Ba mập mập sau khi nhận được điện thoại thì điều đầu tiên là sùng sốt, không quá hiểu được ý của con trai, tiếp theo chờ khi mập mập kể lại tình huống xong, mới bắt đầu nổi điên.

“Bọn mày chạy lên núi chơi?! Con mẹ nó bọn mày ngu đến mức nào mới chạy đến cái loại địa phương đó đi chơi hả?!” Tiếng gào thét của ba mập mập xuyên qua loa nghe vang vọng khắp hang động: “Còn gặp mưa to? ! Còn lụt?! Mẹ nó, bọn mày thấy mấy ông già này ở nhà rảnh rồi không việc làm, cố ý

tìm phiên toái phải không?!”

Phong Tiểu Tiểu nhìn quần áo bẩn thỉu đến mức như giẻ lau rách nát của mập mạp, chột chột Ngao Tiềm hỏi: “Anh nói xem quần áo của mập mạp là là hàng fake hay đồ hiệu?!”

“Chắc là hàng hiệu.” Ngao Tiềm cười cười: “Nhìn động tác cầm điện thoại cầu cứu một chút cũng không do dự, hiển nhiên cha mẹ có chỗ đứng lớn... Anh đoán chừng một đám bị kẹt trong núi cũng không kém đi đâu, lúc này thì thôn dân hẳn là vẫn an toàn.”

Tuy rằng đối với đám nhị thế tổ này mà nói, gặp phải chuyện như vậy quả thực là không hay ho, nhưng với thôn dân mà nói thì ngược lại, bởi vì có nhiều... thanh thiếu niên thân phận cao cấp cũng bị mắc kẹt, người bên ngoài tự nhiên cũng sẽ tìm mọi cách tới nơi này cứu người cũng như giải quyết tốt hậu quả. Nói cách khác, mấy thanh thiếu niên kia chẳng khác gì con tin, hơn nữa còn là thể loại tự động đưa lên cửa, sử dụng không lo hậu hoạn.

Mập mạp nắm điện thoại bị ông già mắng máu chó đầy đầu. May mắn, có mắng xong rồi thì lão mập mạp vẫn luyên tiết đưa con này, vì thế vung tay lên, tỏ vẻ bản thân sẽ liên lạc với mấy vị phụ huynh khác, bảo mập mạp ở một nơi an toàn chờ cứu viện, có điều kiện thì tốt nhất là tìm được mấy thằng nhóc khác. Còn nếu quá nguy hiểm thì...

Tuy rằng đây là tai nạn ngoài ý muốn, nhưng cũng là một loại kì ngộ, giao tình sau khi cùng trải qua chát vật gian khổ còn thâm sâu hơn lên bàn ăn cơm uống rượu, chỉ cần may mắn, không chừng mấy nhà trong tương lai có thể hợp tác...

Chờ đến khi cúp điện thoại, Ngao Tiềm cầm lại điện thoại, thì lỗi tai mập mạp đã bị mắng đến mức ủ rũ thê thảm, cả người bám vào vách đá bộ dạng yếu đuối kiệt sức.

“Còn may, ba tôi nói có thể đưa người tới vào chiều tối nay, lúc đó phỏng chừng sẽ có trực thăng cứu viện đến.” Mập mạp vẻ mặt may mắn không làm nhục mệnh lau mồ hôi lạnh nói.

Trực thăng cũng không đến mức thần bí cùng cao sang như người thường hay tưởng tượng, một chiếc trực thăng rẻ nhất chừng hai ba trăm nghìn (nhân dân tệ) là có thể mua được, so với xe đất tiền thì rẻ hơn một chút. Loại bình thường cũng cùng lắm là hơn một triệu hoặc là vài triệu, trên cơ bản các nhà phú hào mua được siêu xe thì trong nhà cũng không thiếu tiền mua một hai chiếc trực thăng.

Ban đầu Dương Nghiễn cũng tính để mấy người Phong Tiểu Tiểu ngồi trực thăng đến đây, nhưng buồn là phi công nhà hắn có việc xin nghỉ đột xuất, hơn nữa lộ trình này dù sao cũng hơi xa một chút, chỉ sợ hết nhiên liệu, vì thế nghĩ đi nghĩ lại, vẫn là giao thông đường bộ đáng tin hơn.

Đương nhiên là trực thăng cứu viện trong lời mập mạp thì không giống thế. Đầu tiên địa điểm xuất phát của nó nhất định không giống với xuất phát từ nhà Dương Nghiễn, thứ hai người ta là dân chuyên nghiệp, đương nhiên có thể bay xa hơn nhiều.

Phong Tiểu Tiểu nghe lời mập mạp nói cũng yên tâm không ít, nhìn xem thể mura bên ngoài: “Nếu như vậy cậu trước ở nơi này chờ, chúng tôi...” đi trước.

Lời còn chưa nói xong, mập mạp lại đánh gãy: “Các người sẽ không bỏ lại tôi ở đây một mình chứ?!”

“...” cô đang có ý này.

Phong Tiểu Tiểu bắt đầu nhìn mập mạp: “Không phải cậu cũng rất ổn sao.”

Mập mạp phát điên: “Vấn đề là trực thăng còn chưa có đến, lỡ như trong khoảng thời gian này có chuyện gì xảy ra thì làm sao đây?! Lại nói di động ở trên tay hai người, tôi cũng không liên lạc được với người bên ngoài.”

Nói vậy cũng đúng, để người ở lại nơi này một mình dường như cũng không được tốt. Phong Tiểu Tiểu cùng Ngao Tiềm bắt đầu đổi mắt, lại nhìn mập mạp: “Vậy theo cậu thì nên làm gì bây giờ?!”

“Hay chúng ta ở đây chờ phi cơ đến rồi tính tiếp?!” Mập mạp không chút do dự nói.

Đứng ở góc độ người bình thường mà nói, đề nghị này của mập mạp là cực kì hợp lí, dù sao hiện giờ mọi người cũng đều đang bị mắc kẹt, chờ đợi cứu viện mới là hành động sáng suốt. Vấn đề là mục đích vào núi của mấy người Phong Tiểu Tiểu vốn không phải như vậy, nếu biết cứu viện sắp đến, đương nhiên bọn họ phải nhanh chóng tìm hiểu nguyên nhân.

Lí do kiểu này không thể nói thẳng với mập mạp, có nói người ta cũng sẽ nghĩ đầu óc bọn họ có vấn đề. Nghĩ nghĩ Phong Tiểu Tiểu thiếu kiên nhẫn nói: “Tôi với anh Ngao không đi không được, hiện tại cậu có hai con đường. Một, gọi lại một cuộc điện thoại cho ba cậu chỉ vị trí, nếu có điều kiện bảo ông ấy định vị cậu, rồi ngoan ngoãn ngồi yên chỗ này chờ cứu hộ. Hai, cậu theo bọn tôi, tìm được nơi trú nạn bọn tôi để cậu ở đó, sau bọn tôi lại đi...”

Mập mạp nghi hoặc: “Trong hoàn cảnh này, trong điều kiện này, rốt cuộc các người có chuyện gì mà không thể không đi như vậy?!”

Hắn khó hiểu, hai người trước mắt nhìn thật cổ quái, khẳng khái đòi chạy đi trong hoàn cảnh mưa to lũ lụt như thế này, chuyện cần làm tuyệt đối không nhỏ. Có vấn đề gì mà không thể từ từ, không thể không ở thời tiết này mà lấy mạng ra ngoài chơi đây?

“Đây là chuyện riêng, cậu nói thẳng con đường muốn chọn đi.” Phong Tiểu Tiểu hỏi.

Chọn con đường thứ nhất đương nhiên an toàn, nhưng lỡ như có chuyện gì xảy ra thì đó là lúc kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay, hướng chỉ

trực thăng có đến cũng chỉ ở bầu trời vòng quanh, lơ như nhân viên cứu hộ không phát hiện cái động bên này thì làm sao bây giờ?! Chẳng lẽ mình cứ thế mà chịu chết?!

Chọn con đường thứ hai có chút nguy hiểm, nhưng mà có ưu đãi lớn nhất là có điện thoại tùy lúc liên lạc được với thế giới bên ngoài, hai là lơ như có thể tìm được mấy anh em kia, như vậy đến lúc đó phân lượng của mình trong lòng người ta sẽ bay lên một tầng cao, sau khi được cứu ra ngoài, thấy bản thân có ý chạy về tìm đám người kia, người lớn mấy nhà khẳng định cũng sẽ không bức tức gì được.

Không thể trách mập mập suy nghĩ quá thực dụng, quá tính toán đến hiệu quả và lợi ích. Cảm tình của cậu ta cùng mấy anh em là thật, nhưng từ nhỏ được nuôi lớn trong một cái vòng luẩn quẩn phức tạp, suy nghĩ chuyện gì cũng không có khả năng vô tư thuần khiết.

Suy tính hai con đường mà Phong Tiểu Tiểu đưa ra, tính nguy hiểm tựa hồ tương đương, nhưng cái thứ hai có nhiều ưu đãi hơn. Mập mập cũng không phải đồ ngốc, tự nhiên chọn lựa chịu cái sau.

“Được, tôi đi với hai người.” Sau khi nghĩ thông suốt, mập mập cắn răng gật đầu, lại tội nghiệp nhìn hai người: “Nhưng ít gì chúng ta cũng phải ăn trước một chút đã chứ?”

Đem mạng ra ngoài đánh bạc cũng phải ăn no mới có sức!

.....

Túi của mập mập chứa đầy thức ăn vặt. Khi ra ngoài dã ngoại, thứ hần mang theo là đặc sắc nhất, bằng không đáng người hiện tại của hần cũng không nuốt mà như vậy. Tuy rằng Phong Tiểu Tiểu cùng Ngao Tiềm cũng mang theo một chút, nhưng bánh mì với nước sôi hiển nhiên không bằng đủ chủng loại phong phú, có người bao com, mấy người Phong Tiểu Tiểu tự nhiên cũng không ý kiến.

Xét thấy mấy người đang cộng chung hoạn nạn, hơn nữa hai người này cũng quen biết với Dương Nghiễn, mập mập rất nhiệt tình, hào phóng để túi xuống, kéo khóa, lấy ra xúc xích lạ xưởng linh tinh, trong túi thậm chí còn có cả một con gà nướng, đều đóng gói chân không, hiệu quả chống nước rất tốt.

Cho Phong Tiểu Tiểu cùng Ngao Tiềm một phần, lại nhìn người đàn ông vẫn luôn trầm ổn ngồi ở cửa động, mập mập nghĩ nghĩ, chủ động lấy lòng đưa qua cho đối phương một bao lạ xưởng.

Ánh mắt tượng đất đại ra, vẫn không nhúc nhích: “...”

Mập mập nâng lạ xưởng trên tay, tươi cười trên mặt đã cứng ngắc, rút cuộc Phong Tiểu Tiểu mới chú ý đến tình huống bên này, nâng tay nói một tiếng: “Không cần cho hần, hần không ăn thức ăn này.”

Hả?!

Mập mập nghi hoặc quay đầu nhìn Phong Tiểu Tiểu, lại quay về nhìn tượng đất, tượng đất như cũ: “...”

“...” Khóe miệng co giật, mập mập gượng cười: “Lát nữa còn phải đi một quãng đường dài, hơn nữa tình huống bên ngoài lại ác liệt như vậy, không ăn chút gì sao được.”

“Chắc, bỏ đi.” Phong Tiểu Tiểu nói: “Hần thực không ăn”. Ăn vào mới phiền toái đây, tượng đất không có linh trí chẳng khác gì người máy, qui mới biết thức ăn trong bụng đối phương có tiêu hóa hay không?! Lơ như hệ thống trực trực thì làm sao đây?!

Mập mập nghĩ tới nghĩ lui cũng không thể hiểu được nhưng nhìn đối phương quả thật không chịu nhân nhượng tâm ý của mình, đành chờ một chút cũng thu tay, sau đó ngồi lại, liếc mắt một cái nhìn đến con chim to mang dây thừng đến cứu mình trong mưa đang ôm hộp sữa uống ngon lành....

“...”

Có ai đó đến nói cho hần đang có chuyện gì xảy ra được hay không?!

Mập mập hỗn độn trong gió.

...

Ăn uống no say, rốt cuộc có thể tiếp tục đi. Phong Tiểu Tiểu ra hiệu, tượng đất ở cửa động đứng lên, vẫn trầm mặc đặt ba người lên người mình. Mập mập đã sớm không còn gì ngạc nhiên nổi nữa, tận lực không đi hỏi một đám người cổ quái này, chết lặng nhìn Tinh Vệ lao ra ngoài bay một vòng, sau đó ngừng cổ mình một tiếng, vỗ vỗ cánh hướng một phía mà bay đi. Tượng đất đi theo phía sau nó, sải bước chạy.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Không đề

Một đường quá nhanh quá tốc độ, mập mập bị một phen xóc nảy tim đập.

Vốn đang nghĩ trong điều kiện thời tiết như vậy thì đi lại hẳn là phải rất gian nan, ai ngờ người anh em quái thai này chẳng biết là thứ gì nữa.

Không nói vóc người quá khô, bản thân đây hơn 1 mét 7 mới đến được thắt lưng người ta. Sức mạnh cũng không nhỏ, công theo ba người như chơi, mặt không đỏ thờ không đỏ, trưng ra một khuôn mặt ngu ngốc, từ đầu đến đuôi một loại biểu tình vẫn không hề thay đổi, ngay cả mồ hôi cũng không rơi một giọt, đất đá trôi từ trên núi xuống tuy không đến mức tắc đường nhưng dù sao cũng là vật cản trở, người ta lại chạy như là giẫm lên đất bằng bình thường, bay nhảy giữa núi đá, không giống người mà cang tợn như dã thú chưa thuần.

Rất nhanh, đoàn người đi đến sườn của ngọn núi bên cạnh, dưới chân là dòng nước lũ chồm chồm nhảy, mặt nước rộng chừng mười mét. Đỉnh núi nơi thôn dân tị nạn bị dòng nước ngăn cách ở bên kia.

Tinh Vệ ngừng đầu thanh minh vài tiếng, gật gật đầu về hướng Phong Tiểu Tiểu, ý bảo là ở chỗ này.

Dựa theo trí nhớ của cô cùng quan sát trên không, nơi này là nơi gần nhất với bên kia. Tuy rằng khoảng cách 10 thước vẫn là có chút xa, nhưng nếu là chỗ khác thì sẽ không chỉ đơn giản là 10 thước như vậy.

Phong Tiểu Tiểu từ trên vai tượng đất nhảy xuống quan sát nước lũ trong chớp lát: “Làm sao qua được?”

Ngoài Tinh Vệ ra thì nơi này không có ai biết bay cả, trừ phi là chờ trực thăng đến, nếu không Phong Tiểu Tiểu thực không còn cách nào khác.

Cũng không thể cứ để Tinh Vệ ngâm dây thừng qua, tìm đại cái gì đó cột lại, sau đó mọi người cùng nhau vượt qua mưa lũ?!

Mập mập cũng vào giúp vui: “Chị em, cô còn có thú cưng nào to con hơn chút không?” Mấy vị này cũng không phải là sinh vật bình thường, không phải người khổng lồ thì là chim khổng lồ, mập mập đối với Phong Tiểu Tiểu là tràn ngập chờ mong: “Tốt nhất là loại có thể chở người bay qua ấy, ví dụ như thần điêu chẳng hạn...”

“Cậu xem nhiều Thần Điêu Đại Hiệp quá rồi đấy.” Phong Tiểu Tiểu khinh bỉ: “Với tình hình hện tại của Địa Cầu, cảm thú hình thể quá lớn thì chả còn đâu mà bay, cậu cho là thời kì khủng long chắc?”

“Như vậy thì chúng ta qua đó kiểu gì, hay là chúng ta vẫn cứ chờ trực thăng như vậy?” Mập mập mặt béo phì khổ sở hỏi.

Ngao Tiềm không nhìn về phía dòng nước lũ mà là nhú mày nhìn chăm chăm vào đỉnh núi đằng sau trầm tư. Sau một lúc lâu, Ngao Tiềm rút cuộc thu hồi ánh mắt, rồi rầm nhìn qua mập mập, bộ dáng muốn nói lại thôi. Phong Tiểu Tiểu chú ý đến, chọt chọt Ngao Tiềm hỏi: “Có vấn đề?”

“Ừ, có vấn đề.” Ngao Tiềm gật đầu, nhìn mập mập, lại xoay về Phong Tiểu Tiểu: “Nhưng mà Quên Ưu tán tạm thời hết hàng, nếu muốn đặt cũng phải mất hai ngày.” Cho nên ý là hẳn không thể nói thẳng ra có chuyện gì ở đây, lỡ như mập mập biết rõ sự tình xong lại không giữ bí mật, rồi núi liền cho bọn họ ra ngoài ánh sáng, đến lúc đó gây ra phiền toái ai gánh?!

Phong Tiểu Tiểu nghe hiểu, nhất thời cũng buồn bực, cho nên nói mang theo con ghê đúng là phiền toái.

Mập mập không vui: “Các người lại nói cái gì thế?”

Từ lúc ở son động đã nhận ra, hai người kia luôn thần thần bí bí, dường như có chuyện tình không muốn cho mình biết. Không chỉ có lời nói sắc bén đầy điểm, cang tợn hồ có ý định tìm cơ hội quăng mình đi...

“Tôi quen biết anh Dương đã lâu, bạn của anh ấy cũng là bạn của tôi, nếu đã có quan hệ với nhau, hiện tại đã là tình huống như vậy, hai người có vấn đề gì đừng ngại nói thẳng.”

Nếu là dựa theo cách hành sự trước đây, mập mập sẽ không nói thẳng ra như vậy, dù sao vạch trần tâm tư của người khác là chuyện rất dễ mất lòng, cho nên chỉ cần là không liên quan đến bản thân, mập mập cũng nguyện ý giả ngu.

Vấn đề là tình huống hiện tại không giống như vậy, nước lũ trước mặt, sống còn, vì không muốn từ công tử mập mập biến thành chết ngất mập mập, hẳn cũng chỉ đành một phen đắc tội với người, nói rõ: “Tôi biết lí do các người vào núi khẳng định không đơn giản” về mặt của mập mập nghiêm túc: “Dưới thời tiết như vậy, biết rõ tình huống nơi này mà vẫn còn tiến vào, hiển nhiên không có khả năng chỉ để cứu người. Nhưng dù sao hiện tại mọi người đều ở cùng một chiếc thuyền, các người có chuyện gì bất tiện cứ việc nói ra, chỉ cần không bỏ rơi tôi là được.”

Phong Tiểu Tiểu cùng Ngao Tiềm liếc nhau, có chút ngoài ý muốn mập mập này thức thời, nhưng đối phương nói như vậy trong thời điểm này hiển nhiên cũng hợp tâm ý hai người.

“Bọn tôi muốn lên đó xem thử.” Phong Tiểu Tiểu chia chia đỉnh núi, nếu đối phương đã nói mở, cô cũng vui vẻ sáng khoái: “Lên đó không thể mang theo cậu, chuyện cũng không thể nói cho cậu. Khi nào trở lại cũng không xác định, nhưng là có thể để tiểu Y cùng bunn... Nghé Nhân Ất ở lại với cậu, cậu thấy

rồi đấy, có họ ở, cậu vẫn khá an toàn.”

Mập mập nghẹn họng, trừng mắt khó tin: “Hai người...chẳng lẽ là có ý đến đây tự tử?”

“.....” Phong Tiểu Tiểu cắn răng cười run rẩy: “Yên tâm, bọn này tạm thời không có chán sống.”

Tinh Vệ bắt mắt bay lên đầu Phong Tiểu Tiểu mổ hai cái, hiển nhiên là không vui vì bị để lại ngó chừng một tên mập mập. Phong Tiểu Tiểu cũng hết cách, dù sao em gái chỉ biết biến thành chim này cũng không giúp được chuyện gì nhiều, không bằng ở yên chỗ này có khi hữu dụng hơn.

Nếu đã nói thẳng ra, đối phương cũng đã nói bản thân có chuyện cần làm, giờ có lật lọng cũng không được, mập mập nghĩ nghĩ, chỉ có dẫn xuống nghỉ hoặc gạt đầu: “Vậy được, tôi ở chỗ này chờ hai người.”

Tinh huống đặc thù, Phong Tiểu Tiểu cũng chỉ còn cách khai mở thần trí cho tượng đất vốn chỉ định dùng một lần này, sau này cùng lắm thì mang về trong tiệm dùng làm bảo vệ, khổ người lớn như vậy chỉ cần đứng thôi phỏng chừng mấy tên trộm vặt đều phải kiểm đường vòng mà đi qua.

Như vô tình vỗ vỗ trên người tượng đất, một tia sáng lướt qua dưới lòng bàn tay Phong Tiểu Tiểu, bay nhanh vào cơ thể tượng đất, ánh mắt đại ra cùng lúc có thần thái lóe lên, sau đó mờ mịt cúi thấp đầu, chớp mắt ngơ ngác nhìn Phong Tiểu Tiểu.

“Nghe Nhân Át?” Phong Tiểu Tiểu lên lút hạ lệnh: “Mày ở chỗ này chờ chúng ta, bảo vệ tốt tên mập mập này.”

Tượng đất nhìn mập mập, lại nhìn trở về, ngu ngơ gạt đầu, sau đó ngồi xồm xuống, hai ngón tay nhắc mập mập như nhắc một quả bóng, thoải mái để lên vai mình.

“Có tình huống thì báo Y Y đến tìm bọn tôi.” Phong Tiểu Tiểu lại ngẩng đầu dặn dò mập mập.

Mập mập luống cuống ổn định thân mình trên vai tượng đất, tầm nhìn thoáng đằng quả nhiên không cùng đẳng cấp với cánh tay, ngồi vào chỗ vấp, mập mập tạm thời đỡ lo hơn, thuận tay kéo một cái Tinh Vệ đang lượn vòng quanh Phong Tiểu Tiểu kháng nghị vào ngực, thận trọng gạt đầu: “Ừ, hai người đi đi.”

Tinh Vệ trong lòng mập mập cứng đờ, sau đó phát điên, hét chói tai vấy vùng, nhắm đầu mập mập mà hung mãnh mổ. Mập mập bị tập kích bất ngờ không kịp phòng bị, chỉ cảm thấy đầu mình như là bị người ta lấy dùi mà gõ.

Không hiểu nổi con chim này nổi điên cái gì, mập mập không dám phản kháng chỉ có thể ôm đầu gọi bậy: “Làm sao vậy làm sao vậy!! Tôi chọc gì tới nó sao?!”

Phong Tiểu Tiểu cũng buồn bực, nghĩ nửa ngày cũng nghĩ không ra mập mập đắc tội em gái Tinh Vệ chỗ nào. Sau đó vẫn là bác sĩ thú ý hiểu biết cấu tạo thân thể động vật-Ngao Tiềm phản ứng nhanh, dưới tiếng kêu cảm phẫn của Tinh Vệ mà ho khan một cái, nhỏ tiếng thì thầm bên tai Phong Tiểu Tiểu cái gì đó, người sau mới gạt mình.

“Cậu.....lúc nãy ôm động đến ngực của con bé.” Phong Tiểu Tiểu cũng cảm thấy lời này khó mà nói ra.

“Gi?!” Mập mập há hốc mồm.

Ngực?! Ngực em gái mày! Một con chim thì có ngực gì....

....

Tạm thời giải quyết xong âm thanh tranh cãi, Phong Tiểu Tiểu cùng Ngao Tiềm bước thấp bước cao bốn ba đến một bên vách núi khác, chờ khuất khỏi tầm mắt mập mập, lúc này mới lại nặn con tượng đất khác, tốc độ mới nhanh hơn.

“Anh nói mập mập cùng Y Y có thể sẽ đánh nhau không?” Phong Tiểu Tiểu có chút lo lắng nhưng nhiều hơn là vui sướng khi người gặp họa.

Ở cạnh một con Tinh Vệ có tâm hồn của một cô gái là chuyện rất nguy hiểm, không biết khi nào mập mập sẽ đập trúng bãi mìn, gây ra chiến tranh....Ví dụ như chuyện vừa rồi, mập mập cảm thấy mình ủy khuất oan uổng, Tinh Vệ lại chỉ thấy đối phương không biết hối cải.

Một phút cuối cùng trước khi hai người rời đi, em gái Tinh Vệ vẫn đối với mập mập ở trạng thái nguoi chết ta sống trinh tiết liệt điều. Muốn cho hai người này đạt chung nhận thức là một vấn đề khó khăn, Phong Tiểu Tiểu chỉ có thể mong mập mập hiểu được quyền riêng tư của chim, không nên ý là người mà không quan tâm đến điểm mấu chốt của Tinh Vệ.

“Vấn đề này chúng ta đừng nhúng tay vào, chỉ có thể xem bản thân bọn họ thôi.” Ngao Tiềm nhu nhu huyết thái dương chuyển đề tài: “Em ở chỗ này có cái gì...cảm giác đặc biệt gì không?”

“Cảm giác đặc biệt?” Phong Tiểu Tiểu hai đầu ngón tay vân vê góc áo: “Trên người cực kì không thoải mái có tính không? Quần áo ướt sũng thật quá khó chịu.”

“Không phải cái này.” Ngao Tiềm thờ dài: “Xem ra chỉ có anh cảm giác được.”

“Tình huống gì?”

Ngao Tiềm nghĩ nghĩ: “Nếu anh đoán không lầm, có lẽ là do thứ dẫn mưa đó.....hơn nữa càng tới gần đỉnh núi càng rõ ràng.”

Tượng đất Phong Tiểu Tiểu mới nặn này không kém so với con trước, chỉ một lát đã mang hai người nhảy lên gần đỉnh núi.

Cách màn mưa thật dày, đỉnh núi trống rỗng đã ẩn ẩn hiện lên trong mắt hai người, ở giữa có một cây đại thụ sừng sững. Không chỉ như thế, xung quang đại thụ còn đứng vài người.

“Có người?” Phong Tiểu Tiểu kinh ngạc: “Cảm giác kì quái của anh có phải từ cái cây kia không?” Cả đỉnh núi bất mắt đáng nghi nhất cũng chỉ có nó. Nghĩ nghĩ, Phong Tiểu Tiểu hỏi lại: “Có thể là mấy người kia giờ trò quỷ hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Người tu chân

Đã để Tinh Vệ lại cho mập mạp nên Phong Tiểu Tiểu không có cách biết rõ tình huống trên núi hiện giờ.

Nhưng trong loại hoàn cảnh lũ lụt mưa to này lại có đám người đến đỉnh núi, khóe cần nói cũng thấy có vấn đề. Giống như khi mập mạp nhìn thấy đám Phong Tiểu Tiểu liền thấy cổ quái vậy.....Thời tiết không thể đẹp thanh cũng không thể đã ngoại này còn mạo hiểm sinh mệnh, rốt cuộc các người tới làm gì?!

Khi mấy người trên núi nhìn thấy một kẻ to con đến kì cục lại khiêng hai người trên vai nhẹ nhàng đi đến cũng là giật mình, miệng há hốc, sừng sốt hồi lâu, cho đến khi người ta từ sườn núi nhảy lên đến đỉnh, lúc này mới hồi phục tinh thần lại.

Cừ thật, thân thể cao lớn, trong thời tiết ác liệt này thân thủ còn nhẹ nhàng như vậy, hình ảnh thu hút bỏ xa phim hành động Mi.

Chỉ chớp lát sau hai bên chạm mặt, Phong Tiểu Tiểu dẫn đầu nhảy xuống khỏi bả vai của tượng đất, cao thấp đánh giá mấy người này. Có già có trẻ, lớn nhất khoảng hơn 40, nhỏ khoảng hơn 20, ăn mặc đều là quần áo thể thao hay quần bò bình thường, tóm lại hết thấy lấy tiện lợi cùng dễ hoạt động là chính, sau lưng mỗi người đều có ba lô lớn nhỏ...

Hết thấy nhìn qua đều bình thường như vậy, nhưng đặt trong cái hoàn cảnh hiện tại, quá mức bình thường chính là không bình thường.

Phong Tiểu Tiểu đánh giá xong, nở nụ cười: “Mọi người đến đây đã ngoại sao?”

Mấy người hai mặt nhìn nhau, nhất thời đoán không ra lai lịch của đối phương. Đợi trong chớp lát, người có vẻ có nhiều kinh nghiệm hay nói cách khác là già nhất trong đoàn miễn cưỡng đứng dậy, đối phương mặc một bộ áo thun quần bò, bên cạnh có một thanh niên đỡ. Đẩy kính phòng hộ lên trên đầu, tay phải của người trung niên dề thẳng trước ngực, hạ thấp người: “Vị tiểu hữu này...”

Phong Tiểu Tiểu không đợi đối phương nói xong đã phì cười, phong cách ăn mặc cùng xì tai trò chuyện này không phối hợp cho mấy, nhưng lời thoại sao nghe quen thuộc đến thế, nghe mùi của mấy nhân vật trong tiểu thuyết tu chân đầu đây.

Ngao Tiềm tuy không đọc tiểu thuyết nhưng cũng không đến mức không có thương thức, nghe cách nói chuyện của người này cũng thấy không ổn: “Các anh là?!”

Mấy người ngẩn người, vừa thấy phản ứng của hai người này, tựa hồ không giống như là người trong đồng đạo. Như vậy họ lên đây làm cái gì? Lại còn người to con kì cục đang đứng ngơ ngơ bên cạnh kia nữa.

Vẫn là Phong Tiểu Tiểu đánh vỡ bế tắc, biết mọi người có kì điều gì, một hơi chỉ thẳng ra: “Nghe khẩu khí thì mọi người là tu đạo?”

Người trung niên thở phào, nói thẳng ra thoải mái một chút: “Đúng vậy, xin hỏi nhị vị?”

“Tu được thế nào?” Phong Tiểu Tiểu không trả lời đối phương, hỏi lại.

Tu đạo cũng chia thật giả, có chút người gọi là tu đạo sĩ ở trong các đạo quan nổi tiếng, đó là một loại nghề nghiệp. Bản chất nói trắng ra cũng giống như nhân viên mặc đồng phục bán hàng trong cửa hàng vậy, có khách đến, vậy cũng búi tóc cắm chiếc đĩa, khoác một thân đạo bào tô đậm không khí.

Tốt hơn chút là loại hình học thuật nghiên cứu, có thể là một ngành nghiên cứu tôn giáo ở trường đại học, tốt nghiệp xong tìm một công việc nho nhỏ, nghiên cứu văn hóa tổ quốc lâu đời.

Mà chân chính tu đạo sĩ chính là loại trong tiểu thuyết gọi là tu chân, những người này học đạo tu hành, ban đầu phân biệt thành: Đường khi Quan Doãn Tử Văn Thủy Phái cùng Hán Đại Đông Hoa Tử phủ Thiếu Dương Đế Quân Vương Huyền phủ Thiếu Dương Phái(*). Trong đó một trong Bát Tiên mà dân gian lưu truyền Lữ Động Tân là thành viên tiêu biểu của Thiếu Dương Phái.

Hai nhà một là coi trọng âm dương song tu, một là thanh tịnh cô tu. Trương Tam Phong coi như là một người tu đạo, hơn nữa là chuyển nghề trên đường xuất gia Phật môn, hỗn hợp sở trường của cả hai nhà Văn Thủy cùng Thiếu Dương. Tự xưng Ân Tiên phái.

Cái này cũng là nhờ sau khi thức tỉnh Phong Tiểu Tiểu đi thư viện tìm hiểu, nếu là trước kia cô thật không biết cái gì.

Đương nhiên, lai lịch thì đã biết, thật giả lại không có cách nào khảo chứng. Quan trọng hơn là trong xã hội hiện đại ngày nay có người tu chân hay không thật khó nói. Theo lời Lí Trường, với linh khí hiện tại của Địa Cầu, đừng nói là tu chân, ngay cả tu khí đều khó, không thấy ngay cả cách nói “nội công” cũng đã cả trăm năm không xuất hiện rồi sao.

Phong Tiểu Tiểu hỏi như vậy, kì thật cũng là xem thử phương pháp của người ta. Nếu là người tu chân theo nghĩa tu đạo cuối cùng, như vậy ít nhất năng lực tiếp nhận mạnh hơn một ít, nếu may mắn, thực để cho cô đụng phải người có đạo hạnh trong truyền thuyết, không chừng có thể được trợ giúp ít nhiều.

N hưng mà nếu trúng phải kiểu nhân viên phục vụ hay học giả, thì những người này tuy miệng nói tu đạo, thực chất trong lòng hướng theo chủ nghĩa duy vật, lỡ như bị phát hiện, nói không chừng Dương Nghiễn phải đến viện nghiên cứu quốc gia hoặc là ngục giam trọng phạm cứu mình cùng Ngao Tiềm.

Mấy người bị hỏi biết đây là thử, nhưng bọn họ không sợ thử, chỉ sợ là đôi phương không chịu thử, Nếu tất cả mọi người đều hiểu, lúc này lên núi cũng không thể là người thường, như vậy mọi người đều có nhiều điểm chung hơn để nói.

Nếu cô nữ sinh trước mặt muốn thử, như vậy tám chín phần mười là đối phương cũng cố kị giống mình. Nghĩ đến đây, người trung niên lại thở phào một hơi, tâm thanh thần không ít: “Hỗ thẹn hổ thẹn, chúng tôi tu đạo nhiều năm, mấy tháng trước mới khó khăn lắm đụng đến một ít cánh cửa.”

Lời này chẳng khác nào thừa nhận.

“Mới đụng đến cánh cửa?” Phong Tiểu Tiểu truy vấn, một là tò mò, hai cũng là xác nhận: “Đụng thế nào? Đụng đến chỗ nào rồi?”

“Đụng đến...” Người trung niên nghẹn. Nghĩ nghĩ, vẫn theo tâm tình cùng là đồng đạo mà nói ra: “Thật ra nói đến cũng khéo, khoảng nửa năm trước chúng tôi có một hậu bối lên mạng, mua hàng online lại vô tình tìm thấy được cửa hàng đan dược, không ngờ là có người bán.Tích khí đan kia nhìn như đường đậu vậy, hậu bối nhất thời thấy thú vị cũng mua, không ngờ tới ăn được mấy viên lại thật sự cảm nhận được khí...”

Phong Tiểu Tiểu đối với nội dung trong lời nói của người đàn ông trung niên có một loại cảm giác thân thiết kì dị —— người này mua trúng.sẽ không phải là cửa hàng kia của Thái Thượng Lão Quân đây chứ?!

Vừa đến nơi đây, chợt nghe người trung niên tiếp tục nói: “Sau chúng tôi biết được, cùng mua thử một đợt hàng, ăn sau phát hiện đan dược kia còn không tồi, lẫn lộn như vậy sau mấy tháng, có một ít đệ tử có thiên phú đã có thể chính thức luyện khí.”

“.....” Phong Tiểu Tiểu hết lời, quả nhiên là cửa hàng của Thái Thượng Lão Quân, như vậy xem ra ông ta cũng có khách hàng cố định rồi.

Khó trách lúc trước cô xem trang chủ cửa hàng, phát hiện phía dưới có vài lịch sử mua bán cùng đánh giá, vốn đang tưởng Thái Thượng Lão Quân tự PR, hiện tại xem ra có thể cũng có của những người này không chừng.

Ngao Tiềm không chú ý cuộc nói chuyện bên này, thừa dịp mấy người anh tới tôi đi dạo quanh gốc cây này một lần, lúc này nghe Phong Tiểu Tiểu nói chuyện mới quay đầu lại cười hỏi: “Thoạt nhìn mọi người đến đây là vì cái cây này...Nếu đã cùng một mục đích, như vậy thử hợp tác thế nào?”

“Cây?” hai mắt người trung niên sáng lên: “Vị tiểu hữu này cũng phát hiện cái cây này không tầm thường?!”

“Àn àn chút cảm giác.” Ngao Tiềm gật đầu thừa nhận, vỗ vỗ thân cây, lau một ít nước mưa trên đó, cười hỏi: “Bản sự của mọi người cũng không kém nha, mới luyện khí kì mà đã phát hiện dị trạng của nơi này.”

Người trung niên lại một câu: “Hỗ thẹn”, một bộ khó xử: “Bọn tôi dùng Thị phủ, cũng là mua từ cửa hàng kia, vốn là muốn tìm một chút linh tài địa bảo, xem thử có thể mang về nuôi dưỡng linh khí hay không, thuận tiện chủ cửa hàng cũng thu mua mấy thứ này, nghe nói có thể luyện ra đan dược cao cấp....không ngờ dùng một tấm phủ lại tìm ra thân cây này.”

Tất cả mọi người đều vừa mới chạm đến cánh cửa tu luyện, nói lại cũng chỉ xem như nửa người trong nghề. Người trung niên vừa thấy đã u sầu, đầu tiên không nói hẳn không nhận ra được cái cây này cô quái này chỗ nào, cho dù có tính thực nhỏ đem về trồng, vấn đề là cái cây lớn như vậy, hơn nữa là mọc trên đỉnh núi, đem về kiểu gì đây?

Phong Tiểu Tiểu vui vẻ: “Bản thân cái cây này không có gì, bọn tôi nhận thấy khu này có gì đó đang dẫn mưa nên mới đến, phòng chừng nó có tác dụng như một cái mất trận.

Người trung niên không tin: “Cô xác định?”

Phong Tiểu Tiểu sách một tiếng, bị nghi ngờ cũng không tức giận, cười ha ha vỗ thân cây: “Tuy rằng tôi không biết linh thực có bộ dáng gì, nhưng ít nhất tôi biết cây Hòe có dạng gì.....Mọi người sẽ không cho rằng loại này cũng là thiên tài địa bảo đây chứ?”

Người trung niên vừa nghe nhất thời ngây ngời, sừng sốt nửa phút mới xoay người gõ một cái trên đầu người trẻ tuổi: “Sớm nói mấy đứa phải đọc nhiều sách, không văn hóa hại chết người! Nhiều người như vậy mà không một đứa nhận ra cây Hồ?!”

Kì thật bản thân người trung niên cũng không nhận ra, nhưng ông ta theo thói quen xem nhẹ trách nhiệm của mình, những người khác bồi phận nhỏ, có biết cũng không tốt nói ra, chỉ có thể ủy khuất thừa nhận.

Dạy dỗ hậu bối lấy lại mặt mũi xong, người trung niên thuận khí có chút thất vọng lại có chút chờ mong quay lại nhìn hai người Phong Tiểu Tiểu: “Nếu đã không có linh thực vậy hai vị đến đây làm gì?”

“Đã nói, chúng tôi đến tìm thứ đang dần mưa.” Phong Tiểu Tiểu cảm chia hướng Ngao Tiềm giới thiệu: “Đây là bạn của tôi, anh ấy khá lành nghề với thủy hệ.”

Đang nói, Ngao Tiềm đã kiểm tra xong đại thụ, sau khi cảm thụ trong chốc lát, theo trực giác đến một khối đất cách gốc cây ba bước chân, đập đập, nói với Phong Tiểu Tiểu: “Tiểu Tiểu, em dời chỗ đất này đi một chút...Ừ, khoảng chừng mười thước.”

Phong Tiểu Tiểu cười cười đi qua, tiếp tục giải thích cùng người trung niên đang kinh ngạc: “Ừ, thuận tiện nói luôn, tôi là thổ hệ đó.”

Quan Doãn Từ là tổ sư của Văn Thủy Phái (làm quan thái phu, đời Châu. Gặp đức Lão Từ tại Hàm Cốc. Chủ trương: Thanh tĩnh, Vô vi.

-Gọi là Thiếu Dương Phái, vì đều suy tôn Đông Hoa Đế Quân, Vương Huyền Phủ làm Lão tổ của Tông Môn.

Đã đánh Tiên Học cũng như Đạo Học đều tôn thờ đức Lão Từ, nhưng 3 vị Thủy Tổ trực tiếp của Tiên Đạo là Đông Hoa Đế Quân, Hán Chung Ly (Chung Ly Quyền), và Lữ Đồng Tân.

1. Đông Hoa Đế Quân;

Họ Vương, tên Huyền Phủ, 王玄甫 học trò Bạch Vân Thượng Chân 白雲上真, sống vào thời Hán (25-190) sau CN.

Dân gian gọi Ngài là Lý Thiết Quải 李鐵拐.[4]

Từ bé ông đã có cốt cách thanh kỳ. Bạch Vân Chân Nhân, gặp Ông, liền thương, và khen Ông là vị trích tiên. Bèn đưa Ông lên núi, truyền thụ cho sách Xích Phù Ngọc Triện, Kim khoa Linh Văn, Đại Đơn bí quyết, Chu Thiên Hóa Hẫu, Thanh Long Kiếm Pháp. Ông cố công học tập trong ba năm. Sau lui về Động Yên Hà, núi Côn Lôn tu luyện.

Phái Toàn Chân tôn Ông làm Đệ Nhất Tổ trong số Ngũ Tổ của Bắc Phái.

2. Chung Ly Quyền 鍾離權.

Cuối thời Đông Hán. Hứa Quyền, tự Văn Phòng, hiệu Chính Dương Tử. Người Kinh Triệu, Hàm Dương. Mới đầu học văn, làm quan Tà Luyện Nghệ Đại Phu. Khi nhà Hán bị diệt, Ông sang làm quan bên nước Tấn. Lãnh binh đi chinh phạt. Sau thất bại, ông trốn vào núi hoang. Được Vương Huyền Phủ truyền cho các sách Xích Phù Ngọc Triện, Kim Khoa Linh Văn, Đại Đơn Bí Quyết, Chu Thiên Hóa Hẫu, Thanh Long Kiếm Pháp.

Theo truyền thuyết, vào năm Đường Văn Tông Khai Thành 636-640, ông đi chơi Lô Sơn, thì gặp Lữ Đồng Tân, và truyền cho Ông Thiên Độn Kiếm Pháp, và Chung Lữ truyền Đạo tập.

Năm Tống Khâm Tông Tĩnh Khang (1126-1127), ông được phong là: Chính Dương Chân Nhân.[5]

Đời Nguyên, trong những năm Chí Nguyên, (1264-1294) ông được phong làm: Chính Dương Khai Ngô Truyền Đạo Chân Quân. Phái Toàn Chân phong Ông làm: Chính Dương Tổ Sư. Ông đứng đầu Bát Tiên. [6]

3. Lữ Đồng Tân. (798-) 呂洞賓 Ông là đồ đệ của Hán Chung Ly. Lúc nhỏ theo Nhu, Mặc (đạo Nho và đạo của Mặc tử). Có lần định thi Tiến Sĩ. Sau này Ông lấy Từ Bi làm đạo dạy đời, gọi phương thuật Đơn Diên và Hoàng Bạch làm Nội Đơn (tức là bỏ các phương pháp luyện Ngoại Dược để đi tìm Trường Sinh, mà dạy Nội Đơn thay thế vào). Thay vì dạy Kiếm Thuật, Ông dạy dùng Trí Huệ để đoạn trừ tham si, ái dục và phiền não. Ảnh hưởng Ông rất lớn vào thời Tống. Năm Tuyên Hoà đời Tống Huy Tông (1119), Ông được phong làm Diệu Thông Chân Nhân. Năm Chí Nguyên thứ sáu đời Nguyên Thế Tổ (1269) Ông được phong làm Thuần Dương Diễn Chính Cảnh Hóa Chân Quân. năm Vũ Tông Chí Đại (1310) đời Nguyên, được gia phong: Thuần Dương Diễn Chính Cảnh Hóa phu hựu đế quân. Ông là một trong số Ngũ Tổ của Phái Toàn Chân, và là một trong Bát tiên. [7]

(trích từ nguồn vōcuređạo.vn)

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 76: Hô phong hoá nũ

Rất nhanh, mấy người tu chân cảm nhận được cái gì gọi là rung động.

Chỉ thấy thiếu nữ tuổi đời còn non trẻ nhẹ nhàng đặt một tay xuống đất, thậm chí còn chẳng cần múa may kết ấn gì mặt đất bắt đầu rung động, tiếp đó, không theo định luật vật lí, đất đá đột ngột trời ngược lên, ngoan ngoãn nghe lời xếp thành tòa núi nhỏ, tự thân trào ra bên ngoài, không đến vài phút đã lộ ra một hồ sâu chừng mười mét.

Mười thước không phải là con số nhỏ, giấu lại nhà lầu bình thường cũng chỉ chừng khoảng 3 mét, 10 mét thì tương đương với độ cao của tòa nhà 3 tầng, càng chưa nói đến đây là một cái hồ không to lắm, với độ cao này nhìn xuống, đáy hồ cơ hồ đã không còn ánh sáng, tối đen sâu thẳm rất dọa người.

Xem chiêu thức ấy của Phong Tiểu Tiểu, miệng mồm mấy người tu chân đều không giữ được khớp hàm nữa. Cả đám chỉ vừa mới đụng đến phương pháp luyện khí, tuy rằng cũng xem như một bước tiến triển đột phá cả trăm năm của tu chân giới, nhưng xem tiến độ, cần phải sau luyện khí kì mới có thể cảm ứng nổi được hoàn cảnh của Địa Cầu. Phòng chừng cho dù bọn họ có ăn đan dược như đường đậu thì đời này cũng chẳng thể Trúc cơ, phi thiên độn địa trong truyền thuyết càng chi là ảo tưởng.

Nhưng ngay khi mọi người đều đã chấp nhận hoàn cảnh và tương lai, đột nhiên lại nhảy ra đám người kì lạ như Phong Tiểu Tiểu, tuổi còn nhỏ mà đã chơi một tay lớn, nhất thời khiến cho mấy người tu chân xấu hổ xấu hổ, cảm giác nguy cơ cao chưa từng có.

Chẳng lẽ trên đời này thật sự có thiên tài? Nhưng cho dù có là thiên tài cỡ nào, điều kiện ngoại giới không cho phép, khả năng phát huy thiên phú cũng hữu hạn. Điều này giống như một phần mềm siêu cấp thông minh với kĩ thuật tân tiến bậc nhất lại bị cài đặt trong một cái máy tính già cỗi ngay cả chơi dò mìn đều mờ không lên được, cấp bậc không kịp, tài năng quá xinh đẹp cũng không tốt...

Ánh mắt đám người tu chân nhìn Phong Tiểu Tiểu đã trở nên vi diệu đầy ngưỡng mộ cao chót vót, mấu chốt là bởi vì bọn họ không hề biết được khả năng đó sử dụng như thế nào, hơn nữa xem ra bản thân có cây cứt cả đời cũng không đến được cái le vồ ấy, đối với nhân vật siêu việt không thể chạm tới, đã không chỉ còn đơn thuần sùng bái nữa mà thẳng tiến bay đến độ cao của tín ngưỡng.

“Tiền bối!” Người trung niên lập tức sửa lại xưng hô, hai mắt đầy sao chạy đến chỗ mặt đất bị đào lên, than thở vài tiếng sau đó tràn ngập chờ mong nhìn Phong Tiểu Tiểu: “Ngài tu luyện bằng cách nào vậy ạ?”

Phong Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ: “Trời sinh thôi.”

Người trung niên cười ngất, trả lời kiểu này rõ ràng là không có thành ý, vấn đề là người ta không muốn nói, bản thân cũng không có cách.

Ông ta nào biết Phong Tiểu Tiểu nói là lời thật, cái vụ pháp thân tàn hồn này là hên xui. Cho nên sao lại có nhiều người nói đầu thai là một cái kĩ thuật sống đầu chử, tuy rằng cô có thể hiểu được một tấm lòng son cầu đạo của ông ta, nhưng thực sự không có phương pháp nào giúp đỡ.....Cũng không thể cứng rắn kiếm một cái pháp thân rồi nhét vào.

“Nhìn xem là cái gì trước đã.” Ngao Tiềm nhắc nhở hai người, lại nhìn xuống hồ, cảm giác trở nên rõ ràng hơn, nhưng ánh sáng không tốt, vẫn không biết được dưới đó có cái gì.

“Chờ chút, em đưa nó lên đây.” Phong Tiểu Tiểu vẫy vẫy đuôi hai người đi khỏi vương vù. Tay lại đặt lên mặt đất, chỉ chốc lát sau đất dưới hồ lại trời lên, nâng theo một vật thể màu ngọc trong suốt.

Nguyên nhân dẫn mưa xuất hiện, mấy người tu chân đại khái cũng nhìn ra được hai người Phong Tiểu Tiểu đến đây để tìm cái này, đương nhiên là tràn ngập tò mò, đều tiến đến vây xem tám báng bạch ngọc.

“Thứ gì đây?”

“Đồ cổ?!”

” thân thủy * không tồi nha.”

“Giá trị không nhỏ.”

“Có linh khí!”

Một câu cuối người trung niên phán ra đưa tới một tràn hút không khí, với mọi người ở đây mà nói, vật thể cao giá tuy rằng đáng chú ý, nhưng nếu là có linh khí vậy thì không chỉ là được mỗi đất giá không thôi.

Luôn có cách nói “ngọc thông linh”, cho nên rất nhiều người đều nghĩ đến ngọc thạch có phẩm chất tốt hẳn là có linh khí, nhưng kì thật quan điểm này không có căn cứ.

Chỉ có thể nói, ngọc là một vật dẫn, chứa linh khí, mà đã được gọi là vật dẫn thì cũng đồng nghĩa với việc nó không liên quan đến vấn đề có linh khí hay

không. Nếu may mắn, có thể có một ít linh khí trời đất tích tụ bên trong qua năm rộng tháng dài, như vậy sau khi khai thác ra được gọi là linh ngọc, linh thạch, nhưng nếu nơi ngọc hình thành không có gì cả vậy thì cho dù thân ngọc có trong sáng đi chăng nữa cũng chỉ là một cái hòm rỗng thôi.

Ngược lại thứ có thể sinh trưởng mới có thể được gọi là linh vật, ví dụ như linh thực, giống như vậy cối có thể thả ra oxi thanh lọc không khí, gieo trồng linh thực tuy cũng cần linh khí tâm bổ nhưng trong quá trình nó phát triển thì bản thân nó cũng không ngừng sinh ra linh khí cải tạo môi trường xung quanh.

Mọi người không tìm được linh thực nhưng lại tìm được một khối ngọc ẩn dấu linh khí, thành tựu này đã khiến mấy người tu chân vui mừng, ít nhất thì nó chứng minh được phương pháp cùng con đường họ đang đi là đúng. Đương nhiên, họ cũng không dám tranh giành với Phong Tiểu Tiểu cùng Ngao Tiềm, thứ nhất dù sao đồ cũng là do người ta tìm được, bọn họ còn chưa đến mức gặp người là la hét đòi chia phần. Thứ hai là bọn họ cũng tranh không lại...

Gặp qua tức là có được, tâm tính mấy người rất có trật tự đứng thành hàng, chỉ cần xem thứ, trở về cũng có chuyện để nói.

“Hai vị, bằng ngọc này là?” Người trung niên nhìn không được đại diện lên tiếng.

“Không biết.” Phong Tiểu Tiểu trả lời vô trách nhiệm, có điều còn đỡ, lần này trước khi người trung niên tròn trắng mắt, cô đúng lúc bổ sung một câu: “Thứ này không hợp với thuộc tính của tôi, phỏng chừng là cho anh Ngao xài, hỏi anh đi.”

Lúc trước cũng không phải mình cảm ứng được nơi này dị thường, như vậy suy ra, nó là cái gì thì cũng chỉ mỗi Ngao Tiềm trả lời được.

Ngao Tiềm cũng buồn bực, dù sao hẳn là biến hóa giữa đường, thật tình không phải cái gì tiền bối. Nhưng còn may, sau khi thức tỉnh Phong Tiểu Tiểu có cho hẳn một tám phù, một là củng cố độ ổn định của pháp thân, hai là thuận tiện cho hẳn xem lại kí ức.

Sau khi lục lại trí nhớ, biểu tình của Ngao Tiềm từ trầm tư đến giật mình, tựa hồ là rốt cuộc đã tìm ra lai lịch của thứ này.

“Anh Ngao, tình huống gì?”

Mấy người tu chân đã hỏi hợp muốn chết, nhưng lần này Phong Tiểu Tiểu nói nhanh hơn, hơn nữa với mối quan hệ của mọi người mà nói, Phong Tiểu Tiểu có tư cách chia sẻ hơn.

Ngao Tiềm dở khóc dở cười: “Dường như là pháp khí đời trước.”

Người chung quanh mê mẩn một mảnh, cách nói này của Ngao Tiềm dường như có chút trừu tượng, thấy hẳn ngồi xuống cầm bằng ngọc trên tay, vừa chạm đến, thân ngọc lập tức lóe ra vài cái, tựa như đáp lại, càng chứng minh lời nói thật không sai.

Suy nghĩ trong chốc lát, Ngao Tiềm hoài niệm vuốt ve bằng ngọc giải thích: “Cái này gọi là ngọc hốt, là dụng cụ thời xưa khi mà quan thần vào triều mang theo, bởi vì nhìn thẳng hoàng tọa là quá bất kính, cho nên thứ này dùng để giờ lên che mặt khi đứng lên, tỏ vẻ kiêng dè. Đồng thời trên ngọc hốt cũng có thể viết một ít điểm quan trọng cần bẩm báo khi vào triều. ...Ừ, mọi người hiểu nó như sổ con cũng được.”

Đám người tu chân nghe vậy buồn bực, không thể hiểu được làm sao hai người này lại có quan hệ với triều thần cổ đại. Phong Tiểu Tiểu lại hiểu ý gật đầu, buồn bực hỏi: “Cho nên theo ý anh thì đây là sổ con của anh?”

Ngao Tiềm bật cười: “Cũng không hẳn vậy. Thời ấy của anh, ngọc hốt thật ra giống như giấy chứng nhận quan viên, bên trong có khắc thông tin, đại biểu cho quyền lực mình có, hoặc là tăng cường kĩ năng ở lĩnh vực nào đấy... giống như chuỗi hạt phật châu của Thành Hoàng ấy.” Mà kĩ năng lĩnh vực của mình chính là hô phong hoán vũ.

Long Vương ngã xuống, chứ hải không người điều hành, mà ngọc hốt này không biết khi nào lại lưu lạc đến đỉnh núi. Có thể do con người, cũng có thể do thiên ý, dù sao mặc kệ thế nào thì kết quả cũng là nó bị chôn vùi ở đây.

Bởi vì không ai chấp chương pháp khí, năng lực hô phong hoán vũ của ngọc hốt này đương nhiên cũng không ổn định, thường thường bộc lộ ra, trong lúc đó vô tình đưa đến một ít mưa gió, vì thế mảnh đất này cũng bị kéo theo thế thảm.

May mắn dù gì pháp khí cũng là pháp khí, cùng lắm là hằng năm năng lượng mất cân đối, nếu thật sự bạo phát phỏng chừng sẽ không chỉ một mảnh núi này, cả tỉnh thị đều bị ngâm nước cũng được ấy chứ.

Hai mắt Phong Tiểu Tiểu sáng lên, nghe ý của Ngao Tiềm “Như vậy bây giờ anh có thể giải quyết vấn đề ở đây?”

Ngao Tiềm sờ ngọc hốt suy nghĩ một lát: “Hẳn là có thể, kì thật sau khi thứ này rời đi thì khí hậu cũng sẽ không chịu ảnh hưởng, nhưng lúc này mây mưa đã kéo hết về đây, để cho nó tan hết cũng phải mười ngày nữa tháng. ...Bị xua tan càng sớm đương nhiên càng tốt, có điều linh khí của bản thân ngọc hốt không nhiều, cho nên tần suất sử dụng cũng không cao, phỏng chừng dùng một lần thì cần sạc pin một tháng.”

“Được rồi, ai mà trông cậy vào thứ đồ chơi chuyên tạo lụt ngâm chết người của anh thế nào chứ.” Phong Tiểu Tiểu vui sướng thúc giục: “Mau giải quyết chuyện ở đây, chúng ta về nhà.”

Mấy người tu chân dần nghe ra một chút, không ngờ pháp khí trâu bò như vậy lại là vật phẩm buộc định của người ta từ đời trước?! Lại nói... hóa ra hai cao nhân này đến đây là để giải quyết nạn lụt?!

Suy nghĩ của mấy người có chút phức tạp, một là hâm mộ, hai là kính nể, nhiều hơn là nghi hoặc. Nếu muốn giải quyết lũ lụt to như vậy thì không phải là

chuyện đùa, thằng nhóc này thật sự có khả năng này sao?

Sự thật thẳng hùng biện.

Ngao Tiềm nâng ngọc hốt thì thảo cái gì đó: “Đạo văn này đến.”

Mấy người tu chân vừa ngây ngất, lại thấy Ngao Tiềm gõ đầu: “Bỏ đi, dù sao bây giờ cũng không ai nghe, bệnh hình thức không cần cũng được.” Sau đó vung tay lên, nói: “Tản mác...”

Ngọc hốt lóe lên ánh sáng, mây đen cuộn cuộn trên bầu trời dần mập mạp, lấy đỉnh núi làm trung tâm, dần dần khuếch tán bốn phía, mỏng, như là một đoàn mực nông bị pha loãng, tản ra.

Lại nhắc tay: “Thu mưa!”

Mưa dần nhỏ đi, từ tầm tã đến rào rào lại tí tách vài hạt, cuối cùng ngừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Cứu viện

Mấy người tu chân tuy rằng mới đến đây chừng hai hôm, nhưng trước đó cũng đã tìm tòi một ít, hiểu biết tình huống nơi này cho nên đương nhiên biết được ở đây đã mưa to hơn mười ngày.

Càng đừng nói khi bọn họ hỏi thăm xung quanh, còn có vài thôn dân nhiệt tình giới thiệu lịch sử bản địa, trong đó chuyện khu này hay bị lũ lụt sạt lở, đoàn người đã sớm biết hơn nửa có chuẩn bị tâm lý.

Thời tiết ngoan cố, mưa to gió lớn lì lợm như vậy, giờ nói thu là thu? Đối lập quá lớn khiến mấy người tu chân không khỏi hít một hơi lạnh.

Mây đen trên không trung xóa tan, chỉ trong khoản thời gian ngắn ngủi đã không còn thấy tăm hơi, trận mưa to lúc trước dường như một trò đùa, ánh mặt trời không trở ngại soi thẳng xuống đất, chiếu lên da thịt làm người ta ấm áp, mà như vậy cũng càng khiến cho mọi người cảm nhận được rõ ràng hơn quần áo ướt đầm dính dính khó chịu.

“Tạnh mưa rồi, không chừng một hồi nữa mập mạp sẽ đi lên, mọi người có chuyện nói mau, tập trung vào vấn đề chính.” Phong Tiểu Tiểu chỉ liếc mắt một cái là biết mấy người này suy nghĩ gì, phát tay điều khiển đất lấp hố, hào phóng cho bọn họ thời gian phỏng vấn.

Hai mắt đám người lờ lờ sáng, nóng bỏng nhìn sang Ngao Tiềm. Ngao Tiềm bắt đầu dĩ dờ khóc dờ cười, cô gái này khi giúp người khác lại hào phóng đến hào sảng.

Tùy tay nhét ngọc hốt vào trong túi, Ngao Tiềm thờ dài gật đầu: “Hỏi đi, có thể trả lời được thì tôi sẽ trả lời.”

“Vậy, tôi trước nhé?” Người trung niên kích động đến mức thanh âm cũng mang chút run rẩy: “Xin hỏi tiền bối sử dụng là loại thần thông gì? Hai vị hiện tại đang ở giai đoạn nào?”

Ngao Tiềm nghĩ nghĩ: “Hiện tại tôi chỉ biết hô phong hoán vũ.”

Chỉ biết?! Từ này khiến mấy người không thể không ghen tị.

“Giai đoạn nào thì khó mà nói, kì thật chúng tôi không tu chân.” Ngao Tiềm tiếp tục ăn ngay nói thật.

“Không thể nào!” Người trung niên thét chói tai: “Cậu không tu chân thì làm sao có thể thu mưa được?”

“...Bởi vậy tôi mới nói rằng tôi chỉ biết hô phong hoán vũ.” Ngao Tiềm cũng không phiền, hẳn thật sự không có đam mê gặp người là tuyên truyền mình là Long Vương, hơn nữa khái niệm tu chân này có chút huyền huyền, trước giờ chưa từng tiếp xúc qua, hẳn thật không biết cách ở chung với những người này.

Đương nhiên, Ngao Tiềm không ngờ là bản thân hẳn trong mắt những người này mới là huyền huyền, chẳng qua bọn họ cảm thấy vị này là cao nhân, không dám mạo hiểm phát biểu ý kiến chọc người không vui thôi.

“Được rồi, thời gian phỏng vấn chấm dứt!” Phong Tiểu Tiểu đã nghe đến tiếng kêu của Y Y dưới chân núi, điều này nghĩa là mập mạp quả nhiên hướng

bên này đi tới, vội vàng đánh gãy.

“Tôi còn chưa...” hỏi xong. ...người trung niên theo bản năng mà oán hận một câu, sau đó bị hình ảnh Phong Tiểu Tiểu phát tay biến tượng đất trở về ban đầu nghẹn họng... thuật Con Rối?!

“Chú còn chưa cái gì?” Phong Tiểu Tiểu hỏi.

“...Không có gì.”

Trận mưa to mấy ngày nay đột nhiên dừng lại, người bình thường chỉ có hai phản ứng: Thứ nhất là mừng như điên, mừng vì sống sót sau tai nạn, vì thế tìm người chia sẻ chúc mừng. Thứ hai là lo lắng, có sự khác thường tức kì quái, mưa nhiều ngày như vậy sao có thể nó dừng đã dừng? Không khoa học! Vì thế tìm người chia sẻ hoảng sợ.

Mặc kệ là loại nào, dù sao khát vọng tìm người trao đổi sau biến hóa là khẳng định, cho nên Phong Tiểu Tiểu sớm đoán được mập mập sẽ đến, đã chuẩn bị tâm lí thật tốt.

Phản ứng của mập mập thuộc loại vừa vui vừa buồn, vẻ mặt sốt ruột cười Nghê Nhân Át chạy vội lên đây, Tinh Vệ bên cạnh xoay quanh hộ giá.

“Hai người...các người là tổ chức thành nhóm đến?” Mập mập nhìn thấy hai người Phong Tiểu Tiểu vừa định gọi, lại chuyển mắt phát hiện bên cạnh còn đứng mấy người, vì thế câu từ vốn định nói ra nửa chừng phải nghẹn, dùng ánh mắt khó tin lướt qua hàng đội ngũ này.

Không ngờ kẻ quái dị không chỉ hai người, mà là thật nhiều người. ...Mập mập vốn nghĩ gặp được hai người Phong Tiểu Tiểu trong mưa bão đã là khó tin rồi, kết quả đến đây mới biết, thì ra người giống vậy vẫn còn....

Đây là sao vậy? Chẳng lẽ theo đuổi kích thích là mô- đen mới bây giờ sao?

Người trung niên nghi hoặc nhìn mập mập, hơn nữa nhìn kĩ vài lần con rối cậu ta cười giống hệt con lúc nãy...sau đó thử hỏi Phong Tiểu Tiểu: “Vị huynh béo này là...?”

“Tiện tay cứu được khi đi lên núi.” Phong Tiểu Tiểu tỏ vẻ đối phương không phải là người cùng đường với mình.

Người trung niên bừng tỉnh đại ngộ, cảm giác ưu việt nhất thời mạnh mẽ chưa từng có, tuy rằng bọn họ kém xa đôi nam nữ này, nhưng vẫn hơn người bình thường nhiều.

Mập mập sững sờ một lúc sau mới nhớ đến mình lên đây không phải để nói chuyện phiếm, nhảy xuống từ trên vai tượng đất, hỏi: “Tạnh mưa rồi, khi nào chúng ta đi?”

“Đi? Mưa thì đã tạnh, nhưng lũ lụt vẫn còn đó, cậu lại không qua sông được, ham vui làm loạn chứ” Phong Tiểu Tiểu không biết nói gì: “Tìm một chỗ nghỉ ngơi một lát đi, chờ trực thăng đến rồi tính.”

“Tình huống bây giờ muốn cứu người thì dễ hơn nhiều, chứ lỡ như thời tiết lại đột nhiên thay đổi thì làm sao?” Mập mập phì phò mang theo vài phần lo lắng: “Tôi cảm thấy đây giống như là sự thịnh lặng trước cơn bão vậy.”

Không trách mập mập nghĩ nhiều, chẳng qua là do mưa dừng quá đột ngột, không chỉ hắn mà những người khác cũng thấy có chút khó tin.

Phong Tiểu Tiểu thờ dãi vỗ mập mập, ngón tay chỉ trên đầu: “Mập mập, nhìn bầu trời.”

Mập mập ngơ ngác ngửa đầu, nhìn chốc lát sau đó mờ mịt: “Có gì đâu.”

“Đúng, không có gì cả.” Phong Tiểu Tiểu không ôm lấy bao nhiêu hi vọng với chỉ số IQ của mập mập: “Không có mây, cậu thấy mưa lại rơi kiểu gì?”

“Ách...”

“Hơn nữa cho dù có lại rơi xuống, cậu có cách nào không? Nếu đã không có cách, vậy có lo lắng hơn cũng vô dụng” Phong Tiểu Tiểu quay đầu: “Anh Ngao, gọi thử một chút trực thăng đã đến chưa.”

Người trung niên tò mò: “Hai vị có bố trí trực thăng đến đây sao?”

“Ừ.” Phong Tiểu Tiểu gật đầu, sau đó nghĩ đến cái gì: “Các người xuống núi kiểu gì?”

“Chúng tôi...” Người trung niên muốn nói lại thôi nhìn mập mập, uyển chuyển trả lời: “Chúng tôi tự có cách.”

Phong Tiểu Tiểu tò mò, tuy rằng thần thông của mình nhìn qua là mạnh hơn người ta, những cô thật đúng là chưa từng xem qua đạo gia pháp môn là như thế nào. Mấy người này tính phi thiên hay độn địa? Tu vi chỉ mới đến luyện khí mà đã có thể dịch chuyển tức thời sao?

Nhưng Phong Tiểu Tiểu lại cảm thấy khả năng cao hơn là bọn họ có cái gì pháp bảo sư môn. Dù sao người tin vào tu chân ngày càng ít, một cái ảo tưởng hư vô mờ mịt rất khó thỏa mãn tâm lí người hiện đại, nếu không có một hai cái pháp bảo trấn phái hay tuyệt chiêu hù người, những môn phái tu chân kia căn bản không có khả năng chiêu được tân sinh.

Nghĩ đến đây, Phong Tiểu Tiểu cũng sẽ không lại nghiên cứu nữa, gật gật tỏ vẻ hiểu ý đối phương: “Vậy tôi sẽ không phiền mọi người, trực thăng khoảng chiều tối sẽ đến, nếu có vấn đề đến tìm chúng tôi.”

Người trung niên vui sướng, vội vàng móc di động chờ mong nhìn Phong Tiểu Tiểu: “Vậy lưu cái số điện thoại?”

Mập mập tròn mắt há mồm, hoàn toàn không thể lí giải được rốt cuộc bây giờ là tình huống gì, nhìn không được chột chột Ngao Tiềm hạ giọng: “Con trâu già kia muốn ăn cỏ non nhà anh kia.”

“...” Khóe miệng Ngao Tiềm co gập, để tránh mắt lòng nhau, cũng hạ giọng: “Quan hệ của tôi với cô ấy không phải như cậu nghĩ đâu, hơn nữa cái người kia muốn cũng không giống với cái cậu tưởng...” Bọn họ chỉ là hơi bị sùng bái hai người thôi, không thể có cái gì tâm tư.

...

Hai nhóm người chia tay, bên Phong Tiểu Tiểu lại xuống núi, về sơn động ăn cơm lần trước. Chuyện coi như giải quyết, không chỉ có đối phó được vấn đề mưa to, lại phòng được hậu họa, nhiều hơn là kiếm về cho Long Vương một món pháp khí.

Phong Tiểu Tiểu đối với thu hoạch lần này phi thường hài lòng.

Nhưng mập mập khá buồn bực, hai người này không phải nói có việc muốn làm sao? Tự nhiên lại không nhắc đến nữa?

Tinh Vệ càng nôn nóng hơn, gấp gáp muốn biết rốt cuộc trên núi đã xảy ra chuyện gì.

Mấy tiếng sau, xa xa trên không trung rớt cuộc vang lên tiếng cánh trực thăng. Phong Tiểu Tiểu vội gói ghém đồ đạc đẩy người: “Đi ra ngoài chuẩn bị, tìm thứ gì đó bắt mắt làm dấu hiệu, trực thăng đến rồi.”

Mập mập nhàm chán đến vật vờ, sản phẩm điện tử duy nhất có thể xem giờ trên người là điện thoại đã hỏng, lúc này đầu gật gà gật gù, nghe được lời của Phong Tiểu Tiểu lại bật người nhảy dựng lên, thực hưng phấn rống rống: “Trực thăng đến rồi? Ở đâu ở đâu?!”

“Sắp đến rồi, nhưng người ta có thể không biết chính xác chúng ta ở đâu, cho nên ý tôi tốt nhất là...” Phong Tiểu Tiểu còn chưa nói xong, mập mập đã lao ra sơn động hoa tay múa chân vui sướng, muốn kêu gọi trực thăng xuống đây cứu hân.

“...” Phong Tiểu Tiểu hét nói: “Chỉ mới nghe được thanh âm thôi mà, có cần gấp như vậy không?” Thính giác của cô sau khi thức tỉnh nhạy cảm hơn nhiều, hiện tại phạm vi nghe được khoảng bán kính 1km, mập mập ra ngoài ngoắc cho ai xem?

Ngao Tiềm cười cười, giúp Phong Tiểu Tiểu đeo ba lô lên vai: “Dù sao cũng sắp đến, chúng ta cứ ra ngoài đi.”

Tinh Vệ thanh thúy kêu một tiếng, dẫn đầu bay ra cửa động, chỉ để cho hai người hình ảnh một cái đuôi.

Không lâu sau, tiếng cánh quạt gầm rú trở nên rõ ràng, trong tầm mắt của mọi người đã xuất hiện bóng dáng trực thăng, mập mập hưng phấn, lại kêu gào nhảy nhót.

Vì mưa bão đã dừng lại, trực thăng thật vững vàng đáp xuống bãi đất trống, một thanh niên mặc quân phục tóc húi cua nhảy xuống, khi nhìn đến Tinh Vệ đầu tiên là bị sững sờ 3 giây, sau đó lại nhìn đến tượng đất ngoạn ngoạn đằng sau Phong Tiểu Tiểu, lại cứng đờ nửa phút, nuốt nuốt miếng, nhìn tượng đất, khó xử nhìn lại trực thăng đằng sau...

Phong Tiểu Tiểu quyết đoán vờ như không thấy, bằng không chẳng lẽ để Nghê Nhân Át ở lại đây một mình sao?! Nếu không phải vì mập mập kia có vốn không cần phải mờ linh tri cho tượng đất.

Có lẽ là thật sự không có cách nào gạt bỏ lương tâm mà nói ra cái kiểu “anh tự sinh tự diệt đi”, tóc húi cua cuối cùng vẫn khế cắn môi không hé lời, sau đó lấy ra ảnh chụp đánh giá một chút mấy người, cuối cùng ánh mắt dính trên người mập mập: “Cậu chính là người đến núi du lịch bị mắc kẹt?”

Mập mập vội gật đầu, tóc húi cua đưa ra ảnh chụp: “Phiền cậu xác nhận một chút trên núi còn có những bạn bè nào, biết vị trí của họ ở đâu không?”

“Không biết” mập mập lắc đầu, sau khi tóc húi cua chau mày lộ ra vẻ khó xử, lập tức chỉ Tinh Vệ bên người: “Nhưng mà nó biết.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Vòng luẩn quẩn

Cậu mẹ nó đang đùa tôi sao?

Tóc húi cua thật rất muốn hét thẳng vào mặt mập mạp một câu như vậy, nhưng ngay sau đó hắn mới phát hiện đối phương vậy mà không phải nói đùa.

Nhìn con chim không biết là giống gì kia kêu to một tiếng, bay ba vòng trên đầu mọi người, sau đó gật gật đầu bay đến một phương hướng, tựa hồ muốn bảo mau đuổi theo.

Tóc húi cua kinh nghi bất định, trầm ngâm một lát sau quyết định lên trực thăng đi theo——đầu năm nay có nghe nói qua bỏ câu đùa thư, chó nghiệp vụ, nhưng lại chưa nghe qua có loại chim dẫn đường này...chẳng lẽ khoa học kỹ thuật mới sao?

Tượng đất to con đưa theo không được, tóc húi cua đành để vài quân nhân xuống dưới bảo vệ đối phương cũng như chờ đợi trực thăng trở lại, nhưng mấy người đàn ông vốn thô kệch sau khi đứng bên người tượng đất thì nháy mắt được phụ trợ biến thành nhỏ xinh nhu nhược chọc người triu mến...tóc húi cua thật tình cảm thấy đau mắt, tình cảnh này ai bảo vệ ai còn chưa biết.

Có Tinh Vệ dẫn đường, đội cứu viện quả thực thuận lợi tìm được thôn dân cùng lữ hành đoàn x nhị đại đang ở trên đỉnh núi nào đó. Kế tiếp là tính đầu người, sắp xếp từng nhóm vận chuyển, 1 giờ sau, mấy người Phong Tiểu Tiểu là nhóm đầu tiên đến thôn nhỏ bên ngoài núi, tạm thời đặt chân chờ xe tới đón, trùng hợp là, nơi tóc húi cua chọn tạm dừng lại đúng là gia đình bọn cô xin ở nhờ một đêm trước khi vào núi kia.

Ông chủ nhà hôm nay cũng không đi làm, ở nhà nhìn thấy mấy người Phong Tiểu Tiểu lập tức bị sắc khí thuốc: “Lại là các cô cậu?!”

Phong Tiểu Tiểu im lặng, bản thân hình như vẫn chưa mang đến kí ức bị thống nào cho đối phương mà nhỉ, vậy phản ứng kịch liệt như thế làm chi.

Ông chủ nhà đại khái cũng hiểu được mình hơi quá, ngưng ngưng cốc cốc cười hai tiếng, nói: “Lần này phí ăn miễn, mọi người lại ở một đêm sao?”

“Cái đó thì không cần, cảm ơn.” Phong Tiểu Tiểu ý bảo Ngao Tiềm liên lạc tài xế, thuận tiện giải thích với ông chủ nhà: “Bọn cháu có xe tới đón, ngồi ở đây một lát là được.”

Vì an toàn tuyệt đối, tài xế lái xe đi hơi xa, cách vùng núi này khoảng 1 giờ. Hơn nữa giờ lại thêm một Nghê Nhân Át, liên hệ xe mới cũng cần nhiều thời gian hơn. Nếu để giết thời gian, dưới tình huống không có trò giải trí nào khác thì tự nhiên chỉ còn có thể nói chuyện phiếm.

Ông chủ gia đình nhìn mấy người Phong Tiểu Tiểu, phát hiện hình như thiếu cái gì, nhịn không được hỏi: “Tôi nhớ hình như còn một cô bé nữa mà? Chú tài xế kia lúc đi ra cũng đâu thấy đưa cô ấy đi.”

“...” Phong Tiểu Tiểu theo bản năng liếc qua Tinh Vệ đang đậu trên chuồng gà nhìn ra xa, khô khan cười: “Con bé có việc, đi trước.”

“À.” Ông chủ gia đình không hỏi nhiều, câu có câu không tán gẫu với mấy người, cùng nhau chờ xe.

Khoảng nửa tiếng sau, xe chưa tới, nhưng Nghê Nhân Át đã được đưa đến. Bởi vì khổ người quá cỡ, tên này ngồi trực thăng chẳng khác gì chuyên cơ đưa đón hắn, những nhân viên cứu hộ đều là một đám một đám, đoàn người Phong Tiểu Tiểu cũng dẫn theo một mập mạp cộng vài thôn dân. Duy nhất một mình Nghê Nhân Át này là được đưa đến một mình.

“Vị đại ca này cũng đến rồi? “Mập mạp tràn đầy hảo cảm với anh trai ngu ngơ vẫn luôn cống mình trong mưa lũ, nhiệt tình kéo người đến: “Mau vào ngồi ngồi, trong núi phiền toái đại ca quan tâm chăm sóc em lâu như vậy.”

Nghê Nhân Át ngây ngốc nhìn mập mạp, tựa hồ khó hiểu tại sao hắn lại nhào đến, sau đó ánh mắt chuyển đến trên người Phong Tiểu Tiểu, đôi con ngươi sáng lên, tiến đến vài bước ngoan ngoãn đứng đằng sau cô.

Ông chủ nhà lại bị sắc: “Này...” Người này ăn cái gì mà lớn vậy?!

Cao gần 3 mét, đó là cái khái niệm gì?! Trên cơ bản là cửa nhà bình thường nào cũng thấp hơn hắn. Hơn nữa lúc ấy vì cam đoan phương tiện di chuyển thật cứng cố, Phong Tiểu Tiểu còn cố tình nặn người ta thật cường tráng...

Chàng trai tượng đất đã đưa về, trực thăng lại quay vào núi. Rất nhanh chở mấy bận, đưa về một ít nhân sĩ quan trọng, lại sau đó...đi về.

Khi bị một hàng x nhị đại vừa tập hợp đầy đủ đang hi hi ha ha mày vớ tao đánh lời kéo, tóc húi cua đột nhiên bất đắc dĩ xen mồm nhắc đến lịch trình tiếp theo. Sau đó bị một đồng người yên tĩnh kinh ngạc nhìn qua, vội xấu hổ giải thích: “Nhiên liệu không đủ, còn lại chỉ đủ trở về căn cứ, bổ sung đầy đủ lại đưa thêm đến.”

Trăm mặc, trăm mặc thật lâu.

Trong một mảnh im lặng, Tinh Vệ đột nhiên vọt vào đánh vỡ không khí, xù lông quay hướng núi kêu to. Mập mạp phục hồi tinh thần lại, sắc mặt nhất thời cũng thật xấu hổ, hắn đương nhiên biết cái kiểu nói quanh co này là gì, những người miền núi bình thường không có lực ảnh hưởng như thế này, có được cứu viện đi chăng nữa cũng chỉ là thường qui. Mặc dù tóc húi cua có ý quan tâm, chỉ sợ căn cứ cũng không nhất định sẽ tích cực gọi người đi như vậy.

Lúc trước trực thăng sáng khoái xuất động nói trắng ra cũng là do đoàn mập mạp ảnh hưởng lớn quá thôi, đây là kiếm người, không phải cứu nạn.

“Mưa đã tạnh hẳn, cũng không cần lo những người trên núi có nguy hiểm sinh mạng, nhưng sao em cứ cảm thấy khó chịu là sao nhỉ.” Phong Tiểu Tiểu chặc lưỡi chọc Ngao Tiềm.

Ngao Tiềm cười khò: “Tài nguyên vĩnh viễn không có khả năng dùng chung, nhìn trước mắt số tài nguyên có khả năng phân phối ra mà nói, những người đó không được đãi ngộ giống như bọn mập mập là chuyện bình thường.”

Mập mập càng thêm xấu hổ, hai tên này nói chuyện cũng chẳng nhỏ tiếng chút, không cho mình mặt mũi như vậy...Đương nhiên kì thật hắn cũng không làm chủ được chuyện này, chẳng qua là sau khi cùng chung một trận tai nạn, bản thân thoải mái thoát thân, thôn dân lại vẫn nhịn đói chịu lạnh chờ cứu hộ thường qui, khác biệt quá rõ ràng nhiều đó cũng đủ làm người đồ mặt.

Cho nên ngay từ đầu hai người Phong Tiểu Tiểu xem hắn như con tin không phải không có lí do, một khi bọn họ không còn bị uy hiếp, sự chăm sóc của mấy người ngồi trên tự nhiên cũng chấm hết...Chẳng qua Phong Tiểu Tiểu không ngờ là, đối phương cứu được một nửa rồi mà cũng thả tay giữa đường được, tuy rằng nhiên liệu quả thật là cái lí do, nhưng ở thời điểm này thì lí do gì cũng không xem là lí do.

Tinh Vệ phần nộ vô cánh muốn nhào lên mổ tóc húi cua, tóc húi cua ghen đỏ mặt cố gắng giải thích: “Bọn tôi nhất định sẽ quay lại, thật đấy.”

Phong Tiểu Tiểu không nghe những lời này, quay đầu hỏi mập mập: “Cậu nói sao?”

“Tôi?” Mập mập đột nhiên cảm nhận được trách nhiệm trọng đại sâu sắc, sợ hãi hỏi đồng bạn khác: “Anh em thấy thế nào?”

Tâm tính của đám x nhị đại trong cái vòng luẩn quẩn này thật ra cũng không xấu, tuy rằng ham chơi, nhưng mấy chuyện khi nam bá nữ thương thiên hại lí quả thật chưa hề làm, tất cả mọi người đều biết mình được hưởng nhiều đặc quyền hơn những người khác, nhưng dưới tình huống này lại được hưởng thụ đến đặc quyền ấy, tâm tính khó khỏi rối rắm đôi chút.

“Nếu trực thăng vẫn còn quay lại, vậy thì chúng ta cứ từ từ rời về.” Trong đám hai mặt nhìn nhau, có một thiếu niên một thân nước bùn chặt vật rớt cuộc ra tiếng, không sao cả nhún vai: “Lúc trên núi tao ăn đồ của người ta, phải trả lại thôi.”

Có người đi đầu, đám sau cũng hăng hái tỏ thái độ.

“Đúng vậy, lúc chạy lên núi nếu không có người bên cạnh túm phồng chừng tao đã rớt xuống nước.”

“Còn hành lí của tao cũng nhờ người khác công giúp.”

“Chỉ có mập mập vô dụng, tròn như quả banh, chạy chưa đến một phần ba đã không thấy tăm hơi, nếu không cũng chưa đến mức tụt lại.”

“Dù sao cũng chơi chưa đã, chúng ta ở đây đốt đêm lửa trại mở tiệc, ngày mai lại đi?”

“Up!”

“Duyệt!”

Mấy một lời tao một lời, sắc mặt tóc húi cua lúc trắng lúc đỏ, thật sự có chút nghe không nổi nữa. Tình huống này chẳng khác gì mình là ác ma đang bị anh hùng chính nghĩa đánh dẹp.

Tuy rằng chưa nói thẳng ra, nhưng ý tứ mấy anh em mập mập đã rõ ràng, bọn họ muốn ở lại đây ăn ở, hoặc là cứu hết người ra, hoặc là bọn họ ở đây chờ hầu hạ, xem ai áp lực cho biết.

Tóc húi cua không biết nên vui hay buồn, theo cảm tình mà nói hắn rất thích ý những người này lại quậy lớn hơn chút nữa, nhưng theo lí trí mà nói hắn rõ ràng biết nhiệm vụ lần này xem như thất bại một nửa.

Bất đắc dĩ lấy dụng cụ liên lạc căn cứ, báo cáo lại tình huống ở đây, người ở đầu dây bên kia nhất thời cũng không nói gì, hết mấy ông già ép buộc giờ lại đến mấy thằng nhóc ép buộc, thật cho rằng phái trực thăng ra đi là chuyện dễ như vậy sao?!

Báo cáo, không cần viết? Nhiên liệu, không cần bổ sung? Tin tức, không cần che dấu?

Mẹ nó, sớm biết vậy sẽ không điên mà nhảy vụ này.

Cuối cùng căn cứ vẫn phải thỏa hiệp, đáp ứng lại gọi đến đây vài chiếc trực thăng giúp đỡ cứu người, về phần tóc húi cua thì lập tức trở về điểm xuất phát. Mấy vị công tử muốn ở thì ở đi, dù sao bọn họ có di động, có thể tự gọi về nhà báo tin bình an.

Phong Tiểu Tiểu cùng Ngao Tiềm nghĩ nghĩ, quyết định cũng ở lại xem phần sau. Tinh Vệ vui sướng, kêu to hai tiếng, hướng về mập mập vỗ vỗ hai cái cánh phải...

“...ý của nó là muốn tát tôi hai cái?” mập mập nghiêng cứu động tác của Tinh Vệ nửa ngày sau, chần chờ, tủi thân nói.

Tinh Vệ vì mập mập ngu ngốc mà tức giận kêu một tiếng, Phong Tiểu Tiểu có uy tín đi ra giải thích: “Ý của con bé hình như là muốn đưa lên cho cậu một ngón tay cái.”

Tinh Vệ vừa lòng gật đầu.

Mập mập:”...”

Tài xế sau khi nhận được điện thoại của Ngao Tiềm, điều đầu tiên làm là báo cáo lại cho Dương Nghiễn chuyện 2 người Phong Tiểu Tiểu rời núi bình an, Dương Nghiễn cố ý gọi điện lại cho Ngao Tiềm hỏi chi tiết tình hình, nội dung nói chuyện thuận tiện mang ra mập mập. Dương Nghiễn nghĩ nghĩ, hình như mình có biết một người như vậy thì phải.

Ông già của mập mập là lãnh đạo cục thuế, người chơi được với hần trong cái vòng luẩn quẩn kia cũng đều có bối cảnh không thường. Là nhà giàu số một thành phố, Dương lão đầu thỉnh thoảng cũng mang theo Dương Nghiễn tham gia một vài trường hợp có thể gặp được những người này, lúc sau mọi người ngang hàng nói chuyện, thường xuyên qua lại cũng có chút tình mặt mũi...Đương nhiên nói quan hệ thâm thiết cũng không đến mức, chẳng qua là đến trình độ gặp mặt có thể hàn huyên vài câu thôi.

Có lẽ là vì bối cảnh gia đình của mấy người mập mập đều không chênh lệch lắm, tính cách cũng không quá khó chịu, vì thế ít nhiều đều có chung đề tài. Dương Nghiễn thuộc loại người ngoài rìa, lâu lâu mọi người gọi một tiếng, làm khách tham dự một hai lần, nhưng đến giờ chưa hề tiến vào cái vòng luẩn quẩn kia.

“Bọn họ ghen tị tôi đẹp trai hơn cho nên bài xích thôi.” Dương Nghiễn cười lạnh tổng kết.

Mập mập vẫn ngồi bên cạnh nghe, ban đầu còn đỡ, nghe đến đây rốt cuộc nhìn không được: “Anh nói hươu nói vượn!”

Mẹ nó! trước đây rốt cuộc là đứa nào nói Dương Nghiễn cao quý lãnh diễm các loại?! Thằng nhãi này rõ ràng cùng một mặt hàng với 2 tên kia mà.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Kí Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Lộ?

Đến tối, tất cả thôn dân đều đã được đưa ra ngoài, tạm thời bố trí đến thôn ngoài núi, sau đó sẽ đề cấp trên ra mặt giải quyết.

Đám mập mập thôn thức vận mệnh mọi người nhấp nhô, nhóm thôn dân ngược lại rất bình tĩnh, tỏ vẻ sớm đã quen thuộc. Ngao Tiềm nhất thời mềm lòng, an ủi mọi người rằng sau này sẽ không xảy ra lũ lụt nữa...Quả thật hẳn có cơ sở để nói lời ấy, bởi nguyên nhân cơ bản đã giải quyết, trong khoảng thời gian ngắn phòng chừng thôn dân có muốn cầu mưa cũng không được, dù sao dị thường xảy ra hơn trăm năm đã hao hết mây trong khu vực xung quanh, muốn trở lại bình thường cũng phải cần mấy tháng.

Thôn dân không tin, dùng biểu tình khoan dung ghi rõ mấy chữ “đừng lừa bọn này” nhìn Ngao Tiềm, tựa hồ nghĩ đối phương chỉ có lòng an ủi, xem ở một tấm thiện tâm, cho mặt mũi gạt cái đầu: “Đúng vậy, sau này sẽ tốt hơn, chúng tôi tin anh.”

Ngao Tiềm buồn bực, loại cảm giác bị xem thành đứa con nít không hiểu chuyện này thật không tốt...

Sau khi đã xác định toàn bộ thôn dân an toàn rời núi xong, kế tiếp là tổ chức tiệc tối ăn mừng, đám mập mập tài trợ thức ăn, nửa đêm sau đó là hoạt động tự do, mập mập dẫn theo một thanh niên có vóc dáng nhỏ gầy cùng làn da ngăm đen lại đây, giới thiệu cho hai người Phong Tiểu Tiểu.

“Hai người, đây là đại ca của bọn này, anh nghe nói tôi được hai người cứu nên muốn đến cảm ơn một tiếng.” Mập mập tùm tùm cười nói.

Danh hiệu của vị đại ca này có được không phải vì bối cảnh gia đình của đối phương cao nhất trong đám, mà bởi vì vóc dáng tuy nhỏ con lại thật có võ. Theo lời mập mập, nhỏ con xuất thân từ gia đình có truyền thống quân đội. Ông nội là tướng quân, ba là thượng úy, bản thân nhỏ con cũng leo được đến thiếu úy. Ngày bé, khi cả đám còn là mấy thằng nhãi để tóc chòm chơi cùng nhau ở đại viện, tên này là một tiểu quỷ vô địch thủ, đập lên vô số khuôn mặt nước mắt nước mũi tèm lem thâm thắm, cũng cố địa vị lão đại không thể dao động.

Thanh niên nhỏ con khách sáo vài câu, ý đại khái chính là anh em nhà mình rất dọa người. Cảm ơn hai người Phong Tiểu Tiểu đã vớt lên vãn vãn. Sau vài phút hàn huyên không dinh dưỡng như vậy, nhỏ con liền chuyển đề tài, nhảy đến trên người Tinh Vệ cùng Nghê Nhân Át: “Con chim hai người mang theo hình như là loại chưa thấy bao giờ ha? Còn có người anh em này, bộ dáng cũng thật...” nghĩ nghĩ, nhỏ con gian nan lục lọi vốn từ hình dung:”...thực kinh người.”

“Ha ha, anh thật khách sáo, cả hai đều là tiện tay mà đưa theo, cũng rất dễ nuôi thôi.” Phong Tiểu Tiểu thuận miệng lừa dối.

“À.” nhỏ con không sao cả gật gật đầu, như vô tình hỏi: “Nhưng tôi nghe thôn dân ở đây nói, hình như trước khi vào núi đầu có con chim cùng người này nhỉ?”

“Đúng vậy, trùng hợp nhặt được trong núi, cũng gặp nạn giống mập mập, bọn họ không biết lấy gì cảm ơn, nên muốn lấy thân báo đáp.” tiếp tục lừa dối. Dù sao thì mặc kệ đối phương có tin hay không, cứ tin như vậy — Thiên Vương lão tử có đến đây cũng chỉ là đáp án này, ai làm gì được cô?

“Ha ha...” nhò con cũng ha ha, không biết ai đã nói qua một câu như vậy: đằng sau từng tiếng ha ha là mười ngàn con lạc đà alpaca rít gào chạy qua. Anh ta hai mắt đầy thâm ý nhìn Phong Tiểu Tiểu gật đầu: “Tôi tin tưởng cô hẳn là sẽ không phải dân buôn người cùng sản bản động vật quý hiếm trái phép...Đúng rồi, tôi là Triền Hiên, sau này hai người có việc cứ đến tìm tôi, coi như cảm ơn đã cứu mạng”

Triền Hiên? Phong Tiểu Tiểu bất chợt nghĩ đến anh Triền nào kia trong điện thoại của Đường Cần. Có điều dựa theo giọng nói trong điện thoại mà đoán thì kẻ đó hẳn là không phải người này, đoán đoán, Phong Tiểu Tiểu trờ sinh ngựa miệng, liền hỏi một câu: “Chắc trong nhà anh không có thân thích nào làm ăn trộm chứ hả?”

“Gi?” Mập mập nghe được sương mù dày đặc, nhà họ Triền nhiều thế hệ nhập ngũ, làm sao lại có kẻ trộm?

Nhò con trầm mặc nửa phút, sau đó dùng ánh mắt thâm trầm nhìn Phong Tiểu Tiểu: “...ha ha.”

“...” Đoán trúng rồi? Không phải chứ?

Phong Tiểu Tiểu kinh hách hồi lâu không biết nói gì, tâm tình phức tạp rồi rắm các loại chỉ có hai chữ hình dung —— ha ha.

...

Sáng sớm hôm sau, đám người Phong Tiểu Tiểu rời giường đã thấy xe Dương Nghiễn chho tới đón.

Tài xế vẫn là ông chú lần trước, xe lại biến thành xe tải.

Tài xế hết sức rồi rắm nhìn Nghê Nhân Át cúi đầu tội nghiệp chui vào thùng xe, từ ảnh chụp Phong Tiểu Tiểu gởi qua điện thoại, Dương Nghiễn đã hiểu rõ tình huống ở đây, phán đoán có lấy ra chiếc việt dã to nhất trong nhà cũng không chở nổi vị cơ bắp kia, quyết đoán thuê một chiếc xe tải chở hàng, vì thế mà có tình huống như hiện tại.

Lại sau một đường xóc nảy, đến trưa mấy người rớt cuộc cũng về đến tiệm gốm.

Thùng xe mở, Tinh Vệ là thứ đầu tiên khần cấp vọt ra, nhanh lẹ vào phòng mình biến thân. Một ngày bị bách thật nghẹn chết cô, lại nói cô cũng muốn nhanh chóng hỏi chuyện Ngao Tiềm cùng Phong Tiểu Tiểu đã làm thế nào để mura dừng, còn lúc Ngao Tiềm nói quê nhà của cô từ nay về sau sẽ không còn thiên tai ngập lụt là thật hay giả —— nếu không phải là ngôn ngữ trao đổi bất tiện, lại e ngại bên cạnh quá nhiều người ngoài, Tinh Vệ cũng sẽ không chờ tới bây giờ.

Dương Nghiễn ngủ thẳng đến trưa mới rời giường, nhằm chán đến đây mở tiệm, Đường Cần nhận được tin tức liền bật người vội đuổi tới, muốn ở phòng khách cửa hàng chuẩn bị trong chốc lát, tìm cơ hội xuống tay hoàn thành nhiệm vụ, đột nhiên một con chim khổng lồ đen như quạ vọt ào vào cửa tiệm, vọt vào nhà sau, vọt vào phòng nào đó, cánh vỗ cái “phách”, đóng cửa.

Đường Cần ngờ ngác nhìn con chim không coi ai ra gì kia xẹt qua trước mặt mình, bị kinh hoàng ngay cả động tác cầm lọ thuốc bột ra cũng cứng đờ. Mà Dương Nghiễn chỉ ngẩng đầu liếc mắt một cái rồi thôi, chẳng có biểu hiện gì, dường như đã rất quen thuộc rồi.

Chẳng lẽ là thú cưng của ai? Đường Cần không nhận được đoán.

Ngay sau đó ở cửa lớn lại vang lên giọng Phong Tiểu Tiểu: “Anh Hai đến giúp em mở tiệm sao? Hôm nay làm ăn thế nào? Đến đến, em giới thiệu cho mọi người, đây là Nghê Nhân Giai anh em của Nghê Nhân Át...” Cô thật không ầu tả, trực tiếp cho tượng đất gia vụ nặn ra lúc trước một anh em có trong gia phả thân thuộc.

Tiếp theo một người cao lớn từ đằng sau Phong Tiểu Tiểu cúi đầu vào cửa, vóc dáng gần 3 mét chui vào làm người người rung động. Mặc dù Dương Nghiễn đã xem qua hình chụp, nhưng nhìn trực tiếp người thật cũng sững sờ rớt bút, chứ đừng nói chỉ một kẻ chưa hề trải qua sự kiện huyền huyền như Đường Cần, hẳn suýt nữa quì xuống ngay tại chỗ —— anh em này ăn gì mà lớn vậy?

Nghê Nhân Giai ngốc ngốc nghiêng đầu nhìn Nghê Nhân Át, Nghê Nhân Át cũng khờ khờ cúi đầu nhìn Nghê Nhân Giai. ...Đường Cần nhìn xem một màn cảm động qui dị này lại hỗn độn trong gió, nội tâm phát điên hét chói tai các loại —— anh em nhà ai sẽ khác biệt như vậy chứ!

Đả kích liên tiếp, không lâu sau, Y Y bước ra từ trong căn phòng trống chim khổng lồ lúc nãy bay vào, mặc quần áo làm việc nhà, tóc cũng chưa buộc xẹt qua Đường Cần, vội vã chạy đến trước mặt Ngao Tiềm vừa vào cửa: “Trong núi đã xảy ra chuyện gì? Hai anh chị làm cách nào để giải quyết vậy?”

“Khụ khụ!” Phong Tiểu Tiểu nhìn Đường Cần đã đứng hình, ho khan hai tiếng.

“Ai da, đừng ho nữa, mau nói cho em biết đi, hai người... ủa? Tiểu Đường không phải đã đi thuê nhà trọ sao? Sao còn ở đây?” Y Y nhanh chóng hít một ngụm khí lạnh, rớt cuộc kinh hách chú ý đến Đường Cần.

“...”

Đường Cần về mặt đờ đẫn quay đầu nhìn căn phòng bản thân chắc chắn là không có ai... Vừa rồi một con chim bay vào trong đó, đóng cửa, sau đó trở ra liền biến thành Y Y bé nhỏ...

Tiếp tục vân vân biểu tình đờ đẫn nhìn Y Y, lại nhìn cao to Nghê Nhân Át, lại bình tĩnh nhìn đến con rắn trắng nhỏ không biết từ lúc nào trườn ra cổ tay

Dương Nghiễn, lại lại lại... Nhìn một vòng xong, Đường Cần trấn định nói: “Tội đất chó đi dạo.”

Nói xong bình tĩnh đi thẳng một đường, bình tĩnh dắt chó ra cửa, bình tĩnh xoay lưng gật gật đầu với mọi người, tiếp đó cước bộ phù phiếm lơ lửng ra khỏi tầm mắt của mọi người...

“...Bị lộ rồi?” Y Y rút cổ, có chút chột dạ hỏi.

“Có lẽ?” Phong Tiểu Tiểu sờ sờ cằm không xác định lắm.

“Lộ thì lộ thôi, thẳng nhai này cũng lắm chuyện, thật sự phiền phức.” Dương Nghiễn không sao cả bước ra quầy, gõ gõ giữa trán: “Hôm nay hán muốn làm một trận, chẳng qua chưa kịp xuống tay.”

Phong Tiểu Tiểu ngẫm lại cũng đúng, nếu tính thân phận mà nói thì Đường Cần cũng giống bọn họ không thể quang minh chính đại, tuy rằng công việc của hán thực tế hơn chút nhưng càng không thể bại lộ cho người biết.

Ngao Tiềm lắc lắc điện thoại trong tay: “Anh đặt Quên Ưu tán rồi, nhưng hiện đang hết hàng, phối thuốc thêm vận chuyển, chắc khoảng vài ngày sau mới có hàng.”

“Tạm vậy đi, dù gì cũng không lộ thẳng ra, cho dù anh ta có hoài nghi cũng không chứng minh được cái gì.” Phong Tiểu Tiểu không sao cả: “Người bình thường luôn tự tưởng tượng chấp vá, nói không chừng đi dạo một vòng về đã tự tìm được cách giải thích?”

“Có lí!” Dương Nghiễn ngẫm lại đồng ý.

Y Y thở phào, thấy không ai truy cứu trách nhiệm vội quay trở lại đề tài lúc trước: “Rốt cuộc lúc trong núi...”

Phong Tiểu Tiểu cùng Ngao Tiềm đối mắt, người sau xấu hổ cười một tiếng, quay đầu ngượng ngùng nói: “Thật ra chuyện có chút liên quan đến anh, nói chính xác hơn, là có liên quan đến di vật kiếp trước của anh...”

Chuyện về ngọc hốt cũng không khó giải thích, ở đây vốn không có người bình thường, đã quá quen thuộc với việc thần tiên ma quái, cho nên Ngao Tiềm không dấu diếm, nhưng khó xử nhất là do Y Y vốn đã có thành kiến với tàn hồn của Ngao Tiềm, hiện biết thêm lũ lệt ở gia hương có liên quan, giá trị cừu hận lại nâng đến một tầm cao mới...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Cho chó ăn

Tinh Vệ nghe toàn bộ câu chuyện xong quả nhiên lấy oán trả ơn, sau một lượt căm giận trừng Ngao Tiềm mới đứng đưng trở về phòng, không hề đề cập đến việc đáp tạ.

Kì thật không phải cô không biết việc này thật sự không liên quan đến Ngao Tiềm, ngược lại, nếu không có Ngao Tiềm, vậy cho dù ngọc hốt có bị mọi người phát hiện, cũng không có người đủ khả năng giải quyết vấn đề, lũ lệt trong núi vẫn không có cách nào dọn dẹp, đến lúc đó tồn hại vẫn là các hương thân của mình...

Đương nhiên nếu có thể dùng lí trí kiểm soát được tâm tình thì cũng không có câu giận cá chém thớt. Dù sao Y Y vẫn còn là tiểu nữ sinh, không ai đi so đo thiệt hơn với cô bé. Ngao Tiềm cũng chỉ còn nước cười khổ, lộ ra thần sắc bất đắc dĩ với 2 kẻ ngồi đó xem việc vui.

Phong Tiểu Tiểu vui sướng khi người gặp họa, nhìn Y Y trở về phòng, trêu đùa Ngao Tiềm vài câu, liền chuyển ánh mắt đến trên người Dương Nghiễn: “Anh Hai sao hôm nay rảnh đến đây vậy? Chuyện nhà anh giải quyết xong rồi?”

“Nhà anh mày thì có chuyện gì, chẳng qua ít vở hài kịch thôi.” Dương Nghiễn mở miệng, nhìn hai người Phong Tiểu Tiểu: “Lại nói hai người đi chống lũ cứu trợ, thật vất vả trở về, thể nào cũng phải đến an ủi tinh thần một chút chứ.”

Kì thật đến đây còn có một nguyên nhân, chủ yếu là sau khi hồn phách của Vương Vi trở về và xuất viện, tiểu tặc đồ cùng bà bảy ngã bài, bà bảy biết Dương Nghiễn nắm trong tay chi tiết về Vương Vi, hơn nữa thêm con trai mình tạo áp lực từ nội bộ, không chịu nổi rốt cuộc vẫn phải thổ lộ với lão Dương chuyện mình vẫn còn dấu diếm đứa con gái.

Giống như Dương Nghiễn đoán được, lão Dương căn bản không thêm đề ý lịch sử của bà bảy nhưng thật đề ý thái độ không thành thật kia, vì thế phát tay kí tờ chi phiếu trả tiền trị liệu nằm viện, đồng thời tiện tay kí thêm tờ đơn lí hôn...

Giấy li hôn của lão Dương thật đúng là tiện tay lấy, lấy từ trong ngăn bàn, vì kinh nghiệm trước kia quá phong phú, lại thêm ông ta vốn không tính cùng ai giữ mối quan hệ lâu dài, vì thế từ sớm đã thủ sẵn một mớ giấy li hôn, chỉ cần lấy ra mà kí thôi.

Bà bảy bị thái độ của ông già làm cho kinh hoàng, bà vốn nghĩ ít nhất mình còn có cơ hội khóc lóc kể lể linh tinh níu kéo, không ngờ người ta thẳng tay xào như xào cá mực... Tóc đỏ không sao cả, hẳn chỉ cần em gái mình bình an là ổn rồi. Bà bảy không cam tâm, bị đuổi xong vẫn ngày ngày lượn lờ ngoài khu nhà cao cấp họ Dương không chịu đi.

“Hai người không biết đâu.” Dương Nghiễn buồn bực: “Giờ cái nhà đó quả thật không phải chỗ cho người ở, bà bảy ngày ngày canh bên ngoài, hơn nửa hết sức cứng đầu. Nếu bà ta khóc lóc om sòm lẫn lộn gì đó cũng còn đỡ đi, đằng này thủ đoạn quả thật cao tay hơn 6 bà tiên nhiệm nhiều lắm, vừa không làm loạn cũng không kêu gào. Ngày nào cũng như u lỉnh, tự mang lương khô 24/24 nhìn thẳng vào nhà anh, hơn nửa khi nhìn đến ông già... chắc chắn, nước mắt nói rơi là rơi, cũng không hề lờ. Cứ như vậy nhỏ lệ nhìn, mới gọi là thâm tình, u oán...”

Phong Tiểu Tiểu nghe thế là đủ rồi, mà có bình luận thế nào cũng khó. Ít nhất tinh thần chuyên nghiệp của mình không bằng người ta: “Tóc đỏ không khuyên bà ấy?”

“Có đến kéo hai lần, thấy bà bảy không chịu đi cũng không thêm quan tâm, nó còn đưa em gái phải lo nữa mà.” Dương Nghiễn miễn cưỡng nằm sấp trên quầy: “cho nên anh tính khoảng thời gian này sẽ tránh ở đây, không động được ông đây còn không biết trốn sao?”

“Chỗ này còn một tiểu Đường muốn mạng anh đấy, vì bên tai thanh tĩnh, anh cũng dám hạ vốn gốc.” Phong Tiểu Tiểu không sao cả sai sử Nghê nhân Giai dẫn Nghê Nhân Ất vào nhà sau, từ hôm nay trở đi tên to con này đảm nhiệm chức bảo vệ.

“Điểm này anh cũng nghĩ qua, hiện giờ tóc đỏ tạm không mâu thuẫn với anh, thứ hai nó cũng cần tiền... nếu nó rút lại phần tiền hùn vào mà nói thì chỉ mỗi lão Hồ cũng trả không nổi cát xê cho Đường Cần.” Dương Nghiễn nói: “Hiện tại vấn đề chủ yếu chỉ do Đường Cần chưa biết điều này, cho nên anh đã báo cho quản lí trang web, nói có người đặt hàng không trả tiền, trang web sẽ yêu cầu thân chủ cung cấp chứng minh nguồn tài chính, nếu cung cấp không được, chậm nhất đêm mai họ sẽ báo cho Đường Cần.”

“Này cũng được?” Phong Tiểu Tiểu kinh một cái.

Dương Nghiễn tà tà liếc lại: “Sao không được? Ai làm việc mà không cần đảm bảo đồng lương, em sẽ không nghĩ giới sát thủ còn không bằng dân công đấy chứ?”

Phong Tiểu Tiểu không nói gì, thực tế cô luôn nghĩ vậy.

Táo gấu câu được câu không một lúc sau, vì còn quần áo cần phải giặt, cộng thêm người đang mệt mỏi, mặc dù đã nghỉ một đêm ở nhà thôn dân nhưng trải qua một quãng đường xóc nảy cũng có chút uể oải, cho nên Phong Tiểu Tiểu vứt bỏ Dương Nghiễn, trở về phòng tắm rửa thay quần áo, ăn chút gì sau đó nghỉ ngơi.

Lần này Ngao Tiềm thu hoạch lớn nhất nhưng tổn thất cũng nhiều nhất, sau khi nói hết chuyện cần nói, cũng tạm biệt Dương Nghiễn rồi đi.

Dương Nghiễn nháy mắt lại nhàm chán, đã cố ý chạy đến mở cửa chờ người về, không ngờ chỉ được vài phút lại tan cuộc, ngẫm lại rảnh rỗi không có gì làm, lại đóng cửa, dất chim sẽ béo đi dạo....

.....

Đường Cần chịu đá kích quá độ, từ khi bước ra tiệm gốm vẫn luôn hồn bay phách lạc dất chó, một đường phiêu đảng như du hồn đến công viên mới dừng lại.

Ngồi trên băng ghế bên đường, lí trí rốt cuộc dần quay trở về, bắt đầu nghiêm túc tự hỏi những chuyện kì lạ gần đây gặp phải.

Theo góc độ người giang hồ mà nói, Đường Cần luôn có cảm giác về sự ưu việt, hẳn tiếp xúc được nhiều thứ hơn người bình thường, hơn nữa cái vòng lẩn quẩn này vẫn luôn thần bí không muốn công khai, điều này cũng là một nhân tố hình thành tự phụ ở phương diện nào đó của Đường Cần, thậm chí sau này trở thành sát thủ tự do, bởi vì nắm trong tay tuyệt kĩ độc môn Đường gia, vị trí Đường Cần đứng cũng cao hơn người khác.

Thuận buồn xuôi gió khí phách oai phong đến hai mươi tuổi, đã kích gặp phải trong khoảng thời gian này cơ hồ bằng tổng đá kích nửa đời trước cộng lại, vốn còn nghĩ chỉ là một thiếu gia nhà giàu đơn độc, sự thật lại chứng minh tình huống không đơn giản như bản thân đã tưởng.

Tuy rằng Dương Nghiễn không biểu hiện ra điều gì trước mặt Đường Cần, nhưng quả thật đồng bạn bên người đối phương không dễ chọc, Đường Cần cũng đã được chứng kiến qua. Hơn nữa trong khoảng thời gian ở chung, chưa nói đến vài lần xuống tay vẫn luôn thất bại, mà mỗi khi bị Dương Nghiễn đẩy thâm tình nhìn chăm chú, Đường Cần luôn có cảm giác như trần trướng không chỗ che thân đứng trước mặt đối phương.

Tóm gọn một câu, đám người này tựa hồ không một kẻ bình thường.... Nếu nói những điều đó còn ở trong phạm vi có thể chấp nhận được, thì những gì thấy hôm nay quả thực là nhấn chìm một cộng rom lí trí cuối cùng của Đường Cần.

Đám người Phong Tiểu Tiểu đã đoán đúng, Đường Cần quả thật không ngừng hoang tưởng tượng các loại hình ảnh, muốn tìm ra được một lí do giải thích bình thường cho các loại tình huống không bình thường. Song chỗ phiền toái lại là do hắn có cảm quan quá mức nhạy bén. Lúc trước hắn có thể xác định là không có ai ở trong căn phòng đó.

Mà trong khoảng thời gian con chim nhào vào, nói có người qua mặt được bản thân lên vào phòng trong nháy mắt, Đường Cần lại không thể tin được

này.

Vứt bỏ hết những khả năng không có thật. Còn lại một đáp án duy nhất khó tin mà lại đáng tin, và chân tướng là ” chim khổng lồ = Y Y”....

Phù, ha ha... Đường Cần há mồm cười gượng hai tiếng, sau khi nghĩ thông suốt biểu tình lập tức vặn vẹo —Chân tướng cái len sọi! Chim làm sao có thể biến thành người?!

Chó cỏ nhảm chán phơi nắng, đồng thời miễn cưỡng giương mắt đánh giá Đường Cần đang phát điên trong yên lặng, bình tĩnh há mồm ngáp to một cái sau lại yên lặng xoay đầu tiếp tục nghỉ ngơi — dừng cảm chấp nhận sự thật cũng là một loại trí tuệ. Nhưng thật hiển nhiên, rất nhiều kẻ vẫn thích tự lừa mình dối người...

Hoang tưởng không ra kết quả, nhưng đầu óc càng nghĩ càng tỉnh táo, qua chừng nửa tiếng sau, rốt cuộc Đường Cần thở dài ra một hơi, lắc lắc đầu đứng lên, sẵn sốc hỏi chó cỏ: “Có đối không?”

“...” Đang làm mộng đẹp, xin chờ quấy rầy.

“Đất mày đi dạo nhiều lần như vậy, hình như còn chưa cho mày ăn cái gì.” Không biết vì sao Đường Cần trở nên miễn cảm tình tế, sau khi thương cảm xong, búng tay cái chóc: “Đi! Anh Đường mày mới được thăng bạn viện trợ, giờ mang mày đi ăn chân giò hun khói...ừ, cho mày phần đặc biệt nha!” sau đó chờ chó cỏ vẩy đuôi vui mừng cầu bao nuôi.

“...” Bản thân ở nhà bình thường đã ăn thịt bò Mizayaki cao cấp, cho dù xuống cấp đến bây giờ cũng là được ăn chung bàn, được chăm sóc đặc biệt... chân giò hun khói? Cái loại thức ăn tinh bột này tặng cho nó còn không thêm....

Đường Cần hắc tuyến một cái, nhưng cũng thở dài: “Bỏ đi, tao đúng là hồ đồ, mày thì sao hiểu được tiếng người chứ.” Động vật không bình thường có một con là đủ rồi, xã hội này vẫn nên bình thường một chút mới an toàn hơn.

Đã lưu lạc đến mức muốn kiếm được tia an ủi từ một con chó cỏ, Đường Cần cảm thấy mỉa mai xuất phát về hướng siêu thị, sau đó lấy chân giò hun khói, sau đó tính tiền. Sau đó sờ ví...ví bị chôm.

...

“...”

“...”

Lại phiếu đăng ra khỏi siêu thị, đứng ở trước hộp phòng cháy chữa cháy, chó người hai mặt nhìn nhau chừng nửa phút, Đường Cần từ trong đã kích đại ra dần dần hồi phục. Biểu tình trở nên bi phẫn: “Tao X! Con rùa khốn kiếp nào ngay cả 50 đồng cũng không tha?” Càng X hơn chính là tên móc túi kia thật lợi hại, lại trộm được tiền trong túi của một sát thủ.

Cái may trong cái rủi là hần đã tiêu gần hết, nếu không lỡ như tiền anh Triển gọi đến đều nằm trong cái ví đó lúc này thì cũng muốn cắn lưỡi tự sát.

Chó cỏ nhảm chán ngáp, vừa lúc, nó thực không muốn ăn cái loại thực phẩm chân giò hun khói thấp kém đó.

Gần đây trị an của khu này không được tốt, Đường Cần cũng không chú ý nghe ngóng tin đồn xung quanh, kì thật tin tức có móc túi lượn lờ ở khu đã loạn không phải một hai ngày.

Chó cỏ thì đã nghe nhảm tai, là một tuần tra thần khuyến, trùng gian phạt ác là bản năng của nó, chẳng qua móc túi hơi bị may mắn, trước giờ vẫn chưa đụng phải mảnh khuyến này, chó cỏ có thời gian tán bộ cố định nên không có thời gian tự ra ngoài du dương, vì thế thể lực tà ác này vẫn tồn tại đến bây giờ....

Trong lúc Đường Cần cảm giác thật mất mặt, âm thanh một người đàn ông trung niên quát chói tai vang đến : “Tay cậu đang sờ cái gì?”

Nghe thế, một người một chó đồng thời quay đầu, thấy một người đàn ông trung niên mặc tây trang hàng hiệu, ngũ quan nho nhã đang túm tay phải một thằng nhóc sáng sủa, trong tay cậu ta đang cầm một cái ví tiền thoát nhìn đã biết giá trị xa xỉ.

Móc túi!

Hai mắt của Đường Cần cùng chó cỏ cơ hồ đều lóe sáng cùng lúc.

“Bỏ ra!” thằng nhóc một bộ dáng kinh ngạc, sau đó phẫn nộ: “Tôi muốn đi mua đồ, ông bắt tay tôi muốn lừa đảo chứ gì?”

Ách?!

Đường Cần ngẩng người, phán đoán ban đầu lập tức bị phủ định...Thoạt nhìn, có lẽ sự thật không giống như mình đã tưởng?

Chó cỏ híp mắt, nâng lên hai chân trước khỏi động thân mình, chăm chú nhìn hai người đang giằng co bên kìa.

Người đàn ông trung niên nhú mày: “Ý cậu là ví tiền này của cậu?!”

“Đương nhiên!” Thăng nhóc bắt năn cười lạnh: “Sớm nghe khu này trị an không tốt, trộm cắp hoành hành, không ngờ giờ lại thêm nạn cướp giật?”

Quần chúng xung quanh vây lại chỉ trỏ, bộ dáng nhỏ giọng thảo luận đầy hứng thú xem ai mới là trộm cắp. Tuy rằng nói ai là ăn trộm thì không chắc, nhưng quần chúng xúm vào xem trò vui lại không thành vấn đề. Ai cũng có một tâm hồn nhiều chuyện, ai cũng không khỏi là phạm nhân.

“Được rồi.” người đàn ông trung niên lại khá bình tĩnh không nhìn đến đám người tụ tập, gật gật đầu: “Nếu đã nói ví tiền này là của cậu, vậy cậu có thể nói ra bên trong có bao nhiêu tiền không?”

Thăng nhóc sùng sốt, tiện đà cười châm chọc: “Ông nói giỡn sao? hiện tại mọi người đều khá giả, đi trên đường thuận tay có thể mua ít đồ lặt vặt linh tinh. Có mấy người có thể nhớ được bên trong ví là bao nhiêu tiền đâu chứ?”

Lời này nhìn thì như từ chối nhưng cũng không hẳn là quá đáng. Đường Cần đứng một bên âm thầm gật cái đầu, ngoài tình huống đặc thù trước mắt, trước kia hẳn cũng chưa bao giờ nhớ số tiền mang trên người.

“Vậy con số đại khái chắc cậu phải biết?” Người đàn ông trung niên cũng cười trào phúng: “Cho dù không nhớ tiền lẻ, thì số lớn cũng phải nhớ chứ nhỉ.”

“Không nhớ rõ, chừng một ngàn thì phải.” Thăng nhóc nói được rất chắc chắn, tuy rằng không mở ra nhưng nhìn đến độ dày của cái ví, đám quần chúng cũng đoán cỡ chừng đó.

Người đàn ông trung niên gật đầu: “Được lắm, không tính tiền lẻ, tôi đoán chừng hai trăm vạn.”

“Phụt...”

Đường Cần phun một cái, tròng lớn đôi mắt không thể tin được nhìn ông ta. Phản ứng đầu tiên chính là nghĩ đối phương có bệnh.

Hai trăm vạn nha, đừng nói một cái ví tiền kích cỡ thông thường, phòng chừng lấy cái túi du lịch đến chứa còn không đủ.

Thăng nhóc hiển nhiên cũng nghĩ giống Đường Cần, kinh ngạc nhìn người đàn ông như nhìn người ngoài hành tinh.

Đám quần chúng ò lên, cảm xúc của mọi người không thể ức chế mà tăng vọt. Chó cò cũng đôi tư thế từ ngòai thành đứng, nhe răng gầm gừ hai tiếng, chân sau khom xuống, lấy trớn chờ vọt lên.

“...Đầu óc có bệnh sao.” Thăng nhóc không nói gì nhìn người đàn ông vài giây, buồn bực muốn phui tay bỏ đi.

Không ngờ là, người đàn ông tay nhanh như chớp vuron ra vạn, kéo cổ thăng nhóc lui về phía sau. Đồng thời thừa dịp đối phương buông lỏng, lấy thế sét đánh giật ví tiền trong tay cậu.

Đám quần chúng ò lên, ông ta cầm ví tiền lùi ra sau vài bước, thăng nhóc che cổ phần nộ: “Trả ví tiền cho tôi!”

“không vội.” Người đàn ông trung niên chậm rãi mở ví tiền, hai ngón tay hướng vào trong kẹp ra một thứ: “Chúng ta xem thử ai đoán trúng cái đã.”

Sau khi ngón tay rút ra, tờ séc đóng đưa hiện ra trước mắt mọi người.

Xem nào nhiệt thật sự không sợ chết, có người anh em đứng gần ông ta lon ton chạy qua nhìn một cái, sau đó kinh hô: “Đúng là hai trăm vạn.”

Vậy là ai đúng ai sai đã rõ, người anh em kia đám quần chúng cũng quen thuộc, là giáo viên thể dục, thường hướng dẫn các cụ già múa thể dưỡng sinh ở công viên, bộ dạng rất tinh thần, thân thể cũng tốt, thu nhập không tệ, khuyết điểm duy nhất là lẩm nhồm không kém các bà các chị... Vừa nghe người này nói như vậy, tất cả mọi người không ai nghi ngờ độ chân thật trong lời anh ta.

Thế cục biến hóa trong nháy mắt, thăng nhóc bị đám người vây quanh chỉ trỏ, thậm chí còn có người đề nghị dẫn lên công an. Mắt thấy khuôn mặt lát xanh lát trắng đảo dạt cảm xúc của nó, người đàn ông trung niên không tính tiếp tục ở lại mở rộng chính nghĩa, cầm lại ví tiền, hừ lạnh muốn xoay người bỏ đi.

Không ngờ là, thăng nhóc còn tàn nhẫn hơn so với tưởng tượng của mọi người, đã bị vạch trần, thì thà không làm, đã làm phải đến cùng, hét to một tiếng, vài tên côn đồ trong đám quần chúng nhảy ra, vọt đến hướng người đàn ông, khiến chung quanh kinh hô một mảnh.

Mấy kẻ này chính là nhóm trộm cắp bấy lâu, nhóm chia làm hai bộ phận, một là chuyên xài kỹ thuật, do những kẻ khéo tay, diện mạo đoan chính hành động. Thứ hai là đội hộ vệ do đám côn đồ tạo thành, phần tử này không sợ lộ mặt, một khi bên xài kỹ thuật thất thủ, liền bật người ra tay tạo hỗn loạn che dấu cho kẻ kia lên đi, cũng dạy cho người mất của một trận, sau này không nên hành động thiếu suy nghĩ.

Trước đây hai tổ phân công phối hợp đều rất thuận lợi, ngẫu nhiên có tình huống như hôm nay cũng rất nhanh đề xuống được.

nhưng hiển nhiên lần này bọn họ sẽ không may mắn đến thế, không biết từ đâu truyền đến một tiếng “ba” gãy giòn, chỉ thấy một thân ảnh màu vàng đất nhảy chồm vọt đến, người chung quanh cơ hồ hoa mắt, nhất là Đường Cần, cảm giác như bên người mình xẹt qua một trận gió, tiếp theo đã thấy một con chó cò hết sức quen mắt xuất hiện bên người đàn ông trung niên cũng chính là trung tâm vòng vây của đám côn đồ.

Sau đó Đường Cần cảm thấy bản thân đang xem phim 3d, một con ma thú tàn bạo tấn công đám vật hi sinh yếu ớt bé bỏng, nâng vuốt tung giữa hai

chân, một thanh niên dễ dàng bị đá ra xa hai mét, hoặc miêu tả nhẹ nhàng hơn – một vuốt ưu nhã nâng lên, trên thân tên xui xẻo nào đó hiện lên ba đường vết máu... Đây tuyệt đối là đàn áp bạo ngược không đường phản kháng.

Hình ảnh đám côn đồ nhìn đến có hạn hơn Đường Cần, trong mắt người người cơ hồ chỉ kịp bắt được tàn ảnh của một sinh vật siêu việt len lỏi trong đám người, còn đang ngây người thì lập tức cảm giác được một lực lượng nào đó ập tới trên, hoặc là một đợt đau đớn bén nhọn bỗng nhiên cào nát da thịt.

Rất nhanh, đám côn đồ bị đánh thất linh bát lạc, quần chúng xung quanh nhìn một màn khó tin này lại rối loạn, tiếp theo không biết fan bí mật nào đã nhận ra chó cò, kinh hô: “Đây không phải là con chó cò từng bắt tội phạm cướp ngân hàng ở quảng trường đây sao!”

Trong một mảnh yên lặng ngắn ngủi chỉ có thể nghe được tiếng kêu cha gọi mẹ thảm thiết của đám côn đồ, chẳng bao lâu sau, nhắc lên một thể kinh hô rào rạt: “Oa!”

“A!”

“Thật không vậy trời!”

“Trâu bò!”

...

Đường Cần yên lặng. Khóe miệng của hắn không tự giác co giật vài cái, đột nhiên có chút không muốn đi tìm hiểu thâm ý trong lời những người này — ngay khi hắn vẫn còn nghĩ bên cạnh mình còn có một người bình thường... không, động vật bình thường, đã kích lại đến thật đột ngột.

Nhất là chú ý đến dây dắt bị đứt tong teng trên cổ chó cò, cái mà dày đến mức có dùng dao cũng phải cứa vài phút mới đứt. Đường Cần lại khắc sâu cảm nhận được sự kì diệu của thế giới.

Thằng nhóc móc túi sớm bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ đến tái mặt, thừa dịp khi ánh mắt mọi người đều hướng về chó cò, lặng lẽ bỏ chạy.

Đường Cần vẫn đang ở trong khiếp sợ, chó cò còn đang bật chế độ chiến đấu, quần chúng còn đang hoan hô.... Người duy nhất chú ý đến một màn này chỉ có người đàn ông trung niên bị đẩy ra khỏi trung tâm kia.

Nhiu mày nhìn bóng dáng thằng nhóc ẩn vào đám người lần đi, ngón tay ông ta giật giật, nhưng mày, hỏi Đường Cần vì muốn nhìn kĩ chó cò mà bất giác đến gần bên cạnh: “Cậu trai.”

“A?” Đường Cần ngốc ngốc đáp lại, giờ hắn không được tỉnh táo lắm, vẫn còn đang trong quá trình tự chữa trị thể giới quan đã bị chó cò đập nát.

Người đàn ông nho nhã cười cười, hòa ái nói: “Cậu có một đồng tiền không?”

“...” Trong hoảng hốt, Đường Cần cảm thấy câu hỏi này có cảm giác thật quen thuộc: “Không có, vốn có 50 đồng, bị trộm rồi.”

Người đàn ông mắt nhìn bóng dáng đã chạy ra xa chỉ còn cái đầu, ngón tay lại vừa động, ngừng lại vẫn là bình tĩnh, tiếc nuối than nhẹ: “Vậy thì đành bỏ đi.”

“...” Ngay cả phản ứng kiểu này cũng mẹ nó thật quen thuộc nha....

Đường Cần hết sức không nói gì.

....

chó cò dừng mảnh phi phạm tái hiện giang hồ, sau lần bắt được cướp ngân hàng lại đập tan được một nhóm móc túi có tổ chức... Tuy rằng đám côn đồ ở hiện trường cũng không phải là toàn bộ thành viên, tuy rằng thủ phạm ra tay đã bỏ trốn mất dạng. Nhưng chiến tích huy hoàng vẫn khiến một mảnh dân chúng bàn tán xôn xao.

Sau khi đập bẹp đám côn đồ, chó cò lại trở về một bộ ỉu xiu, thong thả bước đi đến bên cạnh Đường Cần, nhưng những người ở đây không ai sẽ dám xem nó là một con chó tầm thường nữa.

Có thần khuyển ở đây, đám quần chúng hết sức ủng hộ gọi cảnh sát.

Chờ khi đội tuần cảnh mang công tay vội vàng đến, nhìn đến là một đất ngang dọc “thi thể”.

Đội cảnh sát im lặng nửa phút, dưới sự chỉ dẫn nhiệt tình của quần chúng nhìn thấy được con chó cò lập đại công kia, lại tiếp tục im lặng một phút đồng hồ, có hơi chút thất bại tiêu sái bước đến, ngồi xổm xuống khẽ vuốt đầu chó: “Lại là mày sao.”

Đường Cần túm chặt dây dắt chó đứt im lặng: “...”

Cảnh sát than thở xoa đầu chó chừng ba phút mới lưu luyến không rời đứng lên, chó nghiệp vụ tính là cái gì? Tàng Ngao tính là cái gì? So với con chó cò này quả thực là yếu muốn chết có được hay không!

Lại ngẩng đầu nhìn, phát hiện chủ chó hình như không phải là cô gái lần trước, cảnh sát không khỏi có chút kinh ngạc: “Chó này đổi chủ sao?”

“...Tôi chỉ dắt đi dạo giúp bạn.” Đường Cần hết sức ưu thương nhìn xa xăm.

Cảnh sát hiểu rõ gật đầu: “Khó trách, tôi cũng thấy cô gái kia hẳn là không nỡ bỏ con chó lợi hại thế này.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Tiểu Khương trở về

Một lần hai lần, nhóm cảnh sát không khỏi nổi lên hứng thú với thực lực siêu quần của con chó cò này.

Trong quá trình theo cảnh sát về đồn ghi lại khẩu cung, người đàn ông một bộ dáng rất thích thú chó cò, ghi chép xong cũng không vội đi, đầy hào hứng nhìn chăm chăm hồi lâu, ra vẻ rất muốn nuôi một con trong nhà.

“Thiên phú không tệ, nếu có thể rèn luyện một chút nhất định sẽ rất lợi hại.” Người đàn ông trung niên không tiếc lời tán dương: “Bạn cậu huấn luyện con chó này sao?”

“...” Đường Cần hồi tưởng lại cảnh tượng Dương Nghiễn ăn no rảnh rồi không có việc gì làm dắt chó cò ra ngoài dạo một vòng phơi nắng, thật sự ngưỡng mộ để có thể xem đó như huấn luyện: “Hình như là do trời sinh.”

“Không giống lắm” Người đàn ông trung niên vậy mà nghiêm túc: “Vô luận là dạng thiên phú gì đi chăng nữa thì không được huấn luyện nghiêm cẩn cũng đều rất khó phát huy. Nhất là loại chó này...” Nói đến đây lại tầm tắc, nhìn lại một bộ dạng uể oải của chó: “Lúc nó đối phó với đám trộm kia rất có trật tự, một phen chu toàn không chút trầy xước... Phải biết rằng, trong tay người ta lúc đó có cầm ống tuýp. Lại càng khó hơn nữa là bình thường nó còn biết nguy trang một bộ dáng vô hại. Cậu xem, nếu không phải chúng ta biết nó lợi hại từ đầu thì ai sẽ đi mà đề phòng một con chó cò lười nhác vậy?” Xuất kỳ bất ý, khác địch chế thắng... Ông ta kiên định cho rằng mánh khuyển này tuyệt đối đã trải qua huấn luyện, hơn nữa còn bao gồm chương trình nguy trang.

Tuy rằng...

Đường Cần quả thật hết chỗ nói rồi, hẳn thật muốn nói cho người trước mặt rằng thái độ của con chó bây giờ mới là bình thường, vừa rồi là bùng nổ tiểu vũ trụ, cũng không tồn tại vấn đề nguy trang... Nó vốn là lười.

Anh cảnh sát ở bên cạnh vừa sắp xếp lại lời khai vừa hóng tai nghe chuyện tào lao, nghe người đàn ông nói đến đây cũng nhịn không được xen mồm nói: “Tôi cũng thấy con chó này đã được huấn luyện, chưa nói cái khác, chỉ nói chó nghiệp vụ của chúng tôi đã bị quăng vài con phố.”

Chó nghiệp vụ có khả năng gì? Bất ma túy, điều tra hàng cấm? Đương nhiên chó nghiệp vụ cũng có thể hỗ trợ đuổi bắt phạm nhân, một con chó nghiệp vụ có thể đối phó hai ba người đàn ông trưởng thành nhẹ nhàng, nhưng nói đến đứng giữa mười mấy tên côn đồ cầm ống tuýp. Có là chó nghiệp vụ cũng không dám nói có thể giành được thắng lợi cuối cùng, cho dù có thắng cũng không thể lãnh lặn.

Cho nên sự uy mãnh của chó cò quả thực là vượt qua nhận tri của mọi người, càng đừng nói rất nhiều người ở hiện trường nhìn thấy nó không kiên nhẫn một ngoạm cắn nát vũ khí tấn công đến... Xem dấu răng trên ống tuýp, chúng cảnh sát có thể tưởng tượng được tình hình chiến đấu lúc ấy kịch liệt huyền huyền đến mức nào....

Khen ngợi xong chó nhà người ta, anh cảnh sát đứng lên chuẩn bị tiễn người ra ngoài, thuận tay sờ sờ đầu chó, bỗng nhiên tâm huyết dâng trào: “Người anh em, có thể đề chó nhà anh đến giúp chúng tôi huấn luyện chó nghiệp vụ không?”

“Nó? Giúp các anh huấn luyện?” Đường Cần sững sốt.

“Đừng vậy, không những có thể nâng cao khả năng thực chiến mà còn có tấm gương đi đầu, những chó nghiệp vụ khác hẳn là cũng sẽ có chút tiến bộ.” Cảnh sát càng nghĩ càng thấy mình thật thông minh.

Trông mong những con chó nghiệp vụ trong cục sau khi được mánh khuyển này đối luyện thì hưng hân chừng một nửa nó thôi, về sau có án mạng hay gì gì cũng có chỗ dùng.

“Con chó tốt như vậy, không tận dụng thật lãng phí ‘anh cảnh sát tươi cười mở rộng, vỗ vỗ vai Đường Cần một bộ anh em tốt: “Tôi sẽ báo cáo lên cấp trên, sau đó lại đưa mấy con chó cò về còn non đến tìm nhà anh luyện luyện... Đứng rồi, số điện thoại anh là bao nhiêu?”

“...Lúc này anh không lưu?” Đường Cần thật sự không nói gì.

“A, quên mất.” anh cảnh sát cười có chút ngượng ngùng.

Đường Cần bắt đầu đi phát phát tay: “Tôi thì không sao, nhưng con chó này quả thật không phải của tôi. Nếu các anh vẫn muốn thì cần phải hỏi bạn tôi một tiếng.”

Nếu kéo dài lâu rồi cuộc cũng tạm biệt rồi khỏi. Đừng thấy thái độ của đối phương thân thiết cỡ nào, đồn cảnh sát dù sao cũng là cái nơi có thể tự tại, ở lâu không chừng người ngoài còn nghĩ hấn phạm tội gì nữa.

Trở lại tiệm gốm, bị trường hợp vừa xảy ra hỗn loạn, đối với chuyện chìm không lộ biến hình người phai nhạt đi chút, nhớ việc anh cảnh sát tha thiết nhắc nhở, quay qua “anh bạn” Dương Nghiễn kể lại chuyện hôm nay, thuận tiện tò mò hỏi đối phương con chó này huấn luyện thế nào.

Dương Nghiễn lấy vòng cổ đã đứt của chó có tháo xuống, tùy tay vứt qua một bên, bĩu môi: “Huấn luyện? Đạo này toàn là anh dẫn nó đi dạo, một ngày nó làm cái gì không phải anh rõ nhất sao?”

Đường Cần ngẫm lại cũng đúng, trên cơ bản mình đã sắp thành hộ lý riêng cho thú cưng nhà người ta, ngoài cho ăn cùng tắm rửa không động tay, còn thời gian khác thì kẻ cùng nó thân thiết nhất là bản thân, thoát nhìn đường như không có lịch huấn luyện.

Chẳng lẽ thật sự là do thiên phú?

Trở về nghỉ ngơi trong chốc lát, Phong Tiểu Tiểu ngủ đủ rồi giường, lại gọi cho Diễm Diễm báo ngồi tắc xi đến, gọi luôn Ngao Tiềm, một phòng người quây quần bên nhau ăn cơm.

Trên bàn cơm lại gặp Y Y, Đường Cần không được tự nhiên nghĩ tới một màn phía trước, nhưng vấn đề là tựa hồ không một ai muốn giải thích cho mình, hấn cũng chỉ có thể ghen.

Ra về tự nhiên dời tầm mắt, Đường Cần nhìn cái bàn, sừng sốt: “Nghê Nhân Giai cùng Nghê Nhân Ất không được ăn cơm?”

Động tác của Phong Tiểu Tiểu khựng lại trong một khoảng khắc: “Bọn họ không ăn cùng chúng ta.”

“Vì sao chứ?” Đường Cần khó hiểu.

Trước kia chỉ có một mình Nghê Nhân Giai còn chưa nói, tượng đất linh trí rất thấp, vừa không nói chuyện cũng sẽ không hay lác lư trước mặt mọi người, cảm giác tồn tại cực kì thấp, thường xuyên một... không... không ai chú ý đến sự tồn tại của nó.

Chẳng qua Nghê Nhân Ất lại khác, tuy rằng phong cách hành sự cũng điệu thấp, nhưng bắt đầu đi là đối phương lại có một chiều cao không thấp.

Đường Cần cho rằng một kẻ ăn không uống không như mình mà vẫn có thể ngồi vào bàn cơm, thì cùng là nhân viên cửa hàng giống YY, hai anh em Nghê theo ý không nên bị bài xích mới phải.

Chẳng lẽ là vì bộ dạng của họ xấu?

Không ai trả lời nghi hoặc dưới đáy lòng Đường Cần, hấn cũng chỉ có thể bỏ qua.

Ăn cơm xong là thời gian hoạt động tự do, Y Y rử chén, Đường Cần trầm tư suy nghĩ các loại chuyện đã xảy ra cả ngày, Diễm Diễm xum xoe với Ngao Tiềm như thường lệ, Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn tiến vào chiến tranh giành điều khiển ti vi....

Mới vừa cướp được điều khiển từ xa còn chưa kịp chuyển kênh, đi động của Phong Tiểu Tiểu kêu vang.

“Tiểu Khương?” Phong Tiểu Tiểu bắt điện thoại, vừa sơ sẩy, điều khiển từ xa đổi chủ trong nháy mắt.

Bất mãn trừng qua một cái, Phong Tiểu Tiểu bĩu môi, tiếp tục nói chuyện: “Cậu đi công tác về rồi?”

Dương Nghiễn vận nhỏ âm thanh, giọng Khương Lễ đầu bên kia vẫn ngượng ngùng như trước: “Ừ, mình mang về cho cậu chút quà, không biết cậu có thích không... Vốn tính hôm nay đến chỗ cậu, nhưng mà ban chiều ba ba đề lễ ít thời gian, tối về trễ, cho nên sáng mai bọn mình sẽ ghé.”

“Quen thân như vậy rồi còn khách sáo làm chi.” Phong Tiểu Tiểu không sao cả: “Dù sao cậu đến vừa lúc, nếu sớm mấy ngày thì mình cũng không ở trong tiệm, vừa trở về trưa nay.”

Khương Lễ kinh ngạc nói: “Có chuyện gì sao?”

“Không phải chuyện lớn, anh Ngao đi lấy lại ít đồ dùng cá nhân.” Phong Tiểu Tiểu nhìn Đường Cần, qua loa lướt qua đề tài này: “À, bên mình có chút chuyện cần cậu giúp, chú Khương sẽ không phiền chứ?”

“Chuyện của cậu chính là chuyện của mình.” Khương Lễ vội biểu lộ lòng trung thành: “Tiểu Tiểu không cần khách sáo như vậy, thật ra cậu gọi ba cũng...”

Phong Tiểu Tiểu thẳng thừng đánh gãy: “Không ngại là được rồi, phiền cậu nói giúp bọn mình một tiếng.”

Vì có Đường Cần ngồi bên cạnh, rất nhiều từ không tiện nói thẳng, Phong Tiểu Tiểu chỉ có thể lấy chút chuyện không quan trọng nói vài câu giết thời gian, được vài phút cũng đã kể gần hết chuyện gần đây, đến khi thật hết chuyện mới không đếm xỉa đến Khương Lễ lưu luyến không rời, mạnh mẽ cúp điện thoại.

Dương Nghiễn liếc đến một mắt, thấy Phong Tiểu Tiểu cúp di động, mới ấn điều khiển tăng âm lượng ti vi, thuận tiện hỏi: “Khi nào Tiểu Khương qua?”

Đường Cần lòng còn sợ hãi nhớ lại thiếu niên nhìn như thanh tú mà ra tay tàn nhẫn kia, cái gai khó nhai như vậy cũng đã trở lại?”

“Giữa trưa mai, ba cậu ấy cũng đến.” Phong Tiểu Tiểu nhìn Đường Cần, người sau mặc danh kì diệu.

Dương Nghiễn nghe được tin tức chính xác, trong lòng chưa nói đến trút được gánh nặng nhưng thở phào một cái cũng là khẳng định. Đối thành ai khi bị một sát thủ quần quít ngày qua ngày như thế cũng sẽ không được tự nhiên, tuy nói bản thân chắc chắn sẽ không dính chiêu của đối phương, hơn nữa có dính cũng sẽ không chết. Nhưng phiền toái đỡ hơn, ai cũng muốn sống cuộc sống thoải mái một chút.

Gật gật đầu, Dương Nghiễn vừa lòng nói: “Đến là tốt rồi, vừa lúc mọi chuyện cũng sắp rõ ràng, chúng ta cũng rảnh tay đi làm chuyện khác” nói xong cũng nhìn qua Đường Cần, người sau lại càng nghi hoặc —— hai tên này có tật xấu?

Hắn không quá quen thuộc với tiểu Khương, mắc mớ gì nhắc tới cậu ta một tiếng lại liếc mình một cái?

Đường Cần khó hiểu, đơn giản không chăm chăm đi tìm đáp án, Ngao Tiềm nghe nói Hao Thiên Khuyển hôm nay ra ngoài đánh nhau, lúc này đang cẩn thận kiểm tra tình huống trên người nó, sau khi không phát hiện vết thương thuận tiện lại sơ kiểm sức khỏe: “Trạng thái không tồi, chó anh Hai nuôi quả nhiên không tầm thường...đúng rồi, còn nghe nói có cảnh sát muốn mời Alexander đặc huấn cho chó nghiệp vụ phải không?”

“Không có hứng thú” Dương Nghiễn lười nhác tựa vào trên sofa đáp: “Trong nhà lại không thiếu chút tiền huấn luyện ấy, chém giết bát com của người khác làm gì?” Lại nói uy phong hùng dũng của Hao Thiên Khuyển là vấn đề huyết thống, căn bản không có biện pháp huấn luyện. Nếu cảnh sát tính chọn ra mấy con chó cái ra lai giống, nói thật, mục đích được đòi sau xuất sắc là rất nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Kí Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Chú Khương

Chỉ còn một đêm nữa là đến khoảnh khắc cha con họ Khương lấy thân phận siêu sao Thiên Vương trong giới sát thủ giúp mình san bằng Đường Cần, Dương Nghiễn cũng không muốn ở một đêm cuối cùng này lại đi khiêu chiến một tâm lòng nóng hổi đầy nhiệt huyết của Đường Cần, vì thế xem xong ti vi quyết đoán tạm biệt đi thuê khách sạn.

Đường Cần u oán nhìn mục tiêu rời đi, làm sát thủ từng ấy năm, đây vẫn là lần đầu tiên gặp được loại quần cảnh này, mục tiêu rõ ràng là đơn độc mà vẫn không thể ra tay.

“Anh muốn làm gì?” Phong Tiểu Tiểu ở đằng sau hỏi Đường Cần đang tựa cửa quyền luyến không thôi.

Đường Cần sâu kín ngoái đầu lại, trong lòng buồn bực không biết tìm ai giải bày tâm sự.

“Sắp đóng cửa rồi, nếu không vào thì có bị bỏ ở ngoài tôi cũng mặc kệ đấy.” Phong Tiểu Tiểu không kiên nhẫn thúc giục

Đường Cần ưu thương ngẩng 45 độ ngưỡng vọng sao trời —— bản thân là sát thủ, sát thủ phải cao ngạo, cô lãnh, làm theo ý mình, coi thường cuộc đời, chưa từng nghe đến sát thủ nào thảm hơn bản thân phải lưu lạc đến mức bị tiểu nữ sinh đến dạy dỗ, thật buồn bực là hắn còn ăn nhờ ở đậu, trơ mắt nhìn mục tiêu một thân một mình rời đi không nói, còn phải vì không lưu lạc đầu đường mà không thể nhìn...

“Nhanh lên, hôm nay đến phiên anh giặt quần áo!!”

Phong Tiểu Tiểu rút cuộc nổi giận.

Đường Cần rút cuộc vừa khóc vừa chạy.

Lại bình an vượt qua một đêm, giữa trưa ngày mai Dương Nghiễn mới đến tiệm gốm gặp mọi người. Vừa mới ngồi xuống còn chưa kịp nói mấy câu, thậm chí Đường Cần còn chưa kịp vui sướng, cửa tiệm bị tiểu Khương đẩy ra.

“Tiểu Tiểu~~~~” tiểu Khương ngược ngừng mà thăm tình hô một tiếng, thuận lợi giành được sự chú ý toàn trường cộng thêm một đợt rùng mình của Đường Cần.

Phong Tiểu Tiểu nhìn người đứng ở cửa, trên tay bao lớn bao nhỏ, lại xách túi du lịch thoạt nhìn cộng lại cũng phải vài chục cân, phản xạ kinh tởm: “Cậu mang cái gì thế?”

“Thỏ sẩn” Khương Lễ ngại ngùng cười cười, xách đồ vào cửa, hướng về Phong Tiểu Tiểu khoe thành tích: “Chủ yếu là chút hoa quả khô, có thể bỏ tủ lạnh từ từ ăn.”

Phong Tiểu Tiểu cạn lời, nhìn cảnh tượng mấy cái túi chồng lên nhau cao bằng nửa người: “Vấn đề là em không có tủ lạnh bự như vậy đâu đại ca.”

“A!?” Khương Lễ sững sốt một chút, sau đó ỉu xiu như đứa bé làm sai chuyện: “Vây, vậy làm sao đây? Hay là bây giờ mình đi mua thêm cái tủ lạnh cỡ bự?”

Phong Tiểu Tiểu thật không có cách nào với loại người đơn thuần như thế này, rõ ràng trực tiếp chia chia nhà sau: “Bỏ đi, cậu thả mấy thứ này vào bên trong, rồi mình tìm chỗ cất sau.”

Ngoài Đường Cần cùng Diễm Diễm thì những người ở đây đều quen thuộc với Khương Lễ, Ngao Tiềm lúc này còn đang bận trang hoàng cửa hàng, không rảnh đến đây nhiều chuyện, vì thế Khương Lễ tự nhiên như ở nhà xách đồ vào bên trong.

Diễm Diễm cắn miếng táo, miệng nhai nhai nhìn Đường Cần cùng Dương Nghiễn, khi cả bọn vào nhà sau thì nhin không được, hạ giọng đến bên tai Đường Cần: “Quan hệ tam giác?”

Làm một tiểu Tam chuyên nghiệp, Diễm Diễm không nói chắc rằng rõ ràng thần thái tâm lý của đàn ông như lòng bàn tay nhưng tự nhận vẫn nhìn ra được vài phần. Vị tiểu Khương này vừa nhìn là thấy đối xử với Phong Tiểu Tiểu không tầm thường, vấn đề là ở giữa lại còn một Dương Nghiễn.

Nếu nói không khí giữa ba người này giương cung bạt kiếm hay là xấu hổ thì thôi, quái lạ là tiểu Khương tựa hồ cũng không để ý có đàn ông lạ ở bên cạnh cô gái mình thích, nhân vật trong tin đồn có mối quan hệ người yêu với Dương Nghiễn là Phong Tiểu Tiểu cũng không hề kiêng dè “người theo đuổi” trước mặt “bạn trai của mình... Đây rồi cuộc là chuyện gì?

Đường Cần buồn bực liếc Diễm Diễm một cái, các bà các chị thì thích nhất mấy thứ lông gà vô tội này, người sáng suốt nhìn vào đã thấy ba người này thay vì nói là mối quan hệ tình yêu tam giác thì đồng bạn là chuẩn xác hơn.

Trong lòng Đường Cần, vị trí của đồng bạn khác với bạn bè, với người giang hồ mà nói, kẻ có thể được gọi là đồng bạn vậy nhất định phải là mối quan hệ sinh mạng, không phải vì giao tình tốt đến cái dạng nào, mà bởi mọi người vì cái nguyên nhân đặc thù hoặc là trong cái vòng lẩn quẩn hạn định mà liên hệ chặt chẽ với nhau.

Hiện tại Đường Cần càng quan tâm hơn là lai lịch của tiểu Khương, lúc trước đôi phương lộ ra một lần bản lĩnh. Khi ấy Đường Cần chỉ lo rung động, rung động vài ngày mới cảm giác được. Giang hồ hiện giờ không thể so với trước, nhưng nói dù sao người trong giang hồ cũng mạnh hơn người thường nhiều.

Thân thủ Khương Lễ nhìn không kém, càng khó nữa là có mùi gia học sâu xa, không phải phần tử côn đồ bình thường đương thời. Nói thẳng ra chính là độc môn truyền thừa trong nhà người ta... Vì thế vấn đề đến đây, nếu là truyền thừa gia tộc như vậy hẳn tổ tiên của đôi phương cũng có nội tình, nhưng kì quái chính là mình ở trong vòng lẩn quẩn này không nhớ có người họ Khương.

Diễm này khiến cho Đường Cần cổ kị hơn, phán đoán như thế cho nên đối với Khương Lễ hẳn luôn giữ vài phần dè chừng.

...

Cất xong đồ, Phong Tiểu Tiểu tiếp đón Khương Lễ ngồi xuống sofa, cửa hàng đằng trước ngoài YY ra thì mọi người cũng đã vào, đều tự tìm chỗ ngồi xuống, Phong Tiểu Tiểu mở miệng nói: “Không phải nói ba cậu cũng đến sao?”

Khương Lễ nhận li nước Phong Tiểu Tiểu đưa đến hạnh phúc cảm ơn một tiếng, sau đó ngoan ngoãn đáp: “Ba còn trong chợ thú cưng, ông ấy đột nhiên muốn nuôi ít động vật, cho nên sáng sớm đã ra ngoài để mình đến trước.”

“Nuôi thú cưng?” Phong Tiểu Tiểu kì lạ, nếu là nhà giàu bình thường dưỡng một con thú quý hiếm thể hiện thân phận địa vị cũng không kì quái, vấn đề nghề nghiệp của đôi phương là sát thủ, sao tự nhiên lại có lòng muốn nuôi một con thú cưng không để làm gì cùng vô dụng?

Cho ăn, tắm rửa, huấn luyện, dắt đi dạo, mẩu chốt nữa là trong quá trình này phải để thú cưng nhận biết đâu là chủ nhân của nó... Những thứ này đều là công việc hao tốn thời gian, càng không thể nhờ hết vào người khác, nếu không thì có nuôi hay không cũng như nhau.

Ba của tiểu Khương sao tự nhiên tâm huyết dâng trào?

Chẳng lẽ đôi phương đã bắt đầu chuẩn bị cho cuộc sống đường lão sau khi về hưu chăng?

Nghĩ như vậy, Phong Tiểu Tiểu cũng hỏi như vậy, không ngờ Khương Lễ cũng một bộ dáng buồn bực, tựa hồ không quá chú ý đến suy tính của ba mình: “Mình cũng không biết, hình như tự nhiên ba nghĩ ra... ông còn nói muốn nuôi một con thật hung mãnh, trải qua huấn luyện hẳn không kém hơn thú hạ bình thường trong nhà, khi dùng cũng đảm bảo hơn người một chút.”

“...” Thú hạ bình thường nhà các người căn bản là không thể thua một con súc sinh được, trừ phi ba cậu nuôi cá mập... Phong Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ: “Ba

cậu muốn nuôi con gì?”

“Không biết nữa, hình như bước đầu muốn thử nuôi chó, nói là trung thành hơn nữa tiềm lực lớn hơn nhiều so với tương tượng.” Khương Lễ gật đầu.

Phong Tiểu Tiểu cạ lời với tư tưởng của Khương ba : “...Bỏ đi, cậu hỏi lại khi nào chú ấy đến để bọn mình chuẩn bị cơm trưa.”

Khương Lễ cầm di động gọi qua, chuyển lời Phong Tiểu Tiểu, dạ vài tiếng sau quay đầu: “Sắp đến rồi, ba ba đã mua xong.”

Nghe đến đó, Dương Nghiễn cũng có vài phản hứng thú: “chọn được rồi? Ba cậu chọn cái gì?”

“hình như là xuyên xuyên...” cũng chính là thứ người ta gọi là chó tạp giao.

Một phòng im lặng, hơn nữa là hai người Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn vốn biết nghề nghiệp nhà Khương Lễ càng bị đả kích.

...

Nửa tiếng sau, thức ăn nấu được chừng một nửa, Khương ba rút cuộc khoan thai dắt một con chó cỏ màu vàng đất đến.

Thấy được người đàn ông trung niên Y Y dẫn vào, Đường Cần sững sốt: “Là chú?”

Người này đúng là người đàn ông bị móc túi bên đường hôm qua, không ngờ thể giới nhỏ như vậy, hôm trước mới tạm biệt hôm nay lại gặp mặt.

Nhìn thần sắc cũng có chút kinh ngạc của ông ta, Đường Cần bỗng nhiên bừng tỉnh đại ngộ hiểu ra nguyên nhân vì sao người ta sẽ nuôi một con chó tạp giao, không ngờ lại là một nạn nhân bị chó của Dương Nghiễn ảnh hưởng, giống như phong trào lừa nóng nuôi chó cỏ ở khu này lúc trước vậy, phàm là người thấy qua một mặt đừng cảm thiện chiến của chó cỏ, sẽ không có người nào không muốn nuôi một mảnh khuyến như thế.

Đầu tư ít, lợi nhuận cao...không hứng thú mới là phản ứng không bình thường.

Người đàn ông trung niên sững sốt cũng rất nhanh trở lại bình thường, chào hỏi gật đầu cười: “Chàng trai trẻ không có được một đồng, lại gặp rồi.”

“...”

Phong Tiểu Tiểu kinh ngạc: “Hai người gặp nhau rồi?” Sau đó quay sang Đường Cần, biểu tình cổ quái không nói nên lời: “Hôm qua chú ấy hỏi cậu một đồng tiền?”

Dương Nghiễn che miệng ho khan hai tiếng, Đường Cần vừa xấu hổ vừa quần bách hỗn loạn khó hiểu: “Đúng vậy, hôm qua ví tiền tôi bị móc, vốn vừa mới mượn bạn được 50 đồng.”

Phong Tiểu Tiểu thổn thức vỗ vai, thật sự khích lệ trước sự nghèo khó của đối phương: “Ừ, không tiền là chuyện tốt, xã hội không có tiền yên ổn hơn.”

“???”

Người trung niên không có ý ôn chuyện cùng Đường Cần, ánh mắt từ lúc Phong Tiểu Tiểu chen vào đã rơi trên người cô: “Cháu là Phong Tiểu Tiểu phải không? Thăng con nhà chủ thường xuyên nhắc đến cháu.”

Khương Lễ ngượng ngừng cúi đầu, Phong Tiểu Tiểu vẫn tự nhiên hào phóng: “Chào chú Khương cháu là bạn học của tiểu Khương.”

“Không chỉ là bạn học, mọi người sai này còn là đồng bạn, không cần khách sáo với chú như vậy làm gì.” Khương ba sẽ không nói chuyện khách khí với Phong Tiểu Tiểu, gật gật đầu với Dương Nghiễn đứng bên cạnh, lại nhìn một vòng lời ra hai kẻ không nằm trong kế hoạch là Đường Cần cùng Điềm Điềm, hỏi: “Có tiện nói chuyện với chú sao? Hai vị này là?”

“Bạn bè bình thường...chuyện này ăn cơm xong hẳn bàn đi.” Phong Tiểu Tiểu rất nhanh bày tỏ kế hoạch, Khương ba hiểu rõ, chuyển vào nội dung nói chuyện bình thường: “Được rồi” ngừng lại một chút nhìn con chó cỏ lười nhác bên người Dương Nghiễn, tự hỏi trong chốc lát sau hiểu rõ: “Xem ra đây là Dương Nghiễn...cùng chó của cậu?”

Khương Lễ vội chen vào nói: “Đúng vậy ba, còn có con chim sẻ, lúc này có lẽ đang bay bên ngoài không ở nhà.”

Khương ba tiếc nuối gật gật đầu: “Nói như vậy kế hoạch huấn luyện chó của ba có thể thất bại rồi.”

Vốn nghĩ chó cỏ có tiềm năng bùng nổ, nhưng nếu là Hao Thiên Khuyến bên người Nhị Lang thần, vậy thì không liên quan gì đến giống chó rồi. Ba Khương có chút mất mát cúi đầu nhìn chó đất trong tay—con này cũng lắm được nòi lâu.

Chương 83: Giải quyết phiền toái

Thức ăn rất nhanh lên bàn. Nếu đã có người ngoài ở đây thì đương nhiên là nên ngâm miệng ăn cơm trước đã.

Cơm nước xong ngồi ở phòng khách làm màu một chút, hai cha con nhà Khương cùng hai người Phong Tiểu Tiểu bắt đầu dờn trận địa, trước khi đi còn thuận tay kéo theo bé Đường Cần.

Điềm Điềm ôm bụng ngồi trên sofa ăn trái cây, kì quái nhìn Y Y tiếp tục công trình giám sát như thường lệ...Người sau làm việc này càng lúc càng chuyên nghiệp, phàm là thấy Phong Tiểu Tiểu hoặc Dương Nghiễn mang ai đi mật đàm thì sẽ thật thuận tay kéo những người không liên quan ngồi hết vào sofa...Nhìn Y Y, Điềm Điềm tò mò: “Sao tiểu Đường cũng vào theo vậy?”

Bạn tốt lâu ngày không gặp cùng phụ huynh của người ta, một người ngoài như Đường Cần đi theo náo nhiệt cái gì?

“Không biết” Y Y rất quen thuộc lắc đầu giả ngu. Chuyện không thể nói ra nhiều lắm, cô lại không biết bịa có gì, rõ ràng giả ngu là tiện nhất, có hỏi thế nào đi nữa cũng không biết gì hết.

Điềm Điềm càng nghĩ càng tò mò: “Chẳng lẽ chú Khương cùng Đường Cần kia vừa gặp đã thân?”

“Không biết.”

“Nhưng như vậy cũng không đúng nha, đang làm khách trong nhà người ta mà, có mối gặp như thân đi chẳng nữa cũng không thể kéo khách của mình cũng đi theo.”

“Không biết.”

“Hơn nữa người mở miệng còn không phải là chú Khương mà còn là Phong Tiểu Tiểu...”

Điềm Điềm cũng quen rồi, căn bản không trông cậy vào Y Y có thể cho được câu trả lời, tự mình lăm băm đoán mò là được, giết thời gian.

Mà lúc này không chỉ có Điềm Điềm ở ngoài cửa, mà Đường Cần bên trong phòng cũng nghi hoặc cực kì.

Phong Tiểu Tiểu đưa mấy người vào xong, rót mấy ly nước, tiếp đón mọi người ngồi xuống, cũng không giải thích mà lấy mấy tính khởi động, cười cười với ba Khương: “Chú Khương chờ chút, chuyện chúng ta từ từ nói sau, anh Hai đang có việc phiền toái muốn nhờ chú giúp một tay.”

Khương ba cảm li, nho nhã cười, liếc Dương Nghiễn một cái, gật đầu: “Chuyện của tiểu Dương chú đương nhiên sẽ giúp, dù sao hai đứa cũng là đồng bạn của thằng bé nhà này, giúp đỡ lẫn nhau mới phải...Nhưng có điều nếu khó giải quyết thì cần đưa đơn đặt hàng. Công tư phải rõ ràng.”

“Tuyệt đối không khó giải quyết, chỉ cần một câu của ngài thôi.” Phong Tiểu Tiểu cười tủm tỉm, mấy tính khởi động xong, mười ngón tay lạch cạch ấn phím, đăng nhập một trang web mà mọi người ở đây đều hết sức quen mắt.

Tiếp theo cũng không nhìn biểu tình trờng mắt ốc như thấy qui của Đường Cần, lại đánh một chuỗi mã. Trang diễn đàn kĩ thuật ban đầu đã đổi thành trang sát thủ tự do.

Đường Cần che miệng suyết thét lên sợ hãi, nhìn xem cha con nhà Khương, nhìn nhìn lại Dương Nghiễn, đều mang thái độ tự nhiên bình tĩnh không ngoại lệ, hiển nhiên cũng là người trong vòng....Nói như vậy, chẳng lẽ là mình nhận trúng đơn hàng giết đồng nghiệp?!

Giới sát thủ không có qui định thành văn, trong giao dịch nếu gặp phải trường hợp song phương mâu thuẫn bất đồng quan điểm thì phải là lấy việc chung là trọng, sau đó rồi có cần ra tay thì nhất định cũng sẽ không chút lưu tình.

Nhưng ngược lại, nếu có ai đó thuê một sát thủ đi giết một sát thủ, vậy là phạm vào vùng cấm.

Công việc có khuôn phép của công việc, giữa sát thủ tuy sẽ không giữ mối quan hệ thân thiện, nhưng cũng sẽ không đối địch nhau nếu không cần thiết, trừ khi là được quốc gia hoặc các tổ chức sát thủ thuê để loại bỏ những sát thủ phụ chuyên dụng thuộc về các tổ chức khác, nếu không dù là sát thủ tự do hay chuyên nghiệp, bình thường đều từ chối những mục tiêu này.

Không biết thì thôi, mà đã biết mà vẫn làm là cố phạm. Sở dĩ có cái qui định như vậy không phải là vì đều là đồng nghiệp nên không có cắn nhau, cắn bảo trì tốt quan hệ. Mà chủ yếu là sợ hai sát thủ đối đầu nhau sẽ gây ra động tĩnh quá lớn.

Đã cùng là loại người kiếm tiền trên sinh mạng kẻ khác, không nghĩ cũng biết, ở phương diện này không ai là đèn càn đầu. Mọi người làm việc đều là vì tiền tài. Khi thân chủ hai bên đối địch nhau cùng thuê hai sát thủ giết chết đối phương, vậy thì phải xem ai nhanh tay hơn. Chậm tay thì thân chủ bị xử lí, lúc đó ụt ụt coi như hủy bỏ, không tất yếu anh chết tôi sống không buông tha.

Quan trọng hơn là, chết khi làm nhiệm vụ thì bị gọi là học nghệ không tinh, xem như tai nạn lao động. Nhưng nếu nguyên nhân là bị giết, thì đó là thù

riêng...

Từng sát thủ đều có vòng luẩn quẩn cùng đồng bọn riêng, ví dụ như chỗ bán công cụ hành nghề quen thuộc, ví dụ như đồng bạn từng hợp tác, lại ví dụ như thể lực đen tối mà có lúc không thể không mượn dùng...Càng là kẻ liều mạng lại càng có thể bán mạng vì bạn bè. Ai cũng không biết một sát thủ sẽ liên lụy ra bao nhiêu phiền toái, đương nhiên, cũng sẽ không ngu đến mức vì một đơn hàng mua bán mà gặp phải nhiều rắc rối, thậm chí còn có chút kiêng kỵ cùng bài xích trường hợp này.

Đường Cần tuy là tự do làm thêm, nhưng luật lệ là luật lệ, cho dù hẳn không có bao nhiêu bạn cũng biết nếu bị đối phương xác nhận ra thì tốt nhất là nhanh chóng hủy bỏ ủy thác để tránh phiền toái, hơn nữa bản thân lại là một kẻ không có chỗ đứng vững chãi trong cái nghề này...Và chỉ vậy thôi Đường Cần cũng biết nguyên nhân vì sao gần đây luôn ra tay bất lợi.

“Mấy người là đồng nghiệp?” Đường Cần bưng tỉnh đại ngộ nhìn xem bốn người, cuối cùng ánh mắt dính ở Dương Nghiễn, hiển nhiên không hiểu tại sao một thái tử nhà cự phú gia sản hàng tỉ lại có hứng thú với cái nghề này...Cũng chính là vì của cải nhà họ Dương mà Đường Cần không hề nghĩ đến hướng đối phương có thể là đồng nghiệp.

Ngay khi hần suy nghĩ, Phong Tiểu Tiểu đã tìm ra bản ủy thác mà lão Hồ đăng lên, lúc này ủy thác in nhãn “Đang tiến hành”, mà người nhận việc là Đường Cần ngồi bên cạnh.

Nghe được câu hỏi, Phong Tiểu Tiểu cười tủm tỉm lắc đầu: “Chỉ có thể tính một nửa, tôi cùng anh Hai là người ngoài vòng tròn, tiểu Khương lại có kinh nghiệm lăn lộn trong vòng hơn.”

Khương Lễ nghe Phong Tiểu Tiểu giới thiệu mình, vội phối hợp lấy ra danh thiếp đưa cho Đường Cần, ngại ngừng cười sau đó cực kì thành thạo: “Nhà tôi là thế gia trăm năm bang hiệu lâu đời, từ ông cố bắt đầu mà phát triển sự nghiệp đến nay cũng không ngừng tiến bộ và đổi mới, hiện giờ đã được xxx sát thủ chuyên nghiệp, đầy đủ chất và lượng cam đoan hoàn thành bất cứ đơn hàng nào với khả năng đạt yêu cầu cùng tốc độ nhanh nhất, trong vòng làm việc được danh tiếng tốt đẹp...”

Khương ba tán thưởng nhìn con mình thao thao bất tuyệt, lâu lâu gật đầu tỏ vẻ phi thường hài lòng với thái độ tràn ngập nhiệt tình của người nổi nghiệp mình.

“...”Đường Cần chết lặng nhận danh thiếp, cúi đầu liếc mắt sau bị ế trụ một cái.

Danh thiếp màu đen viền vàng, thiết kế ngắn gọn mà mạnh mẽ, bên trên thì ngoài một dãy số điện thoại cũng không còn gì khác, thậm chí ngay cả tên cũng không có...Nhưng chưa là gì, làm Đường Cần chú ý nhất là con dấu hoa văn màu bạc trên nền đen. Một cái huy chương, đường văn uốn lượn thần bí, người ngoài nghề nhìn vào chỉ thấy đẹp, nhưng trong giới sát thủ đều biết, đây là gia huy nhà sát thủ đứng đầu thế giới....

Trùng mắt kinh khiếp nhìn danh thiếp 3 phút, sau một lúc lâu Đường Cần mới thờ dãi ngẩng đầu lên, lắc lắc danh thiếp trên tay cười khổ: “Nếu là nhà họ Khương, các người nói sớm không phải là xong rồi sao, tội gì lãng phí thời gian của nhau?”

Hắn không nghĩ ngờ danh thiếp là giả, đối phương nếu đã biết được trang web sát thủ tự do thì dù không phải sát thủ cũng khẳng định là biết rõ về giới sát thủ. Người như vậy không có khả năng sẽ cố ý giả mạo nhãn hiệu của thế gia lâu đời kia, trừ phi bọn họ đã chuẩn bị tốt tâm lí bị người xử lí.

Đường Cần cuối cùng cũng biết vì cái gì mà mấy tên đàn ông vạm vỡ sẽ ăn thăm dưới tay thẳng thóc Khương Lễ nhìn như thanh tú hướng nội này. Chẳng ngờ người ta căn bản không phải là mèo con vô hại, mà là con hổ hung hãn.

Khương Lễ mím môi ngưng ngưng cười cười, lộ ra hai cái má đồng tiền nhàn nhạt: “Ba ba nói ở bên ngoài phải điệu thấp một chút.”

“Chúng tôi cũng không biết anh sẽ hết hi vọng nhanh như vậy.” Phong Tiểu Tiểu tiếp lời, quay đầu giải thích với Khương ba: “Chú Khương, chuyện là như vậy. Lúc trước anh Hai gặp chút phiền toái nhỏ, có đưa con trai nhà quan lớn bị tuyệt tử tuyệt tôn, đồ hết tức khí lên đầu ảnh. Sau lại nghe nói ông ta muốn một tên sát thủ đến xử lí, lại sau đó gặp tiểu Đường...”

Cha con Khương bưng tỉnh đại ngộ, trước họ cũng không biết Đường Cần này là sát thủ. Nguyên bản nhìn phản ứng của Phong Tiểu Tiểu, bọn họ còn tưởng cậu ta là “người một nhà” vừa thức tỉnh, mà không dấu điểm chuyện sát thủ trước mặt đối phương có thể là vì đối phương có việc muốn nhờ... Thái độ của Khương Lễ thật chính trực, một khuôn mặt thanh tú cảm tức nhìn Đường Cần: “Anh bắt nạt Tiểu Tiểu?”

Đường Cần đã muốn khóc, nói chuyện phải nói lương tâm, trong khoảng thời gian này hẳn mới là người bị bắt nạt, làm sao còn có bản lĩnh bắt nạt người khác?

Khương ba cũng hiểu được Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn muốn nhờ giúp đỡ cái gì, trầm ngâm chút: “Tiểu Đường này, dù sao Phong tiểu thư cùng Dương tiên sinh cũng không phải người ngoài. Tuy rằng bọn họ không được tính là người trong vòng luẩn quẩn của chúng ta nhưng quan hệ với con trai chú cũng không nhạt, hơn nữa Phong tiểu thư sau này còn có thể trở thành người một nhà...theo luật mà nói, chú muốn mời cậu cho cái mặt mũi.”

Phong Tiểu Tiểu buồn bực một cái, sao cô lại thành người nhà rồi?

Đường Cần cũng buồn bực, nếu biết trước vụ này nhiều rắc rối như thế thì có nhìn lướt qua hẳn cũng không thêm.

Đổi sắc mặt, Đường Cần bắt đầu mở miệng: “Vốn theo luật, bạn bè của sát thủ không được cho là ở trong phạm vi kiêng kỵ, đương nhiên người nhà thì khác, mặc dù bây giờ Phong tiểu thư cùng các vị chưa có quan hệ gì...Nhưng nếu Khương tiên sinh đã mở lời, tôi không thể làm mất mặt ngài.”

Khương ba vui mừng gật đầu, đẩy mặt từ ái ngồi bên cạnh Đường Cần nhìn đến khi đối phương từ chối ủy thác xong mới thẳng thân ngồi về chỗ.

Dương Nghiễn liên tục không mở lời, chờ máy tính đóng lại mới nói: “Tôi biết vòng giang hồ lẩn quẩn của các anh không đơn giản, nhưng mà anh cũng không cần cảm thấy bị uy hiếp, cho dù vụ ủy thác này có hoàn thành cũng không nhận được đủ tiền thuê đâu. . . Thân chủ của anh là hai người, một người sắp sửa rút phần, một người khác không đủ khả năng chi trả.

Đường Cần lại kinh tủng, lần này hấn cơ hồ nhảy lên khỏi sô pha, cả lăm: “Anh, anh làm sao biết tôi là người giang hồ?!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Kí Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Bữa tiệc

Làm sao mà biết được?!

Dương Nghiễn suốt nửa phút cười ra tiếng, lúc trước ở chung, vì đảm bảo an toàn sinh mạng, 3 lượt Thông Thiên Nhãn mỗi ngày của hấn cơ hồ đều dùng hết cho tên này. Một đoạn thời gian như vậy, đừng nói từ lần đầu tiên đã mò ra tư liệu xuất thân của đối phương, cho dù là chuyện mấy tối nay Đường Cần rảnh rồi nhàm chán lên mạng của gái Dương Nghiễn cũng đọc sạch sẽ không sót một chữ.

QQ * của Đường Cần thật đúng là có bản sắc Đường Môn, gọi là Vô Độc Bất Trượng Phu, chỉ có bốn nhóm, trong đó một nhóm là những người trong giang hồ, ba nhóm khác đều là mấy em gái, một nhóm “Không của được” một nhóm “đang cầu kết” còn một nhóm là” đã chia tay”....

(*) một phần mềm chat

Lúc ở cùng nhau chưa hề thấy thẳng nhóc này mất đi mây lại với cô gái nào, phỏng chừng là áp dụng nguyên tắc đang công tác không tán gái, chẳng ngờ lại là một nhân vật muộn tao** như thế.... Dương Nghiễn cao thấp liếc mắt đánh giá Đường Cần một phen, không nhìn thần sắc suy nghĩ sâu xa của đối phương hừ hừ không chịu giải thích.

(**)kiểu người bề ngoài một đằng mà nội tâm một nẻo, như ngoài lạnh trong nóng ấy.

Nghĩ hấn cũng là người giang hồ? Cũng tốt, dù sao rảnh rồi là rảnh rồi, cứ vận dụng chất xám thông đầu óc còn hơn cứ mãi nghĩ đến việc xử lí hấn thế nào.

Khương ba có chút tò mò: “Giang hồ là ý gì?” Tiếp theo không đợi Đường Cần trả lời, đã tự dấm chiêu: “Tôi nhớ người trong gia tộc khi ra ngoài làm việc có gặp một ít người kì lạ, bọn họ có thứ tính thông, lại không lẫn lộn ngoài đường, tự hình thành một cái vòng nhỏ hẹp, nói chuyện nghĩa khí còn hung hơn còn đồ...”

“Phía chính phủ cũng không biết định nghĩa những người này như thế nào, càng không biết tiêu chuẩn phán đoán người một nhà với họ ra sao. Hơn mười năm trước có một nhóm lính đánh thuê ngó sát một gia đình nông dân quốc tịch Trung Quốc ở biên cảnh, lúc ấy bộ ngoại giao đã yêu cầu đưa ra pháp luật nhưng thực thi lại có chút khó khăn, bởi vì nhóm lính đánh thuê kia cũng không thuộc quân hạt của bất cứ thế lực nào. Sau đó chừng nửa năm, mấy chục thành viên trực thuộc nhóm lính đánh thuê lục tục bị giết sạch, cách thức chết khác nhau, ngay cả mấy quân đoàn có quan hệ cũng gặp những tổn thất ở những mức độ bất đồng, trong vòng nửa năm mấy thủ lĩnh cao tầng cũng bị xử lí...” Khương ba vẽ mặt sâu xa: “Sự kiện lúc ấy khiến hắc bạch lưỡng giới hoảng sợ. Có người chứng kiến bảo rằng tất cả hung thủ đều là người phương Đông, mặc đồ đen... Có hai người bị bắt được, một người không đợi thẩm vấn đã bốc hơi khỏi trại giam nghiêm kín, đến nay không ai biết được thủ đoạn của hấn, một người không chạy thoát đã tự sát, trước khi chết còn thông dong mỉm cười nói rằng các em sẽ giúp hấn báo thù rửa hận... Những người này rất giống từ sĩ***. Có người hoài nghi bọn họ là sát thủ chuyên nghiệp. Lúc ấy bởi vì chuyện là âm ỉ quá, hơn nữa lại là người phương Đông, cho nên từng có người đến hỏi tôi, đáng tiếc những người này ta không biết.”

(***) được hiểu như là những quân nhân chết trận khi đang tại ngũ hoặc những người dừng cảm hi sinh trong khi làm nhiệm vụ gì đó vì dân vì nước kể cả họ không phải là lính.

Đường Cần trầm mặc một lúc lâu, sau đó giương mắt nhìn Dương Nghiễn, lại chuyển hướng Khương ba: ”Người chạy được là Triển gia, chạy không thoát là Niếp gia...Giang hồ quan trọng truyền thừa, toán lính đánh thuê kia diệt một nhà, chặt đứt một gia tộc truyền thừa, tự nhiên sẽ có người đuổi giết báo thù.”

Vụ này trong giang hồ cũng không tính là bí mật, xảy ra từ hơn mười năm trước là chuyện cũ nhưng cũng không hẳn là cũ, trên cơ bản là thế hệ cha chú của Đường Cần đều biết đến.

Khương ba không quá rõ, nhưng nghe hiểu được giang hồ đại khái là chỉ cái vòng lẩn quẩn của những kì nhân dị sĩ mình biết.

Thân mang dòng máu Phuong Đông, dù không xem tiểu thuyết võ hiệp thì cũng nghe nói qua, lại cộng thêm phim truyền hình không ngừng tuyên truyền. Khurong ba vừa nghe đã biết đó là một cái vòng luẩn quẩn không dễ chọc, nhưng nếu thật đúng phải thì cũng không phải nói nhà mình nhất định không thể trêu vào, dù sao Khurong gia cũng không phải là loại nhân vật phụ qua đường. Chẳng qua là hòa khí phát tài, nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện thôi.

Nghe hiểu được xong, Khurong ba mỉm cười gật đầu: "Tôi hiểu được, còn may các cậu không phải chuyên nghiệp. Nếu không thị trường của chúng tôi nhất định tổn thất không nhẹ... Đúng rồi, bạn bè trong vòng luẩn quẩn của cậu có hứng thú đến nhà chúng tôi treo biển hành nghề làm thêm không? Gần đây công việc có chút nhiều, chỗ tôi đang nghĩ đến chuyện tuyển dụng nhân viên bán thời gian."

Đường Cần ghen hòng, thật tình không biết tiếp những lời này thế nào, tuy rằng chính mình cũng làm sát thủ nhưng đây cũng là lần đầu tiên nhìn thấy có người có thể phát triển cái nghề này chuyên nghiệp như vậy.

Dương Nghiễn không thêm dùng Thông Thiên Nhân cũng nhìn ra Đường Cần đang rối rắm, bĩu môi: "Chuyện sát thủ trước khoan nói, Khurong tiền sinh đến tìm chúng cháu hẳn không chỉ vì nói chuyện này chứ?"

Lúc này Khurong ba mới phục hồi tinh thần lại "ngà" một tiếng, rồi sau đó có chút khó xử nhìn Đường Cần.

Đường Cần ngó trái ngó phải, bất đắc dĩ: "Nhìn ý tứ của các người, chẳng lẽ bây giờ tôi thành chứng mất rồi?"

Những người ở đây thành thật gật đầu.

Đường Cần bị phản, đứng dậy ra ngoài—không chơi với đám bại hoại này nữa, dùng xong người ta rồi vứt, chưa thấy qua như vậy....

....

Lúc sau, cha con nhà họ Khurong vẫn ở trong phòng Phong Tiểu Tiểu nói chuyện gì không ai biết, đến khi cửa mở, nhìn thấy Khurong ba là một biểu tình thóa nẫn, Đường Cần ngồi trên sô pha, thứ nghĩ đến đầu tiên chính là câu kết với nhau làm việc xấu....

Tiền một lớn một nhỏ hai người đàn ông họ Khurong ra cửa, Phong Tiểu Tiểu xoay người ngồi xuống sô pha, tùy tay gạt điều khiển từ xa cất tiết mục của Đường Cần chuyển sang phim truyền hình, sau đó thực tự nhiên hỏi: "Khi nào anh đi?"

Đường Cần giận, mình còn chưa xem hết mà!

Nhìn nhìn, Đường Cần cũng đoán ra nguyên nhân đối phương hỏi cái này, dù sao ủy thác đã hủy bỏ, lại ở cũng thật vô nghĩa, đi sớm hay đi trễ đều phải đi, rõ ràng nhắc cô: "Tôi còn không có tiền, mất vụ làm ăn như vậy ngay cả lộ phí cũng chưa kiếm được, còn lỗ một mớ... Các người giúp đỡ chút?"

Dương Nghiễn cũng theo lại đây, gạt lấy điều khiển từ xa đổi kênh tài chính và kinh tế, cười nhạo: "Ý anh là anh đến tìm tôi phiên toái, sau đó tôi còn phải bỏ trí hậu cần cho anh?"

"Đây là việc làm ăn của tôi, lại nói anh cũng không sao đó thôi." Đường Cần mặc kệ.

Phong Tiểu Tiểu sở trường nhất là đầu võ mồm, đang muốn há miệng lại đáp lễ, không ngờ điện thoại đột ngột văng. Bất máy nghe vài câu, cùng đầu dây bên kia nói cái gì, sau đó cúp điện thoại, Phong Tiểu Tiểu ánh mắt có chút cổ quái đắm chiêu nhìn Đường Cần.

Đường Cần không được tự nhiên, gạt gạt thân mình: "Làm gì vậy!"

"....Lúc trên núi bọn tôi gặp một người tên là Triển Hiên, nói là đêm nay đại viện bọn họ muốn mời tôi cùng anh Hai ăn cơm." Phong Tiểu Tiểu nhìn như lạc đề đáp lại một câu.

Dương Nghiễn đang không hiểu tự nhiên Phong Tiểu Tiểu nói cái này làm chi thì phản ứng của Đường Cần đã giải thích cho nghi hoặc của hắn.

Thằng nhóc này nhảy lên khỏi sô pha, kinh ngạc hét chói tai: "Anh Triển mời các người ăn cơm?!"

Phong Tiểu Tiểu vừa lòng gật đầu, quay đầu nói với Dương Nghiễn: "Xem là đây là Triển gia kia."

Điền Điền là quần chúng mờ mịt nhất, đầu tiên là khó hiểu xem bốn người lên lút mật đàm, tiếp theo là ba người mật đàm, tiếp theo hai người khách đi rồi, lại nói những lời khó hiểu.... Điền Điền cảm giác bất mãn sâu sắc, cảm thấy mình bị ngớ lơ, nhìn không được xen mồm: "Các người rốt cuộc đang nói cái gì vậy?"

"Không có gì" Phong Tiểu Tiểu khoát tay: "Chẳng qua là buổi tối có thể chỉ có cô cùng Y Y ở nhà, nhớ khóa cửa kĩ."

Đường Cần không hề rảnh, hiển nhiên là cam chịu quyết định tính luôn bản thân vào danh sách đi ăn chực của Phong Tiểu Tiểu.

Điền Điền hồ nghi nhìn mấy người: "Các người đi ăn mà không mang tôi theo?"

Ở cùng nhau mấy ngày, hiện tại cô thật không thể nói chuyện khách khí với những người này.

Phong Tiểu Tiểu biết rõ nên đối phó với tình huống này thế nào, thật rõ một câu miếu sát Điền Điền: "Ngày mai cho cô một bữa tối riêng với anh"

Ngao.”

“Ok!” Diễm Diễm vùng tóc, sáng khoái lập tức quay đầu đi chỗ khác không nói chuyện.

Dương Nghiễn cùng Đường Cần liếc nhau, cùng nhau hết chỗ nói. ...Bọn họ thật chưa thấy người phụ nữ có thai nào chấp nhát theo đuổi tình yêu như thế, thế giới này thật huyền huyền...

Lí do thanh niên nhỏ con Triền Hiên mời mấy người Phong Tiểu Tiểu ăn cơm rất đơn giản, một là do Dương Nghiễn biểu hiện một hình tượng mới trong cái vòng luan quần này, tất cả mọi người đều cảm thấy trước đây bị thằng nhóc này che mắt, trên thực tế đối phương cũng là một anh bạn dễ thân.

Thứ hai chính là Phong Tiểu Tiểu cùng Ngao Tiềm và đám người có tình nghĩa chiến hữu trong trận lũ. Mọi người cùng nhau đào thoát lũ lụt, cùng nhau vì thôn dân mà ở lại nhà nông, phần giao tình này không hề bình thường, liên lạc nhiều cũng không tệ, càng đừng nói mập mạp còn nợ người ta một cái ân cứu mạng.

Ba là...cái này thuộc về tư tâm của Triền Hiên, tuy rằng lúc đó nói chuyện với nhau chỉ vài câu ít ỏi, cũng không hỏi rõ ràng chi tiết đối phương, nhưng theo lời đối phương nói ra cái tên “Triền gia” này, ít nhất cô ta cũng là người biết đến giang hồ.

Không phải người giang hồ, lại biết chuyện giang hồ, vì chính vị giang hồ lãng tử không nên thân nào đó trong nhà mình, Triền hiên cho rằng bản thân phi thường, cực kì, đặc biệt, quan trọng, cần tìm hiểu người này...

Tổng hợp lại vài cái nguyên nhân, về công hay về tư thì bữa cơm này không thể không mời.

Vì thế dưới sự gợi ý như vô tình của Triền Hiên, lại thêm mập mạp phụ họa, lại lại thêm đám a dua, lại lại lại kết quả là Phong Tiểu Tiểu nhận được cuộc gọi như vậy, ngoài Ngao Tiềm cùng Nghê Nhân Át ra mọi người còn mãnh liệt đề nghị mang theo một Dương Nghiễn, bởi vậy tiệm gốm đêm đó quả thật chưa không mấy nhân viên.

Phong Tiểu Tiểu suy tính nhỏ con cũng quen biết Đường Cần, nhưng đối phương lại không biết Đường Cần đang ở nhà mình lẫn lộn ăn nhờ ở đậu. Mang theo một người hãn đối phương sẽ không đến mức bất mãn.

Như thế như vậy, như vậy như thế, đến khoảng 4, 5 giờ chiều, ba người Phong Tiểu Tiểu chuẩn bị xong cũng lái xe ra ngoài, chuẩn bị đến phố Thành Hoàng Nhai đón Ngao Tiềm vẫn đang vui đầu trang hoàng, sau đó mọi người cùng đến chỗ hẹn.

Về phần Nghê Nhân Át?!

Cái đầu thu hút sự chú ý như vậy thì thôi đi, lúc ở tiệm đối phương vô tình lộ mặt cũng đủ khiến bà con dân tình vây xem, Phong Tiểu Tiểu thật không dám tưởng tượng đưa người này ra đường sẽ là hình ảnh gì.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Thú cưng

Đối với chuyện một cô chủ bình thường của một cửa tiệm bình dân quen biết gia tộc sát thủ đứng đầu thế giới, Đường Cần thật vẫn nghĩ mãi không ra.

Hắn có thể khẳng định đối phương không phải là người trong giang hồ, vì cái thế giới ấy quá nhỏ, mỗi một người đều như động vật đưa vào sách đỏ, cho nên cách một khoảng thời gian mọi người nhất định sẽ rà soát lại, hỏi thăm tình huống của nhau. Nếu không thì 10 năm trước chuyện một người giang hồ bị giết ở biên giới đã không truyền ra và đưa tới một cuộc trả thù khốc liệt như vậy.

Không phải người giang hồ, vậy là xã hội đen?

Cũng không giống, khí chất của một người thật ra rất dễ dàng thu hút đồng loại, Đường Cần cảm giác được, những người này không có hơi thở đầy tình phong huyết vũ trong thế giới hắc ám kia. ...Đương nhiên, sản phẩm siêu chính hãng thuộc xã hội đen như Khương Lễ thì hẳn cũng cảm nhận không được, nhưng đó là do người ta thuộc trường hợp đặc biệt...

Là một người sinh hoạt ở thế giới bình thường, lại không bị ràng buộc giống người thường. Một cô nữ sinh nhỏ nhìn chỗ nào cũng cực kì bình thường, hoàn toàn không bối cảnh hay thực lực, vì sao lại được Khương gia ưu ái?

Một đường miên man suy nghĩ không rõ ràng, chỉ chốc lát đã ra ngoài phố.

Quí quái phố Thành Hoàng đã rất quen thuộc với đám người Phong Tiểu Tiểu, nhìn thấy xe của Dương Nghiễn vừa đến, rất quen thuộc bầu vào: “Anh

Dương, chị Phong, đến thăm bác sĩ Ngao hở?”

Hai người được chào hỏi xuống xe không chớp mắt, Đường Cần bước xuống từ ghế sau, nhìn quanh bĩu môi: “Ngao Tiềm sao lại chọn cái nơi như thế này mà mở tiệm?”

Đám quí quái xem có người lạ ở đây, biết hôm nay không thể nói chuyện, hi hi ha ha tản ra. Có điều lạ là một vài tên nhìn Đường Cần với ánh mắt lưu luyến không rời, nếu không phải Phong Tiểu Tiểu đã xác nhận Đường Cần không mang theo pháp thân kì kì quái quái gì thì không chừng còn tưởng đối phương là vị thần ma nào chuyển thế.

Tiểu Hắc trong trạng thái linh thể chấp chôn đến, nhìn Đường Cần, lại quay hướng hai người gật gật đầu, thần nhiên nói: “Đến rồi? Thành Hoàng ở chỗ bác sĩ Ngao, chị còn bận đi cầu hôn, không tiện tán gẫu với mọi người.”

Phong Tiểu Tiểu nhếch miệng, vẫn một bộ dáng như không nghe gì.

Đường Cần không thấy tiểu Hắc, nhìn quanh quát: “Đi đâu đây?”

Dương Nghiễn cũng không nhìn tiểu Hắc, quay đầu đáp: “Đằng trước không có chỗ đậu xe, đi bộ qua một khúc cua là được. Chúng ta đi thôi.”

Tiểu Hắc liếc mấy người một cái, nhấc chân muốn rời đi, vài bước khi ngang qua bên cạnh Đường Cần đột nhiên dừng lại, nhú mày, mũi khịt khịt, sau đó chúi người sát vào Đường Cần ngửi ngửi, bất mãn nói với hai người Phong Tiểu Tiểu: “Lần sau đừng dẫn loại người này đến phố Thành Hoàng, Thành Hoàng Nhai trừng ác dương thiện, trên người hắn mang theo mấy mạng người. Lỡ như xảy ra chuyện gì, hoặc là bất cẩn bị ác linh nuốt chửng là hết cứu... Tuy chị có thể cầu hôn, nhưng nếu bị ác quỷ nuốt thì không cách nào trả lại đâu.”

Phong Tiểu Tiểu ngẩng người một lúc mới có phản ứng, miệng khép mở như muốn nói điều gì, nhìn Đường Cần lại nhịn xuống.

Đường Cần tỉnh mắt, vừa thấy tư thế quen thuộc này của Phong Tiểu Tiểu cũng sửng người, hỏi: “Tôi lại cản trở?”

Lúc trước hai người này nói chuyện với Khương gia đã ngại mình vướng víu, hấn nhin, nhưng lúc này trên đường cái không có ai, bọn họ cũng lầy lội được? Chẳng lẽ lát nữa hai người muốn đến phòng khám của Ngao Tiềm có việc gì không muốn cho mình biết ở đó?

“....Không” Phong Tiểu Tiểu nhìn Dương Nghiễn: “Anh Hai, hay là anh dẫn cậu ta đến chỗ anh Ngao trước chờ em?”

Dương Nghiễn gật đầu: “Cũng được.”

Đường Cần không thể nhịn được nữa phát điên: “Cô định làm chuyện gì không muốn cho người ta biết hay sao mà muốn tôi tránh đi?” Không nên giữ tư tưởng kì thị như vậy chứ, bản thân đã làm gì mà để cô ta ngại mặt?

Dương Nghiễn vỗ vỗ Đường Cần đồng tình: “Có một số việc biết ít thì tốt hơn.” Nói xong cứng rắn lời người đi.

Nơi Dương Nghiễn đến, chur qui sẽ cho vài phần mặt mũi, Đường Cần một đường bị tha đi không ngăn trở.

Chờ hai người biến mất khỏi phạm vi tầm nhìn, Phong Tiểu Tiểu tựa người vào xe, lấy hộp phấn làm một bộ chỉnh trang hạ giọng: “Tình huống gì? Nói cụ thể” trên đường còn người đi đường, cô không thể tự nhiên hào phóng nói chuyện với không khí, nếu không Dương Nghiễn có thể phải vào bệnh viện tâm thần tìm cô.

Tiểu Hắc nghe xong cũng không vội câu hồn, đi tới bĩu môi: “Chị phát hiện người các cô cậu quen không ai là bình thường, tên kia giết người, cô có biết không?”

“Đương nhiên biết, người ta chính tông đệ tử Đường môn, kiêm chức sát thủ mở rộng chính nghĩa.”

“Giết...” Tiểu Hắc ghen hợ: ” Mặc kệ có phải mở rộng chính nghĩa hay không, nói lại là hắn không có quyền được giết người. Chúng ta giết kẻ ác mới gọi là mở rộng chính nghĩa, còn hắn là làm việc sai luật, trừ phi kẻ bị giết là tội ác tày trời nếu không hắn sẽ bị ác nghiệp quán thân, phải chịu quả báo... Em không thấy sao? Vừa nãy có mấy con quí nhìn hắn chảy nước miếng.”

Phong Tiểu Tiểu ghé tòm: “Đừng nói chuyện đen tối như vậy chứ... Em với tiểu Đường cũng không phải rất thân, cũng không thể nào ngăn cản công việc kiếm cơm của người ta.”

Tiểu Hắc ngậm lại: “Vây em nói cậu ta sau này hạn chế đến phố Thành Hoàng, nơi này có Thành Hoàng tọa trấn, như lời chị nói, trừng ác dương thiện, linh hồn tội lỗi của cậu ta chỉ cần yếu đi một chút, bị ác quỷ lợi hại hơn nuốt cũng bằng không. Con quí ăn cậu ta không chỉ không cần chịu trách nhiệm mà còn có thể tích chút công đức, nếu là ở chỗ khác thì quí hồn sẽ không dám”

Miếu Thành Hoàng ở âm phủ tương đương với quan địa phương, càng hình tượng một chút là Nha Môn. Dù sao cũng giống cơ cấu thời cổ đại hơn, tòa thị chính bây giờ không như nha môn ngày xưa.

Tòa thị chính bình thường là làm các công việc liên quan đến thủ tục hồ sơ, mà nha môn, tất cả mọi người đều biết, ở thời cổ càng nghiêng về phần thẩm án hơn, một hàng đao phủ hình côn hầu hạ, cách đó không xa chính là đại lao. Miếu Thành Hoàng tham khảo chức năng của nha môn, phán thẩm chur qui âm giới, làm bậy có đôi khi ném xuống 18 tầng địa ngục, nhưng lỡ như trước khi thụ án đã bị quí khác nuốt vậy coi như là tồn thất thường gặp.

Từ khi phát hiện tung tích che dấu của tiểu Khương, Phong Tiểu Tiểu đã không còn cảm giác thần bí gì với cái nghề sát thủ này nữa, hơn nữa vốn không quen với chức năng của Thành Hoàng, cho nên thật không biết đến điều này.

“Không đến mức đó chứ.” Phong Tiểu Tiểu nghe được có chút sững sờ: “Như lời chị nói phải là thiện ác có báo, vậy thì những án oan từ cổ chí kim ở đâu ra mà nhiều thế? Người xấu sống tốt cũng không ít.”

Tiểu Hắc cười nhạo một tiếng: “Báo ứng kẻ ác gặp phải không nhất định phải thấy. Trừ phi là bị nuốt tình hồn, trừ phi là ba hồn bảy vía đều tiêu tán, nếu không thì cũng là sức khỏe yếu đuối hoặc là số mệnh chuyển hướng suy tàn, hơn nữa, kẻ ác bình thường dù tàn nhẫn, âm nghiệt mặc dù nặng, nhưng nếu lệ khí quá nặng thì trừ phi là cực ác quỷ hồn, còn không chỉ cần tới gần kẻ đó là sẽ bị lệ khí gây tổn thương. Trước kia ác quỷ như vậy không có khả năng du dương trên thế gian, nhưng hiện tại phố Thành Hoàng chỉ có bọn này một khu, lại không có cách nào dẫn đi địa phủ, cho nên du hồn đã quỷ nơi đường cái hơi nhiều một chút.”

“Ở đây còn có ác quỷ nguy hiểm như vậy?” Phong Tiểu Tiểu cả kinh: “Rất thiếu trách nhiệm, ác quỷ như vậy mà du dương trên đường chẳng lẽ không tạo thành uy hiếp với người thường sao? Chị cũng không thể cam đoan nó chỉ ăn người ác.”

“Tạm thời không có” tiểu Hắc rất bất mãn với sự nghi ngờ trình độ chuyên nghiệp vợ chồng mình của Phong Tiểu Tiểu: “Chị chỉ nói cho em để đề phòng lỡ như thôi, thằng nhóc này nhìn qua hình như là bạn mấy đứa? Nếu thực xảy ra chuyện ở đây cũng đừng kiếm bọn chị kêu than.” Dù sao cả nước cũng chỉ có mỗi con phố này có được âm khí nặng nhất, khó nói người bên ngoài được dương khí bảo vệ sẽ bị gì hay không.

Cái này giống như cảm mạo vậy, giả dụ như người nào đó sống ở nơi có khí hậu ẩm áp bốn mùa như xuân nửa đời người, đột nhiên chạy đến nơi bắc cực băng giá du lịch, nhất định cảm mạo một trận.

Phong Tiểu Tiểu cuối cùng cũng hiểu ý tiểu Hắc, gật gật đầu: “Vậy cảm ơn chị đã nhắc, em sẽ coi chừng, dù sao cậu ta cũng sắp đi rồi, hẳn là không sao.”

“Vậy đi.” Tiểu Hắc nhìn đồng hồ: “Được rồi, chị còn phải đi câu hồn, mấy đứa ngồi chơi chỗ bác sĩ Ngao, chị xong việc về ngay.”

“Được, em cũng không muốn cứ soi gương đánh phấn mãi thế này người ta sẽ coi em như tự kỉ” Phong Tiểu Tiểu cắt gương nói.

“Em đã quá tự kỉ” tiểu Hắc xì một tiếng: “Chẳng lẽ em quên mình không trang điểm? Say mê tự ngắm bản thân trong gương cả chục phút, hình tượng này đã không thể cứu vãn.”

“...” Phong Tiểu Tiểu nghẹn: “Dù sao cũng tốt hơn người nào đó chỉnh tóc bằng gương xe của người khác.”

Tiểu Hắc cắn răng

...

Vòng vèo một lúc sau, Phong Tiểu Tiểu rút cuộc tìm đến mấy người Dương Nghiễn.

Vừa đến nơi, một mớ lòng đỏ bên ngoài cửa tiệm vẫn đang được trang trí hấp dẫn sự chú ý của Phong Tiểu Tiểu đầu tiên.

Đù loại chó mèo chim chóc, Thành Hoàng đang cời trần bắt cái ghế ngồi chơi với mèo, bên cạnh là một đám quỷ vui sướng gọi, thuận tiện chọc cho mèo xù lông bằng N tư thế.

Tục truyền chó mèo đều có khả năng thông linh, ánh mắt có thể nhìn thấy nhiều thứ người thường không thấy. Bây giờ nhiều loại Quỷ hồn hình thù kì quái đều vây quanh, bọn chúng lại đang bị nhốt trong lồng không có cách nào bỏ chạy, đành phải kêu gào thảm thiết cầu bảo vệ cầu bao đường...

Bởi vì bọn động vật quá lớn tiếng, người đi đường dòm vào thấy kì lạ tấm tắc khen vài câu: “Chó mèo này khỏe mạnh quá” nghe giọng là biết...

Khỏe mạnh em gái mấy người...

“Yêu, cửa hàng chưa trang trí xong đã làm ăn tốt như vậy?” Phong Tiểu Tiểu kì lạ nhìn trong chốc lát, tấm tắc vài câu bước vào.

“Bọn nó không phải đến khám bệnh, là thú cưng lúc trước anh gọi nuôi ở trung tâm khác, bây giờ chuẩn bị đưa vào bán.” Ngao Tiềm thấy Phong Tiểu Tiểu cũng đến, vội chào đón: “Cửa hàng ngoài việc khám bệnh cùng bán dụng cụ cho thú cưng, bán thú cưng cũng là một nguồn thu nhập... Vốn định để chúng trước cửa... khụ để tạm bọn nó một đoạn thời gian cho quen, không ngờ bọn nó lại phản ứng có chút không tốt.”

“À!” Phong Tiểu Tiểu thật hiểu rõ gật đầu: “Bị dọa chứ gì.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Liên hoan

“Cái này dễ mà” Dương Nghiễn thật tri kỉ hỏi: “Có cần em cho anh mượn Alexander vài ngày không?”

Dù sao đều là động vật, thân phận của Hao Thiên khuyến lại là động vật trong động vật. Tuy rằng quản lí loài phi cầm có chút khó khăn, nhưng tàu thú dám ở trước mặt nó nhe răng múa vuốt thật đúng là không có mấy. Lại nói nếu có thân khuyến trần giữ, du hồn đã qui cũng khép nép một chút, cửa tiệm có thể im lặng hơn nhiều.

Hai mắt Ngao Tiềm nhất thời sáng rực, kinh hi: “Tốt quá, vậy thì thức ăn, vệ sinh, tân bộ của Alexander trong khoảng thời gian này cứ để cho anh, tuyệt đối không bạc đãi nó.”

Nghĩ đến thú cưng nhà mình đã lâu không có hộ lí chuyên môn chăm sóc, Dương Nghiễn ngẫm lại: “Anh có muốn mượn luôn con chim sẻ nhà em không? Dứt khoát đưa hết đến cho anh?”

Phác Thiên Ứng quản lí phi cầm, Hao Thiên Khuyến quản lí tàu thú, lại thêm 1 con Long Vương...Cái cửa tiệm thú cưng xem nhỏ như vậy mà quân sự hải lục không đầy đủ quá.

Ngao Tiềm trầm mặc: “...Thôi bỏ đi, chỗ anh tạm thời không nuôi chim.”

Công trình đẩy mạnh tiêu thụ chim sẻ béo thất bại, Dương Nghiễn cũng không quá để ý, nhún nhún vai đi qua một bên xem tiến độ trang trí. Đường Cẩn không hiểu ra sao ngồi nghe nửa ngày, những câu hai người này nói hần đều hiểu được, nhưng gộp lại một chỗ thì sao lại khiến người ta mờ mịt quá: “Bọn họ đang nói cái gì vậy?”

“Không có gì, vấn đề chuyên môn của người ta cậu không cần để ý” Phong Tiểu Tiểu trả lời có lệ, xong quay qua hỏi Ngao Tiềm: “Khi nào anh mới xong việc? Chúng ta phải đi ăn cơm.”

Thành Hoàng vỗ ngực: “Mọi người đi cho kịp giờ, anh ở đây trông giùm cho.”

Thành Hoàng cũng xem như là nửa người xã hội đen, nơi khác thì khó nói, nhưng ở khu phố này thì nói một không nói hai, một đám nhân viên trang trí còn chưa đủ tuổi diễn xiếc trước mặt hần.

“O, bác sĩ Ngao phải đi?” Đàn qui vậy xem tiệc nuôi.

“Không sao, ngày mai bác sĩ Ngao còn đến nữa.”

“Bữa xé này cũng sẽ đến?”

Bữa xé? Phong Tiểu Tiểu theo ánh mắt của đàn qui liếc Đường Cẩn đang ngờ ngác một cái. Khóe miệng run rẩy: “...” Người không biết quả thật hạnh phúc.

Đang nghĩ ngợi, tiểu Hắc trạng thái linh thể tha một con qui đã trở về, vừa thấy tình cảnh này liền trách cứ: “Bu cho đông làm cái gì? Rảnh lắm phải hay không? Rảnh lắm ta bắt cái vạc dầu cho các người chơi nhé”

Vạc dầu!!!

Đàn qui nhờ một câu mà hoảng loạn tán đi, Thành Hoàng ngượng ngừng ha ha cười: “Thật có lỗi, thật có lỗi, tính vợ anh không được tốt lắm”

“Vợ anh ta?” Đường Cẩn khó hiểu nhìn trái phải chung quanh: “Vợ anh ta đến đây? Ở đâu? Đâu có ai đâu...”

Thật sự không có cách nào ở nơi này nữa.

Phong Tiểu Tiểu hướng tiểu Hắc lung tung gạt dầu mấy cái, túm Đường Cẩn mạnh mẽ tha đi.

....

Khi tới nơi thanh niên nhỏ con mời ăn cơm cũng đã bảy giờ. Nhưng còn may người này không hề phô trương cũng không đặt cái gì phòng riêng quán bar gì gì

Một đồng người vây quanh cái bàn trong quán dê nướng, dưới chân lẩn vài chai rượu, uống mặt đỏ tai hồng đang vung tay múa chân đánh bài. Có thể nhìn được, trong khoảng thời gian đám người Phong Tiểu Tiểu chưa đến thì bọn họ cũng không hề nhàm chán.

Phong Tiểu Tiểu vui vẻ, đi qua đá mấy cái chai rượu kiếm ra chỗ trống, lấy ghế ngồi xuống, vỗ vỗ bả vai nhỏ con: “Anh em, cả đám ít nhất cũng là quan nhị đại chứ nhì, lại mời bọn này ăn quán ven đường?”

Nhỏ con uống không nhiều lắm, nâng li bia đang nhếch mép cười nhìn hai thằng nhãi vung tay múa chân, bị vỗ mới quay đầu lại, híp mắt: “Đây gọi là nĩ

thực ở dân gian, đầu bếp ở nhà hàng lớn phải học rất nhiều món ăn, cao thủ dồn hết tâm sức cho một loại thức ăn vẫn chỉ có ở quán ven đường thôi, chẳng qua ăn quán ven đường nhiều sẽ hạ thấp đẳng cấp cho nên những đầu bếp cao cấp mới không thèm quan tâm đến họ... Ngồi đi, thức ăn ở đây không kém với nhà hàng, nếm thử cô sẽ biết.”

Mấy người Phong Tiểu Tiểu vừa mới ngồi xuống, ông chủ cười toe toét như phạt Di Lặc lác lác lư đến đưa ra menu dính đầy mỡ: “Bạn của tiểu Triển cũng đến sao? Yên tâm, mấy đứa cứ ăn thoải mái, Chủ nhất định ra bản lĩnh thật sự, đồ ăn gọi vô tư, quanh đây không quán nào ngon hơn chỗ chú đâu.”

Bệnh thích sạch sẽ của Dương Nghiễn phát tác, liền xé ra ba tờ giấy, cặm cùi hết sức lau cái bàn không dưới mười lần, cuối cùng lót lên chỗ mình ngồi ít nhất mười tầng mới hài lòng miễn cưỡng ngồi xuống, thái độ kiên định tuyệt không chạm mặt bàn nữa bàn tay.

Nhỏ con “sách” một tiếng: “Còn tưởng rằng thằng nhãi này thay đổi, kết quả vẫn là bộ dáng khó ưa.”

Đây là nguyên nhân lúc trước đám người này không chơi được với Dương Nghiễn, lần đầu đi ăn cơm thằng nhãi này lại biểu lộ các loại khủng hoảng với hoàn cảnh dùng bữa, cơm còn chưa lên mọi người đã hết hứng ăn uống.

Nhỏ con suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng lại nghĩ đây đại khái là vì tình yêu...

“Anh Hai bây giờ đã tốt hơn nhiều, lúc tôi vừa quen anh cũng không được vậy đâu.” Phong Tiểu Tiểu thuận miệng hỗ trợ một câu: “Nhưng cũng là do các người hơi quá đáng, rượu và thức ăn đã quá 1 trận, mặt bàn không tính sạch sẽ chút nào.”

Chủ quán cũng không tức giận, vui tươi hơn hờ tiếp lời: “Ồ bản sống lâu.”

Dương Nghiễn cầm nín: “Nếu nói được tốt như vậy thì mau mang đồ ăn lên đi, lúc chiều tôi có ý chạy mười vòng để giữ bụng đói mới đến.”

Nhỏ con cũng cầm nín, hần đột nhiên phát hiện ấn tượng của mình cho đối phương lại vỡ nát... Rốt cuộc thì người này cũng không như trước?!

Ánh mắt phiêu đến chỗ Đường Cần vẫn ngâm miệng nãy giờ, thừa dịp đám Phong Tiểu Tiểu đang thảo luận thực đơn cùng ông chủ gọi món, nhỏ con đứng lên vỗ cái bàn: “Yên lặng, yên lặng, mọi người đến giao lưu, không thấy Dương Nghiễn cùng em gái Phong Tiểu Tiểu đã đến rồi sao.” Sau đó ngừng lại một chút, thật có lỗi xem Ngao Tiềm: “À đúng rồi còn có anh em Ngao nữa.”

“...” Ngao Tiềm cảm giác hết sức vô tội, làm sao mới có mấy câu mình đã là người qua đường rồi?

Mập mạp đã sớm say bết nhè thành một cục thịt ngâm rượu, lúc này nghe nhỏ con nói, mơ mơ màng màng ngẩng đầu lên nhìn xung quanh: “Sao thế sao thế? Em gái Phong làm sao?”

Nhỏ con nâng ngón tay: “Đứa nào tạt nước cho nó tỉnh.”

Có lẽ là bị dạy dỗ nhiều lần, mập mạp vừa nghe lập tức tỉnh táo, nhảy dựng lên rống: “Tĩnh tĩnh! Tao xem đứa nào dám động tao!”

Phong Tiểu Tiểu vừa gọi xong món ăn, trả thực đơn lại cho chủ quán, quay đầu nói: “Không ai động vào cậu, chẳng qua là hỏi chút... Tôi nói các cậu mời bọn này ăn cơm, ít nhất cũng cho tráng vỗ tay chứ.”

Một đám say tí bí, hi hi ha ha cười lên, sau đó lời nhỏ con nói hoàn toàn bị quên đi, mọi người xúm lại gần, náo nhiệt tán gẫu.

Người nói em gái có chơi oản tù tì không, người nói em gái sao không mang con chim to kia đến... Âm thanh trò chuyện trở nên rất cao, chủ quán đang nấu thức ăn cũng nhin không được nghiêng đầu nhìn sang vài lần.

Nhỏ con bắt đầu đi lác đầu, cũng dung túng bọn họ, tự mình ngồi xuống, cầm đũa gắp thịt gà trên bàn ăn.

“Anh mời bọn này đến để tiếp rượu?” Dương Nghiễn cách cái bàn chừng 1 mét, vòng hai tay hừ một tiếng hỏi. Phong Tiểu Tiểu đang tán gẫu với một đám ma men thật sướt mướt, chỉ còn hần phải đứng ra chống đỡ giữ thể diện.

“Không có gì” Nhỏ con liếc hần một cái: “Vốn muốn hỏi chút chị em của cậu làm sao biết được nhà chúng tôi, nhưng gặp thì lại không muốn hỏi” vừa nói vừa ý vị thâm trường nhìn Đường Cần: “Không ngờ mọi người cùng tiểu Đường lại là người quen.”

Đường Cần bị ghê lạnh ngồi nửa ngày rốt cuộc được điểm danh, kích động ôm ghế sát lại: “Anh Triển, em nhớ anh muốn chết. Nghe tiểu Viên nói mấy bữa trước anh ra ngoài chơi, vốn đang nghĩ xong việc có thể gặp một mặt hay không...”

Nhỏ con bĩu môi: “Anh thật vất vả nghỉ ngơi một lần cũng không phải là để gặp mặt mấy chú, có việc nói cho tiểu Viên là được rồi, đừng nghĩ đem anh kéo xuống nước.”

“He he...” Đường Cần ngượng ngừng cười hai tiếng: “Anh biết rồi? Thật ra lúc trước em với anh Dương đây có chút hiểu lầm, có người tìm em làm việc với anh ấy.”

Nhỏ con sùng sốt: “Làm việc với cậu ta?!” Hần biết nghề tay trái của Đường Cần là gì, tuy rằng người giang hồ không mấy để ý sát thủ nhưng không có nghĩa bọn họ tự đại không biết sự lợi hại của sát thủ.

Tro mắt nhìn Đường Cần nói đến làm ăn, như vậy khẳng định chính là ý này, bằng không với công việc nghiên cứu sinh bình thường thì không có gì để

làm ăn!

Nghĩ nghĩ, nhỏ con búng tỉnh: “Đúng rồi, nghe nói đoạn thời gian trước Dương Nghiễn đắc tội với người nào, bị buộc phải bỏ nhà, không phải là chuyện này chứ?”

“Là chuyện này” Dương Nghiễn gật đầu: “Thằng con nhà lão Hồ chọc tới một em gái nóng bỏng, bị người ta tung cước từ chối đoạn tử tuyệt tôn, lão Hồ tính nợ lên đầu tôi, muốn tôi nợ máu trả bằng máu.”

“Nói thế nào?” Nhỏ con hứng thú: “Ồ lâu trong quân đội tôi còn chưa biết đến tin tức lớn như vậy.”

Đường Cần cũng là lần đầu tiên nghe được tin tức về nhiệm vụ của mình, không khỏi trợn mắt há mồm. Dương Nghiễn liếc mắt đến, không sao cả nói: “Tin tức bị họ Hồ kia phong tỏa, đương nhiên các người không biết. Ông già nhà tôi đấu với lão rất hăng đấy.”

Nói tới đây Dương Nghiễn đột nhiên nghĩ đến cái gì, hỏi: “Đúng rồi, người giang hồ các người nhiều kỹ năng, có thể điều tra giúp tôi vài vết nhơ của lão Hồ không?”

Nhỏ con run tay, li bì nuốt chút nữa đỏ, sững sờ ba giây mới cảm tức Đường Cần: “Là chú mày khai ra phải không?!”

Lúc trước là hoài nghi, hiện tại nhỏ con đã xác định, vốn hấn còn tưởng thằng nhãi này nói một chút chuyện nhỏ nhặt trong nhà thôi, không ngờ người ta trực tiếp phui sạch đến đây, ngay cả giang hồ đều phun ra hết... Tuy rằng nói mọi người không theo đuổi cái gì cảm giác thần bí, nhưng việc một cỗ thể thể lực bị phát hiện vẫn làm cho lòng người kiêng kị.

Cho nên vì an toàn cùng tránh nhưng phiền toái không cần thiết, người giang hồ đều tự giác sẽ không nói với người ngoài nghề điều gì...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Lễ áo lạnh

Hấn đã nói cái gì đâu?!

Đường Cần hết sức tủi thân, cảm giác mình còn oan uổng hơn cả việc tuyệt bay vào tháng sáu.

Đôi cầu nam nữ này không biết là đào ra nội tình từ chỗ nào, ngay cả hấn cũng không biết là bị lộ bao giờ. Đáng giận hơn nữa là hai kẻ xấu tính này cái gì cũng biết lại không hề nói, chờ xem chuyện vui xem đã nghiền, lúc sau mới mở hack lõi Khương gia ra cường thế trấn áp... Đây còn thiên lý hay không?!

Nhỏ con rất quen thuộc với ánh mắt này của Đường Cần, thờ dài một tiếng: “Xem ra là có cao nhân khác chỉ dẫn?”

Đường Cần cảm động, gật đầu như gà con mổ thóc—Anh Triển anh minh!

Nhận được ánh mắt hỏi thăm của nhỏ con, Dương Nghiễn buông tay: “Bí mật kinh doanh.”

Phong Tiểu Tiểu gật đầu: “Như trên!”

Như em gái mấy người!

“...” Nhảy hơi thừa lời, nhỏ con gõ cái bàn: “Bỏ đi, việc này cứ như vậy, dù sao cũng không ảnh hưởng gì.”

“Anh Triển thật rộng rãi” Phong Tiểu Tiểu khen một cái, Dương Nghiễn cũng gật đầu, sau đó tiếp tục vấn đề: “Chuyện tôi vừa nói...”

Nhỏ con liếc Đường Cần, Đường Cần tự giác sờ sờ cái mũi nói: “Tôi nhờ anh Viên giúp tra xét xem, có lúc tin tức sẽ báo cho mấy người.”

Chính sự bên này đã nói ổn thỏa, đồ ăn cũng bùng lên, mấy người Phong Tiểu Tiểu còn chưa nâng đũa, đám ma men bên cạnh đã tranh gấp với tốc độ gió cuốn, Dương Nghiễn vừa sừng một giây, đĩa thịt trước mặt cũng chỉ còn lại vài tép tỏi...

Giết Giết Giết Giết Giết Giết!

Đám súc sinh này!

Dương Nghiễn trong con phần nộ đã xác định một lần nữa bản thân cùng đám người này tuyệt đối không hợp đàn!

...

“Cảm ơn đã mời, hôm nào em mời mọi người đến cửa hàng ăn một bữa, anh Hai nấu com ngon lắm” rượu tàn com no, thời gian cũng chừng 10 giờ, Phong Tiểu Tiểu tạm biệt với nhỏ con. ...Chủ yếu là không nói được gì với những người khác, vì cả bàn nhậu trừ nhỏ con vẫn đứng được thì những người khác đều bị Dương Nghiễn chúc rượu nằm la liệt.

Chơi đoán xúc xắc với Thông Thiên Nhân? Đây không phải là muốn chết sao...

Nhỏ con gật đầu: “Tiểu Dương thật biết chơi, có rảnh bọn này nhất định đi.”

Dương Nghiễn nghiêng đầu: “Nó nói cái gì anh cũng tin? Tôi quả thật biết nấu com nhưng không biết nấu thức ăn.”

Nhỏ con cười ha ha: “Không sao, đến lúc đó bọn anh cắt vài cân thịt gà nướng đến, mọi người bao com rau là được.”

“Anh Triển...” Đường Cần lấp bắp tiến đến: “Anh cho em mượn chút tiền được không?”

Nhiệm vụ thất bại, hần cũng không có mặt mũi tiếp tục ở đây, dù sao có ở cũng vô dụng, không bằng về nhà nghỉ ngơi, an ủi trái tim bị thương húng đầy đã kích bẽ bồng này của mình.

Nhỏ con sừng sốt. Cúi đầu lấy ví tiền: “Không có, tiền anh mang theo vừa tính hóa đơn chỉ còn 20 đồng, chú không ghét bỏ thì lấy một nửa gọi taxi?”

Đường Cần tan nát cõi lòng.

Dương Nghiễn không nhìn được nữa, “sách” một tiếng: “Trở về tôi giúp cậu đặt vé máy bay.”

Đường Cần cảm động không biết nói gì, mình đến kiếm tiền, kết quả nhiệm vụ không thành, còn phải để mục tiêu ám sát bỏ tiền mua vé giúp hần về nhà....Đây là chuyện gì chứ!

Nhỏ con vỗ vỗ bả vai Dương Nghiễn: “Được, ít hôm để anh giúp nó trả cho chú... Tiểu Dương thật không tệ, sau này có rảnh đi tụ họp với anh em”

Nhân tình ở đất nước này phần lớn đều là từ bàn nhậu uống mà ra. Từ lúc Dương Nghiễn lộ ra một tay đoán xúc xắc tuyệt môn thì ấn tượng của nhỏ con với hần đã bay lên mây bạc. Ngoài có chút khủng hoảng sạch sẽ ra thì nhỏ con cảm thấy Dương Nghiễn chẳng có gì khó ưa, nói đi nói lại cũng coi như một nửa người giang hồ... Có cơ hội vẫn nên làm thân thì hơn.

Đoàn người nói lời tạm biệt rời khỏi quán, nhỏ con vác một đám nửa sống nửa chết lên xe đưa về, không ngờ đám cầm thú kia không chịu hợp tác, mơ màng màng quì rạp trên mặt đất không chịu, nói phải đi thêm tầng nữa.

Ba người Phong Tiểu Tiểu ôm tay đứng một bên xem trò vui. Đường Cần có tâm hỗ trợ khuyên bảo, đáng tiếc hần cùng những người này không quen, lời nói căn bản không có trọng lượng.

Nhỏ con bắt đầu suy xét một lát, rất có kinh nghiệm móc ra cái ví từ trên người một con ma men: “Mọi người giúp một tay, giúp anh mang bọn họ tới ghế lô(*) trong quán bar ngủ một đêm”

(*)ghế lô: ghế ngồi thiết kế đặc biệt trong kịch trường, một gian có vài chỗ ngồi.

“Ngủ ở ghế lô?!” Phong Tiểu Tiểu thú vị: “Em nói sao không đập ngất rồi mang đi, ngủ ghế lô vừa không thoải mái lại phí tiền.”

“Đám này mà say là thích làm loạn, vừa mới say sẽ ngủ giống như lợn chết, chừng một tiếng sau tỉnh chút mới bắt đầu nổi điên, chơi còn high hơn cả uống thuốc lắc.” Nhỏ con nhún mày: “So với việc để bọn nó quậy trên taxi còn không bằng nhét hết vào ghế lô... Dù sao chờ ngày mai tỉnh ngủ, anh mới tính toán xử lý bọn nó một lượt.”

Vừa nghe đã biết kinh nghiệm đối phó với ma men cực kì phong phú, Dương Nghiễn cũng cười một cái, vừa định cất bước tiến lên hỗ trợ, đột nhiên sừng sốt, ánh mắt không tự chủ dời đến ngã tư đường bên cạnh...

Phong Tiểu Tiểu hồ nghi, nung ánh mắt của Dương Nghiễn nhìn theo, cũng sừng sốt.....

“Hi, lại gặp rồi” Tiểu Hắc ở trạng thái linh thể bay tới.

Nếu nói nhìn thấy tiểu Hắc như thế này ở phố Thành Hoàng vẫn chưa là gì thì một đội du hồn đã qui đang đi theo đằng sau cô ta lúc này đã có thể nói là đồ sộ.

Ngao Tiềm đưa nắm tay che miệng ho khan vài tiếng, bị sặc không nói nên lời.

“Đây là...” Phong Tiểu Tiểu không nói gì nhìn tiểu Hắc, thật sự không biết hiện tại là tình huống gì.

Buồn bực hơn nữa là bên cạnh còn một đám ma men cộng thêm một Triển Hiên, cho dù cô có tò mò ngựa gan ngựa phổi cũng không thể hỏi tiểu Hắc trước nhiều người như vậy được.

Còn may, tiểu Hắc tuy mặt lạnh nhưng tâm lại tinh, liếc mắt một cái đã biết Phong Tiểu Tiểu muốn hỏi cái gì, chủ động mở miệng: “Chị cũng vừa mới biết thôi, hôm nay là mùng một tháng mười âm lịch. . .

“...” Cầu giải thích?!

Phong Tiểu Tiểu không nói gì dùng ánh mắt tiếp tục biểu đạt nghi hoặc. Nhỏ con vác hai người lên lưng đang muốn đón xe nhét người, nhìn lại mới phát hiện mấy người vốn phải giúp đỡ đều sững sờ trên đường, bên cạnh mình ngoài Đường Cần ra thì không có ai.

“Ba người, nhìn cái gì vậy?” Nhỏ con hô to một tiếng.

Phong Tiểu Tiểu quay đầu, trừng mắt kinh hoàng nhìn một đám quỉ nhà quê lâu lắm mới được rời khỏi phố Thành Hoàng đang vây xem nhỏ con.

“Ách xì!!” Nhỏ con sờ sờ cái mũi: “Quả nhiên là gần thu rồi, tối nay lạnh thật. . .”

Tiểu Hắc nhìn một. . .không. . .một đám thừa lúc mình không để ý chạy đến quấy rối, tức giận lắc lắc cò chiều hồn trên tay, tựa như hướng dẫn viên du lịch lắc cò không cho phép khách du lịch chạy tùm lum vậy: “Chạy loạn cái gì! Lạc thì làm sao? Cả đám còn muốn về hay không?!!”

Hai mặt nhìn nhau, Dương Nghiễn nghiêng người, che cho Phong Tiểu Tiểu, qua giúp nhỏ con đánh lạc hướng. Phong Tiểu Tiểu vội nhân cơ hội hỏi tiểu Hắc: “Rốt cuộc sao thế này?”

Tiểu Hắc đuổi quỉ như đuổi gà gom lại một đồng, đếm đếm điểm danh, xác định không có quỉ tự tiện thoát đội hình mới vừa lòng, sau đó quay đầu: “Trước giờ bọn chị chưa làm tốt công tác chuẩn bị, không quá rõ chuyện âm phủ. . . Qui tiết truyền thống có ba ngày, hai ngày một là tiết thanh minh(*) tháng tư một là rằm tháng bảy(*) mọi người đều biết, còn một ngày không được quan tâm mấy là mùng mười 10 tháng 1 lễ áo lạnh(***)”

(*) tiết thanh minh: Khoảng ngày mùng 5 tháng 4 là tiết Thanh minh. Tiết Thanh minh thời xưa còn gọi là tiết Tam Nguyệt, đã có hơn 2000 năm lịch sử. Là 1 trong 24 ngày tiết. Trong 24 ngày tiết, chỉ có tiết Thanh minh vừa là ngày tiết lại vừa là ngày lễ. Tiết Thanh minh vốn là ngày thờ cúng tổ tiên, mà đến nay ngày càng có nhiều hoạt động diễn ra trong ngày này như tảo mộ lăng mộ liệt sĩ, tưởng niệm tiên liệt (tôn xưng liệt sĩ). Trong thời gian Thanh minh, khí hậu trở nên ẩm áp, cây cối đâm chồi nảy lộc, mọi người thường kết bạn cùng ra ngoại thành dạo chơi (đạp thanh), thả diều, ngắm cảnh xuân, vì thế tiết Thanh minh có lúc còn được gọi là “tiết Đạp thanh”.

(**) Rằm tháng bảy hay còn gọi tết Trung Nguyên: Tết Trung Nguyên vào ngày 15 tháng 7 âm lịch. Theo truyền thuyết đây là ngày sinh của thần thổ địa, vì vậy còn có tên gọi là “tết Quỷ”. Các tín đồ Phật giáo vào ngày này phải đặt các “Bồn Vu Lan”, cúng trai tăng, tổ chức các hoạt động tôn giáo như mở lễ cầu kinh và đi tới đạo trường, thả đèn hoa đăng. . . “Lễ Vu Lan cúng trai tăng” ở Trung Quốc được bắt đầu ra đời vào khoảng thời Lương Vũ Đế (nửa đầu thế kỷ VI). Hiện nay, việc đặt “Bồn Vu Lan” trong dân gian rất ít gặp nhưng tập tục thả đèn hoa đăng vẫn còn được lưu truyền ở một số nơi.

(***) Lễ áo lạnh: Lễ Áo Lạnh (ngày lễ truyền thống) tổ chức vào ngày 1 tháng 10 âm lịch, còn được gọi “Thập Nguyệt Hương”, “Lễ tế tổ”, “Lễ Minh Âm”, là ngày hội hiến tế truyền thống của Trung Quốc, tương truyền bắt đầu từ thời Chu, vào ngày này chủ trọng tể điện người đã khuất, gọi là “tặng áo lạnh”. Lễ áo lạnh cùng tiết thanh minh mùa xuân, rằm tháng bảy mùa thu và lễ Thượng Tị là tứ đại “Qui lễ” trong năm. Đồng thời ngày này cũng là đầu mốc báo hiệu ngày đông giá rét đã đến, cho nên cũng là ngày cha mẹ thể hiện tình thương và quan tâm tặng áo lạnh cho con cái.

Qui lễ ở âm phủ tương đương với tết Nguyên Đán, ngày Quốc Khánh cùng lễ quốc tế lao động, trong ba ngày lễ này, qui môn rộng mở, đến buổi tối là lúc âm khí nặng nhất cho nên đàn quỉ có thể tự do du đãng ở bên ngoài.

Chức năng của Thành Hoàng vốn chỉ đủ quản lý một con phố, nhưng đến 3 ngày này sẽ được gia tăng quyền hạn, phạm vi hoạt động của đàn quỉ cũng lớn hơn. . . Tiểu Hắc cùng Thành Hoàng đều là tân quan, căn bản còn không biết đến đầu tháng 10 còn có cái lễ như vậy, đàn quỉ kì thật cũng không biết nhưng không cần được bọn họ nhạy cảm với âm khí.

Lúc vào đêm, đàn quỉ bắt đầu có chút cảm giác, dần dà trở nên càng sâu, mọi người cảm giác trạng thái linh thể của mình cũng càng tốt hơn, cuối cùng rốt cuộc có quỉ chịu không nổi thử bước ra khỏi phạm vi phố Thành Hoàng, vui sướng phát hiện không bị giới hạn khu vực như trước kia. . . Vì thế tiếp theo là đàn quỉ xôn xao đi tìm tiểu Hắc cùng Thành Hoàng, lại vì thế tra độ nương (****), lại lại lại vì thế phát hiện lễ áo lạnh, đàn quỉ mãnh liệt yêu cầu tổ chức thành đoàn du lịch ra phố trong ngày lễ. . .

(****) Độ nương: Một trang web của Trung Quốc tương đương với Google.

Như thế như vậy, như vậy như thế, cuối cùng trở thành tình huống mấy người Phong Tiểu Tiểu nhìn thấy bây giờ.

Tiểu Hắc hiển nhiên bất mãn với chuyện tặng ca buổi tối, biểu tình vẫn không dịu đi nổi: “Ông xã nhà chị sợ đám quỉ này chạy xa, lỡ như du đãng bên ngoài không thể quay về hoặc là không cần thận làm chuyện xấu gì đó, nói không chừng ảnh hưởng đến công đức của bọn chị. . .Hết cách, chỉ còn nước mang đám nhãi này ra ngoài dạo một vòng.”

Dạo. . .chợ đêm?!

Phong Tiểu Tiểu hết chỗ nói.

Tiểu Hắc thoáng nhìn Đường Cần: “Mấy đứa tốt nhất canh chừng cậu ta kĩ một chút. . .Mấy ngày nay hạn chế ra ngoài, chị cũng không chắc chắn được mấy ngày sau lễ áo lạnh có quỉ hồn nào có thể bước ra khỏi phố Thành Hoàng hay không.”

Phong Tiểu Tiểu nhìn lại, Đường Cần cùng nhỏ con đang thương lượng cùng đi quán bar, giúp anh Triển quản lý mấy con ma men, thứ hai phỏng chừng cũng là có lời muốn nói riêng, ví sự như cơ mặt giang hồ gì đó...

“...” Phong Tiểu Tiểu hít sâu một hơi, quay đầu lại nói: “Em cố gắng.”

Ngao Tiềm đứng bên cạnh nghe nửa ngày, đại khái hiểu được tình huống trước mắt, ngẫm nghĩ, dừng một chút, ngoắc ngoắc Đường Cần: “Tiểu Đường?! Bọn anh phải trở về, cậu giúp mang người lên xe rồi cùng về đi.” Nói xong dừng một chút, quay đầu còn thật tình đề nghị với nhỏ con: “Mọi người cũng về nhà đi thôi, đừng đi quán bar nữa, mấy ngày nay nghe báo sẽ có mưa to, coi chừng mai bị cảm lạnh đấy.”

Nhỏ con cười ha ha: “Đùa gì thế, dự báo thời tiết nói mấy hôm nay đều nắng to... ách...”

Nhỏ con còn chưa nói xong, một giọt mưa đã đập lên mũi.

Tiếp theo mưa dần nặng hạt, chưa đến 1 phút đồng hồ đã tầm tã...

“Nhìn đi, trời mưa.” Ngao Tiềm vô tội nhìn lại.

“...”

Đọc tới đây tự nhiên thấy Ngao Long vương có chút phúc hắc

Bạn đang đọc truyện *Nhật Kí Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Quỷ mới

Nhỏ con thật sự ghen lời.

Vừa mới đây thôi bầu trời còn một mảnh tinh quang không gợn mây, chớp mắt mà đã mưa to tầm tã.....Phải tìm ai giải bày cho rõ tâm tình này?

Nếu đã mưa to như vậy thì thôi chơi gì nữa, ai tự về nhà nấy trùm chăn ngủ cho rồi, mượn rượu giải sầu, trả về cho phụ huynh giúp bọn nó tỉnh táo tỉnh táo.

Không chút nương tay móc ra di động của từng người, gọi cho phụ huynh đến đón, nhỏ con mượn một cái sân, ngồi xuống, nhủu mảy, trên dưới quan sát ngao Tiềm: “Anh nghe ai nói sẽ có mưa?”

“Anh Ngao biết xem phong thủy.” Phong Tiểu Tiểu xen mồm đáp.

Nhỏ con tà tà liếc lại một cái ánh mắt, khinh bỉ mà lơ đi Phong Tiểu Tiểu.

“Được rồi, thực ra anh ấy là một nhà khí tượng.”

“Công việc của một nhà khí tượng là chữa bệnh cho chó mèo?” Nhỏ con hừ hừ: “Đêm chúng ta ở trên núi kia, nhớ rõ vị khí tượng gia này hình như chữa bệnh cho con chó của một nhà thôn dân thì phải.”

“Anh Triển anh minh!” Phong Tiểu Tiểu không chút đỏ mặt mà khen ngợi, sau đó rất tự nhiên mà lờ qua vấn đề chính của đối phương.

Nhỏ con cũng không miễn cưỡng, ai cũng có bí mật của mình thôi. Cả bọn câu có câu không tán gẫu giết thời gian, chờ lúc có người nhà đến đón mấy con ma men trở về hết, nhỏ con mới vỗ mông tạm biệt mọi người.

Lại chốc lát, tiểu Hắc dẫn đoàn du lịch lượn một vòng trở về, đàn qui đằng sau chỉ còn một con, ngay cả cò chiêu hồn trên tay cũng không thấy.

Đám Phong Tiểu Tiểu đang ăn bữa khuya, định chờ cho đám người nhỏ con về đến nhà mới dừng mưa, miễn cho đám đó đi nửa chừng thấy hết mưa lại bảo quay đầu xe thì khổ.

Nhìn thấy tiểu Hắc một bộ muốn nói lại thôi, Phong Tiểu Tiểu lau miệng đứng dậy: “Em ra ngoài một lát.”

Đường Cần tóm, cẩu, cào một con tôm bự: “Mưa lớn như vậy mà đi đâu thế?”

Phong Tiểu Tiểu cũng trôi chảy trả lời: “Xả nước!”

“...” Mẹ nó, con gái con lừa gì mà còn mặt dày hơn cả đàn ông!

Ngao Tiềm hợp thời làm mưa nhỏ một chút, Phong Tiểu Tiểu túm lấy áo khoát của Dương Nghiễn che lên đầu liền chạy ra, Dương Nghiễn liếc mắt một cái không nói gì, Đường Cần vui vẻ: “Mưa nhỏ đi chắc là sắp ngừng rồi”

“Chắc là phải đợi chút nữa” Dương Nghiễn quay đầu, ngẩng lại hỏi Đường Cần: “Không có gì làm chán quá, muốn chơi đoán xúc xắc không?”

“Không cần, anh là thần đoán rồi.”

“Vậy đánh bài?”

“Ha ha ha năm đó ông đây được gọi là vua bài...”

...

Phong Tiểu Tiểu vọt vào một cái siêu thị 24h gần đó trăm mét. Vẩy vẩy tóc ở cửa, sau đó thuận tay mặc áo khoác vào, vớ lấy cái giỏ đựng hàng, làm bộ như đi mua đồ.

Giờ này đã trễ lại thêm mưa to tầm tã, cho nên ở siêu thị căn bản không có mấy người, quầy thu ngân đương nhiên có camera nhưng không ảnh hưởng đối thoại.

Giả vờ như lựa chọn gì đó, Phong Tiểu Tiểu nhỏ giọng hỏi tiểu Hắc vẫn ở cạnh bên người này giờ: “Chuyện gì?”

“Hai chuyện, thứ nhất, chị cấm cờ chiêu hồn lên nóc nhà em rồi, ở đó linh khí nhiều nhất, cũng dễ gây chú ý nhất, đám qui đi dạo phố cho đã rồi sẽ tập hợp lại một chỗ.”

Phong Tiểu Tiểu nghẹn một ngụm máu trong họng, nghẹn một hồi mới bắt đầu hít sâu: “...Chuyện kia thì sao?”

“Còn một chuyện...” Tiểu Hắc đẩy qui hồn vẫn im lặng này giờ đến giữa hai người: “Đây là con qui lúc chiều chị vừa câu về.”

Lại là phiên toái tới cửa, Phong Tiểu Tiểu chỉ cần nghe nửa đầu đã có kết luận, bắt đắc dĩ: “Em không phụ trách chuyện của âm phủ.”

Nữ Oa tạo người, không phải tạo qui, Phong Tiểu Tiểu đặc biệt buồn bực khi mà hai vợ chồng này xem mình như là hội trưởng hội phụ nữ mà áp bức. Kiểm được cái sinh hồn thì tìm mình, thu con qui mới cũng tìm mình...

Tiểu Hắc như không có nghe đến vẫn tiếp tục: “Hôm nay ông ta vừa bị xe tông chết, một ngụm oán khí không tiêu tan, chị với lão Thành Hoàng không trấn giữ được, mà nếu cứ đặt ở phố Thành Hoàng mà mặc kệ thì không bao lâu có lẽ sẽ biến thành lệ qui, còn trở mặt nhìn ông ta ở bên ngoài tiêu tán cũng không tốt, em có cách gì không?”

Phong Tiểu Tiểu hết chỗ nói rồi: “Người chết có oán khí không cam lòng là bình thường mà, nhưng oán khí lớn đến mức ngay cả Thành Hoàng cũng kiềm không được....tuy rằng chồng chị là nhân viên chưa chính thức, nhưng hẳn là không đến mức vô dụng như vậy chứ.”

Tiểu Hắc bất mãn liếc Phong Tiểu Tiểu một cái, thần nhiên nói: “Không phải quân ta quá yếu mà do quân địch quá mạnh mẽ.”

“...Vậy rốt cuộc ông ta có bao nhiêu oán khí?”

Tiểu Hắc lắc đầu: “Không biết, chị hỏi nhưng ông ta không chịu mở miệng nói chuyện.”

Nam qui đi đằng sau tiểu Hắc khoảng chừng 40, hai tay hai chân bị xiềng xích hình thành từ âm khí khóa chặt, biểu tình sầu khổ, thoát nhìn như là công nhân bị ông chủ lừa tiền lương. Trầm ngâm vài giây, Phong Tiểu Tiểu trực tiếp hỏi đương sự: “Rốt cuộc chú có oán khí gì không tiêu?”

“...”

“Nói ra chúng tôi có thể nghĩ cách, chú cứ như vậy cũng không làm được gì.” Phong Tiểu Tiểu tiếp tục khuyên: “Đầu tiên, chưa nói cả bọn tiểu Hắc sẽ phải gia tăng thêm một khối lượng công việc không cần thiết, mà chuyện của chú không được bọn này giúp đỡ cũng không thể giải quyết, âm dương cách biệt, chú cũng biết mà phải không?”

Nam qui trung niên rốt cuộc có phản ứng, hơi chần chờ ngẩng đầu nhìn Phong Tiểu Tiểu một cái nhưng vẫn không há mồm.

Phong Tiểu Tiểu ngẩng lại, quen tay bấm điện thoại: “Anh Ngao? Anh dừng mưa một lát, thuận tiện cạnh chừng Đường Cần đừng để cậu ta chạy loạn, nói lại với anh Hai đến siêu thị xx đón em.”

Ngao Tiềm đáp lại vừa bắt đắc dĩ vừa buồn cười: “Không cần canh, tiểu Đường bị anh Hai chuốc say nằm bẹp rồi, trừ phi có người đến khiêng đi, còn không cậu ta có muốn chạy cũng không được.”

“...Vậy anh ở bên cạnh, đừng để đám bại hoại phố Thành Hoàng đến gần.” Phong Tiểu Tiểu sửa nhiệm vụ.

“Ừ.” Ngao Tiềm dừng một lát, tựa hồ nói với người bên cạnh vài câu, sau đó quay lại đến: “Anh Hai đến ngay đây.” Cũng không nói “bạn anh” mà là chỉ nói Dương Nghiễn, nghĩa là Ngao Tiềm đã hiểu ý Phong Tiểu Tiểu, hiện tại cô chỉ cần một con Nhị Lang Thần, người không phận sự miễn bàn.

Đương nhiên Đường Càn đang say rượu, nhưng loại mạo hiểm này không cần thiết phải cược, ai biết Đường Càn say thật hay say giả? Cho dù say thật, ai cam đoan hắn sẽ không mơ mơ màng màng bám theo nghe một tai?

Được câu trả lời khẳng định của Ngao Tiềm, Phong Tiểu Tiểu cúp điện thoại, bắt đầu chậm rãi bước đi lựa đồ. Tiểu Hắc túm qui hồn đi theo sau, chậm rì rì hỏi: “Thông Thiên Nhân?”

“Ừm.” Phong Tiểu Tiểu khẳng định suy đoán của đôi phương: “Loại chuyện bói móc bí mật của người ta như vậy anh Hai chuyên nghiệp lắm, nếu ông ta không chịu nói, chúng ta cứ thắng thường mà xem.”

Qui hồn uất ức nhìn Phong Tiểu Tiểu một cái, tuy rằng chưa hiểu được ý của cô nhưng đại khái cũng nghe ra được đó không phải là chuyện tốt.

Tiểu Hắc yên tâm, cũng không nói nữa, kéo một con qui cùng Phong Tiểu Tiểu lựa đồ trong siêu thị, lâu lâu còn chỉ xem khoai tây chiên hãng nào ngon hơn...

Chưa đến 10 phút, Dương Nghiễn đến siêu thị, nhìn quanh một vòng, rất nhanh thấy được mấy người Phong Tiểu Tiểu, lập tức đi tới.

“Tình huống gì?” Thuận tay lấy mấy lon bia bỏ vào giỏ trong tay Phong Tiểu Tiểu, Dương Nghiễn hỏi.

“Là ông chú qui tiểu Hắc mới câu...khó giải quyết, đến mức sắp thành oán linh rồi, cố tình ông ấy lại không chịu nói rốt cuộc là có chuyện gì không quên được.”

Dương Nghiễn xuy một tiếng: “Không biết điều như vậy thì bỏ quách ngoài đường cho rồi, Thông Thiên Nhân của anh đây là để làm mấy chuyện nhảm nhí này sao?”

“Anh còn lấy Thông Thiên Nhân chơi trò đoán xúc xắc, giờ thuận tay xem chuyện riêng của người ta thì có sao?” Phong Tiểu Tiểu trừng mắt.

“Không giống nhau được không, vật chết thì muốn xem kiểu gì cũng được, nhưng vật sống có suy nghĩ, khi xem phải tốn tinh thần lắm chứ.” Dương Nghiễn liếc qui hồn: “Lại nói em nhìn một thân ăn mặc của ông ta, một thân hàng vỉa hè...”

“Hàng vỉa hè thì làm sao?” Tiểu Hắc nhú mày.

“Địa vị quyết định ánh mắt” Dương Nghiễn thân nhiên nói: “Nếu có oan khuất thì nhất định không cần chờ lâu, ông ta sẽ không ngồi yên ở đây mà nghe mấy người phụ đạo tâm lý đến giờ này, như vậy không phải oan khuất thì sẽ là ủy khuất...Một tiểu thị dân sẽ có gì ủy khuất? Đơn giản là con cái không nghe lời, bà vợ càng lúc càng khó chịu, con trai lớn kết hôn không có tiền mua phòng ở...Các người bảo tôi dùng Thông Thiên Nhân để xem mấy thứ này?”

Qui hồn đối với khuôn mặt lạnh lùng của Tiểu Hắc hay đối với sự dụ dỗ của Phong Tiểu Tiểu cũng cứ bất vi sở động, nhưng đối với lời Dương Nghiễn, càng nói càng hăng say rốt cuộc không thể nhịn được nữa: “Nhà của tôi rất hòa thuận, không phải như lời cậu nói.”

“...”

Một mảnh trầm mặc.

Ba người có chút ngoài ý muốn, ông chú qui này vậy mà mở miệng rồi, kinh ngạc vài giây mới phục hồi tinh thần lại. Tiểu Hắc đưa một khuôn mặt hóng hớt, hỏi: “Chú đã sắp thành lệ qui rồi, còn nói không có việc gì?”

Hình thái của qui hồn cũng không ổn định như cơ thể người, bởi vì không có thân thể làm vật chứa cho nên qui hồn ở dạng linh thể hư vô mờ mịt rất dễ bị ngoại giới tác động mà sinh ra biến hóa.

Đương nhiên, có mấy thứ ở dương gian đối với qui hồn mà nói là không vương bận, như thời tiết vân vân, phiền toái chủ yếu đến từ mấy nhân tố không chừng như cảm xúc hay bầu không khí...

Ví như nói ở nơi lệt lệt quá nặng, qui hồn sẽ bị ảnh hưởng trực tiếp mà thành lệ qui, còn ở nơi an tường hoặc có người niệm kinh sẽ thanh tẩy tâm hồn hoặc được độ hóa...Cho dù là tâm tính thiện ác của con người thôi cũng sẽ có ảnh hưởng đến qui hồn.

Cho nên mọi người thường nói qui quái thiện biến không phải là không có lý do.

Có đôi khi lệ qui không nhất thiết có oán hận muốn hại người, nhưng đã đến nông nỗi ấy rồi thì căn bản là không khống chế được. Cứ việc xem ông chú qui bây giờ thoạt nhìn rất lí trí nhưng không đảm bảo rằng vẫn giữ tình trạng này mãi.

Qui hồn này cũng chỉ vừa mới chết không có kinh nghiệm, căn bản không biết mấy thứ này, ngay từ đầu cũng không để tâm tới mấy lời tiểu Hắc nói, chỉ lo cho nỗi bức dọc của bản thân, giờ hồi phục tinh thần thấy bộ dáng thật tình của ba người, rốt cuộc có chút rối rắm mà dao động: “Không thể nào chứ? Tôi cũng lắm là chỉ cảm thấy có chút buồn bức, không đến mức sẽ biến thành lệ qui chứ?”

“...” Phong Tiểu Tiểu cũng lười dài dòng, trực tiếp quay đầu nói với Dương Nghiễn: “Anh Hai, vẫn nên mở một cái Thông Thiên Nhân đi, coi như giúp

tiểu Hắc, lỡ như thật là chuyện lớn thì sao?”

Dương Nghiễn cũng gật đầu, vết gạch trên trán hiện ra, định thần trong chốc lát, sau đó buồn bực: “Anh đã nói là không cần mở, chuyện của ông ta căn bản không tính cái gì.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Lệ qui cùng hung thần

Như lời của nam qui này nói, gia đình của ông ta thật sự rất mẫu mực.

Khi còn sống có một công việc bình thường, là trưởng phòng ở chi nhánh của một công ty, không tính là quá giàu có nhưng cuộc sống coi như ở tầm bậc trung. Vợ là giáo viên tiểu học, tiền lương không cao mấy, lại thắng ở chỗ chức nghiệp cao quý cũng thanh nhân.

Hai người chỉ có một cô con gái, dưới sự kêu gọi của chính sách nam nữ bình đẳng, bé cũng được thương yêu hết mực. Từ nhỏ che chở dạy dỗ, giờ đây đã tốt nghiệp và đang công tác ở một công ty, bộ dạng thanh tú, tính cách ôn hòa....Con cái có tương lai, gia đình ổn định, không có thân thích khó ưa, quan hệ với hàng xóm vui vẻ....

Nếu không có trận tai nạn này thì có thể nói gia đình của nam qui chính là đại diện tiêu biểu cho gia đình văn hóa.

Một người như vậy thì rốt cuộc sẽ có chuyện gì phiền lòng thậm chí buồn bực chứ?

Đáp án rất đơn giản....

“Đừng nhìn mặt trẻ, ông chú này thật ra đã hơn 50 tuổi, lúc trước kết hôn sớm, sinh con cũng sớm, con gái ông ta bây giờ ba mươi mà bạn trai còn chưa có, ra mồ là ế rồi.”

Dương Nghiễn buồn bực nhu nhu trán: “Vì một gái ế mở một lần Thông Thiên Nhãn, anh mày cảm thấy thật thiệt thòi.”

Phong Tiểu Tiểu ghen một ngụm máu, quay đầu hung tợn nhìn nam qui, trong miệng lại vẫn nói với Dương Nghiễn: “Ý anh là ông ta vì lo lắng cho hôn sự của con gái mới tích tụ trong lòng, cũng vì vậy mà mới có thể biến thành lệ qui?”

“Có biến thành lệ qui không thì anh không biết, nhưng chuyện ông ta quan tâm quả thật chỉ có cái này.”

Khi tâm nguyện của vong linh chưa hoàn thành thì nó sẽ không muốn rời đi, không chịu đầu thai, cứ bồi hồi lảng vảng ở dương thế, cho đến khi nào bỏ xuống được chấp niệm trong lòng mới có thể siêu thoát chuyển thế....Đương nhiên, âm phủ đầy đủ công năng kiện toàn, các cấp quan viên qui sai đều đứng ở độ tuổi hiệu suất cao đầy kinh nghiệm, như vậy thì vấn đề “qui hồn dư niệm chưa xong” chỉ là chuyện nhỏ. Với một chén canh Mạnh Bà, cơ bản chỉ cần không phải oan tình kinh thiên động địa, hận niệm kinh địa động thiên thì nên đầu thai vẫn tiếp tục đầu thai, đảm bảo không còn gì tiếc nuối.

Chỉ có số ít cá lọt lưới mới thành lệ qui ở bên ngoài hại người, nhưng xét đến cùng thì chẳng qua là do Sinh Tử Bộ có ghi tên lại nhưng chưa kịp đăng ký hộ khẩu xuống âm phủ. Trên cơ bản chỉ cần ở trong biên chế sẽ lập tức bị tóm đi.

Nghe Dương Nghiễn nói xong tâm nguyện của nam qui, lúc này ngay cả tiểu Hắc cũng đổi sắc mặt.

Nam qui đầu tiên là kinh ngạc sau đó lại than thở mang theo ngượng ngùng: “Kì thật con gái của tôi rất tốt, thật sự...” Có vẻ như ông ta cảm thấy việc xấu trong nhà bị người ta biết thật không hay, cho nên vẫn không dám nói thật với tiểu Hắc.

“...Cha mẹ lo lắng đến hôn sự của con có thể lo lắng đến mức biến thành lệ qui?” Phong Tiểu Tiểu vẫn là khó nhận, quay đầu hỏi tiểu Hắc.

Người này bị xe tông chết, không nghĩ mình bị chết quá vô duyên không cam lòng, không nghĩ oán hận gã tài xế gây tai nạn, lại nhớ mãi không quên chuyện con gái mình chưa có bạn trai? Cái này cũng quá....

“Cái này....Chắc là do tố chất tâm lý cùng tâm tính lo toan của mỗi người.” Tiểu Hắc ho khan một tiếng, nghiêm mặt nói: “Không phải ti vi cũng đưa tin nhiều học sinh tự sát vì thi không tốt sao, có những việc chúng ta cảm thấy chẳng là gì nhưng với một số người thì đó lại là chuyện quan trọng cực kì.”

Qui thờ dài một tiếng, có lẽ là vì chuyện riêng đã bị đọc ra cho nên ông ta không cần thiết giấu diếm: “Kỳ thật bà nhà tôi cũng có nói qua, con cháu đều có con cháu phúc, bảo tôi đừng quan tâm nhiều như vậy, nhưng....con gái tôi bộ dạng xinh xắn, tính cách cũng tốt, công việc coi như có thể diện, các người nói xem, vì sao cho đến bây giờ cũng không chịu kết hôn chứ? Chẳng lẽ nó là gay?”

Việc này đã thành tâm bệnh lớn nhất của một người đàn ông trung niên. Từ khi bạn học của con gái đều kết hôn sinh con xong thì người này mỗi lần đi tham gia tiệc tùng hay nghe thấy đồng sự của mình tán gẫu về việc con cháu nhất định sẽ rỗi rảnh u buồn cho con gái của mình đến nay vẫn chưa có bạn trai.

Vốn mình khi còn sống thì có thể tạo áp lực cho con bé, lâu lâu đẩy ra ngoài xem mắt, giờ mình chết rồi, việc này phỏng chừng không có ai để bụng...Không thể chỉ trông cậy ở vợ mình được, con gái lớn rồi rất có chính kiến, thuộc tính mẹ hiền căn bản là đàn áp không qua, lại nói không có mình ở đó, cho dù về sau có con rể đi chăng nữa, nhưng lỡ như thằng đó không phải thứ tốt lành gì thì làm sao bây giờ?

Ma quỷ trung niên các loại rồi rã các loại lo lắng, vì thế biến thành bị xích trog tay tiểu Hắc...Không ổn định tâm sự của ông ta, con quỉ này sớm hay muộn cũng sẽ biến thái.

“Gay là dành cho đàn ông, con gái chú phải gọi là bách hợp” Phong Tiểu Tiểu nhin không được mở miệng sửa đúng thường thức.

Nam quỉ tràn đầy oán niệm: “...Ý của cô là, nó không phải gay mà là bách hợp?”

“Ý của tôi không phải...Bỏ đi, chú muốn nghĩ thế nào cũng được” Phong Tiểu Tiểu vừa dứt lời, nam quỉ đã ôm đầu ngồi chồm hổm ưu thương, độ dày oán khí tăng ngay mười điểm.

Tiểu Hắc trừng Phong Tiểu Tiểu một cái: “Em đừng quấy rối.”

Hiểu được mấu chốt của vấn đề, chuyện sau đó không liên quan nhiều lắm đến Phong Tiểu Tiểu, như lời cô nói, bản thân không phải là hội trưởng hội phụ nữ, cũng không phụ trách các loại việc vặt vãnh ở âm giới. Vợ chồng Thành Hoàng vẫn còn ở đó, loại chuyện này để bọn họ tự nghĩ cách giải quyết mới là bình thường.

Tiểu Hắc mang theo nam quỉ, tạm biệt về phố Thành Hoàng trước, Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn nâng một giò đồ ăn vặt đi quầy thu ngân tính tiền, sau đó lái xe quay lại đón hai người Ngao Tiềm.

Khi trở lại tiệm gồm, có mấy con quỉ đang ở trước cửa phơi ánh trăng chờ tập hợp. Đám này đều là mấy kẻ không tìm thấy thứ gì chơi nhưng lại không cam lòng về phố Thành Hoàng sớm như vậy, vì thế mới tụ tập lại đây.

Y Y không có nhớ Nguru Lệ, lại nói cô là tinh quái không phải đại thần, cho dù có nhớ Nguru Lệ cũng không nhìn thấy được đám quỉ...Nhưng dù vậy, bản năng của Y Y cũng cảm giác được âm phong thâm thâm, cả người không được tự nhiên, vì thế đóng chặt cửa...Lại nói cũng đã trễ rồi, bé ngoan đã đến giờ lên giường ngủ.

“Phong tiểu thư về rồi hả?” Mấy con quỉ đang nói chuyện phiếm thấy đám Phong Tiểu Tiểu lái xe vào, nhiệt tình vây đến: “Có gì cần giúp không?”

“Không cần” Cái này thật vô nghĩa, đám quỉ có đụng được tới vật thể đâu, chỉ có thể tiếp xúc được với mấy người có pháp thân chuyển thế như Phong Tiểu Tiểu, đứng ở đây không chỉ không giúp được gì còn thêm phiền.

Phong Tiểu Tiểu xuống xe, mở cửa giúp Ngao Tiềm, chờ mang Đường Cần đi ra mới hỏi đến mấy con quỉ: “Sao lại ngồi không ở đây thế? Mới này tiểu Hắc nói mọi người sẽ đến, trên đường về tôi tiện tay mua hương nến, muốn dùng bữa khuya không?” Tiền giấy thì không cần, dù sao cũng không có chỗ xài.

“Ồi thế này thì ngại quá, bọn này đến quấy rầy không nói, lại còn được mời ăn...” Mấy con quỉ cũng khách khí, trong đó có một quỉ sờ đầu ngưng ngưng: “Hay là thôi đi nói thế nào bọn tôi cũng là đàn ông, để một tiểu nữ sinh mời ăn ngại chết, sau này có cơ hội chúng tôi mời ngài ăn cơm, đến lúc đó Phong tiểu thư phải nê mặt dùng bữa.”

Dương Nghiễn phèo cười, Phong Tiểu Tiểu rỗi rảnh.

Phong độ là phong độ, nhưng nội dung sao lại làm người ta buồn bực vậy không biết?!

Thuận miệng khách khí vài câu, mấy quỉ tiếp tục lảng đăng bên ngoài chờ tập hợp, Phong Tiểu Tiểu mở cửa, Dương Nghiễn cùng Ngao Tiềm nâng Đường Cần ném lên giường trong phòng hán, kế tiếp bỏ đi.

Có thể là trong quá trình di chuyển tạo ra động tĩnh, Diêm Diêm nửa đêm bừng tỉnh không biết là do mất ngủ hay uống nước hoặc đi vệ sinh, khoác cái áo xuất hiện trước cửa phòng, nhìn phòng khách kinh ngạc: “Sao lại về trễ vậy?” Sau đó không đợi người trả lời đã quay sang cười ngọt với Ngao Tiềm: “Em nghĩ đàn ông mà ra ngoài nhất định sẽ uống chút rượu, cho nên trước khi ngủ đã làm cho anh...cho các anh ít nước dưa hấu để trong tủ lạnh, giải rượu rất tốt, anh...các anh uống một chén thử xem?”

Dương Nghiễn sách một tiếng, đốt điều thuốc: “Đừng miễn cưỡng, làm cho tiểu Ngao uống được rồi, không cần gồng mình chia phần cho bọn này đâu.” Nghe hai chữ “các anh” cứng ngắt, ngốc mới không hiểu người ta vốn đặc biệt làm riêng cho Ngao Tiềm.

Đám quỉ bồi hồi trước cửa, có chút do dự ngoác ngoác Phong Tiểu Tiểu: “Phong tiểu thư, Phong tiểu thư?”

Phong Tiểu Tiểu nhìn ngoài cửa, nghĩ nghĩ: “Em ra ngoài một lát” rồi bước đi, ngang qua Dương Nghiễn tiện tay rút điều thuốc, dụi tắt: “Phụ nữ có thai ở đây, kiềm chế một chút.”

Ngao Tiềm rất tự giác hi sinh nhan sắc đánh lạc hướng Diêm Diêm, cùng vào bếp uống nước dưa hấu, Phong Tiểu Tiểu tới cửa, hỏi mấy con quỉ:

“Chuyện gì vậy?” Dương Nghiễn ở ngay đằng sau xem náo nhiệt.

Đám qui mấy mặt nhìn nhau một lúc, cuối cùng vẫn đẩy con qui lúc nãy mời Phong Tiểu Tiểu ăn com ra đằng trước đại biểu: “Lúc này chúng tôi phát hiện nhà ngài có chút áp lực, người phụ nữ kia xuất hiện thì cảm giác ấy càng rõ ràng. .ngài xem, cô ta không phải là hung thần nào chuyển thế đấy chứ?”

Đàn qui ở phố Thành Hoàng đều biết pháp thân của mấy người Phong Tiểu Tiểu là gì, thật sự là do miệng của Thành Hoàng rất ngứa, lại thêm mọi người cũng không có ý dấu giếm cho nên việc thần tiên xuất hiện trong cái vòng luẩn quẩn này đã không gọi gì là bí mật nữa.

Phong Tiểu Tiểu mờ mờ nhìn Dương Nghiễn, Dương Nghiễn cũng mờ mờ, quay đầu suy nghĩ, Phong Tiểu Tiểu hỏi: “Anh Hai không thấy gì dị thường, nhưng cô ta hẳn không phải là vấn đề. Mà mọi người đã nói có cô quái. .Chẳng lẽ trên người cô ta mang theo vật gì đồ trừ tà?”

“Là vật còn sống!” Mấy qui khẳng định nói.

“Pháp bảo linh vật linh tinh cũng có cái sống chứ?” Phong Tiểu Tiểu giả thiết.

“Là như vậy sao?” Mấy qui cũng không quá xác định, liếc nhau, cũng do dự: “Chắc là như vậy, không chừng tổ tiên của cô ta là người tài ba, để lại đồ gia truyền gì đó?”

Tỉ lệ tìm được bảo vật trong mớ hàng vỉa hè thật sự quá nhỏ, ngoài vợ chồng Thành Hoàng, tin rằng không có ai cũng có được vận may này. Lại nói ẩn theo nghề nghiệp của Diễm Diễm đến xem, khả năng để cô ta mua hàng vỉa hè thật sự không lớn.

“Ngày mai tôi sẽ hỏi một chút.” Phong Tiểu Tiểu cuối cùng nói.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Mang thai người nào

Cho đến bây giờ thì Thông Thiên Nhân của Dương Nghiễn vẫn luôn là căn cứ để phân biệt ra các vị thần tiên của đám Phong Tiểu Tiểu.

Nhìn thấu lòng người, nhìn thấu thiện ác, xem rõ linh khí. . . Có thể nói từ khi có Thông Thiên Nhân đến nay, Dương Nghiễn hoàn toàn có đủ vốn liếng để treo lên bảng hiệu bán tiên làm thầy bói, đặc biệt nhất định sẽ mua may bán đất, người đến như mây. . .

Nhưng ngay cả bản thân Dương Nghiễn cũng không ngờ là, hẳn cũng có lúc nhìn nhầm.

Đàn qui nhất trí khẳng định trên người tiểu Tam có gì đó kì quái, nếu nói một hai người là hiểu lầm, vậy thì mười người hai mươi người. . . Thậm chí toàn bộ qui quái đều trăm miệng một lời thái độ kiên định, như vậy cũng chỉ có thể nói Dương Nghiễn để lọt lưới.

Ngày hôm sau, Dương Nghiễn khó được mà dậy sớm ngồi trên bàn ăn sáng, từ giây phút Diễm Diễm thức dậy ra khỏi phòng là ánh mắt sẽ không dời đi cô ta một chút.

Từ đầu tóc nhìn đến bàn chân, lại từ quần áo nhìn đến giày. . . Bởi vì mang thai, Diễm Diễm đã không mang trang sức, cổ, tai cùng bàn tay đều trông trơn, vậy thì bài trừ giả thiết vật bảo tổ truyền.

Quần, áo, giày đều là hàng cao cấp, tuy rằng xa hoa nhưng tuyệt đối là hàng sản xuất theo công nghệ dây chuyền, chất liệu cũng như đường may cũng không có chỗ nào đặc biệt.

Như vậy chỉ còn bụng. . .

Dương Nghiễn đắm chiêu cảm ly sữa, vừa nhìn cái bầu vừa uống. . . Diễm Diễm cho dù có vô tâm vô phé đi chăng nữa cũng bị nhìn đến mất tự nhiên, càng đừng nói bản thân cô ta là một người nhạy cảm.

Cảnh giác liếc mắt Dương Nghiễn một cái, Diễm Diễm không tự nhiên xê dịch mông, ánh mắt của Dương Nghiễn cũng xê dịch theo cái bụng. . . Diễm Diễm vội ho một tiếng, toàn thân cứng ngắc nghiêng cổ sang Phong Tiểu Tiểu, khẽ tai nói nhỏ: “Phong tiểu thư, không phải tôi đa tâm, vị hôn phu của cô, anh ta. . . có phải có ý gì với tôi không?”

Mặc dù có nghĩa khác nhưng Diễm Diễm đã cố gắng chuyển hết sức có thể, vốn cô muốn nói là có “toan tính”.

Đương nhiên Phong Tiểu Tiểu biết vì sao Dương Nghiễn sẽ hành động như vậy, chờ nhìn đến ánh mắt của đối phương đặt ở đâu xong cũng có chút hiểu, ngầm lại hỏi: “Anh hai chưa từng thấy phụ nữ có thai, có chút mới lạ. . . Kia cái gì, lúc chị mang thai có thấy gì không ổn không?”

“Không ổn?” Diễm Diễm suy nghĩ: “Không có, ăn được ngủ được, cảm giác tốt lắm, không phải là các cô đang muốn nói cái bụng của tôi có vấn đề chứ?”

“...Không thể nói là có vấn đề, chỉ đoán thôi.” Phong Tiểu Tiểu không biết giải thích như thế nào, cũng đâu thể nói với người ta là người ta đang mang thai một thứ không phải người được!

Khó khăn ăn xong một bữa sáng, Diễm Diễm khó được một bữa không ngồi xem ti vi ở phòng khách chờ Ngao Tiềm, buông chiếc đĩa liền xẹt về phòng.

Phong Tiểu Tiểu đau đầu xoa xoa trán, để Y Y dọn bát đĩa, bản thân rất nhanh cọt đến bên cạnh Dương Nghiễn: “Anh nhìn ra cái gì?”

Dương Nghiễn ngẫm lại: “Bụng rất tròn, nghe nói bụng tròn là sinh con trai.”

“...” Phong Tiểu Tiểu trừng mắt, sau đó phát hiện Đường Cần ngồi bên cạnh đang rất có hứng thú giương mắt tai nghe lén, vì thế đẩy Dương Nghiễn ra, hạ giọng hỏi lại: “Cô ấy mang thai cái gì vậy?”

Lúc này Dương Nghiễn nói thật: “Khó nói, thoát nhìn có chút cổ quái, nhưng còn chưa rõ ràng... Có thể đàn quỷ khá miễn cảm với âm hồn đầu thai cho nên phát hiện sớm. Nhưng chưa tới bảy tháng, theo lý mà nói Linh Phách còn chưa đầu thai nhập xác, hiện tại chỉ ần ần một chút cảm giác, cụ thể thì chưa phân tích được.”

Nguyên thần của người tập hợp từ ba hồn bảy phách, hồn chính là chỉ phần có thể ly thể, mà khi hồn cùng phách kết hợp mới có thể tạo ra sinh lực.

Ba hồn phân biệt là Thiên Hồn, Địa Hồn, Mệnh Hồn. Mà bảy Phách là tài, trí, khí, lực, trung, tình, anh. Với một con người, Hồn đại diện cho mệnh số, là duy nhất, còn Phách là tư chất thể hiện ra bên ngoài, ví dụ như trí lực thể chất vân vân.(*)

(*) ba hồn bảy phách (vía): thông tin như trong truyện ta tìm không thấy, chỉ thấy theo lý thuyết của đạo giáo và tư tưởng của người Việt là những thông tin rất khác, cho nên không dám trích dẫn ra đây.

Khi thai nghén một sinh mệnh mới, bảy tháng đầu là lúc hình thành thể xác chứa đựng bảy phách, sau bảy tháng thân thể hoàn thành, ba tháng sau mới là khi dung hợp ba hồn, cũng là cái mà người ta gọi là qui hồn đầu thai.

Thai nghén mười tháng, sinh hạ sẽ là một sinh mệnh mới khỏe mạnh. Nếu sinh non, hơn bảy tháng thì là ba hồn không đủ, cần thời gian điều dưỡng. Chưa đủ bảy tháng thì ngay cả thân thể còn chưa hoàn thiện, thể lực hoặc trí lực nhất định yếu ớt hơn người thường.

Pháp thân thì phải dung hợp cả Thiên Hồn Địa Hồn cùng Mệnh Hồn mới đầu thai chuyển thể làm người. Như vậy ít nhất phải sau bảy tháng, ba hồn vào trú ở cơ thể mẹ mới biết được. Mà lúc này đứa bé trong bụng chưa đủ tháng, đương nhiên không thể nhìn thấu hồn phách, chỉ có thể dựa vào bảy phách để tìm ra một ít dấu vết.

Mặc dù nhận lực của Dương Nghiễn lợi hại, đáng tiếc kinh nghiệm không đủ, Thiên Đình Địa phủ ngàn vạn chức quan, cho dù hần nhìn ra được cái bụng của Diễm Diễm có điểm kì quái nhưng cũng chẳng thể phân biệt được thân phận của đối phương...

“Nói như vậy đứa bé của tiểu Tam không phải là đứa bé bình thường?” Phong Tiểu Tiểu cảm thán nghìn vạn: “Như vậy thì vì đồng sự tương lai của chúng ta, từ giờ trở đi có nên đối xử tốt với mẹ đứa bé một chút không?”

Dương Nghiễn đang trầm tư, nghe như thế cũng không nhịn được khinh thường: “Chúng ta bao ăn bao ở đã không tệ rồi, còn muốn đối tốt với cô ta đến mức nào? Vậy theo em, chẳng lẽ chúng ta nên bỏ thuốc Ngao Tiềm, sau đó nửa đêm ném lên giường cô ta mới gọi là đối xử tốt?”

“Đừng có mà nói chuyện chạy măn không kiêng kị như thế với tiểu nữ sinh ngây thơ trước mặt anh được không?” Phong Tiểu Tiểu đưa ngón giữa khinh bỉ.

“...” Gân xanh ở thái dương của Dương Nghiễn nhảy lên hai cái, đột nhiên nhú mày: “Nhưng nói lại, Hồ thái giám không lẽ nhện giời như vậy sao? Diễm Diễm ở chỗ chúng ta đã được một khoảng thời gian rồi, không thể nào ngay cả một chút động tĩnh cũng không có chứ?”

“Cái này khó nói.” Phong Tiểu Tiểu trầm ngâm một lát: “Lão Hồ cũng không phải ngồi không, cả đời này của ông ta có lẽ chỉ còn một đứa con trong bụng Diễm Diễm, cho dù là đứa con trai yêu thương hơn hai mươi năm thì lão cũng khó nương tay.”

Dương Nghiễn ngẫm lại cũng đúng, đốt điều thuốc dựa người lên lưng ghế, cười nhạo: “Như vậy, ý em là để chó cắn chó?”

“Nói chính xác hơn là nội chiến” Phong Tiểu Tiểu thật khinh bỉ Dương Nghiễn nói chuyện thô tục: “Hồ thái giám có ác đến đâu, mảnh khỏe có thông thiên đến đâu cũng không bằng được cha mình, lúc trước điều kiện tiên quyết để tiểu Hồ kiêu ngạo bá đạo là sự dung túng của lão Hồ, hiện tại lão Hồ đấu với con mình, những người nịnh nọt Hồ công tử đương nhiên đều biết nên chọn bên nào mà ngã. Có điều...”

Lời chưa nói hết, từ phòng Diễm Diễm đã vang lên tiếng mắng: “Bà dưỡng thai ở đâu liên quan cái rắm với ông! Dù sao thì chỉ cần sinh ra đứa bé là được rồi, ông có biết thứ quan trọng nhất phụ nữ có thai là tâm tình không hả! Lại nhây, lại nhây, có tin tôi sinh ra cho ông cái quái thai không?!”

Phong Tiểu Tiểu: “...”

Dương Nghiễn: “...”

“...Cái em vừa định nói là này đây” khoe miệng Phong Tiểu Tiểu co giật, nói cho hết ý vừa nãy: “Lão Hồ sẽ không vui để cô ta dưỡng thai ở chỗ chúng ta, ai bảo anh với lão ta đứng ở hai đầu chiến tuyến chứ.”

Dương Nghiễn hít một hơi thuốc, phì phèo phun khói ra, bĩu môi cười: “Có cái quan trọng hơn này, hôm qua chúng ta vừa loại Đường Cần xong, phỏng chừng lão Hồ sẽ không ngồi yên, cho rằng anh đây có mảnh khố thông thiên, giải quyết xong mối uy hiếp sinh mạng rồi sẽ quay sang trả thù lão.” Ngẫm lại, tiếp một câu: “Nhưng nói lại, thím bầu bì kia có rắng núu kéo ở đây cũng vô dụng thôi, chỉ bằng ngữ khí của cô ta vừa rồi, anh có thể khẳng định, khẩu vị của Ngao Tiềm nhất định không phải món này.”

Đương nhiên... Phong Tiểu Tiểu một lòng đồng ý, gật đầu.

Tuy rằng lúc trước vì để tiện nói chuyện, Ngao Tiềm đã nhiều lần bán sặc đánh lạc hướng Điềm Điềm, nhưng mấy người Phong Tiểu Tiểu cũng nghe qua đôi phương phản nản, với một người theo đuổi quá nhiệt tình đến mặt dày như vậy thật đau đầu.

Chuyện đôi phương dùng kính viễn vọng nhìn lên Ngao Tiềm ở nhà đối diện đã khiến hần rất mất tự nhiên, sau lại mang theo cái bầu công khai theo đuổi hần... Thật ra, Ngao Tiềm không kì thị tiểu Tam, đương nhiên càng không ủng hộ.

Mỗi người đều có cách sống của mình, hần không thích loại người này nhưng không có nghĩa sẽ khinh bỉ bọn họ. Nói thẳng ra, những người này ở trong lòng hần chỉ là “người ta”, nói thô tục chính là *áo liên quan!

Nhưng khi Điềm Điềm cố gắng bước vào vòng luẩn quẩn của mình, vậy thì lúc đó không phải chuyện của “người ta” nữa rồi. Cái Ngao Tiềm đau đầu chính là không thể lờ đi vụ này....

“Thật ra em có cảm giác anh Ngao kết Y Y” Phong Tiểu Tiểu đồng ý với Dương Nghiễn, lại nhiều chuyện thêm một câu.

“Vô nghĩa, chịu đánh chịu mắng chịu bị sai khiến... Nếu nói anh ấy giao tiếp với Điềm Điềm là vì giúp chúng ta đánh lạc hướng thì đối với Y Y hoàn toàn là tự tìm.” Dương Nghiễn cũng là một bà tám, đã nhìn ra từ sớm, chẳng qua là lười nói mà thôi: “Nhưng anh thấy phỏng chừng hai người này cũng khó, Y Y coi thích em hơn. Hơn nữa hình như Ngao Tiềm cũng không phát hiện ra bản thân vô thức nòng nịch Y Y...”

Tình yêu chính là như vậy, không sợ mục tiêu khó theo đuổi, chỉ sợ bản thân không nhận ra tình cảm của mình. Để lâu rồi mới xuống tay, lúc đó khó khăn.

Phong Tiểu Tiểu ghen, rốt cuộc không nói gì.

...

Sau khi thảo luận lại tán gẫu vài câu, nếu nguồn gốc của hung thần đã rõ, tiếp theo sẽ không cần thiết nghiên cứu nữa. Chờ thời cơ chín mùi, mười tháng sau nhìn xem Điềm Điềm sinh ra cái gì là được.

Việc duy nhất hai người cần làm là liên hệ ngay với Lí Trường, tốt nhất là kiếm thêm vài tám phù triệu, chờ khi đứa bé ra đời sẽ dán lên, xem rốt cuộc đối phương là thần thánh phương nào.

Đương nhiên, thượng cổ ma thần Xi Vu đã hiện thân rồi thì một hung thần nho nhỏ có là gì, mặc kệ đến lúc đó là ai, Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn tỏ vẻ không hề áp lực...

Dương Nghiễn tán gẫu xong túm Đường Cần ra ngoài đất chó đi dạo, Phong Tiểu Tiểu đi dạo quanh chung cư tiêu thực, đi chưa được hai vòng đã thấy Y Y đang tiếp đãi một vị khách.

“Chỗ các cô có làm theo yêu cầu không?” Vị khách bộ dáng hào hoa phong nhã, rất lịch sự hỏi Y Y: “Ba tôi vốn có một cái bình gốm, không cần thận làm vỡ, vẫn luôn buồn phiền đến giờ, tôi muốn làm ra một cái như đúc để ông được vui.”

Nào nào! Các nàng đoán thử xem, Điềm Điềm mang thai ai nào. (* $\geq \nabla \leq$ *)

Từ khóa nhé: Phong Thần Diễn Nghĩa, Hồ Ly Tinh. $O(n_n)$

Để xem các nàng đoán có ra không $O(\text{"}^{\wedge}\nabla^{\wedge}\text{"})_o$

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Tìm chồng

Tiệm gốm của Phong Tiểu Tiểu đã mở được một khoảng thời gian.

Mặc dù mặt tiền rất thoáng, nhưng nói thật, cửa hàng không kiếm được bao nhiêu lời, chính xác hơn, đây là điểm dừng chân Lí Trường tạo ra cho các thần tiên, thuận tiện cho Phong Tiểu Tiểu một cái hoàn cảnh để rèn luyện tay nghề.

Cho nên kể từ khi khai trương đến nay, tuy rằng cũng coi như có làm ăn, nhưng bởi vì vài lí do lông gà vỗ tới, Phong Tiểu Tiểu gần như đã quên mất vụ này, toàn bộ hoạt động đều dựa vào Y Y cố gắng chèo chống lại thật thà không tham ô công quỹ mới miễn cưỡng giữ được cái tiệm không có tương lai này.

“Thưa anh, tiệm chúng tôi cũng có cung cấp một ít sản phẩm thủ công sản xuất từ tiệm nhưng làm theo yêu cầu thì có chút... Đầu tiên anh cần cho chúng tôi xem ảnh chụp hoặc đồ tham khảo, nếu có thể có số liệu càng tốt sau đó chúng tôi mới có thể cho anh câu trả lời thuyết phục, ví dụ như tạo ra có thể giống bao nhiêu phần trăm, lại như phí dụng mà anh cần chi trả...” Y Y vừa cẩn thận trả lời, vừa chú ý sắc mặt của Phong Tiểu Tiểu.

Nghệ nhân chủ lực của tiệm gốm chỉ có mỗi Phong Tiểu Tiểu, nên nếu đối phương tỏ ra nửa điểm khó xử, Y Y cũng sẽ sửa miệng ngay, để khỏi mất uy tín...Ừa, không đúng nhá! Uy tín là của người ta, người ta chưa vội, mình nóng lòng như vậy để làm chi?!

Y Y khóc ròng.

Vị khách vừa nghe lập tức lấy ra ảnh chụp: “Tôi có ảnh, nhưng số liệu...” lộ ra thần sắc khó xử nghĩ, anh ta ngượng ngùng nói: “Tôi dùng tay diễn tả được không, số liệu chính xác không rõ lắm.”

“...Vậy anh diễn tả thử xem?” Y Y nhìn ánh mắt ám chỉ của Phong Tiểu Tiểu, bắt đầu nói.

Người khách bắt đầu vui sướng hoa tay múa chân: “Cái bình này cao khoảng chừng này, cái quai dày khoảng chừng này...”

Y Y thống khổ vạn phần nhìn người trước mắt quơ tay múa chân, cực kì hoang mang, từng động tác đều không vững, lại còn do dự, chứng minh bản thân anh ta cũng không chắc...” Thưa anh, đừng vãn và hoa vãn chúng tôi nắm chắc chừng 7 phần, nhưng kích cỡ...”

Y Y có chút do dự không muốn nhận đơn hàng này, đến lúc đó lỡ như Phong Tiểu Tiểu không nặn được, mình biến đâu ra thành phẩm để giao bây giờ?!

Phong Tiểu Tiểu ho khan một tiếng ngăn lại câu chuyện: “Chúng tôi có thể thử xem, dù sao nếu anh không hài lòng vẫn có thể bán ra như sản phẩm bình thường.”

Vị khách ngẫm lại cũng đúng, gật đầu để lại ảnh chụp cùng tiền cọc, lại viết địa chỉ liên hệ mới ra về.

Ảnh chụp cùng tiền đặt cọc thì không có gì đáng nói, nhưng địa điểm liên hệ có chút thú vị... Phong Tiểu Tiểu vừa nhìn thấy liền vui vẻ, người này thì ra sống ở phố Thành Hoàng.

Đến giữa trưa Dương Nghiễn cùng Đường Cần dẫn chó đi dạo về, chó có mang đi dạo đã không thấy. Tối hôm trước Dương Nghiễn đã đồng ý cho Ngao Tiềm mượn để canh tiệm, hôm nay ra ngoài thuận tiện đưa nó qua luôn, thích ứng một chút, Hao Thiên Khuyển rất nhanh vào cương vị, nghe nói tư thái uy mãnh của nó làm cho đám động vật rất có cảm giác an toàn, ngay cả đám quí thầy nó không phải là một con chó dễ chọc thì tần suất lướt quanh tiệm Ngao Tiềm trên chó chọc mèo cũng giảm hẳn.

“Thật khó tin, em chủ động nhận đơn đặt hàng nặn gốm?” Dương Nghiễn về cửa hàng lại nghe được chuyện lúc sáng. Một vị khách đến yêu cầu làm theo yêu cầu không kì lạ, kì lạ là Phong Tiểu Tiểu trực tiếp nhận?

Cho nên nghe được, Dương Nghiễn cũng không kịp quan tâm gì khác, hưng trí bừng bừng vào xưởng chuyên dụng tìm người nhiều chuyện: “Không lẽ em xem trọng cái gì đó, hay tiền tiêu vật không đủ dùng?”

Thật ra Phong Tiểu Tiểu chỉ là hứng chí bắt từ mà thôi, đương nhiên một phần cũng là do đối phương trả giá cao... Nhưng mặc kệ nói như thế nào, bản thân đã làm cái nghề này thì chuyện cô làm việc cũng không thể đưa đến một tiếng hô kinh ngạc như vậy chứ.

“Làm ăn tới cửa, chẳng lẽ em đẩy ra ngoài?” Phong Tiểu Tiểu một tay đẩy bùn đất nhìn Dương Nghiễn: “Anh đặc biệt chạy tới đây để xem trò vui à?”

“Không hẳn” Dương Nghiễn vui vẻ: “Tiểu Hắc cùng Thành Hoàng nói, bọn họ chuẩn bị giúp cô con gái của ông chú oán linh kia sắp xếp coi mắt, hỏi chúng ta có thời gian hỗ trợ không?”

“Chúng ta hỗ trợ?” Phong Tiểu Tiểu kinh ngạc: “Người ta tìm chồng, chúng ta giúp được cái gì?”

“Ý của Thành Hoàng là người nhiều lực lớn, mọi người ai cũng có sở trường riêng, không biết chừng lúc đó có thể cứu trận.” Dương Nghiễn đốt điều thuốc đặc ý khoe: “Ví dụ như nói anh có thể hỗ trợ nhìn người tốt xấu, chỉ cần cô gái kia có ý kết hôn, đưa ra yêu cầu, anh có thể xem xét cửa thứ nhất, tìm người có điều kiện phù hợp, tránh cho vàng thau lẫn lộn, mặt người dạ thú ngụy trang vào.”

“Vậy ý bọn họ em đi thì được cái gì? Giúp em gái kia trang điểm?” Phong Tiểu Tiểu khó tin nói.

“Em...” Dương Nghiễn ngẫm lại, quả thật không nghĩ ra Phong Tiểu Tiểu có công dụng gì, chỉ có mà sắp xếp một cái vị trí: “Miễn cưỡng tính là người nhà vậy.”

“...Không có hứng thú” Phong Tiểu Tiểu bĩu môi, lại chuyển dời sự chú ý sang đất sét trước mặt, dù sao đến lúc đó có lòi ra lệ qui cũng không phải mình đau đầu, một Nữ Oa một Nhị Lang Thần, bây giờ còn thêm một Long Vương trấn giữ, cô cũng không tin có lệ qui nào dám đến trước mặt mình quấy rối.

Càng đừng nói một cái đại sát khí tùy thời có thể gọi đến như tiểu Khương, thật sự khuyên bảo không được, cùng lắm thì gây sát....

“Kỳ thật anh cũng không hứng thú cho lắm.” Dương Nghiễn buông tay: “Nhưng không chịu nổi Thành Hoàng chủ động mở miệng....Dù sao cũng chỉ có vài đồng loại, không phải là chuyện gì khó xử thì giúp đỡ được cái gì cứ giúp thôi.”

Phong Tiểu Tiểu khó khăn nặn ra cái bình, ngừng đĩa quay, lấy miếng gỗ nhỏ sửa chữa... Tay nghề quá nát, không có cách nào, chỉ có thể bỏ sung ở công đoạn sau... Nghe xong lời này của Dương Nghiễn, thuận miệng đáp: “Nói thật, kết hôn muộn ở thời đại ngày nay cũng đã không phải là chuyện lạ gì, cũng chỉ có mỗi ma qui kia luẩn quẩn trong lòng... Có khi cô con gái không phải không chịu có, mà là không dám có.”

“Đàn ông bây giờ có cái gì? Phụ nữ hơn 30, tìm chồng ít nhất cũng phải ba năm trở lên gần bốn mươi, đến tuổi này nếu không có chút của cải thì là đồ vô dụng, cả đời phỏng chừng cũng chỉ như vậy, hai vợ chồng cùng phấn đấu cũng không phải không được, nhưng dù sao cũng phải cho nhà gái chút hi vọng chứ? Biết rõ là hồ còn nhảy xuống, đây chẳng phải là không có mắt sao... Còn nếu có chút của cải, ở tuổi đó còn chưa kết hôn thì phỏng chừng không phải vấn đề sinh lý thì là vấn đề tâm lý, lỡ như rớt hố lại ly hôn? Gái ế có khó nghe lại không khó nghe bằng tái giá.”

Cho nên mới nói kết hôn phải sớm, khi còn trẻ nhiều con đường chọn lựa, muốn sống như thế nào thì hai vợ chồng cũng có thể cùng nhau phấn đấu, đến hơn ba mươi tuổi thì mọi thứ cơ bản đã định hình. Lúc này mà vội kết hôn, như vậy khẳng định là suy tư lo lắng các loại nhận tố thực tế, lập gia đình là vì tìm một chỗ dựa, không phải ăn no rừng nở mà đi nuôi một lão hắc kiếm(*) thì chẳng lẽ tìm một tên thê thám mọi mặt đến chứng minh không phải yêu cầu của mình cao, không phải ham giàu?

(*) Lão hắc kiếm: Cổ tình nói ngược lại với “tiểu bạch kiếm”, nghĩa là ông già mặt đen, ý nói bao nuôi mấy thằng cha vừa già vừa đen vừa xấu.

Dương Nghiễn cười nhạo một tiếng: “Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng không thể nói, nói là hám của.”

Phong Tiểu Tiểu liếc hắt: “Là lòng tự trọng quá yếu ớt...”

Loại nữ sinh trung học mơ mộng một bước lên trời đương nhiên không nói, nhưng nếu là sự lựa chọn ngang hàng, một thằng đàn ông lưng dài vai rộng lại còn không bằng phụ nữ, có mặt mũi nào kêu gào người khác khinh thường hắt?!

Gả con gái gả cao, cưới vợ cưới thấp.....Chỉ cần là đứa trẻ sống trong xã hội phụ hệ, tiêu chuẩn này ở đâu cũng đều là chân lý.

Dương Nghiễn không nói gì: “..... Thân là một người đàn ông, anh không bày tỏ thái độ với kết luận này.”

Đề tài này có chút gay gắt, bị nghe được phỏng chừng sẽ có người chính nghĩa đưa ra dư luận, Dương Nghiễn ngẫm lại vẫn nên quay lại đề tài con gái ông chú qui thì hơn: “Thành Hoàng tính dùng danh nghĩa bà con xa của chú qui để liên hệ vợ con ông ta, lại giới thiệu đối tượng ngay, ý của Thành Hoàng là giải quyết chuyện này càng nhanh càng tốt, giúp cô ta tìm một nam thanh niên ưu tú.”

“Em thấy điều kiện của anh không tệ, có muốn hy sinh vì hòa bình âm giới?” Phong Tiểu Tiểu cười nói.

“Tuổi anh này không xứng với người ta, lại nói em không sợ dân tình nói cô ta trèo lên nhà giàu?” Với bạn gái của mình, Dương Nghiễn cũng có yêu cầu, tuy rằng không đến mức phải tìm một danh môn thực nữ, nhưng không có khả năng vì một cô bé lẹm không quen biết mà nhảy vào cái gọi là bẽ tình.

Hoặc là có tình cảm, hoặc là vì tình hình thực tế không phải tình đầu ý hợp thì cũng phải môn đăng hộ đối, bằng không thì dựa vào cái gì hẳn phải buộc định với một người?

Phong Tiểu Tiểu không kiên nhẫn vẫy vẫy tay: “Anh đã nói em tính là người nhà, vậy loại chuyện này đừng tìm em, mấy anh làm hết đi! Thật sự không được nữa chúng ta tìm Nguyệt Lão, nhìn xem có tơ hồng buộc cho cô ta không.”

Dương Nghiễn bị đuổi ra khỏi xưởng, lác lác đến phòng khách ở nhà sau, chợt nghe từ trong xưởng bùm một tiếng, tiếp theo là tiếng mắng sang sảng của Phong Tiểu Tiểu... Hắt nghĩ không ra, cho dù em gái này là Nữ Oa đi chăng nữa thì nặn cái bình gốm cũng không đến mức nặn ra tiếng nổ lớn như thế chứ?!

Rốt cuộc là nặn bình hay là nặn bom?

Điềm Điềm về mặt suy nhược ôm ngực chống tường đi ra, sắp sụp đổ hỏi: “Anh Dương, Phong tiểu thư sẽ không làm hàng cấm gì trong xưởng chứ? Sáng sớm không phải nổ cái này cũng là nổ cái kia, bụng của tôi sắp bị dọa rớt.”

“Không có gì, nó mua cái máy cũ, đang chơi trò bùng nổ ấy mà.” Dương Nghiễn cười cười thuận miệng lừa dối, nhấc chân vào cửa.

Mới vừa bước vào đã thấy tiểu Hắc.

“...Bọn chị vẫn chưa tìm được người nào phù hợp.”

Hai người đối diện trong chốc lát, Dương Nghiễn bất đắc dĩ mở miệng trước—“cho dù là sợ người đàn ông kia biến thành lệ quỷ, cũng không nên sốt ruột đến như vậy chứ?!”

“Không phải vì cái đó” tiểu Hắc lắc đầu, đưa ra một cái ngọc bài quen thuộc, trong ngọc bài càng có hơi thở quen thuộc :”Là sinh hồn lần trước... cô ta lại ly thể.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Vương Vi vào ở

Sinh hồn của Vương vi lần này không chỉ đơn giản là ly thể bình thường nữa mà còn nghiêm trọng hơn nhiều.

Ánh mắt Dương Nghiễn liếc qua, hồn thể của Vương Vi vuton một nửa người ra khỏi tấm ngọc bài, cười chào hỏi: “Hi~”

“...”

Nếu nói cô gái này lần đầu sinh hồn ly thể vẫn còn ở trong trạng thái hỗn loạn, đại biểu cho việc sinh hồn vẫn chưa hoàn toàn thoát li thân thể và còn có bản năng quay về, thì lần thứ hai đến mức có thể chào hỏi thì chứng minh linh hồn này đã có xu thế độc lập với thân thể....Nói đơn giản hơn, chính là tình trạng thể xác của cô ta chuyển biến càng tệ hơn...

“Anh Dương, lúc này anh đến xưởng của Phong tiểu thư thì chị gái này đã đến rồi, Y Y nói chị ấy quen với hai người cho nên tôi để người vào phòng khách ngồi một lát.” Diễm Diễm ôm bụng bầu đi vào, giải thích nguyên nhân vì sao tiểu Hắc lại ở đây: “Nghe nói là đến tặng đồ.”

Vì đưa ngọc bài, tiểu Hắc chỉ có thể giữ trạng thái thật thể, Diễm Diễm chú ý đến động tác trên tay cô ta, tò mò liếc qua một cái, sau đó âm thầm bĩu môi—xì, hàng via hề....

Đồng thời cũng cực kì khó hiểu, Dương Nghiễn giàu có như vậy, làm sao có thể tặng cái ngọc bài giá rẻ chứ?!

Diễm Diễm căn cứ vào tâm tính xem nào nhiệt mà đứng hóng, không ngờ một màn tiếp theo lại làm cô kinh sợ, bạn học Dương Nghiễn xuất thân cao phú soái giá trị con người tính bằng hàng triệu, không chỉ không chường mất cái ngọc bài thô ráp, tự tay nhận lấy không nói, thậm chí nói lời cảm ơn với cô gái kia, dù không tính là thận trọng nhưng tuyệt đối là thành tâm...

Chẳng lẽ bây giờ bắt đầu lưu hành phim truyền hình hoàng tử nhà giàu yêu cô cây bọ biển phiên bản hiện thực rồi sao?!

Tiểu Hắc thì không quan tâm tâm tính của Diễm Diễm, thấy Dương Nghiễn nhận lấy sinh hồn, lập tức nhẹ nhàng thờ ra.

Chân trước Dương Nghiễn vừa mới dẫn chó đến chỗ Ngao Tiềm, chân sau sinh hồn này lại lác lư đến trước quán mặt chược của chồng mình, lúc ấy Thành Hoàng đang răn dạy lũ quỷ, để bọn thích đi lang thang ít đến cửa hàng thú cưng của Ngao Tiềm, bằng không lỡ như bị con chó bắt nạt, hẳn tuyệt đối sẽ không ra mặt bênh vực cho....Thật sự là không bót lo.

Đàn quỷ cũng phối hợp gật đầu, thuận tiện nhiệt tình thảo luận vấn đề tại sao Hao Thiên Khuyển trong truyền thuyết lại là chó cỏ, bầu không khí đang độ nhiệt liệt, không ngờ một con sinh hồn lại loạn choạng phiêu vào.

Tính độc lập của sinh hồn cùng thân thể ở lần ly thể trước của Vương Vi còn yếu, hồn thể hỗn loạn nhìn không ra diện mạo. Lần này ngũ quan rõ ràng, cùng tử linh bình thường không khác, chỉ có một chỗ....Đương nhiên, không ai ở đây nhận ra đó là người quen. Ông xã nhà mình còn cảm khái một câu gần đây sinh hồn thật nhiều, không ngờ ngay sau đó cô bé này lại mở miệng không chút sợ hãi:”Lần trước tôi bị sốc ở đây là mọi người nhờ anh Dương đưa tôi về hả?”

Một câu gây sát toàn trường cả người lẫn quỷ. Sau đó là trợn mắt há mồm, sau đó là rối loạn, sau đó là như thế như vậy, Thành Hoàng cuối cùng quyết định “một chuyện không nhọc đến hai người”, tốt hơn là để tiểu Hắc mang ngọc bài đến tìm đám Dương Nghiễn kiếm cách—dù sao trước bọn họ cũng đã xử lí một lần, khẳng định có kinh nghiệm.

Tiểu Hắc một đoạn, thừa dịp Dương Nghiễn hỏi rõ đầu đuôi, ngọc bài kiểm đầu ra. Vương Vi cũng ngóc nửa người ra hóng chuyện, nhìn thấy thật quái lạ.

Biết được tiền căn hậu quả, tiểu Hắc đã đến chỗ mình đậu xe, lưu loát lên xe vẫy tay với Dương Nghiễn, bỏ lại một câu kính nhờ sau đó bỏ chạy lấy người.

Dương Nghiễn cảm Vương Vi trở về tiệm, không thể không lại đi tìm Phong Tiểu Tiểu, lời người ra tìm cách giải quyết.

....

“Em thấy lần này xem chừng sắp chết thật rồi?” Vương Vi đến phòng Phong Tiểu Tiểu liền chui hẳn ra ngoài, lơ lửng giữa không trung thực bình tĩnh cười cười: “Tuy rằng nghe cách nói của mọi người, dường như em hẳn được coi như là sinh hồn, nhưng nếu ngay cả ý thức cũng mang theo, vậy có phải đồng nghĩa với việc trong thân thể đã không có một cái hồn phách nào?”

“Tuy rằng thường nói hồn phách hồn phách, Nhưng qui cùng sinh hồn thật ra đều là chỉ hồn thôi.” Phong Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, cập nhật tri thức cho Vương Vi: “Ba hồn gồm Thiên, Địa, Mệnh. Thiên hồn là mệnh số, địa hồn là quả báo, mệnh hồn là bảy phách cơ bản, tương đương với một hơi sinh khí gắn liền giữa cô với dương gian... Sinh hồn là gồm ba hồn đầy đủ có thể hoàn dương, mà qui thì chỉ có mỗi Địa hồn.”

“Cho nên theo lý thuyết, chỉ cần cô vẫn còn là sinh hồn, chỉ cần bảy phách trong cơ thể cô chưa tiêu tán hoàn toàn thì vẫn có thể sống.” Mà cho dù một hơi cuối cùng có tiêu tán, chỉ cần có Nữ Oa ở đây, các loại hoàn dương muốn kiểu nào có kiểu ấy... Có điều Phong Tiểu Tiểu không tình nói cho cô ta biết những điều này, không ai rảnh mà ôm việc vào thân. Mang tâm tình như vậy, Phong Tiểu Tiểu cũng chỉ trấn an đối phương còn hi vọng ở phía trước: “Cơ sở của lý thuyết là sự thật, cô vẫn còn là sinh hồn, như vậy khoan hãy bi quan... chúng ta phải tin tưởng vào khoa học, cô vẫn còn cơ hội sống lại.”

“...” Vương Vi nhìn thân thể trong suốt của mình, lại nghiêng đầu nhìn Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn... Nghe một kẻ vốn không thuộc phạm trù khoa học nói về khoa học, cảm giác này thật đúng là... thật đúng là kì diệu...

Dương Nghiễn gõ gõ cái bàn, hỏi thẳng điểm mấu chốt: “Lần này lại là bệnh tim tái phát?”

“Hình như vậy.” Vương Vi nghĩ nghĩ gật đầu: “Gần đây tình trạng thân thể kém đi, hơn nữa tâm tình cũng không tốt lắm... A, chủ yếu là do chuyện mẹ em li hôn với ba anh, bà ấy cả ngày chỉ đi cắm điểm ở nhà anh, mấu chốt là khi trở về thường dùng ánh mắt cừu hận nhìn em, như là muốn rút gân lột da ấy, anh trai cãi nhau với bà ấy không chỉ một lần, trước mặt anh trai thì bà ấy châm chọc khiêu khích, sau lưng anh trai còn có khi động tay động chân... Cho nên em nghĩ cảm xúc của em vì vậy mà dao động mạnh.”

Nói là xâm xúc dao động mạnh nhưng Phong Tiểu Tiểu nhìn biểu tình của đối phương lại cực kì bình tĩnh, không biết là đã nản lòng thoái chí hay tập mãi thành quen.

“Cho dù không có chuyện của cô thì ông già nhà tôi với mẹ cô cũng không kéo dài thêm được.” Dương Nghiễn xuy một tiếng: “Vị kia nhà cô đã là lượt thứ bảy, chu kì của sáu lượt trước trung bình chừng một hai năm là hết đất. Hơn nữa ở giữa mỗi lượt còn có kì khảo sát cùng kì nghỉ ngơi... Nhà cô vào cửa được kha khá thời gian, tính tính thì thật cũng sắp đến lúc hạ đài.”

“Ha ha, kẻ có tiền...” Vương Vi âm thầm cười, khó nói được là châm chọc hay cảm thán.

Phong Tiểu Tiểu chống cằm nhìn Vương Vi một lát, chờ đối phương nói chuyện với Dương Nghiễn xong mới lại xen mồm: “Thân thể bây giờ của cô ở đâu? Thời gian ly thể quá lâu cũng không tốt, nếu lần này lại là giữa chừng xảy ra chuyện, lại được tiểu Hắc đưa đến đây, như vậy coi như chúng ta có duyên phận, tôi miễn phí đưa cô hoàn hồn.”

Vương Vi mỉm cười thờ dãi: “Thật ra em không cảm thấy cần thiết lắm, trở về cũng chỉ có một cái thân thể chờ chết, em chưa từng có cảm giác như bây giờ, cho dù xúc động thể nào cũng không khó chịu, mặt khác... trạng thái bây giờ của em, ngoài để cho mẹ oán hận và làm gánh nặng cho anh trai thì có tác dụng gì đâu.”

“Có thể để cho tóc đỏ gánh vác là chuyện tốt.” Dương Nghiễn thật chẳng khách khí: “Thằng nhóc kia nhiều lần ngáng chân anh đây, đâu dễ có cơ hội nhìn nó như thế đâu, chỉ bằng lí do này thôi bọn này cũng nhất định phải nhét cô trở về... Đây gọi là báo ứng”

“Như vậy thì thật đáng tiếc.” Vương Vi không biết thật tình hay giả ý tiếc nuối: “Cho dù tình trạng của em có thể giúp anh đạt thành tâm nguyện nhưng chi sợ bây giờ cũng khó làm...”

“Vì sao?” Phong Tiểu Tiểu nhiều chuyện.

“Bởi vì lần này nghiêm trọng hơn lần trước, anh trai em hoảng sợ, suốt đêm liên hệ bệnh viện nước ngoài, dùng toàn bộ tài sản tích góp được khi làm con riêng ở nhà họ Dương đưa em ra nước ngoài trị liệu.” Vương Vi nói: “Lúc đó em vẫn cảm thấy thân thể lơ lửng, đến khi máy bay cất cánh mới phát hiện mình xuất hồn... vẫn đứng ở sân bay nhìn máy bay khuất dáng, bây giờ đến đâu em cũng không biết.”

Sinh hồn ly thể lần này rất nghiêm trọng, cô không biết thân thể của mình có còn thở hay không, không chừng khi tới được nước ngoài, tóc đỏ vừa xuống máy bay lại phải khẩn cấp liên hệ nghĩa trang cũng nên.

Nghe tình huống, quả nhiên ngay cả Dương Nghiễn cũng ghen lời: “...Như vậy thật đúng là, sách!”

“Khó trách cô lại đến phố Thành Hoàng.” Phong Tiểu Tiểu cũng coi như nghe hiểu được: “Phòng chừng lần trước cô ở đó vài ngày nên đã tự động được đưa vào hộ khẩu, lần này tách xa thân thể, vậy thì tất nhiên phải bị nơi đăng kí gần nhất hấp dẫn.”

Vương Vi cso chút dăm chiêu: “Khó trách sau khi máy bay cất cánh không lâu, em cảm thấy ở phương hướng kia có gì đó thu hút, không tự chủ được mà bay qua...”

Dương Nghiễn nhìn xem hai thím, một thím thì nhàn hạ thoải mái đang nhiều chuyện phân tích nguyên nhân với đối phương, một thím sắp chết tới nơi cũng

không sót ruột lại còn tâm tình khua môi múa mép... Hai tên này thoát nhìn cũng không tính toán lại làm việc, Dương Nghiễn rút cuộc vô lực: “Nghe như vậy, chỗ này của chúng ta tựa hồ phải nuôi thêm một con quỉ?”

“Trước mắt còn không tính quỉ, dù sao tóc đỏ cũng đã đưa người đi xa như vậy rồi, nếu đã tắt thờ thì bây giờ có đi theo cũng không kịp, nếu còn chưa tắt thờ thì chỉ cần sinh hồn không tiêu tan, phòng chừng bên kia vẫn có thể duy trì đường sống... Trước cứ xem đã, coi có cách nào liên lạc được với tóc đỏ không, rồi tìm biện pháp đưa Vương Vi trở về.”

Phong Tiểu Tiểu đánh nhịp rút ra kết luận, Vương Vi còn gật đầu đồng ý: “em thấy như vậy không tồi.”

“...”

Vì thế, khi tới giờ cơm chiều, Đường Cần cùng Điem Điem lại kinh hoàng mà phát hiện trên bàn cơm nhiều thêm một cái bài vị.”

Đương nhiên, chỉ bài vị thôi thì không là trọng điểm, trọng điểm là trước bài vị kia, vậy mà có cái lư hương, còn cắm ba nén nhang thơm ngát.....

“Mọi người ăn cơm chung nào nhiệt hơn.” Vương Vi giải thích khi đưa ra yêu cầu như vậy: “Hơn nữa em sợ ở trong phòng một mình.”

“...” Sợ cái len sọt nhà cô.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Gây rối

Trong nhà có thêm một sinh hồn là cảm giác gì?

Mấy thần vị tiên chuyển thế vẫn còn ổn, dù sao đã thấy qua, còn không đến mức ngạc nhiên kinh sợ.

Y Y cũng thấy có thể chịu được, sau khi Phong Tiểu Tiểu dùng máu của bản thân trộn với Ngưu Lê giúp cô khai nhãn thì coi như trong tiệm thêm một miệng ăn, cũng chẳng có gì khác... Bản thân đều có thể biến hình, chẳng lẽ còn sợ một con sinh hồn nho nhỏ?

Duy cảm thấy không được tự nhiên vẫn là Đường Cần cùng Điem Điem.

Tuy rằng hai người kia không thể thấy được sinh hồn, nhưng vấn đề cũng là xuất phát từ chuyện không nhìn thấy này. Trên bàn cơm tự nhiên lòi ra thêm một cái chỗ trống cùng một cái lư hương, phòng khách ở nhà sau lại bày ra một cái bài vị, vô luận là nhìn ở góc nào cũng thấy thần quái, cổ tình hai người lại không biết đã xảy ra chuyện gì, cả ngày chỉ thấy rất tự nhiên cùng ma quái.....Mà đúng là chuyện ma quái thật.

Đối lập với chuyện nhìn thấy hay không nhìn thấy, Vương Vi lăn lộn trong nhà này lại như cá gặp nước, như lời cô ta, nguyên bản là một người sống nhưng thân thể cũng chỉ là một sự trói buộc, ngoài có thêm một hơi thở, có thể hưởng thụ thức ăn ngon cùng ánh mặt trời, bình thường có khi nào dám bất cần đâu?

Bởi vì bệnh tim bẩm sinh, Vương Vi không thể để cảm xúc dao động mạnh, bi thương đương nhiên không thể, vui sướng lại cũng không thể. Không buồn, không vui, không mừng, không giận... Người sống như vậy chẳng bằng người chết tự tại hơn.

Bây giờ không giống, ở nơi này ngoài hai con người bình thường ra còn lại đều khác thường, ai cũng thấy được cô, không để cho cô cảm giác cô đơn khi thành một bóng ma mờ ảo. Hơn nữa hai con tượng đất Phong Tiểu Tiểu nặn ra vẫn chưa khai linh trí, đồng nghĩa với việc thiên tiên chỉ nhãn chưa mở, đều có thể thấy được cô.

Tinh tình của tượng đất cũng rất tốt, chỉ cần một động tác ra lệnh là thực hiện ngay. Vương Vi vào ở được một hôm, bằng ưu thế của sinh hồn, liếc mắt một cái đã thấy được khí tức sinh linh kì lạ trên người hai tượng đất, chờ hỏi thăm ra thân phận của bọn nó xong, lại mãnh liệt yêu cầu Phong Tiểu Tiểu treo miếng ngọc bài kia lên cổ Nghê Nhân Giai, ban ngày chỉ huy tượng đất đeo ngọc bài mang mình đi vòng quanh, buổi tối hưởng dụng hương khói rồi quay về bài vị ngủ.....Cuộc sống này thật sự quá thoải mái.

Dương Nghiễn tuy không quá nhiệt tình với việc đưa Vương Vi hoàn dương nhưng nếu đã nhận thì đương nhiên sẽ phụ trách. Sau khi đã sắp xếp nhờ người hỏi thăm địa chỉ của tóc đỏ xong cũng không để tâm nữa, nên ăn cứ ăn, nên ngủ cứ ngủ, chờ người ta tìm được cách liên lạc với tóc đỏ xong mới có thể ra tay. Vương Vi cũng không thúc giục, cô còn ước gì về cái thân thể tàn tạ kia càng trẻ càng tốt.

Phong Tiểu Tiểu vì đơn hàng đặt làm bình mà đã chui vào xưởng vài ngày, hôm nay rút cuộc cũng làm ra thành phẩm hài lòng, dùng linh lực sửa chữa phòng chừng có thể giống tám phần, vì thế quyết định đưa cho khách hàng xem thử.

Kì thật cũng không cần cô có ý đi một chuyến, nhưng Phong Tiểu Tiểu nghĩ dù sao cũng ở phố Thành Hoàng, vừa lúc cũng có thể tiện đường thăm Ngao Tiềm, lại mang Vương Vi về nhà mẹ đẻ một chuyến... Đối với cô hồn ngụ lại phố Thành Hoàng mà nói, hộ khẩu được đăng kí ở miếu Thành Hoàng rồi thì có thể xem đó là nhà mẹ đẻ.

Ôm bình gốm bỏ vào hộp, Dương Nghiễn vừa lúc ở phòng khách xem tivi, vừa thấy Phong Tiểu Tiểu liền nở nụ cười: “Yêu, xuất quan?”

“Ừm, ra thành phẩm, tính mang đến phố Thành Hoàng cho khách hàng xem” Phong Tiểu Tiểu nhét xốp dẻo vào cái hộp, để bình vào, lại bỏ thêm xốp dẻo, cuối cùng đóng bao, làm xong mới nhìn quanh phòng khách, không thấy ai, tò mò: “Mọi người đâu hết rồi? Ra ngoài?”

“Đường Cần ở trong phòng, hình như nghe nói gần đây trên trang web có đơn đặt hàng mới, vừa lúc ở khu này, hẳn định tự mình kiểm lộ phí. Điềm Điềm ra ngoài đi dạo, Y Y thì trông tiệm, Nghê Nhân Giai đi ra ngoài.” Dương Nghiễn dễ gọi trả lời, báo cáo một lượt hành tung của mọi người, Nghê Nhân Giai đương nhiên là chỉ Vương Vi, trong khoảng thời gian này sai sử thủ hạ của Phong Tiểu Tiểu rất vui vẻ.

Phong Tiểu Tiểu thấy bộ dáng chán đến chết của hắn, nhìn không được bĩu môi: “Anh cả ngày cũng không có chuyện gì làm sao? Tốt xấu cũng là đứa con duy nhất trong nhà, cho dù tình huống gần đây đặc thù không về được nhưng cũng phải xem xét chuyện làm ăn một chút chứ?” Nghĩ nghĩ lại khó hiểu: “Chuyện của lão Hồ thật khó giải quyết như vậy sao, đến bây giờ còn chưa xong?”

“Sắp xong rồi, Triển Hiên đã mang mấy thứ đến, anh bán lại gây sức ép cho ông già, chuyện này cũng chỉ là mấy ngày nữa.” Dương Nghiễn ảm điều khiến chuyển một loạt kênh, vẫn bộ dáng miễn cưỡng: “Chuyện công ty anh quả thật không hứng thú, chờ khi nào kế thừa lại kiếm một người quản lí chuyên nghiệp là được rồi.”

“Có người quản lí anh cũng không thể hoàn toàn mặc kệ được chứ?!” Phong Tiểu Tiểu khinh bỉ, lại ngắt lại: “Nếu nhàm chán vậy đi với em đến Thành Hoàng chơi?”

“Anh mầy bẻ bộn nhiều việc.” Dương Nghiễn há mồm ngay: “Bận ăn cơm, bận ngủ, còn bận ngăn người nữa...”

Phong Tiểu Tiểu thiếu chút nữa là quăng hộp đựng bình gốm vào mặt hắn.

Nói một nửa, Dương Nghiễn lại đột nhiên bùng tỉnh, bám sườn sofa trượt mình đến Phong Tiểu Tiểu: “Đúng rồi, em có biết Đường Cần bao nhiêu tuổi không?”

“Không biết, không phải anh có Thông Thiên Nhân sao?”

“Thông Thiên Nhân cũng không phải dùng để xem mấy thứ lông gà vớ tòi này!” Dương Nghiễn buồn bực: “Trước giờ anh không để ý, nhưng em có thấy thẳng nhóc này cặp được với con gái của ông chú quý kia không?”

Phong Tiểu Tiểu không đoán sai, trong khoảng thời gian này Dương Nghiễn quả thật quá rảnh. Lúc trước rồi nhà đúng là có chút bất đắc dĩ, nhưng hiện tại uy hiếp xem như đã qua, Dương Nghiễn vốn có thể về nhà ở, lại như trước bám trong tiệm, chính là vì không khí ở nơi này thoải mái, lại thường xuyên phát sinh mấy chuyện kì lạ.

Không cần phải quan tâm đến sự nghiệp trong nhà ngay, cho nên Dương Nghiễn như ở trong một kì nghỉ dài hạn, cả ngày cứ ngóng trông có thể có chuyện vui giúp mình giải trí. Nhưng hiện giờ ngoài việc Vương Vi cùng gái ế lại không tìm thấy kích thích khác, vì thế tự nhiên có chút uể oải.

Phong Tiểu Tiểu nghe xong Dương Nghiễn nói có chút ghen tị: “Tìm một sát thủ tự do làm chồng của một lương dân, anh đúng là có thể nghĩ ra, không sợ hồn phách của ông chú kia biết được liền biến thành lệ quỷ ngay tại trận sao?”

“Như vậy thì Triển Hiên...”

“Ông chú quý vừa ý người ta, nhưng chắc gì người ta vừa ý con gái ông ta.” Phong Tiểu Tiểu không kiên nhẫn: “Nếu anh thật chân thành, không bằng...”

Lời còn chưa nói xong, ngoài cửa truyền đến một trận ồn ào, giữa tiếng ồn còn kèm theo vài tiếng hô chói tai của Y Y.

Đã xảy ra chuyện?!

Phong Tiểu Tiểu bật người im miệng, cùng Dương Nghiễn liếc một cái, hai người không hẹn mà cùng nhau nhảy dựng phóng ra cửa.

Mẹ nó, dám đến đây gây sự?! Kê nào không muốn sống đến như vậy?!!

Phải rồi, trong truyện sẽ đề cập đến nhiều điển tích cũng như thần thoại hoặc là những tình tiết khó hiểu, cho nên nếu chỗ nào có điển tích điển cố gì ta sẽ chú thích cho các nàng luôn, nhưng nếu đọc có chỗ nào không hiểu thì nhắn lại giúp ta nhé, tại có nhiều thứ ta nghĩ mọi người đều biết thì hóa ra có người không biết ^^ (tại ta có đứa bạn mà nó hỏi ta đang edit về truyện gì, ta bảo về thần tiên, Nữ Oa, Thiên Đình..., nó lại phán cho ta một câu là nó không biết mấy thứ này, vì thế ta phải ngồi kể cho nó, đó là lí do ta phải nhờ các nàng việc này đây). Sắp tới truyện được 100 chương ta sẽ bắt đầu beta lại từ chương 51 và sẽ cố gắng tìm tòi ghi chú lại mấy chỗ khó hiểu, 50 chương trước ta đã beta lại xong rồi, cũng ghi chú lại mấy chỗ như là xuất thân của Phác Thiên Ứng hay là lễ Áo Lạnh bla bla, nếu có hứng thú các nàng cứ đọc lại nhé (*^3^)

Chương 94: Phác Thiên Ưng

(*)Phác Thiên Ưng: xem chú thích chương 16

Kẻ không muốn sống là một tên côn đồ.

Đương nhiên, chỉ số thông minh không cao luôn bị lừa làm chim đầu đàn cũng chỉ có loại quần thể nhiệt huyết này.

Người bị phiền toái không phải Y Y, tuy rằng con bé kêu lớn tiếng hơn bất cứ ai, nhưng hai người Phong Tiểu Tiểu đến nơi liếc mắt một cái liền nhìn ra tình huống càng nghiêm trọng, bởi Diễm Diễm đang sợ run trắng bệch mặt mũi nấp sau lưng Y Y.

Đám côn đồ miệng không sạch sẽ đùa giỡn hai em gái trong tiệm, nhưng hai người đã thấy được, mục tiêu chủ yếu của những người này là Diễm Diễm. . . Lí do đương nhiên không phải bởi vì cô ta xinh đẹp, xem chừng là do cái bụng rồi.

“Đã nói rồi, tình huống bây giờ cũng đừng đi ra ngoài tản bộ.” Dương Nghiễn vừa thấy đã hiểu được tình huống, ôm tay thoải mái cho một cú Mã hậu pháo (**)

(**) Mã hậu pháo: thuật ngữ cờ tướng, ví với hành động không kịp thời chẳng giúp ích được gì.

Diễm Diễm sáng rỡ hai mắt, vứt bỏ Y Y chạy đến chỗ hai người.

“Nè, cứ vậy mà để nhân viên của tôi ứng phó một mình có ác quá không?” Phong Tiểu Tiểu bắt mắt, sau đó đẩy Dương Nghiễn đến Y Y.

Diễm Diễm ngăn người, nhìn Phong Tiểu Tiểu đứng ở vị trí an toàn lại không hề có cảm giác an toàn, lại nhìn người có cảm giác an toàn lại đứng trước bày sới – Dương Nghiễn, nghĩ nghĩ, khẽ cắn môi chạy vào nhà trong.

“...”

Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn trầm mặc.

“...”

Tên côn đồ trầm mặc.

Cho dù là phe nào cũng không ai ngờ Diễm Diễm lại cứng rắn có quyết tâm đập nôi chìm thuyền (***) như vậy, “cái thuyền chìm” cụ thể là chỉ ba người bị bỏ lại bên ngoài.

(***) đập nôi chìm thuyền (đồng nghĩa: phá phủ trảm châu) dựa theo tích Hạng Vũ mang quân đánh Cự Lộc, sau khi qua sông thì chìm hết thuyền, đập vỡ nôi niêu để binh sĩ thấy không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng.

“...Tự nhiên cảm thấy thật muốn để bọn họ đi vào gây sự, anh Hai, anh thế nào?” Sau một lúc lâu, rốt cuộc Phong Tiểu Tiểu mở miệng đầu tiên.

“Thôi bỏ đi.” Dương Nghiễn nâng trán.

Đám côn đồ bị tình huống qui dị biến thành có chút nghẹn lời, hồi lâu sau mới phục hồi tinh thần quay lại kịch bản ban đầu: “Mấy người. . .”

Lời còn chưa dứt, Diễm Diễm vốn ở nhà sau lại vọt ra, hóa ra cô gái này không phải tự mình đi trốn, mà là thực thông minh kéo ra Nghê Nhân Át, hét lớn một tiếng trấn trụ toàn tràng: “Bọn mày không được xằng bậy! Bảo vệ ở cửa hàng này cực kì lợi hại!”

Nghê Nhân Át cao gần 3 mét, dáng người trắng kiện, một cánh tay bằng hai cái đùi của mấy tên côn đồ. Có lẽ là bị kéo ra vội vàng, tên ngốc này còn mang theo túi bún gần mấy trăm cân chưa buông. Xem dáng vẻ thoải mái này chắc cũng giống như cầm gói mì ăn liền.

Vô luận là ở đâu, khi nào, dáng người Nghê Nhân Át không hề nghi ngờ đều cực kì có sức uy hiếp, chẳng sợ hấn mang biểu cảm ngốc manh nhìn đám côn đồ, lại vẫn có thể khiến cho cả đám cứng ngắc hóa đá tại chỗ, hung hăng nuốt cái ực. . .

Ông, ông chủ chưa nói trong tiệm có tên nào cấp bậc đại ca như vậy nha. . .

“Ồ, thật thông minh.” Phong Tiểu Tiểu ngoài ý muốn khen ngợi một câu.

“Hừ!” Có lẽ do dáng người Nghê Nhân Át thực sự rất có cảm giác an toàn, Diễm Diễm hết sức vững vàng: “Muốn kiếm tiền cũng phải xem có mạng để

tiêu hay không, chỉ bằng bọn mày cũng muốn kiếm tiền của bà đây?”

Đám côn đồ hồi phục tinh thần lại mới bắt đầu xôn xao, vì mấy đồng tiền đánh bạc một cái mạng có đáng hay không? Tuy rằng vị đại ca này chưa chắc có can đảm giết người, nhưng chỉ với cái thân hình đó thôi, hẳn mà ngã một cái trúng cả bọn thì thể nào cũng bán thân bất toại là nhẹ nhất. Một tên côn đồ nhỏ giọng bất an hỏi đồng bọn: “Hay là bữa khác lại đến?”

“Bữa nào? Đồi nào?” đồng bọn xì khinh miệt, thanh âm còn thấp hơn: “Liều mạng, xông lên, thừa lúc loạn tông một cái rồi bỏ chạy. Dù sao chúng ta cũng không bắt người, chỉ cần cô ta sảy thai là được.”

Những người ở đây trừ Diêm Diêm đều có cảm quan rất nhạy cảm, lời này không chỉ Dương Nghiễn cùng Phong Tiểu Tiểu nghe được mà Y Y cũng vậy.

Tiểu Tinh Vệ tuy rằng nhát gan nhưng lại thuộc loại người trọng nghĩa, cho dù cô không có giao tình sâu đậm gì với Diêm Diêm nhưng một câu này cũng không thể nhịn được.

“Tiểu Yêu, đánh bọn họ!” Dưới tình huống những người khác không thể ngờ, Y Y bùng nổ.

Không đợi Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn hiểu được tiểu Yêu là ai. Một quả banh lông màu xám vọt xuống từ trên trời, “chiêm chớp” hai tiếng xẹt qua bên người đám côn đồ, tốc độ nhanh đến mức làm người ta nhìn không ra đó là cái gì đã nghe lên tiếng kêu tru thảm thiết.

Lại nhìn kĩ, một tên côn đồ không biết khi nào đã có 3 vết cào chảy máu đầm đìa trên cánh tay, cho dù vội dùng một bàn tay khác che cũng không chặn được máu tích tấp nhỏ xuống.

Phong Tiểu Tiểu phản xạ nhìn theo viên đạn vừa nẩy, hóa ra là chim sẻ béo bị chó cò độc chiếm danh tiếng thần thú của Nhị Lang Thần bấy lâu nay, đang đậu trên cửa sổ, “chiêm chớp” ghệt bỏ năng móng vuốt cọ cọ trên bệ cửa, một móng dính đầy chất lỏng màu đỏ ghê người.

“Alice?” Dương Nghiễn nháy mắt mấy cái, sững sốt. Mới vừa lên tiếng, chim sẻ béo đã ngẩng đầu lên đáp lại hai tiếng, sau đó vui vẻ bay đến, nhảy hai cái trên bàn tay giơ lên của Dương Nghiễn, xoè hai cánh làm bộ dễ thương: “Chiêm chớp!”

“...”

Phong Tiểu Tiểu bụm mặt, cô nên nghĩ đến, nếu ngay cả chó cò cũng không phải thứ bình thường, vậy thì con chim sẻ béo Phác Thiên Ứng này sao có thể chỉ là vật đi kèm?! Phỏng chừng chẳng qua là không có cơ hội lên sân khấu cho nên đến bây giờ vẫn không lộ bản lĩnh.

“Tiểu Yêu(****), làm tốt lắm.” Y Y vui vẻ ngoắc ngoắc chim sẻ béo, thuận tay lấy từ dưới quầy một đĩa gạo kê: “Mau đến, hôm nay chữa cho mày đồ ăn vật ngon lắm nga!”

(****) Phiên âm tiếng Trung của Alice là Ái Lệ Tì, mà “Á” dịch sang tiếng Việt là yêu cho nên Y Y mới lấy chữ đầu trong tên của chim sẻ béo mà gọi là “tiểu Yêu”

Vì thế chim sẻ béo vui sướng chuyển dời từ trên tay Dương Nghiễn đến bên cạnh Y Y, vui sướng mổ gạo ăn.

“...Có lẽ là đồng loại nên có tiếng nói chung?” khoe miệng Dương Nghiễn co giật, ho khan nhỏ giọng giải thích với Phong Tiểu Tiểu.

“...Như vậy cũng đúng.” Tinh Vệ, Phác Thiên Ứng...không phải đều là chim sao!

Phong Tiểu Tiểu chấp nhận cách nói này.

Diêm Diêm đứng bên cạnh Nghê Nhân Át có chút ngây người, đám côn đồ cũng ngây người. Người trước là vì bảo vệ số một mình cực kì kì vọng còn chưa động thủ lại để con chim sẻ đại phát thần uy. Người sau ngây người cũng không khác lắm, bọn họ đều nhìn thấy vết cào phun máu trên tay đồng bọn. Độ sâu này, chiều dài này,...đây là loại vết thương mà một con chim sẻ có thể làm ra sao? Lừa nhau à!

Thấy tràng diện im lặng đến quái dị, Phong Tiểu Tiểu nhất thời cũng không xác định là nên thả chim sẻ béo ra đại sát tứ phương hay nhân cơ hội dọa người bỏ chạy?

Nghĩ nghĩ, Phong Tiểu Tiểu rút cuộc mở miệng: “Kia cái gì, bé chim sẻ của bọn này còn chưa tiêm vắc xin, gần đây dịch cúm gia cầm hoành hành, các cậu có muốn đến bệnh viện trước không?” Máu chốt là miệng vết thương cũng cần băng bó một chút...

Đám côn đồ dành ra nửa phút hóa đá, rồi sau đó khóc ròng tập thể — Mẹ, bọn con muốn về Sao Hỏa, Địa Cầu thật đáng sợ!!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Đuổi người

Tai họa lần này của Điem Điem coi như qua truan, nhưng mọi người ở đây đều nhìn ra được, chuyện của tiểu Hồ thái giám đã nhiều ngày như vậy lại đột nhiên có động tĩnh, phỏng chừng là đã tìm được cơ hội, tiếp theo chỉ sợ là sẽ không thiếu vài một đợt phiền toái

Vì thế Phong Tiểu Tiểu kéo Điem Điem hàn huyên tán gẫu, chân thành đề nghị đối phương trước hãy tìm đến chỗ lão Hồ tránh đầu sóng ngọn gió, ít nhất cũng phải sinh cho xong đứa bé, mang theo cái bụng như vậy, Điem Điem thực sự là mục tiêu di động. Mọi người vốn cũng chỉ giúp Ngao Tiềm trả ơn cứu mạng của cô ta, nhưng theo tình huống hiện tại, rõ ràng đối phương có sự lựa chọn tốt hơn lại cố tình đặt bản thân vào trong nguy hiểm, liên lụy mọi người phí sức lao động, tất cả điều đó cũng chỉ vì đề tán tỉnh anh Ngao?!

Phong Tiểu Tiểu cảm thấy không thể nhận.

“Chỉ có hai con đường, hoặc là cô đến chỗ lão Hồ đợi ngày sinh, hoặc là cô ra tiền mướn bảo vệ. ...Dù sao mấy kẻ nghiệp dư như chúng tôi không kiêm chức bảo vệ, cô suy nghĩ lại xem.” Phong Tiểu Tiểu cười cười, khách khí rút cho Điem Điem ly nước an ủi, thuận tiện nói ra ý tưởng của mình.

Điem Điem cảm ly nước nhũ mảy: “Tôi ở đây chẳng phải rất tốt sao...”

“Là cô rất tốt nhưng không phải bọn tôi.” Phong Tiểu Tiểu cố gắng nói lí lẽ với đối phương: “Lúc trước anh Ngao té xỉu trong phòng, là cô gọi người vọt vào cứu anh ấy...” Tuy rằng sau này đã chứng minh lúc đó tình huống của người ta chỉ là Long Vương trở về vị trí, ơn cứu mạng này thật có chút thừa, nhưng không thể quên rằng quả thật Ngao Tiềm nợ người ta một ân: “Cho nên xem ở mặt mũi của anh Ngao, khi có người đến chung cư của cô gây sự, bọn tôi đưa cô về đây coi như là báo đáp.”

“Nhưng chuyện đó đã qua lâu rồi, theo lí mà nói cô vốn nên tự tính toán cho bản thân, lại xem ra cô không có ý như vậy.” Phong Tiểu Tiểu nghiêng đầu, nói thẳng.

Đương nhiên, cũng không thể phủ nhận có một phần là do bản thân không thúc giục Điem Điem dời đi, trong đó có ý xao son chán hồ hù dọa lão Hồ, dù sao khi đó Đường Cần là cái vấn đề khó giải quyết, cũng phải có cái làm tin chắc chắn. nhưng mọi chuyện đều qua, mọi người hảo tự hảo tán.

Về phần pháp thân chuyển thể hư hư thực thực trong bụng Điem Điem? Cái này không ảnh hưởng, dù sao cho dù cô ta có sinh ở trong tiệm đi nữa, bản thân cũng đâu thể cướp đứa bé từ trong tay mẹ nó, chỉ cần sau khi sinh đi xem là được, không thể bắt tất cả thân tiên đều phải trói buộc ở nhà mình.

Điem Điem chẳng hé răng, ra vẻ dầu muối không thấm. Vừa không lời lẽ cứng rắn cự tuyệt, vừa không mềm giọng cầu xin, chỉ một nguyên tắc, kệ cô nói gì thì nói, bà đây cứ bất động...

Dương Nghiễn nhận đến ánh mắt của Phong Tiểu Tiểu, xoa xoa thái dương bất đắc dĩ nói tiếp: “Nói trắng ra là cô muốn gần gũi được ban lộc chứ gì? Ở li chỗ này cũng vô dụng, trước không nói Ngao Tiềm sống nơi khác, số lần đến đây cũng không nhiều. Mà cho dù anh ta có đến đây mỗi ngày đi chăng nữa, cô còn mang cái bầu, ai sẽ cầm thú đến mức xuống tay với một sản phụ?”

Điem Điem cắn môi, sắc mặt trắng bệch. Mọi người đều biết sự thật là gì, chẳng qua trước giờ không ai nói ra, hiện tại lời này của Dương Nghiễn có chút đánh mặt, cho dù cô muốn lừa mình dối người cũng không được.

Trước kia cô có ưu thế làm hàng xóm, bây giờ không còn, lại mang cái bụng tròn lằng. Một tia hy vọng tiếp xúc duy nhất cũng chỉ còn đám người Phong Tiểu Tiểu. Bởi vì hiểu được cho nên mới càng không muốn đi.

Phong Tiểu Tiểu nhìn Điem Điem không cam lòng, ngừng lại đề nghị: “Thật ra cô có muốn gặp anh Ngao cũng không nhất định ở trong tiệm của bọn tôi. Ví dụ như cô cũng nuôi con chó...” Tốt nhất nên nuôi một con chó có chút tư sắc, cho dù chủ nhân của trai không được cũng có thể để chó đi tán tỉnh Hao Thiên... Đến lúc đó nội ứng ngoại hợp, nói không chừng còn nhanh hơn ở li trong này.

Điem Điem cảm ly nước uống một ngụm, ngẩng đầu: “Các người cũng không đồng ý tôi hẹn hò với bác sĩ Ngao? Vì sao? Bởi vì tôi là tiểu Tam?”

Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn hai mắt nhìn nhau, Dương Nghiễn nghĩ nghĩ: “Không liên quan đến vụ này, Ngao Tiềm chọn không chọn là chuyện của anh ta, bọn tôi chỉ là không thích làm lót đường cho người khác tán tỉnh đàn ông thôi.”

“Tôi chỉ muốn tìm người tốt kết hôn sống tốt thôi, chẳng lẽ các người không thể tác thành cho tôi?” Điem Điem khẽ cắn môi.

“Cái này... lúc này đã nói rồi, chuyện của các người chẳng liên quan gì đến chúng tôi.” Phong Tiểu Tiểu uyển chuyển biểu đạt tâm tình không muốn giao du với kẻ xấu.

Nói thẳng ra là, Phong Tiểu Tiểu không phản đối, không đồng ý, không hỗ trợ, không quấy rối... Ngao Tiềm nếu thực đồ Điem Điem, với tư cách là bạn bè cũng như đồng nghiệp sẽ tặng cái phong bì vào hộp quà cưới, Ngao Tiềm nếu không đồ, vậy cũng là vấn đề riêng tư của người ta, cô là Nữ Oa không kiêm chức Nguyệt Lão, không có nghĩa vụ đi giúp người có tình trong thiên hạ biến thành thân thuộc.

Điem Điem đỏ mặt ra đòn sát thủ: “Tôi...”

Dương Nghiễn không chịu được nhất là nước mắt phụ nữ, mí mắt vừa nhấc lên biết là chiều một khóc hai nháo ba thất cổ, thẳng thừng chọc thủng: “Nếu cô đã thấy không có tiếng nói chung với hai kẻ vô tình vô si có ý gây sự như bọn này, vậy thì chỉ bằng chúng ta gọi người ôn hòa có giáo dưỡng Ngao Tiềm đến nói chuyện?”

“...”

...

Đôi mắt hai kẻ vô tình vô sỉ cố tình gây sự, chẳng sợ có là Diễm Diễm thì cũng chỉ có thể lau nước mắt mà về, vì không để đến nước tự thân Ngao Tiềm ra lệnh trục khách, Diễm Diễm rút cuộc thỏa hiệp, quyết định đến chỗ lão Hồ sinh đứa bé...Đương nhiên, vì biểu đạt ái mộ, cô cũng có thể lựa chọn không liên lạc với lão Hồ, tự mình tìm một chỗ đặt chân. Nhưng lo lắng nếu làm như vậy thì không chừng ngày nào đó một thi hai mệnh, Diễm Diễm sau một hồi lo lắng rút cuộc quyết định bảo trụ tánh mạng trước lại bàn chuyện yêu đương.

Có vài người vĩnh viễn luôn lựa chọn con đường có lợi cho mình nhất.

Phòng chừng là Đường Cần đeo tai nghe trong phòng, động tĩnh ở bên ngoài lớn như vậy mà vẫn không phản ứng, đến giờ cơm tối bước ra, nhìn đôi mắt ửng đỏ của Diễm Diễm cũng không khi có chút trầm mặc khó xử mới nhin không được hỏi một câu, sau đó nghe đến chuyện đối phương phải dọn ra ngoài, kinh ngạc.

“Khi nào thì chuyển đi? Sao không nghe nói trước vậy, có muốn làm bữa tiệc chia tay không?” Đường Cần vẫn khá phúc hậu, hoặc là nói lí do gì không quan trọng, tìm được lí do để tiệc tùng mới là quan trọng nhất.

Từ khi đơn hàng Dương Nghiễn bị hủy, hơn nữa lại có quan hệ với Triển Hiên, Đường Cần với đám người này coi như là có chút giao tình, tuy rằng còn chưa đến mức thân quen nhưng cũng ở trình độ bạn nhậu hay là hồ bằng cầu hữu(*), lại thêm tính cách gần gũi, cuộc sống gần đây của Đường Cần ở tiệm gốm thật sự là dễ chịu vô cùng.

(*) hồ bằng cầu hữu: loại bạn bè xấu, không tốt lành.

“Cũng không phải đi xa, tiệc chia tay đâu cần thiết.” Phong Tiểu Tiểu lấy thêm com, thuận miệng nói: “Nghe nói gần đây anh lại nhận thêm đơn hàng, hẳn là bận rộn lắm?”

Đường Cần thiếu chút là phun ra, cẩn thận nhìn Diễm Diễm, thấy đối phương không nghi ngờ gì lời này mới thờ phào, che che giấu giấu ngượng ngùng nói: “Còn tạm còn tạm, đang trong thời gian thỏa thuận, có người...công ty cùng tôi...cạnh tranh, có kí được hợp đồng hay không còn chưa biết.”

Phong Tiểu Tiểu cười nhạo: “Có muốn đến nhà tiểu Khương làm chi nhánh không? Xí nghiệp nhà cậu ấy hình như rất lớn, hẳn là không đến mức chưa không nổi anh.”

“...” Đường Cần lại suýt phun com, tay cầm chén không vững, cười gượng: “Thôi bỏ đi, người ta xí nghiệp tầm cỡ quốc tế, hẳn là chường mắt...kĩ thuật viên nho nhỏ như tôi.”

Diễm Diễm vẫn rầu rĩ không vui, yên lặng ăn com, yên lặng gấp thức ăn, yên lặng dọn chén, sau đó yên lặng trở về phòng... Tâm tình Đường Cần nhạt như nước ốc nuốt chén com, rút cuộc nhin đến lúc người chế tạo bầu không khí không hài hòa đi rồi mới thờ phào, bụng chén nhảy nhót đến bên người Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn: “Kìa gì, anh Dương cho em mượn ít tiền hén.”

Dương Nghiễn giương mắt nhìn hấn một cái: “...Để làm chi?”

“Hắc hắc, nguyên vật liệu có chút thiếu, cần bổ sung.” Đường Cần thực sự không xem bản thân là người ngoài: “Đơn hàng này làm xong rồi, có thù lao em trả anh ngay.”

“Anh Triển nhà anh không có tiền?” Phong Tiểu Tiểu tò mò.

“Không phải là vì anh Triển không tiện bằng mọi người sao. Lại nói cứ mãi mượn tiền anh tôi cũng không thể không biết xấu hổ chứ, tôi thiếu người ta vài ngàn còn chưa trả...”

“...Vậy cậu mở miệng với tôi quả thật không xấu hổ.” Dương Nghiễn châm chọc. Da mặt người này quả thật đủ dày mới lần lộn dễ chịu như vậy, ít nhất thì hẳn không hiểu nổi, người này mới hủy đơn hàng của mình được có mấy ngày, sao lại đã có thể thân mật mở miệng mượn tiền rồi?

Đường Cần ngẫm lại: “Hay là anh cho em mượn con rắn? Dụng cụ mua lần trước vẫn còn, vừa lúc em muốn nghiên cứu luôn con rắn kia của anh là cái giống gì.”

Mấy ngày nay tiểu Bạch đang cuộn mình trong tay áo Dương Nghiễn chuẩn bị ngủ đông, vừa nghe lời này liền tức giận, sợ Dương Nghiễn thực đem mình cho người ta mượn, lúc này lại ngại có người ngoài không thể mở miệng, đành phải ngóc đầu lên liêu mạng phát ra tiếng “xì xì” biểu đạt thái độ cự tuyệt của mình.

“Cái này thì được, cứ dùng thoải mái.” Dương Nghiễn tùy tay vứt rắn ra ngoài, hai mắt Đường Cần sáng lóe, hai mắt tiểu Bạch đỏ bừng.

Kì thật cái Phong Tiểu Tiểu quan tâm hơn là vì sao Đường Cần còn chưa chịu đi. Từ lúc xác định chuyện Diễm Diễm dọn ra sau, tầm mắt của cô chuyển ngay đến trên người vị sát thủ tự do này, theo lí mà nói hộ khẩu cùng công việc chính thức của đối phương đều ở thủ đô, công việc bên này đã kết thúc thì hẳn là nên nhanh chạy về nhà mới đúng, thật sự khó tin mà dùng lí do nhận đơn hàng mới để ở lại...Có bao nhiêu thành phố không có chuyện muốn giết người đâu.

Nhưng Đường Cần không nói, cô cũng lười hỏi, dù sao người ta ít hôm nữa sẽ đến nhà họ Triển đặt chân, chỉ là vấn đề vài bữa cơm nữa thôi.

Bây giờ vấn đề quan trọng nhất không phải người khác, mà là Vương Vi, tin tức của tóc đỏ vẫn chưa rõ, sinh hồn ly thể lâu ngày không an toàn, nếu mấy ngày nữa mà vẫn không có tin tức vậy thì có nguy cơ quý giả biến quý thật, Phong Tiểu Tiểu thật không muốn ép buộc tiệm gốm thành nhà ma.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Khách

Lão Hồ quả thật là một nhân vật mang đầy sắc thái bị kịch.

Bởi vì điều kiện thể chất bẩm sinh cho nên lão ta cực kì chấp nhất với đời sau, ngoài đứa con trước xem như đã phế bỏ, chỉ còn cái bụng của Điem Điem lúc này là hy vọng duy nhất trước mắt lão.

Thậm chí vì đứa bé còn chưa biết là nam hay nữ này, lão Hồ có thể dẹp hết mọi chuyện sang một bên, ngay cả con trai ruột cũng đánh chỉ để cam đoan có thể sinh ra một đời sau khỏe mạnh.

Cho nên sau khi nghe Điem Điem đồng ý chuyển khỏi cái tiệm rách nát kia, tâm tình hưng phấn của lão Hồ có thể hiểu được. Mặc dù bạn học tiểu Hồ ra tay khiến lão rất không vừa lòng, nhưng cuối cùng thì hành vi ấy cũng gián tiếp thúc đẩy đến kết quả tốt đẹp, xem ở chuyện này, lão Hồ cảm thấy thỉnh thoảng ngó lơ cũng chấp nhận được.

Hôm sau không phải ngày nghỉ, nhưng vì đứa bé quý giá của mình, lão Hồ vẫn tự lái xe đến đón người, như trước nguy trang một bộ dáng thiên hạ thái bình, có hình có dạng hàn huyền khách khí với một Dương Nghiễn hiem khi dậy sớm, tựa như lão chưa từng thuê sát thủ giết hấn vậy.

Cho đến khi đối phương cẩn thận đỡ một Điem Điem còn chưa lớn bụng lên xe, sau đó khấn cấp khởi động máy chạy như bay, để lại một chuỗi khói bụi giống như sợ Dương Nghiễn muốn giở trò gì, Phong Tiểu Tiểu im lặng đứng bên cạnh nửa ngày mới ra tiếng: “Thực đối trá.”

“Đối trá là kĩ năng tất yếu, em cũng có thể nói kiểu khác, như là khéo đưa đẩy chẳng hạn.” Dương Nghiễn “thích” một tiếng, vòng hai tay, tựa vào ván cửa nhìn hướng lão Hồ rời đi: “Mặc kệ là chính trị hay thương nghiệp, chẳng sợ chỉ là một viên chức quèn, khi giao tiếp với người khác cũng tránh không được trên mặt một kiểu trong lòng một kiểu, trừ phi là nơi dùng thực lực thăng tiến như quân đội, nếu không thì đâu cũng vậy thôi.”

Phong Tiểu Tiểu khinh bỉ: “Em cũng không phải trẻ con 3 tuổi, chẳng qua là tức cảnh sinh tình mà thôi.”

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, đúng là vì loại hoàn cảnh này cho nên ưu thế Thông Thiên Nhân của Dương Nghiễn mới cực kì nổi bật. Ví dụ như nói hấn kí hợp đồng với người ta, liếc mắt một cái liền đọc tuồn tuột tâm lý của đối phương, sau đó hành xử cho nó thỏa đáng một chút thôi thì chuyện tiếp theo chả có gì vấp trờ.

Bình thường cũng vậy, đối phương nói thật hay nói dối, mục đích gì, là loại người ra sao, tất cả chỉ là chuyện của một cái liếc mắt. Tuy đúng thật là nói cái cảm giác “mọi người đều say duy ta tỉnh” có chút đau buồn, nhưng mấu chốt thắng ở chỗ sẽ không bị người ta lừa dối.

Đường Cần ngậm miếng táo nhướn cái đầu ra từ cửa bếp: “Ông kia là người mướn tôi mà mấy người nói á hả?”

Bằng vào dấu vết để lại, bằng vào giao tình hiện tại của mọi người, Đường Cần bây giờ muốn biết vài chuyện thật rất dễ dàng, dù sao hấn cũng thuộc về quần thể có năng lực đặc thù, Dương Nghiễn không lo lắng làm hư hấn.

“Đúng thế, thì sao?” Dương Nghiễn hỏi.

“Không có gì, chỉ hỏi thôi.” Đường Cần lại ngậm miếng táo rút đầu về.

Phong Tiểu Tiểu nghi hoặc nhìn Dương Nghiễn, Dương Nghiễn buông tay: “Cậu ta muốn chơi đùa một chút, không đến mức chết người.”

“À.” Phong Tiểu Tiểu gật đầu, đồng thời lại xác định Thông Thiên nhân quả nhiên đồ tốt.

Nói đến tạp vụ trong tiệm gốm thì ngoài Điem Điem chính là Đường Cần, mà cái nghĩa “tạp vụ” ở đây chủ yếu là loại quần chúng không biết chân tướng thật của đám Phong Tiểu Tiểu.

Dù sao mọi người không ai là người bình thường, trước kia hiểu rõ nhau cùng ở chung, rảnh rồi biến thân hay mở con mắt cũng chả sao, chẳng hạn như Y Y lâu lâu nhịn không được muốn biến về điều thân. Dương Nghiễn không thay đổi cũng không phải không được, nhưng cảm giác đó tựa như mặc áo bông vào mùa hè vậy, chẳng phải nhịn không được mà là khó chịu.

Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn không rời rã chuyện đó, nhưng theo lời Lí Trường, thường xuyên thả đuôi rã cùng mở Thông Thiên Nhân tốt cho sự phát triển, đỡ cho cứ mãi ở trong hình thái thứ hai khiến linh lực khó lưu thông... Đạo lí này giống như là lên giường với em gái mà không mang theo “hung khí” vậy đó.

Cho dù mấy vấn đề này đều lược qua không đề cập đến thì tối thiểu khi mọi người nói chuyện cũng không thoái mái...

Điềm Điềm vừa đi, chỉ còn lại Đường Cần, Phong Tiểu Tiểu vì thế mà cực kì chú ý tiến độ thu gom hành lí chuyển nhà của đối phương. Đúng một hồi hướng về Đường Cần còn đang gọt táo thẳng thừng mở miệng: “Khi nào anh chuyển đi?”

Đường Cần hiển nhiên là sừng sốt, động tác nhấm nuốt cũng khựng lại, tựa hồ không ngờ người ta hạ lệnh trực khách có thể không khách khí như vậy: “...Dù sao cũng phải chờ anh Khương đến đây, tôi chào một tiếng rồi mới đi chứ?”

Tốt xấu cũng là Khương Lễ mang hân tới, trong ý thức của Đường Cần, có đi thì hẳn cũng phải nói một tiếng với người ta mới lễ phép.

“Cái này không cần, anh cứ thương lượng với anh Triền khi nào đi là được.” Phong Tiểu Tiểu nói xong trung cầu ý kiến Dương Nghiễn: “Trước để tiểu Bạch chỗ tiểu Đường một thời gian?”

Dương Nghiễn gật đầu: “Cứ để đó đi, dù sao nó chơi chán cũng tự về.”

“Nhưng mà...” Đường Cần thả táo, có chút khó xử nói.

“Còn vấn đề gì?”

Đường Cần liếc Dương Nghiễn một cái, khẽ cắn môi: “Anh còn chưa cho em mượn tiền!”

“...”

Hai người thực sự bị độ vô sỉ của Đường Cần giết ngay tại chỗ. Đã chuyển đến nhà họ Triền rồi mà vẫn còn nhớ thương chút tiền trình đồng ý cho hân mượn hôm qua?!

Lại nói, mượn tiền lại đúng lí hợp tình như Đường Cần quả thật Phong Tiểu Tiểu mới thấy lần đầu, chẳng lẽ làm sát thủ thì da mặt cũng dày hơn người thường sao?

Có tiền có rã, những thứ khác đều có, Đường Cần cũng vốn tính toán phải đi, nhận lấy 1 tấm séc từ tay Dương Nghiễn xong thực sung sướng trở về phòng. Mới đi hai bước, Y Y vurun cái đầu từ cửa hàng mặt tiền vào, ngược ngừng hỏi: “Chị Phong, vị khách lần trước hỏi bình gốm đặt chị đã làm xong chưa?”

Phong Tiểu Tiểu vỗ đầu: “Quên mất, vốn hôm qua định đưa đi, kết quả lại có chuyện nên...”

Đang nói dở, Đường Cần “xẹt” một tiếng liền nhảy vào nhà trong, vị khách mặc danh kì diệu nhìn bóng dáng có chút quen thuộc, rồi sau đó sắc mặt đại biến: “Tiểu Đường, anh đứng lại đó cho tôi! Còn chạy? Làm như tôi không nhận ra anh hả?!”

Đường Cần nghe xong, dừng cũng không dừng bay nhanh về phòng, vị khách cuốn tay áo đuổi theo, Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn nhìn nhau, cảm giác thật khó tả....

Bạn đang đọc truyện *Nhật Kí Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Anh em họ

Giang hồ đồng đạo?!

Đây là phản ứng đầu tiên của Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn sau khi nhìn thấy biểu hiện kì quái của hai người. Nhưng ngay sau đó vị khách bỗng lên liền đánh vỡ suy tưởng của họ.

“Thằng khốn kia, bỏ bê công việc đã bao lâu rồi hả? Không phải nói đi du lịch với bạn gái sao? Du lịch đến trong nhà người khác, cũng thật là! Quả nhiên không sợ bác biết phải không?!” Vị khách lòng đầy căm phẫn gõ cửa.

Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn hai mặt nhìn nhau, tình huống này không cần mở Thông Thiên Nhân cũng hiểu được, tựa hồ là thân thích của

Đường Cần, vấn đề là đã thật sự có thân thích ở đây thì vì sao lúc trước gặp rủi ro cậu ta lại không dám nghĩ tới tìm người nhà? A, cũng có thể là do tính chất công việc có chút đặc thù, không dám để người ta biết.

Phong Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, tiến lên khuyên bảo: “Vị tiên sinh này, anh là bạn của tiểu Đường phải không? Cậu ta thiếu bọn này mấy bữa ăn chực, mặt khác vừa mới mượn anh Hai mấy ngàn, anh xem tiền này có phải hay không. ...”

Vị khách hiểu được, lập tức lời lẽ chính nghĩa vạch rõ giới hạn với Đường Cần: “Tôi hoàn toàn không quen với tên tiểu nhân đề tiện này!”

“...” XX anh cái OO!

Trốn tránh sự thật không có tác dụng gì, chỉ chốc lát sau, Đường Cần rút cuộc vẫn cúi đầu mở cửa bước ra, vừa thấy vị khách lập tức lộ ra nụ cười nịnh nọt, hắc hắc hai tiếng: “Yêu, đây chẳng phải em họ yêu quý sao, thật sự là đã lâu không gặp, đã lâu không gặp...”

Em họ ngoài cười nhưng trong không cười: “Nghe nói anh Cần tháng trước xin phép đi thăm chị dâu tương lai tiện thể đi du lịch, bác còn rất vui sướng nói không chừng tháng sau anh có thể đưa người về thăm nhà?”

“Cái này...” Đường Cần là một thành viên trong hiệp hội “bị mẹ quan tâm nóng lòng chuyện chung thân đại sự”. Trở về là bị thúc giục, cứ phải tìm có lý lẽ. Lần này vốn muốn tìm lý do bỏ chạy, vừa lúc ra khỏi cửa liền gặp trúng mẹ già, lại một trận khuyên bảo tận tình, vì thế đầu óc nóng lên, thốt rằng bản thân ra ngoài lần này để thăm bạn gái..... Vì thế mẹ thả cho đi, vì thế ông chủ thống khoái kí đơn nghỉ phép, vì thế ra ngoài... Lại cuối cùng vì thế mà hần mới gặp phải nửa tháng thê thảm này.

Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn cũng thật sung sướng xem náo nhiệt, vốn thôi, trong mắt mọi người sát thủ đều là tịch mịch nè, cô lãnh nè, cả người không nhiễm phong trần nè.....Không ngờ lúc này được mở mắt, ai dễ có được cơ hội như vậy, gặp trúng một tên sát thủ không biết xấu hổ ở lì trong nhà người khác ăn chực uống chực, xong rồi quay về còn phải xui xẻo đối phó mẹ già lão nhai bức hồn ở nhà?!

Đường Cần có chút xấu hổ ngó hai kẻ sung sướng khi người gặp họa, ho khan một tiếng đến gần cậu em họ: “trước mặt người ngoài chừa cho anh mày chút mặt mũi.”

Cậu em họ tựa hồ vừa mới nhớ lại còn có hai quần chúng đang xem trò vui đứng bên cạnh, bưng tỉnh đại ngộ quay đầu: “Khụ ! Thật có lỗi, không ngờ anh trai tôi quen biết với bà chủ, một khi đã như vậy có thể nào giảm giá chút không?”

Phong Tiểu Tiểu lại: “...”

“Thằng em trai này của tôi học kinh tế, thuộc loại nhân sĩ tinh anh, bình thường có chút bệnh nghề nghiệp” Đường Cần lại nhảy nhót đến giải thích.

“...” Phong Tiểu Tiểu biểu tình phức tạp gât đầu, sau đó lời lẽ chính nghĩa: “Tôi cũng hoàn toàn không quen với tên tiểu nhân đề tiện này. Xong việc xin hãy trả tiền cậu ta nợ chúng tôi.”

Đường Cần thống khổ phẫn nộ trừng hai người.

Vài câu nhàn thoại xong, cậu em họ cuối cùng mới nhớ đến mục đích chính, gặp được Đường Cần cũng chỉ xem như là thu hoạch ngoài ý muốn, hần lại đây vốn đề lấy bình đã đặt.

Lúc trước Đường Cần chỉ biết Phong Tiểu Tiểu có đơn hàng đặt riêng cái bình, hơn nữa ở lì trong xưởng chế tạo mất mấy ngày, nhưng cũng là lần đầu thấy đồ thật, vì vậy đến hôm nay mới biết được hóa ra có liên quan đến em họ mình.

Lấy cái bình ra xem xét, cậu em họ cẩn thận sờ sờ vuốt vuốt, có thể là sợ lúc mang về bị lộ, không tha cho một góc nhỏ nào có thể tiết lộ là đồ rôm. Đường Cần liếc mắt cái liên kinh ngạc: “Anh nói mày không phải là làm bê cái chai của ông già chứ hả?”

“Đúng là bê.” Cậu em họ một bên quan sát một bên gât đầu: “Cuối tuần trước em dâu của anh tới gặp ba mẹ, không ngờ lỡ tay, thằng em này chẳng phải đang tìm cách bỏ cứu đây sao.”

“Em dâu?” Đường Cần trừng mắt.

“Là vợ em.” Cậu em họ về mặt khinh bỉ nhìn Đường Cần: “Tháng trước em mới quen bạn gái, hôm bữa là lần đầu đến nhà, không ngờ lại làm bê cái bình gốm ba thích nhất. Tiểu Hân lúc ấy sợ đến suýt khóc, sợ để lại ấn tượng xấu, em đương nhiên phải nghĩ biện pháp, miễn cho ba phát hiện lại không vui.”

Đường Cần vừa nghe lập tức bị phẫn, hần cuối cùng cũng hiểu được vì sao trong khoảng thời gian này ma ma lại đột nhiên cực kì bất mãn với việc mình không có bạn gái, không ngờ hóa ra có một tên làm tấm gương xấu là nó ở đằng trước.

“Còn chưa phải là vợ dâu, mày giờ vì cô ta có thể gât cậu, tới khi cưới rồi khẳng định là thằng con bất hiếu có vợ quên ba mẹ!” Đường Cần vô cùng đau đớn khiển trách thằng em khôn kiếp.

Mấu chốt không ở chuyện nó có bạn gái, mà mấu chốt ở chỗ có bạn gái lại mang đi khoe khoang khắp nơi, làm hại mẹ già ở nhà càng thiếu kiên nhẫn.

“Hâm mộ ghen tỵ hận kìa.” Phong Tiểu Tiểu vui sướng khi người gặp họa chọt chọt Dương Nghiễn chia sẻ cảm tưởng.

Còn may cô mới 20, còn may cô không có cha mẹ...À, về sau tính ra cũng không phải chuyện gì tốt.

Dương Nghiễn chăm chú thuốc, khá lí trí chú ý vấn đề mấu chốt: “Ba cậu quan tâm đến cái bình này đến thế nào? Nếu chỉ đơn giản là để trưng bày thôi thì còn hi vọng giấu diếm, nhưng nếu là loại thường xuyên cầm sờ thường thức, vậy thì tôi khuyên cậu không cần lại phí công, thứ này làm ra cho dù tốt đến mấy cũng có tí vết, ví dụ như hoa văn hay màu sắc đều có thể để người ta phát hiện không đúng, càng đừng nói chúng tôi không phải hiểu biết hết mọi chi tiết, chỉ dựa vào hàng nhái được cậu cung cấp ảnh chụp cùng hươ tay đo độ lớn nhỏ...Đương nhiên, tiền công cậu vẫn phải trả, dù sao đây không phải là vấn đề kĩ thuật cùng chất lượng, hoàn toàn là do tư liệu cậu cung cấp không đủ.”

Cậu em họ sâu mi khổ kiểm tra cái bình gập đầu: “Đừng nói là ba tôi một ngày xem ba lượt, cho dù là đĩa không thường động vào như tôi cũng thấy không thích hợp...Đương nhiên cũng có thể là do tâm lí của tôi.”

“Anh nhớ cái bình đó của cậu hẳn là có ý nghĩa kỉ niệm phải không?” Đường Cần đổ thêm dầu vào lửa: “Tuy nói không tính là đồ cổ gì đáng giá, nhưng hình nhưng lai lịch của nó không giống như vậy, là kỉ niệm của cô nhân?”

Cậu em họ càng thêm thống khổ: “Ai không biết chứ...Mấy thứ như thế mới phiền toái, cực kì đáng giá thì chưa nói, có tìm cái khác bù vào cũng chưa chắc làm ba nguôi giận. Vấn đề lại là đồ kỉ niệm mới chết...Chẳng lẽ thật sự để tiểu Hân chịu mất hay sao?!”

“Ai nghe thì cứ kệ nó, anh mày nghe mẹ mắng mỗi ngày cũng chả sao, cô ta chịu một lần thì sao.” Đường Cần trừng mắt.

Cậu em họ cũng trừng mắt: “Da mặt dày như anh làm sao mà so được với tiểu Hân chứ!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Sinh phách

Việc nhà, một đám người ngoài đương nhiên không thể bon chen nhiều.

Nhưng thân là người một nhà như Đường Cần thì đi theo trở về kiểm bữa cơm nào nhiệt cũng là chuyện thường tình. lại nói, có hẳn đi chung cũng cho em họ thêm can đảm mang bình rơm về lừa dối ông già...Còn có thể nhảy thêm bao nhiêu hay bấy nhiêu, có thể từ từ chết thì tận lực từ từ chết...

Vì thế sau khi kết toán tiền công, cậu em họ thật cẩn thận bao lấy cái bình, Đường Cần nhảy nhót theo đuôi, hai người đàn ông cùng đến phố Thành Hoàng...“Sao em cứ thấy có gì đó không đúng nhỉ?!” Phong Tiểu Tiểu cắt cái khăn vừa vẩy tiền biệt xong, sờ sờ cằm hồ nghi hỏi.

“Chờ em phát hiện ra thì tiểu Đường đã chết cả trăm lần rồi.” Dương Nghiễn cười nhạo: “Em quên tiểu Hắc nói kẻ mang sát nghiệt như hẳn đừng nên tới gần phố Thành Hoàng sao? Tuy rằng đàn quỷ sẽ không gây chuyện, có Thành Hoàng cùng tiểu Hắc trông chừng cũng không dám hạ miệng với người sống, nhưng lỡ như...Có điều tiểu Đường tạm thời không sao, cậu ta có mang theo tiểu Bạch, một đám tiểu quỷ còn chưa biết thế nào là tu luyện không đủ gan chơi đùa được với yêu quái đâu.”

Phong Tiểu Tiểu búng tỉnh đại ngộ, khó trách cứ thấy quên quên cái gì, hóa ra là quên mất vụ Đường Cần không thể vào phố Thành Hoàng.

Phong Tiểu Tiểu thần phục nhìn Dương Nghiễn: “Chẳng lẽ anh cho cậu ta mượn tiểu Bạch cũng là vì lo đến chuyện này?”

Dương Nghiễn hừ một tiếng không nói chuyện, giương đầu kiêu ngạo, biểu hiện các loại cao quý lãnh diễm mưu sâu kế nặng...Hắn đương nhiên sẽ không nói chẳng qua là trùng hợp mà thôi, dù sao ngay từ đầu cũng chả ai ngờ được Đường Cần sẽ có thân thích vừa lúc sống ở phố Thành Hoàng, vốn nếu không có bạch xà, Dương Nghiễn tính phách Thiên Ưng đi hộ tống, sau đó gọi cho Ngao Tiềm mang Hạo Thiên Khuyển tiếp đón...

Dù thế nào thì một chuyện này của Đường Cần cũng an toàn tuyệt đối. Không chỉ không phiếu lưu mà đến khi trở lại mặt mũi thẳng nhóc này lại càng hồng hào khỏe mạnh, nhảy nhót lăm lờ, suýt chút nữa khiến hai người Phong Tiểu Tiểu tưởng nhầm hẳn ăn ngược lại mấy con quỷ.

“Hắc, bữa nay về vui lắm nha!” Bụng chén cơm cũng không yên lặng, tiểu Đường từ phẩn chán hươ tay múa chân: “Thằng nhóc đó còn tính để cái bình trên giá sách. Dựa vào bộ dáng giống giống ít nhất cũng giấu giếm được một hai ngày, không ngờ cậu vừa thấy tôi tự nhiên nổi lên tâm tình ưu cổ tư nay(*). Ăn trưa xong liền vào phòng vuốt vật cũ, sau đó chưa đến hai phút là phát hiện ra khác thường, sau đó nghe tiếng cậu gầm lên giận dữ, lại sau đó thẳng nhái bị đập bầm dập mình mẩy...Chậc chậc!”

(*)Úc cổ tư nay: Nhớ chuyện xưa nghĩ chuyện nay.

Đây là anh em ruột sao?! À không phải, người ta là anh em họ.

Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn liếc nhau, không nói gì nhìn kẻ vui sướng khi người gặp họa khôn kiếp. Tên khôn còn chưa phát hiện mình bị khách sáo qua loa, vẫn hưng trí bừng bừng: “Còn nữa, thằng nhóc kia vậy là hết vợ nhé, vốn cậu nói gọi người ta buổi tối đến ăn cơm. Cuối cùng lại ra chuyện

này cũng mất hứng, nó bị đánh tã toi còn nói muốn đi tìm kiếm an ủi, kết quả không ngờ người ta ở bệnh viện. . .Nghe đầu mấy ngày nay không được thoải mái. Vẫn chưa nói với ai, hôm nay rốt cuộc chống đỡ không được nữa.Tôi lại nghĩ, do sợ nghe mắng, cố ý vờ bệnh để trốn đó thôi ha ha ha ha. . .”

Đường Cần vài ba câu chia sẻ câu chuyện ở nhà cậu, Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn không muốn nghe cũng phải nghe, bên cạnh lú rú không ngừng, khó được ngay cả thức ăn cũng chưa ăn mấy bữa đã vội và cơm.

Rốt cuộc ăn xong một chén cơm, Dương Nghiễn lau lau miệng, khí định thần nhân chen ngang: “Đó là nhà cậu ruột của cậu. Em dâu sinh bệnh, em trai bị đánh, cậu ruột tức giận, như vậy vui lắm sao?” Hay trước đó có mâu thuẫn gì, đến lúc này rốt cuộc bạo phát?

Đường Cần tựa hồ chậm nửa nhịp mới nhớ đến vấn đề này, vỗ trán: “Đúng vậy, đây là chuyện lớn, phải gọi kẻ cho mẹ nghe mới được chứ!” Sau đó nhanh để chén xuống, nhảy nhót trở về phòng gọi gấp. Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn coi như là xem đủ rồi.Đây đầu phải là đi báo cáo, rõ ràng là vui sướng khi người gặp họa kiếm luôn chia sẻ chuyện vui mà.

Kì thật Dương Nghiễn hiểu nhầm rồi, mối quan hệ của gia đình này không có gì mâu thuẫn, chủ yếu là bởi em họ của Đường Cần quen được với tiểu Hân nào đấy, rồi bị mẹ mình lái nhai quá ác. Càng đừng nói thêm vụ vừa đến nhà cậu là bị thẳng nhóc kia mách lẻo chuyện bạn gái ảo ngay, cậu vừa thấy hân liền điện thoại tố cáo một trận. Chốc lát sau thôi, Đường Cần không hề vương chút ngăn trở mà bị mẹ mắng mướm chó đầy đầu.

Vì thế kẻ mách lẻo gặp chuyện không may ở ngay trước mắt, căn cứ vào tâm tư bại hoại, đương nhiên phải vui sướng khi người gặp họa một phen, thật không phải ngóng trông thân nhân không tốt, trọng điểm chủ yếu ở phần “thằng em ở trước mặt người lớn cãi cò không muốn chia tay bạn gái”.

Còn nói hân bất hiếu không tìm được bạn gái, nhìn xem người ta tìm được rồi thì bây giờ thế nào?!

Vì thế tiểu Đường tử ti tiện một phen.

Rốt cuộc cũng đuổi được Đường Cần, vì muốn biết khi cậu ta gọi cho ma ma ở nhà xong thì bác gái Đường sẽ lấy thế lời đình nào mà dạy dỗ, Dương Nghiễn cố ý ngồi trên cái ghế gần phòng Đường Cần nhất, chỉ để là người xem kịch vui đầu tiên.

Quả nhiên, ban đầu còn nghe loáng thoáng thanh âm phần chần của Đường Cần, chỉ chốc lát sau lại biến thành một mớ trả lời, dường như con mèo bị người ta đánh đến kiệt sức vậy. Dương Nghiễn nghe vui vẻ, các loại hãnh diện sung sướng khi có người giúp hân báo thù vụ ruồi nhặng trong bữa cơm.

Đến khi Đường Cần bước ra ngoài, vỗ đầu uể oải: “Mẹ tôi bảo tôi đi thăm em dâu với thằng em. . .” Xây dựng tình cảm đồng thời thuận tiện xem em dâu có bạn bè có thể giới thiệu không. . .Nửa câu sau Đường Cần thật sự ngượng ngùng mở miệng, cũng không muốn nghĩ tới chuyện một cô gái bình thường với mình sẽ có tiếng nói nào chung.

Thân là hậu nhân Đường gia, tuy rằng Ông nội Đường cũng coi như bất phẩm, nhưng mẹ Đường lại chỉ là một tiểu thị dân thành thành thật thật, lúc trước kết hôn với ba Đường cũng là qua sự giới thiệu của đồng nghiệp, thuộc hình thức gia đình trước kết hôn sau mới bồi đắp tình cảm của thể hệ cũ. Ba Đường vui vẻ chịu đựng, cũng không giống con trai mình, nhiệt huyết, muốn dùng bốn sự của Đường gia bôn tẩu giang hồ bla bla. Đương nhiên mẹ Đường cả đời chỉ nghĩ chồng mình là một trường khoa bình thường, căn bản không ngờ được ba chồng, chồng, con trai có thể dính dáng gì với Đường Môn trong tiểu thuyết.

Nhưng Đường Cần không giống vậy, dưới sự hun đúc của tư tưởng hiện đại cùng mang theo bối cảnh của thể hệ trước khiến thẳng nhóc này kiêu ngạo cực kì, sở dĩ chung thân đại sự vẫn chưa có động tĩnh thì ngoài việc chưa gặp được người nào hợp mắt, mặt khác cũng là do muốn tìm một người có tiếng nói chung, tốt nhất là một cô gái trong giang hồ. . .

Có tiếng nói chung không phải là một câu nói chơi, hiện tại tìm đối tượng phải kiếm một người như thế chủ yếu là vì ngày sau ít một chút mâu thuẫn ma xát, bằng không Đường Cần nghĩ đến nửa đời sau của mình sẽ thống khổ thế nào.

Ngẫm lại xem, sau này khi hân ra ngoài làm việc, nửa đêm nằm trong góc tường nhà người ta chuẩn bị ra tay, đột ngột một cuộc điện thoại từ bà xã gọi đến kiểm tra. . .Tất máy càng chết hơn, làm không tốt nhất định vợ sẽ nghĩ mình lảng nhãng nên chốt dạ không dám trả lời.

Dương Nghiễn nghe xong trò vui, gạt đầu hài lòng rồi mới chịu đi, Đường Cần có tiền mượn từ chỗ cậu nên cũng đủ xoay sở, gọi xong chào một tiếng rồi về phòng ngủ, ngày mai lại cùng em trai đi thăm em dâu.

Hôm sau, em họ quả nhiên mặt mũi bầm dập ngũ sắc cầu vòng đích thân tới cửa, mang kính râm bị khẩu trang nhìn qua như là phần tử khủng bố. Đón Đường Cần cũng chào mấy người Phong Tiểu Tiểu một tiếng rồi mới lên xe.

Kể từ lúc chim sẻ béo đánh lui đàn côn đồ, quan hệ của Y Y cùng chim sẻ trở nên rất tốt, lúc này đang ngây người dùng ngón tay sờ sờ thân chim: “Tiểu Đường đi thăm người thân? Hân có người thân vậy ở chỗ này lâu như vậy làm chi?”

Chim sẻ béo vỗ cánh phành phạch “chiêm chiếp” hai tiếng tỏ vẻ kinh thường.

“Bé nói để đỡ tiền gạo?” Y Y nghiêm túc tự hỏi trong chốc lát: “Ừ, có thể là thế.”

Phong Tiểu Tiểu bụm mặt không nhìn đến hai kẻ này, về phòng mình. Dương Nghiễn đặc biệt bình tĩnh mà cong ngón tay đón con chim sẻ vui sướng cọt đến, đặt trên vai ra cửa, đến phố Thành Hoàng thăm chó yêu nhà mình. Y Y tiếp tục cuộc sống nhân viên cần cù và thật thà.

Đến chiều, Đường Cần đi thăm em dâu chưa thấy bóng dáng, Dương Nghiễn đã mang theo một cái ngọc bài trở về.

Vương Vi vươn đầu từ trong bãi vị ra, hưng trí bừng bừng dạo một vòng quanh Dương Nghiễn, khịt khịt mũi, mở miệng: “Sinh hồn?” làm Phong Tiểu Tiểu kinh hoàng.

Phong Tiểu Tiểu ghê sợ nhìn Dương Nghiễn, Dương Nghiễn đau đớn gật đầu, Phong Tiểu Tiểu ôm ngực khó thở, sao lại là sinh hồn nữa?! Sao đâu đâu cũng là sinh hồn?! Đầu năm nay tổ chất thân thể của mọi người đã kém như vậy rồi sao? Ăn no ngủ mỡ cứ để sinh hồn ly thể đi dạo.

Không đợi Phong Tiểu Tiểu phiên muộn xong, Dương Nghiễn đã mở miệng: “Tình huống lần này không giống với Vương Vi, nghe tiểu Hắc nói là do người mang sát nghiệp vào phố Thành Hoàng, bị mấy quỷ bắt cần kéo ra một cái sinh phách, không ảnh hưởng đến tính mạng, nhiều lắm là bệnh nặng hay gặp cái tai họa các kiểu thôi.”

Phong Tiểu Tiểu thở phào: “Không phải sinh hồn thì không sao, nhưng loại chuyện này tìm anh làm chi?”

Dương Nghiễn rót cho mình một ly nước, thả cho chim sẽ bay đi tìm Y Y chơi, ngồi xuống sofa miễn cưỡng đáp: “Ý của tiểu Hắc là, người đó bị báo ứng, nếu bị ăn rồi thì cũng thôi... Nhưng chẳng phải còn chưa bị ăn sao. Cũng là sinh phách này may mắn, chưa tiến bụng quỷ đã được tiểu Hắc phát hiện, tính đi tính lại coi như thiên ý, dù sao không người nào có quyền được xử trí sinh mạng người khác tạo sát nghiệp, ác quỷ cũng không có quyền tự ý cắn nuốt hồn phách của ai... Trừ phi là báo ứng.”

Vì thế như thế như vậy, như vậy như thế vì thế, tiểu Hắc ngẫm lại vẫn là giao sinh phách cho Dương Nghiễn mang về đây thì hơn. Cô nghĩ rất đơn giản, nếu trước kia đối phương có vận may tìm được Vương Vi, hẳn là cũng có thể thuận tay mà thu phục sinh phách này.

Nếu không gặp được thân thể, sinh phách sẽ tự nhiên tiêu tán thì thôi, nhưng nếu gặp được, trả lại giúp người ta cũng coi như là một việc công đức.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Phục Hy

(*) Phục Hy: xem chú thích chương 5

Đến tối, Phong Tiểu Tiểu đã không còn hơi sức đâu mà suy tính chuyện sinh phách nữa, bởi vì Đường Cần sau khi đi thăm bệnh tiện thể ghé qua nhà cậu đã về, đồng thời còn mang theo một tin tức – cậu của hắn muốn gặp Phong Tiểu Tiểu...

“Gặp tôi?” Phong Tiểu Tiểu khó hiểu: “Đó là cậu của anh, gặp tôi làm chi?”

“Chủ yếu là vì cậu rất có hứng thú với tay nghề của cô.” Đường Cần uốn mặt cười, hơi ngượng ngùng, hắn cũng thấy yêu cầu này của cậu có chút khó hiểu: “Không phải cô giúp thăng em tôi làm già cái bình sao, tuy rằng lộ, nhưng kỳ thật vẫn rất giống, hình như cậu rất thốn thức...”

“Muốn than thở thì tự đi mà than thở, ai bắt ông ấy nhện đâu, nhưng vấn đề là vì sao cũng muốn kéo tôi cùng than thở làm chi?” Phong Tiểu Tiểu vừa nói xong đã bị Dương Nghiễn đưa ngón giữa khinh bỉ, con nhóc này càng ngày càng không giống con gái, hoặc cũng có thể nói, khi nó nói chuyện càng ngày càng không xem những người khác là đàn ông...

Phong Tiểu Tiểu bình tĩnh trả lại một ngón giữa, sau đó tóm lấy Đường Cần, âm trầm nghiêng răng: “Không phải là vì hai người sợ bị mắng cho nên bắt lấy kẻ xui xẻo bị dính vào là tôi đây gánh thay chứ gì?”

“Không có.” Đường Cần vùng vẫy một chút, sau đó hoảng sợ phát hiện lực tay của cô gái nhỏ này vậy mà mạnh đến mức bản thân cũng gỡ không ra, trước kia không giao thủ nên không biết, bây giờ nhìn lại, dường như trong cái tiệm này không có một người bình thường... Chó cũng vậy, chim cũng vậy, người cũng vậy... Hay đây chính là tà phái giang hồ trong truyền thuyết?!

“Thật, cậu tôi muốn gặp cô tâm sự thôi, có thể là do cảm nhận được tay nghề cô tốt...” Đường Cần cố gắng giải thích với biểu hiện chân thành nhất: “Hon nữa, nếu ông ấy muốn xả chẳng phải có tôi với thằng em đứng trước đỡ rồi sao, cho dù là vì mặt mũi, ông ấy đến tuổi này rồi cũng không mặt dày đến mức giận cá chém thớt đến một người ngoài như cô đâu, hon nữa lại là một cô gái trẻ.”

Phong Tiểu Tiểu chưa nói cái gì, Dương Nghiễn đã gật đầu trước: “Đúng.” Rồi sau đó hỏi Phong Tiểu Tiểu: “Cứ đi thử xem? Dù sao em cũng đang rảnh nhà.”

“Quả thật đang chán.” Phong Tiểu Tiểu cũng nghĩ như vậy, thả Đường Cần quay đầu lại: “Nhưng không chán đến mức tìm một ông già để tâm sự, lại chẳng quen...”

“Em đừng nhìn ở góc độ giao tình.” Dương Nghiễn “xì” một tiếng: “Không phải người ta mới nói đó sao, chủ yếu là tò mò tay nghề của em... Bỏ đi mỗi

quan hệ ‘cậu của Đường Cần’, nếu là lúc mọi người chưa biết nhau, một vị khách bình thường thích tay nghề của em nên mời em đến nhà uống trà, em cũng không thể cứ nói không chứ.”

Tiệm gốm làm việc bữa đực bữa cái, cũng chỉ là hàng mỹ nghệ bình thường. Nhưng nếu có người đặc biệt thích loại phong cách này, không chừng cũng sẽ đặt làm theo yêu cầu một bộ đồ gốm theo phong cách nào đó. Điều này giống như mua trọn bộ gia cụ khi trang trí nội thất vậy, bạn có thể đi đặt hàng ở tiệm nội thất, cũng có thể mời nhà thiết kế đến nhà, dựa theo từng phòng mà chế tạo một bộ....Mẫu chốt là sở thích của mỗi người như thế nào, đương nhiên càng mẫu chốt hơn là xem ở túi tiền.

Với những người sang trọng mà nói, rất ít người sẽ mua đồ đại trà hàng ven đường, giống như việc một người mặc lễ phục phối trang sức đắt tiền tuyệt không cùng cấp bậc với một người mặc quần jean áo sơ mi vậy....

Nghe Dương Nghiễn giải thích như thế, Phong Tiểu Tiểu nhận thấy có thể là mình hiểu nhầm, người ta tìm mình không nhất thiết là mình giúp em họ tiểu Đường làm cái gì, càng nhiều là vì năng lực làm ra sản phẩm của cô.

Liếc Dương Nghiễn, Phong Tiểu Tiểu không sao cả buông tay: “Đã có chuyện làm ăn, vậy em đương nhiên sẽ đi.”

...

Cậu Đường Cần ngồi sau bàn làm việc ở thư phòng, đuổi con trai cùng Đường Cần ra ngoài, tiếp đó mời Phong Tiểu Tiểu ngồi, vẫn vẻ mặt dờ dẩn như vào cõi thần tiên, chưa hé răng. Mà trước mặt ông ta là cái bình dóm Phong Tiểu Tiểu làm.

Phong Tiểu Tiểu thừa dịp này đánh giá căn phòng, nhà người bình thường sẽ ít có ai có ý chữa ra một căn phòng để làm thư phòng, cái này chủ yếu là do tính chất công việc quyết định. Ví dụ như nói công việc không phải là các loại nghiên cứu, công trình hay học thuật cần yên lặng hoặc bận rộn hàng giờ liền thì thư phòng không cần thiết phải tồn tại....

Gia đình trung lưu thường có ba phòng hoặc hai phòng ngủ một phòng khách, ngoài phòng của hai vợ chồng cùng đứa con, dưới tình huống dư giả làm cái phòng khách cũng có ích hơn thư phòng. Vì những công việc bình thường như lên mạng, đọc sách, sáng tác hay làm bài tập văn văn đều có thể làm ở bàn trong phòng riêng là được rồi. Đương nhiên, nếu là kẻ sĩ diện thì lại khác.

Mà theo bố cục căn phòng, cũng đủ cho một người nhảy bén nhìn ra nhiều thứ, bộ sách đặt trên giá thường sẽ phản ánh tính chất công việc của chủ nhà hoặc tính cách của người đó, người để bàn làm việc sát tường thường sẽ là người tỉ mỉ, nếu đặt đối diện cửa lại là loại người rất gia trưởng. Không gian nhỏ thì không có chỗ ngồi nói chuyện, ít nhất, Phong Tiểu Tiểu thấy ngôi nhà này không nhỏ, vừa mở cửa, đập vào mắt đầu tiên là cái bàn đặt trước giá sách, trước bàn có một ông bác, vào cửa là cảm giác như bước vào pháp đình, áp lực chẳng hề nhẹ chút nào....

Chủ nhà không nói lời nào, Phong Tiểu Tiểu cũng không thể tự nhiên mà chạy đến giá sách tự tìm tạp chí xem, nếu làm như vậy thì không phải là không câu nệ tiểu tiết mà là không biết nặng nhẹ. Vì thế chỉ có thể ngồi, thuận tiện nhìn chim sẻ béo đang lặn lội trong chậu hoa ngoài cửa sổ....Được rồi, khi về nhất định phải nghiêm túc đề nghị với anh Hải, sau này con chim sẻ béo kia nếu không tắm rửa sạch sẽ thì đừng hòng lên bàn ăn!

Qua một hồi lâu, tựa hồ là cuối cùng cũng hồi phục tinh thần nhớ tới còn có khách, cậu của Đường Cần mới mở miệng: “Thật có lỗi, có tuổi rồi là cứ thích thất thần, cô nhóc chờ nhầm chán lắm phải không?”

“Còn tạm ạ, người già có chút trì độn là có thể hiểu được.” Phong Tiểu Tiểu rất uyển chuyển tỏ vẻ mình là một cô gái ngoan ngoãn đầy sức kiên nhẫn.

“...” Cậu Đường Cần nghĩ nghĩ, đẩy đẩy cái bình trên bàn: “Thật ra là như vậy, bác rất có hứng thú với tay nghề của cháu, cho nên mới mạo muội để Đường Cần mời cháu đến đây, chủ yếu muốn hỏi một chút, cháu học tay nghề này từ ai?”

“Tự học thành tài.” Phong Tiểu Tiểu khá là kiêu hãnh, sau hôm nay nếu nói mình nặn bunn thứ hai thì sẽ chẳng ai xứng thứ nhất...Đương nhiên đây không phải chỉ kĩ năng, chỉ nói kĩ năng thì có cả bố người giết cô trong nháy mắt, đây chủ yếu là chỉ nội hàm.

Cậu Đường Cần cười cười: “Nghe nói tiểu Cần quen biết với cháu?! Chắc nó cũng nói qua, cái bình kia của bác kì thật không đáng giá gì, nhưng với bác mà nói nó có ý nghĩa cực kì quan trọng....Thủ nghệ của cháu rất tốt, nếu không phải không có vật đối chiếu thì có khi cháu đã làm ra cái bình y hệt rồi cũng nên, ngoài những xưởng hàng chuyên nghiệp, thời buổi này ta đã rất ít thấy cửa hàng nhỏ lại có tay nghề như vậy, càng đừng nói trẻ tuổi như cháu... Tốt lắm, tốt lắm.”

Phong Tiểu Tiểu được khen có chút ngượng ngùng, cô kì thật không hề muốn dựa vào tay nghề này ăn com, chẳng qua là nhờ có thân phận Nữ Oa hack mới dám làm bừa. Chứ không thì chỉ bằng vào kĩ năng cơ bản thôi bản thân không đủ tiêu chuẩn. Nhưng lĩnh vực chẳng phải cũng là một loại thực lực sao, đối phương khen tay nghề cô tốt cũng không sai...Nghĩ nghĩ, Phong Tiểu Tiểu chỉ có thể khiêm tốn: “Kì thật cũng không tốt như vậy, không làm xong việc, cháu cũng không mặt dày mà nhận tiền của người ta được.”

“Tốt chính là tốt, không tốt chính là không tốt, bác cũng không thổi phồng, cháu ngượng ngùng làm gì.” Cậu Đường Cần gật gật đầu: “Muốn uống gì không? bác gọi bác gái cháu vào.”

Gọi bác gái? Phong Tiểu Tiểu khách khí: “Bác cứ nói thẳng đi, ly nước của cháu để bên ngoài, có muốn uống thì lúc này đã mang vào.”

Cậu Đường Cần cười: “Kỳ thật cũng không có gì, chỉ là nhìn cái bình cháu nặn lại nhớ tới cổ nhân mà thôi, vốn nghĩ cháu là học trò của người ấy, nhưng nhìn tuổi này của cháu...” Hơn nữa còn có tính cách: “...Cho nên có thể là do ta nhầm.”

Phong Tiểu Tiểu cũng cười: “Phong chừng ngài chưa nghe tiểu Đường nói, cháu không biết cha mẹ mình là ai, cũng không có thân thích gì, người thầy

nhận nuôi cũng chỉ là một nhà thám hiểm lông bông, ngoài giáo dục phổ thông cùng một trường đại học hạng ba, thật sự chưa hề học tay nghề ở đâu.”

“Vị cố nhân kia của bác cũng là cô nhi.” Cậu Đường Cần hiển nhiên là nghe được từ mẩu chót lại hồi tưởng, nhin không được than thở một tiếng. Phong Tiểu Tiểu thực không nói gì, cái này nhiều lắm chỉ có thể nói mình cũng người nọ có chút giống nhau, nhưng không đến mức để ông bác này cảm tính như vậy chứ? Chẳng lẽ đúng là tới tuổi rồi?

Cậu Đường Cần nhìn Phong Tiểu Tiểu một cái, ngẫm lại hỏi: “Cháu thật không biết cha mẹ mình là ai? Không chừng hai người là thân nhân cũng không chừng.”

“...” Phong Tiểu Tiểu đen mặt.

Cậu Đường Cần không đợi câu trả lời, lại tự lắc đầu: “Không đúng, người đó còn lớn tuổi hơn ta, năm đó ta bảy tám tuổi, ông ấy cũng đã hơn hai mươi, chẳng qua về ngoại trẻ mà thôi, nghe ba ta nói, năm sáu năm trước đó Phong tiên sinh cũng mang dáng vẻ như vậy, nếu có thật là thân thích thì phải là ông cố nội cháu.”

Ông cố nội cháu... Phong Tiểu Tiểu im lặng.

“Ha ha, nhưng cũng thật trùng hợp, hai người đều họ Phong...” Câu kế tiếp của cậu Đường Cần khiến Phong Tiểu Tiểu khiếp sợ: “Tuy rằng nói như vậy có chút mê tín, nhưng người nọ cũng thật sự là một cao nhân, ông ấy có thể dùng một cái mai rùa đoán họa phúc, một quẻ bát quái đoán người sinh tử, lúc ấy trong thôn của ta ai chẳng biết Phong tiên sinh?! Lúc ông ấy rảnh rỗi thích ở trong sân nhỏ đánh đàn, thư pháp hoặc là khắc hạt đào... Phong tiên sinh nói vợ của ông giỏi nhất là nặn đất, nhưng chẳng ai từng gặp bà ấy, sau ông ấy ở chỗ chúng ta chừng mười năm, trước khi đi nói đã chờ được một giáp(**), vợ của ông chỉ sợ đã không còn ở thế giới này, ta vẫn luôn không hiểu những lời đó, lại sau này Phong tiên sinh biến mất...”

(**) một giáp: Một con giáp, tức mười hai năm

“Phong, Phong...” Phong Tiểu Tiểu đứng bật dậy, cảm giác đầu lưỡi có chút mất khống chế.

“Phong Tê.” Cậu Đường Cần gật gật đầu, nhưng không quá hiểu được tại sao Phong Tiểu Tiểu lại đột nhiên kích động như vậy: “Tên của Phong tiên sinh là Phong Tê.” Ngẫm lại nhin không được: “Chẳng lẽ thật là ông cố nội của cháu?”

Phong Tê?!

XX hán OOO!

Kia rõ ràng là Phục hy!!!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Không đề

Phục Hy là ai?!

Không hề nghi ngờ là thượng cổ đệ nhất boss, ngoài Bàn Cổ đã hóa thành thiên địa vạn vật, ở trong bất cứ một quyển sách đồng nghiệp...À, thần thoại điển tịch nào, Phục Hy Nữ Oa cũng đều đứng ở vị trí cao xa ngắt ngưỡng, là tổ thần cấp thủy tổ, không chịu hệ thống thần tiên quản lí. Có thể nói là địa vị cao tuyệt đối không thể nghi ngờ.

Ngay cả một trong thượng cổ Tam Hoàng(*) Viêm Đế(**), nhìn thấy Phục Hy cũng phải gọi một tiếng “ông”. Càng đừng nói đến đám con cháu Hoàng Đế(***) sau này mới thành lập Thiên Đình.

(*) Tam Hoàng: chú thích chương 0.

(**) Hoàng Đế: Chú thích chương 19.

(***) Viêm Đế: Chú thích chương 28

Một nhân vật trâu bò như thế sống lại từ bao giờ vậy? Vì sao vẫn chưa bị Lí Trường phát hiện?!

“...Phong tiên sinh kia của bác.” Phong Tiểu Tiểu đau răng hồi lâu, hỏi: “Lai lịch của ông ta là gì? Bác có biết đã đi đâu không?”

Cậu Đường Cần kinh ngạc nhìn Phong Tiểu Tiểu: “Lai lịch của Phong tiên sinh bọn ta làm sao mà biết được?! Đều là người ở chung một cái thôn, tuy rằng cũng có mấy bà cô thích nhiều chuyện đây, nhưng không ai sẽ dám đi đắc tội Phong tiên sinh... Có lúc cũng nghe ông ấy nhắc tới một ít, dường như ông ấy thích nói phong thủy tốt, thôn chúng ta lúc trước được ông ấy khen vài lần đại cát.”

Đại cát... Phong Tiểu Tiểu nghe thế cũng không nói, vị Phong tiên sinh có hiềm nghi là Phục Hy kia đã tỏ rõ bản thân chuyên tìm nơi phong thủy tốt để ở, nhưng loại bản sự này lại chỉ có mình hần tinh thông, đừng nói là đời này bản thân chỉ biết chơi bòn, cho dù thật sự là chủ hôn Nữ Oa có đến, gặp phải chuyện ngoài phạm trù kỹ năng của mình cũng phải luống cuống.

Chẳng lẽ thật về hỏi Độ Nương(****) cả nước có mấy chỗ phong thủy tốt?! Hay kiểm vài đại sư cao nhân đi dạo dạo, xem có thể kiểm được nơi Phục Hy đặt chân hay không...

(****) Độ Nương: 1 website chuyên tìm kiếm của Trung Quốc, còn gọi là “trăm độ”, giống với google ấy.

Đang thất thần, cậu Đường Cần sờ sờ bình gốm lại mở miệng: “Trước khi Phong tiên sinh đi, tặng cho ta cái bình này... À, không phải nó, là cái bình bị bể kia! Thăng nhóc bắt hiểu, làm vỡ đồ chưa nói, lại dám vứt luôn cả mảnh vỡ.”

“Vứt là chuyện thường, cái đó gọi là hủy thi diệt tích. Bằng không ai ngu như vậy, làm đồ dỏm còn để mảnh vỡ hàng thật chờ bác phát hiện?” Phong Tiểu Tiểu đáp.

Cậu Đường Cần thực đau lòng: “Cho dù vỡ, đó cũng là chính tay Phong tiên sinh làm kia mà! Trước đây bác có chút mặt dày... Khụ! Có chút ngây thơ, dám quấy rầy muốn Phong tiên sinh ở lại, Phong tiên sinh hết cách, làm cái bình như vậy cho ta, nói khi ta lớn nếu ngộ ra huyền cơ trong bình, trong vòng một giáp là có thể cầm cái bình tìm ông ấy. Tuy rằng bây giờ biết ông ấy chỉ dụ dỗ đứa con nít mới nói vậy, nhưng tốt xấu cũng là kỉ niệm!”

Nghe cậu Đường Cần nói như vậy, nhất thời Phong Tiểu Tiểu cũng đau lòng theo. Ông bác trước mắt tuy rằng nghĩ Phụ Hy chỉ dỗ trẻ con, nhưng Phong Tiểu Tiểu biết, tám chín phần mười trong cái bình có manh mối.

Thật không phải nói cô nhớ lại chuyện trước đây mà quyến luyến bao nhiêu với Phục Hy. Chủ yếu là nghe tin một đại thần xuất thế, ai lại không tò mò một chút?!

Manh mối có sẵn lại cứng rắn bị một bà cô nào đó làm hỏng, đừng nói là tiểu quân chúng không biết tình hình như cậu của Đường Cần, ngay cả Phong Tiểu Tiểu cũng muốn đánh tiểu Hân kia một trận.

Đang nói chuyện, cửa thư phòng bị mở ra, cậu em họ một tay cầm di động, một tay mở cửa, cẩn thận nhướng vào nửa người, cười xòa: “Ba, bệnh của tiểu Hân hình như có chút nặng, hôm nay lại đi truyền dịch, bác sĩ đề nghị cô ấy nhập viện quan sát. Con muốn...”

“Bệnh cái đầu mày!” ông bác già kích động, túm bình hoa trên bàn ném qua: “Sợ tao làm phiền nó chứ gì?! Làm sai không hỏi lỗi chưa tính, còn dám giả bệnh?!”

Con giận của ông bác đã không chỉ ở trên cái bình bị vỡ nữa, mà còn do thái độ của cô con dâu tương lai này. Làm sai chuyện không thể trốn, vô luận sai đến đâu, chỉ cần dám nhận trách nhiệm, ông bác cũng có thể xem trọng cô ta một hai phần, nhưng nếu làm sai chuyện lại chỉ biết giả bệnh làm nũng, vậy chẳng ai có thể thoải mái nổi.

Dù thế nào, cô làm bể cái bình của tôi, còn biến thành tôi khát khe cô, khát khe cô?!!

Cậu em họ rút cổ tránh, rồi sau đó “loảng xoảng” một tiếng, cái bình Phong Tiểu Tiểu vừa làm vài ngày cũng nát. Cậu em họ tiếp tục né, trên mặt có chút bất mãn: “Tiểu Hân bệnh thật mà, không phải giả vờ, hôm qua bọn con đi thăm mặt cô ấy trắng bệch.”

“Mày mẹ nó không biết trên đời này còn có từ gọi là trang điểm?!” Ông bác trái phải tìm, không phát hiện cái gì thuận tay, vỗ cái bàn.

“Bác sĩ có cho bọn con xem bệnh án.” Cậu em họ nhếch miệng mất hứng.

Lúc này đừng nói là ông bác, ngay cả Phong Tiểu Tiểu cũng muốn nhét thăng nhóc khôn kiếp có người yêu đã quên cha mẹ này vào lại bụng mẹ để tái tạo lần nữa. Trước không nói đến vấn đề tiểu Hân kia là bệnh thật hay bệnh giả, dưới tình huống rõ ràng là đối phương sai trước, cha mình tức giận, thân là đứa con cho dù chỉ có lệ cũng nên phụ họa theo hai câu vuốt giận trước.

Ví dụ như vấn đề mẹ chồng nàng dâu trong xã hội hiện đại, kì thật nguyên nhân có khi cũng không phải vì hai người đó sinh ra, mà căn nguyên vẫn là do thăng đàn ông quá ngu xuẩn — vợ oán hận với mình: “Mẹ hôm nay bla bla...”, thăng chồng nghe thấy liền tối mặt. Hoặc là mẹ nhắc tới con dâu hôm nay thế nào thế nào, đứa con trai liền hỗ trợ biện giải: “Thật ra cô ấy cũng chỉ có ý tốt...”

Đàn ông luôn muốn mọi việc đều thuận lợi thiên hạ thái bình, nhưng nào có chuyện dễ dàng như vậy. Sở dĩ phụ nữ nói thế trước mặt chồng, hay mẹ nói như vậy trước mặt con trai, kì thật không phải muốn đối phương làm gì với mẹ/ vợ của anh ta, quan trọng nhất vẫn là vấn đề của một cái thái độ, bởi vì bà ấy / cô ấy cảm thấy bản thân mới là người một nhà với con trai/ chồng, cho nên mới nói vài câu phàn nàn về “người ngoài”, bản chất chuyện này cũng giống như khi xem tí vi với người nhà thuận tiện bàn luận chuyện nhà người khác vậy.

Kết quả, vừa nghe đối phương mở miệng, chưa gì hết đã chia khủy tay(*****) ra ngoài, gặp loại chuyện này ai sẽ không sốt ruột?! Ai mà không càng lúc càng bài xích “người ngoài” kia?!

(*****) Chia khủy tay ra ngoài: một câu thành ngữ của Trung Quốc, ý nói quan tâm người ngoài hơn là người trong nhà.

Cho nên mới nói cách giải quyết tốt nhất thật ra chính là ba phải, phải thật sự phụ họa cho dù có trái với lương tâm, ít nhất cũng đến khi đối phương im lặng, đừng tưởng rằng mình nói ra đây là bệnh vực lẽ phải, cúi đầu ngẩng đầu không thẹn với trời đất, nhưng thực tế thì càng nói hai bên ghi hận nhau càng sâu

Phong Tiểu Tiểu cùng Đường Cần không tính quá thân thiết, với gia đình này lại càng xa lạ. Ông bác tuy rằng khách khí mời cô nói chuyện, hoài niệm năm tháng tuổi trẻ, nhưng cũng không vì vậy mà Phong Tiểu Tiểu nghĩ mình là nhân vật thế nào.

Hiện tại hai cha con cãi nhau, người ngoài có thể tránh bao nhiêu đương nhiên phải tránh bấy nhiêu, Phong Tiểu Tiểu thừa dịp hai người tạm dừng trong vài giây nhanh miệng chen một câu: “Cháu ra ngoài uống miếng nước, anh kia, có muốn vào không? Để tôi ra ngoài?” Chúng ta nên trao đổi vị trí, tự phát huy vai trò của mình thì hơn.

Cậu em họ còn muốn chạy, bị Phong Tiểu Tiểu vươn hai ngón tay kéo vài. Chất lượng của pháp thân được cải tạo sau khi thức tỉnh tuyệt đối đảm bảo, kéo như vậy cũng không thêm thờ đốc, khiến cậu em họ cùng ông bác trông thiếu chút là lỗi hai con mắt.

Đẩy người vào trong thư phòng, Phong Tiểu Tiểu còn tri kỷ giúp ông bác đóng cái cửa, vỗ vỗ tay quay về phòng khách uống nước, mợ đại nhân đang bận xào rau nấu com, Đường Cần lăm lăm lết lét chui ra hóng chuyện: “Cậu nói với cô cái gì vậy?”

“Không có gì, nhớ lại chút năm tháng xa vời.” Phong Tiểu Tiểu thuận miệng vô nghĩa, hỏi: “Quê của cậu anh ở đâu vậy?”

“Thiểm Tây.” Đường Cần phản xạ đáp, rồi sau đó nghi hoặc nhìn Phong Tiểu Tiểu: “Sao tự nhiên lại hỏi cái này?”

“Hỏi cho biết thôi.”

....

Sau khi ăn xong, Đường Cần cùng cậu em họ định chiều tiếp tục đi thăm cô em dâu thân thể không khỏe, Phong Tiểu Tiểu tỏ vẻ mình là một người ngoài không nên đi góp vui, vì thế quyết định đến chỗ Ngao Tiềm tìm Dương Nghiễn, chia sẻ tin tức mới nhất thuận tiện cùng về nhà. Rót cuộc đến được cửa hàng đã trang trí xong, như trước là một nhà đầy qui quái, Dương Nghiễn đang đùa với chim sẻ béo đậu trên ngón tay, bên người vì Hao Thiên Khuyển nên vây quanh đầy chó mèo.

Ngao Tiềm mặc áo blouse đứng một bên lấy bút viết viết vẽ vẽ, trong tay cầm theo một tấm poster quảng cáo. Phong Tiểu Tiểu tiến vào kì quái: “Đây là làm sao vậy?”

“Cửa hàng mới mở này của Long Vương chưa có tiếng tăm, muốn tham gia cuộc thi thú cưng để quảng cáo, đang sắp xếp lịch thi.” Dương Nghiễn liếc lại một cái, đáp.

Phong Tiểu Tiểu vừa nghe vừa vui vẻ Ngao Tiềm mà có dự thi, đừng nói chim bay cá nhảy, chỉ cần Phác Thiên Ứng cùng Hao Thiên Khuyển ra móng vuốt huấn luyện, đó chẳng phải là chơi hack rồi sao.

Nhưng mà cho dù có chơi hack thì cũng cần nguyên liệu, đã có ưu thế vậy sao lại lãng phí, chưa từng nghe đến việc ai vì công bằng mà tự vất tay chân của mình cả.... Phong Tiểu Tiểu ngẫm lại gật đầu: “Ý này hay nha, khi nào thì bắt đầu, chúng ra cũng đi xem cho náo nhiệt.”

“Ít nhất còn mấy tháng, sơ tuyển gì gì đừng quan tâm, chúng ta cứ đi mà xem trận chung kết luôn.” Dương Nghiễn khoát tay, ý bảo vấn đề này không quan trọng, sau đó chuyển đề tài: “Nghe Alice nói hình như em gặp được chuyện gì đó?”

Dương Nghiễn có cảm ứng với hai thú cưng của mình, nhưng còn chưa đến mức không bị vấn đề ngôn ngữ trở ngại. Cho nên sau khi chim sẻ béo lặn lộn trong chậu hoa ở nhà cậu Đường Cần trở về, Dương Nghiễn cũng có thể hiểu được có chút chuyện khá quan trọng xảy ra, nhưng cụ thể là quan trọng đến mức nào, là chuyện gì thì không biết rõ.

Đương nhiên là có thể dùng Thông Thiên Nhân với chim sẻ béo, nhưng dù sao chỉ chốc nữa hỏi Phong Tiểu Tiểu là biết hết, Dương Nghiễn không cần thiết mở mắt, vì thế dưới tình huống tâm lý chưa chuẩn bị, hẳn cùng Ngao Tiềm bị rung động một phen.

Phong Tiểu Tiểu như kẻ trộm nhìn trái nhìn phải, sau đó hạ giọng thần bí nói: “Phục Hy cũng tỉnh rồi.”

“À, thì ra là Phục Hy cũng...” Dương Nghiễn bình tĩnh trả lời, nói nửa câu liền sững sờ.

Ngũ quan của thần tiên đều rất nhạy bén, thanh âm của Phong Tiểu Tiểu có thấp đến mấy thì Ngao Tiềm đứng bên cạnh cũng nghe được, vì thế gạt mình, bút bị kéo một đường dài cắt qua ba tờ giấy ghi chép.

Chương 101: Sinh phách thứ hai

Ngẫm lại những gì được kể, có thể kết luận ra mấy điểm đáng lưu ý.

Thứ nhất, Phục Hy thức tỉnh sớm hơn tất cả mọi người, trí nhớ cũng đầy đủ hơn – đây là chuyện chắc chắn, hơn nữa làm Phong Tiểu Tiểu toát mồ hôi lạnh nhất là dường như đối phương còn một mục tìm kiếm pháp thân của Nữ Oa, giả thiết này làm cô rung mình. Cô không nghĩ đối phương cố chấp tìm kiếm vài chục năm như vậy chỉ vì tình đồng nghiệp, theo cái kiểu xưng hô “vợ của Phong tiên sinh” mà thấy, thì chuyện Phục Hy có phải tàn hồn hay không còn không chắc được, lỡ như người ta vẫn còn đủ tình cảm cùng kí ức, lỡ như người ta tìm được mình. . .Chỉ cần tưởng tượng nửa đêm ngày nào đó giật mình tỉnh dậy hoặc mở cửa nhà lại thấy một người đàn ông xa lạ mỉm cười: “Xin chào, anh là chồng em. . .” Phong Tiểu Tiểu muốn nổi điên.

Thứ hai, những nơi Phục Hy dừng chân đều có qui luật, đầu tiên là phong thủy tốt, sau đó phải có liên hệ nhất định với Nữ Oa, ví dụ như vùng Thiểm Tây – quê của ông bác, Phong Tiểu Tiểu biết ở đó có mấy di chỉ Nữ Oa, nghe nói Tỉnh Bình Lợi (*) trong dãy Hoàng Sơn còn được xem là Quê cũ của Nữ Oa.

(*) Tiếng Trung là 平利, QT dịch ra là Bình Lợi, tìm trên baike thì nó ghi là Lee county, nên ta dịch đại thành Bình Lợi luôn.

Đương nhiên, những nơi được gọi là di chỉ của Nữ Oa cũng không ít, theo qui luật một giáp chuyển nhà một lần của Phục Hy mà suy ra, không chừng thượng cô chủ hồn Nữ Oa là một bạn lừa (**), rảnh rỗi sinh nông nổi thích đi ngao du thiên hạ.

(**) Bạn lừa (tiếng anh gọi là tour pal/ tìm trên baike nó dịch thành Alice): Đây là cách những người đam mê du lịch độc hành gọi những môn thể thao ngoài trời (ví dụ như leo núi, đi bộ đường dài, đi bè, dã ngoại sinh tồn, . . .), vì những con lừa mang nặng được, chịu khổ được, cũng giống như tính chất của những môn thể thao được xếp loại trong này. Có thể tưởng tượng như kiểu mấy ông bà Tây ba lô hay là phượt ko bằng xe ấy.

Thứ ba, tiết nuôi nhất chính là cái bình thật bị vỡ của cậu Đường Cần hẩn là một manh mối về điểm dừng chân của Phục Hy, giờ thì cái bình đã vỡ, manh mối này cũng coi như không có. . .

Thứ làm Phong Tiểu Tiểu khó hiểu nhất chính là Lí Trường vài chục năm đi khắp nam thiên bắc địa, ngay cả một Nữ Oa chưa thức tỉnh còn tìm về nuôi dưỡng được, ngược lại mục tiêu còn dễ tìm hơn là kẻ đã thức tỉnh như Phục Hy lại chưa hề gặp?!

Sau khi nói ra nghi hoặc, Dương Nghiễn cũng nghĩ: “Có lẽ cũng đã thấy qua, nhưng Phục Hy không muốn gặp ông ta, nên đã che dấu bản thân?!”

Trong tiểu thuyết nào cũng có tình tiết kiểu đó, công lực pháp lực nội lực hay bất cứ cái gì lực, bên nào tu vi thấp thường không có cách nào truy tung hay tìm kiếm được bên tu vi cao hơn. Nếu theo giả thiết của Dương Nghiễn thì coi như có lời giải thích hợp lí.

“Nhưng vì sao hán không muốn gặp Lí Trường?” Phong Tiểu Tiểu đưa ra thắc mắc mới.

Lúc này Dương Nghiễn tự hỏi hơi bị lâu, sau đó cố gắng dùng ngôn ngữ uyển chuyển để biểu đạt ý mình: “Là như vậy. . .Địa vị của Phục Hy ở thần giới hẩn là cấp bậc tổ thần, là cái loại ngay cả Ngọc đế thấy cũng phải cúi đầu ấy, mà Lí Trường là Thái Bạch Kim Tinh, chức vụ tương đương với trợ lí bên người của Ngọc đế, thậm chí hơn nữa lại chỉ là tàn hồn, càng không có giao tình gì với Phục Hy. . .Anh nói cách khác vậy. Ví dụ như một vị Thái Thượng Hoàng ngao du sơn thủy, gặp được một tên thái giám về hưu của hoàng đế đương nhiệm lại không có giao tình gì, em nghĩ ông ta có thể đi qua chào 1 tiếng không?”

“Đương nhiên không, vương chân vương tay, hơn nữa về hưu rồi vô dụng.” Phong Tiểu Tiểu bừng tỉnh đại ngộ: “Ý của anh là Phục Hy chường mắt Lí Trường?”

“Là ý này.” Dương Nghiễn gật gù đầu, giọng lên đi động: “Có muốn kể lại tình hình cho Lí Trường không?”

“Em thấy có thứ cần thiết hơn, anh tìm cơ hội để Đường Cần đưa anh đến gặp ông cậu của cậu ta đi.” Phong Tiểu Tiểu thở dài: “Nếu trí nhớ của ông bác không quá mơ hồ, Thông Thiên Nhân hẩn còn có thể nhìn được bộ dạng đại khái của Phục Hy.”

“Cách vài chục năm rồi, không chắc, nhưng đi xem cũng tốt.” Dương Nghiễn không sao cả cắt điện thoại, lại đùa với chim sẻ: “Mấy ngày nay anh tạm ở chỗ Ngao Tiềm, sau đó ngồi cảm điểm, coi khi nào gặp được ông bác kia liếc một mắt.”

Ngao Tiềm thực vui mừng: “Ừ, cuộc thi thú cưng cũng cần tăng thời gian huấn luyện, mấy đứa nhóc trong tiệm còn chưa phân biệt được mệnh lệnh cùng động tác biểu hiện kĩ năng.”

“... ”

“... ”

“Khụ!” Dương Nghiễn ho khan, thuận tay lấy ra ngọc bài ném cho Phong Tiểu Tiểu: “Còn sinh phách này giao cho em, Vương Vi bên kia cũng vậy. Nếu tra ra tin tức anh sẽ cho người đến tiệm gồm tìm em”

“Chú Dương sẽ ở đây hả?” Thành Hoàng khoác cái áo to đùng, đi bộ đến đây, vừa lúc nghe được hai câu cuối, cười ha hả thực nhiệt tình hoan nghênh: “Cái này được, buổi tối anh em mình làm vài chén, vợ anh mấy bữa nay tăng ca không ở nhà. . .” Nói lời khác – hẩn đang phòng trống cô đơn.

“Lại đi câu hồn?” Phong Tiểu Tiểu lên tiếng tiếp đón.

“Cũng không hẳn.” Thành Hoàng tự kéo cái ghế ngồi xuống: “Lần trước không phải có đợt bách quỷ dạ hành đó sao, vì lúc cửa âm giới đóng không có quỷ sai đi tuần lí. Giờ quỷ hồn du dương bên ngoài không ít, nếu là thời gian khác là đã sớm tiêu tan, nhưng lúc này vì vừa qua lễ áo lạnh, âm khí chưa tiêu tán sạch sẽ, chúng nó còn hơi bị thoải mái... Vợ anh nghĩ nghĩ, có thể kéo về được bao nhiêu hay bấy nhiêu, bằng không ít bữa nữa âm khí tan, bọn nó ở bên ngoài hồn phi phách tán cũng lắm, cứu một mạng quỷ bằng xây bảy tháp phù đồ ấy mà.”

Được rồi, ai cũng có việc bận, Phong Tiểu Tiểu đột nhiên cảm thấy chính mình nhàn nhã thật đáng xấu hổ.

Nói đến Quỷ hồn, Thành Hoàng dễ gọi nhìn Dương Nghiễn: “Đúng rồi, chuyện của em gái ế kia sao rồi? Lệ quỷ sắp thành hình kia kia.”

Trong nháy mắt Dương Nghiễn cảm thấy thực ưu thương, lệ quỷ trong phim đều mang đại thù đại hận đại oan, sao đến xã hội hiện đại, ngay cả quan tâm con gái lấy chồng cũng có thể biến thành chấp niệm ngoan cố như vậy?!

Buồn bực châm chước thuốc, còn chưa hút được mấy hơi đã bị Ngao Tiềm tươi cười dập tắt: “Chỗ này toàn là động vật nhỏ.”

Cúi đầu nhìn một đám động vật thuần khiết, Dương Nghiễn đành vứt điếu thuốc, ngẩng đầu bắt đầu dè dặt: “Không phải em không muốn giúp, cô gái kia em đã gặp rồi, cũng gặp nhà bọn họ luôn, vốn là định giới thiệu, dù sao trong tập đoàn của ông già không thiếu trường phòng hay quản lí chưa kết hôn, nhưng... Chúng ta nói thẳng đi, em đã nhìn cô ta một mắt, người phụ nữ đó không kết hôn không phải vì yêu cầu cao, mà bởi vì cô ta đã có người thầm mến.”

“Chuyện tốt!” Thành Hoàng vỗ đùi: “Là ai?! Chỉ cần không phải du côn đại gian đại ác anh mày cũng sẽ kéo người qua cho cô ta. ít nhiều cũng có thể siêu độ một cái vong linh, là chuyện tốt mà.”

“Gia cảnh trong sạch, bản thân chịu khó, có chiều cao có diện mạo cũng có trách nhiệm, không cờ bạc rượu chè trai gái hút chích nghiện ngập...”
Dương Nghiễn nói một cái ánh mắt Thành Hoàng sáng lên một cái, nghe, tám tám khen ngợi: “Điều kiện tốt như vậy thì nhanh đi theo đuổi đi chứ, em gái này đừng khờ quá.”

“Chỉ có một vấn đề duy nhất.” Dương Nghiễn bắt đầu dè dặt tiếng thở dài: “Người ta đã có vợ, có thêm một cô con gái ba tuổi nữa.”

“Ách...”

Cũng khó trách, đàn ông tốt như vậy mà không ai cướp mới là chuyện lạ.

“Anh Ngao lên đi.” Phong Tiểu Tiểu nhìn Ngao Tiềm đang xem bảng báo danh thi, tính toán thời gian, lúc này mới phát hiện Ngao Tiềm cũng đã gần vào hàng U30, vì thế cười: “Kém ba tuổi, nhưng người ta nói nữ lớn hơn ba ôm cục vàng mà.”

Ngao Tiềm khựng một cái, bắt đầu xoa mũi: “Tiểu Tiểu, anh tạm thời chưa muốn kết hôn.”

Dương Nghiễn hỗ trợ chỉ trích: “Đúng vậy, hơn nữa Ngao Tiềm người ta đang thầm mến tiểu Y, đừng có mà quấy rối!” Nào có ai lại đẩy người nhà đi thành toàn cho người khác bao giờ.

“Thật có lỗi, đã quên.” Phong Tiểu Tiểu vỗ trán, sáng khoái thừa nhận sai lầm.

Ngao Tiềm cầm bút muốn ghi chép lại cứng ngắt, ngẩng đầu, nhãn thần càng thêm buồn bực: “Hai người...”

“Bọn em cam đoan không nói.” Phong Tiểu Tiểu cười có chút đáng khinh.

“...”

Đề tài bắt đầu bị lạc, cho dù là Phục Hy đại danh đỉnh đỉnh, cũng chỉ hấp dẫn được ba bốn phút chú ý của đám người này mà thôi, buồn đưa lê vài tiếng, khi Phong Tiểu Tiểu bước ra khỏi tiệm của Ngao Tiềm là một thân thoải mái sau khi đã chia sẻ tình hình, hoàn toàn không còn khiếp sợ rung động khi vừa mới nghe tin Phục Hy hiện thế nữa.

Qui đầy đường đã trở thành một nét đặc sắc của phố Thành Hoàng, có đôi khi Phong Tiểu Tiểu cảm giác đụng phải người sống ở đây còn lạ hơn so với việc đụng phải quỷ hồn, thật không phải bởi vì nơi này ít người, mấu chốt là do những sinh vật âm giới hình thù kì lạ quá đập vào mắt, không chú ý sẽ làm người ta xem nhẹ sự tồn tại của người bình thường ở đây.

Nhưng cũng vì nơi này đông quỷ quái, theo góc độ của một công dân bình thường đến xem, nơi này được coi như là một trong những khu phố “sạch sẽ” nhất... Những người thường làm chuyện xấu, công đức thấp, thì đừng nói là ở, ngay cả đi ngang một chút thì hồn phách có khi cũng mất, cứ thế mãi, không sạch sẽ mới lạ.

Đương nhiên, móc túi ăn trộm không tính ở bên trong, ví dụ như khi ra ngoài thuận tay nhỏ ít hành nhà hàng xóm trồng, cái này không cần đến mức trả giá bằng cách bị đẩy xuống mười tám tầng địa ngục hoặc bị cắn nuốt hồn phách. Người xưa nói “nước trong quá thì không có cá, người tốt quá thì không ai chơi”, sòng bài của Thành Hoàng còn kinh doanh kiểu gì nữa.

“Đám quỷ bên kia, lén lút làm gì đó!” Phong Tiểu Tiểu tò mò đi qua xem, ở giữa đàn quỷ là một nhóm sương mù màu xanh trắng cỡ ngón tay đang hoảng

loạn nhảy, đáng tiếc nó đụng trái đụng phải cũng không thoát được vòng vây của đám quỷ, khi Phong Tiểu Tiểu đến, nhúm sương mù đang không ngừng bay vòng tròn.

Đám quỷ bị dọa nhảy dựng, ngẩng đầu nhìn thấy Phong Tiểu Tiểu, thở phào vội vui vẻ tiếp đón: “Đại nhân xem này, lại là sinh phách!” Vừa nói vừa chỉ vào nhúm sương mù.

Không ngờ bên này đang nói, nhúm sương mù kia cảm giác Phong Tiểu Tiểu tới gần, như là cuối cùng cũng tìm thấy tổ chức, khẩn cấp xẹt chạy xuyên vào quần áo của cô, đàn quỷ nhất thời thất vọng — chặn nó nửa này còn chưa kịp chia cửa, cuối cùng bị người khác lấy được...

Phong Tiểu Tiểu bị dọa nhảy dựng, vội sờ soạn từ trên xuống dưới 1 lần, sau đó rút cuộc tìm đến khối ngọc bài vốn đang chứa đựng một cái sinh phách kia, đưa linh lực vào xem, sắc mặt cô quái: “Ê, vẫn là của người đánh mất sinh phách lần trước?”

Ba hồn bảy phách, đối phương đã đánh mất hai phách, người này đến phố Thành Hoàng làm việc hay là của gia đình nào vừa chuyển đến?! Lần trước cũng đủ thân thể suy yếu, lần này còn dám tới?!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Công việc của Khương Lễ

Lúc ra cửa còn mang 1 cái sinh phách, giờ biến thành hai cái.

Phong Tiểu Tiểu sững sốt nửa ngày, thật sự nghĩ không ra, bắt đầu đi đành quay ngược lại cửa hàng của Ngao Tiềm, đẩy cửa, buồn bực nói với đám Dương Nghiễn đang ngạc nhiên nhìn mình: “Anh Hai, sinh phách của chúng ta sinh lời...”

...

Nhìn thấy sinh phách trong ngọc bài mạnh mẽ hơn nhiều, Dương Nghiễn cũng ghen lời: “...Cùng một người?”

“Nhìn cũng thấy rồi đó, đương nhiên là cùng một người.” Phong Tiểu Tiểu buồn bực.

Thành Hoàng nhin không được hết to: “Tiểu Phong, bọn anh đưa em sinh phách là để trả về cho người ta, không phải để em câu ra hết chứ.”

“Liên quan tới em cái khi gì.” Phong Tiểu Tiểu làm bầm vài tiếng, ngẩng đầu mất hứng: “Em mới bước ra chưa được mấy bước đã thấy mấy con tiểu quỷ của phố anh bu lại đùa sinh phách, sau đó vừa tới gần nó liền tự mình nhảy vào.”

Thành Hoàng kinh ngạc: “Thật không sợ chết như vậy?!”

Tiến vào một lần đã rút một cái sinh phách, cho dù không biết nguyên nhân nhưng thân thể không thoải mái cũng phải tự nhận thấy được chứ? Trạng huống đã nghiêm trọng như vậy còn cố sống cố chết tiến vào... Phố Thành Hoàng gần đây hình như đâu có xuất hiện sự kiện gì đáng giá người ta liều mạng như vậy!

“Có lần hai... Em phòng chừng người nọ còn sẽ vào nữa, anh rảnh rồi nói chị nhà cùng coi chừng đi.” Phong Tiểu Tiểu cầm lại ngọc bài lắc lắc: “Em có ý quay lại nói một tiếng, đến lúc đó đừng có bảo là em chưa nói đó.”

Dương Nghiễn trầm tư: “Người bị mất sinh phách... Vậy thì giả thiết đi ngang qua có thể loại bỏ, nếu đi ngang qua cả hai lần đều đụng đến nơi này, như vậy nhân phẩm thật sự quá kém. Nhưng nếu là có nguyên nhân... Khả năng đi làm không lớn, thân thể không thoải mái không có lí do mà không xin phép. Nhà vừa chuyển đến cũng khó, nếu ở thì người này đã sớm bị hút khô rồi... Chẳng lẽ nói ở phố Thành Hoàng có lí do gì người đó không thể không tới?”

Thành Hoàng ngưng trọng hỏi: “Sẽ không phải là hướng về phía anh cùng tiểu Hắc...”

“Hai người có mâu thuẫn với ai không?” Dương Nghiễn hỏi lại.

“Nếu mà nói tới, mấy hôm trước có chuyện quan trọng, ở trung tâm nhà anh ra một bộ Thiên ù (*), hại anh phải chung...” sắc mặt Thành Hoàng nghiêm túc.

(*) Thiên ù: cách tính điểm trong bài mạt chược

“...” Dương Nghiễn dường như không có việc gì, quay lại xem Phong Tiểu Tiểu: “Anh thấy chúng ta vẫn nên tăng cường kiểm tra, có lẽ thật có đại sự gì xảy ra cũng không chừng, dù sao nơi này quá nhạy cảm, không thể không lưu tâm.”

“...Này! Chú không nhìn anh là có ý gì?!”

“...” sòng bài nhà anh xuất hiện bộ Thiên ú tính cái rầm chữ chuyện lớn. ...Ý vậy đấy.

Nói xong chuyện, dù sao cũng không thể biết ngay là ai đánh mất hồn phách, cho nên Phong Nho Nho như trước mà quay về tiệm gốm. Còn Dương Nghiễn cũng dựa theo nguyên kế hoạch mà ở lại, chờ vài ngày xem có cơ hội đọc được trí nhớ của cậu Đường Cần lấy tư liệu Phục Hy chuyển thể hay không.

Vốn một đám người vô cùng náo nhiệt lại chỉ còn hai người Phong Tiểu Tiểu cùng Y Y ngồi trên bàn cơm, nhất thời cảm giác tịch mịch. Còn may, xong cơm chiều chưa bao lâu, Dương Nghiễn cũng nhảm chán gọi điện thoại đến buồn dưa lê: ” Hôm nay không thấy ông bác kia ra ngoài, nhưng nghe tin tiểu Đường lại đến nhà ông cậu ở, nghe hình như vợ của em họ cậu ta bệnh không nhẹ, hôm nay không những bị chuyển tới phòng điều trị đặc biệt mà còn phải kiểm tra tổng quát, bác sĩ chỉ thiếu không đi hỏi chu kì rụng trứng của cô ta nữa thôi. ..Anh chắc còn phải ở bên này vài ngày, trong tiệm gần đây hẳn là không thành vấn đề. Có cần anh báo Alice về gác đêm không?”

Phong Tiểu Tiểu hết sức càn lỏi: “Không cần, Nghê Nhân Giáp Nghê Nhân Ất đều ở đây, còn một thần tiên, một yêu tinh lại thêm con qui. ..Tên còn đồ bình thường nào dám đến cửa?”

“Ồ” Dương Nghiễn không chút để ý trả lời: “Anh mày cũng chỉ nói vậy thôi, không cần cũng được.”

“Đúng rồi, Thành Hoàng bên kia có manh mối không? Ông nói chuyện sinh phách với tiểu Hắc chưa?” Phong Tiểu Tiểu một bên gặm hoa quả một bên hỏi.

“Không, hôm nay đánh mặt chược xong tâm tình anh ta có chút không bình thường, anh nghĩ chắc tạm thời Thành Hoàng không có sức nghĩ đến chuyện khác.”

“Sao vậy?”

Đầu dây bên kia vang lên tiếng Dương Nghiễn cười lạnh: “Chơi mặt chược với anh đây? Không phải muốn tìm chết thì là gì?”

“...” nghĩ đến Thông Thiên nhãn, Phong Tiểu Tiểu im lặng — quả thật là đi tìm chết.

Phong Tiểu Tiểu chỉ với một buổi chiều là thua ngay cả quần lót cũng không chừa. Như vậy tâm tình vui vẻ được mới là lạ.

....

Gần đây Khương Lễ cũng bề bộn nhiều việc, sơ dĩ công tác về rồi mà vẫn không ghé thường xuyên không phải vì cậu ta bận nhận đơn hàng giết người mà bởi vì đang bận rộn thực tập.

tuy rằng sát thủ là công việc chính nhưng sát thủ cũng cần một chút nghiệp bên ngoài xã hội làm ngụy trang, không thể giống trong TV mà cả ngày cả phê trà đá, sau đó ra ngoài mua đồ hiệu, tỏ vẻ một kẻ vô công rồi nghề có thể đứng lí hợp tình mà mua đồng lớn hàng đắt tiền. ..Cuộc sống như vậy ngày thường thì ok đấy, nhưng một khi cảnh sát kiểm tra thì không ra vấn đề mới là chuyện khó tin.

Huống chi có khi mục tiêu xuất hiện ở những trường hợp xa hoa, nếu cấp bậc thân phận không đủ cũng không có cách nào tiếp cận được.

Nói đơn giản chính là Khương Lễ cần một thân phận bình thường làm mặt nạ cho bản thân ở cuộc sống xã hội bình thường.

Ví dụ như ba Khương, ông nội Khương, ngoài là gia chủ nhà họ Khương, còn là tổng sự của một công ty trên danh nghĩa, công ty do nhà mình mở, kiếm ra tiền hay không không quan trọng, mấu chốt là để rửa tiền, đỡ phải mua bao giấy vệ sinh cũng bị nghi ngờ là tiền bất hợp pháp. ..Hơn nữa ở nước ngoài quản lí thuế gắt gao hơn trong nước rất nhiều.

Khương Lễ học cùng năm với Phong Tiểu Tiểu, Phong Tiểu Tiểu đã thực tập nửa năm, thẳng nhóc này tự nhiên cũng không ngoại lệ, nửa năm trước còn du dương là vì chuyên tâm tán gái cùng hoàn thành báo cáo tốt nghiệp của gia tộc, hiện tại cậu ta xin về nước, như vậy công tác nhất định cũng không thể tiến vào công ty nhà mình, tất nhiên phải tự tìm việc ở thành phố.

Nhà Dương Nghiễn thật ra không phải không thể hỗ trợ, nhưng Khương Lễ không phải là người có thói quen nhờ vả quan hệ, Dương Nghiễn cũng không phải là loại người suy nghĩ cho người khác, hai bên một không nhờ một không hỏi, vì thế sẽ tự nhiên mà không đề trong lòng. Khương Lễ đã tự tìm được công việc thực tập, cũng chỉ là một trợ lí nhỏ ở công ti tài vụ bình thường, dù sao chuyên ngành của cậu ta học là tài chính. ..

Đường Cần hành lí tuy ít nhưng vẫn có một cái máy bỏ quên trong tiệm Phong Tiểu Tiểu. Người ta là sát thủ tự do, máy tính đều phải cài đặt phần mềm đặc biệt để vào trang web đặc biệt, máy tính ở quán dùng không tiện, có tiện cũng không có cách dùng, Phong Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, dù sao cũng không có việc gì, gởi lại cho người ta.

Sau khi gọi điện biết được Đường Cần đang chuẩn bị ăn tiệc cơm trưa ở công ty cậu em họ, Phong Tiểu Tiểu thuận đường đi dạo phố, đến một địa chỉ sau đó chờ em gái tiếp tân gọi cuộc điện thoại, tiếp theo trợ lí của em họ xuống đón người, đợi không tới một phút đồng hồ, người đi đến lại chính là Khương Lễ. ..

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Chu Hân

“Tiểu Tiểu?” Bạn học Khương Lễ bộ dáng rất vui vẻ, kính ngạc chạy đến, mặt đỏ ngượng ngùng: “Sao cậu lại tới đây? Là đến thăm mình à?”

Phong Tiểu Tiểu cũng kính ngạc: “...Mình đến trả laptop.” Dừng một chút, nhìn thẻ nhân viên trước ngực Khương Lễ, kính ngạc: “Cậu làm trợ lý ở đây?”

“Ừ, mình thực tập.” Khương Lễ ngượng ngùng gật đầu, tiện đà hưng phấn: “Chẳng ngờ có thể gặp được cậu.” Đây chẳng lẽ chính là duyên phận trong truyền thuyết?!

“Ha ha...” Phong Tiểu Tiểu cười gượng, thật sự không biết nói gì.

Sát thủ cấp top kiêm thượng cổ ma thần Xi Vu làm trợ lý? Mặt mũi của em trai họ của nhà Đường Cần lúc này hơi bị bự.

Tuy rằng đụng tới người quen, nhưng dù sao đây vẫn là thời gian đi làm của người ta, lại nói mục đích Phong Tiểu Tiểu đến để trả đồ, cho nên hàn huyên vài câu sau hai người liền vào thang máy. Không ngoài ý muốn nhìn thấy Đường Cần cùng cậu em họ trong văn phòng, một người vui đầu vào máy tính trước mặt phân tích số liệu, một người ôm laptop chiếm nguyên cái sofa chiến game.

Phong Tiểu Tiểu vừa vào cửa, Đường Cần nhảy dựng lên đầu tiên, đóng máy rồi vui sướng nhảy nhót: “Đem máy tính của tôi tới rồi? Cảm ơn hén, tôi còn không phát hiện đã quên nó đâu, còn may có đem tới.”

Trang web sát thủ tự do tuy rằng công khai, nhưng muốn cập nhật được cũng không phải chuyện dễ. Trong trang web không thể đăng kí, tất cả quyền hạn thông tin đều được lưu trong một phần mềm nhỏ, sau khi cài đặt rồi đăng nhập trình duyệt mới có thể mở ra được, nếu không thì cũng chỉ nhìn thấy một trang báo nước ngoài.

Mà dựa vào các chương trình khác nhau, thao tác trên trang web cũng khác nhau. ...Khách hàng có trang của khách hàng, sát thủ có trang của sát thủ, nói cách khác nếu làm mất máy tính, vậy thì chỉ có thể trở về cài lại một lần, sau đó mới có thể tiếp tục sử dụng. ...

Đường Cần vui sướng vọt tới bên cạnh Phong Tiểu Tiểu, cậu em họ làm chủ nhà cũng đứng lên tỏ vẻ hoan nghênh cùng cảm ơn: “Cảm ơn cô Phong Tiểu Tiểu mang máy tính tới cho anh họ của tôi, chỉ lát nữa là đến giờ nghỉ trưa cô ngồi chơi một chút, không ngại cùng dùng bữa cơm?...Tiểu Khương, cậu đi pha li cà phê mang vào.” Một câu cuối cùng là nói với Khương Lễ đằng sau Phong Tiểu Tiểu.

Đường Cần hai chân lão đảo, thiếu chút nữa trật cái hông xinh đẹp của mình, ghen hòng trần trối kính hải nhìn Khương Lễ: “Khương Khương Khương...” Mẹ nó! Sát tinh họ Khương này sao lại ở đây?!

“Dạ, ông chủ.” Làm cái gì làm cho luôn, Khương Lễ rất tôn trọng qui tắc của cuộc sống, nghe lời ra ngoài pha cà phê.

Đường Cần cảm thấy thế giới quan của mình sắp tan vỡ. Sau mười giây hóa đá, tựa hồ là trong nháy mắt nghĩ tới cái gì, Đường Cần kéo vội Phong Tiểu Tiểu qua một bên thì thầm: “Tiểu Khương tới chỗ này sẽ không phải là đi làm việc chứ?”

Phong Tiểu Tiểu kì quái nhìn hân: “Tư tưởng của anh sao không sáng sủa được tí nào vậy? Tiểu Khương vừa tốt nghiệp đại học, tới đây đương nhiên là để thực tập. Đùng có nghĩ ai cũng như anh được không?!”

Đường Cần bị dọa há hốc mồm: “Thực tập?!” Sát thủ đứng đầu chuyên nghiệp còn hơn cả chuyên nghiệp đến một công ty bình thường để thực tập?

“Vô nghĩa, chuyện ngành người ta học là tài chính, tuy rằng trường bọn này hơi bị nát nhưng mà điểm ngành tài chính cũng cao lắm đó.” Phong Tiểu Tiểu nhún mày.

Cậu em họ không nghe thấy câu hỏi mà lúc này Đường Cần đã hạ giọng, nhưng âm lượng của Phong Tiểu Tiểu lại bình thường, nghe được cô nói, tiếp lời: “Tiểu Khương quả thật không tệ, em xem qua hồ sơ của cậu ta, thành tích rất cao, hơn nữa hạnh kiểm cũng được đánh giá tốt, quan hệ với bạn bè không tồi, đối với thầy cô cũng tôn trọng...Cậu ấy mới đi làm vài ngày, rất chăm chỉ, lễ phép hơn những thực tập sinh khác nhiều.”

“...” Đường Cần đột nhiên cảm thấy thế giới này vô cùng huyền huyền.

Đến khi Khương Lễ bùng cà phê vào, sau đó lại bị em họ phất ra bên ngoài tiếp tục cố gắng công tác...Nhìn thấy thân ảnh thon gầy bị bao phủ bởi một đống tài liệu, Đường Cần vẫn thật lâu không thể tiếp nhận sự thật này.

“Đừng nghĩ nhiều, tiểu Khương thật là tới thực tập.” Phong Tiểu Tiểu thật sự nhìn không được, nghiêng người qua nói nhỏ bên tai Đường Cần: “Trong khoảng thời gian này cậu ấy không nhận việc, chỉ bằng bối cảnh của mấy người trong công ty này, anh thấy ai đáng giá để người khác ra giá cao thuê tiểu Khương ra tay?...Anh cũng không thể kì thị như vậy, lung tung nghi kị người khác là không đúng.”

“...” Đường Cần bị kích thích, chộp lấy ly cà phê trong tay Phong Tiểu Tiểu hưng hăng uống một ngụm, bình tĩnh rồi mới nói: “Những người khác tôi mặc kệ, nhưng thằng em tôi tuyệt đối không thể động. A, đúng rồi, Chu Hân cũng không thể động...Chính là vợ thằng nhóc nhà này, mấy ngày nay cô ta đều ở bệnh viện không đi làm, vốn là phó quản lí ngành của công ty...”

“Được em trai nhà anh qui tắc ngầm(*)?” Phong Tiểu Tiểu kinh ngạc hưng phấn hỏi.

(*)Qui tắc ngầm: Đi cửa sau, nhưng mà hình như cách nói này dùng cho việc lên giường để đòi lấy tiền bạc, địa vị... Còn nghĩa của việc đi cửa sau nó rộng hơn nên ta không dùng.

“...” Cô mới đi qui tắc ngầm, cả nhà cô đều qui tắc ngầm... Đường Cần bắt đầu đi liếc Phong Tiểu Tiểu một cái: “Nghe nói là một đoạn tình cảm văn phòng tốt đẹp... Bữa nào đó em họ cùng vợ nó tăng ca cùng nhau, không ngờ buổi tối mở máy lạnh quá lớn, hôm sau vừa lúc chủ nhật, thẳng nhỏ lại sốt trong văn phòng không ai chăm sóc, còn may vợ nó phát hiện ra, vì thế cẩn thận chiếu cố, sau thường xuyên ma sát lại ra tia lửa tình yêu...”

“Có mà hột vịt lộn á! Em trai anh cũng không phải không thể về nhà, cần gì một người ngoài như cô ta chăm sóc?!” Phong Tiểu Tiểu có chút cười nhạt với loại tình tình yêu yêu này: “Đơn giản là ai cũng đều có tâm cơ của mình, sau đó biết thời biết thế thôi.”

Đường Cần hắc hắc cười nhẹ hai tiếng, vận âm lượng nhỏ hơn chút: “Tình yêu mà... Nếu chỉ dựa vào ngẫu nhiên thì trên người trên thế giới này cũng chẳng có ai kết hôn, cô cho rằng đang viết tiểu thuyết, có thể xuất hiện vô số ngẫu nhiên trùng hợp đây một người chất lượng cao đến cho nhân vật chính sao?! Có đôi khi dùng chút tâm cơ cũng không hại gì. Nếu thực sự 1 bên vô tâm, phải sạch sẽ đâu có khó.”

Bên này hai người tán gẫu đang cao trào, cậu em họ bên cạnh cũng thấy cao trào... Nói thì thầm, bản thân không nghe được nội dung cũng không sao cả, mấu chốt là xem hai người này ăn ý, Đường ở giữa có chút bí mật ái muội không thể bật mí cho ai.

Cậu em họ sờ cằm, quyết định lát nữa đi WC gọi điện mật báo cho bác, hẳn không hề nghĩ tới được rằng nội dung nói chuyện bí mật của hai người là về mình.

Đáng tiếc là bữa trưa của ba người không thành, tính toán gọi điện thoại mật báo cũng không gọi được.

Chừng nửa tiếng trước giờ nghỉ trưa, một cuộc điện thoại gọi đến đánh vỡ hết kế hoạch. Chu Hân cô nương bệnh tình trở nên nguy kịch, số điện thoại của người nhà tạm lưu trong sổ bệnh viện chỉ có của cậu em họ, người sau vô cùng lo lắng, kéo Đường Cần cùng đi thăm cô vợ tương lai của mình.

...

“Bệnh tình nguy kịch?!” Vì bị tiểu Đường cùng cậu em họ thả bô câu, Khương Lễ ngoài ý muốn thu hoạch một bao lì xì — cơ hội được mời Phong Tiểu Tiểu đi ăn.

Trong tiệm cơm Tây xa hoa, nghe xong Phong Tiểu Tiểu giới thiệu bối cảnh ông chủ của mình, Khương Lễ đối với bệnh tình của Chu Hân tỏ vẻ hoài nghi: “Theo lời cậu thì tình trạng sức khỏe của cô phó quản lý đó trước kia rất bình thường, vài ngày trước đột nhiên sinh bệnh, trong khoảng thời gian ngắn lại chuyển biến hung hiểm, lại tự nhiên trở nên nguy kịch... Có thể nào bị sát thủ hạ độc hay không?!”

Theo logic bình thường, tình tiết không hợp lý tất nhiên là bởi vì nguyên nhân khác thường tác động lên. Khương Lễ vừa nghe liền cảm thấy Chu Hân này gặp phải thủ đoạn ám sát nào đó mà không phải sinh bệnh bình thường.

“Độc... không thể nào.” Phong Tiểu Tiểu ngăn người, có chút hoài nghi: “Theo lí mà nói thì Đường gia chính là tổ sư ngành dùng độc, tiểu Đường đi qua thăm vài lần, nếu em gái kia trúng độc không có lí do hẳn sẽ khoanh tay đứng nhìn.”

“Có lẽ anh ta không nhìn ra cũng không biết chừng.” Khương Lễ gật gật đầu: “Tuy rằng Đường gia dùng độc rất chuyên nghiệp nhưng chỉ có thể nói độc của họ là lợi hại nhất, chứ không thể khẳng định sẽ biết hết mọi loại độc... Ví dụ như nói nhà mình có ảnh hưởng lớn nhất trong giới sát thủ, nhưng nói đến kĩ thuật ám sát bằng cách đầu độc thì thật không tính là am hiểu nhất.”

“Điều này cũng đúng.” Phong Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, buông dao nĩa, thuận tay gọi cho Đường Cần: “Tiểu Khương nói em dâu của anh có thể bị đầu độc đó, có muốn chú ý một chút không?”

“Độc?” Đường Cần ở đầu dây bên kia cũng thực kinh ngạc, sau đó yên lặng, nghĩ nghĩ, rồi có chút nghiêm túc trả lời: “Nói như vậy tôi cũng thấy giống... Lúc này bác sĩ nói nội tạng của cô ta đang suy kiệt mà không rõ nguyên nhân, dưới tình huống bình thường quả thật khó mà phát sinh chuyện này.”

“Thật nghiêm trọng?” Phong Tiểu Tiểu thuận miệng hỏi, tiện mồm gọi phục vụ thêm 1 phần salad hải sản, mặt khác lại có Khương Lễ ân cần rót thêm rượu đỏ.

“Khá nghiêm trọng” khẩu khí của Đường Cần có chút khó chịu: “Mẹ nó, dám chơi độc không coi ông đây ra gì, tên khốn nào kiêu ngạo như vậy?!” Đây không còn chỉ là vấn đề sinh mệnh của em dâu tương lai nữa mà càng liên quan đến vấn đề tôn nghiêm của hắn.

“Trước khoan hãy tức giận, có phải có độc hay không còn chưa chắc, chỉ là nhắc nhở anh một tiếng thôi.” Phong Tiểu Tiểu lại không dao động, dù sao người ta cũng không liên quan gì mấy đến mình: “Tôi chủ yếu là tò mò cái khác. Chẳng lẽ anh không thấy kì quái? Một phó quản lý bình thường mà thôi, nếu thật sự có người muốn động cô ta, với thân phận đó thì phải đặc biệt đến nhân vật cỡ nào mới khiến người ta ra tay độc ác như vậy?”

“Này... cũng đúng.” Đường Cần rồi rầm.

Nếu là đầu độc, như vậy cơ bản chuyện này có thể tính vào ám sát, nhưng một cô gái bình thường như Chu Hân thì có thể đắc tội được người nào? Trừ phi cô ta không bình thường như biểu hiện thường ngày.

Nếu không phải là đầu độc, vậy thì thân thể dị thường nên giải thích thế nào?!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104: Thăm bệnh

Giải thích thế nào? Đáp án chính là không thể giải thích.

Ít nhất theo góc độ khoa học là vậy.

“Em dâu tôi nói gần đây không có chạm hoặc ngửi được cái gì lạ. Nhưng ngẫm lại cũng đúng, nếu thực là cao thủ hạ độc, một cô gái bình thường làm sao phát hiện ra. Nhưng tôi đã xem bệnh lịch cùng kết quả kiểm tra của cô ta, chẩn đoán ban đầu cũng không có dấu hiệu trúng độc, nội tạng suy kiệt không có lý do, kết quả hình như bác sĩ có nói, nếu bỏ qua tuổi thực tế của đối phương thì những trạng thái biến đổi quả thật như là lão hóa tự nhiên vậy, qui dị ở chỗ cô ta đang ở tuổi thanh xuân... Tuy rằng kết luận có chút khó tin, nhưng trình độ hạ độc hiện giờ hẳn là không có ai đạt được đẳng cấp cỡ đó, tôi ăn cái chén com này, không có khả năng xuất hiện cao thủ như vậy mà không biết.”

Đem đồ Đường Cần lại đến chục com, bưng bát nhiệt tình mời phần cướp đồ ăn với hai em gái, bên phun com bên kể lại kết quả mình điều tra được hồi trưa.

Phong Tiểu Tiểu cùng Y Y nhìn nhau, trọng điểm đều chú ý đến lễ nghi bàn com của đối phương. Nhìn không được thờ dài, Phong Tiểu Tiểu là người đầu tiên không thể chịu được nữa, thả chén: “Có chuyện lát nữa hãy nói, bây giờ đừng có ảnh hưởng khẩu vị của tôi.”

Đường Cần động tác nhanh nhẹn gấp đi con tôm lột vỏ cuối cùng trên bàn, nuốt vào sau đó lau miệng, gương cao chính nghĩa: “Mạng người quan trọng, trước đừng nói cái khác, mấy người giúp tôi ngẫm lại có cách gì không.”

“...” Phong Tiểu Tiểu tồn hơi thừa lời: “Anh làm rồi, bọn này đều là lương dân.”

Lương dân cái lên sơi, trên thế giới này có lương dân nào sẽ thân thiết với đầu sỏ của gia tộc sát thủ như vậy không?!

Đường Cần vờ như không thấy, tiếp tục: “Thật ra thẳng em tôi cũng không dễ gì, thật vất vả tìm được bạn gái, cứ như vậy mà tan vỡ thì quá tổn thương tâm linh yếu ớt của nó. Lại nói cô em dâu này tương lai cũng coi như là người trong nhà, không cứ không phù hợp với tính thần hiệp nghĩa, nếu thật trong chuyện này có gì, tôi cũng không thể mặc kệ.”

Nếu không phải trúng độc, thì là do số mệnh của người ta như vậy, mình đâu thể mãi giúp người ta sửa thiên nghịch mệnh đảo ngược âm dương được đâu chứ. Cứu người không phải không thể được, nhưng lỡ như vác phải cái nhân quả gì đó thì thật khó nói.

Nếu là trúng độc vậy thì càng không phải chuyện của cô, không thấy tổ tông dùng độc bên này còn không tìm ra được vấn đề sao, cô chỉ là một kẻ chơi bòn... Hử?!

Phong Tiểu Tiểu đột nhiên nghĩ đến cái gì, sờ sờ cằm có chút đắm chiêu hỏi: “Hôm nay đi thăm em dâu của anh có mang theo tiểu Bạch không?!”

“Có, sao vậy?” Đường cần khó hiểu.

“Không có gì.” Phong Tiểu Tiểu nhìn về hướng cổ tay áo Đường Cần, một con rắn trắng tròn tròn trườn cái đầu ra, là lưới lắc đầu... A, xem ra thực không phải trúng độc.

Nhân thú hai đại tộc chuyên nghiệp về độc đều lên tiếng chứng thực, đến Phong Tiểu Tiểu chỉ có thể khuyên người nén bi thương, ai bảo cô gái kia bệnh tình cổ quái, nếu không phải trúng độc, thì là do số mạng của cô ta.

...

“Tiểu Tiểu, cậu đến thăm mình?” Khương Lễ kích động xuất hiện ở ngoài văn phòng, vẫy vẫy tay với Phong Tiểu Tiểu.

“Ách, thật ra hôm qua mình quên chút chuyện, hôm nay đến vẫn là tìm ông chủ của cậu.” Phong Tiểu Tiểu toát mồ hôi. Cô thật quên mất, gần đây phiền toái nhiều quá, không nhớ hỏi cậu em trai kia những mảnh vỡ của cái bình đã vỡ đi đâu rồi.

Tuy rằng con trai bất hiếu giúp đỡ vợ hủ thi diệt tích lừa gạt ba mình, nhưng nếu có thể tìm được mảnh vỡ, không chừng Phong Tiểu Tiểu vẫn có thể khôi phục. Hiện tại cô hy vọng đối phương không lấy một mớ giấy báo gói lại rồi ném vào thùng rác, nếu không thực sự là hết hi vọng.

Thuận lợi vào văn phòng, cậu em họ rất hiếu khách tiếp đãi Phong Tiểu Tiểu, sau khi nghe xong ý đồ của người đến có chút khó xử nói: “Cái bình là do tiểu Hân đi vỡ, kì thật tôi cũng không biết.”

“Anh không biết?” Phong Tiểu Tiểu nghen: “Cô ấy xử lí xong cũng nên nói với anh một câu chứ?!”

“Trên thực tế là ngay cả mảnh vỡ tôi cũng chưa nhìn đến.” Bạn học em họ buông tay: “Tiểu Hân sợ hãi, cô ấy vừa làm vỡ cái bình đã sợ tới mức dẫu đi, tiếp theo càng sợ hãi trong lòng, đến cuối cùng khóc lóc tìm tôi nói thật...”

Nghe cách nói này, Phong Tiểu Tiểu cảm thấy không thích hợp, có hai chỗ.

Một, con dẫu đến ra mắt ba mẹ chồng, lần đầu tới cửa đã làm bể cái bình quả thật là có chút lóng ngóng tay chân, dễ làm cho người ta lưu lại ấn tượng đầu tiên không tốt, nhưng Chu Hân đã là một người trưởng thành như vậy, cũng không phải cô gái nhỏ ngây thơ, hơn nữa lại là 1 phó quản lí, nghĩ thế nào cũng không nên vì một bất cẩn mà sử dụng đến chiêu vờ ngắt xiu trốn tránh, còn không bằng hào phóng thừa nhận sai lầm, như vậy mới có phong thái của một cô gái trưởng thành, trừ khi...

Trừ khi cô ta đã biết giá trị ý nghĩa của cái bình, biết cái mình đánh vỡ không phải đồ bình thường... Nhưng đây mới là vấn đề, lần đầu đến nhà, cậu em họ trước đó cũng không đặc biệt giới thiệu qua vật phẩm tư nhân của ba mình, Chu Hân làm thế nào biết được cái bình này đặc biệt?

Thứ hai, tâm lí của đối phương biểu hiện trong sự kiện này rất kì quặc, hoặc làm hoặc không làm, nếu đã làm phải làm đến cùng, giấu đi mảnh vỡ cái chai, một nhân vật có loại sát phạt quyết đoán như vậy mà lại tìm bạn trai khóc lóc kể lể vì lỡ làm bể cái bình, tính tiết này lại thể hiện tính cách quá bánh bèo vô dụng... Nếu đối phương không phải đa nhân cách hoặc bị tâm thần phân liệt, như vậy khẳng định là muốn che dấu cái gì.

Cô ta rốt cuộc muốn che dấu cái gì đây?

Phong Tiểu Tiểu có chút dăm chiêu hỏi lại: “Bạn gái anh nằm bệnh viện nào? Dù sao chiều nay tôi cũng rảnh rỗi, đi qua thăm một chút.”

Cậu em trai khó hiểu: “Không cần như thế, cô Phong quá khách khí.” Lại nói mọi người cũng không quen, cho dù nói cô là chị em bạn dẫu với tiểu Hân thì cũng thôi, vấn đề là quan hệ của Đường Cần với cô rất bình thường... Cậu em họ hôm qua đã hỏi thăm tình báo. Đường Cần nhận mình cùng Phong Tiểu Tiểu chẳng có gì, càng đừng nói bên cạnh cô ta có người theo đuổi như lang như hổ... khoan nói người khác, chỉ một tên Khương Lễ cũng dư sức cho Đường Cần bốc hơi vài trăm lần.

Phong Tiểu Tiểu nhún nhún vai không miễn cưỡng, trực tiếp nhắc di động gọi điện: “Em dẫu nhà anh nằm bệnh viện nào?”

“Bệnh viện nhân dân số X, phòng 303, có việc gì không?” Đường Cần thực rõ ràng.

“Không có gì, tôi đi thăm.”

Cậu em họ ngồi một bên còn chưa phục hồi tinh thần lại chột nghe đến vài câu đối thoại như vậy, suýt nữa phát điên — Hai người kia quá xấu, trước mặt mình mà trao đổi thông tin trắng trợn như vậy, lại nói em gái này sao tự nhiên lại hứng thú với bạn gái mình như vậy?!

...

Đường đến bệnh viện kẹt xe, Phong Tiểu Tiểu dù sao cũng nhàn rỗi, ngồi ghế sau taxi gọi tin nhắn, chia sẻ mấy thông tin vừa mới phát hiện, Dương Nghiễn sau khi nghe Phong Tiểu Tiểu phân tích những điểm đáng ngờ xong cũng thấy hứng thú, tỏ vẻ mình sẽ đi đọc cô bạn gái của em họ Đường Cần, sau đó về cùng tám...

Giá trị của bình gồm không nằm nơi giá cả, chủ yếu là ý nghĩa đặc thù ở chỗ do tự tay Phục Hy chế tác. Ngoài cậu Đường Cần cùng mấy vị thân phận đặc thù như Phong Tiểu Tiểu, trong mắt người bình thường thì một cái bình gốm thủ công còn không đáng giá bằng một bao thuốc lá.

Cho nên nếu sau lưng sự kiện lỡ tay làm bể bình của Chu Hân có vấn đề, như vậy em gái Chu có hứng thú với cái bình này cũng không đơn giản.

Phong Tiểu Tiểu đối với sự thức thời của Dương Nghiễn tỏ vẻ rất hài lòng, lại tán gẫu vài câu, hơn 1 tiếng sau cuối cùng cũng tới bệnh viện, xuống xe đi chưa được vài bước, đã thấy Đường Cần mang theo một cái cà mền đứng ở cổng bệnh viện phát tay gọi cô.

“Sao anh cũng đến đây?” Phong Tiểu Tiểu đi lên vài bước kinh ngạc hỏi.

“Cái gì mà cũng chứ, tôi vốn ở đây cả ngày rồi.” Đường Cần buồn bực: “Thằng em tôi mấy ngày nay tăng ca, lại không yên lòng bạn gái, cho nên đưa com toan là tôi gánh... Cô cũng biết rồi đó, phàm là thức ăn cần tin thì không thể nào ngon nổi, tiểu Hân kia gây họa ở nhà cậu, hiện tại mợ cũng không muốn gặp cô ta, thằng em tôi đau lòng, lại không dám nhờ ba mẹ, cứ vậy mà hành kẻ rảnh rỗi này đây.”

“Anh rảnh? Không phải là có đơn hàng...”

Đường Cần vừa nghe cũng buồn bực: “Lí do này có thể nói với thằng em tôi sao?! Đừng nói là nhà cậu, ngay cả mẹ tôi vào làm dẫu ba mươi năm cũng không biết bối cảnh nhà tôi đâu, cô không sợ dọa họ sao?” Nói tới đây, Đường Cần nghi hoặc hỏi Phong Tiểu Tiểu: “Chuyện tôi đừng nói nữa, còn cô sao tự nhiên hứng thú với em dẫu tôi như vậy?”

Phong Tiểu Tiểu ngẫm lại, nếu thân phận của Chu Hân thật không đơn giản, vậy chuyện sau này cũng cần có người tương trợ, lộ ra một chút cũng không thiệt gì, vì thế hàm hồ thả chút gió: “Hôm nay tôi tán gẫu với em họ anh, vẫn luôn cảm thấy cô em dẫu này của anh thật không đơn giản...”

“Không đơn giản?!” Đường Cần kinh ngạc, ngưng trọng: “Làm sao không đơn giản?”

Khó mà nói đối phương có thể liên quan đến Phục Hy, Phong Tiểu Tiểu trả lời uyển chuyển: “Đại khái... Tôi chỉ là cảm nhận cô ta có thể là người cùng đường.” Về phần đường nào?! Người gặp người, tiện đường là gặp thôi.

Đường cần quả nhiên hiểu lầm, quá sợ hãi: “Người giang hồ?”

Phong Tiểu Tiểu nhìn xa xăm không đáp, Đường Cần xem như cô cam chịu, vì thế một hiểu lầm xinh đẹp được sinh ra dưới sự cố ý của người trước...

Tục ngữ nói “miêu có miêu lộ, thử có thử đạo”. Liên ngay cả Đường Cần là người ngoài tỉnh, nhưng trong thành phố này cũng có thể gọi ra vài bằng hữu giang hồ cứu nguy. Như vậy thân là người sống ở thành phố này lâu như Chu Hân, mặc kệ thân phận có đơn giản hay không, nằm viện đương nhiên cũng phải có vài người đến thăm bệnh.

Chu Hân nhìn qua là một giai nhân thanh tú dịu dàng, lúc này nằm trên giường bệnh có vài phần điểm đậm đáng yêu. Mà trong phòng này còn có một cô gái phong cách thời thượng đang gọt hoa quả, chút có chút không nói chuyện phiếm “Giờ thì vui rồi, khó khăn mới có một vụ khá khẩm, vốn này có thể về hưu non luôn, không ngờ lại gặp chuyện này... Ai! Tao nói bệnh viện rồi cuộc là kiểm tra cái gì vậy? Nếu không được nữa thì muốn chuyển ra nước ngoài điều trị không, tao giới thiệu cho bệnh viện người quen.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Bệnh tình nguy kịch

Chu Hân tựa vào đầu giường lật xem tạp chí, tỏ vẻ không quan tâm đến kết quả kiểm tra chẳng may lạc quan của mình, tựa hồ đã nhìn quen sinh tử, dịu dàng nói: “Kiểm tra không được thì kiểm tra không được thôi, dù sao loại người như chúng ta đã sớm có giác ngộ, có thể chết êm ái như thế này xem như đã là may mắn rồi.”

Cô gái kia “sách” một tiếng: “Nếu là tao thì tao không cam tâm, cũng chỉ có mày nhìn thoáng... Đúng rồi, ông “anh họ” kia của mày bữa nay không đến hả?”

“Lúc này mới gọi điện nói đến, sau đó lại nói đứng ở cổng chờ một người bạn, có thể trễ vài phút... Chắc cũng sắp rồi.” Chu Hân cười cười: “Mày ở lại không chừng có cơ hội gặp người ta.”

“Hừ, tên háo sắc đó?” Cô gái khinh thường cười nhạo.

Cô đã sớm nghe cấp dưới ở đây nói, hôm qua vị anh họ Đường Cần kia đến, không chỉ nghiên cứu bệnh lịch của Chu Hân chừng hai tiếng đồng hồ, lại còn làm bộ dáng sẵn sàng hỏi người ta mấy hôm nay ăn uống ngủ nghỉ có gì lạ không, làm như hần là danh y có thể tìm ra nguyên nhân bệnh tình vậy....Bạn trai chính qui của người ta còn chưa ân cần như vậy đâu, mấy kẻ không biết tự lượng sức như thế chỉ làm người chán ghét.

Mà nếu vậy thì cũng thôi, nhưng khiến cô gái khinh thường nhất là vị anh họ Đường Cần kia lấy danh nghĩa quan tâm, thật cơ khát dùng ánh mắt quí dị nhìn Chu Hân từ trên xuống dưới không ít hơn 20 phút, còn nhiều lần thừa dịp bụng nước mà kiểm cơ hội sờ tay, cổ, vành tai...Nghe cấp dưới nói, ánh mắt của hần ta lúc đó dường như chỉ hận không thể lột đồ đối phương ra vậy.

Những người ngoài nghề, nhất là những người ngoài nghề không ở trong giang hồ đương nhiên không biết Đường Cần làm vậy để kiểm tra độc, thân là một trong những nhân vật phái nữ đi đầu trong giới hắc ám, trong lòng cô gái ít nhiều mang nặng chủ nghĩa nữ quyền, dưới ánh mắt của cô, bản thân còn giỏi hơn nhiều tên đàn ông vô dụng khác, bình thường ngứa mắt nhất là loại sinh vật giống đực luôn tự cho bản thân là vượt trội. Đường Cần qua lời báo cáo của cấp dưới đã gây trúng điểm ngứa. Khiến cho ấn tượng của cô về cái tên này ngã xuống đáy cốc, nếu thực sự có cơ hội gặp phải, cô nhất định sẽ khiến hần hối hận khi đã sinh ra thế giới này.

Cô gái mang khuôn mặt xinh đẹp cùng dáng người yếu điệu, có tấm bằng ở đại học nổi tiếng, biết những kỹ năng mà nhiều người cả đời không tiếp xúc đến, làm công việc lương cao đãi ngộ tốt, ở ngôi nhà sang trọng rộng rãi, lái xe thể thao cá tính...Rất nhiều công tử tinh anh phải quí dưới gấu váy của cô, với những kẻ đó cô cũng đủ kiêu ngạo để cho một nụ cười nhạt.

Chu Hân mỉm cười, ngón tay tinh tế nhẹ nhàng vén tóc mai: “Không muốn gặp anh ta thì về trước đi, đừng để lộ.”

“Soạt” một tiếng vút hột vào thùng rác sau lưng. Cô gái cũng không thèm quay lại nhìn, đứng dậy lau tay, vuốt vuốt mép váy, bĩu môi: “Cũng tốt, tao sợ mình nhìn không được dạy dỗ hần.” Nói xong phát phát tay: “Lần sau lại đến thăm mày, tao sẽ xem xem có bệnh viện nào tốt không. Trước lúc đó đừng có chết.” Đùng giống như mấy hôm trước, rõ ràng thân thể không thoải mái lại còn tranh thủ đi giấu đồ.

Lúc đó không chỉ thiếu chút nữa bị “bạn trai” phát hiện không ở bệnh viện mà sau khi trở về bệnh còn nặng thêm...

Chu Hân mỉm cười gật đầu: “Đi đi.”

...

Từ lúc bước vào bệnh viện Phong Tiểu Tiểu đã thấy không được tự nhiên, cứ luôn cảm thấy có gì đó quen thuộc xuất hiện ở nơi này, làm cho cô càng lúc càng hoang mang.

Bệnh viện nhiều người, hai thanh niên khỏe mạnh cũng không muốn chỉ vì lên lầu ba mà chen lấn thang máy, chọn leo thang bộ thông thoáng. Đường Cần nhìn Phong Tiểu Tiểu ngày càng nôn nóng, hồ nghi hỏi: “Sao vậy? Khó chịu hả, hay là đi khám luôn?”

Phong Tiểu Tiểu khoát tay: “Không có gì.”

“Thực sự không thoải mái phải nói, đừng cậy mạnh.” Đường Cần thuận theo tình đồng đạo thuận miệng quan tâm một câu.

“Thực không có gì.” Phong Tiểu Tiểu bắt đầu đi, với thân thể của cô bây giờ mấy bệnh lật vật đã không thèm xem trong mắt, trừ phi là tà ma quấy phá, nếu không ngay cả cảm mạo cũng không có cơ hội nếm thử... Nhưng lại nói, ngay cả đại ma thân như Xi Vu vẫn có thể chung sống hòa bình, vậy tà ma nào đáng để quan tâm?!

Khi cô gái đi tới, nhìn đến là một màn Đường Cần chu đáo quan tâm Phong Tiểu Tiểu như vậy.

Háo sắc!

Cô gái đã sớm được cấp dưới cho xem hình, trong lòng thóa mạ, trên mặt lại bất động thanh sắc, khi đi ngang hai người cố ý sẩy chân, hét lên một tiếng ngã vào Đường Cần. Người sau phản xạ có điều kiện lùi ra nửa bước, động tác làm đến một nửa mới nhớ người đối diện không phải kẻ địch, hơn nữa đây là cầu thang, nếu tránh ra, em gái xinh đẹp kia sẽ phải ngã xuống, vì thế cứng rắn dừng lại bước chân muốn đỡ người.

Phong Tiểu Tiểu bị Đường Cần một bước lui một bước tiến đụng trúng, vì tránh cái cà mèn nóng trong tay hấn mà tư thế chật vật, ngay trong chuỗi động tác này, khối ngọc bài màu xanh từ trong túi cô rơi ra, không một ai để ý.

Không ngờ cứng thật! Cô gái biểu tình tự nhiên, nhét cái ví tiền vào trong túi xách của mình, sau đó ngẩng đầu, ngượng ngùng nói lời cảm tạ: “Cảm ơn anh.”

Đường Cần quen thuộc với con gái giang hồ không câu nệ tiểu tiết, hoàn toàn không kích động với mỹ nữ trong ngực, đỡ cô gái đứng thẳng mới hào hiệp mà nói: “Không có gì, nhưng mà thân thể của cô cũng quá không tốt, bình thường rảnh rỗi nên rèn luyện một chút.”

“...” Cô gái suy nghĩ nửa nghiêng rằng: “...Anh nói phải.”

Chờ Đường Cần cùng Phong Tiểu Tiểu đi khuất, cô gái lấy ví tiền ra nhìn, nhìn không được càng thêm khinh bỉ...Xi! Một thằng đàn ông ra đường ngay cả năm trăm đồng cũng không đủ, lại còn chẳng có nổi một cái thẻ, chỉ bằng tên này cũng đòi la liếm đồng bạn của mình?!

Đang muốn xoay người rời đi, dưới chân lại đụng phải thứ gì đó, cúi đầu nhìn thoáng qua, một khối ngọc lẳng lẳng nằm dưới chân mình.

Không cần suy nghĩ, nhất định là đồ của tên kia. Cô gái “hừ” một tiếng, nhấc lên giày cao gót, không chút chần chừ đạp nát, ngọc bài vỡ, hai đoàn sương mù xanh trắng mà người thường không thể thấy được hiện lên, giãy dụa trong không khí được vài giây rồi tiêu tán...

Bên kia, Phong Tiểu Tiểu cùng Đường Cần càng gần phòng bệnh 303, cảm giác nôn nóng càng lúc càng rõ ràng, chưa đợi cho cô hiểu được nguyên nhân vì sao, trong phòng bệnh vang lên một mảnh ồn ào: “Bệnh nhân học máu, mau, nhịp tim đang giảm, gọi bác sĩ.”

“Sao tự nhiên lại học máu?! Bệnh trạng không ổn. Đã ấn chuông, chuẩn bị cấp cứu...”]

Mấy y tá đi ra trong hỗn loạn, vội vàng lướt qua hai người Phong Tiểu Tiểu. Trong chốc lát có nhiều bác sĩ cùng y tá hơn chạy đến, vội vàng vào phòng bệnh. Một y tá chặn hai người Phong Tiểu Tiểu ở cửa: “Người bệnh bên trong chuẩn bị cấp cứu, không thể vào thăm! Hai người là người nhà?”

“Tôi là người nhà của người nhà.” Đường Cần nhấc tay trả lời.

Y tá trừng mắt: “Vậy phiền anh báo cho người nhà của anh, bây giờ mời hai vị ra ngoài chờ.”

Lời y tá lớn nhất, hai người Phong Tiểu Tiểu ngoan ngoãn quay ra ghế hành lang ngồi, Phong Tiểu Tiểu còn có chút chú tâm đến hơi thở làm mình bồn chồn trong phòng, Đường Cần không dám giấu diếm quân tình, vội lấy điện thoại gọi cho cậu em họ.

Cậu em đáng thương gần đây lo lắng cho bệnh tình của bạn gái, hôm nay nhận được điện thoại thiếu chút ngất xỉu. Vội vàng nói không được mấy câu đã cúp, lái xe lao như bay đến bệnh viện.

Đường Cần cúp điện thoại xong có chút khó hiểu: “Sao lại như vậy, cho dù nội tạng suy kiệt cũng không đến mức đột nhiên học máu chứ.”

“Có thể bệnh tình biến dị?” Phong Tiểu Tiểu trả lời.

“Bệnh bình thường sẽ biến dị kiểu này sao?” Đường Cần liếc Phong Tiểu Tiểu một cái.

“Vậy thì nó không bình thường.” Phong Tiểu Tiểu lại thuận miệng nói.

Đường Cần vừa nghe liền nghiêm túc: “Ý cô là thật sự trùng hợp?!” Nếu như vậy thì xem ra quả nhiên hấn đoán đúng, nhìn không ra đến phòng chừng là

do thủ pháp độc môn của người ta khác thường.

“Không chừng ba hồn bảy vía bị hoảng?” Phong Tiểu Tiểu lần thứ ba thuận miệng, sau đó theo bản năng sờ sờ túi mình, ủa? Trống không?!

Biến sắc, đứng phắt dậy, động tác của Phong Tiểu Tiểu làm Đường Cần cũng bị dọa: “Sao vậy?”

“Tôi bị mất đồ.” Sắc mặt Phong Tiểu Tiểu khó xem cực kì.

“Mất cái gì?” Đường Cần cẩn thận an ủi tiểu nữ sinh: “Nếu không phải đồ quan trọng thì thôi bỏ đi, tôi đây chẳng phải bị móc túi mấy lần luôn đây sao.”

Vấn đề thứ đó quả thật rất quan trọng... Phong Tiểu Tiểu chậm xoay đầu: “...Liên quan tới sống chết, anh nói có quan trọng hay không?”

“A?!” Đường Cần sờ sờ đầu, cũng hết cách: “Vậy cô nên bị thương.”

Giờ thì vui rồi, lực chú ý của Phong Tiểu Tiểu không còn tập trung vào hơi thở kì quái trong phòng bệnh nữa mà chuyển tới sinh phách bị mất. Sau khi Đường Cần điện thoại, Phong Tiểu Tiểu cũng vội vàng tìm một chỗ yên lặng gọi cho Dương Nghiễn, báo cáo tình huống xấu.

Dương Nghiễn đang cầm điểm ở quán cà phê, vừa nghe Phong Tiểu Tiểu nói xong suýt nữa sặc, suy nghĩ hồi lâu mới nói: “...Mất rồi cũng không có cách nào, xem ra đây là mệnh của người đó thôi.” Dù sao đánh mất sinh phách ở phố Thành Hoàng thì cũng không phải loại người gì tốt lành, cứu không được thì thôi.

“Tiểu Hắc sẽ không phát điên?” Phong Tiểu Tiểu vẫn có chút cẩn thận.

“Yên tâm, chị ta có phát điên cũng không làm gì được em.” Dương Nghiễn tốt bụng, trong thời gian ngắn đã hoàn toàn bình tĩnh, tiếp tục lật tạp chí: “Cùng lắm thì anh thả chó giúp em cắn bọn họ.”

Phong Tiểu Tiểu rút cuộc an tâm, thở phào cười: “Bỏ đi, anh giúp em nói một tiếng là được rồi.”

“Ờ”

Thanh âm bình tĩnh ở đầu dây bên kia giúp Phong Tiểu Tiểu khôi phục lại trấn định, nhàn thoai vài câu sau đó cúp máy, một lần nữa chú ý trong phòng bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Tô, Triển

Bệnh tình của Chu Hân tới bất ngờ, từ suy yếu đến học máu cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Nhưng kì quái chính là, ngay khi bệnh tình chuyển biến xấu đến mức mọi người cho rằng hậu quả sẽ là “khuyên người nhà nén bi thương”, thì trạng thái thân thể của Chu Hân lại ngừng ở một trạng thái qui dị...

“Tiểu Hân, tiểu Hân sao rồi?” Cậu em họ thở hồng hộc, vẻ mặt kích động vọt tới phòng bệnh, nhìn thấy là biểu tình mờ mịt của Đường Cần cùng Phong Tiểu Tiểu.

“Ách...” Đường Cần muốn nói lại thôi, có chút không biết giải thích tình huống hiện tại như thế nào.

Cậu em họ nóng nảy: “Mau nói cho em biết, có phải hay không chuyển biến xấu?” Thật sự là nôn nóng chết người, đàn ông con trai sao lại dây dây dựa dựa như đàn bà làm gì.

Đúng lúc này, thanh âm truyền ra từ trong phòng bệnh trả lời vấn đề của cậu em họ: “Thật sự kì quái, sao cô ấy chưa chết?”

Cậu em họ đầu tiên là sững sốt, sau đó là lửa giận ngập trời muốn lao vào bên trong, Phong Tiểu Tiểu cũng Đường Cần phản ứng nhanh kéo người lại: “Đừng xúc động, đừng xúc động, bên trong cứu người không phải giết người, là do... Ách, nói sao đây, tình huống vợ chú có chút qui dị.”

Ngay sau đó trong phòng bệnh lại truyền ra thanh âm nghi hoặc của một người: “Tôi cũng thấy kì quái, tình huống của bệnh nhân này thật khó hiểu. Nói trở nên kém, lại không tiếp tục chuyển biến xấu, nói nó ổn, lại vẫn không qua kì nguy hiểm... Đây, sao cô ấy học máu?”

“Làm sao tôi biết, dư máu?” Âm thanh lúc này tức giận đáp.

Trong phòng bệnh lú lú thảo luận nhiệt tình, ngoài phòng bệnh cậu em họ nghe đã choáng váng, ngơ ngác quay đầu hỏi hai người: “Sao lại thế này?”

“Vấn đề này rất có chiều sâu.” Phong Tiểu Tiểu gật gật đầu: “Kì thật chúng tôi cũng muốn biết sao lại thế này.”

Từ lúc bắt đầu cấp cứu đến giờ, hai người Phong Tiểu Tiểu đứng bên ngoài nghe đã chết lặng. Nói tóm lại, tình huống hiện tại của Chu Hân không xong là khẳng định rồi, nhưng người ta không xong cũng có điểm mấu chốt, tới một mức độ nhất định thì lại dừng ở ngay đó, không chịu tốt lên cũng không tiếp tục xấu đi.

Các bác sĩ dùng hết cách, kích tim, tiêm thuốc đều ra trận, bạn học Chu Hân vẫn không khá hơn.

Bác sĩ thấy không hiệu quả, âm thầm chuẩn bị thông báo mình đã cố gắng hết sức, gia đình có thể chuẩn bị hậu sự....Nhưng bạn Chu Hân cứ mãi không chịu ngưng....

Vì thế các bác sĩ đi không xong, bệnh nhân vẫn còn học máu, còn dấu hiệu sinh mạng, còn ý thức, cho nên bọn họ cũng không thể dừng tay....Hoặc là chuyển biến tốt, hoặc là chết. Đầu thế cứ mãi ôm cái thau trong phòng bệnh học máu chơi như vậy chứ?!

Chu Hân học máu thật tiểu tụy, bác sĩ cùng y tá nhìn bệnh nhân học máu cũng thực tiểu tụy, Phong Tiểu Tiểu Đường Cần cùng cậu em họ nghe người bên trong học máu cũng thật tiểu tụy....

....

“...Tôi còn phải về nấu cơm, hai người chờ tiếp đi, bai bai.” Kiên trì đến chiều, Phong Tiểu Tiểu rốt cuộc nhìn sắc trời thực nghiêm túc nói.

“Phi, tôi ở trong tiệm lâu như vậy có lần nào thấy cô nấu cơm đâu.” Đường Cần phần nộ chỉ trích hành vi xấu của Phong Tiểu Tiểu, Y Y bé nhỏ quả thật bị xem như người giúp việc vạn năng mà làm việc, một tay trông tiệm, ghi sổ sách, nấu cơm, quét dọn từ sáng đến tối. Còn chủ tiệm là Phong Tiểu Tiểu lại cứ như bà phú hộ, cái gì cũng không làm. Chỉ cần cả ngày đi buôn dưa lê nói chuyện phiếm, rảnh rỗi ra ngoài lượn vài vòng rồi về là được.

Cô ta sẽ hiền lành mà về nhà nấu cơm?! Chờ đến khi mặt trời mọc ở hướng Tây.

Phong Tiểu Tiểu nghiêm túc: “Thân là nam nhi giang hồ, sao anh có thể tùy tiện nghi ngờ một tiểu nữ sinh vô tội?!”

“...” Móa, tiểu nữ sinh vô tội cái *beep*! Đường Cần quả thật sụp đổ.

Cậu em họ so với Đường Cần còn sụp đổ hơn: “Van cầu hai người đừng có nói nữa!”

Cuối cùng Phong Tiểu Tiểu vẫn đi, dù sao không phải người nhà chính qui, cô tới chỗ này cũng chỉ tính hỏi bình gốm của Phục Hy ở đâu, hiện tại trước mắt là hỏi không được, nhưng không sao, gọi anh Hai tới xem một mắt là xong chuyện.

Trước khi về nhà phải lượn qua phố thành Hoàng một vòng, Dương Nghiễn vẫn không tìm được cơ hội gặp cậu Đường Cần mà mở Thông Thiên Nhân, thật không phải vì đối phương ở mãi trong nhà không chịu ra đường, chủ yếu là do thời gian ra cửa của hai bên không đụng nhau, bởi vì anh Hai Dương còn phải trông coi một chim một chó giúp thú cưng trong tiệm Ngao Tiềm huấn luyện đặc biệt.

Khi Phong Tiểu Tiểu đến là đang đến lượt nghỉ ngơi của đám thú chạy dưới đất. Các loại chim bay trên sân khấu, Phác Thiên Ứng béo Alice đi đầu, một đám vịt, yền tước vân vân chính tề bay theo hàng đẳng sau, thuận tiện nghe theo mệnh lệnh Dương Nghiễn phát ra.

Dương Nghiễn: “Xếp hình chữ S?”

Đàn chim dưới sự lãnh đạo của chim sê béo bay lượn ra hình cuộn sóng.

Phong Tiểu Tiểu: “...”

Dương Nghiễn: “Xếp hình chữ B.”

Đàn chim dưới sự lãnh đạo của chim sê béo gian nan xếp hàng, bay loạn một mảnh vô cùng thâm.

Phong Tiểu Tiểu: “...”

Dương Nghiễn nhú mày: “Chui vòng lửa!”

Đàn chim lú lú thê lương chạy sạch sẽ.

Phong Tiểu Tiểu nhìn trong chốc lát nhìn không nổi nữa đi đến: ”Đủ rồi anh Hai, người ta huấn luyện chim cũng chưa ai cho chui vòng lửa, đó là tài nghệ chuyên dụng của đám 4 chân.”

“Yêu, đến rồi?” Dương Nghiễn nâng móng vuốt chào Phong Tiểu Tiểu một cái, sau đó có thể vì cảm giác mắt mặt sâu sắc mà phần nộ hạ lệnh đuổi đàn chim: “Hoạt động tự do đi, hôm nay đến đây thôi.”

Ngao Tiềm thấy Dương Nghiễn cuối cùng cũng chơi xong, lén thở phào, vội sắp xếp những bài huấn luyện đúng đắn như chuyển thức ăn cùng gấp tiền xu, mở hòm lấy vật, kéo cò, chạm nhau trong không trung... Không thể đắc tội nổi nhà tài trợ aizz, không để cho người ta chơi chán thím chim sê béo cùng chó có sẽ không chịu làm việc, hai tôn đại thần này mà không nhắc mông, chỉ bằng một mình mình căn bản không thể làm cho nhiều động vật như

vậy nghe lời hết được.

Dương Nghiễn cũng biết mình quấy rối, thấy Ngao Tiềm sắp xếp không xen mồm, kéo Phong Tiểu Tiểu vào nhà nói chuyện: “Lại tính cho anh mày đi rình coi ai?”

Phong Tiểu Tiểu khen ngợi: “Anh Hai thần cơ diệu toán, sao anh biết em đến mời anh đi thăm dò tình báo?!” Minh nói ra nghe nó dễ chịu, không giống như kẻ nào đó há mồm là chọc ngoáy người ta, làm như bản thân quang minh chính đại lắm.

Dương Nghiễn bĩu môi: “Anh đây cũng chỉ biết mấy thứ đó, không cần nghĩ cũng biết mày đến làm gì, còn không chẳng lẽ đến mượn tiền?”

“Hắc hắc, anh có rảnh không?! Chúng ta tìm, thời gian đi xem bạn gái của chú em họ?”

“Đó là bạn gái em họ của Đường Cần, không phải em họ em. . . Cô ta còn chưa chết?!” Dương Nghiễn tự hỏi trong chốc lát: “Đi xem cũng không phải không được, vấn đề là anh lấy tư cách gì đi qua đó?” Dù sao cũng là người ngoài, hơn nữa lại là đàn ông, vô duyên đến coi vợ người ta thực dễ gây hiểu lầm.

“Là em muốn đi quan tâm người ta, anh chỉ đi chung thôi, có cái gì khó nói?” Lúc này Phong Tiểu Tiểu lại nhớ đến thân phận hôn phu hôn thê đối phó người ngoài của mình cùng Dương Nghiễn.

“Cũng được.” Dương Nghiễn cũng sáng khoái: “Khi nào đi?”

“Ăn cơm tối xong đi.” Phong Tiểu Tiểu còn sáng khoái hơn.

Dương Nghiễn: “...”

Nói làm là làm, tuy rằng một người không quá quen biết lại đi thăm hai lần trong một ngày, hơn nữa lần thứ hai còn dẫn theo người nhà, việc này ít nhiều có hiềm nghi tổ chức thành đoàn đi xem vật lạ, nhưng coi ở mặt mũi Đường Cần, cậu em họ đang lo lắng tình huống của bạn gái cũng không so đo nhiều như vậy.

Cấp cứu đã xong, tuy rằng trạng huống của Chu Hân vẫn không chuyển biến tốt đẹp, nhưng ít ra tần suất học máu đã giảm còn hai giờ một lần, một ngụm nhiều lắm 10 tới 20 ml. . . . Cái đó so với lượng máu mỗi lần đại di mụ(*) tới thăm là không đáng kể chút nào, phàm là đàn bà con gái đều không chút áp lực.

Vì thế các bác sĩ rút cuộc cũng có thể nghỉ ngơi, cơm nước hồi phục xong lại họp nghiên cứu xem là tình huống gì.

Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn ngồi trong phòng bệnh vài phút đã lấy lý do không làm phiền bệnh nhân nghỉ ngơi mà bỏ chạy lấy người, ra bệnh viện Phong Tiểu Tiểu liền mở miệng: “Nhìn ra cái gì?”

“Cái bình là do cô ta trộm.” Biểu tình của Dương Nghiễn trở nên nghiêm túc: “Hơn nữa chiều nay sau khi em rời khỏi thì cái bình đã bị một cô gái khác mang đi.”

“Thật sự là cô ta?” Phong Tiểu Tiểu kinh ngạc: “Cái bình của Phục Hy cũng không phải đồ cổ. . . Hay Chu Hân này là cái sinh vật nào đó chuyển thế?”

“Không phải, cô ta là người thường.” Dương Nghiễn lắc đầu, đi đến bên cạnh xe mình, đốt điếu thuốc ngẫm lại: “Hơn nữa anh còn phát hiện người đánh mất hai cái sinh phách là cô ta. . . Người phụ nữ này tiếp cận em họ Đường Cần là có mục đích, tính chất công việc của cô ta khá giống Đường Cần, không phải là sát thủ nhưng thuộc loại đạo tặc, chuyên trộm đồ quý giá, có đôi khi cũng được thuê đi trộm đồ. . . Lần này là được người ta thuê, sau đó tổng cộng vào phố Thành Hoàng hai lần, một lần là tới nhà ra tay, một lần là để lấy cái bình lần trước đầu đi, hai lần đánh mất hai cái sinh phách.”

Đây đúng là cái gọi là nhân quả luân hồi báo ứng xác đáng. Phong Tiểu Tiểu tám tấc than: “Nói như vậy kẻ cổ quái là người thuê cô ta rồi.”

Dương Nghiễn buông tay: “Trong đầu cô ta không có thông tin về người thuê, hai bên thông qua người môi giới. . . Trừ phi chúng ta tìm được người môi giới, chính là người phụ nữ chuyên cái bình đi lúc chiều, nếu không không có cách nào khai thác đến thông tin sâu hơn.”

Nói không tiếc hận là không có khả năng, người có hứng thú với cái bình Phục Hy làm cũng không phải là người thường, dù sao việc này đã phân tích rồi, thủ công của Phục Hy không phải danh gia, bản thân cái bình cũng không tính đồ cổ, chỗ đáng giá duy nhất là ý nghĩa của nó.

Tự tay Phục Hy chế tạo, có manh mối về điểm dừng chân 12 một lần của Phục Hy. . . Ngoài hai điều này sẽ không có gì đặc biệt.

Nghĩ đến hơi thở khác thường lúc chiều mình cảm nhận được, Phong Tiểu Tiểu khó tránh khỏi có chút tiếc nuối, sớm biết vậy thì có phải đập cửa cũng phải xông vào, hoặc là đến sớm 2 phút cũng được. . .

Khởi động xe, Dương Nghiễn khinh thường cười nhạo: “Không sao. trong trí nhớ của Chu Hân người phụ nữ kia gọi là Tô Tuyên, ngày mai sẽ lên máy bay ra nước ngoài giao hàng, chúng ta còn thời gian?!” Phong Tiểu Tiểu khó hiểu hỏi.

“Đừng quên, chúng ta còn quen biết tổ sư gia nhà trộm đạo.” Dương Nghiễn nhìn cô, phun ra hai chữ: “Triển gia.”

(*) Đại di mụ: Đa số phụ nữ đến tháng là sẽ có kinh nguyệt. “Đại Di Mụ” – Da YiMa chính là cách gọi cho hiện tượng tự nhiên này. “Đại Di Mụ” vốn dĩ là chỉ người phụ nữ lớn tuổi (Đại là lớn, Yi là di ghê, Ma là mụ, bà), nhưng giờ đây đã trở thành một cách gọi cho việc đến ngày (Cũng như ở Việt Nam

thường hay dùng các từ nhẹ nhàng hơn: “Đèn đỏ”, “Hành quân”, “Chào cờ”, ...)

Theo đồn đại, vào thời nhà Hán, có một cô gái vô cùng xinh đẹp tên là Giai Nhi. 28 Tuổi là thời điểm rất tốt để xuất gia nhưng số mệnh nàng không được tốt, sớm mất cha mẹ từ bé, sớm đã sống cùng bà cô cho đến lúc trưởng thành. Rất nhiều người để ý đến Giai Nhi và nàng cũng có để ý đến một vài chàng trai, trong đó có một học giả họ Lí.

Lý thư sinh cũng rất ái mộ cô nương Giai Nhi, nhưng thời đó con người ta vô cùng truyền thống, hai người họ thề non hẹn biển phải trải qua một quãng thời gian dài mới có thể kết hôn, không giống như xã hội hiện đại khi các bạn trẻ có thể dễ dàng đến với nhau. Vì quá nhớ nhung nhau, Lý thư sinh thường xuyên lén lút đến thăm Giai Nhi, nhưng không có nhiều cơ hội cho hai người ở bên nhau, chỉ có thể nắm tay là hết, hôn nhau là điều vô cùng hiếm hoi.

Đương nhiên, Lý thư sinh cũng là một thanh niên nhiệt huyết, rất muốn được hôn người con gái trong mộng, nhưng mà, thời đại cũ, người phụ nữ đều bận làm việc nhà, cô của nàng cũng thường xuyên bận rộn ở nhà, đôi tình nhân vụng vụng trộm trộm rất sợ bị người khác nhìn thấy, nói ba đến bốn câu, đang đến đoạn chuẩn bị hôn nhau thì nghe thấy tiếng bước chân của cô, cô gái tự nhiên rụt rè và liền nói: “Đi – Da Yima đến rồi, chàng mau trốn đi”

Ngày tháng qua đi, Lý Sinh không chịu nổi cô đơn nên quyết tâm đến hỏi Giai Nhi làm vợ, không may ngày động phòng lại vừa vặn tân nương đến ngày. Đi vào động phòng, Lý thư sinh mau mau chóng chóng muốn mây mưa cùng cô dâu. Giai Nhi rất thông minh, không muốn làm mất hứng chồng, liền nói rằng “Da YiMa đến rồi”. Lý thư sinh cũng thông minh không kém, hiểu ra vấn đề, nghĩ vợ mình có việc gì khó nói nên cũng không hỏi nữa...

Từ đó trở đi có một thói quen đã hình thành, nếu có việc gì khó nói hoặc khó chịu thì mọi người hay nói là “Da Yima đến rồi”, đặc biệt là khi chị em đến ngày.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Đi đầu dẫn đường

Khi nhận được cuộc điện thoại vào lúc 10 giờ đêm của hai kẻ nham hiểm Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn, thanh niên nhỏ con Triển Hiên không hề nghi ngờ là cực kì kinh ngạc.

Tuy rằng người trong cái vòng luẩn quẩn này đi chơi tới 2 3 giờ sáng là chuyện thường, nhưng hội họp cùng lắm là một hai lần trong một tuần, phần lớn thời gian ai cũng có giờ giấc sinh hoạt riêng.

Là một soái ca quân nhân chuẩn men, qui luật cuộc sống của Triển Hiên không thể nào nghi ngờ là tốt nhất trong đám— Dưới tình huống không có hẹn hò gì thì sẽ lên giường lúc mười rưỡi.

Suy nghĩ trong chốc lát, Triển Hiên quyết định đi, dù sao hai kẻ này khó được chủ động mời, hơn nữa trong điện thoại có nhắc tới thằng nhóc Đường gia cũng có mặt. Cho dù là chỉ để nể mặt, hay lo lắng cho Đường Cần cùng giới giang hồ sau lưng, Triển Hiên cũng cảm thấy bản thân tất yếu phải đi xem đối phương cuối cùng là tính làm gì.

Thay quần áo, đến quán ăn đã hẹn qua điện thoại, Triển Hiên liếc mắt đã thấy ngay cái bàn ba người Phong Tiểu Tiểu, cô gái duy nhất đang ngồi nghiên cứu thực đơn, Đường Cần thì nhìn quanh, vừa thấy Triển Hiên là vui sướng vẫy vẫy tay, Dương Nghiễn bộ dáng như trước nhũn nhẽo ghét bỏ cái bàn, lốt mấy tầng giấy ăn thật dày dưới ghế ngồi.

Bình tĩnh đi qua, Triển Hiên nhướn mày vào thẳng vấn đề hỏi: “Tim tôi có việc?”

Ngoài Đường Cần, hẳn cùng hai người còn lại không tính thân quen, tự nhiên hẹn gặp là vì có chuyện, chứ không lẽ người ta tự nhiên tương tư nhưng nhớ mình như điên như dại, yêu thương ngày đêm không thể ngủ sao.

“Có việc” Phong Tiểu Tiểu gật gật đầu, thấy chính chủ đến cũng không tiếp tục nghiên cứu thực đơn, tùy ý gọi mấy món nướng, cùng đi thẳng vào vấn đề nói: “Nhờ anh trộm chút đồ.”

“...” Huyệt thái dương của Triển Hiên nhảy lên hai cái, ngấm lại hỏi Đường Cần: “Anh tưởng chú mày đã nói cho họ qui tắc của giang hồ?”

Người giang hồ đưa chữ “nghĩa” lên đầu, cho nên vì bạn bè có thể không tiếc cả mạng sống, sinh tử bất luận.

Nhưng cái gì cũng có luật lệ, cho nên vì thế mà đồng thời người giang hồ cũng thận trọng từ lời nói đến việc làm. Trừ phi là tình huống thập phần khẩn yếu, nếu không bình thường người giang hồ cũng cực kì ít khi ra tay, hận không thể điếu thấp hơn người thường vài phần.

Yêu cầu này của Phong Tiểu Tiểu hiển nhiên quá phận. Chỉ bằng giao tình với 3 lần gặp mặt tính cả hôm nay mà đã muốn nhờ Triển gia trộm đồ?! Triển Hiên cảm giác đối phương còn chưa tỉnh ngủ.

Đường Cần buông tay tỏ vẻ vô tội: “Đồ bọn họ muốn trộm tựa hồ rất quan trọng, đương nhiên em cũng không biết gì, bọn họ chưa cho em biết trước,

chỉ nói em liên hệ với anh.” Hình như bây giờ mới nhớ ra, Đường Cần quay đầu: “Hai người muốn nhờ anh Triển trộm cái gì mới được?”

Dương Nghiễn thật dứt khoát lấy ra vài tập tư liệu: “Hai người tự xem đi.”

Hai người giang hồ khó hiểu nhìn nhau, sau đó lấy tư liệu cùng xem, đó là hồ sơ cá nhân của em gái Chu Hân, chia hai phần, một phần là lí lịch học vị văn văn mà Đường Cần từng nghe qua cậu em họ lải nhải, một phần khác kinh người hơn, ghi lại một ít “việc làm thêm” của em gái mà không muốn cho ai biết.

Ấn tượng về Chu Hân trong tập tư liệu thứ hai cho người ta cảm giác hoàn toàn khác, trong đó không chỉ đề cập đến vài vụ trộm lớn, còn có tiền án lừa đảo. Tuy rằng cuối cùng do vật chứng không đủ lại thêm thế lực màu xám nào đó đè ép xuống, nhưng người trong cuộc đều hiểu được xảy ra chuyện gì....Không bị chế tài không có nghĩa là cô ta vô tội.

Đây là thực nữ thông minh mà không mất đi vẻ dịu dàng trong miệng thẳng em?!

Kẻ ngoài chế tài Đường Cần trợn mắt há mồm, kẻ trong chế tài Triển Hiên vừa nhìn thấy vài chi tiết quen thuộc là hiểu ngay phân lượng của người phụ nữ này, trầm tư trong chốc lát hỏi: “Thứ các người muốn tôi trộm liên quan đến cô ta?”

Chủ quán vừa mang tô cùng đồ nướng lên, Triển Hiên lẹ tay lật úp lại tập tư liệu, chờ quán chủ đi rồi, Phong Tiểu Tiểu mới nâng ngón tay chỉ Đường Cần: “Đó là em dâu tương lai của anh ta.”

Triển Hiên sững sốt, quay đầu lại mắng: “Đầu mày hư rồi? Loại đàn bà này cũng dám dính?”

“Là thẳng em họ em, không phải em.” Đường Cần phục hồi tinh thần lại vô cùng tủi thân, sau đó vội giục: “Anh Dương lấy thông tin này ở đâu ra? Không phải dọa em chứ?”

Ngón tay của Dương Nghiễn thon dài xinh đẹp, lật vỏ tôm cũng là cảnh đẹp ý vui, sạch sẽ lưu loát vài động tác, một con tôm chằm tương bỏ vào trong chén, lau lau ngón tay, Dương Nghiễn nhướng mi hướng Đường Cần cười nhạo một tiếng: “Đừng vậy, anh đây ăn no bụng mỡ, không có gì chọc chú chơi thôi.”

Thông tin này là do hắn tự soạn trên máy tính rồi in ra, tuy rằng không có ảnh chụp kèm theo làm chứng cứ, nhưng thứ Thông Thiên Nhân đọc ra sao có thể là giả được.

Vừa lúc Triển Hiên cũng là người ở ngành có chút phương pháp, người như Chu Hân này thì chỉ cần trở về đối chiếu với hồ sơ cũ là ra ngay, cho nên Dương Nghiễn hoàn toàn không sợ đối chất.

Phong Tiểu Tiểu nhanh tay lẹ mắt, thừa dịp người ta lau tay mà nhanh phóng đôi đũa qua cướp lấy thành quả lao động của đối phương, vừa nhai vừa nhìn Dương Nghiễn trừng mắt, nuốt xong mới mở miệng: “Sự tình thật ra rất đơn giản, ông cậu của Đường Cần có 1 cái bình, không đáng giá tiền nhưng là do một người quen cũ của bọn em làm, bên trong có thể có chút đồ không tiện cho người khác biết....Cô em Chu Hân này được thuê, ngấm cái bình lại đi cưa con trai người ta, thừa dịp ngày ra mắt cha mẹ chồng giấu cái bình, sau đó lại trộm mang nó đi nơi khác, ngày mai đồng lõa của cô ta sẽ tuồn cái bình ra nước ngoài giao hàng, bọn em muốn nhờ anh Triển lấy lại cái bình.”

Đường Cần kinh ngạc: “Ý cô là thẳng em tôi bị lừa gạt tình cảm?!”

“Không bị lừa gạt thân thể đã là tốt lắm rồi, nhìn thoáng chút đi.” Phong Tiểu Tiểu an ủi.

“Cái mông! Bị lừa thân thể còn có thể lấy lại chút vốn, chỉ bị lừa tình không phải lỗ nặng sao!” Đường Cần giận dữ quay đầu: “Anh Triển!”

Triển Hiên gật gật, thuận tay vỗ đầu chó của Đường Cần, nghĩ nghĩ nói: “Như lời hai người là đúng, vậy quả thật nên ra tay. Dù gì cũng là thân nhân của người giang hồ, hơn nữa người phụ nữ này....Nhưng nói lại, việc này hẳn phải là Đường Cần nhờ tôi mới đúng, hai người nhiệt tình như vậy để làm chi?”

Hắn đối với hai người trước mặt này vẫn hoài nghi, dù sao bọn họ cũng không có lợi gì trong việc này, chẳng lẽ chỉ là thuần túy thấy chuyện bất bình rút đao tương trợ?! Đừng có giỡn!

Phong Tiểu Tiểu không đáp, tủm tỉm cười hỏi lại: “Anh đoán?”

“...” Triển Hiên không nói gì cả: “Lấy lại cái bình tôi sẽ đưa nó cho tiểu Đường, dù thế nào cũng đừng nhắm vào.”

“Không có việc gì, bọn này cùng lắm là tới coi vài lần thôi.”

“Tùy.” Triển Hiên thật sự không kiên nhẫn đoán đồ với hai người này, nói xong vui đầu cần thật.

Nhưng Đường Cần tỉnh táo rồi lại có chút u buồn: “Việc cái bình không nói, anh nói em mang cái bình về rồi giải thích với thẳng nhỏ thế nào đây?” Nói với một người đàn ông ngây thơ rằng “cô gái cưng yêu thật ra là ăn trộm, à làm bạn gái cưng chỉ vì muốn trộm đồ nhà cưng thôi”?!

Đường Cần cảm thấy đứa em đáng thương nhà mình nhất định sẽ vì thế mà sa sút tinh thần cho xem.

“Anh đừng nói đó là đồ thật là được rồi.” Phong Tiểu Tiểu khinh thường.

“Nhưng cậu tôi sẽ nhận ra được.” Đường Cần nhúc nhúc đầu.

“Cậu của chú sẽ không nói.” Dương Nghiễn không chút để ý xen mồm, hẳn tin rằng chỉ số thông minh của ông bác kia cao hơn thằng nhóc này, người ta khéo đưa đẩy, biết có cổ quái cũng không nói thẳng, nghen nghen tìm hiểu sau là được.

“Vấn đề là em dâu... ý tôi là Chu Hân nhất định cũng biết.” Đường Cần tiếp tục nhúc nhúc đầu.

“Cô ta không dám nói đâu.” Phong Tiểu Tiểu cũng thờ dãi, chỉ số IQ của người này quả nhiên thấp, loại chuyện này em gái Chu làm sao dám nói thẳng “A, cái bình tôi trộm bị mấy người lấy lại rồi sao?” chứ.....Biết sau lưng có cao nhân, em gái Chu cũng chỉ có thể giả ngu.

Đường Cần hồ nghi: “Sao mấy người khẳng định được như vậy?”

Lúc này ngay cả Triển Hiên cũng không nghe nổi nữa, nhét một cái chân gà vào miệng Đường Cần: “Im miệng!”

Và thế là thế giới cuối cùng cũng được yên tĩnh.

.....

Trong sân bay, một cô gái xinh đẹp đang soi gương bôi thêm lớp son môi, thuận tiện chút có chút không đánh giá người xung quanh.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, cô gái thả gương bắt máy, nhìn số điện thoại quen thuộc mới mở miệng: “Khỏe hơn chút nào chưa? Hôm qua dọa chết tao, còn chưa về tới nhà đã nghe mày gọi trần trời...Đã nói rồi, bệnh viện trong nước đều là rác rưởi, chờ chuyến này về tao đưa mày sang Mĩ...Ừ, yên tâm, lát lên máy bay có người đón, bên tao không vấn đề gì...”

Đang nói chuyện, bên cạnh đi ngang qua một người đàn ông bụng cà phê, tay không cẩn thận lung lay một chút, nửa li cà phê đều đổ lên túi hành lý của cô, trong có vài giọt còn bắn lên bộ quần áo đắt tiền.

“A!” Cô gái xinh đẹp hét toáng lên, nhảy phắt dậy, vội giữ quần áo, đồng thời vội giải thích với đầu dây bên kia: “Không có gì, bị người ta làm đổ cà phê, tao cúp trước.” Nói xong cúp điện thoại nhanh lấy ra khăn tay.

Người đàn ông cũng vội hỏi thăm: “Ngại quá, cô không sao chứ? Tôi bị run tay, không ngờ...Đúng rồi, cô muốn vào toilet không? Còn túi hành lý này nữa, cà phê có khi chảy vào trong khóa kéo, nhanh đi lau khô thì tốt hơn.”

Cô gái xinh đẹp ngẩng đầu vừa muốn mắng chửi, lại thấy trước mắt là một người đàn ông nho nhã anh tuấn, lời nói thô tục chuẩn bị ra khỏi miệng lại nuốt vào, tự nhận mình xui xẻo: “...Bỏ đi, lần sau chú ý một chút.” Nói xong vội vàng kéo hành lý đến toilet sửa sang lại quần áo.

Thở phào, người đàn ông lấy di động, vụn phần bắt đầu mở miệng: “Anh Hai, mọi người khi nào mới đến? Em đã xác nhận qua thủy kính rồi, cái bình kia đúng là ở trong túi của cô ta, nếu còn chưa đến thì máy bay bay mất đó.”

Đây chính là Ngao Tiềm, mọi người hôm nay đều đã được phân công, ra tay là Triển Hiên, điều tra địa hình là hần cùng Dương Nghiễn. Vốn kế hoạch thiết kế rất tốt, ai ngờ sắp bay rồi mà mọi người còn chưa tới.

Dương Nghiễn ở đầu dây bên kia cũng thực bắt đầu dĩ, lấy bối cảnh là còi ô tô inh ỏi, nói: “Chỗ này kẹt xe muốn điên rồi, ai biết được lúc này mà cũng kẹt đầu chứ.”

“...Ý anh sẽ không là thật ư em bay tới Mĩ cùng cô ta luôn đó chứ.” Ngao Tiềm nhu nhu mũi, đau đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Hoãn

“Không cần theo cô ta đi Mĩ, chú giữ cô ta ở sân bay chờ bọn này tới là được rồi.” Dương Nghiễn thật vô trách nhiệm đáp.

Ngao Tiềm đau răng hồi lâu: “...Giữ kiểu gì?”

“các loại ngoài ý muốn.” Dương Nghiễn cũng bắt đầu nhún còi, có chút nôn nóng đáp: “Thật sự không được nữa thì cũng không sao, chẳng phải nghe nói hôm nay có trận mưa giông lớn sao?”

Trong thoáng qua Ngao Tiềm nghe được thanh âm nghi hoặc của Triển Hiên từ đầu dây bên kia: “Ừa, không đúng, dự báo thời tiết nói mấy hôm nay trời nắng mà.”

“...Được rồi, em hiểu được.” Ngao Tiềm cúp điện thoại, sau đó liềm mạng xoa huyết thái dương — ngày tháng thế này thật sự không có cách nào sống

nói.

Tô Tuyền vào toilet đang liều mạng chà xát vết cà phê dính trên quần áo, đến khi không thể chà cho vết bẩn nhạt hơn nữa mới bỏ xuống khăn tay, thực bình tĩnh kéo va li vào buồng WC dưới ánh mắt kính túm của hai cô gái đang sửa soạn trước gương, sau đó khóa cửa, mở ra túi hành lí nhìn mới an tâm.

Trong cả cái va li cũng chẳng có áo quần gì, chỉ có một cái thùng gỗ đặc chế được cố định ở giữa, bên trong hộp gỗ đương nhiên là bình gốm Chu Hân lấy trộm.

Cà phê bị đổ vào lúc này có một ít chảy theo khóa kéo vào bên trong, Tô Tuyền kiểm tra kĩ càng lại một lần, xác định cà phê không dính vào bình mới an tâm, lấy khăn tay trong túi thấm vết cà phê, sau đó khóa kĩ lại vali, ra toilet.

Chưa đến hai mươi phút nữa là máy bay cất cánh, nghĩ tới khoảng thời gian buồn tẻ trên chuyến bay lại không thể ngủ, Tô Tuyền cảm giác nhàm chán. Lúc này Ngao Tiềm đi tới, có chút xin lỗi nhìn vết bẩn trên người Tô Tuyền: “Thật không cố ý làm bẩn quần áo của cô, có cần đi thay bộ khác không?”

“Không cần, tôi nơi rồi tính sau.” Tô Tuyền khoác tay không sao cả nói. Tuy rằng bộ đồ này có chút bẩn nhưng vẫn ở trong phạm vi kinh tế, không đòi quần áo là vì cô căn bản không mang theo, không so đo với Ngao Tiềm là vì không muốn dính dáng chuyện không cần thiết. Nếu là gặp chuyện này vào thời điểm khác, không lột sạch ví tiền của đối phương thì không phải là mình.

Ngao Tiềm vắt hết óc tự hỏi dưới tình huống này nên làm thế nào để tiếp cận một em gái xa lạ, cái này thật không phải thuộc phạm vi chuyên môn, cho nên chỉ mỗi việc nghĩ lời nói thôi cũng hao phí tinh lực: “Thật sự thật có lỗi. Ừ, cô đây đi chuyến bay nào? Có khi chúng ta cùng chuyến không chừng.”

Tô Tuyền lập tức đề cao cảnh giác hồ nghi đánh giá Ngao Tiềm, vốn đang hoài nghi đối phương là đối thủ trong nghề, nhưng nhìn cách tiếp cận lỏng lẻo cùng biểu tình xấu hổ đó, lập tức phán đoán rằng đối phương không phải là dân chuyên nghiệp.

Thở phào yên lòng. Tô Tuyền quyết đoán qui kết cho việc Ngao Tiềm hỏi han là vì tiếp cận tán tỉnh bình thường. Là một người phụ nữ có vẻ ngoài không tệ, Tô Tuyền thường xuyên gặp phải trường hợp này, vì thế cũng không chút nào để tâm thuận miệng nói: “Tôi phải về Mĩ, tiên sinh là khách du lịch?” Trong giọng điệu không chút che giấu cảm giác về sự ưu việt của bản thân.

Về?!

Ngao Tiềm nhú mày nhìn đôi mắt cùng mái tóc đen của đối phương: “Cô là con lai?”

“Không phải, nhưng tôi là người Mĩ, sinh ra và lớn lên ở đó.” Tô Tuyền vén tóc lạnh nhạt nói: “Đến Trung Quốc chỉ là để thăm, nhưng... Thứ cho tôi nói thẳng, đất nước này dường như có rất nhiều tệ nạn.”

Ví dụ như chế độ giáo dục, ví dụ như phúc lợi lao động, ví dụ như hình thức bầu cử...

“Tệ nạn nơi nào không có, chẳng chế độ nào là hoàn hảo.” Ngao Tiềm có chút bức mình: “Cũng thứ tôi nói thẳng, tư tưởng của cô tựa hồ có chút... Làm người khác không được thoải mái.”

Lí trí nói cho Ngao Tiềm bản thân hẳn là nên phụ họa để tiếp cận cô ta, nhưng lời phản bác không mấy lịch sự lại thốt ra trước. Chưa nói thần tiên quyền luyện cổ thổ hơn người thường, chẳng sợ cũng chỉ là người thường cũng không nghe được người khác nói ầu nói tả về nhà mình. Mặc dù chính bản thân cũng thường xuyên lái nhái chê bai, nhưng bản thân nói thì khác, người khác nói là chuyện khác nữa.

Tô Tuyền có chút kinh ngạc nhìn Ngao Tiềm: “Anh đang tức giận?”

“Không phải.” Ngao Tiềm tùy nhiên ngồi xuống: “Đây là phản ứng bình thường, cho dù là ai đi nữa mà nghe cô nói như vậy thì phản ứng cũng không khác tôi là mấy.”

Tô Tuyền nhún nhún vai: “Chắc trong lòng anh mắng tôi là Hán gian? Đối với người sinh ra ở Mĩ, lớn lên ở Mĩ, nhận nền giáo dục của Mĩ, hưởng thụ phúc lợi của Mĩ... Cho dù có yêu nước cũng chẳng có lí do gì yêu một đất nước không liên quan tới mình đúng không?! Đương nhiên, ngoài mối quan hệ huyết thống ra.”

Ngao Tiềm có chút ghen lời, trên đạo lí là đúng như vậy, nhưng lời này sao mà làm người ta nghe khó chịu thế không biết.

Không đợi Ngao Tiềm nghĩ xong nên nói gì tiếp lời, Tô Tuyền đã đứng dậy kéo va li: “Tôi cảm thấy chúng ta tán gẫu không hợp, sắp đến giờ máy bay cất cánh, không bằng nói tạm biệt ở đây là vừa?”

“...” Sắc mặt Ngao Tiềm trầm tĩnh một lát, bỗng nhiên tao nhã cười: “Chỉ sợ cô không thể bay chuyến này.”

Tô Tuyền ngẩn ra, bước chân vừa nhấc lên dừng lại, kinh ngạc hỏi: “Vì sao?!”

“Bởi vì trời đang mưa.” Ngao Tiềm vẽ mặt chính trực vô hại, thật chân thành nhấn mạnh: “Hơn nữa là trận mưa lớn nhất lịch sử trong vòng mười năm trở lại đây nha...”

Tô Tuyền cười lạnh: “Hừ! Anh đang nói cái... nói...”

Biểu tình từ châm chọc chuyển dần thành kinh hãi, vì khi vừa nói khoe mắt vừa liếc ra ngoài cửa kính, bầu trời lúc này còn nắng đẹp đã trở nên tối sầm,

vốn giữa trưa là lúc trời nắng gắt nhất, mà bên ngoài lúc này lại âm u như chiều tối.

Một tia chớp dữ tợn xé rách tầng mây xẹt qua không trung, theo sau đó là tiếng sấm ầm vang, nặng nề oanh tạc liên tục trên bầu trời.

Há hốc mồm không cần hình tượng, Tô Tuyền cảm thấy mình sắp điên rồi.

Sao tự nhiên thời tiết lại thay đổi?! Sao lại có thể thay đổi?! Lúc này rõ ràng còn thoáng đảng không một đám mây....Cái này không khoa học!!

Trong chốc lát sau, những hạt mưa nặng nề rơi xuống thính thoảng còn kèm theo sấm chớp gầm rú. Ngao Tiềm vuốt vuốt góc áo, ôn hòa cười cười: “Không sao cả, thật ra cô có thể đổi chuyến bay.”

“...” Tô Tuyền mắt chữ O mồm chữ A, phát hiện dưới tình huống như vậy mình thật không biết nên làm gì. Không biết có phải ảo giác hay không, cô cảm thấy sắc mặt người đàn ông nho nhã anh tuấn đối diện tái nhợt vài phần.

Loa sân bay cùng điện thoại của Ngao Tiềm vang lên cùng lúc, người trước là thông báo hành khách chuyến bay bị hoãn....Như Ngao Tiềm tính toán.

Người sau là Phong Tiểu Tiểu có chút hưng phấn khen ngợi: “Good job! Anh Ngao làm tốt lắm!”Ừm, cái này cũng nằm trong tính toán.

Nhiệm vụ, thuận lợi hoàn thành.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 109: Kẹt xe

Phong Tiểu Tiểu cực kì hài lòng với nghiệp vụ của Ngao Tiềm.

Vì vô tình thu hoạch được Ngọc Hốt(*) cho nên trước mắt thần thông của đối phương là lớn nhất trong đám người, kĩ năng hô phong hoán vũ vốn chỉ đủ làm bình tưới hoa, hiện tại đã thành công biến thân thành đại tuyệt chiêu sát khí.

(*) Ngọc Hốt: đọc lại Chương 76 nhóc.

Đương nhiên, bản thân cũng có thể nặn đất tạo người, nhưng cấp bậc của Nữ Oa cùng Long Vương vốn không nằm trên một trục hoành, như vậy có thể so sánh được sao? Lại nói cho dù là kĩ năng của cô có là hạng nhất cũng chỉ có thể sử dụng với từng người, người ta lại chỉ một chiêu là oanh sát cả bản đồ, cái này cũng mang ra so sánh được à?

Sau lần trị thủy ở quê Y Y về, khi nhắc tới Ngọc Hốt với Lí Trường, đối phương cũng tỏ vẻ hâm mộ ghen tị hận với cái vận cứt chó này của Long Vương. Phạm là thân tiên bình thường, ai lại không có một hai món pháp bảo phòng thân, ví dụ như ngọc hốt của Long Vương, Tam Tiềm đao của Nhị Lang Thần, sở Sinh Tử của Diêm Vương, Phong Hóa Luân của Tam Thái Tử....

Thời đại này muốn tu tiên cũng không dễ dàng, lấy cái nhìn của Lí Trường, muốn đám người tự thân tu luyện mà đến được đẳng cấp tương đương với chủ hôn ngày xưa là không có khả năng, cho dù có thể thì cũng lâu thật lâu thật lâu thật lâu....Nhưng vụ của Ngao Tiềm lại mang đến một ý tưởng, nếu có đạo cụ phụ trợ, biết đâu thần thông của mọi người có thể tiếp cận với tiêu chuẩn nguyên bản nhanh hơn thì sao?!

Tìm được một cái Ngọc Hốt, Long Vương liền nhảy ngay từ level tưới hoa cỏ đến hô phong hoán vũ, vậy nếu tìm đến được cái gì nữa, nói không chừng phiên sơn đảo hải cũng không phải giấc mộng?!

Tương tự, Dương Nghiễn lúc này chỉ đủ trình độ ăn gian trên sông bãi, thuận tiện rình coi chuyện riêng tư của người khác, nếu có thể tìm được một hai cái pháp khí, biết đâu đệ nhất chiến thần Nhị Lang Chân Quân trong truyền thuyết cũng có thể tái hiện giang hồ?!

Lí Trường đối với tương lai tốt đẹp tràn ngập chờ mong, Phong Tiểu Tiểu nghe giả thiết này xong cũng đầy mong đợi — nghe nói Nhị Lang Thần là cháu ngoại của Ngọc Đế, của cái của vị tiên nhị đại này khẳng định dày hơn những tiểu tiên khác, ít ra không giống như mình chỉ có thể chơi bùn đất.

Đương nhiên bản thân Dương Nghiễn chỉ cười nhạt, lí do một, hần không nhớ nổi bản thân trong quá khứ ngoài một chó một chim thì có thứ gì tốt, lí do hai, cái cách nói “cháu ngoại của Ngọc Đế” chỉ là đồn đãi, tính chân thật dưới tình huống trí nhớ của mọi người không được hoàn thiện cũng không có cách nào khảo chứng.

“Ngoài một cuốn Tây Du Kí còn có cuốn sách nào nói anh mày là cháu ngoại của Ngọc Đế?” Lúc ấy Dương Nghiễn hỏi hai người như thế.

“Trong Bảo Liên Đăng!” Phong Tiểu Tiểu cướp lời.

“Xuân Quang Sáng Lạn Trư Bát Giới (**)!” Lí TRường ở đầu dây bên kia cũng cướp đáp.

(**) Xuân Quang sáng lạn Trư Bát Giới: một bộ phim truyền hình.

... Vì thế hai người cùng nhau khinh bỉ Lí TRường.

...

Sau khi cúp điện thoại, Triển Hiên ngồi đằng sau có chút khó hiểu xen mòm: “Khi không chú gọi điện cho tiểu Ngao làm gì?” Hơn nữa hẳn không quá hiểu lời khen kia là vì sao, Ngao Tiềm rút cuộc làm cái gì lại tự nhiên làm Phong Tiểu Tiểu khích lệ như vậy?

Phong Tiểu Tiểu nhìn ghé sau, cười vẩy vẩy tay: “Không có gì, anh không hiểu.”

Triển Hiên trầm mặc bẻ ngón tay, một trận rộp rộp rung động vang lên tỏ vẻ uy hiếp, Dương Nghiễn nhìn mưa to ngoài cửa sổ, không chút để ý nói: “Xem trời như vậy, em gái kia tạm thời hẳn sẽ không đi được, không bằng chúng ta chờ một chút, biết đâu lát nữa cô ta sẽ gọi taxi ra khỏi sân bay cũng nên. ... Có muốn chuyển đường đến bệnh viện luôn không? Tôi phỏng chừng nếu cô ta thật đổi chuyển bay thì tám phần sẽ thừa dịp này đi thăm Chu Hân.”

Đường Cần ngồi ghé sau cùng với Triển Hiên, nghe lời này lại phì cười: “Em lúc này thật không muốn gặp cô ta.”

Với cái kiểu chỉ hận không thể sống luôn trong cái phòng kia của thằng em, đi gặp Chu Hân đồng nghĩa với việc gặp nó. Mà từ khi biết được chân tướng, Đường Cần chỉ muốn tìm cơ hội mà vạch mặt cô ta, hẳn chỉ sợ lúc đó mình nhìn không được, lỡ lời nói ra cái gì không nên nói nữa thì khó xử — Cái bình của cậu còn chưa lấy lại được, bây giờ mà đánh rắn động cỏ là không nên.

“Không sao, dù sao con người anh quái đản cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, cho dù miệng tiện chút cũng không ai cảm thấy kì lạ.” Phong Tiểu Tiểu sẵn sàng an ủi Đường Cần.

“...” Đường Cần trừng mắt xem thường — Chị em này cũng có tư cách nói người khác miệng tiện?!

Chẳng bao lâu sau, điện thoại Phong Tiểu Tiểu vang lên, nhìn màn hình thì thấy người gọi là Ngao Tiềm. Thường có tình huống gì mới, Phong Tiểu Tiểu bắt máy “A lô” một tiếng, chưa kịp há mồm nói, không ngờ điện thoại lại đột ngột cúp máy.

Tưởng ấn nhàn nút, Phong Tiểu Tiểu không nghĩ nhiều, vừa định bỏ lại trong túi, bỗng nhiên tiếng chuông lại vang lên, lúc này không đợi bắt máy đã tắt, tiếp theo lại vang lên, lại tắt, lại vang lên, lại tắt. ...

Lặp lại vài lần, tiếng chuông không vang lên nữa, gọi lại cũng biến thành thuê bao tạm thời không liên lạc được. Phong Tiểu Tiểu rút cuộc cảm thấy không ổn, liếc Dương Nghiễn một cái.

Dương Nghiễn nhú mày, nhìn dòng xe tắc nghẽn, lại nhìn điện thoại Phong Tiểu Tiểu: “... Xem ra đã có chuyện.”

Triển Hiên cùng Đường Cần nhìn nhau, sau đó lại ngó về hai người ngồi trước: “Cần giúp đỡ?”

“Anh giúp kiểu gì?” Dương Nghiễn liếc một cái, giấu lại móc ra điện thoại của mình: “Y Y? Ngao Tiềm bên này hình như có chút rắc rối, em xem bớt chút thời gian đi xem một cái không?”

Đường Cần khó hiểu: “Giờ này kẹt xe như vậy, một cô gái như Y Y cho dù bắt đầu lái xe cũng đuổi sao kịp... Lại nói với cái tướng nhỏ xíu ấy, anh nghĩ cô ấy giúp được gì?”

Phong Tiểu Tiểu cũng xem thường: “Đừng coi thường nhân viên cửa hàng nhà bọn này.”

Phát Cừu chỉ son, thượng đa Chá mộc, có điều yên, này trạng như ô, văn thủ, bạch uế, chân trần, danh viết Tinh Vệ, này minh tự giáo, là Viêm Đế chi tiểu nữ, danh viết nữ oa, nữ oa du vu Đông Hải, nịch mà không quay lại, cố vì Tinh Vệ, thường hãm Tây Sơn chi mộc thạch, lấy nhân vu Đông Hải(***)).

(****) Đây là đoạn miêu tả về câu chuyện của Tinh Vệ trong cuốn Sơn Hải Kinh, ta để nguyên văn cho nó hay. Ý nghĩa của nó theo ta hiểu là như thế này: Ở núi Phát Cừu, nơi có nhiều cây Chá (loại cây như cây dâu, lá nuôi tằm, gỗ vàng mịn, là loại gỗ quý), có một loài chim sống trên đó,, hình dáng như con quạ, trên đầu có hoa văn, mỏ trắng, chân đỏ, tên gọi Tinh Vệ, tiếng hót như tên. Là con gái của Viêm Đế, tên gọi nữ oa (bên Trung gọi các bé gái là nữ oa, bé trai là nam oa, “oa” ở đây nghĩa là đứa trẻ ấy), nữ oa dạo chơi ở Đông Hải, chết đuối mà không bao giờ trở về, hóa thân thành Tinh Vệ, thường ngâm đá gỗ núi Tây để lấp đầy Đông Hải.

...

Tích truyện nổi tiếng nhất nhân sinh của Tinh Vệ là lấp biển, nhưng rất ít người biết, tốc độ bay cùng sức bền của Tinh Vệ cũng thuộc hàng số một số hai.

Khoảng cách từ núi Tây đến Đông Hải chừng ngàn dặm xa, một ngày Tinh Vệ bay qua bay lại mấy lần, chuyên chuyển phát nhanh đá gỗ đến lấp biển, gió mặc gió, mưa mặc mưa. Với khoảng cách này, không có tốc độ bay siêu nhiên cùng sức bền đáng sợ thì Tinh Vệ làm sao thực hiện được?!

Đương nhiên là không thể so được với Côn Bằng(****), nhưng nếu so sánh với máy bay thì hoàn toàn không cùng ở một cấp độ. Chỉ bằng khoảng cách từ nhà Phong Tiểu Tiểu đến sân bay, lái xe chừng một giờ, Tinh Vệ xuất mã cũng chỉ là chuyện trong vài phút.

(****)- Côn Bằng là thượng cổ Linh Thú xuất hiện từ thuở hồng hoang

– Là loài phi ngư to lớn, thường cư trú ở Bắc Minh, hay còn gọi là Biển Bắc.

– Loài Kinh Ngư cư trú ở vùng biển sâu, sau một thời gian dài hấp thụ linh khí trời đất, tảo linh thức tỉnh, thọ mệnh trường tồn, kích thước tăng trưởng theo thời gian, lại có thể rời khỏi mặt biển, thông dong tự tại nơi thiên không bao la.

– Các chú cá khi còn sống có tâm nguyện muốn được tự do hòa mình vào bầu trời vô tận, thỏa sức vẫy vùng khắp nơi, được học hỏi thêm những điều mới mẻ, lẽ huyền vi của Thiên Địa. Khi thân mạng kết thúc, anh linh của những chú cá như vậy đều có thể hóa thành Côn Bằng, thông dong tự tại ngao du khắp Tam Giới.

– Ở cõi Trung Giới và Thượng Giới, Côn Bằng cũng thường cư trú ở phía Bắc Câu Lưu Châu, nơi ít có ánh sáng, có không khí lạnh lẽo. (trích facebook Tam Giới Toàn Thư)

Vì thế chưa đến 5 phút đồng hồ kể từ khi Dương Nghiễn vừa cúp máy, Y Y đã gọi lại, âm thanh mang chút run sợ báo cáo tình huống: “Anh Ngao cùng cô gái kia bị trói, vừa ra đường cao tốc, mọi người đến đâu rồi?”

Đường Cần kinh hãi: “Em gái Y Y đến sân bay từ bao giờ?!”

Dùng góc độ khoa học mà giải thích, Đường Cần thực kiên định tin rằng Y Y nhất định đã ở sân bay từ trước cho nên mới có thể nhanh như vậy báo cáo, nhưng...Nhớ rõ hôm nay trước khi đi, Phong Tiểu Tiểu rõ ràng có dặn dò con gái người ta coi tiệm cẩn thận mà?!

Có chút tình huống không tốt giải thích, vì thế Dương Nghiễn thực bình tĩnh bỏ qua, trực tiếp dặn dò: “Vậy em bám theo xe bọn họ, cẩn thận đừng để bị phát hiện.” Hắn cũng không muốn xong chuyện lại phải vô quán bán đặc sản thịt rừng chuộc người ra.

Lúc này ngay cả Triển Hiên cũng không nhận được, kinh ngạc: “Chú kêu một cô gái nhỏ bám theo xe bắt cóc? Những người đó hẳn không phải là nhắm vào người thường như tiểu Ngao, tám phần là do nữ đạo tặc kia gây phiền toái...Nhân vật nguy hiểm như vậy sao có thể dễ dàng theo dõi?!”

“Em, em có dẫn theo tiểu Yêu (chim sê béo Alice đó)” Âm thanh của tiểu Y vẫn còn run, nhưng dưới tình huống Ngao Tiềm gặp nạn, Y Y cô nương thật dũng cảm kiên quyết đứng ở tiền tuyến: “Nhưng, nhưng bọn họ có súng.”

“Mẹ nó!” Triển Hiên đang áp tai vào ghế trước nghe cuộc gọi, chửi thề một câu: “Trong nội cảnh nước này cũng dám dùng súng phi pháp?! To gan dám coi ông mày ra gì?!” Hề, mà tiểu Yêu là ai?

Thân là một trong những thành viên của bộ đội đặc chủng, quân hàm thiếu tá, trên một vài phương diện, Triển Hiên cực kì khắc nghiệt.

“Anh biết rồi, tóm lại tự em cẩn thận một chút, Ngao Tiềm hẳn là sẽ không tự kiếm đường chết, cho dù thực sự nguy hiểm hẳn ứng phó không được, em có nhào vào cũng chỉ để làm môn trắng miêng thôi...” Dương Nghiễn nói mấy câu trấn an Y Y, nhấn mạnh mấy lần em gái không nên mang chim cưng của mình đi xuống chịu chết, còn đám bên này sẽ qua ngay...Sau khi cúp điện thoại, Dương Nghiễn mới có thời gian khinh bỉ người sau lưng: “Mấy kẻ bắt cóc này vừa nghe là biết ngay không phải lương dân, nói không chừng còn bị truy nã, anh có thể đừng nói chuyện vô nghĩa như vậy nữa được không?”

Yêu cầu phản tử khủng bố không được dùng súng cũng giống như yêu cầu mấy thằng háo sắc không được nhìn gái ấy. Thế giới của người ta có qui tắc của người ta, tên này cũng là người giang hồ, sao có thể còn ngây thơ như vậy?

Phong Tiểu Tiểu không để ý tới hai người đàn ông đầu khẩu, còn lo lắng nhìn dòng xe cộ ngoài cửa sổ: “Anh Hai...Anh thấy với tình hình giao thông như bây giờ, tới mai chúng ta có thể đuổi đến chỗ anh Ngao được không?”

“...”

Trầm mặc, một mảnh trầm mặc.

Ba người còn lại trong xe cùng lúc lau mồ hôi lạnh, đối với vấn đề này bày tỏ thái độ cực kì không vui thích.

Đường Cần lúng ta lúng túng: “Ngày mai...Phỏng chừng chỉ có thể đến nhặt xác anh Ngao.”

Vừa dứt lời, Đường Cần chịu khổ bị ba đôi mắt trừng trừng, trừng xong, mọi người cùng nhìn dòng xe cộ bên ngoài ưu thương — cuộc sống này không có cách nào qua ngày.

...

“Fuck! Cuộc sống này thật không có cách nào qua ngày!”

Cùng lúc, một tên bắt cóc ngồi ở ghế lái dùng khẩu âm đặc thù của người Tây chửi đổng lên bằng tiếng địa phương Trung Quốc mới học được, vừa hét một ngụm tiếng Trung cứng ngắt vừa nhún còi: “Bọn mày sao không đưa nào nói với tao đường cao tốc hôm nay có một đoạn sửa chữa?!”

Ngao Tiềm cùng em gái Tô Tuyền bị hai người da vàng ôm súng dài kèm ở giữa ghế sau, dờ khóc dờ cười nhìn một người Mông Cổ mang kính râm ở ghế phó lái lau mồ hôi giải thích: “Này...Mẫu chốt là chúng ta không nghe bản tin giao thông, công trình trong nước này là vậy đó, đập rồi sửa, sửa rồi đập, mục đích cuối chỉ để kiếm tiền cùng thành tích thôi.”

“Cút chó!” Người Tây nhanh dùng tiếng mẹ đẻ chửi rửa cái cầu, sau đó giận dữ hỏi: “Khi nào chúng ta có thể rời đi đoạn đường cao tốc chết tiệt này?”

“Đại khái...” Người ngồi phó lái lau mồ hôi càng dữ dội: “Dựa theo kinh nghiệm của tôi, ít nhất có lẽ chừng một giờ...”

“...” Cái định mệnh!

À các nàng cho ta tham khảo với, mấy cái chú thích các nàng thấy nên chú thích ngay sau đó luôn hay ta nên để ở cuối chương?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Rắn Đuôi Chuông

Vì sao Trung Quốc có câu cách ngôn “cường long không áp địa đầu xà”?!

Cái này không nhất định là vì bọn rắn đông hơn, mà càng là vì bọn rắn mới biết rõ được trong thành phố có mấy con đường đang sửa chữa cấm thông hành, không thể đưa vào danh sách tham khảo đường rút lui....

Đám bắt cóc chuyên nghiệp không đủ kinh nghiệm để đối phó với tình huống chuyên nghiệp tầm cỡ như này. Chiếc ô tô vốn đang gầm thét lướt gió mà đi chỉ chừa cho người nhà nạn nhân một cái đuôi khói, mà bây giờ đối mặt với đường cao tốc tắt nghẽn cũng chỉ có thể tui hổ biến thành lệ rơi đầy mặt.

“*****!” Người phương Tây đã bị mất kẹt trong dòng xe cộ hơn mười phút, ngoài việc bấm còi inh ỏi hấn cũng không biết làm gì hơn: “Đất nước chết tiệt, chính phủ chết tiệt, đường xá chết tiệt...”

Chưa kịp nểng xong, có bóng dáng mấy người thanh niên lướt trong dòng tắt nghẽn, ngang qua chiếc xe này liền “bộp bộp bộp” nhanh, gọn, chuẩn mà dán mấy tờ giấy lên kính xe, thậm chí ngay cả bước chân cũng không thềm khựng lại, hành động như nước chảy mây trôi thuần thực tự nhiên một đường bình tĩnh “bộp bộp bộp” rồi rời đi.

Người phương Tây thiếu chút nữa giờ sủng ra ngoài cửa sổ đã bị dọa, sững sờ nhìn theo mãi đến khi bóng dáng mấy người trẻ tuổi biến mất trong dòng xe, lúc này mới đột nhiên nhận ra mình suýt bại lộ, vội cắt sủng vào trong áo, giận dữ chất vấn người ngồi bên ghế phó lái: “Bọn nó làm gì với xe của tao? Mấy thằng đó là ai?! Thuộc tổ chức nào?!”

Người ngồi ở ghế phó lái đã đổ mồ hôi lạnh, quay cửa sổ xuống lấy tờ giấy, đọc lên: “Các loại hóa đơn hợp pháp, liên hệ xxxx.... Là tờ rơi.”

“Gào!!!!” Người phương Tây phát điên.

Chưa bao giờ, đúng vậy, thân là một nhóm bắt cóc chuyên nghiệp, bọn hấn chưa hề gặp được loại chuyện khó lường như vậy ở bất cứ quốc gia nào.

Ngao Tiềm vừa mất mặt vừa vui mừng, cũng muốn giống người anh em ngồi ghế phó lái mà lau mồ hôi một phen, theo góc độ của con tin mà nói, bọn bắt cóc không thoải mái, mình càng thống khoái. Nhưng dưới góc độ của một công dân, để bạn bè ngoại quốc nhìn thấy một mặt này cũng thật làm Ngao Tiềm rơi vào xấu hổ.

Biểu hiện của Tô Tuyền bình tĩnh hơn Ngao Tiềm nhiều lắm. Người phụ nữ này dường như đã quá quen với việc bị bắt cóc. Không chỉ không thềm để ý tình hình trước mắt, ngược lại còn rảnh rỗi đánh giá đám người trong xe, sau đó không sợ chết chủ động gọi đề tài: “Các người, không, ông anh là lính đánh thuê?” Ánh mắt của Tô Tuyền rất chắc chắn nhìn người đàn ông phương Tây ngồi ghế lái, đối với mấy tên người phương Đông dùng sủng kèm giám thị hai bên mình tỏ vẻ khinh thường.

Người phương Tây tựa hồ có chút phiền táo: “Câm miệng, tốt nhất đừng chọc tao nổi điên, lúc này tao không bình tĩnh đâu.”

Tô Tuyền cười nhạo một tiếng, thản nhiên mở miệng: “Rắn Đuôi Chuông?”

Trong xe đột ngột yên lặng, người phương Tây quay phát lại, rút ra khẩu sủng chìa thẳng vào đầu Tô Tuyền: “Tao nói câm miệng lại, con điếm!”

Sắc mặt của Tô Tuyền có chút khó coi, có thể là vì xưng hô khiếm nhã của hấn. Đối mặt với người phương Tây đang mất bình tĩnh, Tô Tuyền cuối cùng thức thời không lại tính khoe khoang kiến thức, thỏa hiệp nhắm mắt nâng tay làm tư thế đầu hàng.

“Coi chừng cô ta!” Người phương Tây hùng hùng hổ hổ quay đầu đi, một lần nữa gia nhập quân thể nhân còi xe táo bạo.

Tô Tuyền thở ra một hơi đề nén phần nộ, hít sâu vài cái, sau khi bình tĩnh được mới chú ý đến tầm mắt tò mò của Ngao Tiềm bên cạnh.

Cười thân thiện, Tô Tuyền tỏ vẻ thoải mái nhún vai: “Thật có lỗi, vốn mục tiêu của bọn họ hấn là tôi, nhưng lại cuốn cả anh vào.”

“Hừ! Lúc này vẫn còn tán tỉnh được?” Người phương Tây không quay đầu, chăm chọc một câu, xem ra cũng không để ý Tô Tuyền mở miệng thậm chí tán gẫu với một kẻ bị trời khác, chỉ cần cô ta không quấy rầy đến hắn là được.

Huống chi như lời Tô Tuyền, Ngao Tiềm trong mắt bọn cướp hoàn toàn là hàng khuyến mãi, vốn hoàn toàn không cần...bất hấn, nhưng ai bảo tên này vừa lúc đứng đằng sau cô ta làm chi...Một kẻ sống trong thế giới bình thường không đủ để khiến cho mọi người cảnh giác.

Tô Tuyền không nhìn người phương Tây, tựa hồ muốn trấn an cảm xúc của Ngao Tiềm: “Đừng lo lắng, bọn họ không nhất định sẽ làm gì chúng ta, cho dù có làm cái gì thật thì cũng chết nhanh không đau đớn...”

“Tôi không lo lắng.” Ngao Tiềm mỉm cười gật đầu...Hắn thật không lo lắng, bàn về chết, những người này không ai có kinh nghiệm hơn mình. Dù cho kinh nghiệm của bản thân cũng không được mấy phong phú...

Sừng sốt, Tô Tuyền không ngờ rằng trong tình huống này mà hắn vẫn có thể trấn định cười được, nhưng nghĩ lại, lập tức phán đoán đối phương đang cố tỏ vẻ kiên cường. Nhẹ lắc đầu, cô cũng không vạch trần mà thở dài: “Anh không sợ là tốt rồi, thế giới của người như chúng tôi là vậy đấy, thật có lỗi để anh có một kỉ niệm không hay, kỉ thật người thường giống như anh là không nên trải qua mấy thứ này.”

“Không sao.” Ngao Tiềm còn thật sự trả lời, hắn cảm thấy được đối phương tựa hồ có chút lo âu, nghe nói huyền thuyên cũng là một loại biểu hiện khi người ta căng thẳng.

Phát hiện Ngao Tiềm có chút không thích hợp, cũng không có bộ dáng như là khiêm tốn nhận an ủi, Tô Tuyền ngẫm lại vẫn là câm miệng, cô không định làm bác sĩ tâm lý, chỉ cảm thấy có lỗi khi lời người vô tội dính vào thôi.

Cô không muốn nói chuyện, Ngao Tiềm lại chủ động: “Rắn Đuôi Chuông là cái gì?”

“Cái này...” Tô Tuyền khó xử nhìn người đàn ông ngồi ghé lái, thấy đối phương tựa hồ không phản ứng, ra vẻ mình trả lời cũng được, chần chờ mở miệng: “Rắn Đuôi Chuông là tên của một nhóm lính đánh thuê nổi tiếng, đương nhiên, danh tiếng không tốt đi đâu được, họ làm bất cứ điều gì chỉ cần có tiền, chúng ta bị bắt cũng là do có người thuê bọn họ...A, đúng rồi, chỉ có người ngoại quốc này là Rắn Đuôi Chuông, kèm hai bên chúng ta cùng ngồi ghé phó lái đều là mấy tên tầm thường thôi.”

Ừm, quả nhiên là vì cái bình của Phục Hy...So với những người ngồi đây Ngao Tiềm coi vậy mà biết nhiều hơn, gật gật đầu, cân nhắc ra đáp án sẽ không lại mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111: Giao thông công cộng đáng sợ

Tuy rằng có chút lệch hướng so với kế hoạch ban đầu, nhưng kỉ thật người phương Tây cũng không quá lo lắng, hắn ta nôn nóng chẳng qua là mất kiên nhẫn vì kẹt xe thôi.

Ngao Tiềm dưới con mắt của bọn họ là người thường không chút uy hiếp, kẻ cần coi chừng nhất trong lần hành động này là Tô Tuyền.

Tô Tuyền giống bọn họ, bối cảnh sau lưng không sạch sẽ cho nên khó mà xin giúp đỡ qua con đường chính qui. Là người trong thế giới này phải biết, nếu giữa đường gặp chuyện không may thì kẻ tin tưởng được chỉ có thể là đồng bạn của mình. Mà sở dĩ người phương Tây không lo lắng là vì những mối quan hệ cùng con đường của Tô Tuyền chủ yếu đều ở Mĩ, lần hành động này cô ta chỉ liên hệ với một người ở đây, gần đây lại nghe nói người kia cũng đã nhập viện nửa chết nửa sống...Vốn là một quả hồng không quá khó nhai, giờ lại càng mềm, không bóp cô ta thì bóp ai?!

Một tên trộm tứ cố vô thân không ở trên địa bàn của mình thôi, ai sẽ đứng ra vì cô ta chứ?!

...Vốn suy tính cùng kế hoạch là như vậy, nhưng điều kiện tiên quyết phải là bọn họ không thuận tay hốt luôn cả Ngao Tiềm kia...

“Má nó, đây là một giờ mầy nói?!” Người phương Tây sắp phát điên, trong một tiếng này xe ô tô di động không quá 20 mét, mà dòng xe cộ ùn tắc phía trước vẫn không có dấu hiệu thư hoãn....Me! ở làn đường bên cạnh đã có một đôi tình nhân không kiên nhẫn, dứt khoát tắt máy ô tô hôn, mà hắn lại chỉ có thể ở đây với mấy thằng đàn ông cùng một con đàn bà bị bắt cóc mắt to trừng mắt nhỏ!

Người đàn ông ngồi ở ghế phó lái đã toát mồ hôi đến không thể toát hơn, thật cẩn thận đề nghị: “Di động của em có lưu mấy bộ phim, hay là anh xem cho đỡ buồn?”

Người phương Tây trợn mắt.

Ngao Tiềm ho khan một tiếng, nhả nhặn mỉm cười, rất lễ phép nhấc tay xin lên tiếng: “Thật ngại vì làm phiền, nhưng tôi muốn đi toilet có được không?”

“Đi tại chỗ đi!” Người phương Tây rút cuộc tìm được chỗ trút giận, rít gào.

Ngao Tiềm vô tội: “VẬY ĐƯỢC RỒI, TÔI NHỊN MỘT CHÚT.”

“...” Trúng mềm!!!

Tô Tuyền cùng người phương Tây trừng hấn.

Nếu thanh niên này đã thỏa hiệp vậy thì không có vấn đề khác ngoài vấn đề cũ chưa giải quyết — mặc dù nơi này sẽ không ai vì Tô Tuyền mà truy tung bọn họ, nhưng cũng không thể cứ chết cứng ở chỗ này mãi được.

Vì thế sau một hồi thương lượng, người phương Tây quyết định bỏ xe đi bộ.

“Tao cảnh cáo bọn mày, tốt nhất đừng có mà làm gì ngu xuẩn!” Trước khi xuống xe, người phương Tây sảng giọng tỏ vẻ uy hiếp, trọng điểm đương nhiên là Tô Tuyền: “Cái hộp ở trong tay bọn tao, mày không lấy được. Hôn nữa đây là đường cao tốc, nếu mày muốn liều một phen, bọn tao cũng không ngại nổ súng. ...Dù sao cái chỗ kẹt xe chết tiệt này không có lối cho cảnh sát tiến vào.”

“Ông Wells sẽ không bỏ qua cho các người.” Tô Tuyền thần nhiên cười, thực bình tĩnh nói.

“Hừ! Vậy thì chờ đến khi ông Wells của mày tìm được bọn tao rồi nói!” người phương Tây phun nước bọt, mở cửa xuống xe.

Người ngồi ghế phó lái cũng ôm vali bước xuống, nhắm mắt theo đuôi, một tên đàn ông ôm hông Tô Tuyền làm ra tư thế vô cùng thân mật, súng lục nhét vào áo khoác rồi chĩa đằng sau lưng đối phương. Một người đàn ông khác cũng tư thế đó mà ôm eo nhỏ của Ngao Tiềm. ..Ngao Long Vương dờ khóc dờ cười: “Tiên sinh, tôi không phải gay.”

Tên kia trừng mắt: “Tao cũng không phải, biết điều đi!” Vừa nói vừa hăm mộ nhìn tên đồng bọn được ôm gái.

Mấy người khác chia ra đứng hai bên cùng sau sườn ngăn trở đường chạy của hai người cũng như ánh mắt từ những người khác.

...

“Anh Hai, siêu tin tức.” Phong Tiểu Tiểu nhận được báo cáo mới nhất từ Y Y liền vui vẻ: “Bọn bắt cóc bị kẹt xe ở đường cao tốc, vừa bỏ xe đi bộ, còn có một thằng nhãi ăn đậu hủ của anh Ngao nhà mình.”

“...” Dương Nghiễn trầm mặc như không nghe được nửa câu sau.

Đường Cần cùng Triển Hiên cũng trầm mặc, sau đó toát mồ hôi—

.....Đường cao tốc nước ta uy vũ!

Xem tình hình giao thông có phần thả lỏng, Dương Nghiễn liếc Phong Tiểu Tiểu: “Đi hướng nào?”

“Tạm thời không biết, lần cuối Y Y gọi đến thì bọn họ vừa ra đường cao tốc. Ra mời như muốn đến trạm xe bus...” Phong Tiểu Tiểu thả tay: “Chúng ta nên thông cảm cho Y Y, anh cũng biết, con bé muốn gọi lại đây phải tìm cái chỗ đứng trước đã...” Hôn nữa phải là chỗ dừng chân không bị người khác phát hiện, sau đó biến thành người, sau đó gọi điện thoại. ...Cho nên trên lý thuyết đúng là Y Y có thể theo dõi toàn bộ hành trình, nhưng cái này không đồng nghĩa với việc gọi được mọi lúc mọi nơi.

Dương Nghiễn “ừ” một tiếng, ngừng lại hỏi: “Xem ra người hơi bị đông, những người này gọi một chiếc taxi là không đủ, tách ra lại không an toàn, cho nên chỉ có thể chọn xe bus...Cũng phải nói, bà cô kia thật là biết gây chuyện.”

“Bất an vụ thất(*)??” Phong Tiểu Tiểu cướp đáp.

Đường Cần xem thường: “Đó là cách nói về loại phụ nữ ngoại tình có được không.”

“Đề Y Y chú ý bọn họ đi xe đường số mấy, chúng ta đổi lộ tuyến, nhìn xem nên đến đường nào chặn đầu bọn họ.” Dương Nghiễn lại nói.

Phong Tiểu Tiểu làm dấu ok bắt đầu gọi tin nhắn, Triển Hiên ngồi ghế sau nhướng đầu tới, có chút đắm chiêu nhìn màn hình di động: “Nhân viên cửa hàng của các người thật không đơn giản! Những người kia nghe bối cảnh cũng không tầm thường, kỹ năng theo dõi cùng phản theo dõi nhất định sẽ biết ít nhiều, mà nhân viên cửa hàng này...Cô ta có phải đã được huấn luyện không? hoặc có lí lịch gì đặc biệt?”

Người tông quân khá miễn cảm ở phương diện này.

Đường Cần lại xem thường: “Luyện cái mông, em ở đó lâu như vậy, luyện hay không em không biết sao?! Đây là sức mạnh của tình yêu!”

“...”

...

Dưới sự uy hiếp của súng, hai người rất phối hợp cùng bọn bắt cóc ra khỏi đường cao tốc, trải qua đoạn đường bốn ba gian nan cuối cùng cũng tìm

được trạm xe bus.

Như Dương Nghiễn đoán, đoàn người căn bản không nghĩ đến việc gọi taxi, bọn họ có vali, có đồng người, một chiếc xe không có khả năng nhét 7 người và một thùng, hơn nữa dưới tình hình kẹt xe nghiêm trọng này, taxi cũng không nhanh hơn xe bus được bao nhiêu...

Vì thế như vậy, sau khi Y Y báo cáo tình huống là lúc đoàn người đang nghiên cứu lộ trình của xe buýt công cộng, chọn trạm số xx bắt đầu chờ xe.

Mười phút đầu tiên, một chiếc xe bus số xx tập tễnh mở cửa ra, người phương Tây yên lặng nghiên cứu nửa phút, choáng ngợp không tìm thấy chỗ đặt chân, thậm chí người đứng ở cửa xe cứ như bóng ngó sắp bung ra vậy.

Mười phút thứ hai, một chiếc xe bus vẫn còn chỗ ngồi mở ra, người phương Tây sững sốt trong nháy mắt, những người đứng chờ ở trạm chưa cần xe dừng hẳn đã oanh tạc mà tiến lên, trải qua một trận xô đẩy chen kéo cuối cùng cũng lên xe, để lại một đám phân tử khủng bố đang há hốc mồm nhìn đám hành khách còn khủng bố hơn chen lấn trên xe bus mà đi.

Ở mười phút thứ 3, người phương Tây đã học đủ, thi triển thân thủ liều mạng lên xe, chưa kịp thở ra, sò sò, khóc — là tên khốn kiếp nào dám chồm chia túi tiền của khủng bố?!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112: Ai đáng sợ

“Trả tiền trả tiền! Nhanh lên, đừng chần ở cửa!”

Ngay khi mấy người phương Tây còn sững sờ, tài xế xe bus rất không bình tĩnh rống lên.

Tên ngồi ghế phó lái ôm hành lý lại tiếp tục lau mồ hôi: “...Vĩ tiền của chúng tôi hình như bị trộm rồi.”

Tài xế nhìn mấy người ăn mặc tương tự nhau, khó tin hỏi: “Bị trộm hết?”

Đương nhiên chỉ có một người bị móc, nhưng...Đám bắt cóc hai mặt nhìn nhau trầm mặc, cẩn thận hỏi: “Trả bằng đô la được không?”

“...” Tài xế cũng trầm mặc.

Cả đám đều là Hoa kiều, lần này về nước là vì phối hợp với người phương Tây, nhân dân tệ đổi ra đều đưa cho một người, không ngờ lại bị như vậy....Dưới tình cảnh quần bách bị thương ấy, cuối cùng cứu đám bắt cóc là một thiên sứ người phương Đông.

“Tôi trả giúp bọn họ vậy.” ngay khi tài xế nhìn không được muốn đuổi mấy người xuống xe, đằng sau đột ngột vang lên một thanh âm rụt rè, quay đầu nhìn lại, một cô gái nhỏ cầm tờ mười đồng bỏ vào thùng thu tiền. Ngẩng đầu lên thấy mấy tên bắt cóc đều mang vẻ mặt cảm động nhìn mình, em gái áo vàng ngượng ngùng cười cười: “Lên xe đi, ai cũng có lúc bất tiện mà.”

Người phương Tây chớp tay em gái áo vàng, xúc động lắc: “Cảm ơn, cảm ơn! Thanh kiêu!” Sau một hồi liên tục gặp phải đã kích xám xịt của cuộc đời, lúc này đây em gái xuất hiện giúp hẳn lại dây lên hi vọng về nhân sinh.

“...” Ngao Tiềm không nói gì nhìn em gái áo vàng, lại nhìn bàn tay nhỏ bé của em gái đang ngượng ngùng bị người phương Tây nắm chặt...Ngẩng đầu thấy Ngao Tiềm nhìn mình, ngẩn người, lại nhìn người mặc áo đen vẫn đang đứng bên cạnh hẳn, em gái áo vàng nhủ mảy, theo bản năng tức giận mắng một câu: “Nhìn cái gì! Tên chết tiệt!”

Người phương Tây đầu tiên là sững sốt, sau đó phì cười gọi mọi người lên xe.

“...” Con chim nhỏ. Coi như em ác!

Ngao Tiềm mím môi, trừng em gái áo vàng một cái, buồn bực quay đầu đi theo đám người.

Em gái áo vàng đứng là Y Y. Trong quá trình chờ xe dài dòng này, bé chim đã sớm tìm một chỗ khôi phục thân người, sau đó vội vàng đuổi theo để thuận tiện cho việc nhấn tin báo cáo trên xe bus.

Đường nhiên vụ trả tiền giúp là ngoài ý muốn, cô chủ yếu là không muốn xuất hiện những khúc chiết không cần thiết làm ảnh hưởng kế hoạch.

Theo dòng người tiến vào trong xe, em gái bảo trì khoảng cách với mấy người, lại lấy điện thoại ra cúi đầu bấm. Ngao Tiềm đứng xa không thấy nhưng cũng có thể đại khái đoán được đối phương đang nhấn tin mật báo....Hắn mới không tin Y Y xuất hiện trong này chỉ là trùng hợp, nhất là khi đối phương còn làm bộ không nhận ra mình.

Trong nhận tri của Ngao Tiềm, Nữ Oa cùng Nhị Lang Thần đều là người có bản lĩnh, lại tính thêm một Xi Vưu, mấy tên này đương nhiên không dễ chọc, thuộc cái loại đồng bạn mà khi bị nguy hiểm là có thể hoàn toàn yên tâm chơi đùa chờ đối phương đi cứu mình, nhưng còn Y Y?!...Một con chim chỉ biết thấy nước là lấp thì làm được gì?! Ngao Tiềm cự tuyệt thừa nhận chính mình thật ra không hy vọng để đối phương gặp nguy hiểm.

Tô Tuyền nháy mắt mấy cái, phát hiện ánh mắt người đàn ông xui xẻo bị mình liên lụy này cứ không tự chủ liếc về hướng Y Y, nhin không được cười một tiếng, thanh âm không cố ý hạ thấp cũng không quá lớn hỏi: “Nhìn trúng em gái kia?”

Vấn đề có chút ngả ngớn, có thể nghe ra là thuận miệng trêu đùa, nhưng mấu chốt là đối tượng trêu đùa cùng hoàn cảnh không đúng.

Mặt kệ xuất phát từ lý do gì, hiện tại bên người là một đám bắt cóc, ở thời điểm này tán gẫu về Y Y khiến cho bọn họ chú ý là hành vi rất không an toàn, chẳng sợ những người này không biết Ngao Tiềm cùng em gái áo vàng quen biết... Ngao Tiềm nhú mày, cuối cùng có chút mất hứng nhưng vẫn giữ lịch sự gật đầu: “Chỉ là không ngờ sẽ có người trả tiền giúp thôi, cô nghĩ nhiều rồi.”

Tô Tuyền không sao cả nhún vai: “Thuận miệng hỏi một chút thôi, anh có thích cũng chả sao.” Dù sao tình huống bây giờ cũng không đi tán gái được.

“...Tôi không giống như cô tùy tiện liên lụy người khác.” Ngao Tiềm thần nhiên liếc Tô Tuyền một cái. Cô ta ghen hòng, tựa hồ không ngờ Ngao Tiềm lại nói như vậy, nhất thời không thể nói lại gì.

Ngao Tiềm từ sớm đã phát hiện, Tô Tuyền này luôn thích khoe khoang cảm giác về sự ưu việt của mình, ví dụ như ở sân bay khoe quốc tịch, lại như ở đường cao tốc không quan tâm cảm xúc của tên bắt cóc mà vạch ra thân phận của đối phương, lại như bây giờ, rõ ràng biết tình huống của mình không mấy lạc quan, lại còn một bộ tự nhiên bình tĩnh thuận miệng trêu đùa người qua đường hoặc là chú ý người qua đường rồi mang đến phiền toái không cần thiết...

Người phương Tây ha ha cười, vỗ vỗ Ngao Tiềm, lần đầu tiên thấy hấn vừa mắt: “Chú cũng hiểu được con...cô ta nói nhiều lắm phải không?!”

Ngao Tiềm gật gật đầu còn thật sự nói: “Đúng là nhiều.”

Tô Tuyền lại ghen, hừ lạnh một tiếng không thèm nói lại.

Y Y ở một bên kia quái dị nhìn đám người tựa hồ tán gẫu rất nhiệt liệt, sau đó tiếp tục cúi đầu nhắn tin: “Ngao Tiềm tán gẫu với bọn họ tựa hồ không tồi, thuận tiện nói, bạn trai của anh ta thực xấu...”

...

Phong Tiểu Tiểu nhận được tin tức mới nhất liên sắc nước bọt, ném điện thoại cho hai người đằng sau, quay đầu cười với Dương Nghiễn: “Đuổi kịp, bây giờ đang ở trên xe bus, chúng ta đi chặn đường!”

Dương Nghiễn đã sớm trên đường đến trạm xe bus, đang lượn lờ ở ngã tư, một bên coi đường một bên không chút để ý nói: “Nói với tiểu Y tránh xa một chút, đừng để mình dính vào...Đúng rồi có thể nói con bé chụp bọn họ một tấm được không?!”

Triển Hiên đang cầm điện thoại của mình liên hệ ngành tương quan, vừa nghe lời này vội ngăn lại: “Tốt nhất không cần, những người này đều rất cảnh giác, thực ra tôi nghi ngờ bọn này là phần tử nguy hiểm nhập cảnh trái phép, không tất yếu mạo hiểm như vậy.”

“Em cũng thấy không được tốt.” Phong Tiểu Tiểu cầm lại di động gật gật đầu: “Vẫn nên đi theo từ xa là được rồi, dù sao lát nữa đến chúng ta cũng có thể thấy bọn họ là loại người gì.”

Triển Hiên vào câu dẫn dò trên điện thoại xong, xin phong tỏa đoạn đường giao thông cùng cơ quan phối hợp, sau đó ngậm lại: “Việc này giao cho chúng tôi là được, lát nữa hai người nên lui ra, tôi nhất định sẽ cứu anh bạn của mấy người.”

“Vi sao?” Phong Tiểu Tiểu ngăn người: “Ý anh bảo bọn em đừng động?”

“Ừ,” Triển Hiên thật nghiêm trọng nói: “Phần tử khủng bố rất đáng sợ, mấy người không biết được đâu.”

“...” Thần tiên cũng thật đáng sợ lắm nha....

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113: Bạn bè

Thông qua sự giúp đỡ của ngành tương quan, chiếc xe bị người phương Tây bỏ lại trên đường cao tốc nhanh chóng được tìm thấy.

Qua điều tra sơ bộ, trong xe không có manh mối gì để nhận ra thân phận của đối phương, và sau khi điều tra cận kề hơn về nguồn gốc mới biết được

chiếc ô tô này từng được báo mất cắp, chỉ có biển số xe bị động tay chân.

“Không quá chuyên nghiệp nhưng xử lí thật sạch sẽ.” Triển Hiên cúp điện thoại xong nhú mồm: “Tôi đã nhờ người theo dõi ở các trạm xe bus, một khi thấy bọn họ sẽ thông báo ngay.”

“Động tác của anh không đủ nhanh.” Phong Tiểu Tiểu cũng cất điện thoại quay đầu lại: “Tiểu Y nói vừa nãy có hai người xuống trạm gần nhất, mang theo cái thùng, còn ba tên vẫn không chế hai người anh Ngao tiếp tục đi. . .Mấy anh tính đuổi theo thùng hay đuổi theo người?”

“Theo thùng!”

“Theo người!”

Hai người trăm miệng một lời, Phong Tiểu Tiểu vui mừng vỗ vỗ Đường Cần: “Anh em tốt, không uống công ăn cơm nhà bọn này lâu như vậy.”

Triển Hiên đầu răng trong chốc lát, giải thích: “Không phải tôi không quan tâm anh bạn của hai người, mấu chốt là cái thứ trong vali kia dường như không đơn giản như chúng ta nghĩ. . .Hơn nữa thùng là vật chết, bị mang đi rồi muốn kiếm về rất phiền toái, mà người còn có thể theo dõi. . .”

“Anh cũng nói đó thôi, thùng là vật chết.” Phong Tiểu Tiểu sờ sờ cằm: “Thế này đi, trước anh cũng nói qua không hy vọng bọn này làm loạn, như vậy tại em đuổi theo người, các anh đuổi theo thùng. . .”

” Phong Tiểu Tiểu!” Triển Hiên nhú mi đánh gãy lời cô, thần thái nghiêm túc: “Tôi đã nói rồi, các cô không hiểu được phần tử khủng bố nguy hiểm đến mức nào, đừng không biết nặng nhẹ như vậy!”

Dương Nghiễn cười nhạo một tiếng, cầm tay lái, đầu cũng không thèm quay lại, thản nhiên mở miệng: “Anh cũng không biết bọn này nguy hiểm đến thế nào.”

“...”

...

Không tính là tan rã trong không vui, nhưng Triển Hiên không thể trói hai người lại rồi mang về nhốt trong tù, cũng không thể bỏ qua chuyện cái thùng. Như vậy cuối cùng đành để hai người Phong Tiểu Tiểu chuyển qua xe khác. Đường Cần sau một hồi thiên nhân giao chiến quyết định tin tưởng một mình anh Triển có thể thu phục cái bình, huống chi hẳn không thể đứng nhìn người quen đi tìm chết một cách vô nghĩa, như vậy không hợp với đạo lí hiệp nghĩa của giang hồ.

Căn cứ vào hướng đi tiểu Tinh Vệ cung cấp, hơn nữa với ưu thế rãnh đường, rất nhanh Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn đã đuổi kịp xe bus. Nhưng chỉ đuổi theo cũng vô dụng, Dương Nghiễn không tìm thấy bãi đỗ xe nào quanh đó. Ba người không thể lên xe bus mọc nối với Ngao Tiềm, chỉ đành tiếp tục theo đuôi.

Xe bus là chuyến ngoại thành, phần tử khủng bố khá kiên nhẫn một đường ngồi tới bến. Sau đó xuống xe đi bộ, Y Y kiểm một chỗ kín đáo biến thành chim bay lên không trung, vài phút sau đã tìm lại được mục tiêu, tiếp tục trạng thái giám sát. Đám Dương Nghiễn sợ bị phát hiện, ngừng ở nhà ga một lúc mới lại đuổi theo. Lần này rất dễ định vị, chỉ cần chú ý vị trí của Tinh Vệ trên trời là có thể thu phục, không cần tiến vào phạm vi trong tầm mắt của bọn bắt cóc.

Bầu trời không biết khi nào lại bắt đầu đổ mưa. Ngay từ đầu Đường Cần còn không biết làm thế nào mà Dương Nghiễn lái xe như có người chỉ đường vậy, đến khi theo tầm mắt của đối phương thỉnh thoảng nhìn lên thì mới phát hiện trên cao đằng xa có một con chim hơi bị quen mắt. . .Khoảng cách khá xa, có chút khó xác định.

“...Đó là con chim to xông vào tiệm lần trước?!” Đường Cần dựa vào màu sắc cùng hình thể đại khái mà phán đoán.

” Đúng là nó.” Phong Tiểu Tiểu bắt đầu lên mạng đặt Vong Ưu tán.

Đường Cần như có chút dấm chiêu: “Tôi vẫn luôn cảm thấy bí mật của mấy người nhiều lắm.” Hắn lại nghĩ tới sự kiện chim khổng lồ vào phòng lại biến thành Y Y ngày đó.

“Không sao cả, anh sẽ quên mấy cái bí mật đó nhanh thôi.” Phong Tiểu Tiểu cười.

Đúng lúc này, chim khổng lồ ở trên không trung đột nhiên ngừng đầu kêu to một tiếng, tiếng minh réo rất vội vã.

Đã tiến vào phạm vi rừng núi heo lánh, gần đây không có nhà dân cùng người đi đường, xem ra địa hình thật thích hợp giết người giấu xác... Dương Nghiễn nhanh chóng phán đoán, khẽ rủa thầm một tiếng, nhấn ga: “Tăng tốc!” Lúc này Tinh Vệ trên bầu trời cũng đã lao xuống như tia chớp.

...

Càng đi càng hoang vắng, Ngao Tiềm cảm thấy không ổn.

Theo tình hình trước mắt mà đoán, hẳn không hề có giá trị với bọn bắt cóc, ngược lại còn vướng chân vướng tay, những người này cũng không thể như bọn bắt cóc bình thường mà gọi điện đòi tiền chuộc kiếm thêm thu nhập. Như vậy kết quả khả thi nhất là bọn họ tiếp tục mang kẻ có giá trị là Tô Tuyền

đi tiếp, bỏ lại kẻ vương bạn là mình. ...Bỏ lại kiểu gì?! Hiển nhiên không có khả năng cứ thế mà thả người, cách đơn giản nhất chính là cho bốc hơi khỏi nhân gian.

Bốc hơi bao lâu không quan trọng, ngày sau có bị phát hiện không cũng không quan trọng, chỉ quan trọng là lúc này, người ta trốn ra nước ngoài, một tiểu thị dân nho nhỏ như mình không có khả năng nhấc lên được bao nhiêu gợn sóng. . .

Tô Tuyền thực hiển nhiên cũng hiểu được điểm này, đoạn đường từ lúc xuống xe đến vùng núi, ánh mắt nhìn Ngao Tiềm đã tràn ngập thương hại như nhìn người chết. Ngao Tiềm than nhẹ một tiếng, bầu trời bắt đầu nổi lên mưa phùn, dần dần lại biến thành mưa to dầm dề, đám khùng bố không chút quan tâm dùng bao nylon cột vào súng cho khỏi thấm nước, sắc mặt Ngao Tiềm trở nên tái nhợt, Tô Tuyền cảm thấy đối phương đã biết được kết cục của bản thân.

Quả nhiên, đoạn đường ban nãy còn có thể nhìn thấy chút người dân tộc hoặc xe bò, đi thêm một đoạn đến giờ đã hoàn toàn không thấy bóng ai. Người phương Đông phụ trách kèm hai bên bắt đầu lộ ra hòng súng vốn nằm trong áo khoác này giờ, thái độ không hề cổ kị này đã nói rõ ý đồ của họ.

Không biết đi được bao lâu, người phương Tây đằng trước rút cuộc dừng lại, lau nước mưa trên mặt, lộ ra hai hàm răng trắng, cười sáng lạn: “Được rồi thẳng nhãi, đến đây là được rồi.”

Ngao Tiềm nâng lên khuôn mặt trắng bệch miễn cưỡng nhìn, không hé môi. Người phương Tây có chút tiếc hận đưa tay về hướng hán thờ dài: “Dừng nhìn tao như vậy, kì thật so với con đàn bà này tao thấy thích mày hơn, nhưng thật đáng tiếc, chúng ta phải nói lời vĩnh biệt ở đây thôi.”

Tô Tuyền than nhẹ một tiếng, tựa hồ có chút không đành lòng quay đầu đi chỗ khác.

Phối hợp với lời của người phương Tây, tên bắt cóc kèm Ngao Tiềm thả tay lui ra sau vài bước, nâng súng vững vàng đặt trên huyết thái dương của đối phương. Mưa to bơm bơm nện xuống, mặt đất đã tràn ngập những hồ nước đọng.

Ngao Tiềm nghĩ nghĩ, ngửa đầu thờ dài một tiếng, cười, đột ngột mở miệng nói một câu không liên quan: “Tôi có bạn bè.”

“Hửm?” Người phương Tây nghi hoặc đáp một tiếng: “Đương nhiên, tao cũng có không ít anh em tốt. Mong cho bạn bè mày sớm nhất được xác....Câu đó nói thế nào nhỉ? Đúng rồi, chúc mày có thể sớm ngày xuống mồ vì an.”

“Anh giết tôi không được.” Ngao Tiềm cười, mưa gió cuộn cuộn nổi lên hương vị lạnh lẽo. Mưa chảy dài trên khuôn mặt của Ngao Tiềm, đọng lại ở cằm rồi nhỏ xuống: “Tôi sẽ không chết.”

“Tao rất thích sự tự tin của mày, càng thích sự hài hước của mày hơn.” Người phương Tây cười cười, nâng súng, tên còn lại gật gật đầu, ngón tay gỡ chốt an toàn.

“Âm phủ không chịu nhận tôi, tôi sẽ không chết.” Ngao Tiềm cũng cười cười, sắc mặt đã trắng như tờ giấy.

Vừa dứt lời trong nháy mắt, mưa rền gió dữ bỗng nhiên gào thét, hạt mưa nặng nề đập vào trong mắt, trên mặt, trên người. Bọn bắt cóc nâng súng, mắt cay xè, giật mình, phản xạ có điều kiện mà bóp cò súng. Cùng lúc với tiếng của nòng giảm thanh là tiếng nước, tiếng gió, tiếng kêu, cùng với... Một tiếng minh cao vút từ bầu trời. . .

Cả quá trình chỉ có tên kèm sau lưng Tô Tuyền thấy rõ, vì để không ảnh hưởng việc thủ tiêu, bọn họ đứng xa hơn một chút, vị trí cùng phương hướng vừa lúc tránh được khu vực nổi bão. Chỉ thấy trong nháy mắt mưa gió trở nên tàn bạo, Ngao Tiềm nhận cơ hội lách người tránh né, đồng thời một cái lồng nước như vỏ trứng bao lấy toàn thân hắn.

Bọn bắt cóc nổ súng, viên đạn xuyên qua lồng nước rồi ghim vào thân thể Ngao Tiềm, nhưng tốc độ đã giảm cường lực yếu đi và quỹ đạo đã bị lệch, chỉ bắn vào cánh tay trái, viên đạn đi không sâu, thậm chí còn lộ một nửa ở ngoài.

Lại tiếp theo một con chim khổng lồ từ trên trời lao xuống, một móng vuốt cấu xé bả vai kẻ nổ súng, tiếng hét thảm gào lên, súng lục rơi trên mặt đất, hán ôm vai lao đảo lui bước, máu đỏ không ngừng phún ra từ kẽ tay.

Đây là có chuyện gì?! Đóng phim?!

Tên bắt cóc kèm Tô Tuyền sững sốt, nghe thấy tiếng kêu thảm của đồng bọn mới sực tỉnh, cuống quýt nâng súng nhắm vào con chim to trước người Ngao Tiềm.

Tô Tuyền cũng sững sốt, nhưng nhìn tình hình phán đoán được ngay hiện tại phe ta có lợi, chim khổng lồ thần bí là bạn không phải địch, vì thế chớp thời cơ nâng khuỷu tay thọt thật mạnh vào tên đứng sau lưng, thừa dịp đối phương kêu lên đau đớn, túm lấy đầu hắn, cho một cú quật ngược qua vai, hung hăng nện xuống mặt đất, bóp cổ tay đối phương, cướp lấy súng.

Có tiếng động cơ gầm rú từ xa vang đến, Tô Tuyền chỉ vừa cầm súng lau nước mưa trên mặt, chưa kịp đứng lên nói cái gì, phía sau đã đồn dập truyền đến tiếng kêu: “Anh Ngao!!”

Anh Ngao?!

Tô Tuyền phản xạ nhìn về Ngao Tiềm đang ngồi trên đất cúi đầu ôm cánh tay.

Tiếp theo thanh âm đó tựa hồ tức giận, hét một tiếng: “Khôn kiếp! Đứng lên!”

Đứng lên?! Đứng lên cái gì?!

Ngay sau đó ba tên khủng bố cùng Tô Tuyền kinh hồn táng đảm.

Mặt đất đột nhiên chấn động, cơ hồ làm người ta không đứng vững nổi. Một đồng đất vuron lên cao với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được, thân thể màu vàng to lớn nhanh chóng thành hình, vùng vẫy thoát khỏi mặt đất lầy lội, có mấy con tượng đất quanh Ngao Tiềm che chắn cho hắn, những con tượng đất còn lại cùng nhau xoay cái đầu không có ngũ quan chuyển về hướng những kẻ khác ngoài chim không lồ cùng Ngao Tiềm.

Cảnh tượng biến hóa kì lạ mà im lặng, Tô Tuyền mắt chữ A mồm chữ O, súng rút cũng không phát hiện — Đây là cái gì?!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trường Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Cúng bái đi

Đường Cần cứ như mơ mà trần trối nhìn em gái từ ghế phó lái bước xuống xe, chân vừa chạm đất là thân hình nhanh chóng vuron lên cao, một cái đuôi rắn dài chừng 2 mét xuất hiện, nâng người nhấc lên một đoạn.

Theo một tiếng thét, mặt đất bắt đầu rung chuyển, tiếp theo một đám tượng đất lù lù ngoi lên gây dựa dưới làn mưa to như những con rối, che chắn trước mặt Ngao Tiềm.

Đây là cái gì?!

Đường Cần đỡ đầu nhìn đám tượng đất vốn đang im lìm lại đột nhiên xông lên, quyền cước thi nhau đồ ập vào hướng bọn bắt cóc, hai tên có súng cuống quýt bắn trả nhưng hoàn toàn vô dụng, viên đạn bắn vào những thân thể màu vàng kia xong là hết động tĩnh, chẳng khác nào bắn vào một cục đất bình thường, tên bị tước súng chỉ có thể dùng tay chân chơi trò nã(*) với cả quân đoàn tượng đất, hai ba cú là đã bầm dập mặt mũi.

Em gái trườn đuôi rắn nhanh chóng tới giữa trận hỗn loạn, vung đuôi, “rầm” một tiếng đập gãy thân cây nhẹ nhàng như bẻ một que diêm, khoát tay, càng ngày càng có nhiều tượng đất trời lên không ngừng nghỉ... Đường Cần thậm chí còn phát hiện mấy con mới xuất hiện có ngũ quan tựa hồ rất giống anh em Nghê Nhân.

Dương Nghiễn châm điều thuốc tã tã dựa vào cửa xe, không có ý gia nhập chiến cuộc...Hỗn loạn như vậy, hắn có muốn tham gia cũng không có chỗ chen chân.

Nhưng cứ một chốc thì người này lại thường thường chỉ đạo một hai câu linh tinh, chẳng hạn như “Tên gầy muốn bắn xxx” “Tên nước ngoài hết đạn, đang giương lên ra oai kiếm đường trốn kia.”, nhìn biểu tình kinh hoàng của bọn bắt cóc khi quay sang đây, hiển nhiên đều bị lật tẩy chính xác.

Đường Cần có chút cẩn thận quay đầu, phát hiện trên trán Dương Nghiễn không biết từ lúc nào vạch ra một cái rãnh màu máu...

Dương Nghiễn tựa hồ nhận ra, nghiêng đầu liếc Đường Cần một cái, vệt thẳng trên trán chợt lóe qua hồng quang, Đường Cần nhất thời có cảm giác bị lột trần truồng rồi ném ra ngoài ánh sáng...Má ơi đây nhất định không phải hiệu ứng trang điểm. Má ơi đây tuyệt đối là siêu năng lực!!!

...

Dưới cảnh tượng thần quái rung động, Phong Tiểu Tiểu đánh vài cái mới phát hiện Ngao Tiềm ôm là cánh tay trái chứ không phải ngực như tưởng tượng, nếu người không có việc gì, đương là cuốn đuôi rắn tha người trở về, đặt ở ghế sau ô tô mới biến lại thành đuôi người, cảm rầm Dương Nghiễn: ” Sớm nhìn ra anh Ngao không có việc gì sao không nói em tiếng?!”

Trách không được thẳng nhai này trần định như vậy, thì ra là biết mà không báo.

Tô Tuyền thừa dịp hỗn loạn đã chạy tới, để ba tên bắt cóc cho đám tượng đất tiếp đón. Bản thân sắc mặt không ngừng biến hóa nghe Dương Nghiễn trả lời: “Em đi nhanh quá không kịp nói.”

Tinh Vệ cũng vọt trở về, thân tỏa ra hồng quang, dưới ánh mắt trần trối của Đường Cần biến thành em gái Y Y ngượng ngùng...Cô đỡ hơn Phong Tiểu Tiểu, biến thân được vài lần là phát hiện ra mình có thể mang quần áo cũng biến luôn, cho nên bây giờ biến về thân người không chút áp lực. Phong Tiểu Tiểu vẫn còn bị rách quần lót, theo Lí Trường đoán, đây là do bản chất biến ảo của Tinh Vệ mà không phải do huyết mạch truyền thừa, nói đơn giản là huyết thống nhân loại không thay đổi, còn trạng thái Tinh Vệ cũng chỉ là thủ thuật như ba mươi sáu phép biến hình.

Mà Nữ Oa biến thân là do huyết mạch thức tỉnh. Chủng tộc không phải là nhân loại, trạng thái thân rắn giống như là sự bùng nổ tiểu vũ trụ sau khi mở ra hình thái huyết thống ấy.

Điều đầu tiên Y Y làm sau khi biến về hình người là ra cốp xe tìm bông băng thuốc đỏ... Cô tìm được cái rầm ấy, mọi người đều không thích gây chuyện thị phi, ai sẽ chuẩn bị trên xe mấy thứ đó?! Vì thế cô gái nhỏ sau khi bối rối là sùng sốt, lập tức “lộp bộp” rơi nước mắt.

Đường Cần cùng Tô Tuyền hết cả kính này tới cả kính khác, hù dọa này đến hù dọa khác, trường hợp không thể giải thích nhiều lắm đã chết máy.

“Được rồi, chỉ chút vết thương nhỏ như vậy, xem em bị dọa cỡ nào kìa.” Phong Tiểu Tiểu ngồi xuống thuận tay hốt nắm bùn nhán lên miệng vết thương của Ngao Tiềm, ánh sáng tỏa ra từ lòng bàn tay, trong chốc lát sau bùn biến mất, miệng vết thương cũng không còn, viên đạn thì bị đẩy ra, Phong Tiểu Tiểu cầm lên vứt bỏ: “Anh Ngao thực uy vũ, khả năng điều khiển nước ngày càng cao siêu.” Đây là lời khen thật lòng, nếu bản thân Ngao Tiềm không có chút bản lĩnh, mình cùng Dương Nghiễn chạy đến cũng chỉ có thể thấy xác chết... Đương nhiên, cho dù xong chuyện cũng có thể sống lại.

Ngao Tiềm nâng khuôn mặt trắng bệch cười cười, có chút hương vị mỉa mai ồm ồm: “Linh khí tiêu hao khá nhiều, lúc trước ở sân bay một lần, tuy rằng đã ngừng từ lúc bị trời nhưng trận mưa vừa rồi so với ở sân bay cũng không kém bao nhiêu, lại thêm một lớp phòng hộ kia...”

“Về nói Y Y nấu thuốc bổ cho anh.” Phong Tiểu Tiểu an ủi vỗ vỗ Ngao Tiềm.

Tô Tuyền rút cuộc mang chút kính hải mở miệng: “Mưa ở sân bay là anh làm?”

Ngao Tiềm chỉ cười cười, thái độ đã nói lên tất cả...

Nhìn sự đối lập giữa bọn bắt cóc cùng đám Ngao Tiềm bên này, Tô Tuyền mới hiểu được vì sao lúc trước Ngao Tiềm vẫn có thể thông dong như thế, bởi vì trong mắt hắn, những tên như vậy không đáng kể chút nào. Với đại đa số người thường câu chuyện bị đám khủng bố bắt cóc dường như là truyền thuyết, nhưng trong mắt những người này chỉ là trò chơi con nít.

Bọn họ có thể biến thân, có thể thao túng mưa gió đất đá, thế giới của những người này còn thần kì hơn thế giới của bản thân.

...

Mây thu mưa ngừng... Hình như có gì đó là lạ lẫn vào kịch bản... Chỉ chốc lát sau, bọn bắt cóc hết đạn, tuy rằng thân thủ cũng coi như nhanh nhẹn, nhưng dưới sự vây công của đoàn tượng đất, bọn họ ngay cả chen ra vòng vây cũng không lọt chứ đừng nói gì chạy trốn. Chỉ có thể chật vật ôm đầu chịu đánh, không bao lâu đã bị tượng đất bao phủ.

Tô Tuyền cảm như hén, nhân sĩ giang hồ như Đường Cần chỉ có thể dùng “...” để biểu đạt nội tâm rối rắm phức tạp của mình.

Sau khi cục diện được khống chế, Phong Tiểu Tiểu nhìn ba người, khó xử: “Làm gì với mấy người này bây giờ?”

Giết? Minh là công dân lương thiện, tuy rằng sau 20 tuổi đột nhiên biến thái, nhưng thành linh phải phá bỏ điểm mấu chốt vẫn khó có thể nhận.

Không Giết?! Thả ra đi là cái tai họa, không chừng bí mật của mình cũng bị lộ ra ngoài ánh sáng...

Dương Nghiễn gỡ điều thuốc ngậm lại: “Mang đến phố Thành Hoàng nốt vài ngày, sống hay chết cứ xem âm đức báo ứng của bọn họ.” đây là cách nói hơi bị uyên chuyên, kì thật trong lòng mấy người đều biết, với thuộc tính của ba người này, ở phố Thành Hoàng vài ngày không chết cũng thành ngu si, không chừng ba bốn bữa sau muốn tìm chút cặn của ba hồn bảy vía cũng không còn.

Tô Tuyền há miệng thờ dốt, muốn nói cái gì lại nhẹn xuống, còn ngoan hơn Y Y hồi vừa đi làm vài phần. Đường Cần im lặng nãy giờ, rốt cuộc ý vào phần tình cảm ở chung lâu ngày mở miệng: “Phố Thành Hoàng là ý gì?”

Hắn chủ yếu muốn nói 3 tên này đều thuộc loại nhân vật nguy hiểm, nếu mấy người Phong Tiểu Tiểu không thể xuống tay, vậy thì kẻ từng lấy qua vài mạng như hắn không chút áp lực.

Dương Nghiễn nhìn hắn: “Nơi Thành Hoàng quản lí, trừng ác dương thiện, qui đối dưới tay ba ngàn, phạm là ác nhân sẽ bị cắn nuốt ba hồn bảy vía.”

“...” Đường Cần cảm thấy mình như đang nghe chuyện cổ tích, một cánh cửa thần kì còn hơn cả giang hồ đang mở ra trước mắt hắn: “...Các người tựa hồ không phải người thường, không biết là...”

Phong Tiểu Tiểu cười tủm tỉm đáp: “Cúng bái đi, bọn này là thần tiên nha ~”

“...”

Ba tên khủng bố, một tên bị nhét sau cốp xe, một tên nhét chỗ để nệm ngồi ở ghế sau, thêm Ngao Tiềm, Tô Tuyền cùng Đường Cần, Tinh Vệ như trước biến thân chìm đi đường hàng không... Cái xe của Dương Nghiễn nhét đầy người hướng phố Thành Hoàng mà bon bon chạy.

Trên đường, Phong Tiểu Tiểu vất vất quần áo sũng nước, cũng không nhìn mấy người đằng sau mà bắt đầu hỏi tình báo: “Anh Hai đọc ra cái gì không?”

Dưới sự buồn bực của đám Đường Cần, Dương Nghiễn cũng không quay đầu thuận miệng đáp: “Rắn Đuôi Chuông cùng Điện Thập Tự... hình như đều là tổ chức khủng bố quốc tế nổi tiếng. Tô Tuyền này là người của Điện Thập Tự, am hiểu trộm cắp, cấp trên gọi là Wells, lần này nghe lệnh cấp trên cũng là boss cuối đi ăn trộm cái bình kia, vì vấn đề quyền hạn nên cô ta cũng không biết tình huống cụ thể. Rắn Đuôi Chuông là lính đánh thuê, đến cướp không phải vì bản thân cái bình mà được một Hoa kiều xã hội đen ủy thác... Còn mấy tên Châu Á khác là thành viên băng đảng, từng có nợ nần với Điện Thập Tự, không quan tâm tới cái bình, nhưng vì Điện Thập Tự mới đến cướp nó.”

Người Phương Tây cùng Tô Tuyền trừng mắt như muốn lòi ra ngoài, Phong Tiểu Tiểu lo lắng tiếp tục hỏi: “Nói như vậy chúng ta chỉ cần chú ý Điện Thập Tự là được?”

“Là ý này.” Dương Nghiễn bình tĩnh vô cùng: “Tuy rằng không biết là bạn hay địch, nhưng nếu cảm thấy hứng thú với cái bình thì nhất định sẽ biết cái gì đó...Trụ sở của Điện Thập Tự ở Mỹ, chuyên tuyển những kẻ có tài năng nhưng thích khiêu chiến pháp luật.”

Tô Tuyền nhin không được mở miệng: “Làm sao anh biết những điều này?” ngừng một chút lại hỏi: “Các người muốn làm gì Điện Thập Tự? Cái bình kia rốt cuộc có bí mật gì?”

Phong Tiểu Tiểu quay đầu cười cười: “Thông Thiên Nhân của anh Hai cái gì mà không đọc được?” Đối với mấy vấn đề sau cũng không trả lời.

Đường Cần đột nhiên nhớ tới cái trán đã khôi phục tron bóng của Dương Nghiễn...Đó là Thông Thiên Nhân?!

Đúng lúc này, di động vang lên, Đường Cần có chút rối rắm nhận cuộc gọi, đầu dây bên kia là tiếng Triển Hiên: “Đề hai người kia chạy mất, bên chú không sao chứ?”

“...Không sao.” Đường Cần hỗn loạn không biết nói gì mới tốt.

Triển Hiên như thờ phào: “Không sao là được...Được rồi, chú mau khuyên bọn họ về đi, một đám người bình thường lại đi tí thí cùng phần tử khủng bố là không muốn sống nữa chắc, đừng có mà kéo luôn bản thân vào đấy.”

“...” Đường Cần lại rối rắm: “Bọn họ đã bắt được người.”

“Ồ, bắt được là tốt rồi, như vậy...Cái gì?!” Âm thanh ở đầu dây bên kia đang nói nửa chừng biến thành kêu lên sợ hãi: “Chú nói hai người kia bắt được phần tử khủng bố?!”

“...” Đúng là bắt được, hơn nữa quá trình vô cùng...

Đường Cần lệ rơi đầy mặt trước nụ cười tủm tỉm của Phong Tiểu Tiểu: “Anh Triển đừng nói nữa, anh không hiểu đâu...”

(*) NP: Một nữ N nam hoặc là một nam N nữ (N Person), đây là thuật ngữ thường dùng trong truyện ngôn tình thể loại “nhiều người yêu một người rồi kết quả tất cả về một nhà” ấy. Đây cũng là từ được dùng cho vụ abc trên giường với nhiều người

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Quả báo

Một đường trở về phố Thành Hoàng, mãi đến khi xe dừng ở cửa sau sông bạc nhà Thành Hoàng, Đường Cần vẫn có cảm giác không thể tin được.

Sau đó mấy người Phong Tiểu Tiểu xuống xe rồi chào hỏi thật nhiệt tình với không khí, chưa đợi Đường Cần tỏ vẻ nghi hoặc, khoảng không trước mắt bắt đầu trở nên vụn vụn, một người phụ nữ lạnh lùng khá quen mặt xuất hiện.

“...” Chẳng lẽ quanh mình không có ai là người bình thường cả sao.

“Hai bên cũng biết nhau rồi, nhưng vẫn giới thiệu lại lần nữa.” Phong Tiểu Tiểu cười tủm tỉm chỉ hướng tiểu Hắc: “Chị gái này là Hắc Vô Thường, chuyên câu hồn, chồng chị ấy ngoài làm ông chủ sông bài còn kiêm luôn chức Thành Hoàng của khu này.”

“...” Đường Cần thống khổ ôm đầu, hẳn cảm thấy thế giới quan của mình đã hoàn toàn tan vỡ.

Tiểu Hắc lãnh đạm gật đầu, liếc mắt đến: “Đều là ác nghiệt quần thân, cô không kiêng dè danh xưng của bọn chị trước mặt họ, có phải chứng minh chị có thể tùy ý câu hồn xử lí?”

“Tiểu Đường thì thôi, em đặt Vong Ưu tán ở chỗ Thái Thượng Lão Quân rồi, cho anh ta uống là được.” Phong Tiểu Tiểu chỉ những người khác trong xe: “Ba người đàn ông kia là xã hội đen quốc tế cùng lính đánh thuê, cô gái kia cũng không phải cái gì thiện lương...Bọn em đều là người hiền lành, không giết người, cho nên mang đến đây xem thế nào, nếu bị ác quỷ nuốt thì là do báo ứng của họ, không liên quan đến ai.”

Tiểu Hắc bị câu “người hiền lành” ghé tòm: “Mấy cô làm như vậy có khác gì bịt tai trộm chuông? Lại nói phố Thành Hoàng này cũng không phải đại lí ve chai...”

Tô Tuyền cùng mấy phần tử khủng bố tỉnh lại từ hàng loạt các sự kiện khiếp sợ, nghe thấy cuộc đối thoại khó tin này hét chói tai: “Bọn mày rốt cuộc là ai?! Đừng tưởng rằng tao sẽ tin tưởng cái gì thần tiên quỷ quái, đây là âm mưu phải không?! Nhất định là công nghệ cao!”

Phong Tiểu Tiểu cũng lười giải thích, búng ngón tay tháo ra mấy vòng khóa bùa: “Phiền toái chị, tiểu Hắc.”

Còn chưa kịp cao hứng vì được thả ra, ngay sau đó tứ chi nặng nề tê liệt như mất đi cảm giác, đám người hít một hơi lạnh. Vừa ngẩng đầu đã thấy người tên tiểu Hắc kia đưa bàn tay về phía họ, sau đó mấy ngón tay khép lại. Đường như tím cái gì đó giật phất ra.....Đám người Tô Tuyên kinh hãi phát hiện mình không thể tự chủ bị kéo về phía đối phương.

“Đừng sợ, là công nghệ cao thôi.” túm túm xiềng xích do âm khí tạo thành, tiểu Hắc thực không chân thành mặt lạnh như tiền giải thích.

“!#@#%\$@.....”

Công nghệ cao cái trứng chim nhà cô! Loại hiện tượng siêu nhiên này mà cũng dám dùng công nghệ cao để giải thích, không biết ngượng à!!

Đường Cần mất khả năng ngôn ngữ, trơ mắt nhìn mọi thứ diễn ra không biết nên phản ứng kiểu gì. Dương Nghiễn liếc qua lại như nhớ tới điều gì đó, mở miệng gọi tiểu Hắc: “Đứng rồi, hai cái sinh phách kia...”

Tiểu Hắc dừng lại, xoay người nghi hoặc: “Tìm được chủ nhân?”

“Ừm, vừa này đọc được trí nhớ trên người cô ta.” Dương Nghiễn gật gù đầu, chỉ chỉ Tô Tuyên nói: “Người đánh mất sinh phách là người yêu em họ của Đường Cần – Chu Hân. Vì cô ta lưng đeo ác nghiệt, lại hai lần vào phổ Thành Hoàng trộm bình gốm nên mới phải mất hai cái sinh phách, vì vậy cơ thể mới suy yếu không lí do... Vốn Phong Tiểu Tiểu lần đó đến bệnh viện có cơ may trả về được, nhưng vừa lúc ở cầu thang phát sinh xung đột với Tô Tuyên này, đối phương còn tưởng tiểu Đường là tên háo sắc muốn dạy dỗ cho hắn một bài học. Cô tình nguyện vào hai người rồi tiện tay chộp đi ví tiền của cậu ta, còn một chân đạp bệ ngọc bài bị rơi ra từ túi của Phong Tiểu Tiểu...” Vì thế như vậy như thế, chuyện sau đó mọi người đều hiểu được.

Tiểu Hắc gật đầu: “Ý là hồn phi phách tán? Xem ra là báo ứng, cô ta làm nhiều việc ác, bị bạn bè hủy đi đường sống cũng bình thường.” Rồi sau đó thận trọng nói lời cảm ơn: “Phiền toái mấy chú, chị về nói cho lão ở nhà.”

Tô Tuyên bị trối nghe được tin tức, cho ra cái kết luận không thể tin, lắp bắp hỏi: “Có ý gì?! các người nói tôi đạp vỡ cái ngọc bài gì? Đường sống của tiểu Hân? Có ý gì? Tôi không tin, các người đều là lừa đảo, đồ lừa đảo!!!!”

Đường Cần im lặng nhìn Tô Tuyên cùng ba tên khủng bố bị lôi đi, có mấy người chơi bài trong trung tâm nghe thấy tiếng gào thét của Tô Tuyên, nhô đầu ra: “Có chuyện gì vậy? Ai thua tiền thảm như vậy?! Không phải bị chơi gian lận đó chứ?”

“Không có gì, trung tâm uy tín không chơi gian lận, các bác các cô tiếp tục chơi.” Phong Tiểu Tiểu hòa khí giúp đỡ bác bỏ tin đồn.

Vụ xử lí mấy nhân vật khó xoi xong, Ngao Tiềm tò mò muốn về tiệm thú cưng, mấy người Phong Tiểu Tiểu đương nhiên là kéo Đường Cần đi cùng, trước khi Vong Ưu tán đến, cô thật không dám để vị truyền nhân Đường Môn này đi loang quanh khắp nơi, lỡ như không nhận được là hé ra cái gì, cho dù không bị bắt vào bệnh viện tâm thần thì mấy người bọn họ cũng gặp không ít phiền toái.

Tiệm thú cưng của Ngao Tiềm có chỗ đậu chuyên dụng cho Y Y, khi mọi người đến thì cô gái nhỏ đã biến về hình người đang vắt vẻo cần cù quét dọn, nghe tiếng mở cửa, quay đầu thấy Ngao Tiềm, người sau vừa định cảm ơn vài câu, Y Y cô nương cũng đã “hừ” một tiếng quay phắt lại.

“...” Ngao Tiềm có chút xấu hổ thả tay, bất đắc dĩ cười cười: “Xem ra tôi gây chuyện làm Y Y mất hứng.”

“Con gái mà, có đặc quyền cố tình gây sự.” Phong Tiểu Tiểu vỗ vỗ vai Ngao Tiềm tỏ vẻ đồng tình.

“Y Y còn đồ, em thì ngàn vạn lần đừng nên gây sự.” Dương Nghiễn không chút để ý xen mồm: “con bé nổi bão thì nhiều lắm là ném đá vào bồn tắm nhà người ta, hoặc là bay lên trời lượn vài vòng, em mà bão nổi một cái là trời sụp đất nứt.”

“Em nào có may mắn như anh Ngao, không có pháp khí support căn bản không có nổi lực phá hoại như vậy.” Phong Tiểu Tiểu sờ sờ cái mũi.

Trên đường đi, Đường Cần suy nghĩ rất nhiều, lúc trước không biết vì sao bị Dương Nghiễn đọc tâm, chim khổng lồ bay vào cửa biến thành Y Y, con chó mình dắt đi dạo bên ngoài thì cò mà bên trong mảnh thú một mình đầu bọn mồm tui... Lại hôm nay tận mắt nhìn thấy đủ loại khó tin, dù Đường Cần có muốn bịt mắt bịt tai thế nào thì chuyện hôm nay cũng không phải ngó lơ là xong.

Thần tiên tồn tại hay không tồn tại?

Mệnh đề này quá mức mờ ảo, theo lí trí mà nói thì Đường Cần không muốn chấp nhận, nhưng theo góc độ sự thật thì hắn có tin hay không cũng không quan trọng nữa, bởi vì nó đã xảy ra trước mắt.

Lại đổi một góc độ đến xem, trong xã hội chẳng phải có lắm người không tin vào võ công nội công sao, nhưng bản thân một người giang hồ rõ ràng đang đứng ở đây còn gì.

Suy nghĩ hỗn loạn hồi lâu, Đường Cần rút cuộc nuốt nước bọt, ra tiếng: “Các người... Rốt cuộc là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Hết hàng

Sau khi được nghe đám quái nhân kia giải thích, Đường Cần đại khái hiểu được chuyện gì xảy ra. Vốn có không tin đi nữa thì dưới sự quyết đoán của Phong Tiểu Tiểu cho vị này thoa Ngưu lệ có trộn máu của mình xong, đối với đây đường Ngưu Qui Xà thần, Đường Cần quả thật không thể không thừa nhận mình chưa bao giờ hiểu hết nổi cái thể giới hồ hàng này.

“Điểm tâm nhỏ lại đến chơi?” Một đám ác quỷ nhiệt tình chào hỏi Đường Cần.

“...” Yên lặng chuyển đầu đi nơi khác, Đường Cần đột nhiên thật không muốn đi tìm hiểu cái ý nghĩa sâu xa của cụm từ ”điểm tâm nhỏ” bọn họ gọi là gì.

Vấn đề là bất chấp hần có cần hiểu hay không, trong phòng còn có mấy kẻ bại hoại khác, Phong Tiểu Tiểu vui vẻ, chia chia vào cổ tay Đường Cần cảnh cáo: “Người này là bạn không thể ăn, lại nói tiểu Bạch cũng thích tay nghề của anh ta.Tiểu Hắc vừa mới kiếm được ba kẻ ác, nhanh chân có khi được chia cho hai miếng.”

Vì thế mấy ác quỷ hồ biến, chỉ còn vài tên khá rụt rè tiếp tục lải nhải với mấy người, hoặc là đi trêu chọc chó mèo trong tiệm một chút, bị chó cò sủa đuổi đi, tiếp theo con sau được chúng thú kính ngưỡng, còn con trước lại nấp ở góc tường tội nghiệp chờ đến cơ hội tiếp theo...

Đường Cần nhìn cả nhà đầy quỷ quái, thật sự tuyệt vọng.

Con rắn nhỏ trên cổ tay mình hóa ra là một con yêu tinh?! Thế giới này quá điên cuồng! Còn cô em nhân viên cửa hàng hay ngại ngùng biết biến thân kia lại là Tinh Vệ?! Thế giới này không thể tin được! Dương Nghiễn là Nhị Lang Thần, chó cò cùng chim sẻ bên người là Hao Thiên Khuyển và Phác Thiên Ưng?! Thế giới này tận thế rồi!

Còn có tên chuyên gia làm người khác phát điên kia, Phong Tiểu Tiểu, vậy mà cũng làm được Nữ Oa, Nữ Oa!

So sánh trình độ giữa hai bên, thân là một đệ tử giang hồ nhỏ nhoi với cái thân phận sát thủ làm thêm, Đường Cần cảm thấy mình thật sự là yếu muốn chết. Vốn đang nghĩ giao tình với nhà họ Khương đã là con át chủ bài của đám người, bây giờ nhìn qua nhà họ Khương tính cái trứng chim...

“Anh?”

Trong lúc yên lặng học máu, một thanh âm quen thuộc truyền đến, quay đầu nhìn, hóa ra thằng em họ, đang cầm trong tay túi đựng cá, có lẽ vừa đi chợ về.

“Sao anh lại ở trong tiệm bác sĩ Ngao?” Cậu em họ gật gật đầu với mấy người Phong Tiểu Tiểu, nghi hoặc tiến vào hỏi.

Oa oa oa người thân đây rồi... Đường Cần hai mắt rung rung cảm động nhìn thằng em: “Anh...đến ngồi chơi.” Cũng không thể nói mình ở đây bởi đáp tình cảm với quỷ hồn được chứ.

“Ồ, Vậy lát nữa qua nhà ăn cơm đi, hôm nay mẹ làm cá.” Nói xong quơ quơ cái túi trên tay.

Đường Cần yên lặng nhìn đám quỷ chọc chọc vào mặt thằng em họ vẫn không biết gì. Chân chính giác ngộ ra ý nghĩa của câu nói ”không biết là hạnh phúc”

“Em họ của điểm tâm nhỏ là người tốt này.” Một con quỷ hưng phấn kết luận: “Thật không ngờ linh hồn này sạch sẽ như vậy, vốn đang nghĩ hần cũng giết người.”

“...” Linh hồn dơ bẩn như thế này thật là xin lỗi mọi người....Kẻ giết người Đường Cần không nói gì.

Lúc này ngoài cửa truyền đến âm thanh, Khương Lễ ôm hai túi rau dưa vào hỏi: “Ông chủ, mấy cái này để ở đây?” Nói xong nhìn thấy Phong Tiểu Tiểu, hưng phấn gọi: “Tiểu Tiểu, cậu ở đây sao? Tối nay cùng nhau ăn cơm nhé!”

Ánh mắt đã được ngư lệ mờ, lúc này Đường Cần thật hít một hơi lạnh, bị huyết sắc ngút trời sau lưng Khương Lễ dọa tới mức chạy lùi đến góc tường, sau đó quay đầu lại. Đám quỷ vốn còn nhân nhả ban này cũng hét lên thê lương mà chạy bạt mạng, trong bán kính 3 mét lấy Khương Lễ làm trung tâm không có một mống.

“Làm sao vậy?” Cậu em họ khó hiểu nhìn Đường Cần, Đường Cần ngậm miệng cắn răng, liều mạng lắc đầu.

Phong Tiểu Tiểu ngăn người, lúc này tựa hồ cũng kinh ngạc khi nhìn thấy Khương Lễ, sau đó cười: “Sao cậu lại tới đây?”

“Chiều nay ông chủ đem tài liệu đến bệnh viện làm việc, sau đó tan tầm thuận tiện để mình giúp mang thức ăn về.” Khương Lễ ngoan ngoãn trả lời, còn một bộ dáng sinh viên thực tập thuần khiết.

Cấp dưới trong nước này là vậy đấy, không chỉ làm việc trong giờ hành chính thôi mà còn phải tạo mối quan hệ tốt với sếp nữa. Lấy công làm tư là hiện

tượng phổ biến không khó thấy.

Cậu em họ vui mừng gật gật đầu: “Tiểu Khương rất chăm chỉ, thời gian này ít nhiều nhờ cậu ấy chạy tới chạy lui.”

Tán gẫu vài câu, Phong Tiểu Tiểu hẹn lát nữa cùng ăn cơm, Khương Lễ cảm thấy mĩ mãn ôm túi cùng cấp trên bước đi. Nhìn tiểu nam sinh ngượng ngùng đi tới đầu bọn quí né tới đây, Đường Cần nửa ngày sau mới phục hồi tinh thần: “Tiểu, tiểu Khương rất cuộc...”

“A, Tiểu Khương là Xi Vu, lệ khí có chút nặng, qui thần bình thường ở trước mặt cậu ấy khá áp lực, nhìn quen là được.” Phong Tiểu Tiểu cười hì hì giải thích.

Xi Vu...

Đường Cần trầm mặc, sau đó lệ tuôn — Bên người hần thật sự không có nổi một người bình thường sao?!

Trước mặt sự thật cùng đã kích, thừa nhận mấy chuyện hoang đường hóa ra cũng không quá khó khăn như Đường Cần tưởng tượng. Sau đó không lâu, mấy người Tô Tuyên bị nuốt hồn phách xong được đưa tới, ba nam một nữ đều một bộ ngu si, đầu óc hỗn độn nửa sống nửa chết.

“Bị nuốt mấy cái sinh phách, ba hồn không đựng. Lại nuốt hơn thì mấy con quí này biến thành tạo âm nghiệt mắt, chị thấy cỡ này là được rồi nên đưa tới cho mấy đứa.” Tiểu Hắc túm xiềng xích âm khí trong tay, bốn người bị kéo đến trước mặt mấy người Phong Tiểu Tiểu.

“Em gái này đưa đến chỗ cô em dâu nhà Đường Cần, nhưng ba người còn lại...” Phong Tiểu Tiểu có chút khó xử.

Dương Nghiễn dụi tàn thuốc, đứng dậy nói: “Những người này vốn dự tính ngày mai móc nối lại ở đầu đó, chúng ta nhân đó lấy lại cái bình, thuận tiện đưa 3 tên này cho tụi kia xử lí là được rồi.”

Tiểu Hắc gật đầu: “Vậy phiền toái mấy đứa.”

Đường Cần buồn bực: “Đừng có mà nói em dâu em dâu được không, các người cũng không phải không biết lai lịch của người phụ nữ kia...” Nói xong dừng một chút, nhớ đến mình vội hỏi thêm “Đúng rồi, nãy các người nói cho tôi ăn Vong Ưu tán?”

Sau khi nhìn thấy kết cục của mấy người Tô Tuyên, Đường Cần phát hiện có thể ăn được Vong Ưu tán cũng là một loại hạnh phúc, vừa này hần đã nghe công dụng cùng tiền lệ thành công của loại thuốc này — Em trai tóc đỏ, đối với tương lai sau khi bị tẩy não, hần tràn ngập hi vọng...

Không được, phải có khí tiết! Vui sướng khát khao như vậy là không đúng, hần hần phải nên bắt khuất một chút mới phù hợp với tâm tình của một người đàn ông khi bị khống chế vận mệnh.

“Cũng đúng, xem xem Vong Ưu tán khi nào thì có hàng?” Dương Nghiễn ngẫm lại nói với Phong Tiểu Tiểu.

Phong Tiểu Tiểu đáp một tiếng, lấy laptop Ngao Tiềm để trên bàn lên mạng, gõ vài cái bàn phím, trước xem nội dung, không giao hàng, lại nhìn tình hình hàng hóa, sững sờ: “...Vong Ưu tán hết hàng?”

“WTF?!” Một cục đá dăng lên ngàn tầng sóng, Đường Cần thiếu khí tiết là người đầu tiên nhảy dựng: “Sao lại hết hàng?!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 117: Thỏa hiệp

Đúng vậy, sao tự nhiên lại hết hàng?!

Đường Cần biết, sở dĩ đám người Phong Tiểu Tiểu không chút nào cổ kị trước mặt hần, thậm chí giải thích tất cả các nghi hoặc, ngoài lí do có tâm với bạn bè ra thì quan trọng nhất là vì có điều kiện tiên quyết: Vong Ưu tán.

Chính là vì có sự tồn tại của thứ này cho nên bọn họ mới rộng rãi đến khó tin, không cần che che dấu dấu khiến hần trước khi quên hết được thoải mái giải tỏa một phen... Giờ thì vui rồi, hần rất thoải mái và mấy người còn lại thì buồn bực.

“Vi nguyên liệu không đủ nên không thể chế tạo Vong Ưu tán.” Thái Thượng Lão Quân không online, cho nên lúc này Phong Tiểu Tiểu mới đặt trước mà không gọi người gọi qua luôn. Cần thận nhìn thông báo vừa được đăng trên trang chủ, Phong Tiểu Tiểu nghiêng răng nghiêng lợi: “A, dám giả chết, gọi kiểu gì cũng không thấy, phòng chừng là sợ chúng ta đến tìm hần đòi nợ.”

Dương Nghiễn nhú nhú mày: “Anh nhớ hình như Lí Trường có nói qua, nguyên liệu chủ yếu của Vong Ưu tán là nước Vong Xuyên.... Nếu là do nguyên liệu không đủ, như vậy sau này có muốn mua cũng khó khăn.”

Đừng nói mọi người bây giờ chưa thể phi thiên hay độn địa, cho dù Thành Hoàng cùng tiểu Hắc là bán quý tiên chuyên nghiệp như vậy, lúc trước ở ngày lễ Áo Lạnh quý môn quan rộng mở cũng chưa tìm được lối vào âm tào địa phủ nữa là.

Nghe được Dương Nghiễn kết luận, toàn bộ thần tiên quý quái ở đây đều cùng nhau yên lặng chuyển ánh mắt về phía Đường Cần. ...

Đường Cần long tóc dựng đứng, sờ sờ cánh tay đầy da gà, vội vỗ ngực lớn tiếng thể hiện sự đáng tin cậy của bản thân, chính trực: “Anh em giang hồ hiểu nhau, chuyện của mọi người tôi cam đoan một chữ cũng không lộ ra bên ngoài, nếu không thiên lôi đánh xuống, chết không. ...

Dương Nghiễn nhàn nhã quay đầu hướng Phong Tiểu Tiểu, không phải châm chọc nhưng rất thực tế nói: “Không có nguyên lực đảm bảo, lời thề này không có hiệu quả.”

“...” Hai ngón tay của Đường Cần còn đang giờ giữa không trung, nghe đến đó buồn bực.

Biểu tình trên mặt tiểu Hắc tựa hồ khó xử, có chút do dự nâng tay, ánh mắt lấp lóe của Đường Cần nhìn thấy một cái xiềng xích bằng âm khí đang thành hình dưới bàn tay của đối phương. ... Sẽ bị tha đi rút hồn phách ngay lập tức sao?!

Nói thì chậm, làm thì nhanh. Đường Cần quyết đoán vứt bỏ biểu tình hiên ngang lăm lăm, nhào lên ôm đùi Phong Tiểu Tiểu kêu khóc: “Anh hùng! Bạn bè! Các người đừng đối xử với người ta tàn nhẫn như thế, người ta cam đoan sẽ không nói đâu mà!”

Phong Tiểu Tiểu giật nhẹ đùi, nghĩ nghĩ sau cũng có chút khó xử: “Đều là bạn, thật xuống tay có phải không tốt lắm?”

Tiểu Hắc im lặng thu lại âm khí, Ngao Tiềm có chút mùi lòng, hỗ trợ khuyên: “Anh thấy hắn là cũng không sao đâu, lúc trước mấy em chẳng phải còn cứu ba tên côn đồ đó sao? Bọn họ cũng chưa lộ ra cái gì. ... Cho dù có nói ra thì phỏng chừng người ta cũng sẽ cho rằng tiểu Đường bị điên thôi, đại khái không ai sẽ tin đâu.”

Dương Nghiễn nhú chặt mày nhìn Đường Cần, thật lâu sau mới lên tiếng: “Vậy thì thôi!”

“Không thể như vậy, người ta trong trong sạch sạch lại tự nhiên bị rút. ... Ách, thôi?” Đường Cần gào đến một nửa mới phản ứng lại Dương Nghiễn nói cái gì, vội lau nước mắt mừng rỡ như điên: “Ừ, cứ tin ở tôi, tôi tuyệt đối sẽ không nói lung tung.”

Dương Nghiễn liếc một cái không nói tiếp. Hắn không tin hứa hẹn, lại càng không tin vào một cái lời hứa suôn mà ngay cả nguyên lực còn chẳng được thành lập. Nhưng hắn tin tưởng Thông Thiên Nhân, trong trí nhớ của Đường Cần, chuyện đã hứa với người khác chưa bao giờ lật lọng. Cho dù chỉ là lời nói thuận miệng. ... Người như vậy căn bản không cần trịnh trọng thể thốt, bởi vì tuân thủ theo những lời của mình đã là bản năng.

...

Lát sau, ba người đàn ông trước giao cho tiểu Hắc quản lý, Tô Tuyền bị một đám thần tiên cộng thêm một tên ham vui Đường Cần gói lại đi đưa cho Chu Hân.

Lúc vừa bước vào phòng bệnh, Chu Hân vẻ mặt trắng bệch như có thể tác thờ bất cứ lúc nào thả cuốn sách, dịu dàng nhìn qua, đến khi khóe mắt chạm đến mấy người cùng Tô Tuyền, biểu tình liền trở nên khó coi.

Với tư cách là người thân của nạn nhân, Đường Cần đại diện lên tiếng, cũng không vòng vo, đi thẳng vào vấn đề: “Tôi đã biết Mục đích cô tiếp cận thẳng nhóc nhà này để làm gì. Cô bạn của cô cũng thật thú vị. ... Điện Thập Tự phải không?! Đừng tưởng trong thiên hạ các người lớn nhất, thật chọc đến tôi, anh em giang hồ cũng sẽ không khách khí.”

“...” Chu Hân nhìn ánh mắt ngu dân của Tô Tuyền, âm thầm cười: “Anh Cần, anh nói cái gì vậy?”

“Nghe không hiểu cũng không sao, nhưng bệnh tình của cô rất nghiêm trọng, vẫn là nên sớm ra nước ngoài điều trị thì tốt hơn.” Dương Nghiễn cũng không thêm lo ở đây có phải là bệnh viện hay không, châm đầu thuốc dựa vào thành giường, nói: “Tình đường cần có một hoàn cảnh yên tĩnh, cho nên tốt nhất đừng liên hệ qua nhiều với bên ngoài, cô thấy sao?”

Chu Hân nhìn mấy người, lại nhìn Tô Tuyền này giờ vẫn cứ ngu ngu ngơ ngơ, khép lại cuốn sách, vén sợi tóc ra sau tai, lặng im trong chốc lát mới mỉm cười: “Tôi hiểu được, cảm ơn mọi người đã quan tâm.”

Người thông minh.

Dương Nghiễn nhìn ra được đối phương không cam lòng, nhưng không ngại, dù sao cái bình đã vào tay người khác, hiện tại cái mà Chu Hân lo lắng hẳn là làm thế nào để truyền tin tức đi, sau đó cùng bọn họ đấu trí so đùng khí. ... Đường nhiên, chỉ là nếu cô ta có sức.

Mặt khác, Dương Nghiễn còn nhìn ta một vài thứ thú vị. Chu Hân này đối với cậu em họ của Đường Cần vậy mà cũng có một hai phần thật lòng. Trong kế hoạch của cô ta, làm xong vụ này rồi lấy thù lao là rửa tay gác kiếm, cùng cậu em họ kết hôn sống yên bình nửa đời còn lại. Đáng tiếc, trên thế giới này có rất nhiều chuyện không chỉ một câu “quay đầu là bờ” rồi bỏ qua là xong, chỉ cần đi nhầm một bước, có khi cả đời cũng không có cơ hội lên bờ. ...

Giải quyết xong xà mĩ nữ này, được đối phương hứa hẹn trễ nhất là cuối tuần sẽ đi Mĩ của xong, Tô Tuyền cũng bị để lại. Sau đó Đường Cần mang theo tiểu Bạch xà về phố Thành Hoàng ăn bữa tối tình thân, Phong Tiểu Tiểu được Khương Lễ đến bệnh viện đón đi dùng cơm dưới ánh nến, Ngao Tiềm về tiệm nghỉ ngơi có Y Y theo chăm sóc, còn lại kẻ cô đơn không ai đau không ai thương – Dương Nghiễn đành phải một mình lái xe về, ăn tối với ông già không có mấy tư sắc đáng nói ở nhà. ...

Ngày hôm sau, Đường Cần mãnh liệt yêu cầu cùng đi lấy lại bình gốm với đám người, tuy rằng hắn vẫn không quá hiểu được vì sao đám Phong Tiểu Tiểu lại chấp nhất với một cái bình như thế, nhưng chỉ bằng vào phán đoán cũng biết, có thể khiến mấy người này coi trọng tuyệt đối không phải là thứ gì bình thường.

Lại nói cơ hội được tận mắt nhìn được khả năng của thần tiên không phải dễ có, đi ngang qua ngõ cũng không thể làm ngơ.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Kí Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Đá trúng tấm sắt

Thời gian mấy tên xã hội đen hẹn gặp lại là giữa trưa, nói cách khác, trước 12 giờ mọi người không cần vội vàng tập hợp.

Sáng sớm, cậu em họ đi thăm bạn gái đáng yêu như thường lệ. 2 tiếng sau, Đường Cần còn ngủ nướng bị mợ đang dọn dẹp nhà cửa đánh thức.

Mợ thuộc lớp người thế hệ trước, không cần ngại ngần kiêng dè với một thanh niên ngây thơ, cầm điện thoại di động cực kì bình tĩnh mở cửa phòng Đường Cần, sau đó lật ngược tấm chăn, vô bôm bốp vào cái mông chỉ mang mỗi quần lót tam giác màu trắng tinh khiết của đứa cháu còn ngủ như lợn chết, tiếp theo không quan tâm đến thằng nhóc giật mình bưng tỉnh thét chói tai cùng động tác cuống quýt ôm chăn muốn che khuất thân thể, chìa ra điện thoại trong tay: “Tiểu Hân gọi, tìm cháu.”

“...” Đường Cần ôm chăn nghẹn ngào, nước mắt chèm nhẹp, từ năm 12 tuổi mợ hắn cũng đã bị ba cấm không cho nhìn hắn cởi truồng rồi, mợ có cần thiết phải mạnh mẽ như vậy không?!

Không cách nào khác phân rõ trái phải với người lớn, bạn tự cho mình có nhân quyền, người ta chỉ coi bạn là thằng nhóc. Đường Cần ôm hận sờ soạng mặc vào áo ngủ trong chăn, nom nớp nhận điện thoại, sợ hãi hỏi: “Mợ, cháu còn phải mặc quần áo, ngài có phải hay không nên...” đi ra ngoài tránh một chút.

Mở hờ một tiếng rất có khí thế, khinh bỉ: “Trước đây mợ còn đòi tã cho mầy, cái nắm nhỏ đó 360 độ mợ xem mồn thuộc lòng, sợ cái gì.” Vừa lái nhái lại vừa ra ngoài tiếp tục việc nhà.

Đường Cần muốn chết vạn phần, Chu Hân còn ở đầu dây bên kia, sao không cho cháu của mợ ít mặt mũi?!

Nhảy xuống giường khóa cửa phòng, thuận tay kéo cái ghế dựa đến chống, Đường Cần thở phào nhân điện thoại: “A lô?”

“...” Đầu dây bên kia trầm mặc nửa ngày, sau đó không cẩn thận phì cười một tiếng: “Cái nắm nhỏ?”

“Cô muốn chết sao?” Đường Cần nghiêng răng nghiêng lợi, nhanh chóng phản lại một câu, không kiên nhẫn hỏi: “Tôi nghĩ những gì nên nói hôm qua đã nói hết rồi, cô còn chuyện gì?”

Giọng nói của Chu Hân vẫn dịu dàng, nhẹ nhàng: “Không có gì, chỉ là muốn hỏi anh họ một chút, bạn của tôi rất cuộc bị làm sao?” Hôm qua khi đám người Phong Tiểu Tiểu còn ở cô cũng đã phát hiện Tô Tuyên không ổn, nhưng lúc ấy còn tưởng là bị dọa, không ngờ đã qua một đêm mà vẫn chưa bình tĩnh trở lại... Cái này đã không chỉ là không ổn nữa mà là cực kì không ổn.

Tuy rằng không tính nổi danh trên toàn thế giới, nhưng dù sao Tô Tuyên cũng là nhân vật trải qua mưa gió, nếu nói thất thủ hay là bị tra tấn chịu không nổi thì còn hiểu được, nhưng dọa đến ngu đần? Đối với một người tinh thần cứng cỏi cực kì giỏi ứng biến mà nói, đây quả thực là chuyện không có khả năng.

“Bản lĩnh của anh họ cùng bạn bè tôi đã biết.” Thanh âm của Chu Hân nhàn nhạt, giống như đang tán gẫu bình thường: “Nhắm vào cái bình nhà cậu anh là chúng tôi có lỗi trước, nhưng chỉ vì vậy mà làm tiểu Tuyên thành thiếu năng.... Anh họ không thấy mình hơi quá sao?”

Đường Cần hừ hừ: “Được làm vua thua làm giặc, vô nghĩa như vậy làm gì.”

Chu Hân thở dài: “Cũng đúng...”

Hừm, ngoan như vậy?! Nếu đã nhận mệnh thì gọi điện thoại làm chi?!

Đường Cần có chút khó tin, sau đó đột nhiên nghĩ đến cái gì, sợ hãi hỏi: “Thằng em tôi đâu?!”

“...Được làm vua thua làm giặc, không phải anh nói vậy sao?” Chu Hân đột nhiên cười vui vẻ: “Tiểu Tuyên cùng tôi đã đến nước này, các người dù sao cũng phải cho con đường sống, bằng không tất cả đều cá chết lưới rách.”

Dưới áp lực, có người tự sát. Còn Chu Hân dưới áp lực, biến thái. Đường Cần nghe được đối phương không nói giỡn, sắc mặt âm trầm bắt đầu mặc

quần áo: “Thằng em tôi bây giờ đang ở đâu?”

“Trên giường của tôi.” Chu Hân dịu dàng nói: “Tôi biết các vị đại khái cũng không phải là người thường, tiếp theo tôi sẽ gọi cho các người một số tài khoản, trong vòng mười phút tôi yêu cầu phải gọi vào đó 1 triệu, nếu không...”

“...Trợ lý của em tôi đâu?” Đường Cần vừa mặc quần vừa hỏi.

“Hửm?” Chu Hân tựa hồ có chút kinh ngạc Đường Cần lúc này mà còn có thể nhớ tới một người ngoài không đáng kể. Ngay người trong chốc lát mới phục hồi tinh thần lại: “Anh nói cậu thực tập sinh có chút hướng nội kia?”

Hướng nội... Đường Cần im lặng nửa phút mới nói: “Đúng là cậu ta, hôm nay cậu ta không đi cùng phải không?” Có lẽ là không, chứ nếu có Xi Vu đồng thời là người thừa kế nhà họ Khương, thằng em nhà mình cũng đâu đến mức xui xẻo như vậy.

“Cậu ta ở dưới lầu giúp tôi làm thủ tục xuất viện...” Chu Hân cười cười: “Yên tâm, tôi biết luật, sẽ không liên lụy người thường vào, lát nữa tôi đảm bảo sẽ cho cậu ta đi.” Huống chi mang theo nhiều con tin cũng không hẳn là an toàn, trong thời khắc mấu chốt có khi còn liên lụy, không bằng nắm chặt người có cân lượng nhất. Với Đường Cần, Khương Lễ là bạn, bạn trai mình lại là người thân, bên nặng bên nhẹ không khó đoán.

“Được.” Đường Cần cúp điện thoại xong nhanh tay gọi đến số khác, liên lụy đến “người bình thường” Khương Lễ: “Anh Khương, em có một trăm đồng, khừa khừa...”

....

Sau khi cúp điện thoại tâm tình của Chu Hân không tệ, mấy ngày nay liên tục xui xẻo, cuối cùng vẫn có một sự kiện có thể thuận lợi tiến hành làm cô vui vẻ một chút.

Tuy rằng trạng huống thân thể đột nhiên biến kém, nhưng thành quả của những năm huấn luyện trước kia vẫn còn đó, hơn nữa rất nhiều chuyện không phải cậy mạnh là làm được, cho dù cô đã không bằng trước nhưng đối phó một tên người thường vẫn là không nói chơi.

Cô không sợ Đường Cần sẽ báo cảnh sát, trong khoảng thời gian nhập viện, ai không biết người đàn ông nằm ở đây là bạn trai mình? Cho dù Đường Cần có báo cảnh sát thì được gì? Có một tên đạo tặc quốc tế đang bắt cóc em tôi chuẩn bị chạy trốn?

Đừng có đùa!

Đương nhiên tiếc nuối vẫn có, vốn Chu Hân cũng không muốn xé rách mặt như vậy, nếu có thể, cô muốn làm xong vụ này là rửa tay gác kiếm kết hôn...

Đang nghĩ ngợi, có người đẩy cửa ra tiến vào, khuôn mặt thanh tú mang theo phần ngây ngô của Khương Lễ xuất hiện: “Chị Chu, thủ tục làm xong rồi.”

“Vậy được rồi, cậu về đi.” Chu Hân dịu dàng cười sai sử tiểu nam sinh, nhìn đồng hồ, xe mình thuê để trốn hắn là cũng sắp đến, đối phương đã xuất phát được nửa tiếng, tính ra nhiều lắm vài phút là có thể đến bệnh viện.

Khương Lễ muốn nói lại thôi, nhìn cậu em họ đang hôn mê trên giường, ngượng ngùng đỏ mặt nói: “Lúc này Đường Cần gọi điện nói muốn em đưa ông chủ về công ty có họp gấp, sau đó quay lại đón chị xuất viện sau.” Minh còn nhận 100 đồng của người ta, thật sự ngượng ngùng, kì thật loại chuyện này cũng trong phạm vi thực tập.

Chu Hân sững sốt, không ngờ có thể nghe được câu trả lời như vậy, khó tin hỏi: “Đường...Anh họ nói cậu đưa bạn trai tôi đi?” Chẳng lẽ anh họ quyết định liên lụy đến người thường?

Đương nhiên, cũng có thể đối phương tính toán bản thân không kịp tới bệnh viện, vì thế muốn mượn thực tập sinh này chế tạo chút lộn xộn... Nhưng là hắn cũng quá xem thường chính mình chứ, lặng yên không một tiếng động dọn dẹp một tiểu nam sinh mà nói căn bản là không khó khăn.

“A, ngại quá chị Chu, chị ở đây đợi em một chút.” Khương Lễ ngượng ngùng cười cười đến bên giường.

“...” Ánh mắt của Chu Hân lóe lên, cười yếu ớt tránh ra, vừa nhìn Khương Lễ cúi người, vừa nói: “Không sao, đi sớm về sớm.” Khi chữ cuối cùng vang lên, máy chích điện nhỏ bằng lòng bàn tay đã đặt lên bả vai Khương Lễ.

“Két—” một tiếng điện giật, tiểu nam sinh đang cúi người cũng run lên, sau đó....Sẽ không có sau đó.

Tiểu nam sinh ngây ngô quay đầu, kinh ngạc nhìn Chu Hân, Chu Hân càng thêm kinh ngạc nhìn lại — Không ngắt?! Lượng điện không đủ?

Khương Lễ nhìn Chu Hân có chút mờ mịt: “Chị Chu, máy chích điện này là của chị?”

“Ừ.” Chu Hân còn chưa hoàn hồn, ngây ngốc hỏi: “Cảm giác thế nào?”

“Cũng được, thông mạch, lưu máu...Khá thoải mái.” Khương Lễ còn thật thà trả lời.

“...” Chu Hân yên lặng rút về máy chích điện, cầm trong tay ấn hai cái, lại nhìn lượng điện, công tắc không thành vấn đề, lượng điện không thành vấn đề....

Hắn là trực trặc gì đó.

Yên lặng cất vào túi xách, Chu Hân cúi đầu suy nghĩ dưới ánh mắt nghi hoặc của Khương Lễ, đột nhiên bàn tay khép lại lưu loát vung mạnh về hướng cổ của cậu thực tập sinh.

Trong tính toán của Chu Hân, bản thân đột nhiên ra tay, đối phương thoát nhìn cũng chỉ là người thường, tuy rằng hiện tại sức lực không đủ, nhưng vị trí này tuyệt đối có thể làm cho đối phương hôn mê một chốc, dù sao cô cũng chỉ cần tranh thủ đến vài phút là được rồi.

Nhưng không ngờ, một giây trước con thấy tay sắp chạm vào cổ đối phương, một giây sau cậu thực tập sinh đột nhiên biến mất, bản thân chỉ đập trúng một cái tàn ảnh. ...Tàn ảnh cái định mệnh, đây chẳng phải là loại tốc độ khoa trương lại giả tạo chỉ xuất hiện trong tiểu thuyết hay sao?!

Chưa đợi Chu Hân phục hồi tinh thần lại, cổ tay còn để trên không đã bị một bàn tay bắt lấy, tiếp theo rõ ràng lưu loát “rắc” một tiếng, cùng lúc với tiếng vang thanh thúy truyền vào màng nhĩ là con đầu lăm Chu Hân bùng tỉnh.

Tiếng thét chói tai suýt nữa thốt ra đã bị một bàn tay khác chặn ngang yết hầu, Chu Hân một bên muốn khóc một bên dùng cùi chỏ giật ngược về phía sau, kết quả đụng tới bộ ngực của đối phương, người bị đánh còn chưa phản ứng, Chu Hân đã rút nước mắt — Sao lại cứng như vậy.

Giây tiếp theo cô thật sự khóc thành tiếng, tên cầm thú sau lưng kia quyết đoán “răng rắc” một tiếng bẻ luôn cánh tay còn lại của cô. ...

Âm thanh non nớt mang theo then thừng mấy ngày nay vẫn nghe được vang lên bên tai Chu Hân, giờ phút này chẳng khác gì lời thì thầm của ác ma: “Chị Chu, gần đây em phải chuyên tâm thực tập giao báo cáo, ba ba vốn không cho em tự nhận đơn làm thêm. ...”

Nhận đơn?! Làm thêm?!

Chu Hân đau đến vã mồ hôi lạnh không nói nên lời, kinh hãi quay đầu nhìn Khương Lễ, tiểu nam sinh này rốt cuộc là ai?!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Thật ngốc thật khờ

Không có ai bịt miệng, nhưng Chu Hân vẫn không thể kêu được, ngón tay mảnh khảnh ghim trên cổ giống như làm bằng sắt.

Mấy ngón tay siết lại càng chặt, cảm giác áp lực trên yết hầu cũng dần tăng thêm, Chu Hân cảm thấy hô hấp trở nên khó nhọc, cô liều mạng há miệng, có thể rõ ràng nghe thấy tiếng khô khốc truyền ra từ cổ họng, ngay cả một hơi không khí cũng hít vào không nổi, ánh mắt cũng vì dồn máu mà lờ lờ, mạch máu trên huyết thái dương thỉnh thoảng như sẽ nổ tung bất cứ lúc nào.

Hôm nay mình phải chết ở đây sao?!

Chu Hân vạn phần không cam lòng, liều mạng giãy dụa, móng tay dài hung hăng cào cấu bàn tay đặt trên cổ, nhưng không biết da đối phương làm từ cái gì, cô sống chết ghim, móng tay sắp gãy mà ngay cả vài cái đầu cũng chưa hấn nổi.

Cách một cánh cửa phòng bệnh, bên ngoài thường có y tá cùng bệnh nhân qua lại, bọn con nít quấy phá trên hành lang, cha mẹ có quát một hai tiếng nhưng không phải là trách móc nặng nề. Trong phòng bệnh lại thật yên tĩnh, chỉ có bạn trai trên danh nghĩa của cô nằm trên giường, mà cách đó không xa bản thân đang giãy dụa, tay chân múa may lung tung, miệng há to lại không thở nổi. ...

Ngay khi động tác của Chu Hân yếu dần, ý thức cũng bắt đầu lịm đi, dường như cô nghe được đằng sau mình “A” một tiếng, sau đó lực lượng ở yết hầu đột nhiên nhẹ bẫng, bàn tay kia buông ra, thân thể cô không tự chủ được ngã vật ra đất.

Tiểu nam sinh vốn còn tưởng rằng là tiểu động vật ăn cỏ vô hại đến trước mặt cô: “Ngại quá, em quên chưa lấy tiền. ...Chị Chu, chị có ai đó. ...hận chị hận đến mức nguyện ý trả 10 vạn để thuê em giết chị không?”

“...”

“Một người cũng không có sao?” Khương Lễ bộ dáng thực thất vọng như muốn nói “nhân duyên của chị sao có thể kém như vậy”, yên lặng mà khiến trách Chu Hân.

Chu Hân không tự chủ run lấy bầy, cắn răng không lên tiếng, vừa đi một vòng đến quĩ môn quan về, đối lại là ai đi nữa cũng không có cách nào nói chuyện bình thường với kẻ suýt nữa đã giết mình. Huống chi đề tài này còn quĩ dị như thế.

Giằng co vài phút, Chu Hân một cử động nhỏ cũng không dám, sợ không cẩn thận làm sai gì đó kích thích đến đối phương. Ngay khi cô cảm giác toàn thân mình cứng ngắc, tựa hồ thật sự ý thức được mình thật không kiếm thêm được đồng nào, Khương Lễ rốt cuộc đứng lên, đưa tay đến trên giường,

đùng cách bề công chúa mà ôm cậu em họ.

“Khi nào chị không muốn sống nữa hoặc là có kẻ thù gì. Nhất định phải gọi cho em.” Khương Lễ lưu luyến không rời tạm biệt Chu Hân, thiếu niên nhìn qua có chút gầy yếu ôm một người đàn ông trưởng thành cao to dễ dàng đi ra phòng bệnh, họa phong này lần thứ hai dọa Chu Hân một phen.

Cho đến khi người đã đi khỏi hồi lâu, Chu Hân rốt cuộc mới phục hồi tinh thần lại, thờ hắt ra một hơi thở lại ngực, ngồi phịch dưới đất, màng tai dường như nghe tiếng tim mình đập như trống — đây là, kiểm về một cái mạng?

...

Vốn Chu Hân liệu chết quả thật sẽ làm người ta tay vịn chân loạn. Nhưng nhân phẩm của cậu em họ cũng là mạnh mẽ, công ti thuê một thực tập sinh cũng có thể thuê về được một siêu boss ân cần giữ.

Từ trong điện thoại biết Khương Lễ cũng ở bệnh viện, Đường Cần không quan tâm đến cuộc gọi uy hiếp ban nãy nữa, thay xong quần áo đi ra, nên rửa mặt thì rửa mặt, nên ăn sáng thì ăn sáng. Mãi mãi một lát sau, quả nhiên nhận được điện thoại của Khương Lễ thông báo đã đem ông chủ về văn phòng bình an, nhưng sau khi trở về công ty, cậu ta lại phát hiện không có hội nghị hay bất cứ cuộc họp nào, Khương Lễ tỏ vẻ nghi vấn với cách nói “trễ họp” của Đường Cần đồng thời cũng hy vọng có thể nhận được giải thích của đối phương. ...

“...Như vậy như vậy, mọi việc là như vậy.” Sau khi được Dương Nghiễn đón lên xe, Đường Cần chào hỏi một vòng các vị đại thần xong mới kể lại một lần chuyện lúc sáng, ươn nghiêm mặt cầu xin em gái Nữ Oa rời núi hỗ trợ thu phục Xi Vu: “Em gái Phong, em xem chúng ta cũng không phải người ngoài, tình huống này phiền toái em giải thích giúp với anh Khương được không?”

Phong Tiểu Tiểu khinh bỉ: “Bọn này đều nhỏ hơn anh, vậy mà kêu tiểu Khương là anh, còn kêu tôi là em, đối xử như vậy là kì thị biết chưa.”

“Đây chẳng phải là do ngài thanh xuân sức sống, sợ kêu chị sẽ kéo thấp giá trị trường của ngài sao.” Đường Cần khi cười: “Anh Khương nhỏ tuổi, nhưng bối phận lớn mà.” Chưa nói đến vị trí trong nghề hay bối phận pháp thân, Khương Lễ cộng thêm Xi Vu ép hấn bẹp đi là tất nhiên, mà khi cần có việc nhờ người, gọi một tiếng “anh” cũng không hại gì.

Phong Tiểu Tiểu “xì” một tiếng, không dây dưa vụ này, quay đầu hỏi Dương Nghiễn đang lái xe: “Anh hai, kì thật em thấy mang ba người này đi thật dư thừa, cứ để bọn họ ở phố Thành Hoàng không được sao?”

Dương Nghiễn liếc cô một cái: “Này sao không nói? Giờ đã trên xe.”

“Thì ở trên xe mới cảm giác được mà.” Phong Tiểu Tiểu bắt đầu dỗi: “Thật sự rất chật, giá như anh lái cái xe bánh mì(*) thì tốt hơn không.”

(*) Xe bánh mì: Chắc là loại 7 chỗ hình dáng như cái bánh mì ấy.

Hai tên xã hội đen nhìn qua ngu ngốc đồ dẫn, người phương Tây lại thiên chân vô tà ngây thơ chơi mô hình siêu nhân, thường thường “yeah” một tiếng nâng mô hình lên cao, liều mạng khoe ra món đồ chơi của mình ở giữa ghế lái cùng ghế phó lái, sau đó bô bô nói một đồng về hướng Dương Nghiễn cùng Phong Tiểu Tiểu.

“Ngaoan, tự chơi đi.” Phong Tiểu Tiểu vỗ vỗ cái đầu vàng của người ta, thuận miệng có lẽ, chỉ cảm thấy huyết thái dương của mình co giật.

“!#!\$@#—”

“...Anh hai, hấn nói cái gì vậy?”

Dương Nghiễn xem thường: “Hấn giới thiệu con siêu nhân đó cool thế nào...Anh nói em đã đại học rồi mà vẫn không hiểu tiếng Anh?!”

Phong Tiểu Tiểu đứng lí hợp tình: “Anh thấy trong cuốn sách nào đề cập qua Nữ Oa biết nói tiếng Anh?”

“...”

Người thường có bảy phách, mất đi quá nửa sẽ nguy hiểm đến tính mạng, cho nên dù có tiểu Hắc hỗ trợ, nhiều lắm cũng chỉ dám để cho đám quỷ nuốt hai đến ba phách từ họ. Mà công việc quản lí của bảy phách không giống nhau, cho nên người không được đầy đủ ba hồn bảy vía cũng có biểu hiện khác nhau.

Có biểu hiện trạng thái thân thể không tốt, như Chu Hân. Có biểu hiện ở trí lực đột ngột giảm sút như Tô Tuyên, như Rắn Đuôi Chuông cùng mấy tên xã hội đen. ...Đám Tô Tuyên còn đỡ, từ lúc mang về vẫn thực an phận ngờ nghệch không gây thêm chút phiền toái nào, đau đầu duy nhất là tên nước ngoài này.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 120: Tới cửa

Sau khi dẫn mấy người này ra khỏi phố Thành Hoàng, phản ứng ở đoạn đường đầu còn giống người bình thường, nhưng chỉ một chốc sau lại trở nên hoạt bát bất ngờ, trí lực giảm sút như đứa trẻ 5 6 tuổi, tinh lực tràn đầy, thân thể hiếu động, nhưng tính cách thật ngu dốt. ...

Đối với một người đã dùng sinh phách đến chuộc tội, không nhớ gì về trước kia, chỉ số thông minh lại sụt giảm, Phong Tiểu Tiểu không có cách nào khó chịu với người ta được.

Rốt cuộc nên nói thế nào đây?!

Đường Cần không cam lòng bị coi nhẹ, tranh thủ cảm giác tồn tại: “Đúng rồi, vì sao các người lại chấp nhất với cái bình kia như vậy?”

Nếu nói ban đầu hẳn còn tưởng rằng mấy người này trọng nghĩa rút đao tương trợ, thuần túy là vì giúp đỡ thằng em nhà mình khỏi bị người ta lừa, thì bây giờ Chu Hân đã được giải quyết, Ngao Tiềm bị liên lụy cũng đã được cứu về, hơn nữa cái bình kia tựa hồ cũng không thể nói đáng giá. ... Phải biết rằng những người này cũng không phải người bình thường, một cái bình vì sao có thể thu hút sự hứng thú của đám sinh vật kì lạ kia chứ?!

Phong Tiểu Tiểu nghi hoặc quay lại nhìn Đường Cần, nhìn nhìn lại những người khác: “Mọi người chưa nói?”

Ngao Tiềm ôn hòa cười cười: “Anh còn nghĩ em hay anh Dương đã nói cho cậu ta rồi.”

Lại nhìn Dương Nghiễn, người sau cũng là một biểu tình vô tội, vì thế lúc này Phong Tiểu Tiểu mới phản nhận ra, Đường Cần còn chưa biết ý nghĩa của cái bình ở nhà cậu hân.

“Ừm, nói thế này, bọn tôi coi trọng chẳng phải là cái bình, mà là vị Phong tiên sinh người quen cũ của cậu anh.”

“Phong tiên sinh?” Đường Cần mờ mịt: “Người thân của cô?” Dù sao hai người này đều họ Phong, nói có quan hệ cũng là có khả năng.

Sờ sờ cảm nhớ lại một chút truyền thuyết, Phong Tiểu Tiểu gật đầu: “Xem như vậy, hình như nghe nói là anh trai tôi.”

“Anh...” Đường Cần thiếu chút nữa bị nước miếng sặc, trừng mắt ghen ghét, ngấm lại tuổi tác giữa hai người. ... Bối phận loạn quá.

“Không chỉ như vậy chứ.” Dương Nghiễn ngoài cười trong không cười bổ sung: “Anh nhớ rõ người nọ đồng thời cũng là chồng em?!”

“Khụ khụ khụ khụ khụ khụ!!”

Lúc này là thật bị sặc, Đường Cần về mặt kinh hãi, ngón tay run bần bật chỉ Phong Tiểu Tiểu nói không ra lời.

Anh trai? Chồng?!

Có cần nặng khẩu vị như vậy không?!

Ngao Tiềm nhân hậu, thật sự không đành lòng nhìn Đường Cần một bộ dáng bị thiên lôi đánh trúng như thế, vì vậy tốt bụng hỗ trợ giải thích: “Anh trai cùng chồng bọn họ nói không phải là thân phận sau khi chuyển thế. ... Thần thoại ghi chép về thần tiên có nhiều phiên bản, có một số là bị tư tưởng hậu nhân bóp méo đi, một số là bịa đặt, nhưng mặc kệ thế nào, tổng thể mà nói vẫn có giá trị tham khảo. Ví dụ như trong Tam Hoàng Ngũ Đế, ngoài Oa Hoàng, tôi tin cậu có nghe qua chồng của bà ấy?”

Dương Nghiễn gật gù tiếp lời: “Thiên Hoàng Phục Hy.”

Đường Cần ban đầu là mờ mịt, sau đó não thông, biểu tình biến thành kinh sợ.

“Phục Phục Phục...” Ngón tay chỉ vào Phong Tiểu Tiểu càng dao động mạnh, đầu lưỡi sắp thất nút, bộ dáng gần nổi điên.

“Phục Hy.” Phong Tiểu Tiểu gật đầu, tốt bụng giúp hân nói hết lời.

Ngao Tiềm cười nhẹ hỗ trợ làm rõ: “Vị Phong tiên sinh mà ông bác biết hẳn là Phục Hy.”

“...”

Đường Cần đã trắng mắt ngất xỉu.

...

Có thông tin Thông Thiên Nhãn đọc được, đoàn người Dương Nghiễn thật thuận lợi đến một cái khách sạn.

Theo tin tức, đám xã hội đen tạm thời chưa vội chuyển cái bình đi. Hôm qua đám người phương Tây đưa hai người Tô Tuyên vào núi, một là vì xử lí Ngao Tiềm, thứ hai là xác nhận xem sau lưng Tô Tuyên có đồng lõa khác chưa lộ diện hay không, nếu có sẽ thuận tay giải quyết luôn, chờ khi xác định không có thêm phiền toái mới quay lại hội họp cùng hai người này, sau đó thuận lợi chạy ra nước ngoài sống cuộc sống tốt đẹp.

Thời gian bọn họ hẹn là mười hai rưỡi trưa hôm nay, nếu quá giờ mà vẫn chưa liên hệ, chẳng sợ chỉ một giây thôi thì hai tên xã hội đen vẫn sẽ mang cái bình thoát thân trước, chờ sau này có cơ hội lại liên lạc.

Trong quá trình hành động này thì nhóm người phương Tây mới có khả năng xuất hiện ngoài ý muốn nhất. Dương Nghiễn sợ là người phương Tây từ hôm qua đến giờ đều không liên hệ cùng hai người kia, điểm này không biết có khiến đối phương cảnh giác hay không.

Trong xe ngồi là Phong Tiểu Tiểu cùng nhóm 3 tên này tặng thêm một Đường Cần, đến khách sạn đã là mười hai giờ hơn, Dương Nghiễn nâng tay nhìn đồng hồ, đến quầy tiếp tân quảng ra mười tám vé, thực nhẹ nhàng hỏi ra được đúng là hai tên xã hội đen hôm qua ngủ lại đây.

Hai người thuê hai phòng, nhưng phòng chừng sẽ ở chung, vậy thì ở phòng nào cũng không xác định, một trong hai có 9 phần là phòng trống dùng để đánh lạc hướng kẻ địch cùng tránh né nguy hiểm bất ngờ.

Quay đầu nói lại tình hình, Phong Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, hỏi Dương Nghiễn: “Vậy có biết số điện thoại hai phòng kia không?”

Dương Nghiễn nhướng mi, không hé răng quay đầu đi ngược lại, tựa quầy cùng em gái tiếp tân đồ mặt tán gẫu vài câu rồi mới về, viết xuống hai dãy số: “Phải gọi qua tổng đài nội tuyến, nhưng vấn đề hần không lớn.”

Vấn đề quả nhiên không lớn, Phong Tiểu Tiểu cầm lấy điện thoại nhấn số, tổng đài nội tuyến nghe tiếng là một cô gái trẻ tuổi, lòng hiểu mà không nói lập tức chuyển tín hiệu vào phòng, thuận tiện mờ mịt tỏ vẻ nếu làm ăn thành công thì khách sạn cần thu một phần phí nhất định.

Làm ăn cái gì? Tổng đài nội tuyến tỏ vẻ mọi người đều đã trưởng thành, cô hiểu mà.

Phong Tiểu Tiểu thật đã hiểu, sau đó nghiến răng nghiến lợi gọi điện, vốn đang có dự định hi sinh tự ghê tởm bản thân một chút, nhưng tính ra vận khí cũng thật tốt, dãy số đầu tiên không có người nghe, vì thế mọi người đều hiểu.

“401 không có người, hần là 402.” Phong Tiểu Tiểu thả điện thoại báo cáo.

Kì thật không ai nghe điện thoại cũng có thể là vì lí do khác, ví dụ như điện thoại trực trực, ví dụ như vừa đúng lúc người không ở trong phòng, lại ví dụ như...đột nhiên có điện thoại khiến cho đối phương sinh nghi, nên xác suất của kết quả này đã khá mạo hiểm.

Dương Nghiễn gật đầu, sửa sang quần áo một bộ thanh thân lại tiến vào khách sạn, đi vào thang máy, bình tĩnh ấn tầng trệt, chỉ chốc lát sau bước đến 402 nhấn chuông.

Hai tên xã hội đen quả nhiên có trong phòng, một tên xem TV, một người gác ở cửa giám thị mắt mèo, thấy có một tên trẻ tuổi dễ nhìn đến ấn chuông cửa, vì thế sững sốt, quay đầu: “Có người đến.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 121: Mẹ và ba

Chuông cửa đương nhiên không có vấn đề, tên xã hội đen đang xem TV cũng biết có người đến. Nghe đồng bạn nói như vậy, hơi sững sốt một chút rồi nhủ mảy: “Phục vụ phòng? Tao nhớ đâu có yêu cầu...”

“Không phải, thoát nhìn ăn mặc rất tốt, không giống phục vụ phòng.” Tên canh ở cửa nhỏ giọng đáp, ngấm lại liếc một cái, hăm mộ bổ sung: “Là đàn ông, bộ dạng rất được, còn trẻ, một thân hàng hiệu, chỉ cái kẹp cà vạt thôi cũng đủ anh em mình làm mười năm.”

Người xem TV “ồ” một tiếng, không chút để ý xua tay: “Chắc là đi nhầm phòng, đừng động nó, nhấn một hồi không ai trả lời cũng tự đi thôi.”

Hần thật không lo Dương Nghiễn đến để gây sự, thứ nhất, người đến gây chuyện không có khả năng ăn mặc xa hoa như vậy. Thứ hai, đến gây chuyện không thể chỉ đi một mình.

Nhưng thực hiện nhiên hai người trong phòng lúc này sai lầm, Dương Nghiễn là đến vì hai người bọn họ, ấn một tiếng chuông không thấy cửa nhúc nhích, dứt khoát đưa tay lên ấn lần thứ hai, liên tục không ngừng quay rầy đồng thời một tay cầm điện thoại đọc tiểu thuyết giết thời gian.

Hai người trong phòng phát điên, đầu tiên là vì âm thanh quá phiền nhiễu, tiếp theo là vì sắp đến thời gian hội họp, lỡ như người này gặp phải đồng bạn, hoặc là đồng bạn không tới thì hai người phải đưa cái bình đi, mà ra cửa đụng đến tên nhấn chuông, cái nào cũng phiền cả.

“Đuổi người đi đi!” Tên xem TV buồn bực: “Thằng ngốc kia tám phần là tìm nhầm phòng.”

Cửa phòng mở ra, tên xã hội đen khó chịu mắng Dương Nghiễn: “Ấn cái móng mày chứ ấn.”

Thông Thiên Nhân đọc đủ thông tin trong nháy mắt, xác nhận cái bình đúng là ở trong phòng. Dương Nghiễn không nói hai lời chen chân vào cửa, một đám thẳng vào mặt tên kia.

“Này! Mày làm gì!” Tên xem TV thấy đồng bạn bị đánh lập tức đứng phắt dậy.

“Không có gì.” Dương Nghiễn một bên giần gân cốt, một bên nghiêng đầu tránh đi viên đạn bắn đến. Tên xã hội đen sững sốt, động tác vừa rồi của đối phương còn nhanh hơn mình bóp cò, làm sao hắn biết mình sẽ nổ súng mà tránh?

Tên bị đám ngã xuống đất một tay ôm mũi, cúi đầu nhào đến muốn thúc vào bụng Dương Nghiễn, lại bị người sau nhấc chân đá phăng ra, hung hăng đập lên cửa sổ rồi phịch xuống sàn nằm úp thẳng cứng. Tên còn lại ánh mắt lóe lên, nâng súng chuẩn bị bắn tiếp, Dương Nghiễn đã vọt đến, xoay người nâng khuỷu tay đập thật mạnh vào ngực đối phương, sau đó cong chân bồi thêm một cú. Quá nhanh quá nguy hiểm K.O tên thứ hai.

Quá trình phát sinh hết thấy không vượt quá 10 giây, hai tên xã hội đen không hề ngờ được sẽ có người trực tiếp tới tìm mình, còn nói đánh là đánh, lại đánh ác như vậy....Đây cũng chính là lí do tại sao mấy người Phong Tiểu Tiểu không đi theo.

Ngoài vấn đề có camera ở hành lang thì nguyên nhân khác là bởi đám Phong Tiểu Tiểu tin tưởng vào thân thủ của Dương Nghiễn, vốn là một tên không có lòng nhân từ, còn là chiến thần đệ nhất thiên đình, lại hơn nữa Thông Thiên Nhân nắm rõ tiên cơ, số người có khả năng đơn đả độc đấu với hắn tạm thời chưa vượt quá 1 bàn tay.

Rút thất lưng của hai tên xã hội đen rồi trói bọn họ vào bên giường. Dương Nghiễn bình tĩnh tiến vào toilet, vặn đinh ốc ống thông gió trên trần, gỡ nắp ra, đưa tay lên thuận lợi sờ đến một cái kết sắt nhỏ.

Không cần tốn nhiều công sức lấy mật mã, trong tiếng hít hà của hai tên xã hội đen, Dương Nghiễn vô cùng đơn giản vặn một chuỗi con số sau đó lấy ra cái bình Phục Hy trong truyền thuyết.

Hai tên xã hội đen kinh hãi nhìn nhau, thấy đối phương mở kết sắt một cách tự nhiên thoải mái xong thì phản ứng đầu tiên đều là có nội gián...Ách, cũng không giống, hai người đều bị đánh thật thảm, hơn nữa cả hai vẫn ở chung, hình như cũng không có thời gian cấu kết với đối phương.

...

Ôm cái bình đi ra, Dương Nghiễn vừa lên xe đã được mọi người hoan nghênh nhiệt liệt.

“Thu phục? Đơn giản như vậy?” Đường Cần kinh ngạc há mồm đánh giá Dương Nghiễn, hoàn toàn không thể tưởng tượng được người này làm cách nào mà thu phục được hai tên xã hội đen nhanh như thế.

“Đương nhiên đơn giản.” Phong Tiểu Tiểu tự hào: “Anh Hai lúc trước là chiến thần đệ nhất Thiên Đình, ngoài Hầu ca phỏng chừng là không đối thủ....A, còn tiểu Khương có lẽ có thể ngang tay.”

Đường Cần buồn bực: “Vậy chúng ta đi nhiều người như vậy để làm chi?” Chính mình hoàn toàn không có cơ hội lên sân khấu.

“Mua nước tương, vậy xem.” Phong Tiểu Tiểu đứng lí hợp tình, sau đó một ngón tay chỉ người phương Tây cùng hai tên xã hội đen ngồi đằng sau: “Tiểu Đường, anh đưa ba người này lên trả lại cho người ta.”

Đường Cần than thở rất không cao hứng bị bắt làm nhân viên giao hàng, mang theo ba người chuẩn bị xuống xe, mặt khác Dương Nghiễn đưa cái bình cho Phong Tiểu Tiểu, lau lau tay, nheo mí hỏi: “Anh là nhìn không ra cái bình này có gì đặc biệt rồi đấy, em xem xem, có thể nào tâm linh cảm ứng gì với chồng trước không?”

Đưa lên ngón giữa khinh bỉ, Phong Tiểu Tiểu nhận lấy cái bình cẩn thận quan sát.

Kì thật lúc trước khi cậu em họ nhờ làm cái bình dóm, hình dáng cùng kiểu hoa văn cô đã rất rõ, ít nhất từ bề ngoài xem đến là không có huyền cơ gì, như vậy nếu nói có chỗ nào không bình thường thì hắn cũng chỉ ở chỉ tiết hay bộ phận nào đó.

Xem đáy bình, không có dấu bảo lưu không có kí hiệu, xem thân bình, bóng loáng không hề đặc biệt.

Manh mối ở đâu?

Đang tự hỏi, đột nhiên tiếng kêu khóc của người phương Tây vang lên ầm ĩ bên ngoài, Phong Tiểu Tiểu quay sang nhìn, vừa lúc thấy Đường Cần đang đau đầu cố sức túm người phương Tây muốn kéo đi, đằng sau còn hai tên xã hội đen gốc hê hê đứng ngó. Mà người phương Tây liều mạng bám víu cửa xe, nước mắt nước mũi tèm lem, hướng về ghế lái hay đúng hơn là hai người ngồi ở hàng ghế trước thê thảm kêu to: “Help, help...”

Ừm, loại từ đơn đơn giản này Phong Tiểu Tiểu vẫn nghe không hiểu.

Phong Tiểu Tiểu quay cửa kính xuống: “Anh làm gì anh ta vậy?”

“Không làm gì hết, chỉ dẫn hắn đi lên...” Đường Cần còn chưa nói xong, người phương Tây đã buông ra cửa xe ôm chầm lấy cổ Phong Tiểu Tiểu: “Help, help...” một bên hét thảm một bên cọ nước mắt nước mũi lên áo người ta.

Mọi người đồng loạt trầm mặc, Dương Nghiễn nghẹn lời trong chốc lát: “....Anh thấy hình như hắn không chịu đi?”

Vừa dứt lời, người phương Tây ôm Phong Tiểu Tiểu khóc hô một câu càng kích thích hơn: “Help, mammy!”

Mọi người lại đồng loạt trầm mặc, sau đó toát mồ hôi, lúc này ngay cả Dương Nghiễn cũng cạn lời.

Phong Tiểu Tiểu bị sét đánh chấn kinh một trận mới hoàn hồn, gỡ ra cánh tay đầy lông trên cổ: “Anh, anh Hai, người này sẽ không phải bị chim non tình kết(*) đó chứ?! Vì sau khi bị cắn nuốt hồn phách, hồn phục tinh thần lại nhìn thấy người đầu tiên là mình, cho nên mới lầm tưởng mình là mẹ?!”

Dương Nghiễn chảy mồ hôi: “...”

Thấy “mẹ” mình quay đầu nói chuyện với người bên cạnh, người phương Tây hai mắt thuần khiết đắm lệ mông lung chuyển hướng Dương Nghiễn, vẻ mặt cầu xin tràn ngập chờ mong: “Daddy ~”

Dương Nghiễn chảy mồ hôi như tắm: “...”

Tay Đường Cần đã sớm buông ra, há hốc mồm ngây ngốc nhìn hai người không nói nên lời.

(*) Chim non tình kết: Đây là một hiện tượng tâm lý, có thể hiểu đại khái là hiện tượng chim non sau khi vỡ trứng thì sẽ xem cái mà nó thấy đầu tiên làm mẹ, trong tâm lý học thì một người khi bị tai nạn, chấn thương tâm lý hay gặp tình cảnh gì đó sẽ cảm thấy rất ỷ lại với người đầu tiên họ gặp. (ta nhớ cái hiện tượng này nhưng không nhớ tên chính xác của nó nên để nguyên tên trong bản raw luôn, hình như trong tiếng Việt dùng “gà con” thì phải.)

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Anh hùng vô danh

Giá trị trong sạch của Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn là tuyệt đối đáng tin cậy.

Lại nói, cho dù giữa hai người thực sự có gì không thanh bạch, chỉ bằng tuổi tác thôi cũng tuyệt đối không sinh được một thằng con lớn xác như thế.

Một người phương Tây thân cao mã đại ôm một cô gái nhỏ gào khóc thảm thiết hoa dung thất sắc giữa đường, ngay cả mô hình siêu nhân yêu thích cũng vút qua một bên, hình ảnh này trực tiếp gây sát hết tất cả mọi người ở đây.

Đường Cần bị thiên lôi đánh trong chớp lát mới hồi thần, đối mặt với đảng nước tương ven đường đang chỉ trở lại có xu hướng tụ tập lại đây, hần nhanh chóng quyết đoán nhét ba người vào lại trong xe, người phương Tây vừa vào chỗ ngồi đã chồm thân trước lên ghế phó lái ôm cổ Phong Tiểu Tiểu, tũn thân nức nở. Không nhìn một màn đau mắt hột này, Đường Cần cũng về vị trí, đóng cửa, bắt đầu hội nghị khẩn cấp.

“...Vậy là sao?” Đường Cần đã khiếp sợ hết nói nổi.

Ngao Tiềm nhìn toàn bộ quá trình từ nãy đến giờ, cũng dờ khóc dờ cười: “Kỳ thật ngày hôm qua người này luôn thích dán Phong Tiểu Tiểu cùng anh Hai, còn những nhẽo đòi bọn họ mua đồ chơi, tắm rửa, đốt ăn, tôi đã thấy không ổn rồi...”

“Hồi tôi lúc đi ngủ hần còn muốn em ngủ chung, bị anh Hai đập một trận mới ngoan ngoãn.” Phong Tiểu Tiểu cũng hoàn hồn, đầu đầu búng cái trán vẫn cứ cọ cọ bên cần cổ, vội nhắc tay bỏ sung.

“...” Ngao Tiềm đau răng cái: “Tóm lại là thế này, ban đầu khi bị cắn nuốt hồn phách, hần là anh ta vẫn còn ở trạng thái hỗn loạn, chờ sau khi có năng lực suy nghĩ thì cũng là lúc đã bị đưa về tiệm gốm, tiếp theo đôi nam nữ nhìn thấy đầu tiên là hai người, cho nên...”

Về phần vì sao không thấy Y Y?! Cái này rất dễ đoán, Y Y vẫn luôn là nhân viên cần mẫn và xứng chức nhất tiệm, ngoài công việc trong tiệm còn kiêm chức đầu bếp vân vân, phòng chừng khi người phương Tây tỉnh lại thì đối phương không phải canh tiệm cũng là đứng bếp, cũng chỉ có Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn hai tên vô công rồi nghề này mới dễ bị bắt làm mục tiêu nhất.

Chẳng lẽ do chơi bời lâu lóng nên giờ báo ứng đến sao?! Đây tuyệt đối là báo ứng!

Hai tên xã hội đen ngu ngốc rất dễ giải quyết. Kêu làm gì là làm cái nấy, so với búp bê còn ngoan ngoãn hơn vài lần, cứ mang thẳng lên trên phòng trong khách sạn, chờ được nhận vào là xong.

Nhưng bây giờ người nước ngoài lại thành một cái phiền toái, trước công chúng, mấy người Phong Tiểu Tiểu cũng không thể đánh hôn mê rồi khiêng lên lầu, cũng không thể mặc kệ đối phương gào khóc thảm thiết mà ra sức kéo đi...Mất xe đạp ở Nhật Bản có thể tìm được trong một đêm. Mất laptop ở Ai Cập có thể tìm được trong ba giờ. Còn ở Trung Quốc, lạc mất đứa nhỏ là cả đời tìm không ra.

Phải biết rằng đây là một đất nước thần kì, người nước ngoài định cư mới chân chính là công dân hạng một, còn dân bản địa nhiều lắm là xếp thứ hai.

Ý thức được sự tình đại khái có chút khó giải quyết, Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn vừa mới có thêm đứa con không khỏi cùng nhau rối rắm.

“...Trước cứ trả hai tên, về phần người này...” Phong Tiểu Tiểu đau răng, nhìn người nước ngoài vẫn hai mắt rung rung tội nghiệp trông ngóng mình: “Đưa đến viện tâm thần?”

“Sau đó để cho người ta điều tra bệnh tình của hắn đồng thời cố gắng đào móc ra thân phận lính đánh thuê?” Dương Nghiễn buồn bực.

“...” Cũng đúng...

Phong Tiểu Tiểu bắt đầu đi: “Vậy chứ anh nói làm sao bây giờ? Không lẽ cứ để vậy nuôi?”

Dương Nghiễn vừa mới “hừ” một tiếng chuẩn bị mở miệng trào phúng, cái đầu lông vàng đã dụi đến, đôi con ngươi màu xanh lam sừng nước tràn ngập tình cảm nhìn thẳng hắn làm nũng: “Daddy~~”

“...” Nửa người Dương Nghiễn trượt trên ghế, hai tay bịt miệng theo phản xạ, trước mắt hoảng hốt xuất hiện dòng chữ “Công kích tinh thần, HP-99999”

Giết trong nháy mắt!!

Đường Cần ánh mắt muốn lòi ra nhìn một màn này, sờ sờ cánh tay nổi đầy da gà, là người đầu tiên chịu không nổi đầu hàng: “Anh Dương, con anh anh thu phục đi... Àch, em nên về nhà coi thẳng em nó ra sao rồi.”

Thương lượng không có kết quả, lại không cam lòng thả Ngao Tiềm cùng Đường Cần vui sướng rồi đi, Dương Nghiễn quyết đoán có chết chết cả bọn, giám thị Đường Cần đưa hai tên xã hội đen tới cửa xong, liền ôm cái bình Phục Hy cùng đứa con từ trên trời rơi xuống, một xe năm người hùng hổ lao đến công ty cậu em họ.

Đến quầy lễ tân, như trước là Khương Lễ nhiệt tình chào đón, đương nhiên, người ta là nể Phong Tiểu Tiểu, những người khác chà là gì.

Có lẽ là do suýt nữa bị vứt bỏ, người phương Tây từ lúc ở khách sạn đến giờ cực kì bám dính Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn, một tay kéo một người không chịu buông. Vì thế thuận lí thành chương, Khương Lễ xuống lầu nhìn đến là có một gã khác phái ngồi sát bên cạnh cô gái mình thích, biểu tình ngay lập tức trở nên ủy khuất.

“Tiểu Tiểu, anh ta...” Hai mắt đầm nước, Khương Lễ một bộ biểu tình tan nát cõi lòng “cậu không giải thích mình khóc cho cậu xem” nhìn Phong Tiểu Tiểu.

Phong Tiểu Tiểu thờ dài: “Anh ta...”

Còn chưa giải thích, người phương Tây đã mở miệng, tay chỉ vào cửa xoay tròn trong đại sảnh, một mặt hưng phấn, liú lo một chuỗi dài mà Phong Tiểu Tiểu không nghe lọt chữ nào, nhưng một cái từ đơn cuối cùng cũng hiểu được. Bởi vì đối phương nói xong, thật cao hứng lắc lắc cánh tay của cô, lại xuất chiêu làm nũng chết người: “Mammy~~”

Một mảnh trầm mặc như chết, nước mắt của Khương Lễ cũng bị dọa nuốt ngược trở về tuyến lệ.

...

Sau khi được Khương Lễ phiên dịch, xác nhận bạn nhỏ người phương Tây thuần khiết ngây thơ muốn chơi cửa xoay tròn, Phong Tiểu Tiểu quyết đoán duyệt. Tiếp đó để daddy thẳng bé ở lại chơi với nó, không thêm nhìn đến sắc mặt âm trầm vạn vẹo của người sau, tốc độ kéo Ngao Tiềm cùng Đường Cần đi theo Khương Lễ lên lầu thăm cậu em họ.

Một buổi sáng cùng nửa buổi chiều cũng đủ cậu em họ tinh táo lại, hướng chỉ nơi hắn bị đưa đến là văn phòng chứ không phải giường nệm êm ái ở nhà.

Cho dù thật không biết được chuyện gì xảy ra sau khi hôn mê, nhưng trí nhớ trước đó cũng không mất, cậu em họ vẫn còn nhớ bạn gái mình đã mỉm cười ngoắc hắn đến bên giường như thế nào, sau đó hắn khim người cúi đầu, còn tưởng sẽ có một nụ hôn ngọt ngào lại thỉnh thoảng bị chích điện. ...Là mấy chích điện hàng thật giá thật đó được không, tới bây giờ hắn vẫn còn có cảm giác cơ thể run rẩy đó được không!

Cậu em họ trầm tư không được giải, vốn đã mờ mịt lại không có được đáp án từ miệng kẻ vốn không có thường thức bình thường là Khương Lễ, vì thế tất cả nghi hoặc cũng chỉ đành chờ ông anh họ nghe đầu đã gọi cho Khương Lễ bảo mạng mình “đến tham gia cuộc họp khẩn cấp” giải thích.

Đường Cần có chút do dự nhìn Phong Tiểu Tiểu một cái, sự tình liên lụy đến nhiều thứ lắm, hắn thật sự không biết làm thế nào giải thích được chuyện Chu Hân tiếp cận thẳng em nhà mình chỉ vì một cái bình, càng đừng nói mọi chuyện từ đơn giản biến thành phức tạp vì thân phận của người tạo ra cái bình đó, bối cảnh của Chu Hân, Rắn Đuôi Chuông, xã hội đen Hoa kiều...

Phong Tiểu Tiểu trầm ngâm, ho khan hai tiếng bắt đầu nói bậy: “Nói thẳng ra chính là lừa đảo.”

“Lừa đảo?” Cậu em họ nhủ mảy, có chút nghi hoặc: “Có thể nói rõ một chút không?”

“Đơn giản mà nói, Chu Hân kia là một thành viên của băng nhóm chuyên đi lừa đảo.” Phong Tiểu Tiểu dùng cách nói uyển chuyển mà giải thích: “Cô ta tiếp cận anh chỉ vì tài vật...” Đương nhiên, tài vật ở đây nói về những vật phẩm đáng giá, cụ thể là bình Phục Hy.

“Lần đến cửa gặp cha mẹ anh là để nghiên cứu địa hình xuống tay, không ngờ nửa chừng vì thân thể xảy ra vấn đề mà thất bại.” Tuy rằng nguyên nhân “thân thể” này là do báo ứng, còn chứa nhân tố siêu việt ở bên trong... Phong Tiểu Tiểu càng bịa càng hăng, linh cảm như suối tuôn trào: “Sau đó chúng tôi phát hiện Tô Tuyền hay đến thăm bệnh... Anh biết Tô Tuyền chứ? Chính là bà chị đó đó, có lần bọn tôi gặp cô ta xảy ra tranh chấp với vài người, có thể là tranh giành địa bàn hay gì đó, cuối cùng vì vậy mà lộ thân phận, Đường Cần sau khi phát hiện chuyện này mới yêu cầu Chu Hân rời đi, không ngờ cô ta không cam lòng, lại ý đồ bắt cóc anh tổng tiền... Đầu đuôi là như thế.”

Một phần tỉnh lược, một phần phóng đại, một phần cải biên... Câu chuyện hoàn mỹ hoàn toàn phù hợp thể giới quan của đại chúng ra đời.

Mặc dù như vậy, cậu em họ vẫn khiếp sợ: “Cô nói đùa phải không? Tiểu Hân là thực sĩ, lại còn du học ở nước ngoài, sao cô ấy có thể...”

“Tội phạm bằng cấp cao càng khiến cho người ta khó phòng bị.” Phong Tiểu Tiểu khinh bỉ: “Thực sĩ thì sao? Thế đạo ngày nay thực sĩ nhiều như chó, tiến sĩ bỏ đầy đất, mười người học, có năm người đi du học. Thiếu gì thực sĩ cả đời cũng mua không nổi cái nhà, học ra không có việc, người ta đương nhiên phải tính tới đường khác mà mưu sinh.”

“Nhưng...” Cậu em họ vẫn không muốn tin tưởng sự thật.

“Chứ không anh nói xem vì sao cô ta làm anh ngất? Ăn no rừng mờ chơi SM?!” Phong Tiểu Tiểu một câu giết cậu em họ.

Hắn nghẹn, quả thật, cái này đúng là không có cách nào giải thích.

Đường Cần thờ dài vỗ vai cậu em: “Về sau nhìn kĩ một chút, lần này coi như chú mày xui xẻo rút kinh nghiệm, cứ khờ khạo mãi rồi cũng có ngày bị người lôi đi cân bần.”

“...” Cậu em họ suy nghĩ một chút, ngẩng đầu: “Em nghe nói tiểu Khương đưa em về?”

“Cái này...”

Xuất hiện bug, không dễ giải thích... Đường Cần nghẹn lời nửa ngày, liều mạng tìm từ: “Chú mày biết đấy, trước anh có luyện qua mấy chiêu, cái kia... Tình huống lúc ấy đặc biệt, anh phát hiện không ổn, không sợ gian nguy xông vào, tìm cách đưa chú ra, sau đó gọi anh Khương... tiểu Khương đưa về...”

Vừa dứt lời, Khương Lễ đẩy cửa bùng cả phê tiến vào, thực ân cần cho Phong Tiểu Tiểu cái ly sạch sẽ tron bóng nhất, Đường Cần nhất thời nghẹn.

Cướp công lao trước mặt người ta thật ngại, càng đừng nói người ta cũng rất hung mãnh...

Cậu em họ lại tin, vừa nhận cả phê vừa cảm kích nhìn Đường Cần: “Vẫn là anh đáng tin.” Sau đó nhìn Khương Lễ, ngẫm lại vẫn nên an ủi: “Tiểu Khương cũng giúp đỡ nhiều, còn phải cảm ơn cậu mợ hiểm đưa tôi về.”

Khương Lễ về mặt mờ mịt nhìn cậu em họ, lại nhìn Đường Cần. Đường Cần chột dạ cúi đầu làm bộ như chuyên tâm uống cà phê, che chắn hết thảy tầm mắt.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 123: Cái bình thần kì

Thuận lời lừa dối qua chuyện, Phong Tiểu Tiểu không dài dòng nữa mà thẳng thắn hướng cậu em họ biểu lộ ý đồ, hỏi: “Thật ra bọn tôi có tìm được cái bình của ba anh trong phòng bệnh Chu Hân, vậy nên không biết ông bác khi nào thì tiện có thể cho chúng tôi đến thăm?”

“Cái bình?!” Cậu em họ ngây người 3 giây, lại khiếp sợ 3 giây, cuối cùng không thể tin được: “Ý cô là, tiểu Hân... Chu Hân, loại lừa đảo cao cấp như cô ta lừa dối tôi lâu như vậy, chỉ vì một cái bình?”

Có rất nhiều chuyện chỉ cần một câu nói là đã thông, ví dụ như bạn gái lần đầu tới nhà sao có thể phạm phải sai lầm không đáng, ví dụ như sau này xử lí chứng cứ vì sao ngay cả mảnh vỡ mình cũng chưa thấy được, lại ví dụ như vì sao phòng bệnh của bạn gái luôn có 1 ngăn tủ khóa chặt không cho ai mở... Nhưng tất cả những giả thiết này muốn tin được thì phải có điều kiện tiên quyết là cái bình rất có giá trị, ví dụ như nói nó là đồ cổ linh tinh gì đó.

Cái làm cậu em họ có cảm giác chừng hừng là ở chỗ hắn biết cái bình kia chẳng qua chỉ là của một người bạn cũ nặn ra tặng cho ông ba nhà mình mà thôi.

“Thật ra chúng tôi hoài nghi những người đó lấy cái bình là vì Phong tiên sinh.” Phong Tiểu Tiểu dường như đã nắm bắt được cảm xúc thế nào khi lừa dối người ta, nửa thật nửa giả mồm mép lưu loát bịa chuyện: “Anh cũng biết đó, bản thân cái bình không đáng bao nhiêu, nhưng ba anh cũng nói, trước khi Phong tiên sinh đi từng đề cập qua cái bình này có manh mối tìm được ông ấy...”

Cậu em họ rối rắm nửa ngày, rốt cuộc nghĩ không ra được lí do nào giải thích hợp lí hơn, đành chấp nhận cách nói của Phong Tiểu Tiểu: “Vậy thì có liên quan gì đến các người?”

“Vi chính nghĩa chẳng lẽ không đủ sao?” Phong Tiểu Tiểu khiếp sợ, kinh ngạc, không thể tin nhìn cậu em họ.

“...”

“Khụ, được rồi, anh cũng thấy đó, chúng tôi đều họ Phong...”

....

Không biết là đã tin Phong Tiểu Tiểu bốc phét hay bởi vì cái bình trên tay người ta. Dù sao gặp mặt một bữa cũng không phải chuyện gì khó khăn, vì thế cậu em họ thực thuận tay gọi về nhà, hẹn tối nay gặp mặt.

Nội dung cuộc gọi không lộ ra quá nhiều, ông bác cũng chỉ tưởng thằng con tính hiếu kính mình một cái đồ rôm rốp cao cấp mà thôi. Tuy rằng thực không phải quá hứng thú, nhưng ít nhiều gì cũng là một mảnh tâm ý. Và suy nghĩ này vẫn giữ nguyên cho đến khi đám người kia đến, lại Phong Tiểu Tiểu lấy cái bình ra khỏi hộp mới thôi...

Thư phòng, lại là thư phòng.

Ông bác ngồi sau bàn đã vuốt cái bình ít nhất nửa giờ không mở miệng, ghé đối diện ngồi hai người Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn.

Chú Ngao Tiềm mang theo anh bạn nhỏ ngây thơ vô tà ngồi trong phòng khách ngoạn ngoạn xem TV, Đường Cần thân là chủ nhà ngồi tiếp khách. Về phần cậu em họ... Ông bác thuần túy ghét bỏ thằng nhãi này quá ngu, ngay từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy cái bình lạnh lặn liền hiểu được vụ Chu Hân “lỡ tay” đánh vỡ cái bình là có ẩn tình. Vì vậy, đối với thằng con có ánh mắt quá kém, ông bác cũng không thêm quan tâm tới cái đầu thấp EQ như vậy, càng không tính toán phí nước miếng với đối phương, rõ ràng trực tiếp ngăn cách bên ngoài hội nghị đẳng cấp cao trong thư phòng...

Nói một chút đi, Chu Hân kia là thế nào?” Sau lúc lâu, ông bác mới mở miệng đánh vỡ một mảnh yên lặng, chủ động hỏi.

“Thật ra bác cũng đoán được rồi đấy. Chuyện đã qua rồi, sau này nếu muốn biết cứ hỏi Đường Cần hoặc con trai bác cũng được.” Dương Nghiễn buông chén trà trong tay, xoa xoa trán: “Lần này chúng cháu đến cũng chủ yếu là vì Phong Tê tiên sinh.”

Ông bác lưu luyến không rời, cẩn thận đặt bình gốm về trên giá sách, sau đó mới hỏi lại: “Phong tiên sinh?”

“Cháu nghe Tiểu Tiểu nói qua, hình như bác từng nói trong cái bình này có manh mối về điểm dừng chân của Phong Tiên sinh?” Dương Nghiễn trầm ngâm một lúc mới tiếp: “Sau khi lấy được cái bình, bọn cháu cũng cố nghiên cứu nhưng chẳng phát hiện chỗ nào đặc biệt, vì vậy hôm nay đến muốn hỏi ngài một chút, vài chục năm nay giữ cái bình vậy có thấy được gì không?”

Ông bác hồ nghi: “Cô cậu thấy hứng thú với Phong tiên sinh?”

Trải qua sự kiện mất trộm bình gốm, ông bác cũng không dám tùy tiện tin tưởng người ngoài, lại càng không giống trước tùy tiện kéo người ta hoài niệm về thời thơ ấu ngày xưa.

“Kỳ thật thế này, chủ yếu là Phong tiên sinh kia cùng cháu có quan hệ rất sâu xa...” Phong Tiểu Tiểu lại bốc phét.

“Lần trước rõ ràng cô nói mình là cô nhi!” Ông bác lời lẽ chính nghĩa chỉ trích, sau đó ngấm lại thần bí hỏi: “Chẳng lẽ Phong tiên sinh thật sự là ông có thất lạc của cô?”

“...” Dương Nghiễn nuốt thì sặc, yên lặng lại buông chén trà, hàm hồ đáp: “Không phải ông cố nội, nhưng có thể có quan hệ mật thiết khác.” Ví dụ như vợ chồng...

“Bác đã nói mà!” Ông bác thờ phào, không hiểu sao lại có loại cảm giác thoải mái khi thần tượng không bị ô nhiễm: “Nhìn cháu cùng Phong Tê tiên sinh cũng không quá giống.”

Tuy bộ dạng của Phong Tiểu Tiểu không xấu, thậm chí còn có thể coi là tiểu giai nhân, nhưng nếu so sánh với Phong tiên sinh thì... Lấy bản gien gốc của Phong tiên sinh, vợ của ông ấy phải xấu đến cỡ nào mới trung hòa được ra bộ dạng của Phong Tiểu Tiểu như bây giờ.

Trong lúc ông bác suy nghĩ bay xa, Dương Nghiễn vẫn luôn chặt chẽ quan sát hoạt động của đối phương, sau đó bỗng nhiên ngừng người, xấu hổ ho khan vài tiếng lại tiếp đề tài: “Bác, nếu bọn cháu đoán không nhầm, thì vị Phong tiên sinh bác quen có phải có một hình xăm vậy rằn màu thiên thanh ở khóe mắt trái không?”

Ông bác hoàn hồn, lấp báp kinh hãi: “Sao cậu biết?!”

Thông Thiên Nhãn, công nghệ cao không biết sao!

Dương Nghiễn bình tĩnh nhủ mi, tỏ ra nguy hiểm, nhìn xa xăm ngoài cửa sổ: “Cho nên cháu mới nói, ông ta cùng Tiểu Tiểu có mối quan hệ rất sâu xa...”

....

Sau một lúc trao đổi cũng không có được thông tin gì ý nghĩa, chỉ có vụ Dương Nghiễn đọc thành công bộ dạng của Phục Hy xem như thành công, chỉ là hần... một không am hiểu về chân dung, hai không am hiểu miêu tả đặc thù ngũ quan, gom hết tất cả thông tin lại, cuối cùng chỉ có chi tiết “hoa văn vẩy rần màu thiên thanh trên khoeo mắt trái” là có thể tham khảo.

Ăn chắc một bữa cơm, mọi người không biết là nên thỏa mãn hay mất mát lên xe về, Đường Cần vẫn ở lại nhà ông cậu như trước.

Vừa lên xe, Phong Tiểu Tiểu liền lôi ra bình Phục Hy cầm trong tay nghiên cứu: “Ngay cả ông bác cũng không phát hiện gì dị thường, chẳng lẽ cái bình này thật sự là do Phục Hy lúc đó mất kiên nhẫn, nặn đại lura gát con nít?”

“Về rồi xem, anh thấy là do chúng ta không hiểu thấu đáo thì đúng hơn.” Dương Nghiễn khởi động xe, đưa Ngao Tiềm về phố Thành Hoàng mới bãi giá hồi cung.

Vừa về tiệm gốm nhà mình, Y Y nhảy bắn ra nghênh đón, thấy cái bình trong tay Phong Tiểu Tiểu thì kinh ngạc: “Ủa, không phải anh chị mang nó đi trả rồi sao....”

“Đúng là mang đi trả, nhưng trả vẫn là đồ dỏm” Phong Tiểu Tiểu nhún vai: “Dù sao ông bác chỉ cần đồ kỉ niệm, hàng chị mày phục chế từ chính phẩm tuyệt đối nhìn không ra đồ fake.”

Dưới tình huống không có tham khảo đương nhiên chỉ đành tự tưởng tượng ra mà làm. Nhưng đã có vật tham chiếu, nâng tay phục chế cái giống như đúc không phải là chuyện khó với Phong Tiểu Tiểu.

“Ồ.” Y Y gật gật đầu, trong khoảng thời gian ở tiệm gốm này, cô gái bé nhỏ vốn ngây thơ thuần khiết thiện lương vô hai đã thay đổi nghiêng trời lệch đất, ít nhất cô đã quá quen thuộc với việc lâu lâu đám người phun ra mấy lời cũng như hành động không chính nghĩa gì rồi.

Phong Tiểu Tiểu mang cái bình về phòng, Dương Nghiễn vừa đậu xe vừa thuận miệng quan tâm thú cưng: “ALexander sao rồi?”

“Cho ăn rồi, Thịt bò Kobe thượng hạng, Đại Hoàng ăn nhiều lắm.” Y Y thành thật trả lời.

“... Là Alexander!” Dương Nghiễn đen mặt, lại hỏi: “Còn Alice?”

“Tiểu Yêu ăn từ sớm, mới bay đi chơi, chắc tối mới về.” Y Y liền khoe thành tích: “Hôm nay em còn thấy tiệm nhang đèn giảm giá, mua thật nhiều nhang cao cấp về, Vi Vi ăn cũng thật vừa lòng.”

Đậu xe xong, hai người vừa nói vừa vào tiệm, còn chưa tới cửa đã nghe thấy tiếng thét chói tai.

Âm thanh đó không giống như truyền qua không khí mà đập thẳng vào trong đầu, không phải Phong Tiểu Tiểu, là Vương Vi.

Liếc nhau, hai người nhanh chạy vào trong phòng, mở cửa ra, chỉ thấy Phong Tiểu Tiểu đang cầm cái bình đứng ngây ngốc trước sô pha.

“Sao lại thế này?” Dương Nghiễn liếc một vòng quanh phòng, không thấy qui ảnh của Vương Vi ngày thường bay tới bay lui, cuối cùng lực chú ý tập trung lên cái bình trong tay Phong Tiểu Tiểu, không biết có phải do tâm lí hay không mà Dương Nghiễn thấy thân bình hình như lại trơn bóng một hai phần: “Cái bình này...”

“Cái bình này?!” Phong Tiểu Tiểu tựa hồ là phục hồi tinh thần, nháy mắt mấy cái, cúi đầu ghé sát mắt vào miệng bình, lại ngẩng đầu mờ mịt hỏi: “Anh Hai, đây thật là bình Phục Hy, phải không? Không phải bình Ngọc Tịnh của Quan Thế Âm đúng không?”

“... Chỉ có bình Ngọc Tịnh nhà mày mới béo như cái bầu rượu ấy.” Dương Nghiễn đen mặt: “Rốt cuộc là làm sao vậy?”

Theo động tác vừa rồi của Phong Tiểu Tiểu, Dương Nghiễn đã có dự cảm không lành, mà câu trả lời tiếp theo của đối phương quả nhiên cũng chứng nghiệm điều này: “Lúc nãy em vừa vào, Vương Vi vốn muốn tìm em nói chuyện, sau đó đột nhiên lóe sáng, cô ấy bị hút vào...”

“Hút...” Dương Nghiễn xoa xoa thái dương, đau đầu: “Sao lại như thế?”

“Không biết!” Phong Tiểu Tiểu vô tội lắc đầu, lúc này là thật vô tội, không phải giả vờ.

Có vấn đề, hỏi Lí Trường. Hai mặt nhìn nhau một phút đồng hồ, sau đó cùng nhau bận rộn, một người cẩn thận đặt cái chai lên bàn cạnh lư hương, một người vội vã móc di động tìm số Lí Trường.

Tiếng chuông đổ chưa tới vài giây, Lí Trường bên kia đã bắt điện thoại, bối cảnh âm thanh là một mảnh pháo nổ ầm vang, xem ra chỗ đối phương đến du lịch lần này khá là kích thích: “Ta bây giờ không có thời gian, cho bọn bay 1 phút đồng hồ, không có việc gì thì nói ta cúp, nếu không ta trở mặt đừng có trách!”

“Có việc! Có đại sự!” Sợ đối phương thực cúp, Phong Tiểu Tiểu giật lấy điện thoại trên tay Dương Nghiễn, rống: “Qui hồn của Vương Vi bị cái bình của Phục Hy nuốt phải làm sao đây!!!!!!”

“...”

Chương 124: Bí mật của cái bình

“...”

Nín thở chờ đợi, đừng nói là 1 phút đồng hồ, 10 phút cũng đã gần đến. thật lâu sau, Lí Trường như mới hoàn hồn, cẩn thận hỏi: “...Con mới nói, có qui hồn bị bình của Phục Hy nuốt?”

Phong Tiểu Tiểu thuận tay vớ cái bình đến nhìn: “Hút vào xong liền thu nhỏ, thực Chibi thực đáng yêu, vẫn là màu trắng nhạt. ...Đây là cái tình huống gì?”

“Cái bình của anh trai kiêm ông chồng nhà con con lại hỏi ta?” Lí Trường than thở mắng vài câu: “Có thể nói chuyện không? Hỏi một chút qui hồn kia cảm giác thế nào?”

Phong Tiểu Tiểu nghe lời gọi to, nhìn tiểu Vương Vi phiên bản Chibi ở trong cái bình sống chết hết lên cái gì đó, một lát sau mới có chút tín hiệu truyền đến, từ miệng bình rót cuộc phiêu ra một âm thanh tinh tế: “Cảm giác không tệ lắm, thoải mái hơn ở trong ngọc bài, chỉ là không chui ra được.”

Nói cảm tưởng của Vương Vi cho Lí Trường, người sau nghĩ nghĩ: “Bình Nhiếp Hồn có hai loại, một loại là ăn hồn, còn loại khác là dưỡng hồn. Cái này không cần ta giải thích nữa, ý nghĩa ngoài mặt chữ ấy. ...Mà nói đến dưỡng hồn, lại chia làm hai loại, một là tẩm bổ cho hồn thể lớn mạnh, tăng lên linh thức. Loại còn lại là tu bổ sáng tạo. ...Cái thứ hai thuộc loại chỉ xuất hiện trong truyền thuyết, nghe nói linh thể có đủ ba hồn có thể trọng tổ lại thân thể...”

“Dưới tình huống bình thường, chúng ta biết qui chỉ có một hồn ba phách, hai hồn bốn phách còn lại thì qui về thiên đạo luân hồi hoặc tiêu tán. Nhưng tình huống của sinh hồn có chút đặc thù, bởi vì ba hồn đầy đủ cho nên mới có thể hoàn dương.” Lí Trường vô cùng kiên nhẫn giải thích thường thức phi thực tế, kết hợp với âm thanh mưa bom bão đạn bên kia khiến Phong Tiểu Tiểu cảm thấy đoạn đối thoại này thật không hài hòa đến qui dị: “Nhưng muốn hoàn dương còn vướng đến một vấn đề, chính là môi giới, nói cách khác là thân thể. ...Ý nghĩa của loại dưỡng hồn thứ hai là, chỉ cần có ba hồn đầy đủ thì có thể thông qua nó mà làm lại cơ thể.”

Phong Tiểu Tiểu sững sờ: “Hack à, ăn gian quá!!”

Vốn chỉ là thuận miệng, Lí Trường lại thật sự đáp lời: “Ồ, hack thật. Qui tắc căn bản của thể giới vốn là trao đổi đồng giá. Ví dụ như luân hồi báo ứng, lại ví dụ như nhân quả. Tu bổ kiểu như vậy theo góc độ một con người mà nói chẳng khác nào nói bậy. Cho nên khả năng này cũng có thể xem như một loại sáng tạo. ...Tiểu Oa, đây là nghề của con mới đúng.”

“What?!”

“Ý của ta là, Nữ Oa mới là nữ thần tạo vật. Cái bình Phục Hy chế tạo là loại dưỡng hồn, nhưng khi ở phổ Thành Hoàng lại không có phản ứng, vậy thì chỉ có thể bởi vì nó là loại nuôi dưỡng thứ hai trong truyền thuyết, cho nên mới không có phản ứng với đám qui quái không đủ ba hồn. Mà sự thật nếu như ta đoán, vậy chỉ có một giải thích.” Lí Trường nghiêm nghị lấy khẩu khí nghiêm túc như khi Conan chỉ vào thẳng da đen nói “thủ phạm là ngươi” mà công bố đáp án: “Hắn ăn cắp năng lực của con!!”

“Ăn cắp...” Phong Tiểu Tiểu thiếu chút nữa bị sặc nước miếng.

Ngay sau đó Lí Trường lại tỏ lái: “Đương nhiên, thần thông của cổ thần như các con là độc nhất vô nhị, bởi vậy trên lý thuyết là không thể tồn tại vấn đề dôi đi hay ăn cắp được, như vậy nói cách khác, ít nhất trong tay Phục Hy có pháp bảo của con cho nên mới có thể chuyển một hạng năng lực nào đó của con đi.”

Dương Nghiễn lóe sáng: “Tựa như Ngọc Hột của Ngao Tiềm?!”

Được đến đáp án khẳng định của Lí Trường, Phong Tiểu Tiểu cũng kích động, trước kia chỉ biết Nữ Oa chuyên nghề đục đá nặn bùn, không ngờ cũng có pháp bảo?! Đồ của mình đương nhiên phải hỏi rõ ràng. Phong Tiểu Tiểu tiếp tục nhờ cổ vấn, sau đó người được cổ vấn cũng lưu sướng, thực thân thiện trả lời: “Cụ thể ta cũng không biết nhiều, dù sao thời đại cô thần sớm hơn so với lứa thần tiên của ta nhiều lắm, nhưng ta nghĩ có thứ nổi tiếng mọi người đều nghe thần thoại kể qua.”

“Cái gì?” X2 người.

“Tức nhường(*)”

...

Bé khờ tóc vàng được đưa về tiệm gôm, giám hộ kiêm bảo mẫu đương nhiên là do Tinh Vệ vạn năng phụ trách, mà đến khi cô gái nhỏ hát xong mấy bài

tiếng Anh, sức cùng lực kiệt đã được người ngủ. Quay về phòng khách thì em gái Vương Vi đã lại thần thanh khí sảng phiêu đảng xung quanh, mà Phong Tiểu Tiểu kéo cái đuôi rần yên lặng ngồi đối diện Dương Nghiễn, cùng nhau cúi đầu, thần tình nghiêm túc nghiên cứu.... Một đồng bunn trên tay Phong Tiểu Tiểu.

Tức Nhưỡng, loại bunn đất thần thánh có thể tự động sinh trưởng trong truyền thuyết, từ Nữ Oa truyền lại, sau bị Côn(***) trộm xuống trần gian để trị thủy. Đương nhiên, tự động sinh trưởng là thuộc tính sơ cấp, nghe nói Tức Nhưỡng khi ở trong tay nữ Oa thậm chí có thể tự phát triển thành một đại thế giới có thiên địa vạn vật.

Lại đương nhiên, thần vật hàng top trong tay Nữ Oa vào móng vuốt của Phong Tiểu Tiểu cũng chỉ thành một đồng bunn có chút trâu bò mà thôi.

“Đây đúng là một thế giới không có giấc mơ.” Dương Nghiễn rút cuộc thờ dài một tiếng, mở miệng, thần nhiên liếc một cái cục bunn trong tay Phong Tiểu Tiểu, ánh mắt ghét bỏ: “Tức Nhưỡng trong truyền thuyết là như vậy?” Thoạt nhìn thật đúng là....mộc mạc.

Phong Tiểu Tiểu cãi lại: “Bình thường, lúc em thấy Hao Thiên Khuyển cùng Phác Thiên Ứng trong truyền thuyết cũng võ mòng vậy thôi.”

Alexander nằm trong phòng khách đang ngủ động động cái lỗ tai, nâng đầu lên khỏi chân trước gầm gừ nhẹ một tiếng, bày tỏ bất mãn khi nằm ngủ cũng trúng đạn.

Nãy giờ Y Y bận rộn chăm sóc bạn nhỏ nước ngoài, đối với tình huống hiện tại tự nhiên có chút mờ mịt, trước kinh ngạc hướng về Vương Vi: “Sao cô ra được?” Lại mờ mịt nhìn trên bàn: “Cái bình sao không thấy?”

“À, nó nè.” Phong Tiểu Tiểu bóp bóp nặn nặn đồng bunn trên tay thành hình cầu, tung hứng: “Chị vừa biến thân thả chút linh lực vào, nó đột nhiên biến thành như vậy.”

“Đây là cái bình?!” Y Y kêu sợ hãi.

Vương Vi được thả ra, hưng phấn lượn quanh phòng khách thể nghiệm cảm giác lấy được tự do, tiếp theo lại tiến đến bên tay Phong Tiểu Tiểu, say mê ngửi cục bunn một hồi, vẻ mặt thỏa mãn thờ dài: “Cảm giác thật tốt.”

“...” Khóe miệng Phong Tiểu Tiểu co rút, lật cổ tay, lại ngửa ra, bunn biến mất.

“Thu hồi rồi?” Dương Nghiễn cũng không ngạc nhiên, pháp bảo có liên hệ với pháp thân đều như vậy, có thể lớn có thể nhỏ, bình thường đều thu vào trong cơ thể, ví dụ như lúc Ngao Tiềm vừa lấy được Ngọc Hốt về, thường xuyên lấy ra cái Ngọc Hốt dài gần hai mét từ cái túi áo không chứa nổi bàn tay mà vuốt ve, trường hợp đó, tuyệt đối khác người.

“Ừm, thu hồi.” Tâm tình của Phong Tiểu Tiểu có chút lạ.

Cô cũng nghĩ đến pháp bảo của Ngao Tiềm, so với Ngọc Hốt vừa nhìn là biết ngay đồ tốt, hàng của mình mang ra cũng chỉ cỡ rễ cây. Tuy rằng nghe cũng trâu bò thật đấy, nhưng....Thần thông là nặn bunn, pháp bảo cũng là bunn. Chẳng lẽ cô gái thanh xuân tươi trẻ như mình đời này cũng không thể dứt bỏ quan hệ với bunn sao?!

Y Y túm góc tay áo của Phong Tiểu Tiểu: “Mấy chị rốt cuộc đang nói cái gì vậy, nói cho em biết đi.”

Vương Vi chẳng quan tâm nhiều, ban đầu Tức Nhưỡng bị thu vào có chút thất vọng, nhưng sau đó ghé sát vào người Phong Tiểu Tiểu ngửi ngửi, đột nhiên hưng phấn, vèo một cái đến chỗ Nghê Nhân Giai phòng sau nhà, sai sử đối phương tháo ngọc bài trước ngực ra đưa cho Phong Tiểu Tiểu, thật cao hứng tuyên bố: “Em gái Phong, em bao dưỡng chị đi!”

“Gi?!” Phong Tiểu Tiểu bị kích thích, Dương Nghiễn lại nghĩ đến cái gì, hỏi Vương Vi: “Linh khí trên người nó lại dày hơn?”

“...” Vương Vi gật đầu như gà con mổ thóc: “Ừm, bây giờ ở bên người cô y như ở trong cái bình ấy, em đi theo thấy khỏe không ít.”

“Em có thể làm lại thân thể cho con bé không?” Dương Nghiễn quay đầu hỏi Phong Tiểu Tiểu.

“Ngay bây giờ muốn là có thôi.” Phong Tiểu Tiểu xem thường.

Dương Nghiễn trầm ngâm: “Tình huống chắc cũng giống như Ngao Tiềm, năng lực vẫn không biến mất, có Tức Nhưỡng xong lại tăng lên... hơn nữa anh đây cảm giác dùng thần thông trọng tổ thân thể đáng tin hơn mấy dùng tay nặn, chưa nói cái khác, ít nhất cam đoan ngoại hình.”

Nhớ tới anh em tượng đất sau nhà, Vương Vi gio tay tán thành cách nói của Dương Nghiễn.

Y Y sắp khóc: “Nói cho em biết chuyện gì xảy ra với! Người ta tò mò chết được!”

Đối mặt sự khinh bỉ của đám xấu tính, Phong Tiểu Tiểu quyết đoán nói sang chuyện khác, cầm lấy ngọc bài treo trên cổ, mở miệng: “Chuyện Vương Vi trước không nói, mấu chốt là Phục hy đến cùng ở đâu.”

“Về cái này em muốn nói!” Vương Vi đặt thành mục đích, cuối cùng cũng có tâm tình chú ý chuyện của người khác: “Kỳ thật lúc này ở trong bình nhìn từ dưới lên mới thấy trên cổ bình có một số điện thoại.”

Dương Nghiễn: “...”

Phong Tiểu Tiểu: “...”

Y Y khóc ròng: “Điện thoại gì?! Mọi người rốt cuộc đang nói cái gì vậy!”

Đối với quanh co như vậy, Phong Tiểu Tiểu cũng không biết nên nói cái gì mới tốt. Ai mà ngờ gợi ý của Phục Hy có thể đặc sắc như thế, một số điện thoại vô cùng đơn giản là xong rồi.

Vì vấn đề tạo hình của cái bình, cho nên trừ phi nhảy vào bên trong như Vương Vi, hoặc là đập vỡ cái bình, bằng không không thể phát hiện được số điện thoại này.

Chỉ với một chút thủ đoạn như vậy mà Phục Hy cũng có mặt mũi thần thần bí bí nói với anh bạn nhỏ năm đó phải tự “hiểu rõ huyền cơ”?!

Huyền cơ em rở nhà ông!

Bị kết quả này nện đến học máu, Phong Tiểu Tiểu túm Y Y đến 1 bên nói chuyện Tức Nhường, mà Dương Nghiễn cầm điện thoại di động nhấn dây số Vương Vi đọc.

Ấn xong một chuỗi số, chờ hai cô gái bên kia nói xong, Phong Tiểu Tiểu lúi kúi kéo Y Y vẫn còn sợ hãi trở về, Dương Nghiễn lúc này mới lắc lắc điện thoại: “Bây giờ anh gọi?!”

“Chờ chút” Phong Tiểu Tiểu hít sâu, lại hít sâu, sau đó chờ mong hưng phấn gật đầu: “Gọi đi!”

Đầu dây điện thoại bên kia là Phục Hy! Thật là, hồi hộp y như sắp gặp sao ý.

Dương Nghiễn gật đầu, ấn nút gọi xanh biếc vẫn chờ đợi này giờ, không bao lâu, tiếng chuông “Đô..đô...đô” vang lên.

(*) Tức nhường: Là một chỗ di tích ở Kinh Châu cổ thành khi mà Đại Vũ(**) trị thủy lưu lại, theo truyền thuyết, đây là một loại đất có thể tự sinh trưởng, mãi mãi không giảm.

(**) Đại Vũ: Hạ Vũ thường được gọi Đại Vũ hay Hạ Hậu thị, là một vị vua huyền thoại ở Trung Quốc thời cổ đại. Ông nổi tiếng với về việc chống lũ, xác lập chế độ cha truyền con nối ở Trung Quốc bằng cách thành lập nhà Hạ và nhân cách đạo đức ngay thẳng của mình (nguồn Wikipedia)

(***) Cồn: Là cha của Đại Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Trương Tam

Không có hết tiền, không có tất máy, thậm chí cũng không để cho mấy người Phong Tiểu Tiểu chờ lâu.

Tiếng chuông đổ vài hồi, đầu dây bên kia thực bình thần bắt máy.

“A lô?” Từ loa điện thoại truyền ra một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, tựa hồ còn mang theo không kiên nhẫn, bối cảnh âm thanh là tiếng nhạc sàn siêu high.

Đương nhiên, bối cảnh âm thanh này chưa phải kích thích nhất, càng kích thích hơn, cái âm thanh trong trẻo mà lạnh lùng kia lại là giọng nữ.

Anh Hy, anh sao rồi, năm tháng bề dâu thương hải tang điền, thế giới này biến đổi không nhận ra, giờ thì ngay cả anh cũng thành pê-đê sao.... Phong Tiểu Tiểu như bị ngũ lôi oanh tạc, há hốc miệng nói không ra lời.

Dương Nghiễn lại khá bình tĩnh, cầm điện thoại hỏi: “Đây là số điện thoại của cô?”

“Đương nhiên là của tôi, bằng không chẳng lẽ là...” Giọng nữ bên kia đột nhiên khựng lại, kinh ngạc hỏi: “Anh tìm Phong Tê?”

“Chúng tôi tìm Phục Hy.” Dương Nghiễn bình thần sửa đúng lời. Nếu đầu dây bên kia là người một nhà, lời này chẳng khác nào nói rõ thân phận, nếu đối phương là người thường, nhiều lắm cũng chỉ bị xem là bệnh thần kinh mà thôi.... Dù sao cũng chả quen.

“Ồ ra là người nhà!” Giọng nữ tràn ngập kinh hi, âm thanh ồn ào xung quanh cũng càng ngày càng nhỏ, cuối cùng biến thành tiếng gió vù vù, hiển nhiên là người phụ nữ này cầm điện thoại ra khỏi quán bar: “Tôi là Trương Tam, anh là ai?”

“Trương...” Cái tên này rất có cá tính, Dương Nghiễn cùng Phong Tiểu Tiểu vừa phục hồi tinh thần lại đều nhìn không được mà sắc nước miếng.

“A, ở nhà tôi đứng thứ ba, thời đó phụ nữ không có tên, tên trên gia phả đều là thị gì đó thôi, cho nên mọi người thường bảo tôi Trương Tam.” Giọng nữ thực sang sảng cười ha ha, tựa hồ đoán được phản ứng của bên này: “Tôi giống Phong Tê, đều là tôn thân mà không phải là pháp thân chuyển thế, phong hào ở Thiên Đình vốn là Vân Hoa tiên nữ, đương nhiên ở trần gian không được biết đến nhiều... Đúng rồi, các người biết Nhị Lang Thần Chân Quân không?! Danh tiếng vang dội không ai không biết, nó là con trai ngoan của tôi đó a ha ha ha ha.”

“...” Phong Tiểu Tiểu trầm mặc.

“...” Dương Nghiễn trầm mặc.

“...Anh Hai, là mẹ anh kia!” Phong Tiểu Tiểu chọt chọt Dương Nghiễn.

“...” anh Hai đang chết máy.

Y Y thiếu kiên nhẫn, không lĩnh ngộ được huyền cơ trong đó, có chút mơ hồ hỏi: “Mẹ của anh Hai? Bác Dương lại cười? Bao giờ vậy? Bà tắm lên top là nữ thần?”

Bên kia còn hưng trí dạt dào nhận đồng hương: “Đúng rồi, hai vị là vị thần nào vậy?”

Dương Nghiễn im lặng, Phong Tiểu Tiểu vui sướng hài lòng cướp điện thoại: “A lô A lô? Tôi là Nữ Oa, chào chị Trương Tam!”

“Oa! Hóa ra là Nữ Oa!” Giọng nữ hưng phấn.

Một nữ thần “Oa!” lên như tiểu nữ sinh thật sự là kích thích, hơn nữa nghe nói vị kia là mẹ của mình.... Dương Nghiễn vừa hồi thần lại bị đá kích nằm ngay đó.

Giọng nữ vẫn thao thao bất tuyệt: “Nhưng mà ngài đừng gọi tôi là chị, bối phận của ngài cao hơn tôi nhiều lắm, tuy rằng đời này khẳng định tôi hơn tuổi... Đúng rồi, Phục Hy tìm ngài hơn trăm năm, sao bây giờ mới tỉnh vậy? Gần đây ngài ấy bế quan, di động tạm thời để ở chỗ tôi, cho nên hai người tạm thời không có cách nào vợ chồng đoàn viên, nhưng ngày mai tôi lập tức dùng ngọc phù truyền âm nói cho ngài ấy tin tốt này, chờ ngài ấy tỉnh lại là có thể lập tức đến tìm ngài.”

Phong Tiểu Tiểu cũng lau mồ hôi: “Hai bên không có tình cảm làm trụ cột, đột nhiên nhắc tới vợ chồng đoàn viên có phải hay không có chút...kia gì. Khoảng bao lâu thì Phục Hy có thể xuất quan?”

“Cái này tôi cũng không biết, ít thì mười ngày nửa tháng, nhiều thì ba năm mười năm...” Giọng nữ không chắc chắn trả lời, sau đó chắc một tiếng: “Nhưng không sao, dù gì chúng ta cũng sống lâu. Thừa dịp Phục Hy chưa xuất quan, ngài có thể hưởng thụ cuộc sống độc thân thêm mấy bữa.”

“Cho nên lúc này em đã nói, hai bên không có cảm tình...” Phong Tiểu Tiểu có chút vô lực.

“Đúng rồi, lúc này tôi nghe bên cạnh không phải có một vị nam thần sao? Đó là ai vậy?” Giọng nữ cuối cùng nhớ tới có người khác, lại hỏi.

Dương Nghiễn ho khan một tiếng, đột ngột đứng phắt dậy: “Đã trễ rồi, anh về đây, dù sao Phục Hy cũng bế quan...” Hắn cực kì không muốn đối mặt với sự thật tàn khốc.

“Đừng mà anh Hai!” Phong Tiểu Tiểu nhanh tay lẹ mắt chụp lấy tay áo Dương Nghiễn...Chính mình đã bị hiểu lầm, làm sao có thể để cho đũa bần thân hưởng thanh tịnh?! Ôm tâm tư đề tiện, Phong Tiểu Tiểu cười man rợ, nhanh chóng hét với Vân Hoa tiên nữ ở đầu dây bên kia: “Chị Trương Tam, con trai Nhị Lang Thần của chị đang ở cạnh em nè! Chính là cái người vừa nói chuyện lúc này đó!”

Y Y hoảng sợ: “Thật sự là mẹ ruột của anh Hai? Không phải nghe nói đã sớm khó sinh mà...”

Với kẻ còn chưa rõ tình huống, không cần phản ứng... Phong Tiểu Tiểu quyết đoán vứt bỏ Y Y vẫn còn mờ mịt, hứng trí bừng bừng thưởng thức sắc mặt khó coi không muốn gặp người của Dương Nghiễn.

“Hê? Con tôi cũng tỉnh?! Vậy thì hay quá, vừa lúc mẹ con chúng ta đoàn...A!!!! Ngài nói con trai tôi ở đó?! Mau mau mau, đưa di động cho nó, cho tôi nói với nó hai câu!” Tiên nữ Trương Tam kích động.

Dương Nghiễn hung hăng trừng Phong Tiểu Tiểu, sau đó sắc mặt khó coi nhận điện thoại, giọng uể oải “A lô” một tiếng rồi ngậm miệng không hé răng. Ở tình huống này thực sự không biết phải nói gì mới tốt, đột nhiên từ trên trời rớt xuống một bà mẹ, là ai thì cũng không thể tiếp nhận được ngay.

Không giống đứa con ngại ngùng, tiên nữ Trương Tam hiển nhiên hào phóng hơn nhiều: “Con trai ngoan, chúng ta đã gần ngàn năm không gặp, mẹ còn tưởng sẽ không bao giờ gặp lại con được nữa oa oa oa....Nhưng còn may, ông trời có mắt! Cuối cùng cũng cho chúng ta mẫu tử đoàn viên.”

“...” Vậy sao?! Hắn chỉ cảm thấy thiên ý trời người, trời cao không mắt...

“Con trai, bây giờ con ở đâu?! Bao tuổi? Kết hôn chưa? Có nhớ mẹ không? Mẹ chuyển qua ở với con được không?!” Tiên Nữ Trương Tam còn chưa biết hình dạng tròn méo ra sao đã biểu đạt tình thương của mẹ, Dương Nghiễn không nhận nổi chỉ có thể hỗn độn trong gió.

Phong Tiểu Tiểu cười hì hì nhìn Dương Nghiễn, lại ra mặt làm người ghét: “Chị Tam, bọn em giờ ở thành phố X, con trai chị tiền đồ lắm nhé, đầu thai ở nhà cự phú, hơn nữa còn là con trai độc nhất!”

“Ôi, một phẩm nhân được con tôi đầu thai làm con là phúc khí của hã, đặc ý cái rắm!” Tiên nữ Trương Tam rất tự hào, nói xong bản thân lại mất tự nhiên trước: “Kia cái gì, sao tôi lại thấy mình bị người ta chiếm lợi nhỉ?”

Phong Tiểu Tiểu che miệng vui sướng cười, bị Dương Nghiễn tóm đầu cốc hai cái, sau đó thở sâu đoạt lấy điện thoại: “Thật ra tôi...”

“Mẹ biết, con trai ngoan nhất định nhớ mẹ, như vậy đi, đêm nay mẹ... Không được, tối nay không có chuyến bay, bây giờ mẹ đi đặt vé ngay, sáng sớm mai qua thăm con.” Tiên nữ Trương Tam nói một chuỗi dài quyết định xong cảnh mẹ con đoàn tụ cảm động, sau đó “rụp” một tiếng cúp điện thoại.

“...” Dương Nghiễn cảm di động như sắp điên, sao lại thành ra thế này? Vốn tìm ông xã kiếm anh trai cho Phong Tiểu Tiểu, kết quả chính chủ không tìm được, lại lòi ra một bà mẹ ruột cho mình?

“Chuyện tốt nha anh Hai! Chúc mừng mẫu tử đoàn viên!” Phong Tiểu Tiểu nâng cái đầu nhô lên hai cục u, tiếp tục đổ dầu vào lửa.

Dương Nghiễn trừng mắt một cái: “Chúc mừng cái rắm! Khi không lòi ra bà mẹ thì mày vui được không?”

Vương Vi ở trạng thái qui hồn, tạm thời còn chưa có bản lĩnh truyền giọng mình qua sóng điện thoại, cho nên vừa rồi vẫn ở chế độ đứng ngó. Lúc này thấy mọi người cúp điện thoại, cười lên tiếng: “Thật ra cũng coi như mẹ ruột của anh, thật tốt, nỗi cô đơn tịch mịch mất mẹ từ nhỏ rốt cuộc được lấp đầy, anh Dương cũng đừng thẹn thùng.”

Ai thẹn thùng?! Thẹn thùng cái rắm!

Dương Nghiễn lười nói chuyện với đám bại họa này, vốn đang tính ngủ trong tiệm một đêm, giờ thì vui rồi, tức cũng đủ tỉnh, nỗi giận dùng dùng mang theo chó cưng của mình về nhà.

Đột nhiên ở đâu nhảy ra một tiên nữ Trương Tam, nhận là mẹ ruột có chút mất tự nhiên, không nhận lại không được, Dương Nghiễn nghĩ ngàn lần vạn lần, chỉ đành tự về nhà buồn bực.

Chờ đến lúc tiếng xe nổ máy ở bên ngoài, Y Y vẫn ở trạng thái trầm tư suy nghĩ này giờ mới đột nhiên “A” lên, kinh ngạc quay đầu hỏi Phong Tiểu Tiểu: “Người nói chuyện lúc này là mẹ ruột của Nhị Lang Thần trong thần thoại?!” Cô cuối cùng cũng hiểu rõ mối quan hệ phức tạp này.

Phong Tiểu Tiểu không nói gì, có thể tri độn đến vậy cũng coi như là một loại bản lĩnh.

...

Không tìm được Phục Hy nhưng tìm được một thần tiên, hơn nữa người này còn không phải pháp thân, là đứng đắn chủ hồn thức tỉnh, mang theo nguyên thủy trí nhớ cùng ba ngàn thần thông, tuy rằng linh lực phải tu luyện lại mới dần dần phục hồi, nhưng còn hơn mấy người Phong Tiểu Tiểu bắt đầu từ con số 0.

Một đêm bình an trôi qua, sáng sớm hôm sau tiên nữ Trương Tam quả nhiên đáp chuyến đầu tiên tới thành phố, vừa xuống máy bay liền gọi ngay cho Dương Nghiễn.

Di động Dương Nghiễn không mang theo, chẳng biết là vô tình để quên hay vì đối phó bà mẹ không biết từ đâu xuất hiện mà cố ý để lại chỗ Phong Tiểu Tiểu, tóm lại, căn cứ vào lòng tốt mong gia đình trong thiên hạ nhà nhà đoàn viên, căn cứ vào thú vui cười trên nỗi đau của người khác, Phong Tiểu Tiểu thực nhiệt tình cung cấp địa chỉ nhà mình cộng thêm nhà họ Dương lại cộng thêm tự thân gọi điện.

Tiên nữ Trương Tam vui mừng hưởng thụ đãi ngộ được Nữ Oa chào đón, thực hào sảng tỏ vẻ mình có thể ở sân bay chờ thêm một tiếng nữa, sau đó theo Phong Tiểu Tiểu cùng đến nhà họ Dương đón con trai mình.

Vì thế đoàn tiếp đón thần tiên của Phong Tiểu Tiểu bắt đầu chiêu mộ thành viên, Vương Vi khát vọng sớm ngày có thân thể mới đương nhiên là đi theo, Long Vương ở phố Thành Hoàng nghe xong rất vui lòng ngừng kinh doanh một ngày đi hóng hớt, Hắc Vô Thường cùng Thành Hoàng chưa vào biên chế cũng muốn được cổ vấn làm sao để lên chức, ngoài Y Y phải ở nhà chăm sóc bạn nhỏ tóc vàng ra thì thần qui hiện có mặt ở thành phố đều đi theo.

Đoàn người chậm rãi đến sân bay, đậu xe xong tiến vào đại sảnh, vừa nhắc đầu chưa nhìn bao lâu đã thực dễ dàng tìm thấy tiên nữ Trương Tam một thân đỏ chót nổi bật...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Mẹ con gặp mặt

Về ngoài của tiên nữ Trương Tam làm người ta không nhìn ra tuổi, làn da đúng là trơn bóng nhẵn nhụi, nhưng khí chất toàn thân lại lộ ra một vẻ trầm ổn, nói hơn hai mươi cũng đúng, mà hơn ba mươi cũng được. Ngũ quan xinh đẹp không giống đám Phong Tiểu Tiểu từng tượng. Chẳng dính miếng nào tới cái gì cao quý lãnh diễm như Thiên Sơn Tuyết Liên xuất trần tao nhã vân vân. Đôi mắt tinh xảo, đôi môi đầy đặn, một cái kính mắt gác trên đầu, một đầu tóc xoắn buộc cao, một thân đồ chơi lò không giống tiên nữ, càng giống yêu nữ hơn. Hoàn toàn phá vỡ hình ảnh truyền thống của thần tiên trong thần thoại mà người đời thường nghĩ đến.

“Chị Trương Tam?” Cả sảnh rốt cuộc tìm không thấy một cây đũa chót nào khác, vì thế Phong Tiểu Tiểu tiến lên hỏi.

Cô gái áo đỏ quả nhiên ngẩng đầu lên khỏi màn hình điện thoại, nhìn Phong Tiểu Tiểu cùng đám người đằng sau, nở nụ cười: “Quả nhiên là Nữ Oa, bạn bè sau lưng ngài cũng không đơn giản.”

“Đâu có đâu có, đều là vô tình gặp được, duyên phận thôi.” Phong Tiểu Tiểu cũng cười, thuận miệng hàn huyên vài câu, đoàn người mang theo tiên nữ Trương Tam, kéo hành lý đi đến hướng ngoài cửa: “Chị Ba muốn ăn cơm trước hay tìm chỗ nghỉ ngơi trước?”

“Nghỉ ngơi cái gì nghỉ ngơi, buổi sáng lên máy bay, đi có mấy giờ hà, ra đường dạo phố gặp phải kẹt xe cũng tốn chừng ấy thời gian là cùng.” Tiên nữ Trương Tam phát tay hào sảng nói: “Thật lâu rồi tôi không gặp Nhị Lang, vẫn là đi gặp thẳng bé trước, sau đó mọi người lại cùng ăn một bữa cơm.”

Hỏi cũng không cần hỏi, chỉ cần liếc mắt một cái cô đã biết con trai nhà mình tuyệt đối không có trong đoàn người này, không phải tâm linh cảm ứng linh tinh gì đó, chủ yếu là hơi thở của pháp thân tàn hồn không giống nhau.

Ngao Tiềm đang giúp Trương Tam bỏ hành lý vào cốp xe, vừa nghe lời này nhin không được ho vài tiếng, tựa hồ có chút không quen nghe người ta gọi Dương Nghiễn là “con trai”, biểu tình có chút rối rắm nhìn hai người phụ nữ đang nói chuyện một cái, sau đó yên lặng chui vào trong xe.

Không có tài xế chuyên dụng là Dương Nghiễn ở đây, ghé lái cùng ghé phó lái biến thành vợ chồng Thành Hoàng, Phong Tiểu Tiểu cùng Trương Tam ngồi ghế sau, chờ xe khởi động mới có chút khó xử cười: “Anh Hai bây giờ còn đang ở nhà, đi đón anh ấy có chút... không tiện.”

“Có gì không tiện?” Tiên nữ Trương Tam nhìn đồng hồ trên di động: “Cũng sắp tới giờ cơm trưa, nó ăn ở nhà cũng là ăn, đi ra ngoài ăn với chúng ta cũng là ăn.”

“...” Không phải vấn đề này... Phong Tiểu Tiểu chuyển đầu ra đằng sau, lại quay mặt trở về, cười đến cứng cổ: “Chủ yếu ông bác Dương có ở nhà...” Càng chủ yếu là sợ tiên nữ này tới địa bàn của người ta lại nói lung tung, ví dụ không cẩn thận nhìn Dương Nghiễn mà hô “con trai” nhân nghĩa đại từ gì đó...

“Vậy thì sao...” Tiên nữ Trương Tam khó hiểu, sau đó bừng tỉnh đại ngộ: “Tôi hiểu được!”

Ngài hiểu được là tốt rồi!

Phong Tiểu Tiểu vừa lau xong mồ hôi đang chuẩn bị thở phào, tiên nữ Trương Tam lại vẫy vẫy tay: “Ông ta chăm sóc con tôi nhiều năm như vậy, quả thật nên thưởng, nhưng bây giờ tôi không mang theo linh đan gì tốt, cho nên thôi cứ nhớ trước đã vậy.” Một bộ biểu tình phạm nhân chỉ là con kiến, được nuôi con chị phải xem là quang vinh, bây giờ chị không mang theo thứ tốt, sau này lại thưởng cho. Hoàn toàn không ý thức được mình có thể sẽ bị lão Dương xem là đồ điên mà đá ra cửa.

“...” Phong Tiểu Tiểu nuốt chút nữa phun hai ngụm máu lên mặt đối phương.

Hai người ngồi đằng trước đồng tình nhìn Phong Tiểu Tiểu qua kính chiếu hậu, đối mặt với quan hệ hỗn loạn như vậy, cuối cùng là nên bàng quan mà ngoáy tay giúp Dương Nghiễn vượt qua con sóng dữ đây?! Kiểm chế tâm tình vui sướng khi người gặp họa đang rạo rực, Phong Tiểu Tiểu cuối cùng cũng quyết định là đừng thêm phiền, có một Đường Cần trùng đạn đã đủ, thật sự không cần thiết là cho càng nhiều người rối rắm thể nghiệm cái sự thật siêu nhận thức gọi là thần tiên chuyển thế.

Nháy mắt với Ngao Tiềm, Ngao Long Vương hiểu rõ cười khổ một tiếng, ho khan mở miệng: “Vị này... Cô Trương Tam, thật ra chúng tôi chủ yếu là không muốn lộ ra với người ngoài, cho nên đón Dương Nghiễn đi ăn cơm là được, nhưng ngàn vạn lần đừng ở trước mặt người thường gọi anh ấy là con trai linh tinh...”

Năm đó Trương Tam cũng từng có tiền án lén xuống trần gian, bằng không Dương Tiễn ở đâu mà tòi ra? Vừa nghe lời này liền hiểu, thân phận làm mẹ của cô đã không thể mang ra công khai, đừng nói con trai mình có chút không tiếp nhận được, nếu là lão cha đương nhiệm của thằng bé biết, phỏng chừng khi đó lại thiên hạ nhiễu loạn.

“Người thân của mọi người còn chưa biết chuyện này?! Thật ra lâu lâu hiện thân có thể giúp tăng cao tín ngưỡng và...” Nói đến giữa chừng, như là đột nhiên nhớ đến cái gì, Trương Tam u buồn gật đầu một tiếng: “Được rồi, hiện giờ qui luật biến hóa, chư thần quả thật rất khó lại được thờ phụng hương khói, tôi hiểu được, mọi người yên tâm”

...

Đoàn người tới nhà Dương Nghiễn, Dương Nghiễn chưa dậy, Dương lão đầu lại có mặt, nhưng đã tập mãi thành quen, không đánh thức thằng con làm gì. Thấy Phong Tiểu Tiểu dẫn đám người tới, lão tùy tiện gật gật đầu coi như chào hỏi, sau đó không quan tâm tiếp tục đọc báo.

Đối với các mối quan hệ bạn bè của con trai, lão Dương thực thoải mái, mặc kệ nói như thế nào, con trai trưởng thành cần có không gian riêng tư, cho nên lão không nhiệt tình cũng không ngăn cản, trừ phi người nhà sau lưng đưa bạn đó cần chính mình giao tiếp mới được, nếu không lão đều áp dụng thái

độ không nhìn.

Đương nhiên, Phong Tiểu Tiểu vẫn là có thể tán gẫu vài câu, dù sao cũng là cô gái đầu tiên mà thằng con mình bày tỏ thái độ khác thường, nhưng đi sau em gái này lại nhiều người như vậy, lão Dương có tâm tư hân huyên cũng xui.

Phong Tiểu Tiểu cũng không nhìn lão, tự nhiên như ở nhà lôi kéo Ngao Tiềm lên phòng Dương Nghiễn.

Đáng tiếc, cửa nhà người ta chắc chắn hơn nhà mình, có lẽ còn cách âm, Phong Tiểu Tiểu gõ vài phút cũng gõ không ra, cô lại ngượng ngùng phá cửa khi chủ nhà đang ở dưới lầu, đành phải nghẹn khuất đi xuống.

Lão Dương dưới lầu đọc xong báo, vui sướng khi người gặp họa ngửa đầu nhìn lên nửa ngày, vừa thấy hai người xuống dưới liền vui vẻ: “Sao, của nhà ta không tồi chứ hả.”

Ý lời này mọi người đều hiểu được, Phong Tiểu Tiểu cũng không khách khí khen: “Quả thật không tồi, cháu đi ra ngoài một chút.”

“Đi đâu?” Lão Dương vỗ vỗ tờ báo cầm lấy ly trà.

“Ra xe lấy chìa khóa.” Thật ra là đi vườn hoa lấy bùn.

“Phụt———” Lão Dương sắc, trước mặt nhiều người như vậy vẫn sắc, nhưng lão không quan tâm, nước trà tí tách chảy xuống cằm cũng không để ý, khiếp sợ nhìn Phong Tiểu Tiểu: “Con ta đưa chìa khóa phòng nó cho cô?!”

“Có gì không đúng sao?”

“...” Đương nhiên là không đúng, lão Dương muốn nói lại thôi, nghĩ nghĩ vẫn nhịn không được hỏi: “Nó cũng đưa chìa khóa biệt thự cho cô?”

Phong Tiểu Tiểu ngẫm trong chốc lát, phần vân tay thì mình không có biện pháp, nhưng chìa khóa thì muốn nặn lúc nào chả được, chấp luôn các loại kiểu... Vì thế thành thật gật đầu: “Vân tay không được, chìa khóa thì có.”

Lão Dương biểu tình cổ quái biến ảo hồi lâu, rốt cuộc thỏa hiệp thờ dài: “Bỏ đi, lát nữa bác đưa cháu đi lưu dấu vân tay!” Lại còn nói chỉ là bạn bè bình thường?! Bạn bè bình thường cái mông, ngay cả chìa khóa nhà cũng đã giao ra, sau này cả mặt khẩu kết sắt cả sổ ngân hàng cũng nói cho người ta luôn không chừng!

Đương nhiên, lão Dương không sợ nhà mình bị ăn trộm, dù sao lão cũng không quan tâm chút tài sản trong biệt thự này, thứ đáng giá đều ở trong két sắt, mặt mã chìa khóa chỉ có hân bảo quản, cho dù về sau hai đứa có chia tay, nhiều lắm cũng chỉ là chuyện đổi mặt khẩu... .

Lão Dương muốn gào thét, con trai ngoan mình nuôi hơn hai mươi năm, ngay cả thời kì phản nghịch cũng chưa, vậy mà không ngờ một lần yêu đương lại kích thích đến thế, mới có mấy tháng đã trao đổi chìa khóa nhà?!

Phong Tiểu Tiểu mang theo Ngao Tiềm đi ra ngoài dưới ánh mắt “xem con dâu” qui dị của lão Dương, Ngao Tiềm này giờ vẫn không mở miệng, chờ đến khi ra vườn che dấu cho Phong Tiểu Tiểu lấy bùn mới nhịn không được: “Không phải nghe anh Hai nói em đã thu Túc Nhường rồi mà?” Cho nên mắc công đi ra một chuyến làm chi.

Ngụy thực nữ Phong Tiểu Tiểu đang diễn sâu cảnh xem hoa mà thực chất là đào đất sừng sốt, sắc mặt thay đổi: “Đm! Quên mất!”

“...”

Quay lại biệt thự, lão Dương vẫn còn đang rối rắm, Phong Tiểu Tiểu lên lầu mở cửa, Ngao Tiềm bị lão Dương kéo lại dạy dỗ đạo lý “vợ bạn không thể cướp”, thuận tiện còn tìm hiểu tiến triển tình cảm của Dương Nghiễn cùng Phong Tiểu Tiểu, tùy theo tình huống mà quyết định ủng hộ, khoanh tay đứng nhìn hay là lấy gậy đánh uyên ương.

Ngao Tiềm dở khóc dở cười, Phong Tiểu Tiểu bơ ánh mắt cầu xin cứu viện, đi thẳng lên lầu, rất thuần thực nhét cục đất vào lỗ khóa phòng Dương Nghiễn một cái, sau đó biến cứng, sau đó lại xoay một vòng, cửa phòng thoài mái bị mở ra. Trong nháy mắt khi Phong Tiểu Tiểu bước vào, lão Dương một bộ biểu tình thế giới tan vỡ, ngay cả tia hy vọng cuối cùng cũng tan biến trong gió.

Qua hai phút, lão Dương vẫn luôn dựng thẳng lỗ tai hóng chuyện trên lầu nghe thấy tiếng kêu thất thanh của con trai mình, sau đó mọi âm thanh lại lắng xuống.

“...Người trẻ tuổi thật kích thích.” Lão Dương rồi rầm than thở: “Ít ra cũng nên đóng cửa đã chứ.”

Phong Tiểu Tiểu đi xuống lầu, vừa lúc nghe được câu sau: “Đóng cửa cái gì?”

Lão Dương liếc cô một cái: “Sao lại xuống rồi?”

“Vô nghĩa, anh...Dương thay quần áo, cháu không xuống không lẽ chờ coi.”

Lão Dương lăm bằm hai tiếng rồi im lặng, lát sau Dương Nghiễn vệ sinh thay quần áo xong, sắc mặt âm trầm xuống lầu, vừa đến chân cầu thang, Phong Tiểu Tiểu còn không có động tĩnh gì, lão Dương lại hoa mắt, ngay sau đó thấy cô gái xinh đẹp ngồi trên sofa này giờ đã ôm chặt con trai mình lệ rơi

đầy mặt: “Tiểu Nghiễn! Tôi nhớ anh lắm (*)...Hu oa oa oa...”

Lão Dương dụi mắt, lại dụi mắt, há hốc mồm suýt trật quai hàm, nhìn Phong Tiểu Tiểu, không phản ứng lại còn bộ dáng chờ xem kịch vui, lại nhìn con mình, sung sướng nhìn đến biểu tình không kiên nhẫn. ...

Cái tình huống gì?! Lão Dương rối rắm

(*) Vì xưng hô trong tiếng Trung chỉ có ‘ngộ’ với ‘nị’ tức là ‘ta’ và ‘ngươi’ thôi. Cho nên tình huống này Trương Tam gọi ‘ta nhớ người lắm’ với nghĩa là ‘mẹ nhớ con lắm’ nhưng nghe vào tai lão Dương trong cảnh đó lại sẽ thành ‘Em (tôi) nhớ anh lắm’.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 127: Kể chuyện xưa

Dương Nghiễn vừa nhìn thấy Trương Tam đứng trong đội ngũ thần tiên hỗn tạp, lại nghĩ đến cuộc điện thoại ngày hôm qua, liền hiểu ngay tình huống hiện tại.

Cho nên hắn cũng không hỏi gì nhiều vô nghĩa, mắt chút sức kéo hai cánh tay đang bầu trên cổ xuống, ngay cả khi cô ta vui sướng hô ‘Tiểu Nghiễn vẫn mạnh mẽ như vậy’ cũng chả thêm phản ứng, trực tiếp nghiêng răng quắc mắt nhắm về phía Phong Tiểu Tiểu đang hùng hực ý xấu: “Ai cho em đưa cô ta đến đây?”

“Hai người tình cảm thâm sâu như vậy, sao có thể không đưa đến cho được.” Phong Tiểu Tiểu cười tủm tỉm, không che dấu tâm tư xem náo nhiệt.

Lão Dương hípip đôi mắt hồ ly sờ cảm bắt đầu suy tưởng, nghe mùi này hình như bạn gái đương nhiệm mang bạn gái tiền nhiệm đến gặp mặt?!

Nhưng mà không khoa học! Theo lý mà nói một núi không thể chứa hai hồ, huống chi lại là hai con cạp cái. ...

Vì sao? Là ghen mà chất vấn hay là...Không! Thoạt nhìn là đơn thuần đến xem náo nhiệt!

Đen mặt dòi ánh mắt, lão Dương phát hiện mình không nhìn ra nửa điểm oán hận hoặc bất mãn từ Phong Tiểu Tiểu, hắn đã không rõ, cô gái nào có thể rộng lượng đến như vậy, mắt thấy bạn trai mình thân mật với người phụ nữ khác cũng không tức giận?

Trương Tam hai mắt lấp lánh chờ mong nhìn Dương Nghiễn: “Tiểu Nghiễn, anh không nhớ tôi sao?”

“...Không nhớ.” Lời này của Dương Nghiễn là thật, nhưng lọt vào tai người không biết thì khó tránh khỏi hiểu lầm. Chẳng hạn như lão Dương, nghe xong liền ho khan hai tiếng, hiển nhiên tưởng con trai nhà mình ném qua liên quát ngựa truy phong không chịu nhận trách nhiệm.

“Tiểu Nghiễn thật vô tình anh anh anh anh...” Trương Tam giả khóc.

Dương Nghiễn mặt đen đến mức sắp nhỏ nước: “Rót cuộc các người đến để làm chi.” Chẳng lẽ tới làm loạn?!

“Tim anh ăn com nha, anh...Dương.” Phong Tiểu Tiểu cười hi hi tiếp.

“...”

...

Vì không tạo nên nhiều hỗn loạn hơn, Dương Nghiễn đành nhận mệnh đi ăn com với một đám bại hoại, lão Dương cầm tờ báo dáo dác nhìn theo, một bộ dáng rối rắm muốn đuổi kịp xem náo nhiệt lại không bỏ được cái giá thân phận.

Có Dương Nghiễn lái xe, vợ chồng Thành Hoàng lúc này chuyển ra ghế sau, Phong Tiểu Tiểu cười hi hi ngồi vào ghế phó lái, Trương Tam một đôi mắt trông mong hâm mộ nhìn vị trí của Phong Tiểu Tiểu nửa ngày. Tâm tư muốn đổi chỗ người người đều thấy được, nhưng có lẽ là xem mặt mũi Nữ Oa, tới cuối cùng cũng không đưa ra yêu cầu này.

Khởi động xe rời khỏi nhà họ Dương, Trương Tam nhìn không được mở miệng: “Tiểu Nghiễn, con thật sự không nhớ mẹ sao?” Vừa rồi cô nhìn Dương Nghiễn chào hỏi lão già kia mà ghen tị hận, dựa vào cái gì con cùng mình không thân thiết, lại hỏi cho lão già không quen biết kia?!

Dương Nghiễn đầu đầu: “...Làm ơn đừng nói chuyện với người đang lái xe.”

Phong Tiểu Tiểu cười khúc khích, bị Dương Nghiễn trừng, vờ như không nhìn thấy, hỏi Trương Tam: “Chị Ba, chị cùng Phục Hy là tình huống gì, hai người tình từ bao giờ?”

Nói đến chính sự, lực chú ý của Trương Tam cuối cùng cũng chuyển về, cười cười: “Phục Hy hình như tỉnh được chừng trăm năm, tôi lại vừa tỉnh không bao lâu. Về phần vì sao...Ừ, là thế này, chúng tôi đều là một phần thần tộc bị quên lãng.”

Toàn bộ người trên xe đều tỏ vẻ cảm thấy hứng thú, Trương Tam giải thích: “Tôi nói đơn giản đi, mọi người đều xem qua truyền thuyết được truyền lưu rồi chứ?”

“Có xem, nhiều lắm” Phong Tiểu Tiểu gật gật đầu.

” Thần thoại được ghi chép có thật có giả, có mâu thuẫn về tình tiết cũng có rối loạn về thời gian, thời gian rối loạn phần lớn là do các pháp thân ở các thời kì khác nhau làm, mà mâu thuẫn phần lớn là do người đời sau tuyên truyền rồi bóp méo, còn lí do trong đó tôi không cần nói cũng biết nhá.” Trương Tam trầm ngâm một lát, nói: “Thế gian vạn vật đều có luân hồi, cho dù là thời đại của thần thánh cũng không cách nào trường thịnh không suy, cho nên ba ngàn năm trước vạn pháp xuống dốc, sau khi thần đình tiến vào thời không khác, thiên địa linh khí bắt đầu giảm sút, thần tiên yếu đuối dựa vào tu luyện mà tồn tại cũng chỉ có thể tìm kiếm không gian khác mới mong yên ổn sinh sống...”

“Cái này bọn em biết, nghe Lí Trường nói qua rồi.” Phong Tiểu Tiểu làm học trò tốt giờ tay cướp đáp: “Nghe nói chư thần Thiên Đình đã cắt qua hư không, chỉ có một bộ phận pháp thân tàn hồn cũng chính là chúng ta ở lại chỗ này.”

Trương Tam bĩu môi không vui: “Kỳ thật bị để lại không chỉ có pháp thân tàn hồn, có vài bản tôn cũng bị để lại, ví dụ như tôi cùng Phục Hy... Mọi người có thể thấy đó, trong sử sách ghi lại không có nói về Phục Hy ngã xuống từ bao giờ, nhưng sau khi Thiên Đình được xây dựng lại chẳng có bộ điển tịch nào phát hiện tung tích của ngài ấy, chẳng lẽ không có ai hoài nghi?!”

Này thật đúng là không ai chú ý qua, Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn hai mắt nhìn nhau, nghe Trương Tam nói cũng thấy có lí, hình như chẳng thấy thông tin gì về người này, bốc hơi khỏi nhân gian mà không ai hay biết.

Trương Tam ôm ngực hai mắt lấp lánh ánh sao: “Mọi người đều biết, Phục Hy cùng Nữ Oa là đôi vợ chồng cổ thần đầu tiên, lại còn cùng nhau là thủy tổ thần thời tạo vật chỉ sơ, hai người đồng tông đồng nguyên đồng huyết mạch, cho dù chuyển thế pháp thân vài lần cũng vẫn không hề tách rời, có thể nói là hình mẫu đại biểu cho vợ chồng từ cổ chí kim... Nhưng sau khi Nữ Oa và trời rời hiến thân cho đại đạo, thần hồn bị ràng buộc không thể chuyển thế, Phục Hy chờ đợi pháp thân của ngài qua vạn năm, cuối cùng cũng không chịu nổi mà rơi vào ngủ sâu, từ nay về sau mới không có tung tích.”

“Thật lãng mạn...” Thành Hoàng cũng cảm động, gã một thân cơ bắp cao lớn thô kệch mà ánh mắt nhìn về hướng mặt lạnh của vợ mình đã ướm át nhão nhoẹt.

Tiểu Hắc chà xát cánh tay, yên lặng ngồi cách Thành Hoàng xa một chút, kiên quyết không quan tâm tới kẻ thô lỗ lại thích xem phim tình cảm lãng mạn này.

“Mà tôi...” Trương Tam không cam lòng mở miệng: “Lúc trước khi chư thần cắt qua hư không, phòng ngự lơ lửng, tôi lại không biết bị mà xui qui khiến gì, nhân cơ hội chạy nhanh hạ phạm tìm bạn trai chuyển thế, kết quả đến khi cảm thấy không ổn quay về mới phát hiện không còn ai nữa... À, bạn trai chuyển thế là cha tiểu Nghiễn, sau này tôi cũng không tìm thấy chàng, vì linh khí từ từ loãng dần, tôi sợ linh khí của mình tiêu tán quá nhanh, cũng rơi vào ngủ sâu.”

“...Đúng là thảm kịch nhân gian.” Phong Tiểu Tiểu co rút khóe miệng đồng tình.

“Ai nói không phải chứ.” Trương Tam lau khóe mắt không có lấy một giọt nước: “Tôi bị Phục Hy gọi tỉnh, nghe nói ngài ấy cảm giác được thần thức của Nữ Oa mới thức dậy... Chúng tôi điều tra một chút, đại khái là vì trăm năm gần đây không khí ô nhiễm nghiêm trọng, tầng ô-zôn bị rách, cho nên trời cũng thủng vài lỗ, vì vậy một tia thần hồn cuối cùng của Nữ Oa để lại lúc vá trời cũng ngã xuống thế gian, lúc này mới...”

“Thúi lắm! Rõ ràng tầng ô-zôn mới thủng vài chục năm gần đây!” Dương Nghiễn không nhịn được nữa giận.

“Thằng nhãi con, mẹ là mẹ con đấy!” Trương Tam cũng giận: “Ai nói với con gần đây nó mới bị thủng? Linh khí mỏng manh, khả năng tự phục hồi của thiên địa yếu ớt, thật ra tầng trời sớm trống rỗng, chẳng qua là trước kia có thể tự chữa trị thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trường Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 128: Ăn cơm

Như lời của Trương Tam vậy thì Phong Tiểu Tiểu tính ra cũng là chính linh chứ không phải pháp thân đơn thuần.

Chính linh cùng pháp thân khác nhau ở đâu? Đúng ra thì vẫn là một người, nhưng giống như tài khoản chính cùng tài khoản phụ trong game, khác ở chỗ thường dùng và không thường dùng mà thôi.

Mà Nữ Oa không được nấy hay ho, bởi lí do lấy lại được tư cách chuyển thế là vì tầng ô-zôn bị thủng, thủng luôn cả miếng vá trên thiên đình, khiến thần hồn Nữ Oa bị mắc kẹt ở đó mới rút về mặt đất sống lại.

Này....

Mọi người trong xe lau mồ hôi hột, ô nhiễm môi trường uy mãnh, ngay cả thượng cổ nữ thần cũng đánh bại.

Ngao Tiềm che miệng ho khan hai tiếng, vội bỏ qua đề tài khó xử này: “Chị Ba, ngoài chị cùng Phục Hy, bây giờ còn có vị nào khác hay không?”

Đúng rồi, vấn đề này rất quan trọng. Ánh mắt của mọi người từ Phong Tiểu Tiểu chuyển sang Trương Tam.

Trương Tam nghĩ nghĩ: “Tạm thời không tìm được, phỏng chừng những thần tiên khác đều di dân đi rồi.” ngừng một chút lại nói: “Từ lúc Phục Hy tỉnh lại đến giờ, ngoài tìm kiếm Nữ Oa ra cũng có tìm những thần thị khác nữa, mỗi một giáp ngài ấy sẽ chọn một chỗ đặt chân, cũng có thể là không gặp, dù sao trước mắt trừ tôi thì chưa nghe nói ngài ấy tìm được thần khác.”

Dương Nghiễn nhớ tới cái số điện thoại hồ hàng kia, nhìn không được chen miệng: “Vậy số điện thoại thì sao?”

“Điện thoại?” Trương Tam sửng sốt: “Mẹ nhớ Phục Hy nói qua, hình như nguyên chủ của cái bình đó có duyên với ngài ấy, cho nên... Kỳ thật thời đó không có điện thoại, ban đầu ngài ấy khắc tên của thành phố, sau lại biến thành số điện thoại bàn, cuối cùng mới biến thành di động.... Mọi người biết mà, hai người bọn tôi là chính linh thức tỉnh. Tuy rằng thời gian phong ấn quá dài lại phải chịu hạn chế vì linh khí quá ít, nhưng thần thông cùng chút pháp thuật nhỏ cũng phải có, cách ngàn dặm sửa đổi nội dung tin nhắn là vô tư.”

“!@#\$....”

....

Nói là đi ăn cơm, kỳ thật mục đích của chị Trương Tam chủ yếu để gặp Dương Nghiễn, cho nên mọi người lên xe xong thì mục tiêu cứ hướng về phía tiệm gốm mà bon bon chạy. Trải qua mấy tháng ở chung, hiện tại cả đám đã xem đó là điểm tụ hội cố định.

Không phụ huynh, nhà lại rộng, còn cả bé Y Y cần lao bưng trà rót nước, làm gì có nơi nào sướng hơn đây?

Chị Trương Tam theo theo đoàn người tiến vào, lần đầu đến tiệm gốm cảm giác thật mới mẻ. Cái khác không nói, vừa thấy cả nhà đầy đồ gốm cùng bunn, tuyệt đối là bản sắc của Nữ Oa.

Vừa vào cửa, từ trong phòng đã lao ra một người phương Tây tóc vàng cao to chừng 1m8, hươu trong tay miếng gỗ xếp hình, “oanh!” một tiếng nhào vào Phong Tiểu Tiểu, ôm chặt hoan hô: “Mammy~~”

Trương Tam là thần tiên bản xứ, nhưng tỉnh lại đã vài năm, cũng không còn là đồ hai lúa chẳng biết gì, vừa nghe đến cái xưng hô này liền sắc nước miếng, sau đó kính tưng nhìn người ngoại quốc kia cọ xát vài cái trên cổ cô gái nhỏ, được một tác lại muốn một thước tính hôn lên hai má đối phương.... Còn may Phong Tiểu Tiểu phản ứng nhanh. Đương nhiên cũng có thể là nhờ hai ngày nay đã biết được tính cách của đối phương, nhanh tay kéo người xuống, xoay một vòng ném cho Dương Nghiễn.

“Daddy!” Bọn nhỏ tóc vàng bị ném cũng không sợ hãi, vừa thấy Dương Nghiễn tự nộp mạng, vui vẻ cười tít mắt ôm chầm, tiếp tục động tác lò dò ban nãy, chu miệng “moa” một tiếng, thành công hôn được.

Dương Nghiễn sợ ngây người, Trương Tam sợ ngây người, Phong Tiểu Tiểu cùng đồng bọn cũng sợ ngây người....

Rối loạn một lúc, chờ Y Y đến luống cuống tay chân kéo ra, lại bị “daddy” hành hung, bọn nhỏ tóc vàng mới nước mắt lưng tròng ngồi xuống một bên sofa tủi thân.

Trương Tam đề bộ ngực đầy đặn của mình, hít sâu vài tiếng mới miễn cưỡng khống chế tốt cảm xúc, nhìn người phương Tây, mở miệng vẫn cất cao thanh tuyến: “Đây là ai?! Dám to gan thả dê con trai ta?!”

Nhìn người này tức giận đến nói năng bậy bạ.... Mọi người che mắt, Phong Tiểu Tiểu lau mồ hôi giới thiệu: “Nghe nói là thành viên của một tổ chức lính đánh thuê gọi là Rắn Đuôi Chuông, nguyên bản có cái Điện Thập Tự coi trọng bình của Phục Hy, phái hai em gái đến trộm, sau đó Rắn Đuôi Chuông này được bang xã hội đen nào đó thuê để đen ăn đen, mà mấy người bắt cóc em gái ăn trộm xui xẻo một chút, tiện tay mang luôn anh Ngao theo, tiếp theo như thế như vậy, như vậy như thế, bọn em bắt người về lại để ở chỗ Thành Hoàng, bị nuốt hồn phách xong biến thành ngu ngốc như bây giờ.”

“Muốn cái bình của tổ thần Phục Hy?” Trương Tam bình tĩnh lại: “Gần đây hình như đúng là có mấy kẻ ở nước ngoài thấy hứng thú với thể lực của Phục Hy, nhưng chúng tôi cũng không đi điều tra...”

“Vi sao không điều tra?” Phong Tiểu Tiểu tò mò đánh gãy.

“Không có tiền oa oa!” Trương Tam nhăn mặt, hàng mày tinh tế nhú chặt: “Đó cũng không phải chỉ cần mấy đồng bạc lẻ, mà là số tiền lớn, chủ yếu còn phải tìm phương pháp. Thực lực của hai người chúng tôi tuy mạnh, nhưng dù sao cũng không có lực tín ngưỡng, lão Phục Hy lại đồng thọ trời đất, nâng một cái mặt non chọi không dám ở lâu một chỗ, càng đừng nói chỉ làm việc kiếm tiền... Tôi mới thức tỉnh không lâu thì cũng không sao, còn Phục Hy, nghe nói giấy chứng minh ngài ấy tranh thủ làm lúc vừa ban hành cũng không thể dùng được nữa. Lúc trước đăng kí là hai mươi lăm tuổi, giờ qua hai mươi năm cũng vẫn là cái bộ da hai mươi lăm kia.”

Còn may thuật chuyển tài cũng không phải cái đại thần thông gì, tìm mấy lão tham quan lấy tiền mờ ám tham ô vân vân của bọn họ mà xài, người dùng

nói báo cảnh sát, ngay cả há miệng cũng không dám.

“Thực thăm...” Dương Nghiễn đồng tình lấy điện thoại: “Tôi làm cho hai người cái chứng minh thư mới vậy.”

“Oa Oa Oa, quả nhiên vẫn là con trai tốt...” Trương Tam cảm động.

Phong Tiểu Tiểu thật ra hơi bị lo lắng cho tương lai của cả đám: “Chúng ta sẽ không cũng bị như vậy chứ?! Vài chục năm nữa phỏng chừng ngay cả anh Hai cũng chỉ có thể lãnh đời ẩn cư.”

“Có tiền có thể xui ma khiến quỉ!” Dương Nghiễn nhanh tay ấn cái tin nhắn, sau đó cất điện thoại không chút để ý bừa bãi: “Kì thật làm hộ khẩu giả không phải việc gì khó, lấy tiền đập thì cái gì cũng xong.”

“Hề, còn có cách nói như vậy?” Trương Tam kì thật cũng là người thuần khiết, lần đầu hạ phạm chuyên tâm yêu đương, lần thứ hai hạ phạm chuyên tâm tìm chồng, lần thứ ba bị Phục Hy gọi dậy chưa bao lâu, tự nhiên không biết thể gian cong cong quẹo quẹo.

Về phần vì sao Phục Hy cũng không biết... Trương Tam nghĩ nghĩ cho ra giải thích: “Tổ thần vẫn luôn sinh hoạt tại thời thượng cổ, sau tình lại chỉ chuyên tâm tìm Nữ Oa, phỏng chừng không tiếp xúc với nhiều người.”

Nói như vậy cũng thông.

Vấn đề thân phận hộ khẩu được giải quyết, coi như là chấm dứt một chuyện. Y Y sớm gọi điện đặt thức ăn, tính tiền xong bung lên bàn, sau đó mọi người ngồi xuống, chuẩn bị vừa ăn vừa tiếp tục.

Bạn nhỏ ngoại quốc cọ đến bên người Phong Tiểu Tiểu, nắm hai cây đũa gấp rau, vụng về bị rớt vài lần, bắt đầu ằng ạng nước mắt, chờ mong nhìn mammy nhà mình, bị bơ đẹt, rốt cuộc giận dữ dùng đũa đâm thay vì gấp, cướp đi con gà nướng giữa bàn.

Phong Tiểu Tiểu không nói gì, vỗ vỗ cái đầu vàng xoắn xoắn, trước bẻ hai cái đùi chia cho Ngao Tiềm cùng Dương Nghiễn, lại bẻ hai cái cánh chia cho mình cùng Trương Tam, bạn nhỏ cầm lấy thân gà xương xẩu gặm còn thực vui sướng, hoàn toàn không ý thức được mammy của mình xấu tính đến mức nào.

“Chỉ số thông minh cũng quá thấp.” Trương Tam vừa ăn cánh gà vừa thương hại nhìn bạn nhỏ nước ngoài: “Mấy người tính cứ như vậy mà nuôi gà?”

“Chứ đâu thể đem đi vứt được.” Phong Tiểu Tiểu cũng không biết làm thế nào: “Tuy rằng người này trước kia là bại hoại, nhưng hần bây giờ xem như là sống lại một cuộc đời khác, chuyện cũ trước kia đã trả, còn xem em cùng anh Hai là cha mẹ... Bọn em cũng không có khả năng nhìn hần chết đói đầu đường.”

Tiểu Hắc không được đến chân gà, nhiệt độ xung quanh giảm xuống mười độ, gấp miếng nắm hừ lạnh: “Báo ứng!”

Báo ứng của người ta đã trả, giờ đến báo ứng của Phong Tiểu Tiểu.

Thành Hoàng ha ha cười, gấp cho bà xã một miếng thịt kho tàu, cuối cùng nhiệt độ không khí mới tăng trở lại, sau đó quay đầu hỏi: “chị Ba... Em thấy cứ gọi chị như vậy đi! Chuyện thân tiên của bọn chị chẳng em này không biết, hai vợ chồng em là phạm nhân thăng chức, chị cũng biết hiện tại thân phận nửa người nửa quỉ phi pháp của bọn em là thế nào rồi đấy. Tuy nói bây giờ cũng đã quen, nhưng trong lòng vẫn không rõ ràng.”

“Dù sao bây giờ cũng không có tiên quan thần tướng quản lí tiên tịch, hai người cứ làm như thường, không sao cả.” Cách nói của Trương Tam giống như Lí Trường.

Y Y lặng lẽ thở phào, cô vốn cũng không thấy thân phận tinh quái của mình thế nào, nhưng gặp tiên nữ chính qui này xong có chút lo lắng. Giờ thấy vợ chồng Thành Hoàng cũng không sao, mình lại càng không có vấn đề.

Trương Tam cắn xong cánh gà, gấp cho Dương Nghiễn đĩa rau, hỏi: “Thông Thiên Nhãn của Nhị Lang đã khô phục chưa? Có thể nhìn ra lai lịch của tên Rắn Đuôi Chuông này không?”

Dương Nghiễn rồi rầm nhìn rau ở trong chén, bĩu môi: “Hắn được thuê, bản thân không liên quan tới Phục Hy, mấy tên xã hội đen kia thì có dính líu, nhưng bọn họ thuộc nhân viên bình thường, không tiếp xúc nhiều với nội bộ, tình huống của hai con nhóc ăn trộm ở Điện Thập Tự cũng vậy...”

Bây giờ mọi người không có đầu mối, điều duy nhất có thể làm là chờ đối phương lại ra tay. Nếu đã thất bại ở vụ này, sau này có thể lại có những người khác được phái đến, bắt đầu từ vật hi sinh, tin tưởng không bao lâu có thể câu ra boss.

“Cảm thấy hứng thú với Phục Hy...” Phong Tiểu Tiểu cầm đũa ngẫm lại: “Hoặc là vì bản sự của Phục Hy, hoặc là vì thân phận của Phục Hy... Chị Ba, chị có biết nước ngoài có thần tiên hay không?”

“Không biết.” Trương Tam khinh thường: “Dù sao tôi chưa thấy qua, lại nói bọn họ truyền thừa nhiều năm như vậy sao? Hay là do đời sau bịa ra!”

Bịa... Cũng không phải không thể.

Ví dụ như có thần thì nói tạo người chỉ bằng bùn đất, lại ví dụ như nói nhân loại đều bị “nước” diệt sạch một lần, những thứ này ít nhất có thể nói thần thoại có cùng ngọn nguồn, về phần vấn đề ai mới là chính thống... Ít nhất Phong Tiểu Tiểu biết mình có tồn tại, còn phần thiên sứ gì đó có thật hay

không? Dù sao không ai gặp qua, ngay cả Trương Tam cũng chưa thấy.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 129: Nhân quả của việc tạo người

Vì bữa tối có thêm Trương Tam, hơn nữa Vương Vi đã nằm trong ngọc bài trước ngực Phong Tiểu Tiểu cả đêm không xuất hiện, thành ra Y Y bất cần quên đốt hương cùng nén. Đến khi dọn bàn, cô gái nhỏ cứ thấy thiếu thiếu cái gì đó, đầu đầu suy nghĩ nửa ngày, ra sau bếp rửa chén gặp cái kiệu di động lúc trước của Vương Vi – Nghê Nhân Giáp đang quét nhà mới nhớ cuộc nhớ ra là còn một con qui chưa cho ăn.

“Ai da, quên mất Vi Vi!” Y Y bé nhỏ từ lúc vào tiệm gốm đã tiến hóa từ tiểu nữ sinh ngây thơ đến bà nội trợ đảm đang kinh hô một tiếng, vội lau nước trên tay, sau đó đi lấy nhang đèn trong tủ.

Vương Vi chui ra khỏi ngọc bài, không chịu rời quá xa, lượn lơ quanh Phong Tiểu Tiểu cười hi hi lắc đầu: “Không cần, bên người chị Phong thật thoải mái, linh khí cũng rất nhiều, một chút cũng không đói.”

“Chỉ ăn chị ấy có đủ không? Hay là đốt thêm nén nhang nhé?” Y Y quan tâm hỏi.

“Này!” Phong Tiểu Tiểu đen mặt, cái gì mà “chỉ ăn cô có đủ không”?! Người không biết có khi còn tưởng rằng mình chơi bách hợp (*) với nữ qui.

(*)Bách hợp: Chỉ mối quan hệ đồng tính nữ.

“Thật không cần!”

“Ồ, vậy được rồi.”

Trương Tam ngạc nhiên nhìn một con qui hồn đột nhiên xuất hiện, lú lờ hỏi: “Qui hồn này ở đâu ra vậy?” Vừa dứt lời lại tự nhủ mày một chút, lắc đầu: “Không đúng, đây còn chưa phải qui, chẳng lẽ là sinh hồn?”

“Đúng là sinh hồn.” Phong Tiểu Tiểu giới thiệu lai lịch của Vương Vi, kể cả nguyên nhân vì sao đôi phương lại ở bên người mình. Trương Tam nghe xong gật đầu, lại tò mò, nhìn Vương Vi vài mắt, sau đó cười cười: “Nếu không có yêu cầu đặc biệt gì thì làm lại cơ thể cũng không cần lâu như vậy.”

Vương Vi đang vui sướng lượn lơ quanh Phong Tiểu Tiểu, vừa nghe lời này hai mắt liền sáng lên, nhanh phiêu qua: “Thật vậy chăng?”

Trương Tam “thích” một cái, liếc mắt: “Vô nghĩa! Lúc trước Thái Ất Chân Nhân tạo thân cho Na Tra bằng hoa sen, bóp xong hình dạng, hô một tiếng rồi thổi qua một viên Kim Đan là xong... Cho dù hiện giờ linh khí loãng, nhưng cô cũng không cần hóa thân từ hàng cao cấp như hoa sen, chỉ kiếm một cái phàm thai là được. Đàn bà là âm, tạo vào buổi tối... Tôi tính, tốn một buổi tối cũng xem như là chậm.”

Phong Tiểu Tiểu há hốc mồm: “Thật á?! thời buổi này sống lại mà cũng rẻ bèo thế sao?”

“Đều có nhân quả cả thôi Oa Oa à.” Trương Tam đỡ trán thở dài: “Tôi phát hiện các ngài thật sự không có chút thương thức nào.”

“...” Bị khinh bỉ... Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn liếc nhau, nhận ra thật đúng là không có lời biện hộ.

Ngoài thần linh chính thống không bị khiếm khuyết trí nhớ ra thì những người khác đều là chuyển thế, trí nhớ thức tỉnh được chỉ có đoạn ngắn đứt quãng. So sánh, dân quê hai lúa đương nhiên là đám Phong Tiểu Tiểu, về phần trên cơ, Trương Tam bày tỏ ở phương diện thương thức bỏ xa Lí Trường một đoạn dài!

Nhìn một đám tròn tròn mắt nhìn mình chờ giải thích. Trương Tam thở dài thườn thọt: “Thất học thực đáng sợ.”

Mọi người lau mồ hôi: “...”

“Được rồi, là vậy...” Trương Tam ho hai tiếng, ngồi xong nghiêm túc nói: “Cái gọi là nhân quả, chính là anh làm một chuyện gì đó, sau này chuyện đó sẽ mang đến hậu quả cho anh... Cái này mọi người biết chứ?”

“Biết, chị muốn nói là cái này?” Phong Tiểu Tiểu cảm thấy mắc công chịu khinh bỉ, thứ Trương Tam nói mình đã sớm biết.

“Đừng nóng vội!” Trương Tam xem thường: “Mà nói đến nhân quả thì không thể không nói đến phép tính nhân quả... Sinh lão bệnh tử của con người đều là Thiên Đạo đặt ra, cũng chính là cái gọi là “vận mệnh có hạn”, một người sống được mấy đời, chết đi mấy lần, trong đời làm bao nhiêu thiện, làm bao nhiêu ác, đến cùng luôn có báo, tất cả đều ghi chép lại rõ ràng trên sổ sinh tử... Ví như nói sinh mạng của 1 người vốn đã kết thúc, đến lúc phải chịu trừng phạt hay được ban thưởng, ghi chép trên sổ sinh tử cũng dừng lại tại đây, dương gian không còn tung tích của người này nữa, người này cũng không thể lên dương gian lại làm người.”

“Mà các ngài nghịch chuyển qui luật để cứu anh ta, cố gắng giữ lại một kẻ không nên tồn tại ở lại trên đời, như vậy thì hết thấy thiện ác anh ta tạo ra trong khoảng thời gian tiếp theo phải do ngài gánh chịu. Như anh ta giết người thì chẳng khác nào ngài giết người, bởi vì nếu anh ta không được ngài giữ lại ở Dương gian thì nạn nhân kia vốn không phải chết. “Trương Tam nhún vai: “Thiện ác anh ta tạo, nhân quả ngài đi gánh. ...Cho nên loại chuyện này nếu bắt cần, xui xẻo cứu phải một tên mặt người dạ thú, ngài cũng bị anh ta hại chết.”

Phong Tiểu Tiểu toát mồ hôi lạnh, lúc trước mình to gan cỡ nào, ngay cả ba tên côn đồ cũng dám cứu. ...Còn may ba tên khốn kia coi như có lương tâm, từ sau khi thấy được quỉ thần là ngoan như con gà con, hận không thể mỗi ngày đứng bên đường chờ đưa đón các cụ già.

Nói đơn giản, cứu người thì không khó, nhưng phiền toái là ở nhân quả sau này, cho nên có thể từ chối thì tận lực mà từ chối, thật sự không thể từ chối cũng phải suy nghĩ thật cẩn thận. Vì thế mà người đời sau cứ nghĩ hồi sinh là loại chuyện ngàn nan muôn khó.

Trương Tam thấy mọi người nghe chăm chú, cũng hứng thú giải thích một phen, nhắc cảm rất tự hào, đắc ý dào dạt nói tiếp: “Lúc này là đưa cái ví dụ, ngoài nghịch thiên sửa mệnh ra thì như thu nhận đệ tử cũng là nhân quả, đồ đệ của anh làm ác, nghiệp chướng của anh càng sâu, đồ đệ của anh làm thiện, công đức của anh càng lớn, bởi vì kẻ đó có bản lĩnh làm thiện hay ác đều do anh dạy dỗ. ...Cho nên mới có cách nói “thanh lí môn hộ” khi mà các môn phái xuất hiện phân đồ hoặc kẻ bắt tài. Lúc trước Thái Ất Chân Nhân vì Na Tra tạo thân sen là bởi vì Na Tra vốn là Linh Châu của lão, nhân dịp Phong Thần đại chiến mới được chuyển thế đầu thai, cứu hấn tuyệt đối có lời, Na Tra được phong thần, Thái Ất ý vào công đức nhân quả, ngài không biết lúc trước lão thấy đồ đệ của mình được Phong Thần đắc ý cỡ nào đâu, tính tình thay đổi 180 độ, xem công đức thành thần của người ta là của mình, chắc chắc...”

“...” Phong Tiểu Tiểu đột nhiên cảm thấy có chút mất hình tượng, vốn xem truyện còn thấy Thái Ất là sư phụ tốt thương yêu đệ tử, bây giờ nghe được, hóa ra mẹ nó đều là có toan tính.

Trương Tam phẩy tay, gọi Vương Vi đến trước mặt mình nhìn nửa ngày, gật gật đầu: “Tuy rằng là sinh hồn, nhưng tính ra không ai cứu cô thì cô cũng chết. Huống chi nghe nói bệnh tim của cô thật nghiêm trọng, cho dù không có chuyện này, phỏng chừng Dương thọ cũng không còn bao lâu. Nếu Oa Oa cứu cô sống lại, mặc kệ nói như thế nào cũng tạo nên nhân quả. ...Này, chúng ta nói thẳng đi, cô rốt cuộc có phải người tốt hay không?! Nếu không thì hết hi vọng đi, miễn cho sau này chúng tôi lại phải đuổi giết cô, mất cảm tình lại phiền toái.”

Vương Vi cho dù đang là hồn phách cũng toát mồ hôi lạnh, từ nhỏ đến lớn cô chưa bao giờ cảm thấy mình là người xấu, nhưng muốn nói là người tốt. ...Hình như bây giờ cũng không dám khẳng định mình tuyệt đối tinh khiết thiện lương.

Nhân quả này đến cuối cùng là tính kiểu gì? Đừng có mà chờ khi sống lại, đi dạo phố, lỡ chân đạp chết mấy con kiến cũng biến thành tạo sát nghiệp, lúc đó tìm ai mà phân bua lí lẽ?

“Nghe nói quyền góp sửa đường gì đó cũng xem như tích công đức?!” Vương Vi lại suy nghĩ, thật cẩn thận hỏi: “Em nhớ anh trai còn mấy chục vạn. ...” cái khác không nói, ít nhất hẳn là cũng đủ bồi thường cho mạng mấy chục con kiến chứ nhỉ?!

“Có tâm làm thiện, dù rằng thiện không thường. Không lòng dạ làm ác, dù rằng ác không phạt.” Trương Tam ngẫm lại: “Chỉ cần cô không phạm pháp, tôi thấy hẳn là không quá nghiêm trọng, dù sao năm đó Oa Oa tạo người là công đức Thánh Nhân, phỏng chừng cô có giết vài mạng cũng dư trả. Lại nói ngài ấy vốn là mẫu thần, tính ra phạm là nhân quả của con người cũng không thoát khỏi có dính líu. ...”

Phong Tiểu Tiểu không nói gì nhìn Dương Nghiễn, Dương Nghiễn buông tay nhìn lại tỏ vẻ mình không ý kiến. Phong Tiểu Tiểu suy nghĩ, gật đầu: “Vẫn nên cứu vậy, em thấy Vương Vi hẳn không phải người xấu.” Dù sao lúc trước ngay cả côn đồ cũng đã cứu, một tiểu nữ sinh bình thường nói sao cũng tốt hơn côn đồ.

Vương Vi nước mắt lưng tròng cảm động: “Oa Oa...”

“Đừng gọi cái tên này.” Phong Tiểu Tiểu hắc tuyến, Trương Tam này bị cái gì, giống như Lí Trường, cứ thích gọi mình thành động vật lưỡng cư. (**)

(**) Hình như Oa Oa là tiếng kêu của con ếch trong tiếng Trung (Oa Oa =Ôp Ôp).

Trương Tam vỗ tay cười: “Vậy thì được rồi, tôi cũng chưa thấy qua Nữ Oa tạo người, vừa lúc mở rộng tầm mắt.”

Nói là làm, nếu đã quyết định xong mục tiêu, vậy thì tiếp theo là vấn đề chuẩn bị.

Lúc trước Na Tra hóa thân là nhờ vào hai đóa hoa cùng ba lá sen trong hồ, cho nên ngày thường môi hồng răng trắng, da dẻ nhẵn nhụi. Còn Phong Tiểu Tiểu tạo người xài toàn hàng kinh điển, nguyên liệu là bùn, đương nhiên phải tính toán công thức.

Anh em Nghê Nhân là loại người da vàng có thân hình cao lớn, vốn mọi người nghĩ bộ dạng hai người xấu là bởi vì tay nghề Phong Tiểu Tiểu không chuyên nghiệp, lúc này nhờ Trương Tam mới biết được, hóa ra vấn đề chủ yếu là ở tỉ lệ các loại nguyên liệu khi nặn.

“Thật ra tôi cũng không hiểu lắm, nhưng dùng tài liệu gì sẽ có hiệu ứng đó, cái này cũng không khác gì rèn binh khí.” Trương Tam hưng phấn hoa tay múa chân: “Ví dụ như thành phần axit photphoric trong bùn nhiều có thể tăng cao chất lượng xương, tỉ lệ bùn đen nhiều sẽ hơi béo, bùn hồng nhiều sẽ cao huyết áp vân vân. ...”

“Làm đại đi.” Vương Vi là người đầu tiên không kiên nhẫn: “Dù thế nào cũng tốt hơn cái thân xác cũ, chỉ cần ngũ quan không đổi để có thể tiếp tục dùng thân phận của mình là ok.”

“Vậy thân thể nguyên bản của cô làm sao bây giờ?” Phong Tiểu Tiểu cũng không quan tâm Trương Tam, vừa ba phải vừa hỏi.

“Cái này... Hay là nói thật với anh trai, nhờ anh ấy tìm cơ hội hòa táng cái thân thể kia?” Vương Vi đề nghị.

“Vấn đề là anh cô bây giờ ở đâu?” Phong Tiểu Tiểu lại thuận miệng.

“Ách...” Vấn đề này thực sự rất có chiều sâu, cô lại không theo ra nước ngoài, làm sao biết bây giờ tóc đỏ ở đâu?!

“Sống lại rồi nói sau, dù sao tới lúc đó Vương Vi đứng trước mặt, ảo tưởng thế nào là chuyện của nó.” Dương Nghiễn vô trách nhiệm đánh gãy lời.

Phong Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, gật đầu, duyệt: “Cũng đúng!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Trận chiến của phụ huynh

Tạo người rất đơn giản, đây vốn là nghề của Phong Tiểu Tiểu, vừa có hồn phách, vừa có linh khí của Tức Nhưỡng, vạn sự đã sẵn sàng, còn sợ gió Đông (*) không đến?!

Trương Tam cũng không đề nghị Phong Tiểu Tiểu dùng tay nặn, theo ý của cô, chỉnh tốt tỉ lệ thân thể sau đó thêm một ít Tức Nhưỡng, Vương Vi nằm vào trong đó, Phong Tiểu Tiểu lại dùng cái đuôi cuộn lại một đêm, hôm sau thức dậy là xong.

Ban ngày không thể làm việc này, đầu tiên là sai cách, thứ hai là bất tiện.

Vì thế trong khi nghỉ ngơi khi chờ bunn gọi đến, sau giờ cơm, Trương Tam đã thỏa mãn mọi vấn đề của đám người. Dù sao còn nhiều thời gian, Ngao Tiềm là người đầu tiên đứng lên tạm biệt ra về: “Chiều nay em vẫn nên về mở tiệm, dù sao mới khai trương, cứ đóng cửa mãi cũng không tốt.”

“Đúng rồi, em nhớ anh còn có cuộc thi thú cưng cần tham gia?” Phong Tiểu Tiểu đột nhiên nhớ tới vụ này.

Ngao Tiềm cười gật đầu: “Đã qua vòng loại, bán kết còn một tuần nữa, chờ vào chung kết anh đưa vé cho em với anh Hai.” Nói xong quay đầu hỏi vợ chồng Thành Hoàng: “Hai người về với em luôn?”

Tiểu Hắc rõ ràng mới là người quyết định trong nhà, Thành Hoàng chỉ vừa kịp nhắc ánh mắt lên, em gái đã mở miệng: “Ừm, chị về ngủ trưa, tối còn phải đi tuần.”

Thuận miệng hàn huyên vài câu, ba người đứng dậy ra về.

Trương Tam thấy người đã đi hết, cao hứng hỏi Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn: “Vậy chiều nay chúng ta làm gì?”

“Ngủ.”

“Đất chó đi dạo.”

Trương Tam không hài lòng: “Sẽ không có hoạt động gì thú vị?”

Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn nhìn nhau: “Theo chị cái gì mới là thú vị?”

“Ví dụ như cười mây du lịch năm châu nè, ví dụ vào thâm sơn rừng già tìm kiếm thiên tài địa bảo nè, lại ví dụ như...”

Trương Tam còn đang ví dụ đã bị hai người khinh bỉ: “Cười mây sẽ bị máy bay phát hiện, vào thâm sơn rừng già sẽ bị hồ phát hiện... Lại nói thần thông của bọn em không lớn, loại pháp thuật cao cấp này chưa xài bao giờ, có thể không phiền toái thì nên tận lực không phiền toái đi!”

Trương Tam tủi thân: “Hai người không đáp mây bay được? Tôi còn nghĩ linh khí của Nữ Oa cũng phải hơn tôi chứ, Phục Hy người ta biết kìa.”

“Em này và trời đến sắp hù thật, chị đừng có so em với người ngủ no giấc mới tỉnh dậy.” Phong Tiểu Tiểu đỡ trán.

Trương Tam bĩu môi, vẫn có chút mất hứng muốn nói thêm cái gì thì di động của con trai cưng – Dương Nghiễn vang lên, lực chú ý của người làm mẹ liền chuyển từ Phong Tiểu Tiểu về con trai nhà mình.

Dương Nghiễn gồng mình gánh tầm mắt của Trương Tam, có chút áp lực bất máy: “A lô?”

Hóa ra là ông già gọi, cũng không có chuyện gì lớn, chủ yếu là thấy quá giờ cơm trưa, lại sắp 3, 4 giờ chiều mà con trai còn chưa về nhà. Lão nhin không

được, cuối cùng cũng gọi hỏi bóng hỏi gió về chuyện xưa không thể nói giữa người yêu cũ cùng người yêu đương nhiệm của con.

“...Ba đừng có nghĩ nhiều, con còn không biết mình phong lưu được như vậy từ bao giờ!...Ừm, cô ta không phải bạn gái, kì thật Tiểu Tiểu cũng không phải...Cái chìa khóa....là con đưa, nhưng bọn con là thuần khiết, đưa chìa khóa không nhất định là loại quan hệ đó...”

Có đôi khi người già rảnh quá cũng không tốt. Chứ không sao nhiều người già cứ khoái có cháu bồng như vậy, đều do ăn no không có việc gì làm.

Nếu tạm thời còn chưa có cháu thì các lão ông lão bà sẽ yêu thích hóng chuyện yêu đương của con cái. Bình thường loại công tác này do lão bà hoàn thành, sau đó lão ông sẽ ngai bạn già lải nhải, một bên tỏ thái độ không kiên nhẫn một bên hóng hớt rồi trù trợn cười trộm. Đáng tiếc nhà họ Dương thiếu khuyết thành viên làm công tác, lão Dương cũng chỉ còn cách vớt mặt mũi qua 1 bên, tự mặc giáp ra trận...

Phong Tiểu Tiểu cũng quen, dù sao chuyện nhà họ Dương trước nay đều là tự Dương Nghiễn giải quyết, mọi người không dính vào, đúng là không tránh khỏi được việc va chạm vào cuộc sống của nhau, nhưng điều này không có nghĩa chủ động can thiệp.

Ví dụ như lỡ Phong Tiểu Tiểu xảy ra chuyện gì nghiêm trọng, cũng chỉ có thể xin giúp đỡ ở mấy đồng loại như Dương Nghiễn Ngao Tiềm hoặc Khương Lễ, mọi người cùng giữ một cái bí mật mà thậm chí sau này ngay cả bạn đời cũng không thể nói, vì vậy muốn không bị liên lụy hay hiểu lầm là chuyện không thể.

Nhưng nếu đó là việc tư, hơn nữa đôi phương không chủ động cho nhúng tay vào, vậy tránh được bao nhiêu cứ tránh. Không ai có thể thay thế cho nhân sinh của người khác, cho dù là bạn bè cũng không có tư cách khoa tay múa chân.

Lão Dương dài dòng với con trai chừng mười phút, Trương Tam ngồi bên cạnh trừng đôi mắt ghen tuông đến đỏ bừng.

Con trai còn chưa gọi mình một tiếng mẹ, ăn chung một bữa cơm thay vì nói liên hoan mẫu tử đoàn viên còn không bằng hoan nghênh đồng nghiệp mới. Vậy mà lão già kia thì khác, con trai mình thành con trai người, còn phải hiểu thảo hầu hạ lão, dựa vào cái gì...A, đúng rồi, con trai là pháp thân chuyển thế! Nhưng pháp thân chuyển thế cũng không thể bắt nạt người như vậy chứ!

Rốt cuộc đợi cho Dương Nghiễn thật vất vả cúp máy, sau đó quay người phát phát điện thoại trong tay với Phong Tiểu Tiểu: “Xem ra anh cũng phải đi trước, ông già nói anh chiều nay tham gia bữa tiệc tụ hội.”

Nguyên văn lời của lão Dương còn có chi tiết khác, ý là, nếu con đã nói mình không có bạn gái, vậy vừa lúc, mấy lão bạn già của cha mày có con gái vừa tuổi, mày tới làm quen một cái, xem có cơ hội phát triển không...

Từ lúc hơn mười tuổi đến giờ, Dương Nghiễn đã sớm quen thuộc các loại tụ hội như vậy, không phải nói gặp được ai là nhất định phải phát triển quan hệ, chủ yếu cũng là để quen biết những người cầm quyền tương lai của các dòng tộc hoặc là người thân cận thiết, phát triển cái vòng của mình. Đương nhiên, trong cái quá trình này cũng không thể tránh khỏi bị các lão ông lão bà nhằm chán chơi quấy rối tình dục...Cái gì là trò chơi quấy rối tình dục?! Dương Nghiễn bày tỏ tất cả các loại vấn đề thâm sâu như “Sau này XX làm vợ tiểu Nghiễn có được không?” hoặc là “Tiểu Nghiễn cảm thấy X X nhà bác có xinh đẹp hay không?” đều tính vào.

Mẹ nó mấy người liên hệ hệ cảm tình của mấy người, lấy thằng này ra đùa làm cái quái gì!

Vừa nói xong Dương Nghiễn liền xoay người đi, bị Trương Tam ôm chầm níu lại, bắt khẩn hỏi: “Nhị Lang, con đi đâu?!”

“Xem mắt!” Phong Tiểu Tiểu vui sướng khi người gặp họa cướp đáp.

Dương Nghiễn đen mặt trừng một cái, không phủ nhận.

Trương Tam vừa nghe sắc mặt đại biến: “Xem mắt?! Loại người nào?! Dựa vào cái gì lão già kia dám sắp xếp đối tượng cho con?! Nhị Lang, nghe mẹ này, chuyện con đâu cứ để mẹ bao!”

“...”

(*) Gió Đông: Trong Tam quốc chí, ở trận Xích Bích, hai nước Ngô cùng Thục liên kết với nhau tiêu diệt hơn 80 vạn quân của Ngụy. Nước Ngô với thuyền chiến do Chu Du chỉ huy chịu trách nhiệm tấn công, bắn tên lửa vào các tàu của Tào Tháo, nhưng để lửa nổi lớn cần có gió thổi từ hướng Đông, mà thời tiết lúc bấy giờ lại không có loại gió đó. Thế là Gia Cát Lượng lập đèn cầu gió bên bờ sông, gọi được gió Đông đến, thiêu rụi tàu bè của đối phương mang lại chiến thắng chung cuộc. Sau này từ “gió Đông” còn được hiểu như là một thời cơ, một sự tác động nào đấy để mang tới thành công.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Người phụ nữ trong sảnh chờ

Thật ra tâm lí làm mẹ là như vậy, đưa con nhà mình dù ngu xuẩn đến cỡ nào cũng là tâm can bảo bối, huống hồ Nhị Lang Thần không những không ngu

xuân mà còn anh tuấn tiêu sái vô đấng siêu quần, là đại biểu cao phú soái toàn Thiên Đình năm xưa.

Từ khi thanh danh của Nhị Lang Thần trở nên vang dội sau các loại chiến dịch lớn nhỏ, Trương Tam trở nên kiêu ngạo bề ngoài giữa đàn tiên nữ, ngay cả hình dạng đám mây khi đằng vân cũng cuộn cuộn nhộn nhạo hơn người ta vài phần. Danh tiếng con trai vang dội, ánh mắt của Trương Tam đương nhiên cũng cao cực kì, trên Thiên Đình năm đó cũng có không ít tiên nữ liếc mắt đưa tình với con trai, nhưng với ánh mắt để trên đỉnh đầu Trương Tam vẫn không coi trúng được người nào.

Đương nhiên, chủ yếu là do cô có coi trúng cũng vô dụng, Dương Tiễn lúc ấy còn không nghe lời hơn cả Dương Nghiễn bây giờ. Ngoài sự kiện phá núi cứu mẹ(*) biểu hiện hiếu tâm ra, thời điểm khác vừa nghe mẹ lái nhái là nhắc chân bước đi không nói hai lời, chút mặt mũi cũng không cho. Ngay cả cái con Hao Thiên Khuyến kia cũng đặc biệt khó ưa, trước khi đi lại còn “xè” lên trụ cửa nhà người ta mới chịu.

(*) Mới đọc phá núi cứu mẹ còn tưởng truyện “Bảo Liên Đăng”, nhưng trong truyện “Bảo Liên Đăng” thì người bị nhốt dưới chân núi Hoa Sơn là Tam Thánh Mẫu-em gái của Dương Tiễn, còn cứu mẹ là cậu bé Trầm Hương, giống nhau quá nên ta bị nhầm.

Thật ra tác giả tham khảo ở một bộ truyện khác tên là “Tây Du Loạn Đả”. Truyện kể rằng ngày xưa, Vân Hoa tiên tử – em gái của Ngọc Hoàng nhìn đến một thư sinh người phạm cứu một đứa bé dưới vách núi đen đã ra tay cứu giúp, hai người quen biết rồi yêu nhau, nhưng tình yêu tiên – người vi phạm Thiên qui, họ bị người trời đuổi giết, tiên tử dùng phép thuật che dấu sự tồn tại của hai người, được vài năm hai người sinh ra đứa bé trai đặt tên là Nhị Lang. Cuối cùng bọn họ cũng bị truy binh phát hiện, tiên tử cùng thư sinh bị bắt, đứa con trai vì cứu cha mẹ, dùng thực lực của bản thân đập cửa Nam Thiên Môn, đánh giết lên Tiêu Bảo Điện, cuối cùng Ngọc Đế cùng đứa bé thỏa thuận một hiệp nghị, chia cha mẹ đứa bé ra nhốt ở hai nơi khác nhau, nếu đứa bé có bản lĩnh tự đi tìm và cứu về.

Ngọc Đình chân nhân thu nạp Nhị Lang làm đệ tử, cậu bé thiên phú bất phàm lại chăm chỉ học nghệ, ở Phong Thần chi chiến kĩ áp quần hùng, lập được kì công, rốt cuộc được phong thần, nhân gian từ đó thiếu một Dương Nhị Lang. Thiên Đình nhiều thêm một Chân Quân Dương Tiễn dẫn quân đóng ở cửa sông Quán.

Dương Tiễn điều tra, rốt cuộc biết được mẹ bị đày dưới núi Đào Sơn chịu khổ một ngày bốn mùa luân phiên thay đổi, vì thế xè núi cứu mẹ, đáng tiếc Vân Hoa tiên tử mất hết pháp lực lại bị hình phạt ngàn năm, cuối cùng qua đời...Đoạn sau Dương Tiễn tìm cha có dính líu tới Tôn Ngộ Không cùng vụ lấy kinh, dài dòng quá nên ta cắt ở đây.

Chính vì vậy, Dương Tiễn quay qua quay lại đã biến thành trai ế, trước kia ở Thiên Đình còn dễ nói, dù sao mọi người đều trường sinh bất lão, vốn thần tiên kết hôn cũng không mấy người, ế thì ế, giá trị con người không những không giảm mà còn tăng, ít nhiều gì cũng có thể cho tiên nữ ảo tưởng.

Nhưng bây giờ không giống vậy, thân là một trong những thành viên của thế giới phạm nhân, không có người bạn gái coi sao được?!

Trương Tam lập tức tìm được ngay cái thú làm mẹ, nhưng cô còn chưa kịp xoa tay liệt kê danh sách tuyên tú cho con trai nhà mình, đột nhiên từ đâu bỏ xuống một cú tình thiên phích lịch(**)...Lão già bắt từ không những chiếm lấy con trai cô, giờ lại còn dám cướp luôn công việc của cô, cho con trai đi xem mắt?!

(**) Tình thiên phích lịch: Sấm giữa trời quang, biểu hiện cho một chuyện khiếp sợ hoặc là tai họa đột ngột xảy đến.

Sao mà được!

Trương Tam giận, giận dữ, thề bất chấp thủ đoạn bảo vệ quyền làm mẹ hợp pháp của mình, chẳng sợ đối thủ là ba ba đời sau của con trai cũng không thể được.

...

Cuối cùng Dương Nghiễn vẫn đi tham gia tụ hội.

Tuy rằng đã lẫn lộn với đám Phong Tiểu Tiểu một thời gian, nhưng cũng không có nghĩa vòng luẩn quẩn của Dương Nghiễn chỉ còn lại bọn họ. Từ nhỏ đến lớn, nơi hân tiếp xúc nhiều nhất vẫn là cái vòng của cuộc sống giàu sang ở nhà họ Dương, nhiều năm qua đã biến thành một thói quen, đương nhiên giống chuyện buổi sáng thức dậy phải đánh răng rửa mặt vậy.

Ngàn vạn lần đừng có mà tin vào mấy cái tình tiết tiểu thuyết như là “con cháu nhà giàu sống trong nhung lụa lại chán ghét cái mặt nạ lừa dối của giới thượng lưu, tiện đà muốn tìm kiếm đến ý nghĩa thật sự của cuộc đời, cuối cùng quyết tâm làm thân phận cây cỏ vui sống trong cảnh nghèo hèn”. Nếu thực sự có người dũng cảm cùng vĩ đại như vậy tồn tại, vậy chỉ có 1 từ khái quát được loại thuộc tính này — Trung nhị(***)

(***) Trung nhị (中二) Xuất phát từ cụm từ “bệnh trung nhị” (gọi là chứng mộng hai) là tục ngữ của người Nhật Bản – chỉ sơ trung năm hai (tương đương với lớp 8 bên mình), thanh thiếu niên ý thức về cái tôi quá lớn đặc biệt là trong lời nói và hành động, tự tưởng coi mình là trung tâm. Mặc dù gọi là “bệnh” nhưng nó không cần thiết phải chữa, y học cũng không cho vào “bệnh tật”. Ở Việt Nam, “bệnh trung nhị” có tên gọi khác là “bệnh tuổi dậy thì”..

Toàn bộ thế giới đều sai. Chỉ có mình ta là đúng...Đây là trung nhị.

Hoàn cảnh cuộc sống cùng trình độ giáo dục khác nhau sẽ hình thành thói quen khác nhau, nếu một người từ nhỏ được sống và hun đúc trong một hoàn cảnh nhất định nhưng rồi đột nhiên vào một ngày nào đó ở mười hay hai mươi năm sau lại phủ định hết thấy những gì mình có. Như vậy ngoài chuyện tới tuổi dậy thì hay đi tìm kích thích ra thì không có lời giải thích chuẩn xác hơn.

Dương Nghiễn cũng vậy, cho dù hấn lại hợp cạ với đám Phong Tiểu Tiểu thế nào, cho dù hấn cùng bọn họ có chung nhiều bí mật tới đâu, thì với những

người trong cái vòng luẩn quẩn mà mình sống từ nhỏ đến lớn, hẳn không ghét, càng không cảm thấy bản thân phải chịu đựng thứ gì, thậm chí còn như cá gặp nước.

Tại sảnh chờ của tòa nhà cao cấp nào đấy trong thành phố, một cô gái trẻ cùng với một người phụ nữ xinh đẹp chơi ném phi tiêu, người trước chơi cao hứng, người sau bộ dáng đứng ngồi không yên, mãi loay hoay trên sô pha. Thường nhìn ngó chung quanh, tựa hồ đang ngóng trông ai đó.

“Tiểu Nghiễn ở đâu? Không phải ngài nói nó ở trong này sao.” Người phụ nữ xinh đẹp là Trương Tam, mỗi lần chờ đợi vẫn không thấy con trai mình, cô rút cuộc nhịn không nổi nữa.

“Phòng chừng đang chơi với bạn bè trong phòng VIP.” Phong Tiểu Tiểu không cảm thấy hứng thú lắm thuận miệng đáp: “Bọn họ nhiều người, còn người già, đương nhiên không có khả năng lắng văng ở đại sảnh.”

Trương Tam nhủ mảy: “Chúng ta làm gì bây giờ?! Cô(****). ...Cả trai lẫn gái ở chung một phòng, lỡ như có chuyện gì xảy ra thì còn gì là danh dự. Ngài xác định tiểu Nghiễn ở nơi này?”

(****) Trương Tam định nói “cô nam quả nữ” nhưng ngẫm lại trong phòng không chỉ có một nam một nữ nên mới sửa lời.

“Mặc kệ thôi.” Phong Tiểu Tiểu ném 1 phi tiêu trúng hồng tâm. Từ sau khi thân thể được cải tạo, nhãn lực trở nên rất tốt, chỉ cần tập trung vào ánh mắt là những thứ ở xa giống như có kính viễn vọng lập tức được phóng đại đến trước mặt, chỉ cần tay không quá run, trên cơ bản cô muốn ném cái gì đều chuẩn. ...Đương nhiên, không tính vụ không nhắm hoặc tùy tay ném: “Bên cạnh có bể bơi, tầng hai có phòng Gym, tầng ba có quán cà phê. ...Chị Ba chán quá thì có thể đi loanh quanh shopping, em cầm thẻ VIP của con trai chị, hóa đơn sẽ đưa đến nhà bọn họ, hết thấy tiêu phí không cần chúng ta tự tốn.”

“Con trai mẹ quả nhiên hiếu thuận.” Trương Tam tự hào.

“...” Thẻ cũng không đưa cho chị. ...

Phong Tiểu Tiểu lười đáp lời, người này bây giờ chỉ biết có con trai, phàm là con trai làm gì cũng tốt, phàm là con trai nói gì cũng đúng. Nếu con trai sai vậy nhất định là do những người xung quanh không tốt. ...Còn may bây giờ hỏa lực của bà này nhắm vào lão Dương, bằng không mình cùng đám Ngao Tiềm cũng khó mà không bị bình phẩm từ đầu tới chân một lần.

“Dù sao mặc kệ họ ở tầng mấy, muốn về kiểu gì cũng phải đi ngang sảnh chờ, nếu chị lo lắng có thể đi tìm xem, bằng không cứ an tâm ngồi chờ ở chỗ này.” Phong Tiểu Tiểu nói: “Cá nhân em đề nghị chị vẫn nên chờ là hơn, nếu thật người ta ở phòng VIP thì chị có lật ngược tòa nhà này lên cũng tìm không ra. ...Tầng VIP mà không được chủ nhân cho phép là không thể vào.”

“Vậy chẳng lẽ cứ trơ mắt nhìn con trai tôi bị mấy á không quen biết dụ dỗ đi sao?!” Trương Tam giận dữ: “Năm đó bao nhiêu tiền nữ tôi còn chưa bỏ vào mắt, lão bất tử họ Dương kia có thể lòi ra được mặt hàng nào tốt?! Hừ, một đám phàm phu tục tử!”

“...Bây giờ mọi người đều là phàm phu tục tử.”

“Chúng ta không phải!”

Phong Tiểu Tiểu bắt đầu dĩ, không có gì để nói với một người phụ nữ đang bị lửa giận thiêu đốt lí trí, dù sao Trương Tam bây giờ nhìn cái gì cũng không thuận mắt, trừ phi Dương Nghiễn ra cứu hỏa, nếu không khó mà khôi phục bình thường.

Ném luôn cây phi tiêu cuối cùng trong tay, Phong Tiểu Tiểu không nhịn được nữa cầm lên di động của mình: “A lô! Anh Hai, mẹ anh ở đây nè!”

Trương Tam kinh hãi nhìn Phong Tiểu Tiểu: “Sao ngài lại gọi cho Nhị Lang?! chúng ta không phải đã bàn sẽ lặng lẽ đến xem vợ tương lai của nó sao.”

Ai bàn với chị. ... Phong Tiểu Tiểu xem thường: “Ừm, chị ấy đang phát điên kìa, tức giận tới xi khói. ...Mẹ anh đặc biệt muốn xem một cái mặt mũi các con dâu tương lai ra sao, anh thấy có tiện gọi bọn họ ra sảnh chờ cho chị ấy nhìn một mắt không?”

Dương Nghiễn ở đầu dây bên kia cũng không lờ: “Đừng có thêm cái chữ “các” vào, cũng đừng nói “con dâu” sớm như vậy. ...Được rồi, anh đi ra đón hai người, đang ở góc nào trong sảnh?”

“Khu ném phi tiêu sát góc tường.”

Lão Dương ngồi bên cạnh Dương Nghiễn, gặp con trai cúp điện thoại rồi đứng dậy mới tò mò: “Là ai muốn tới xem con dâu?”

“...” Khóe miệng Dương Nghiễn co rút: “Là Tiểu Tiểu muốn tới.”

Lão Dương phun ngụm nước: “Nó? Chính nó còn chưa cưới hỏi gì đâu, xem cái gì con dâu?” Đây rốt cuộc có phải bạn gái hay không, vừa nghe con trai mình xem mặt là đuổi tới tận nơi. Minh thấy đám thanh niên này tựa hồ có ý với nhau, nhưng bọn nó lại không thừa nhận. ...

“...Nói muốn xem con dâu là người khác.” Dương Nghiễn đầu đầu xoa trán: “Chính là người phụ nữ đến nhà chúng ta sáng nay.”

Lão Dương trầm mặc: “...Cô ta thoát nhìn chưa quá 30.”

“Ừm, tuổi thì nhỏ, nhưng người ta bồi phận cao.”

“Ồ.”

Dương Nghiễn thuận miệng có lệ rồi rời đi, lão Dương ừ một tiếng, ban đầu còn không thấy cái gì, quay đầu nói chuyện phiếm với mấy lão bạn già, chờ nghĩ một lúc mới cảm thấy không ổn—Cháu chất linh tinh còn chưa tính, nhưng bồi phận cao không cao thì có liên quan cái quái gì tới con trai nhà mình?!

Phong Tiểu Tiểu cùng Trương Tam ở sảnh đợi Dương Nghiễn tới đón, vừa lúc bên cạnh có một nhân viên tạp vụ bung cà phê đi ngang, vốn là không có việc gì, nhưng một người phụ nữ mặc đồ công sở đột nhiên xuất hiện, bước chân vội vã lại cúi đầu nhìn xuống đất, không thấy đường rồi va vào nhân viên tạp vụ, vì thế khay cà phê đổ ập xuống đầu Phong Tiểu Tiểu cùng Trương Tam.

Phong Tiểu Tiểu nhanh tay lẹ mắt kéo Trương Tam tránh ra, suýt thì trúng nguyên lý cà phê từ trên trời ập xuống, mặt mũi nhân viên tạp vụ trắng bệch, luôn miệng xin lỗi hai người.

Người phụ nữ mặc đồ công sở cũng biết mình sai, vội lấy ra khăn tay muốn lau vết bẩn, đến khi thấy Phong Tiểu Tiểu sạch sẽ từ đầu tới chân mới sùng sốt—Góc độ vừa nãy cũng có thể tránh được?!

“Không sao không sao, lần sau cẩn thận một chút là được.” Phong Tiểu Tiểu không sao cả xua tay, cô cũng chẳng muốn làm gì lớn chuyện, dù sao nhìn người ta cũng không phải cố ý, mình lại không bị tạt đến, nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện.

Người phụ nữ mặc đồ công sở rất nhanh hoàn hồn, rồi rít giải thích: “Thật có lỗi, tôi đang vội nên không chú ý...đề hai cô sợ hãi.”

Lúc này Dương Nghiễn xuất hiện, nhìn đến tình huống ở đây, hỏi: “Sao thế?”

Nhà họ Dương ở thành phố này cũng là người nổi tiếng, hơn nữa lại là khách quen, ngay cả nhân viên tạp vụ cũng nhớ mặt, vừa thấy mấy người tựa hồ quen biết, vội cúi đầu: “Thật có lỗi Dương tiên sinh, lúc nãy để bạn của ngài bị kính hách.”

Phong Tiểu Tiểu buồn bực, cô có yếu ớt như vậy đâu, sao mà mấy người này mở miệng cái là như mình bị dọa hết hồn hết vía vậy?!

Dương Nghiễn không sao cả: “Thoạt nhìn cũng không kinh...Được rồi, cô làm việc của mình đi.”

Nhân viên tạp vụ gật gật đầu, nhặt lên khay cùng ly cà phê vội quay lại quầy bar, người phụ nữ mặc đồ công sở cũng tỏ vẻ xin lỗi rồi rời đi. Dương Nghiễn không chút để ý nhìn lướt qua, đang muốn thu hồi tầm mắt đột nhiên sùng sốt, lại nhìn về hướng người phụ nữ kia.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 132: Trưởng bồi(*)

(*) Trưởng bồi: người lớn trong nhà, bậc phụ huynh, cha chú v.v..

Dương Nghiễn không che dấu tầm mắt của mình, Phong Tiểu Tiểu cùng Trương tam đương nhiên đều thấy được.

Phong Tiểu Tiểu nhướn mi còn chưa kịp nói cái gì, Trương Tam đã nhăn mày, vỗ vỗ cánh tay Dương Nghiễn: “Bà cô già có gì đẹp mà nhìn, nếu ở thời trước, hơn ba mươi cũng đã đủ tuổi làm bà nội bà ngoại rồi.”

Dương Nghiễn “sách” một tiếng, không mở miệng nhắc nhở Trương Tam bản thân cô ta cũng đã hơn tuổi tổ tông của “bà cô già” kia vài bậc.

Phong Tiểu Tiểu lại không nghĩ Dương Nghiễn nhìn cô gái nào lâu là trúng tiếng sét ái tình, vì thế hỏi ngay mấu chốt: “Anh Hai biết người kia?”

“Ồ, em còn nhớ cô con gái chưa có chồng của ông chú quý kia không?” Dương Nghiễn nhìn về phía người phụ nữ đi xa, bóng lưng đã khuất khỏi cửa, vừa rồi Phong Tiểu Tiểu liếc qua một cái không chú ý đến ngũ quan cụ thể, giờ nhớ lại cũng chỉ có ấn tượng được vài nét thanh tú. Nhưng ông chú quý thì nhớ rõ, Dương Nghiễn vừa nhắc cô đã nghĩ ngay, không phải ông chú quý trung niên vì con gái lớn rồi mà chưa có chồng nên suýt biến thành lệ qui đồ sao. Nghe nói bây giờ nhân vật tiểu Hắc quan tâm nhất là người này, mỗi đêm tuần phó đều phải kéo theo ông ta ra ngoài dạo một vòng với lý do “thả lỏng tâm tình”, ít nhiều gì cũng có thể hơi giảm chút lệ khí, mắt thấy ông chú quý gần như đã biến thành quý sai thứ hai ở phố Thành Hoàng, nghe nói quý duyên (người thì gọi nhân duyên, qui thì là qui duyên) còn không tệ.”

“Chính là cô ta?” Phong Tiểu Tiểu kinh ngạc, nhìn về hướng cánh cửa đã khuất người, quay lại: “Cô ta còn chưa lấy chồng?!”

Dương Nghiễn lắc đầu, dẫn hai người hướng về phía thang máy, vừa đi vừa nói chuyện: “Vừa rồi nhìn không tới mặt, khi cô ta xoay người anh mới nhận ra. Chỉ chớp nhoáng một cái nên đọc cũng không được nhiều lắm, có điều khẳng định vẫn chưa cưới, nhưng cũng đạt thành tâm nguyện trở thành tình nhân của người trong mộng.”

Phong Tiểu Tiểu bị ghen một cái...Được rồi, giờ thì tiểu Hắc có dẫn người đi dạo đến Bắc cực cũng vô dụng, tin tức này mà truyền tới phố Thành Hoàng, ông chú hoàn toàn có thể biểu diễn biến hình lệ quỷ tại chỗ cho mọi người mở rộng tầm mắt.

Trương Tam nghe không hiểu đầu đuôi, mãnh liệt yêu cầu hai người chia sẻ, vì thế thảo luận tạm dừng, đoạn đường còn lại Phong Tiểu Tiểu giải thích tóm tắt cho Trương Tam về chuyện xưa không thể không kể của người cha lệ quỷ cùng cô con gái ế...

Kể xong cũng là lúc đến phòng VIP, đẩy cửa bước vào, nhìn thấy đầu tiên là bốn lão già một bàn mặt chược, trên sô pha bên cạnh còn hai người cầm bài tú lơ khơ. Trong phòng còn một đồng cả trai lẫn gái, hoặc là đang ăn đồ ăn vặt, hoặc là xem TV, hoặc là ôm ipad hay điện thoại lên mạng...Dáng vẻ này không giống như tiệc nhà giàu, rõ ràng y chang tiệc về hưu của mấy lão già.

“Tiểu Tiểu đến?” Lão Dương vừa sờ bài vừa tranh thủ ngó qua, đặc ý đảo dạt một bộ dáng kiêu ngạo “Quả nhiên là thích con trai ta” mà liếc Phong Tiểu Tiểu. Giống như đã hiểu rõ em gái này trước luôn miệng nói “chỉ là bạn bình thường với con trai” là khẩu thị tâm phi(**). Bày ra cái giả cha chồng tương lai cực kì khi thế lên tiếng: “Đã đến rồi thì vào chào người lớn trong này một tiếng, đừng để gặp nhau ở trên đường mà cũng không nhận ra, mất mặt.”

(**) Khẩu thị tâm phi: miệng nói vậy chứ thực lòng không phải vậy

Những người khác kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lại, vốn đang nghĩ chỉ là con cháu bình thường, vừa nghe như vậy, xem ra có ý khác?!

Phong Tiểu Tiểu cười hi hi đi đến, cũng không ngượng: “Được rồi, bạn của chú mà là những người dễ gặp được trên đường sao?! Thấy được trên TV hay báo là không tệ rồi.” Nói tới nói lui, vẫn ngẩng đầu cười chào hỏi: “Chào cô chú.”

Một lão lấy tay chọt chọt lão Dương: “Đứa bé này là con nhà ai đấy?”

“Không phải nhà ai.” Lão Dương cúi đầu xem bộ bài mới lấy được: “Nó là cô nhi, tự mở cái cửa hàng, tính ra cũng có vài phần bản lĩnh, là bạn tốt với tiểu Nghiễn nhà tôi.”

À, bạn tốt...Mấy người nhất thời đều một bộ biểu tình “đã hiểu”.

Ở trong này, chỉ cần đồng trang lứa thì đều là “bạn tốt” hết. Ai thành thật với ai còn chưa biết, nghe qua con bé này cũng không có lực cạnh tranh, nhưng chỉ với một cái tiệm nhỏ mà có thể trèo lên nhà họ Dương cũng không đơn giản.

Trương Tam vừa vào cửa là bắt đầu soi mói mấy cô gái trẻ trong phòng, nhìn con bé này khéo mắt cao sẽ không phải thứ gì ngoan hiền, con bé kia đáng người khô quắt vừa nhìn là biết khó sinh đẻ, còn kia trang điểm dày cộm, đứa đó nói nhiều quá...Mà đã thấy mình còn không tự giác đến chào hỏi cũng là một cái tội.

Nói tóm lại, đối với đám ứng viên lão Dương muốn giới thiệu với con trai mình, Trương Tam không để vào mắt.

Trương Tam đang quan sát đám trẻ tuổi, mấy người thế hệ trước đang quan sát Trương Tam. Người mới này chọt lão Dương lại hỏi: “Còn đứa còn lại làm gì?”

Lão Dương bị hỏi cũng sững sốt: “Này?” Đúng vậy, cô ta tới đây làm chi?! mình còn chưa kịp hỏi đâu.

Dưới vài cặp mắt nóng bỏng, Dương Nghiễn bình tĩnh mở miệng: “Đó là một trưởng bối.” quả thật đủ lớn để làm trưởng bối, trong sử sách ghi lại, lần đầu tiên Văn Hoa tiên tử xuất hiện là đang tán tỉnh một thư sinh họ Dương, trước đó thì không có ghi chép gì nên không thể đoán, nhưng tuổi tác mấy ngàn vẫn phải có, toàn bộ những người ở đây cộng lại cũng không đủ cái số lẻ của người ta.

Trương Tam nghe giải thích như thế đầu tiên là khó chịu, đang là mẹ chính qui giờ lại biến thành trưởng bối họ hàng nào đấy, quá khó chịu. Có điều sau nghĩ lại cũng cực đặc ý, con trai mình đúng là hiểu thuận, thân phận chuyển thế khó nói ra vậy mà vẫn không quên cung kính mình...Trưởng bối thì trưởng bối, dù sao con trai cao hứng là tốt rồi.

Nghĩ đến đây, Trương Tam ưỡn ngực, quả nhiên bày ra tư thái của trưởng bối.

Lão Dương sững sốt nửa phút mới ghen ra hai chữ— “Thối lắm!”

Thiếu chút nữa là lật cả bàn mặt chược, lão Dương giận thẳng con bất hiếu: “Trưởng bối của mày sao tao chưa bao giờ gặp qua?! Nghĩ cha mày già nên hồ đồ rồi chặc!”

Dương Nghiễn liếc lão một mắt, chả thèm quan tâm con giận này, không chút hoang mang bổ sung: “Trưởng bối nhà mẹ.”

“...” Lão Dương ghen.

Nói tiếp, hẳn thật đúng là không quá rõ về gia đình nhà vợ cả, lúc trước hai người kết hôn, nói chung là truyền cổ tích về một tiểu thư nhà giàu với một thằng nhãi nhà nghèo bỏ trốn theo tiếng gọi của tình yêu. Đương nhiên, tiểu thư nhà giàu này cũng không phải giàu có quá khoa trương, thằng nhãi nghèo cũng không nghèo đến mức không có quần mặc.

Nhạc phụ không muốn nhìn nhận lão Dương, lão Dương chưa bao giờ bước chân vào nhà nhạc phụ đương nhiên cũng không có cơ hội tìm hiểu tình huống của nhà vợ, sau này phát tài, người ta đã sớm ly hương thật nhiều năm, vợ có về một lần muốn cầu nhạc phụ tha thứ, khi trở lại thì tiếc nuôi rưng

rung, nói là cha mẹ đã sớm qua đời...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Quyền lợi của người làm mẹ

Người vợ đầu tiên đã mất vì khó sinh chính là tử huyết của Dương lão.

Tuy lúc trước hai người “một phi quân không gả một phi khanh không cưới” yêu đến chết đi sống lại, nhưng cũng không đồng nghĩa với việc chỉ cần có tình yêu là không cần gì hết.

Sau khi theo lão Dương, tiệc nuôi lớn nhất của vợ cả phu nhân chính là không thể phụng dưỡng song thân, còn may trong nhà còn có vài anh trai có thể thay mình hiếu thuận cha mẹ, cho nên cuối cùng mới yên tâm mà bỏ nhà ra đi.

Vì thể hiện quyết tâm, lão Dương cùng vợ bắt đầu rời xa nơi chôn rau cắt rốn ra sức làm ăn, bước chân đi càng lúc càng xa, công ty cũng càng lúc càng lớn... Không ngờ tới khi lão Dương vất vả trèo lên được nơi cao, phu nhân trở về nhà lại phát hiện thiên nhân vĩnh cách.

Chuyện này là tiệc nuôi lớn nhất trong lòng vợ cả phu nhân, về sau thân thể trở nên không tốt cũng một phần là vì vậy, mà tiệc nuôi của bà cũng là cái mà lão Dương cảm giác có lỗi với bà nhất.

Một người phụ nữ tốt đẹp như vậy, đi theo mình dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng chưa một lần kêu than, nếu không phải vì lão thì làm sao ngay cả một lần bà ấy cũng không thể gặp lại nhạc phụ nhạc mẫu.

Lão Dương tìm nhiều năm cũng tìm không thấy cậu cả nhà vợ, nghe nói là ra nước ngoài, đối với ánh mắt mong đợi của vợ cũng xấu hổ không thôi.

Cho nên bây giờ Dương Nghiễn mang cách nói “trường bối nhà ngoại” này ra quả thực là đòn sát thủ.

Lão Dương sùng sốt một hồi lâu, ở đây đều là người quen, tuy không thể nói rành chuyện nhà người khác rõ như lòng bàn tay, nhưng hiểu đại khái vẫn có, vì thế ánh mắt nhìn về phía Trương Tam trở nên phức tạp.

“...Nếu là trường bối, vậy con chiều đãi cho tốt.” Lão Dương nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn quyết định mặc kệ.

Vì thế Dương Nghiễn thành công lừa dối qua cửa, mang hai cô gái ngồi sang một bên, rút bộ bài ra hỏi: “Đầu đĩa chứ?”

Có mấy thanh niên cả nam lẫn nữ tò mò đánh giá bên này một chút, cũng không đến gần. Vòng luân quần là thứ nhìn không thấy sờ không được, nhưng nó thực sự tồn tại. Vòng luân quần của hai bên không giống nhau, bạn bè là một chuyện, bạn bè của bạn bè là một chuyện khác.

Bài đánh không được mấy lá, cửa phòng mở ra, chó cò Alexander rất khí thế chậm rãi bước vào, quẹo đến một cái đĩa ở góc tường, ngậm miếng thịt định trở về chỗ cũ, không ngờ khỏe mắt liếc một cái phát hiện Phong Tiểu Tiểu cùng Trương Tam đến đây, đang vui vẻ ngồi đánh bài với lão đại nhà mình, vì thế nghĩ nghĩ, ngậm thịt đến nằm bên chân hai người bắt đầu ăn.... Lúc này trong phòng đều là người ngoài, tục khí cũng nặng, nó mới không thêm chơi với bọn họ.

Thú cưng của nhà họ Dương cũng là nhất tuyệt, nhà cự phú số một số hai trong thành phố nuôi chó cò cùng chim sẻ cũng chỉ có mỗi hai cha con này. Chúng già trẻ lớn bé đều biết con chó cò của Dương Nghiễn chảnh đến cỡ nào, rõ ràng chỉ là một con chó cò, tư thế lại bày ra còn “đầy” hơn cả Ngao Tây Tạng, cả ngày giương lên một bộ dáng cao quý lãnh diễm mục hạ vô nhân (*), người khác cho nó miếng thịt, đã không có bộ dáng vẫy đuôi le lưỡi thì thôi đi, lại còn đưa ra vẻ mặt khinh bỉ... Ngoài Dương Nghiễn, ngay cả lão Dương cũng chưa được nó coi trọng liếc mắt một cái.

(*) Mục hạ vô nhân: dưới mắt nhìn không thấy người khác, biểu thị sự kiêu ngạo ngông cuồng, coi khinh người khác.

Có mấy người chú ý, tò mò nhìn con chó cò này, khó hiểu làm sao hôm nay nó có thể bình dị gần gũi như thế?! Chẳng lẽ vì có Dương Nghiễn ở bên cạnh?! Nhưng cũng không đúng, mọi người trước kia lui tới với nhà họ Dương đâu phải một hai lần, cũng chưa từng được con chó này nể nang cái gì sắt.

Phong Tiểu Tiểu còn đỡ, vỗ vỗ đầu chó bày tỏ chào hỏi coi như xong, Trương Tam có vẻ gần gũi thân thiết hơn nhiều, cầm túi bò khô trên bàn, ăn mấy miếng cảm thấy hương vị không tồi, cầm đưa xuống miệng chó, khiến người trong phòng lời trong mắt chính là, con chó cò kia vậy mà ngửi ngửi mấy cái rồi ăn luôn trên tay người ta.

“Anh Dương, Alexander nhà anh mà cũng ăn đồ người khác đấy kia!” Trong đám thanh niên rớt cuộc có một tiểu mỹ nữ ngồi không được kêu lên sợ hãi.

Lão Dương nghe vậy còn tưởng là Phong Tiểu Tiểu cho ăn, định quay đầu tỏ vẻ khinh bỉ sự ngạc nhiên của mấy người, không ngờ nhìn kĩ mới nhận ra là cô gái xinh đẹp không biết tên kia, lão Dương rất kinh ngạc một phen, trong lòng cực độ bất bình: “Con trai, trường bối của mày rất quen với Alexander?”

“Bình thường thôi.” Trương Tam cười hi hi gãi cằm chó cò: “Trước kia mỗi lần tiểu Nghiễn bận đều là tôi cho nó ăn, con Hao...Alexander này ăn uống khó tính lắm.”

Thúi lắm! Lão Dương trừng mắt, sao hán chưa bao giờ biết chuyện đó?!

“Ý chị Ba là lúc anh Dương còn ở chỗ cháu.” Phong Tiểu Tiểu không chút hoang mang sửa BUG.

Giải thích này tạm được, có lí. Lão Dương bị phần quay đầu chơi mặt chược, không muốn để ý tới hai người này nữa...Con chó chết tiết kia nuôi ở nhà mình nhiều năm vậy cũng không quen, đến nhà người khác mới mấy tháng đã làm phản!

Tiểu nữ lên tiếng lúc này cảnh giác nhìn Phong Tiểu Tiểu: “Anh Dương ở nhà cô? Có ý gì?”

“Ý trên mặt chữ.” Phong Tiểu Tiểu ngẩng đầu nhìn cô gái, nhìn nhìn lại Dương Nghiễn, người sau đang giả chết không có ý giải thích, xem ra mình không cần nói nhiều, thậm chí tạo thành chút hiểu lầm còn tốt hơn...Trầm ngâm một cái, Phong Tiểu Tiểu nháy mắt với Trương Tam, về mặt cười tủm tỉm không cần nói cũng biết—ứng cử viên cho chức con dâu số 1 là đây! Xem ra người ta có tính toán muốn hái đoá hoa cao lãnh Dương Nhị Lang nhà mình.

Trương Tam cực kì nhạy bén với chuyện liên quan đến Dương Nghiễn, nháy mắt hiểu được ngay ý đồ của tiểu nữ, cũng không đánh bài nữa, nhìn chằm chằm từ trên xuống dưới đánh giá một phen, nhìn đến người ta mất tự nhiên mới đột ngột toát ra một câu: “Biết nấu cơm không?”

“Hơ?!” Tiểu nữ choáng váng, nhưng nể đối phương là trưởng bối của Dương Nghiễn vẫn lắc đầu đáp: “Nhà tôi có đầu bếp cùng thợ làm bánh chuyên nghiệp.”

“Vậy là không biết?” Trương Tam không mấy vừa lòng nhũn mảy: “Vậy cô có sở trường năng khiếu gì?”

“...”

Dương Nghiễn miễn cưỡng đánh lá bài, giúp một miếng: “Hình như là đàn violon cùng cười ngựa.”

“Chẳng lẽ nữ công cũng không biết?” Trương Tam quay đầu thảo luận với con trai: “Đàn violon là sao? Không lẽ nhà có khách đến lại phải gọi một tiểu thư ra đánh đàn tiếp khách?”

“Đó là chuyện nhà người ta, lại nói ngày nay chủ yếu là năng khiếu.” Thấy Phong Tiểu Tiểu đánh xong, Dương Nghiễn thấy Trương Tam không chú ý, lại nhanh đánh xuống một lá.

Trương Tam không chú ý con trai cưng của mình chơi ăn gian, nghĩ nghĩ thấy đối phương nói cũng coi như có lí, qui tắc ngày nay không giống mấy ngàn năm trước, vì thế miễn cưỡng nhin xuống chút bất mãn, lại quay đầu về tiểu nữ nữ còn đang sừng sờ: “Nhà cô làm nghề gì?!”

Tiểu nữ đã nói không nên lời, bất lực quay đầu nhìn mấy người lớn khác. Cha mẹ tiểu nữ còn chưa nói gì, lão Dương đã nhũn mảy, càng lúc càng thấy không ổn, nghe kiểu hỏi vòng vèo này sao mà giống lúc trước mình hỏi Phong Tiểu Tiểu vậy kia?!

Chẳng lẽ người nhà bên vợ còn tính nhúng tay vào chuyện hôn nhân của con trai mình?

Lời tiếp theo của Trương Tam quả nhiên khẳng định cho ý tưởng của lão Dương, cô ta không đợi tiểu nữ kia trả lời đã quay lại lôi kéo Dương Nghiễn khuyên nhủ: “Tiểu Nghiễn, chọn vợ là chuyện lớn, con ngàn vạn lần phải chọn kĩ, không yêu cầu nghiêm khắc đến mức tài mạo song toàn nhưng ít ra cũng phải tú ngoại tuệ trung chứ (**)...”

(**)Tú ngoại tuệ trung: vẻ ngoài thanh tú, đầu óc sáng láng.

Lão Dương sắc nước, đường chung thân của con trai mình quả nhiên bị người ta nhắm.

Tiểu nữ mặc kệ, tui thân nhìn về hướng lão Dương: “Chú Dương...”

Dương Nghiễn tiếp tục giả chết, bình tĩnh đánh bài như chuyện không liên quan đến mình. Phong Tiểu Tiểu xấu hổ cười cười, lôi kéo Trương Tam chào mọi người một cái đi toilet.

Vào phòng đóng cửa, xác định người bên ngoài không nghe thấy tiếng trong này, Phong Tiểu Tiểu mới bắt đầu đi buồng Trương Tam: “Chị Ba, chị đây cũng quá thẳng thắn...”

“Sao lại thẳng?!” Trương Tam khó hiểu.

“...” Phong Tiểu Tiểu ghen, uyển chuyển giải thích: “Là như vậy, anh Hai bây giờ dù sao cũng là con của chú Dương, anh ấy cùng chị...”

Câu kế tiếp có chút khó xử, nhưng không cần phải nói hết Trương Tam đã hiểu, cô gục đầu xuống suy nghĩ trong chốc lát, ngẩng đầu tội nghiệp hỏi: “Tôi quan tâm con mình có gì không đúng sao?”

“Này...”

“Nhị Lang bây giờ không phải Nhị Lang trước kia, tôi hiểu được. Nhưng nó dù thế nào cũng là con trai ruột thịt của tôi.” Trương Tam thở dài, nâng lên một bàn tay che ánh mắt: “Tôi lên Thiên Đình mà vứt bỏ tiên thân, mười tháng mang thai liều chết sinh thằng bé, vì bảo vệ nó tôi tình nguyện bị núi đè hơn ngàn năm. ...Nó là con tôi, vì sao tôi không thể nhận nó?! Nó không có trí nhớ, nhưng vẫn là Nhị Lang của tôi, chẳng lẽ chỉ mình tôi nhớ được chuyện cũ là do tôi sao?”

Được rồi, sắp khóc rồi. Phong Tiểu Tiểu cào cào đầu, há mồm không biết nên nói cái gì.

Dưới góc độ của Dương Nghiễn, tự nhiên thêm một bà mẹ ruột quả thật không quá thoải mái. Nhưng nếu nhìn theo góc độ của Trương Tam, cái không thoải mái đó sẽ biến thành người thân ruột thịt thân yêu nhất của mình lại xem mình như người lạ, loại cảm giác này sao có thể dễ chịu?!

Phong Tiểu Tiểu buồn bực, lại nói tiếp người ta cũng không sai, mình thì thấy người ta quá nhiệt tình biến thành xâm phạm đến sự riêng tư, nhưng dưới ánh mắt của người ta thì đó là chuyện đương nhiên.

Dựa vào cái gì cô có con trai lại không thể nhận con?! Dựa vào cái gì con trai không nhớ là cô phải già vờ xa cách như người xa lạ?!

Sự tình này không phải Phong Tiểu Tiểu có thể khuyên được, cô cũng không thấy mình có bao nhiêu bản sự có thể chen mồm.

Im lặng để Trương tam bình tĩnh chốc lát, chờ đến khi đối phương thả tay xuống, Phong Tiểu Tiểu mới thở phào, vội đưa khăn tay qua: “Chị Ba em sai rồi, chuyện của chị với anh Hai sau này em không nhiều chuyện nữa.”

Trương Tam miễn cưỡng cười cười, hít sâu vài hơi, rất nhanh lại mang lên biểu tình thoải mái.

Hai người mở cửa đang định làm như không có việc gì mà ra ngoài, ngẩng đầu nhìn, Dương Nghiễn không biết khi nào đã đứng ngoài cửa.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 134: Rối rắm

Dương Nghiễn đứng bên ngoài từ bao giờ, Phong Tiểu Tiểu cùng Trương Tam không biết. Lúc này vừa tiến vào vẫn nghe tiếng tiều mi nữ ở bên ngoài đang nhõng nhẽo với cha cô ta, Phong Tiểu Tiểu vội kéo người, căn bản không để ý tới động tĩnh bên ngoài. Còn Dương Nghiễn có nghe được động tĩnh bên trong hay không? Phong Tiểu Tiểu cho rằng hẳn nghe được, nỗ lực của mọi người không bình thường, thật muốn nghe thì một cánh cửa cách âm không là gì.

Thấy hai người xuất hiện, Dương Nghiễn gật đầu coi như chào một tiếng, sau đó đẩy Trương Tam ra bên ngoài: “Ngài đợi một chút.” Còn mình kéo Phong Tiểu Tiểu vào bên trong, đóng cửa.

Trước khi cửa khép lại Phong Tiểu Tiểu có nghe tiếng tiều mi nữ làm âm ỉ hơn, cô nam quả nữ ở chung một... phòng vệ sinh, ảnh hưởng này quả thật có điểm không tốt.

“Tôi hôm đó anh về lật lại lịch sử thần thoại.” Dương Nghiễn đóng cửa, đi thẳng vào vấn đề, nói: “Bà ấy nói đúng, mặc kệ có nhớ hay không, sự thật anh đều chịu. Nhưng vấn đề của anh còn đỡ, nhiều lắm thêm một bà mẹ cần hầu hạ, còn em...”

“Em?” Phong Tiểu Tiểu khó hiểu, chuyện nhà mấy người này liên quan gì tới mình.

Dương Nghiễn xem thường một cái: “Anh đây thêm một bà mẹ không có gì, con nhóc này không nghĩ thêm một ông chồng thì làm sao đây? Hơn nữa còn một tiêu Khương ở đằng sau thêm rắc rối, lỡ như tới một trận Xi Vưu chiến Phục Hy... Chắc chắn chắc, động tĩnh này có muốn nhỏ cũng nhỏ không được.”

Quả thật Dương Nghiễn đã rất rối rắm khi biết mình có thêm một người mẹ, nhưng rối rắm cũng chỉ một lát như vậy thôi, sau càng nhiều hơn là bất mãn với thái độ vui sướng khi người gặp họa của đám Phong Tiểu Tiểu. Vừa mới nghe xong lời Trương Tam, hẳn đột nhiên ngộ ra, hai người Trương Tam cùng Phục Hy đều mang theo trí nhớ đầy đủ đến đây, mẹ mình là con trai không(*), này còn dễ, bà ấy không phản bà, mình sống phần mình.Lão già ở nhà muốn không cũng không phải một hai năm, rồi từ nhỏ đến lớn không phải bị mình chọc giận đến giờ chân?

(*) Con trai không: Từ “không” này biểu hiện cho sự yêu thích cực kì một cách thái quá với thứ gì đó, ví dụ như: Em gái không (yêu em gái), mao nhưng không (thích đồ bông xù),... Ý nghĩa của nó tương đương với thuật ngữ sisson (sister complex: Yêu chị/em gái), brocon (brother complex: Yêu anh/em trai) lolicon (loli complex: yêu mấy bé gái chưa vị thành niên)... trong anime hay manga của Nhật. Những thuật ngữ và cách nói này thể hiện mức độ tình cảm chưa tới tình yêu nhưng trên sự yêu thích, ví dụ như la lị không (tương đương với lolicon) thì biểu hiện sự yêu thích các bé gái, không phải yêu nhưng mãnh liệt hơn tình cảm bình thường của người bình thường dành cho các cô bé.

Phiền toái nhất bây giờ vẫn là người đang tạm thời an toàn là Phong Tiểu Tiểu. Phục Hy thâm tình cỡ nào, hơn nữa năng lực của ông chồng này còn kinh khủng biết bao nhiêu. Nếu hẳn giống Trương tam, đến lúc đó lấy trạng thái của Phong Tiểu Tiểu còn không biết sẽ có bao nhiêu chuyện đau đầu chờ ở phía sau.

Thêm một ông chồng không hề giống như thêm một bà mẹ.

Phong Tiểu Tiểu giật thót, phản xạ có điều kiện rung mình một cái, chà xát da gà nổi trên cánh tay, lúc này mới nhận ra phiền toái của mình nghiêm trọng thế nào.

Nghe nói Trương Tam định dùng ngọc phù truyền âm cho Phục Hy?! Lúc ấy nghe qua liền quên, cũng không biết bây giờ đã truyền hay chưa....Cái chuyện bế quan nhập định này khó mà nói chính xác, lỡ như chỉ vài ngày nữa người ta tỉnh làm sao bây giờ?!

Phong Tiểu Tiểu rợn cả người, lôi kéo cánh tay Dương Nghiễn giả khóc: “Anh Hai cứu em, anh không phải Thiên Đình đệ nhất chiến thần sao?”

Dương Nghiễn rút cuộc trả thù thành công... Này thì đứng ngoài xem diễn còn làm rộn chuyện, giờ cho mày chết...Châm điều thuốc đặc ý đào dạt, hèn hạ mà trêu đùa: “Đừng nha, cái danh chiến thần anh mày có cũng chỉ trong thần thoại, hoàn toàn đuổi không kịp cấp bậc tổ thần.”

“Vậy tiểu Khương...” Phong Tiểu Tiểu đầu đầu nhanh chóng tìm người thích hợp làm bảo vệ.

“Ồ...Xi Vưu cùng Phục Hy không phải cùng thời đại, chưa so qua cũng khó mà nói. Cá nhân anh mày thấy Phục Hy sẽ thắng, nhưng tiểu Khương dù sao cũng là mãnh thần, phỏng chừng có thể giúp mày kéo chân vài phút.”

“Vài phút dùng được cái *éo gì!” Phong Tiểu Tiểu nổi giận: “Anh không thể nói gì hữu dụng sao?”

Dương Nghiễn tà tà liếc Phong Tiểu Tiểu một mắt: “Hay mày tìm đại đũa nào đó gạo nấu thành cơm?! Tới khi gặp được Phục Hy nói hán đã tới chậm, lúc mày biết chuyện của hán thì vấn đề đã đóng thuyền, hận không thể gặp nhau khi chưa gả...”

“Được, vậy anh!” Phong Tiểu Tiểu quyết đoán.

“Khụ khụ khụ!” Dương Nghiễn sắc khói thuốc, ngẩng đầu giận: “Mày không kéo tao xuống nước sẽ chết à!”

“Ai biểu anh cố ý nhắc lại còn thấy chết mà không cứu!” Phong Tiểu Tiểu cũng giận: “Anh không sung sướng khi người gặp họa sẽ chết sao!”

Trương Tam ở bên ngoài gõ cửa, âm thanh sột ruột ngay cả cửa cách âm cũng nghe được. Không biết là do âm thanh quá lớn hay là do dùng thần thông truyền âm gì: “Tiểu Tiểu, tiểu Nghiễn nhà tôi thù thân như ngọc thanh thanh bạch bạch nhiều năm như vậy, ngài ngàn vạn lần đừng xuống tay với nó!” Hơn nữa còn có Phục Hy ở đó....Con trai mình không phải là đối thủ của người ta.

Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn liếc nhau, cùng thầm mắng...ĐM! Quên mất bên ngoài có kẻ có thể nghe lén!

Chờ khi đôi cầu nam nữ sắc mặt khó coi bước ra khỏi toilet, nhất thời thành công khiến cho mọi người chú mục.

Tiểu nữ sắp khóc, đỏ mắt trừng Phong Tiểu Tiểu như trừng tiểu Tam vô liêm sỉ. Dương Nghiễn phỏng chừng rất có kinh nghiệm bị chú ý như thế, chỉ chốc lát sau đã thoải mái ngồi lại sô pha như chưa từng có gì xảy ra, hoàn toàn ngó lơ ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của mọi người. Phong Tiểu Tiểu có chút ngượng ngùng ho khan vài tiếng mới cảm tách trà đánh trống lảng: “Trà ngon, uống một ngụm thấy rằng môi lưu hương cái rắm.”

Dương Nghiễn khinh bỉ, đây là trà giảm cân mấy cô gái mang tới, rằng môi lưu hương cái rắm.

Trương Tam về mặt rồi rắm ngồi ở giữa Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn, chốc lát nhìn bên này, chốc lát nhìn bên kia, tựa hồ muốn nói lại thôi.

Ngay khi không khí trong phòng trở nên qui dị, điện thoại của phục vụ phòng gọi đến, nói có đại biểu của công ty nào đấy muốn gặp lão Dương.

Mấy ông già ở đây cũng hết hứng chơi mạt chược, lão Dương nghĩ nghĩ gật đầu đồng ý, vì thế chưa đến vài phút, người phụ nữ – con gái của ông chủ lệ quý mấy người Phong Tiểu Tiểu gặp ở sảnh chờ ôm tập tài liệu bước vào.

“Anh Hai?” Phong Tiểu Tiểu ngẩn người, tiến đến bên cạnh Dương Nghiễn nhỏ giọng nói thầm: “Lúc này đụng phải đầu thấy cô ta mang mấy tập tài liệu này.”

“Là không mang theo.” Dương Nghiễn gật gật đầu: “Cũng không biết chuyện gì, cứ chờ xem” Thông Thiên Nhân không thể lãng phí, Xoi mói chuyện của người ta cũng phí sức mình.

Người phụ nữ tiến vào đầu tiên là lễ phép chào hỏi lão Dương, sau đó nhìn thấy những người khác, cũng vội chào hỏi một lượt, cuối cùng tầm mắt chuyển dời đến những người đồng lứa, phát hiện đám Phong Tiểu Tiểu mới sừng sốt, tựa hồ có chút ngoài ý muốn, nhưng rất nhanh chuyển ánh mắt về, cười cười quay đầu lại: “Dương tổng, tôi có thể nói chuyện với ngài không?”

“Chuyện công, chuyện tư?” Lão Dương đẩy mạt chược đi về hướng sô pha: “Có thể tìm ra chỗ tôi với mấy ông bạn già tụ hội, công ty các cô thật không đơn giản. Chuyện công thì tôi gọi cho quản lý đến tiếp cô, chuyện tư thì nói xem là gì trước.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 135: Người phụ nữ kì quái

Người phụ nữ kia chần chờ một chút, do dự: “Là chuyện công. ...Kì thật phó tổng ngành xã giao của quý công ti bảo tôi tới, tôi vốn là đến công ti của ngài, ông ta nói ngài ở đây, bảo tôi tự mình đến nói chuyện. ...” Nói tới đây, cô ta cũng có chút cảm giác mơ hồ, tựa chừng không thể hiểu được vì sao Dương tổng cũng không biết mình sẽ đến, chẳng lẽ chỉ một phó tổng giám đốc ngành xã giao cũng dám bao biện làm thay?!

Dương Nghiễn che mặt, Phong Tiểu Tiểu liếc mắt một cái nhìn ra ngay người này nhất định biết gì đó, vì thế xáp lại gần cầu chia sẻ: “Liên quan tới anh?”

Dương Nghiễn che miệng, tới gần nhỏ giọng: “Lúc trước không phải anh có đi điều tra nhà cô ta sao... Người anh nhờ là phó quản lí ngành xã giao kia, lúc anh gặp cô ta là nhìn lên, phỏng chừng lão kia cho rằng anh có ý với người ta, tí như thăm mền gì đó, cho nên hấn mới thuận tiện, nghĩ muốn lấy lòng phu nhân tương lai hoặc ít nhất cũng là tình nhân của ông chủ tương lai.”

“...” Phong Tiểu Tiểu đưa ngón giữa khinh bỉ: “Anh còn đúng là chây lười không kiên, ông phó tổng kia không thấy được tuổi cô này quá lớn?”

“Có thể ông ta cho rằng anh mầy thích kiểu phụ nữ có chồng hoặc là ngự ti gì đó...” Dương Nghiễn xấu hổ, không có cách nào, hấn vốn phân phó cấp dưới đi làm chuyện này, xong xuôi cũng nghĩ vậy là thôi, không ngờ lúc này mới phát hiện tay chân hiểu lầm mình có sở thích lạ... Khó trách mấy người làm Hoàng đế ghét thần tử phỏng đoán thánh ý như vậy, anh phỏng đoán gì kệ anh, mấu chốt là đừng có mà ảo tưởng mầy thứ làm người không yên lòng.

Trương Tam cũng chen cái đầu lại nhỏ giọng: “Tuyệt đối không được đầu Nhị Lang, người phụ nữ kia lớn tuổi không nói, bộ dạng cũng chỉ có thể tính thanh tú, lại là một phẩm nhân. ...Cho dù không quan tâm những thứ đó, thì cô ta cũng còn bệnh kín nữa.”

Hai người Phong Tiểu Tiểu vốn tính nghe tai này ra tai kia cho qua, dù sao cũng không phải chưa thấy qua Trương Tam sót ruột chuyện chung thân đại sự của Dương Nghiễn, nhưng nghe đến một câu cuối cùng, hai người có chút sùng sốt. Dương Nghiễn quay đầu hỏi trước: “Bệnh kín gì? lần trước tôi dùng Thông Thiên Nhân nhìn qua 1 lần, có bệnh gì đâu.”

Trương Tam khó tin: “Hai người chưa nhìn ra?” Sau đó không đợi trả lời, bản thân trước vội tráp: “Mẹ quên mất, thật nhiều pháp môn con không nhớ rõ, chỉ có thần thông thiên phú còn dùng được.”

Sau đó Trương Tam ghé vào tai hai người giải thích một chút, Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn mới hiểu được là chuyện gì, kì thật bệnh kín theo lời Trương tam cũng không phải thật là bệnh gì. Chính là một cỗ tà khí rối loạn trên người cô ta.

Cỗ tà khí này không thể hiện quá rõ ra bên ngoài, cũng rất khó phân biệt được với âm khí bẩm sinh của phụ nữ, theo lời Trương Tam, có lẽ cô ta đã đụng thứ gì đó không sạch sẽ... Hơn nữa còn không chỉ đơn thuần chạm qua, trình độ cũng phải sớm chiều ở chung.

“Sớm chiều ở chung?” Phong Tiểu Tiểu quay đầu lại nhìn Dương Nghiễn, Dương Nghiễn cẩn thận nghĩ nghĩ, quay đầu lại muốn mở Thông Thiên Nhân.

Lão Dương lúc này đang nhìn tài liệu cô ta mang tới, nếu là người mà phó quản lí ngành xã giao của công ty nhà mình gọi tới, lão Dương cho rằng đại khái vẫn có giá trị xem một mắt, mà người phụ nữ kia thì cung kính ngồi ở một bên, chờ đối phương xem xong lại lên tiếng.

Mấy lão già bên cạnh cũng không xem mình là người ngoài, kéo ghế sát lại ngó một chút, thấy lão Dương chưa nói cái gì, cũng không ngưng ngưng cùng xem, thường thường còn hươ tay múa chân phát biểu ý kiến. Ví dụ như nói trình bày thế nào, cần sửa ở đâu vân vân...

Dương Nghiễn nhìn một lát, quay lại nhẹ lắc đầu: “Không thấy ra có chỗ nào lạ, không khác lần trước là bao, trong nhà cũng không mua thêm cái gì có tà khí...”

“Anh không phải nói cô ta làm tiểu Tam sao?” Phong Tiểu Tiểu đột nhiên vuốt cằm bay ra một câu.

Dương Nghiễn sùng sốt, nhú mày nghĩ: “Ý của em là vấn đề ở chỗ cấp trên của cô ta?”

“Bằng không có cách nào giải thích nữa?” Phong Tiểu Tiểu hỏi lại.

Trương Tam bung đĩa hoa quả lại vừa gặm vừa xen mồm: “Hay chúng ta đi xem thử là biết chứ gì.”

“Ừm, cũng đúng.” Dương Nghiễn cũng lấy quả nho bỏ miệng, Trương Tam vui rạo rực vội lấy quả khác, mình không ăn, vội đầu lột da một quả đưa lên một quả, Dương Nghiễn không được tự nhiên ăn không vô, ho khan một tiếng mang tai đỏ ửng quay đầu nói với Phong Tiểu Tiểu: “...Nếu đã quyết định như thế vậy anh nói với ông già nhận vụ này, sau này có cơ hội giao tiếp với người đàn ông kia.”

Phong Tiểu Tiểu cười tủm tỉm cướp đoạt thành quả lao động của Trương Tam, bị giận trừng, vờ như không thấy gì nhét đầy miệng: “Được, em làm trợ lí cho anh.”

“Còn mẹ nữa.” Trương Tam vội nhắc tay báo danh.

Vì thế ba người còn chưa đợi lão Dương quyết định đã thành lập ê-kíp, chỉ chờ hành động.

Tiểu nữ ngồi bên cạnh nửa ngày, vẫn luôn nhìn ba người, nhìn lửa giận, cuối cùng nhìn đến cô gái xinh đẹp nghe đồn là trưởng bối lột nhô đút cho Dương Nghiễn rốt cuộc chịu không nổi nữa, đứng lên đi tới, gượng kéo ra vẻ mặt tươi cười hỏi: “Anh Dương, đến trò chuyện với bọn em đi, thật lâu không gặp, anh sao có thể chỉ nói chuyện với người khác không để ý đến bọn em?”

“Có cái gì nói đâu?” Dương Nghiễn lau lau tay nhướn mi: “Tôi ngồi nghe các cô nói thời trang sắc còn không bằng bàn chuyện đưa xe với Lý tử.”

Lời này vừa ra, một thanh niên tuổi trẻ đang tán gẫu hăng say quay lại cười: “Khó được anh còn nhớ rõ anh em, muốn tán gẫu cứ đến đây.”

Dương Nghiễn nhìn Phong Tiểu Tiểu cùng Trương Tam, quay đầu buông tay: “Anh nói vậy thôi chú cũng tin?”

Thanh niên kia tốt tính, cười cười rồi quay lại nói chuyện phần mình.

Dương Nghiễn cũng là đàn ông, những hoạt động kích thích mà đàn ông thích đương nhiên cũng không ít phần hấn, nếu đổi thành trước kia, đưa xe ẩu đã vùn vùn cũng không thiếu mặt, tuy xuất thân nhà giàu, nhưng con trai nhà giàu không phải con trai sao?

Mà từ khi quen đám Phong Tiểu Tiểu Li Trường tới nay, Dương Nghiễn đột nhiên phát hiện mấy cái kích thích mình chơi trước kia căn bản không phải là kích thích. Thần tiên quý quá, sát thủ lính đánh thuê... Những thứ này mấy anh công tử bình thường có thể chơi được sao? Hơn nữa mình không chỉ có thể chơi mà còn chơi hơn người ta nữa, và thế là với những thứ tôm tép nhai nhép trước kia hoàn toàn hết hứng.

Ví dụ như đám thanh niên bây giờ đang tán gẫu về đưa xe, cái loại tốc độ này có gì kích thích? Tiểu Tinh Vệ chưa đến mười phút có thể bay từ Đông sang Tây, đưa xe mang ra so sánh quả thật yếu không thể nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Tan cuộc

Trong bữa tụ hội này, toàn bộ lực chú ý của tiểu nữ hoàn toàn tập trung vào Dương Nghiễn, cũng có thể nói thẳng rằng mục tiêu của cô ta khi tới đây là hấn.

Ở cái vòng luan quẩn này, ai có ý với ai mọi người đôi bên đều hiểu, chẳng qua là không muốn vạch trần mà thôi. Nếu một trong hai bên không có ý gì thì khẳng định sẽ giả ngu không biết mà nếu hai bên đều có ý, muốn xác định quan hệ lại càng phải cẩn thận hơn cả cẩn thận. Dù sao nếu yêu rồi chia tay, hai nhà không xử lý tốt thì không khéo lại chẳng kết thân được mà còn biến thành kẻ thù.

Tình cảm của tiểu nữ cũng rõ ràng, người trong vòng đều biết đối tượng cô muốn xuống tay là ai, nhưng đối tượng kia lại cẩn rằng sống chết không tha lòng, từ các loại tụ hội, cả tiệc rượu, lại đến các cuộc vui chính thức lẫn không chính thức, trường hợp tư nhân hay không tư nhân, hấn vẫn luôn đối đãi với cô như người khác, làm cho người ta muốn hiểu lắm cũng không được...

Nếu cứ như vậy, tiểu nữ cũng không phải không thể nhịn. Bởi người trong vòng có thể cạnh tranh với cô không nhiều lắm, hoặc là điều kiện gia đình không bằng cô, hoặc là gia thế tương đương lại không gần gũi với nhà họ Dương... Dù sao Dương Nghiễn đối xử như nhau với bất cứ ai, dưới tình huống không có uy hiếp, cô vẫn rất tự tin ngai vàng Dương phu nhân sớm muộn cũng sẽ rơi vào tay, mà đối phương cũng không có khả năng cả đời không kết hôn.

Nhưng khi tiểu nữ cảm thấy mọi thứ tốt đẹp, Phong Tiểu Tiểu cùng Trương Tam lại đột nhiên xuất thế ngang trời, không cần nói cũng biết hai người này làm cô ta khó chịu cỡ nào.

Thấy lão Dương sắp bước vào chế độ làm việc, Dương Nghiễn ho khan một tiếng, chìa tay về hướng Phong Tiểu Tiểu, chờ người sau đưa thẻ VIP, cầm lấy đi ra ngoài một chuyến, sau đó trở về bày tỏ mình vừa mở thêm một phòng, phiền toái mọi người đổi chỗ.

Tiểu nữ nhìn xong tất cả tan nát cõi lòng, vì sao thẻ VIP của Dương Nghiễn sẽ ở trên tay cô gái kia?!

Người khác thì lại rất có hứng thú liếc nhau. Có một loại tiếng lòng “người không phong lưu uống thiếu niên” lan truyền.

“Sao em thấy trong một chốc, mấy người bạn của anh tự nhiên thật đáng khinh.” Phong Tiểu Tiểu có chút đâm chiêu đi sau lưng Dương Nghiễn, phía trước là một đám người đang di chuyển sang phòng khác, có hai người ở cuối hàng tựa hồ nghe được lời này. Bước chân lảo đảo, sau đó kiên cường thẳng lưng, coi như không có việc gì đi tiếp.

“...” Dương Nghiễn khòe miệng run rẩy, bóp bóp mi tâm, vẻ mặt đau đầu: “Đừng quan tâm bọn họ, có lúc anh cũng muốn cách xa, đáng sợ lắm, bất cần một chút là bị ô nhiễm ngay.” Ví dụ như vô tình nhìn đến cái hình ảnh trí nhớ nào đó...

Phong Tiểu Tiểu yên lặng quay đầu. Quả nhiên, hai người đằng trước lại bộ dáng muốn ngã.

Đổi phòng xong, thế hệ trước lại tiếp tục ngồi bàn mặt chược, thế hệ sau tụ tập nói chuyện phiếm. Phòng này là Dương Nghiễn mở, cho nên hẳn coi như cũng là nửa chủ nhân, không thể nhân hạ hờ hững như lúc này, nhất là ở đây có Phong Tiểu Tiểu cùng Trương Tam là người ở vòng luẩn quẩn khác. Nếu Dương Nghiễn chỉ quan tâm hai người mà mặc kệ những người con lại, như vậy có chút kì cục.

Ngồi xuống, tiểu mỹ nữ bắt lấy cơ hội trước phát giận: “Anh Dương, hai người này rốt cuộc là thân thích gì của anh? Sao trước đây bọn em không nghe qua?”

Những người khác đều dự đoán được cô ta sẽ hỏi vấn đề này, vốn bên cạnh có một thanh niên há miệng, có vẻ muốn mở đầu câu chuyện, ít nhiều gì cũng hâm nóng bầu không khí lại để tiểu mỹ nữ hỏi ra, không ngờ người ta gấp gáp, chưa đợi mình mở miệng đã làm không khí xấu hổ.

Dương Nghiễn nhú nhú mày, liếc tiểu mỹ nữ một cái không nói chuyện, quay đầu hỏi thanh niên muốn giảng hòa kia: “Chú chán lắm hả?” Lúc này hẳn đã nhìn ra, người này muốn quấy đục nước, nhiều chuyện đáng ghét y như Phong Tiểu Tiểu.

Thanh niên kia sờ mũi cười cười: “Thật ra cũng không phải nhàm chán...”

“Nhàm chán vậy đánh bài đi.” Dương Nghiễn nhướn khóe môi cười.

“Chắc! Lúc này rảnh rỗi anh cũng không chịu chơi, giờ lại rủ người khác?” Thanh niên vui vẻ, thuận ý Dương Nghiễn đổi đề tài, vội lấy bộ bài đến xóc: “Cũng đừng nói em không nhắc trước, thắng em được người ta gọi 1 tiếng thần bài, theo kinh nghiệm, cửa thắng của anh căn bản không đủ 30%...”

“Ừm, thử xem.” Dương Nghiễn nhẹ nhàng đốt điều thuốc, vẻ mặt quân lâm thiên hạ bề ngễ khí thế.

Phong Tiểu Tiểu cùng Trương Tam đau lòng cho thanh niên, Dương Nghiễn không chơi với bọn họ chẳng qua chỉ vì không thêm thôi, với Thông Thiên Nhân của hắn bây giờ, dưới tình huống không cần mở cũng có thể cảm nhận ra bài của đối phương. Cũng chỉ có khi đụng tới mấy đại thần Thông Thiên Nhân không đọc ra kết quả mới có chút lạc thú.

Phạm nhân?! Chỉ là vật hi sinh.

....

Nửa giờ sau, chờ khi lão Dương cùng người phụ nữ nói chuyện xong đến nơi này, nhìn đến là một đám người trẻ tuổi đối diện Dương Nghiễn mặt trắng không còn hột máu, một đám lão già vây quanh xem náo nhiệt.

“Không đi? Được, đôi bốn!” Dương Nghiễn đánh một đôi thoải mái về bài, trước mặt chất một chồng tiền mặt.

Xem độ dày kia, xem số lượng kia, phỏng chừng tiền tiêu vật đám thanh niên mang theo hôm nay đều ở trong đó.

Vị thần bài kia đã nằm thẳng cứng, mấy lão già tám tấc, chờ tan sòng mới hưng phấn thảo luận, sau đó có người phát hiện lão Dương quay lại, thật cao hứng chào hỏi: “Lão Dương, tiểu Nghiễn nhà ông gần đây kĩ thuật tăng lên nha, có phải mời danh sư dạy hay không? Hay là đổi vận?”

Dương Nghiễn choàng tay ra sau sô pha tựa người, bề ngễ chúng sinh: “Đám phạm nhân như mấy chú cũng dám gọi nhip với anh?”

Thanh niên thần bài lúc này lau mồ hôi lạnh tròng Dương Nghiễn: “Người có lúc thất thủ.”

Trương Tam che miệng vui vẻ hắc hắc cười, thích nhất xem con trai bắt nạt người khác, bộ dáng kia thật trăm xem không chán. Phong Tiểu Tiểu cũng thương hại lắc đầu, tiêu chuẩn trước kia của Dương Nghiễn thế nào mình không biết, nhưng người ta bây giờ đã sớm được đám người ở quanh nhà cùng phó Thành Hoàng công nhận thần bài, bài hoa bài tây mặt chược không ai chơi qua hắn.

Chơi với hắn? Ngại chết chưa đủ nhanh chứ gì!!

Lão Dương ngờ ngác, hoàn toàn không ngờ con mình đã là bá chủ một phương bài bạc, còn cho là vận may của nó hôm nay tốt bất ngờ...Ừ, dù tốt tới mức có chút ghê người.

Ánh mắt xẹt qua 1 đồng tiền trước mặt Dương Nghiễn, lão Dương cũng yên lặng lau mồ hôi, sau đó gọi Dương Nghiễn đến nói nhỏ. Thính lực của Phong Tiểu Tiểu cùng Trương Tam rất tốt, chỉ cần đối phương không ra khỏi phòng này, thanh âm lại thấp đến mức nào hai người cũng có thể nghe lén.

Dương Nghiễn vừa bước qua đã bị hỏi thẳng: “Ngành xã giao nói con yêu cầu họ tiếp xúc người phụ nữ kia?”

“Đúng là có.” Dương Nghiễn nửa thật nửa giả gạt đầu: “Trước kia có quen một người, nhờ con để tâm tới cô ta, con thấy đã đồng ý thì cũng phải làm, cho nên mới cho người đi tìm hiểu.”

“Ồ.” Lão Dương hiểu rõ, lại không truy cứu sâu, còn thuận tay ném qua tập tài liệu thật dày: “Vậy ba thấy hẳn là con muốn tự mình giải quyết vụ với công ty cô ta?”

Dương Nghiễn mở tập tài liệu nhìn trang bìa, đối phương làm bất động sản, nhà mình tuy cũng có dính chút ở mảng này, nhưng chủ yếu là đầu tư điện tử...Khó trách ông già sắc mặt khó coi, người ta đưa lên phương án hợp tác căn bản không tính đúng đường, chi phí bôi trơn có thể khá lớn, nhà mình cơ bản không muốn làm, trừ phi đối phương là một xí nghiệp lớn đáng giá đầu tư.”

Khép lại tập tài liệu trong tay nghĩ nghĩ cũng đi thẳng vào vấn đề: “Tiền tiêu vặt của con đủ không?”

“...Đủ thì cũng đủ, nhưng chúng ta tính lực có hạn, không có khả năng làm nhiều mớ như vậy.” Sắc mặt lão Dương có chút cổ quái: “Giúp đỡ chiếu cố cũng không nhất định ở trên công việc, không được nữa thì con cho cô ta đến làm ở công ty chúng ta cũng được vậy?”

Nếu là trước kia thì đề nghị này quả thật không tồi, nhưng bây giờ còn lo đến vị cấp trên đáng nghi của người phụ nữ này... Dương Nghiễn gật đầu: “Đủ là được, con chơi một trận.”

Lão Dương hí hóp mắt nhìn con trai nhà mình trong chốc lát: “Cũng được, tùy may.”

Hai cha con đứng một bên thảo luận dường như chuyện không có gì quan trọng, Phong Tiểu Tiểu lại ở một bên ghen tị hận, đây là nhà tư bản, đây là chênh lệch giàu nghèo... Vì sao số mạng Nhị Lang Thần lúc nào cũng sướng như vậy?! khi làm thần thì là thần nhị đại, khi làm phạm nhân thì là phú nhị đại, luôn luôn cao hơn người khác mấy tầng, khó trách mấy nhân vật trong tiểu thuyết tiên hiệp cho đàn ông con trai đều thích đánh hán, không đánh cũng phải thu làm tiểu đệ sai sử.

Người này thật sự rất đáng giận.

Sau khi kết thúc tụ hội, vì có chuyện phải bàn nên Dương Nghiễn lái xe đưa hai cô gái về tiệm gốm. Lão Dương ngồi ghế phó lái trong xe nhà mình, nhìn một đuôi khói nghênh ngang lướt qua, nói trong lòng không than thở là không có khả năng, nhìn không được lái nhái với tài xế: “Tiểu Trương này, sao tự nhiên tôi lại có cảm giác ‘con gái gả ra ngoài như bát nước đổ đi’ ấy nhỉ? Tôi sinh thằng con trai mà phải không?”

“...” Tiểu Trương rất bình tĩnh cầm chìa khóa, khởi động, lái xe.

“Ái! Chú nói xem con bé kia có gì tốt?! Tướng mạo, đáng người... Tuy rằng không kém cỏi, nhưng cũng không thể tính tuyệt sắc chứ?! Vừa không làm việc nhà cũng không có bằng cấp...”

“...” Thành thạo đánh tay lái, đầu xe trơn tru lướt ra khỏi bãi, tiểu Trương mắt nhìn phía trước vẻ mặt bình tĩnh.

“Lại còn tự nhiên lòi đầu ra một trường bối, sao tới bây giờ tôi chưa từng nghe nói vợ của mình có thân thích như vậy?”

“...” Xe chạy ra đường lớn... Ừm, nắng hơi gắt, cần phải đeo kính râm! Nếu công ty còn có thể đầu tư máy trợ thính nữa thì thật tốt.

“Tụi thanh niên bây giờ! Thật sự càng lớn càng tự chủ, lại không thích nghe người già nhắc nhở, còn có con Alexander kia cũng thấy mà ghét, thân thiết với người ngoài cũng không thân thiết với cha của chủ nó bla bla bla...”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 137: Quán bar

Đoàn người quay về tiệm gốm bắt đầu nghiền cứu thông tin của người phụ nữ, từ gái ế đến tiểu Tam, khoảng cách giữa hai cụm từ này không phải là nhỏ.

Phong Tiểu Tiểu đến giờ cũng không nhắc việc này với tiểu Hắc, chỉ sợ ông chú quý vô tình nghe được sẽ bị kích thích, nhưng mờ mịt đề nghị một chút vẫn là có thể, vì thế gọi qua một cuộc điện thoại, tiểu Hắc rất nhanh nhận được thông điệp “cần nghiêm khắc trông giữ ông chú quý” và “không thể đồng ý yêu cầu gọi điện thăm hỏi vợ con của ông” từ Phong Tiểu Tiểu.

Kỳ quái, vì sao không cho người ta hỏi thăm vợ con? Lệ quý thành hình thật đáng sợ lắm đây.

Tiểu Hắc buông điện thoại về mặt khó hiểu, nhưng bản thân cũng biết ở giữa có chuyện gì đó không ổn đã xảy ra, vì thế cô cũng nghe theo, từ trong im lặng mà đồ càng nhiều việc lên đầu ông chú quý... Trước kia mang ra ngoài chỉ để giải sầu, giờ thì ngay cả câu hôn cũng bắt người ta chen một chân, mất thấy có tiềm năng tiến hóa thành lính sai vặt...

Bên tiểu Hắc đã thu phục xong, vẫn còn một chuyện phiền toái khác cần giải quyết. Từ lúc tụ hội tan đến giờ trời đã tối, Dương Nghiễn ăn một bữa no nê ở tiệm gốm, TV mở chưa được 10 phút đã nhận ngay cuộc gọi của thanh niên thần bài ban sáng.

Thanh niên gọi cho Dương Nghiễn không có chuyện gì khác, chỉ hy vọng đối phương đi đón người mà thôi—tiểu mỹ nữ uống rượu.

....

“Mượn rượu giải sầu?” Phong Tiểu Tiểu thực không tự giác ngồi lên xe theo Dương Nghiễn đi đón người, hoàn toàn không ý thức được tiểu mỹ nữ không muốn thấy mình đến cỡ nào.

“Cũng chỉ vậy thôi.” Dương Nghiễn thành thạo đánh tay lái lướt qua dòng xe cộ, bình tĩnh như không phải đi đón một mỹ nữ mà đi đón lão già nhà mình: “Phòng chừng là bị hai người kích thích, nghe tiểu Lí nói từ lúc tan cuộc hẳn đã bị kéo đi uống rượu, người ta rõ ràng đi mua say, phòng chừng ngay cả bước mượn rượu càn quấy cũng tính xong rồi.”

Trương Tam không đi theo, nhưng trong xe còn có một kẻ thứ ba, Vương Vi chui ra từ ngọc bài trên cổ Phong Tiểu Tiểu: “Chắc chắc, xem ra là nợ đào hoa!” Từ khi Dương Nghiễn nhận được điện thoại thì người mất hứng nhất là cô, không vì cái gì khác, bởi tối nay mọi người vốn dự định thử giúp mình hoàn hồn. Nếu không phải người này chen vào một chân gọi điện thoại, hiện tại Phong Tiểu Tiểu đã ngoan ngoãn ở nhà nặn bùn.

Dương Nghiễn liếc Vương Vi một mắt, bĩu môi: “Né qua 1 bên, đừng chắn tầm mắt.”

Vương Vi khề hừ, rút lui thân thể, dựa vào hướng Phong Tiểu Tiểu, nếu người ở ngoài xe thấy được thì nhìn như cô đang ngồi trên đùi 1 cô gái khác.

“Nhưng nói thật, Vương Vi nói cũng đúng.” Phong Tiểu Tiểu rất chính nghĩa: “Nếu anh đã không muốn có quan hệ gì với người ta thì loại hành động đón người như vậy tốt nhất là ít làm, chưa nói dễ tạo thành hiểu lầm, lỡ như bị người ta nhân cơ hội bám lên sẽ không tốt lắm.”

“Không đi thì càng khó nói, người lớn trong nhà đều quen nhau, cho dù cô ta có cố ý đi nữa, con gái nhà người ta uống rượu gọi điện, anh mày biết con gái ở bên ngoài say khướt nguy hiểm thế nào mà còn không đi đón, này không phải ép nhà người ta trở mặt sao.” Dương Nghiễn chặc một tiếng, rõ ràng cũng rất phiền: “Chẳng qua cô ta nắm chắc xem ở giao tình hai nhà anh sẽ không mặc kệ thôi, nếu không sao anh cho mày lên xe?”

“Không ngờ em lại tự đưa lên làm bia ngắm?!”

“Anh giúp mày cũng không phải một hai lần.”

“Cũng đúng, có qua có lại thôi... Nhớ rõ khi Phục Hy đến cũng phải kiên định lập trường nhé, anh Hai.”

“...” Dương Nghiễn trầm mặc, đột nhiên thật muốn đưa Phong Tiểu Tiểu quay về... Người ta giúp mình là tấm bia để cắt hoa đào, mình làm tấm bia cho người ta lại có nguy cơ bị cắt mệnh.

Phục Hy dễ lừa lắm sao?!

...

Nơi tiểu mỹ nữ uống rượu là một quán bar bình thường, không thể nói là nơi long xà hỗn tạp, nhưng tuyệt đối không giống mấy chỗ cao cấp mà những cậu ấm cô chiêu hay ra vào trong tiểu thuyết. Thanh niên họ Lí gọi điện xin giúp đỡ đã bao nguyên 1 bản, để một cô gái say mên ở ngoài 1 mình thật không thích hợp, nhưng mở phòng cũng không làm được, lỡ như có cái gì hiểu lầm là cứng họng, ai biết ông già ở nhà có lấy thất lưng làm roi bắt mình cưới người ta hay không?!

Khi hai người Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn đến, tiểu mỹ nữ đã ngã vào sofa ngủ không biết trời trăng mây gió gì nữa, miệng còn lẩm bẩm gọi tên ai đó, Phong Tiểu Tiểu ghé tai vào nghe thử, hình như người trong mộng của đôi phương là mình cùng Trương Tam mà không phải Dương Nghiễn như trong tưởng tượng—Hậu quả nhiên là lực lượng mạnh mẽ hơn cả tình yêu.

Bĩu môi đen mặt đứng thẳng dậy, nghe thanh niên họ Lí kia kéo Dương Nghiễn kể khổ: “Nó uống từ chiều tới giờ, tốc độ kia em xem mà sợ cả người... Em nói, người ta phòng chừng sớm tính kế hôm nay thừa dịp say ngủ lại nhà anh, anh tốt nhất chuẩn bị công tác tư tưởng.”

“Nhà cô ta chẳng lẽ sẽ không quản sao?” Dương Nghiễn đốt điếu thuốc bình tĩnh hỏi.

“Quản cái rắm ấy, chú bay ra nước ngoài, cô cũng không ở thành phố, bằng không anh cho là nó uống rượu không ai quản sao?” Thanh niên buồn bực: “Em bị nó kéo đi làm bồi rượu cũng như làm người truyền lời, nó cũng sợ uống say rồi không nhớ gọi cho anh.”

Dương Nghiễn khinh bỉ “sách” một tiếng: “Vậy chú sẽ không gọi điện cho đứa con gái nào đó?”

“Em mệnh khổ mà!” Thanh niên vừa nghe thiếu chút nữa khóc: “Vốn em cũng nghĩ như vậy, nhưng không biết mấy cô ả lúc còn ở chỗ tụ hội đã bàn bạc thế nào rồi, em gọi qua, người ta hoặc là không nhận điện thoại, hoặc bắt mấy lại nói mình bận, một người còn hung bạo nói mình dẫn bạn trai về nhà, nắn em đừng phá nhân duyên của kẻ khác... Thấy chưa?! Người ta đã chuẩn bị thỏa đáng, chờ gió Đông là thắng em này thôi đến chỗ anh thôi.”

Phong Tiểu Tiểu cũng buồn cười xen mồm: “Không sao, hôm nay để cô ấy ngủ với tiểu Y, dù sao mấy ngày nay tiểu Y cũng tiện.” Vừa lúc không phải ở thời kì biến thân, cũng không sợ tiểu mỹ nữ ngủ đến nửa đêm tỉnh dậy phát hiện bên cạnh là một con chim khổng lồ.

Thanh niên há mồm, muốn nói lại nuốt về. Tình huống này quá... Hẳn vẫn nên đừng xen mồm là tốt nhất.

Tro mắt nhìn Dương Nghiễn khoanh tay đứng bên cạnh kiên quyết không dính phiền toái, mà cô gái ở buổi tụ hội lúc chiều lại không nhu nhược đơn giản như bên ngoài, dễ dàng khiêng tiểu mỹ nữ lên vai theo phong cách khiêng bao gạo, còn một bộ thành thạo... Tròng mắt của thanh niên sắp lòi ra, khó trách người này có thể làm bạn được với Dương Nghiễn, khác không nói, sức lực này nhất định không phải là người bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 138: Quán bar (2)

Quán bar, nhất là sàn nhảy, đây luôn là loại bản đồ gây ra nhiều tình tiết nguy hiểm nhất trong các loại hình tiểu thuyết.

Phạm là có dính tới sàn nhảy, nhẹ thì bị cướp sắc, nặng thì bị đồ tộ cướp sắc, dù sao chỉ cần là người trong cuộc, muốn bình yên đi qua không dính miếng là nào là chuyện không thể.

Đám Phong Tiểu Tiểu không có trải nghiệm được định luật này, nhưng may mắn được đứng coi trực tiếp.

“Bắt lấy nó cho tao!”

Chỉ vừa bình an đi qua sàn nhảy chưa kịp bước tới cửa, ngay khi thanh niên họ Lý rất phong độ định boia cho em trai phục vụ đứng ở cửa vài đồng, đột nhiên từ đằng sau vang lên tiếng gào rống, tiếp đó thanh niên họ Lý còn chưa kịp phản ứng lại là có chuyện gì, một thứ gì đó bổ nhào vào hất từ đằng sau, hất hất phải bước lên hai bước mới đứng vững, ví tiền cùng chìa khóa trên tay văng ra.

Sau đó một người đàn ông chạy qua, lại tiếp theo một đám đàn ông chạy qua.

Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn trốn cực nhanh, từ khi thanh âm truyền đến đã lẹ chân nhường đường, hai tốp người bằng qua không bị đụng phải, nhưng tiểu Lý lại có chút xui xẻo, bị đụng ngã trái ngã phải, nghe rằng đỡ thất lưng nói không ra lời—Mẹ nó, không biết thất lưng của đàn ông quan trọng cỡ nào sao, đụng em gái mấy người chứ đụng!

“Không sao chứ?” Dương Nghiễn rất có lương tâm hỏi thăm một câu.

“Không sao.” Cắn răng nuốt máu, ở thời điểm này chặt vật cỡ nào cũng phải giữ mặt mũi! Tiểu Lý thực kiên cường đứng thẳng, sau đó nhìn đến tay phải trống trơn, nhìn nhìn lại em trai phục vụ đứng ở cửa cũng bị đụng nhưng may mắn nắm được cửa ổn định thân mình.

Trong tay em trai còn cầm tiền boia tiểu Lý đưa, thấy nhìn về phía mình, rất có tổ chất vội chỉ vào một hướng: “Vị của anh vừa bị đụng rớt.”

Tiểu Lý nhìn theo hướng ngón tay, ví tiền của mình quả thật đang lẳng lẳng nằm ở một góc cách đó không xa. ...mọi người ngày nay đều biết, sự đáng sợ khi mất ví không nằm ở chỗ tổn thất kinh tế, mà nhiều hơn là tổn thất về thời gian và công sức.

Ví dụ như báo mất làm lại chi phiếu, thẻ tín dụng, giấy tờ tùy thân... sẽ tiêu tốn không ít ngày giờ. Mà nếu trong ví có chứng minh nhân dân còn thăm hỏi hơn, muốn làm lại tấm thẻ đó thì thời gian phải tính bằng tuần.

Ngày nay, những thanh niên kiệt xuất giới trộm đạo cũng rất có đạo đức công việc. Bọn họ chia ví tiền xong còn có thể rất lịch sự kí gửi trả lại giấy chứng minh nhân dân cũng như các loại giấy tờ khác, an ủi tâm linh yếu ớt đã bị tổn thương của nạn nhân.

Mang tâm lí may mắn lượm lại ví tiền, tiểu Lý nhìn trái nhìn phải, sắc mặt biến đổi: “Ừa, chìa khóa xe tôi đâu?”

Dương Nghiễn vốn đang định bước đi, vừa nghe lời này quay đầu: “Chìa khóa xe cũng bị văng?” nói xong lại dừng một chút, buồn bực: “Anh nói chú đi đường có thể bớt cảm linh tinh được không? Ra bãi mới lấy chìa khóa sẽ chết sao?”

Người anh em này có điểm ấy không tốt. Không thích nhất là mặc áo gấm đi đêm(*), có cái gì cũng muốn bày ra cho vạn chúng chiêm ngưỡng, ví dụ như cái bật lửa mấy ngàn đồng, ví dụ như cái chìa khóa xe mấy trăm vạn, ví dụ như cái ví hàng hiệu số lượng có hạn... Một mình ra ngoài như vậy, thiếu điều dán hai chữ “dê béo” lên người, người ta không nhắm hắt thì nhắm ai?

(*) Áo gấm đi đêm: đây là một câu thành ngữ với ý nghĩa phê phán sự không hợp lý, không đúng lúc, không đúng chỗ của một hành động nào đó, sẽ mang lại sự lãng phí, không có tác dụng gì. Hoặc câu này cũng có thể dùng trong trường hợp chỉ một hành động gì đó rất đáng hoài nghi, mờ ám, khuất tất, vì áo gấm đi đêm là một hành động không bình thường.

Áo gấm: một loại áo dệt bằng tơ lụa, nhiều màu sắc, có hình hoa văn đẹp và quý, đây là loại áo sang trọng, đắt tiền, thì phải mặc, ăn diện vào ban ngày mới có thể phát huy tác dụng, được mọi người nhìn thấy và công nhận giá trị của nó, còn mặc vào ban đêm, không ai nhìn được gì, thì áo gấm cũng không có khác áo thường là gì.(nguồn: Lazi.vn)

Phong Tiểu Tiểu nghe thấy Dương Nghiễn nói lời không biết xấu hổ như vậy cũng nhin không được chen mồm: “Anh cũng có tư cách nói người khác?” Mấy thứ vụn vặt của Dương Nghiễn chưa bao giờ ít hơn người khác, ngày thứ hai ở lần gặp mặt đầu tiên, cho dù bị trấn lột cũng cấp tốc mua cho đủ đồ gia dụng, mỗi cái hóa đơn không dưới mười vạn. ...

“Người sáng chói như anh mà nếu không chỉnh chu trang phục và đạo cụ mà đã ra ngoài thì sẽ không ai nói tao điệu thấp, chỉ toàn nói nguy hiểm giả vờ ngu, giả heo ăn thịt hổ.” Dương Nghiễn phun ngum khói không khách khí nói.

“Cái mông! Tiểu bạch kiểm ngày nay đầy chất lượng, anh cho rằng chỉ mình mình đẹp?” Phong Tiểu Tiểu khinh bỉ.

Tiểu Lí phát điên: “Hai vị tạm thời đừng cãi nữa có được không, giúp thằng em tìm cái chìa khóa xe đi!” Cái chìa khóa này không nhẹ hơn ví tiền chút nào, lỡ như bị người bỏ túi, xe mình đỗ trong bãi như lạc giữa bầy gà, người ta lái đi cũng không phải là chuyện không có khả năng, tổn thất hơn cả mất ví tiền.

Ở thời khắc mấu chốt, cậu nhân viên nhận tiền boia rất có tố chất nghề nghiệp nhắc tay: “Lúc nãy hình như mấy người kia chạy qua đã đi rồi.”

“Đã đi rồi?” Tiểu Lí cơ hồ hét thảm thiết, mặt mũi hoa dung thất sắc. Hắn tạo nghiệt gì! Khó trách người xưa đều nói hồng nhan là kẻ gây họa, mình chẳng phải chỉ đi bồi con bạn đi uống rượu giải sầu tiện thể gọi giúp một cuộc gọi làm mối thôi sao, vì sao lại gặp báo ứng như vậy?!

Dương Nghiễn “sách” một tiếng, búng đầu thuốc, đập tắt đầu lửa, sau đó hai tay dứt túi chỉ huy: “Anh đi tìm chìa khóa, tiểu Lí chú đưa Tiểu Tiểu ra xe chờ trước, nếu có người cầm chìa khóa đến lái xe đi cứ đập cho nó đo đất.”

“Em? Đánh người khác đo đất?” Tiểu Lí buồn bực, lỡ như bị đám người kia lấy chìa khóa, người ta mang theo anh em bè lũ, mình đánh sao lại.

“Chưa nói chú.” Dương Nghiễn thật thẳng thắn: “Chú dẫn Tiểu Tiểu đi, đến lúc đó nó sẽ ra tay.”

“...”

Phân công nhiệm vụ xong, thấy anh em tâm ý đã quyết, tiểu Lí cũng đành dẫn Phong Tiểu Tiểu, thuận tiện mang theo tiểu mĩ nữ vội vàng đến chỗ đậu xe.

Dương Nghiễn quả nhiên ra ngoài tìm chìa khóa, người đàn ông bị đuổi khi nãy tựa hồ đã chạy thoát, đám người đuổi theo hắn đang lượn lờ đằng trước cửa, Dương Nghiễn nhìn thoáng qua đám người, không định chồm vào.

Chỉ chốc lát sau tiểu Lí dẫn Phong Tiểu Tiểu tìm được xe mình, thả tiểu mĩ nữ xuống đưa cho tiểu Lí đỡ, Phong Tiểu Tiểu xoay xoay cổ tay, vỗ vỗ mui xe khen: “Thực phong cách, Porsche?”

“Ừm, 300 vạn lận đó.” Tiểu Lí nửa buồn bực nửa khoe khoang.

“Khó trách chú đau lòng như vậy.” Phong Tiểu Tiểu cười cười không nói chuyện.

Đang lúc tán gẫu, bỗng nhiên cả hai thấy một người đàn ông vội vã chạy đến, tiểu Lí còn chưa phản ứng gì, hai mắt Phong Tiểu Tiểu đã sáng lên nhận ra thân phận của đối phương, cái bộ dáng này cực quen mắt, chẳng phải là anh trai vừa bị đuổi ở cửa lúc nãy sao.

Bộ dạng của người đàn ông có chút nữ tính, rất đẹp, xem dáng người tựa hồ không tệ, chẳng qua chạy trốn vội vàng, sợi tóc trên trán hỗn độn ẩm ướt.

Thấy người đàn ông này vội vàng chạy đến chỗ cách đám Phong Tiểu Tiểu vài xe, lấy ra chìa khóa nhấn nút, một chiếc xe sáng đèn kêu to hai tiếng, khi anh ta vừa định lên xe, có mấy người đuổi theo chạy vào trong bãi, trái phải lướt qua, rất nhanh chỉ vào hướng người đàn ông: “Thằng nhãi kia ở chỗ này.”

Một đám người rầm rập vây đến, tiểu Lí choáng váng, Phong Tiểu Tiểu rất có tâm tình nhàn hạ thoải mái đứng hóng hớt: “Người này thật ngốc, lên xe luôn đi không phải là xong rồi sao, còn ngờ ngác để người ta vây lại, đây chẳng phải là thiếu đầu óc là gì.”

Tiểu Lí nuốt ngụm nước miếng buồn bực: “Hắn mà dám lao đi mới là thiếu đầu óc đó, vừa nhìn đám này là biết thuộc loại không sợ sống chết, lỡ như khi hắn phá vòng vây thực đâm chết phải thằng nào, lại bị camera quay được, vài chục cuốn lịch bóc cả đời cũng không hết.”

“Chú cũng biết những người này không muốn sống, nghĩa là anh chàng kia không đâm chết bọn họ là được rồi chứ gì?” Phong Tiểu Tiểu liếc hắn một cái.

Tiểu Lí há hốc, ngấm lại vẫn không nói được chữ nào —quả thật, người đàn ông kia bây giờ còn không lao ra, bị tóm được đánh thành tàn phế coi như nhẹ.

Lúc hai người bên này nói chuyện, bên kia đã đánh nhau, người đàn ông bị một đám du côn đánh quì rạp trên đất, vùng vẫy vài cái vẫn không đứng lên được, ngay sau đó một tên du côn đạp cho hắn một cước, tận lực đầm đá. Còn có hai tên ở ngoài chen không vào, nhìn trái nhìn phải phát hiện có hai kẻ vây xem, vì thế rất có hương vị giang hồ đi tới cảnh cáo: “Thông minh một chút, đừng có mà bon chen chuyện người khác.”

“Không tính toán bon chen, mấy anh đánh của mấy anh đi.” Phong Tiểu Tiểu không sao cả, không thân không quen, mình tự tìm phiền toái làm gì. Lại nói bây giờ cũng không biết chân tướng sự tình, cô không tính cứ gặp chuyện bất bình là hét lên tương trợ, đau họng thì làm sao.

Hai tên du côn ngăn người, có thể là cảm thấy cảnh cáo không thu nhận được phản ứng trong mong đợi, có chút phần nộ đi về.

Vương Vi cũng bay ra xem náo nhiệt, ý vào ưu thế hồn phách còn bay rất cao, từ trên nhìn xuống người đàn ông bị đánh, tầm tắc hai tiếng: “Thực thảm” sau đó lại lượn về bên cạnh Phong Tiểu Tiểu.

Phong Tiểu Tiểu không nhìn, dưới tình huống có người ngoài cô khẳng định không thể lộ ra chuyện mình nuôi một con quỉ.

Vương Vi quay lại chưa bao lâu, đột nhiên giữa đám du côn xôn xao một trận, người đàn ông kia vậy mà bùng nổ tiểu vũ trụ vọt ra, hơn nửa mục tiêu là nhắm về hướng mấy người Phong Tiểu Tiểu: “Cứu tôi!”

Cứu anh?! Bà đây nhọc chết lan tâm tay trối gà không chặt.... Phong Tiểu Tiểu quay đầu....vờ không thấy.

Người đàn ông chạy vài bước đã bị tóm lại, giãy dụa lại hét: “Cô gái mặc váy vàng kia làm ơn cứu tôi!”

Váy vàng?!

Mất lé à?! Hôm nay bà đây mang rõ ràng là váy màu.....Ách?!

Phong Tiểu Tiểu phản ứng quay đầu lại, nhìn Vương Vi một thân váy vàng như bông cúc, người sau cho cô một nụ cười khả ố sau đó quay đầu nhìn người đàn ông, chia chia mũi mình, trên mặt lộ vẻ nghi hoặc.

Người đàn ông kia vậy mà gật đầu, hơn nữa về mặt kính hi.

Phong Tiểu Tiểu xem như đã hiểu, đối phương không kêu mình, là muốn lôi kéo nữ qui trợ trận.

Sách! Người nọ hẳn là bị ép tới đường cùng. Chẳng lẽ không biết rằng qui hồn bình thường căn bản không làm gì được người thường? Hoặc là nói hẳn cho rằng loại có thể tùy ý du đãng ở giờ này hẳn đều là ác qui có lai lịch?

Tiểu Lí mặc danh kì diệu nhìn xung quanh: “Ồ đây có ai mặc váy vàng đâu?”

Đang nói chưa dứt lời, hắn đột nhiên nghe tiếng người bên cạnh thờ dài, tiếp theo không đợi phản ứng lại là xảy ra chuyện gì, một bóng đen đã lao ra.

Kẻ có thể thấy qui khẳng định không phải người thường, xem ra lần này không thể không giúp. Phong Tiểu Tiểu bắt đắc dĩ siết nắm tay, vọt vào chiến cuộc vung đảm, lại xoay người tung đá, đẩy ra một đám du côn đứng trước người đàn ông rống lên: “Thả con gà này ra!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Kí Trường Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139: Tiểu yêu tinh giày vò người khác

Tình cảnh phát sinh tiếp theo làm tiểu Lí như ở trong mộng.

Hắn nên sớm nghĩ đến, em gái này có thể một tay nhấc lên một nữ không nhẹ hơn 90 cân, nghĩ kiểu gì cũng không thể là người bình thường.

Phong Tiểu Tiểu vốn được Lí Trường mời võ sư đến dạy qua một thời gian quyền cước, hơn nữa tổ chất thân thể sau khi thức tỉnh đạt trạng thái siêu tốt, chưa nói phản ứng nhanh nhẹn, cho dù bị người bất ngờ đánh trúng thì sức lực của đối phương căn bản không là gì, ngược lại, cô chỉ cần đánh người ta một chút thôi cũng toàn là “giết trong nháy mắt”...

Vì thế không quá vài phút, thậm chí tiểu Lí cảm thấy 1 phút cũng chưa qua, đám du côn vừa diễu võ giương oai đã nằm la liệt, lộn lộn trên đất rên rĩ.

“Em gái quá uy vũ!” Tiểu Lí sợ hãi sùng bái nhìn Phong Tiểu Tiểu mang theo người đàn ông toi tả kia quay lại, mặt mũi không đo hoi thờ chẳng gáp....Cảm giác như ngay cả làm nóng người cũng chưa đã xong việc.

“Đám du côn bình thường có gì phải sợ, mới mấy hôm trước chị đây còn đụng tới phần tử khủng bố cùng lính đánh thuê!” Phong Tiểu Tiểu nhắc nhở.

“Này nỏ hơi quá.” Tiểu Lí không thể tin được, Phong Tiểu Tiểu cũng không để ý, cười cười với người đàn ông vừa xách vè: “Anh em, chú ngủ với vợ người ta hay là đập trứng của con trai người ta? Thâm cừ đại hận đến như vậy, tôi thấy những người này như muốn đánh chết anh tại chỗ.”

Tiểu Lí rốt cuộc chịu tin rằng Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn là cặp bài trùng, tục ngữ nói vật hợp theo đàn người chơi theo nhóm, phong cách nói chuyện của Dương Nghiễn cùng em gái này quả nhiên khó ưa y chang. Mà nói, mình coi như là bạn nói khổ của Dương Nghiễn, chẳng lẽ bản thân là cái mà người ta gọi là “gân bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn”?

Người đàn ông được cứu vừa há mồm còn chưa trả lời, tiểu nữ tựa vào trên vai tiểu Lí đã tỉnh lại, mông mông lung lung không thấy người trong mộng, chỉ thấy tình địch, có thể hiểu tiểu nữ bị kích thích đến thế nào, lại thêm còn làm choáng váng không có cách bảo trì phong độ. Vì thế tiểu nữ trừng mắt, mày dựng thẳng chuẩn bị chửi ầm lên.

Tiểu Lí hết hồn nghĩ ngay đến việc che miệng tiểu nữ, hắn vừa chứng kiến một cuộc đàn áp đơn thương độc mã, chỉ với chút giá trị vũ lực của tiểu nữ, hiển xác cũng không đủ cho người ta nhét kẻ răng, đám du côn nằm la liệt trên đất là bằng chứng sống.

Nhưng sự thật chứng minh tốc độ của người bình thường có nhanh đến thế nào cũng không bắt kịp vận tốc âm thanh cùng vận tốc ánh sáng, bởi vì hắn chưa kịp ra tay, người đàn ông được cứu đã cười nhẹ ra tiếng trước. Sau đó tiểu nữ xoay chuyển ánh mắt, thấy một người khác ở đây, hắn ta đang nâng tay che miệng.

“Cười cái gì...cười...” Một câu của tiểu nữ từ quát mắng biến thành hành quân lặng lẽ. Tiểu Lí kinh ngạc nhìn qua, cực kì không bình tĩnh khi phát hiện con nhóc từ nhỏ đã tuyên bố thích Dương Nghiễn bây giờ lại đỏ mặt với một người đàn ông gặp mặt lần đầu.

“Hề?” Phong Tiểu Tiểu cũng chú ý tới hiện tượng kì quái này, tò mò sờ cằm hóng hót.

Bộ dạng của người đàn ông này thật không tồi, nhưng không đến mức kinh diễm, mặt mũi ngũ quan dưới góc độ khách quan mà nói chỉ có thể tính là trung thượng, nhưng khi kết hợp với nhau lại có cỗ khí chất đặc biệt, hơn nữa đôi mắt hoa đào dài nhỏ kia tựa hồ như có thể sáng lên.

Tiểu Lí còn tưởng do rượu, mắt thấy tiểu nữ có xu thế chảy nước miếng nhảy chồm vào người đàn ông, vội sợ hãi kéo người ra. Phong Tiểu Tiểu nhân cơ hội cười tùm tùm hỏi: “Sao lại thế này?”

Người đàn ông ngăn người, xác nhận Phong Tiểu Tiểu không bị mê hoặc, có chút chần chờ giải thích: “Ách...Nói đơn giản thì tôi rất dễ hấp dẫn phụ nữ.”

Tiểu Lí trừng mắt nhìn một cái, hay cho 1 câu trả lời không biết xấu hổ.

“Đâu có, tôi không sao nè.” Vương Vi nhấc tay xen mồm.

“...” Cô là nữ quý... Phong Tiểu Tiểu không nhìn, bưng tỉnh đại ngộ: “Vậy trước đó không phải là anh đã bắt cần hấp dẫn người không nên hấp dẫn đấy chứ?!”

Người đàn ông xấu hổ: “Khụ! Tóm lại hôm nay cảm ơn cô.” Nói xong ánh mắt chợt tắt, bầu không khí phản hồng lấp lánh lúc này biến mất, tiểu nữ giấy dựa ở cách đó không xa cũng khựng lại, đôi con ngươi cũng như thanh tỉnh một chút.

Vươn tay ra, anh ta tự giới thiệu: “Tôi họ Lô, Lô Phuong.”

Phong Tiểu Tiểu ồ một tiếng, vừa mới bắt tay người ta, tiểu Lí đã kinh hi hét về hướng cửa bãi đậu xe: “Dương Nghiễn, mau đến! Tiểu Tuyên phát xuân!”

Đám người nhìn qua, quả nhiên Dương Nghiễn ngón tay móc cái chìa khóa, một tay dứt túi lưng thững bước lại, còn chìa chìa thi thể trên mặt đất bĩu môi: “Anh mới đi có một chút mà bọn bây đã làm chuyện xấu?!”

“Đây gọi là hăng hái làm việc nghĩa.” Phong Tiểu Tiểu rất không vui Dương Nghiễn lơ đãng hành vi tốt đẹp của mình.

Dương Nghiễn thuận tay vứt cái chìa khóa cho tiểu Lí, không quan tâm người này tay chân luống cuống có bắt được hay không, trực tiếp đứng trước mặt người đàn ông, nhìn chăm chăm hai bàn tay đang bắt chưa kịp buông ra hai giấy, lại nhìn chăm chăm đối phương ba giây, cười nhạt: “Hồ ly tinh.”

Tay tiểu Lí run lên, cái chìa khóa vừa bắt được lại rơi trên mặt đất.

Lực sát thương của ba chữ này ghê gớm thật, quả thực cùng cấp bậc với cái loại “em đúng là yêu tinh thích giày vò người khác”(*) trong truyền thuyết.

(*) Câu thoại kinh điển trong tiểu thuyết hay phim ngôn tình thể loại bá đạo tổng tài tiểu bạch thỏ.

Tiểu Lí nằm mơ cũng không ngờ được anh em nhà mình còn có lúc có thể u oán mắng chửi người là hồ ly tinh như vậy... Vậy có hơi quá không, chẳng qua là bắt cái tay thôi mà.

Lô Phuong cũng run lên, Dương Nghiễn lại cười lạnh: “Lôi đuôi ra rồi kia.”

Lô Phuong tin thật theo phản xạ sờ đằng sau một cái, mới nhận ra là bị dụ, run run một chút nhìn Dương Nghiễn: “Anh...”

Dương Nghiễn đốt điếu thuốc bình tĩnh nhìn lại, Phong Tiểu Tiểu ngờ ngạc trong chớp mắt sau cũng giật mình nhìn qua, Vương Vi hưng phấn: “Thật sự là hồ ly tinh?! Ui chao ôi em còn chưa thấy hồ ly tinh sống đâu!”

“Được rồi, chúng ra đưa cô bạn kia về, đợi lát nữa lại bàn tiếp?!” Phong Tiểu Tiểu vội đánh gãy, liếc về hướng tiểu Lí cùng tiểu nữ một cái.

Vì thế Lô Phuong hiểu được hai người kia là người thường, vội gật đầu đồng ý.

Đưa tiểu Lí về mặt rồi rảo trở về, đầu óc tiểu nữ nửa tỉnh nửa say xoay vòng vòng đột nhiên linh quang chợt lóe, dưới ánh mắt nhìn tới của Dương Nghiễn, quyết đoán giả vờ như say thật, đương nhiên biết rõ cô bị mấy người đưa đi, mà người ngồi ghế sau đỡ tiểu nữ là Lô Phuong.

Bốn người thực rồi rảo về tiệm gốm, trước ném tiểu nữ không cần biết là say thật hay say giả cho Y Y, chuyện sau đó cứ để tiểu bảo mẫu Tinh Vệ cần lao giải quyết, Dương Nghiễn cùng Phong Tiểu Tiểu quyết đoán mang Lô Phuong vào phòng Dương Nghiễn, mặt khác còn có Trương Tam chen một chân yêu cầu hóng hót.

“Thật đúng là hồ ly tinh rồi!” Trương Tam bụng mĩ ăn liền cũng cứng rắn chen vào phòng Dương Nghiễn cực kì tàn ác vây xem Lô Phuong, một bên hút mĩ một bên thực cảm khái: “Thật nhiều năm không thấy hồ ly tinh, đúng là hoài niệm.”

Tiểu yêu tiểu quái trong mắt thượng thần đều là cấp bậc thú cưng, có thể nuôi làm tọa kỵ, có thể thu làm đồng tử, tóm lại là các loại sai vật tiện lợi. Cũng

có cái gọi là mô phạm đạo đức tồn tại, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng mấy đến hòa bình các chủng tộc.

Thời kì cổ đại mọi người ở chung rất tự nhiên, dưới điều kiện tiên quyết là yêu thần khắp nơi, một con hồ ly tinh như Lô Phụng căn bản không ai để hấn vào trong mắt, nhiều lắm là có Tô Đắc Kỉ do Nữ Oa phái xuống chơi lớn một chút, làm cho các vị thượng thần ấn tượng tới tộc đàn hồ ly này hơn các loại tiểu yêu khác mà thôi.

Nhưng bây giờ thì khác, đô thị hiện đại ngày nay, đừng nói hồ ly tinh, chỉ lòi ra một con cáo con thôi cũng có thể xem như động vật quý hiếm cần được bảo hộ.....Nhân loại nắm quyền, văn minh khoa học thay thế văn minh thần thoại, đồng đạo vốn đã càng ít, có thêm một người thì giá một người.

Lô Phụng bị nhìn có chút xấu hổ, thần thông của hắn không lớn, mặc dù đúng là thân thể con người, nhưng cũng chỉ là nhờ vào huyết thống bán yêu của tổ tiên mà thôi, không dính lú gì mấy đến thực lực. Lại nói hồ ly tinh vốn am hiểu nhất là chiêu mê hoặc lòng người, ngoài ra cơ bản là không có sức chiến đấu gì, bằng không lúc trước hắn cũng sẽ không bị du côn bắt nạt thể thảm như vậy.

Dương Nghiễn gõ gõ cái bàn, cao thấp đánh giá Lô Phụng, nhìn đến khi đôi phụng lưỡng cuồng chân tay, vẻ mặt xấu hổ mới gạt đầu, nói: “hỏi đi, rốt cuộc là sao thế này.”

Trầm mặc xấu hổ bị đánh vỡ, Lô Phụng vội thở phào, đáp: “Kỳ thật tôi chỉ là tìm đồng tộc để nương tựa, cũng không phải có ý gây chuyện.”

“Đồng tộc?!” Phong Tiểu Tiểu hứng thú: “Ý anh là thành phố này còn có hồ ly tinh khác?”

“Có” Lô Phụng thành thật gạt đầu: “Hai con trưởng thành một con non. Đôi bên vốn chỉ liên hệ trên mạng, đoạn thời gian trước tôi bị đuổi đi, nghĩ dù sao cũng phải đổi việc, vừa lúc một đồng tộc ở đây làm ông chủ, cho nên tôi mới khăn gói đến đây.”

“Yêu, thực tiền đồ.” Trương Tam hút vài cái sạch mì, đặt tô lên bàn, rót ly nước hỏi Dương Nghiễn: “Nhị Lang, con nhặt được con hồ ly này ở đâu vậy?”

“Quán bar.” Dương Nghiễn “sách” một tiếng: ” Tiểu Tiểu vừa gặp hồ ly bị người đánh hội đồng, hắn lại nhìn được Vương Vi, vì thế thuận tay cứu đến.”

“Cái đó không liên quan tới tôi!” Lô Phụng vội giải thích tình hình: “Tôi chỉ hỏi đường thôi, vì có chút nôn nóng, không tự chủ được phát ra mị thuật, không ngờ cô ta là người phụ nữ của một lão đại xã hội đen, cho nên tôi mới...”

“...Nếu là đến nương nhờ họ hàng, vậy mai anh đi đi.” Biết rõ ràng tiền căn hậu quả, Dương Nghiễn cũng không có ý hỏi nhiều. Chỉ là một con hồ ly tinh mà thôi, không liên quan tới mình, về sau gặp được trên đường thì chào một tiếng, không gặp thì cũng không cần có ý hẹn hò. Dù sao Lí Trường muốn mình tìm đồng nghiệp, cũng không phải dị tộc nào biết thần thông cũng phải đến đây.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Kí Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 140: Chuyện xưa Phong Thần

Tục ngữ nói “Đại năng giả khả hóa thân vạn thiên, bất câu thi không chi hạn.”(*)

(*) Đáng toàn năng có thể hóa thân thành hàng nghìn hàng vạn, không câu nệ giới hạn bởi không gian thời gian.

Ví dụ như nói đến sự xuất hiện của vị thần tiên nào đấy trên sách, gia phả, huyết thống sắp xếp có thứ có tự, vì thế ngon lành đọc xong truyện xưa. Nhưng đến khi mở một cuốn sách khác, lại phát hiện vẫn là nhân vật này, vẫn là diễn viên này, nhưng là biến thành một người ở nơi khác, triều đại khác hay thậm chí là thân phận khác...Đây là hóa thân thành hàng nghìn hàng vạn.

Cho dù là nặn đất tạo người hay xả thân và trời, danh tiếng của Nữ Oa ở đại đa số các loại thần thoại đều khá tốt đẹp, công tích thánh nhân không ai có thể phủ nhận. Nhưng dù vậy, Nữ Oa cũng có một vết đen trong lịch sử khiến người không thể không ngại, đó là vụ Tô Đắc Kỉ diệt nhà Ân...

Dưới góc độ khách quan mà nói, thật ra việc này không tính là lỗi của Nữ Oa.

Đầu đuôi sự việc là do Ân Trụ vương đề bút viết thơ ô nhục tổ thần ở miếu Nữ Oa, mà so sánh sự đối lập thân phận giữa hai người, thì giống như là một tên quan chạy tới điện Kim Loan viết thơ ý dâm hoàng đế, theo nguyên ý của thơ Trụ Vương thì đại khái là nói ” cung điện của hoàng thượng thật đẹp, bộ dạng của hoàng thượng cũng miều, hoàng thượng theo ta về nhà hầu hạ ta đi?...Viết kiểu vậy chẳng khác nào là tự sát không cần lí do, Nữ Oa muốn chinh hấn cũng là đương nhiên.

Nhưng mà tên quan này có quyền, rút dây động rừng, cho nên hoàng thượng cũng đành ghen. Sau đó Nữ Oa sai ba con yêu quái ở mộ Hiên Viên, nhưng có nói trước—“Các ngươi ân yêu hình, nương nhờ cung điện, mê hoặc quân tâm, phò trợ Vũ Vương phạt Trụ thành công, không được giết hại chúng sinh, sau khi sự thành các ngươi cũng thành chính quả”

Phiên dịch nguyên văn, ý của Nữ Oa lúc đó là “ba đứa bây đi diệt Trụ vương, sau đó phò trợ đối tượng bà đã nhắm sẵn lên ngôi, nhưng không thể gây rắc rối nha cung, làm tốt rồi bà thưởng cho”.

Không ngờ chỉ số thông minh và trình độ lí giải của Tô Đát Kì có chút kém mà năng lực hành động lại vượt trội hơn Nữ Oa dự đoán, tạo thành kết quả cuối cùng đúng là Trụ Vương bị giết, nhưng trong quá trình lại trộn lẫn một mảnh kêu gào. Hơn nữa 1 ý mấu chốt trong mệnh lệnh là “phò trợ Vũ Vương phạt Trụ thành công” cũng không đúng tới... Vốn định chuyển giao chính quyền trong êm thấm, cuối cùng lại biến thành nọ, thù hạ không cho mặt mũi, có thể hiểu được Nữ Oa lúc ấy tức giận đến thế nào. Đúng là thuộc hạ nghe lệnh mình đi làm việc, nhưng cầm lệnh làm việc không có nghĩa là có thể tùy tiện gây rắc rối.

Kết quả Tô Đát Kì bị giết, Nữ Oa cũng thêm một vết đen trong lí lịch, lấy hai người này làm đá kê chân, nâng lên một tên Khương Tử Nha... Từ quá trình đến kết quả không thể không sót ruột. (**)

(**) Đây là câu chuyện khởi đầu cho trận chiến phong thần cũng như là Chương 1 của bộ truyện Phong Thần Diễn nghĩa – Trụ Vương tể miếu bà Nữ Oa. Trong Chương này nói về 1 lần Trụ Vương đi tể miếu Nữ Oa.

Khi Trụ Vương đến miếu tổ thần dâng hương, vô tình thấy được dung nhan tượng kim thân của bà, trong nháy mắt ông tự nhủ bản thân dù có tam cung lục viện nhưng chưa hề có ai nhan sắc xinh đẹp như vậy. Nghĩ rồi truyền thị vệ mang bút mực đến và đề bài thơ trên vách tường:

Lạnh lùng tướng phủ xóa màn loan

Bóng sắc khen ai khéo điểm trang

Liều uốn mày ngài khoe sắc lục

Xiêm tung sóng nước điểm non vàng

Hải đường sương đọng màu tươi tốt

Thước đo mưa nhuận bóng vẽ vàng

Đem về cung điện dựa thiên nhan.

Bà Nữ Oa sau khi lên cung Hỏa Vân châu ba thánh là Phục Hy, Thần Nông, Hoàng Đế về, ngồi trên chánh điện mới thấy bài thơ của vua Trụ, nổi giận. Biết vận số của nhà Thương còn 28 năm nữa mới chấm dứt, bà bèn triệu ba con yêu ở mộ Hiên Viên, chúng là hồ ly ngàn năm, chim trĩ chín đầu và đàn tì bà bằng ngọc thạch. Bà nói với chúng “Nay cơ nghiệp Thành Thang đã mời mồn, vua Trụ sắp đến ngày mất nước. Núi Kỳ Sơn phụng gậy nhà Tây Châu, người đó là khí số do trời định. Ba chị em bây giờ hãy dầu mình yêu quái, trà trộn vào cung điện, làm cho Trụ vương điêu đứng. Đợi cho Vũ vương đánh Trụ thành công, ta cho chúng bay thành thần. Song ta cấm một điều là không được tàn hại bá tánh, chỉ trả thù Trụ vương thôi.”. Còn Trụ Vương, kể từ khi ở miếu Nữ Oa về, mê mẩn bóng hình pho tượng ăn ngủ không yên, sau vua cho đòi Bí Trọng đến, Bí Trọng hiến kế bắt bốn trăn chừ hầu tuyền bốn trăm nữ nữ nạp vào hậu cung, vua lúc này mới vui dạ, đồng ý.

Đám hồ ly tinh cũng sót ruột, chúng nó không quan tâm Tô Đát Kì mạng đến cho boss bao nhiêu tổn thất, chỉ thấy boss nộp đồng tộc của chúng cho Khương Tử Nha tể cờ.... Đây quả thực là đáng giận! Đám hồ ly tinh nhanh chóng từ fan biến thành antifan. Tuy rằng không dám gọi nhíp với Nữ Oa, nhưng oán hận trong lòng là không thể thiếu.

Vì thế, hôm sau khi Phong Tiểu Tiểu cầm bàn chải đánh răng đi ngang qua phòng khách, Lô Phương lên mạng tán gẫu với đồng tộc, thấy chữ kí trên QQ của đối phương là một hàng “Nữ Oa cái gì thật đáng ghét nhất” cũng không có gì ngoài ý muốn...

“...Tôi nói, Nữ Oa làm gì anh?” Phong Tiểu Tiểu ngậm bàn chải đánh răng trầm mặc ba giây, sau đó đầu đầy vạch đen rút bàn chải đánh răng ra hỏi.

“Phong tiểu thư dậy rồi?” Lúc này Lô Phương mới phát hiện đằng sau mình đứng một người, tối hôm trước hẳn bị người điều tra sạch sẽ, nhưng đối với thân phận của đám Dương Nghiễn cùng Phong Tiểu Tiểu lại không biết gì cả... Người ta căn bản không dài dòng với hắn, ngay cả thân phận ở thế giới thường cũng chưa giới thiệu, đừng nói đến pháp thân chuyển thế.

Lô Phương nghiễm nhiên không biết không sợ, còn không biết điểm nhột của Phong Tiểu Tiểu ở đâu. Nhìn thoáng qua QQ của mình, Lô Phương còn tưởng rằng đối phương tò mò sao mình lại kí tên như vậy, vì thế cười: “Tôi là hồ ly tinh mà! Tuy rằng là bán yêu, nhưng tổ huấn dạy về phong thần đại chiến vẫn biết một ít, cảm phần, cảm phần thôi! Cũng đủ thuyết phục mà nhỉ.”

Phong Tiểu Tiểu cảm giác sâu sắc mình nằm không cũng trúng đạn, thức tỉnh lâu như vậy, cô sớm rất có đồng cảm với mình... đúng hơn là với thân phận Nữ Oa chuyển thế của mình, những lúc thế này thật không biết nên tiếp câu nào mới tốt. Cô không có thành kiến gì với hồ ly tinh, nhưng không ngờ người ta lại rất có thành kiến với mình... “...Liên lạc với đồng tộc của anh rồi nhanh rút đi, nhìn thấy phiền lòng!”

Phong Tiểu Tiểu đen mặt xoay người đến phòng vệ sinh súc miệng rửa mặt, để lại Lô Phương ngồi ở phòng khách khó hiểu, ngờ ngác quay đầu lại hỏi Y Y ở phòng bếp: “Tôi chọc gì cô ấy?” lòng dạ phụ nữ như kim đáy bể... Sáng sớm ngủ dậy đã nhìn mình không vừa mắt, chẳng lẽ đối phương đến tháng?!

Y Y dọn bữa sáng, lắc đầu: “Tôi không biết, nhưng chị Phong rất tốt, nhất định là anh làm chuyện xấu” Dọn xong lau lau tay: “Tôi gọi cô gái trong phòng ra ăn sáng, nếu anh vội cứ ăn trước, tiệm chúng tôi không có luật ăn chung, ai đói người đó tự ăn.”

Nói là nói như vậy, nhưng khi Y Y gọi tiểu mỹ nữ đã rửa mặt ra ngoài, Lô Phương vẫn thực lễ phép tắt máy tính ngồi bên bàn, không có ý mặc kệ chủ nhà mà ăn trước.... Kì thật ngoài đám người trong tiệm gồm không xem nhau là người ngoài thì người bình thường có lẽ đều sẽ tuân thủ loại lễ phép cơ

bản như vậy.

Ánh mắt tiểu nữ nữ đảo mắt, sau khi thấy Lô Phương ngồi trên bàn ăn, một đoạn trí nhớ của tôi qua đường như quay lại, cô hình như...suyt chút nữa nhào vào người đàn ông này?!

Mặt thiếu nữ tối sầm, cảm giác như thực sỉ nhục, quả thật là vết nhơ của cuộc đời, bản thân rõ ràng cuồng dại yêu đơn phương Dương Nghiễn, sao có thể coi trọng loại gà bệnh này?! Nghĩ đến đây, tiểu nữ cũng nhận không được hận trừng mắt Lô Phương một cái, sau đó quyết đoán không nhìn người này nói sang chuyện khác: “Anh Dương còn chưa dậy?”

Vốn đang muốn chào hỏi một tiếng làm dịu đi cuộc gặp xấu hổ ngày hôm qua, Lô Phương lại lần thứ hai buồn bực, sao mà mới sáng sớm một người hai người cũng không muốn nhìn hân?!

Y Y ngoan ngoãn lắc đầu: “Bình thường anh Dương đến giữa trưa mới tỉnh, hơn nữa lúc anh ấy vừa rời giường bị huyết áp thấp siêu cường bạo, cho nên bình thường bọn tôi không dám gọi anh. ...Cô nếu có việc gấp thì tìm chị Phong đi, chỉ có chị ấy mới dám gọi anh Dương.”

“...” Một ngụm máu nghẹn ở cổ tiểu nữ — Vừa rồi phải chăng cô nghe thấy cái gì đó nồng nặc mùi gian tình?!

Đang nghĩ ngợi, nữ chính gian tình cũng sửa soạn xong ra khỏi phòng, đằng sau còn đi theo một con chó cõ hết sức quen mắt.

“Tiểu Y, mở cửa lớn ra trước đi, Alexander phải ra ngoài tản bộ.” Phong Tiểu Tiểu dắt chó đi dạo như ngày thường, sau đó mới chú ý tới tiểu nữ nữ: “Ừa, cô tỉnh rồi hả?! Vậy đúng lúc, cơm nước xong tôi nói anh Dương đưa cô về.”

Tiểu nữ nữ hít thở sâu, chỉ cảm thấy hình ảnh một nhà hài hoài trước mặt hết sức chói mắt, rống: “Tôi mới không cần cô đồng tình!”

“Đồng tình. ...” Phong Tiểu Tiểu hét chỗ nói: “Ý cô là tự đi về?! Vậy cũng được, chúng tôi còn chính sự phải làm”

Tiểu nữ nữ lại nghẹn.

...

Cái gọi là thất tình cần phải tự mất thấy. Khi tiểu nữ nữ mặt dày mày dạn ở lại đến giữa trưa, chính mắt nhìn thấy Dương Nghiễn sau khi rời giường mặc đồ ngủ rêu rao khắp nơi là thế nào, mặt cá chết buồn ngủ mông lung không để ý hình tượng đi đánh răng rửa mặt là thế nào, lại không khách sáo cướp lấy điều khiển từ xa chuyển kênh phim truyền hình Phong Tiểu Tiểu đang coi, cùng đối phương câu có câu không châm chọc nhau là thế nào....Giết! Loại hình thức vợ chồng già ở chung vậy là sao?!

Tay cầm ly của tiểu nữ nữ đang run lay bầy, nước bắn ra vấy cũng không chú ý đến.

Đến khi Y Y dọn cơm trưa, Dương Nghiễn ăn xong bữa sáng, lúc này mới chịu về phòng thay quần áo ra ngoài, cầm chìa khóa xe: “Đi thôi, tôi đưa cô về.”

Tiểu nữ nữ mếu miệng, đột nhiên phát hiện mình có nói gì cũng không còn ý nghĩa: “...Ủm”

Nhìn tiểu nữ nữ thất hồn lạc phách loạn choạng ra cửa, Phong Tiểu Tiểu hí mắt: “Anh cố ý?”

“Cũng không có gì, hình thức ở chung bình thường của chúng ta không phải vậy sao?!” Dương Nghiễn buông tay tỏ vẻ mình thật vô tội.

“Nhưng dưới tình huống có người ngoài anh sẽ không ngó lơ tâm tình của người khác như vậy, hơn nữa trước đó anh còn cố ý không nhìn cô ta...”

Dương Nghiễn trầm mặc, sau đó đầu đầu xoa trán: “Quan hệ của người lớn tốt quá cũng thật phiền toái. Có đôi khi không thể nói thẳng, bởi vì phải lo lắng đến phản ứng của hai nhà....Cũng đâu thể để sau này hai bên gặp nhau là xấu hổ được, như vậy rất ảnh hưởng đến việc hợp tác kết giao.”

Hiểu được, cho nên người này mới kéo mình cố tình show ân ái, tuy rằng quan hệ của mình cùng hân không có mấy đồng. ...Lo nghĩ đến tương lai còn có một con boss Phục Hy sẽ xuất hiện, Phong Tiểu Tiểu quyết đoán thức thời không so đo, cười tùm tùm gật đầu: “Em hiểu, về sau cũng hợp tác vui vẻ nhà anh Hải!”

“...” Dương Nghiễn thật sự trầm mặc 3 giây: “Ngoài Phục Hy, em bảo anh chán tiểu Khương hay chán ai cũng không vấn đề.” Tốt xấu người sau coi coi như quen thuộc, lại nói có quan hệ đồng bạn, thực trở mặt cũng không ra tay quá ác với mình. ...

Phong Tiểu Tiểu quay đầu một bộ dáng chưa nghe thấy gì: “Đi thôi đừng chậm trễ, lát nữa chúng ta còn phải đến công ty mới hợp tác của anh một chút nữa mà phải không?”

“...”

Lô Phương đã đi lúc sáng, tuy rằng lúc đó Dương Nghiễn chưa tỉnh, nhưng có Phong Tiểu Tiểu là chủ nhà kiêm ân nhân cứu mạng ở đây, cho nên có chào Dương Nghiễn hay không cũng không quan trọng.

Trương Tam ra ngoài từ sớm, tính toán mua thêm chút đồ vật dụng hàng ngày, thuận tiện cho Vương Vi quá giang, tựa hồ muốn đi dạo, xem có...bùn chất lượng tốt đây dinh dưỡng hay không để mua về vì một thân hình khỏe mạnh.

Vì thế dưới tình huống không có người ngoài, Dương Nghiễn cùng Phong Tiểu Tiểu dẫn theo tiểu mỹ nữ lên xe, một đuôi khói cuộn cuộn rời tiệm gốm.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 141: Hồ Ly con

Tiết mục “vì thương con mà dùng giao tình bức hôn” trong TV là không thực tế.

Ví dụ như Dương Nghiễn, hẳn không thể chỉ vì muốn tránh né một cô gái thâm mến mình mà ác mồm ác miệng phá hỏng giao tình của hai nhà. Cha của tiểu mỹ nữ cũng thế, không thể vì thành toàn cho con gái mà cứng rắn chen vào cảm tình của bọn trẻ. Hải đưa lúc còn xanh không chỉ không ngọt mà còn sẽ bị nông dân trồng dưa là lão Dương ghi hận. ...Con nhà ai không phải là cục cưng bảo bối, chẳng lẽ có mình ông thương con gái còn nhà họ Dương sẽ không thương con trai sao?!

Cho nên sau khi đưa tiểu mỹ nữ về, đối mặt với việc quản gia nhà tiểu mỹ nữ gọi điện báo cáo ngay tình hình, cha của cô ta cũng chỉ trầm ngâm một lát sau đó thông qua điện thoại tỏ vẻ cảm tạ Dương Nghiễn, cười ha ha chưa nói gì phiền lòng, càng không có nhân cơ hội đưa ra cái yêu cầu gì khó xử, hai bên cùng giả ngu, chuyện này coi như trôi qua...

Phong Tiểu Tiểu cực kì tán thưởng loại thông minh nhạy bén “quí – sò – tộc” của những người này, cầu huyết gì trong tiểu thuyết quả nhiên đều gạt người, nhất định là vì cố gắng moi móc cho ra được cái kịch bản hút khách.

Giải quyết xong tiểu mỹ nữ, chuyện tiếp theo nên giải quyết là cô ả tình nhân con gái ông chú quý, căn cứ vào tâm tính không muốn kéo dài, Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn đi thẳng tới công ty của cô ta.

...

“Ngài nói không có hẹn trước sao ạ?” Em gái lễ tân rất chuyện nghiệp lật sỏ, mở miệng là một chuỗi lưu loát: “Vậy thì thật có lỗi, lịch trình của tổng giám đốc chúng tôi hôm nay đã đầy, nếu không có hẹn trước chỉ sợ không có cách nào gặp được hai vị.”

“Tổng không được vậy phó tổng đâu?” Dương Nghiễn không kiên nhẫn gõ gõ quỳ lễ tân: “Tôi là Dương Nghiễn, vốn hôm nay muốn đến khảo sát trước hoàn cảnh của công ty.”

Cách một người tự giới thiệu tên là có thể nhìn ra thân phận của họ ở địa vị cao hay thấp. Người bình thường ở địa vị ngang hàng hoặc ở hoàn cảnh thấp hơn chỉ nói “tên tôi là xxx”. Còn chỉ có những nhân vật tự tin hoặc thường tọa lạc nơi cao mới có thể tự xưng “tôi là xxx”... Người trước là giới thiệu, người sau là tuyên bố, đây là sự bất đồng giữa khí thế...

Trong lòng Dương Nghiễn thật không mấy coi trọng vụ làm ăn này, chủ yếu là tà khí trên người người phụ nữ kia khiến hắn bận tâm. Cho nên nếu đã đến đây rồi thì đương nhiên không có lí gì mà về tay không, chẳng sợ chỉ điều tra được địa hình cũng là tốt.

“...Xin lỗi, xin hỏi Dương tiên sinh đây là?” Em gái lễ tân hiển nhiên không phải là dân lâu đời có nguồn tin linh thông trong ngành, đối với cái tên này còn chút mờ mịt, nhưng trong tay đã chuẩn bị sẵn đường dây nội tuyến liên hệ đến cấp cao của công ty.

“Thật có lỗi.” Phong Tiểu Tiểu biết trao đổi như vậy có chút khó khăn, bước lên hỗ trợ giải thích: “Hôm qua, thư kí tổng giám đốc của quý công ty đến gặp ông chủ chúng tôi trao đổi chuyện hợp tác đầu tư. Cha của Dương... quản lí Dương giao vụ hợp tác này cho hai người bọn tôi.”

“Ra là quản lí Dương.” Em gái lễ tân rất nhanh hiểu chuyện: “Vậy tôi giúp hai vị liên hệ tổng giám đốc.”

Thời gian như nước trong miếng bọt biển, vắt vắt kiếu gì cũng sẽ chảy ra. Cho dù thật sự không vắt được, nhưng nể ở mặt mũi nhà đầu tư tương lai, thế nào cũng phải đẩy lùi một hai chuyện không quá quan trọng. ...Công ty ở đất nước này mà, mọi người đều hiểu, kỳ thật không phải hội nghị nào cũng quan trọng.

Em gái lễ tân cũng không nói sai. Tổng giám đốc công ty hôm nay quả thật bận rộn nhiều việc, có thể là đối phương cũng không đặt hết mọi hi vọng vào nhà họ Dương. Bởi vì thời gian trước có một hạng mục đầu tư bị thất bại nên không thể xoay vòng vốn. Mấy ngày gần đây những nhà quản lí cấp cao của công ty cũng phải chạy đôn chạy đáo kiếm tài trợ. Mặc dù tổng giám đốc nhận được cuộc gọi từ em gái lễ tân, muốn trở về gấp cũng mất khoảng 20 phút, còn chưa tính tới kẹt xe.

“Mời hai vị dùng thang máy đến tầng cao nhất, thư kí tổng giám đốc của công ty chúng tôi đang ở đó, tổng giám đốc sẽ lập tức quay lại ngay.” Em gái lễ tân buông điện thoại cười thân thiện.

Vậy mà không ai xuống đón?! Dương Nghiễn cùng Phong Tiểu Tiểu hồ nghi nhìn nhau, lên thang máy, ấn tầng cao nhất, chỉ chốc lát sau đã đến.

Cửa thang máy mở ra, một phòng khách rộng chừng 500 mét vuông đập ngay vào mắt, cách đó vài chục mét có một dãy phòng, trong đó gồm phòng

tổng giám đốc cùng khu tiếp khách, trong phòng tiếp khách chỉ có khu của thư kí cùng một ít sofa, bàn trà vân vân.

Tà khí ở tầng này đã rất rõ ràng, dân nghiệp dư như Phong Tiểu Tiểu không nhận ra, nhưng Dương Nghiễn đã cảm giác được.

“Lại vẫn không có ai.” Phong Tiểu Tiểu nhìn ghế thư kí trống rỗng, khó hiểu hỏi.

“Có thể...” Dương Nghiễn còn chưa nói xong, một cánh cửa mở ra, người phụ nữ mới gặp hôm qua một thân đồ công sở nhún nhún vội vàng bước ra, thờ hồn hèn: “Dương tiên sinh?”

“...Ừm” Dương Nghiễn không nói gì nhìn bộ dáng chật vật của cô ta.

Cửa vừa mở, hai người đều nghe thấy tiếng con nít cười đùa từ trong vọng ra, bộ dáng rất vui vẻ. Lại không nói cái gì, Dương Nghiễn có chút đắm chiều nhìn vào căn phòng: “Công ty của cô...đình trệ kinh tế cho nên làm thành nhà trẻ?”

Người phụ nữ xấu hổ: “Con gái tổng giám đốc dẫn bạn đến chơi, cho nên...” Thật ra cô cũng hiểu được thật khó xử, công ty không phải nhà trẻ, bình thường đưa con gái đến thì thôi, dù sao cũng là cha con, người ta muốn tìm ba mình cũng không thể ngăn trở. Vấn đề chính là đã đến lại còn kéo theo bè lũ làm gì! Mình làm thư kí chứ đâu phải bảo mẫu...

Vừa dứt lời, từ trong cửa nhô ra một cái đầu nhỏ, một bé gái đáng yêu tựa cửa dùng đôi mắt long lanh nhìn qua bên này, chú ý tới Dương Nghiễn hai mắt sáng lên, giang ra cánh tay ngó sen lác lác: “Anh trai xinh đẹp!”

Người phụ nữ lại xấu hổ, dường như còn xúc động muốn che mặt.

Cô con gái của ông chủ có cái tật này thật không tốt. Vừa thấy đàn ông bộ dạng đẹp một chút là háo sắc thì cũng thôi, lại còn ý mình còn nhỏ mà chơi trò làm nũng. Trong công ty, từ trên xuống dưới, chỉ cần là đàn ông có chút tư sắc đều bị trêu chọc qua 1 lần...Cố tình người ta nhỏ tuổi, lại là con gái của ông chủ, nói 1 câu “thiên chân vô tà” rồi cũng không ai chấp, ngược lại cũng thành ngôi sao nhỏ trong công ty.

Dương Nghiễn châm lửa, hoàn toàn không nhìn sự thân thiện của cô bé, phì phèo điếu thuốc, thăm nhả ra 1 tiếng cười nhạt: “Con cáo con...”

“Ngài nói gì ạ?” Thanh âm quá nhỏ, người phụ nữ căn bản không nghe Dương Nghiễn nói cái gì. Nhưng Phong Tiểu Tiểu lại rất thính, hai mắt sáng lên bước qua, ngồi xổm xuống nhìn chăm chăm cô bé một lát.

“Tránh ra đi, Viên Viên không thích phụ nữ!” Hai cánh tay mập mập đẩy Phong Tiểu Tiểu, cô bé tức giận trừng người chần trước mắt mình.

Phong Tiểu Tiểu vui vẻ: “Yêu, nhỏ như vậy mà đã biết thích đàn ông?”

Cô bé phồng má: “Mẹ nói dạy chồng từ thuở còn non!”

“Dạy từ thuở nhỏ mầu chốt là chỉ chọn 1 anh chồng còn nhỏ.” Phong Tiểu Tiểu cảm thấy hứng thú đùa giỡn: “Bé nghĩ lại xem, đến khi bé lớn thì mấy anh đẹp trai này cũng đã tuổi già sắc suy. Mắt công bé bồi dưỡng nhiều năm như vậy, đến lúc đó có lời lãi được gì đâu.”

Cô bé hừ hừ: “Ít nhất anh ta có thể làm cho năm tháng ngày thơ chất phác của bé trở nên sáng sủa...Đến khi bé trưởng thành rồi đương nhiên sẽ đá hấn.”

“...” Phong Tiểu Tiểu đối diện cô bé một hồi, rốt cuộc nhìn không được xoa xoa bụng quay đầu nói với Dương Nghiễn: “Anh Hai, em gái này thực biết nói đùa. Thôi anh nên nhanh chóng đến đây thấp sáng năm tháng ngày thơ chất phác của nó đi.”

Mặc dù cách mấy chục thước, nhưng Dương Nghiễn cũng không khó nghe được đối thoại bên này, vừa nghe Phong Tiểu Tiểu nói như vậy, sắc mặt lập tức đen thui. Mặc cho ai cũng sẽ không vui khi bị người lấy ra trêu chọc, hơn nữa con nhãi này lại còn vui sướng khi người gặp họa....

Nhưng người phụ nữ lại thật bình tĩnh, khoảng cách xa như vậy căn bản không biết xảy ra cái gì, chỉ cảm thấy được những lời này của Phong Tiểu Tiểu thật quen tai, vì thế lại xấu hổ: “Thật, thật xin lỗi.”

Dương Nghiễn phẩy tay, lười nghe cô ta nói thêm cái gì, đi thẳng qua, giật nhẹ khóe miệng nhìn cô bé đáng yêu đang tươi cười sáng lạn, giang hai tay về hướng mình, cũng ngồi xổm xuống: “Ba nhóc là tổng giám đốc công ty này?”

“Đúng vậy!” Cô bé rất thuần thực nhào đến ôm cổ Dương Nghiễn, xem độ hành động lưu loát cỡ này, tuyệt đối là đã nhào lên không ít lần. Hạnh phúc cọ cọ, sau đó ngẩng đầu lên: “Anh trai xinh đẹp, không nên hút thuốc trước mặt trẻ con.”

Dương Nghiễn nhìn cô bé tò mò đánh giá mình, rất lịch sự dụi thuốc, lấy tay vỗ vỗ cô bé: “Với khứu giác của hồ ly mà nói thì quả thật mùi thuốc lá có chút làm khó nhóc...”

“...”

“...”

Mắt to tròn mắt nhỏ, cô bé mắt chữ O mồm chữ A, kinh ngạc nhìn Dương Nghiễn nửa phút, biểu tình của người sau rất tự nhiên...Cuối cùng là người phụ nữ đánh vỡ cục diện bế tắc, đầu tiên là cười tùm tùm trấn an cô bé: “Viên Viên, đi phải dẫn hai vị khách này đến phòng khách, con vào chơi với bạn

được không?” Ở chung lâu như vậy, người phụ nữ đã sớm biết được cô bé này thông minh thế nào. Lại nói cô vừa khóa lại thang máy, trẻ con có nghịch hoang kiêu gì cũng không ra khỏi tầng này được.

Sau đó người phụ nữ như chưa hề xấu hổ cười cười với Dương Nghiễn: “Dương tiên sinh, tôi đưa anh cùng vị tiểu thư này đến phòng khách trước, tổng giám đốc của chúng tôi sẽ về ngay thôi, vừa lúc tôi mang giấy chứng nhận chất lượng của công ty cho hai vị xem một chút.”

Dương Nghiễn không sao cả, lại vỗ vỗ đầu cô bé: “Vậy anh trai xinh đẹp này đi trước, gặp lại sau.” Xem ra là đã tìm ra được nơi phát ra tà khí.

“Ách...” Cô bé rụt cổ lại sợ hãi, hoàn toàn không còn khí thế đùa giỡn trai đẹp như lúc nãy nữa.

Người phụ nữ nhìn thấy âm thầm ngạc nhiên, con gái cưng của ông chủ trước nay chưa hề ngoan ngoãn như vậy với người ngoài. ...Trước khi Phong Tiểu Tiểu bước theo hai người, mắt thấy mình vừa xoay lưng, cô bé đã gấp gấp vội đóng cửa, còn có thể nghe được thanh âm khóa trái, xem ra đối phương thật là bị dọa không nhẹ....

Nhưng mà nói đến hồ ly tinh, ở trong nhà mình hôm qua cũng nhặt được 1 con, hình như là nói đến thành phố này nương nhờ đồng tộc?!

Truyện ngắn kinh dị: Edit xong quên save (TTvTT)

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 142: Hồ Ly cha

Tìm đến đồng tộc ở thành phố này nương tựa, trong đó hai con trưởng thành một con non không nói, lại một trong hai con lớn là ông chủ...

Đổi lập hai sự kiện này, Phong Tiểu Tiểu đột nhiên phát hiện đáp án đã có.

Vì thế, mười phút sau, khi ông chủ công ty cẩn thận ôm con hồ ly con xuất hiện trước hai người với vẻ mặt cẩn thận, Dương Nghiễn cũng sẽ không có cảm giác gì là ngạc nhiên.

“Hai người là ai?” đóng lại cửa phòng, ông chủ hồ ly không nhìn về mặt rồi rầm muốn nói lại thôi của thư kí, vẫn ôm con hồ ly con mới ba tuổi, lấy tư thái của một người đàn ông thành đạt hỏi Dương Nghiễn: “Viên Viên đã nói với tôi, hai người...nói con bé là hồ ly tinh?!”

Đây là lời mấy người nói nha, tôi cũng chưa nói gì hết nha....Câu này khá là lập lờ, nếu hai người Dương Nghiễn có thể nhìn thấu được thân phận của hồ ly tinh, như vậy tiếp theo đương nhiên là ngã bài. Nhưng nếu đối phương chỉ buộc miệng nói, vậy thì những lời này chẳng qua là của một người cha thương con chất vấn họ mà thôi.

Dương Nghiễn xoay tách cà phê, ngừng đầu: “Với thân phận được đăng kí dưới quây lễ tân, chúng tôi là bên đầu tư....Nhưng anh thấy rồi đó, chúng tôi cũng vốn chỉ đến để nghĩa coi hồ ly sống.”

“...” một ngụm máu ghen giữa yết hầu, người này thành thật đến đáng ghét, ai sẽ nguyện ý để người khác vậy coi như động vật quý hiếm

Phong Tiểu Tiểu tiếp lời: “Thật ra còn có một chuyện, vợ của anh cũng là hồ ly phải không? Hai người là vợ chồng?”

Ông chủ nghĩ nghĩ, tuy rằng không biết cô gái trước mặt tại sao lại cảm thấy hứng thú với chuyện đời tư của mình. Nhưng vẫn buông con hồ ly nhỏ trong lòng ra, quyết định không vòng vo mà trực tiếp ngã bài: “Nếu hai vị là người một nhà, như vậy tôi cũng sẽ không hàm hồ, mẹ con bé....Là mẹ ruột, nhưng tôi hoàn toàn là người qua đường mua chai nước tương mà thôi.”

“Ừm, nhìn ra được.” Thông Thiên Nhân của Dương Nghiễn đã nhìn hết mọi chuyện từ lúc ông chủ bước vào cửa, cho nên bây giờ mới hoàn toàn không có hứng thú hỏi han mấy chuyện lông gà vò tỏi này, thân nhiên thả một quả bom: “Viên Viên này là đồng tộc của anh sinh với một cậu sinh viên chứ gì?! Đối phương năm nay vừa mới tốt nghiệp, đang thực tập ở đây?! Đúng là không ngờ, Bò Tùng Linh(*)nói hồ ly yêu thư sinh luôn là yêu già găm có non, thật chẳng sai tí nào.”

(*) Bò Tùng Linh: (phồn thể: 蒲松齡, giản thể: 蒲松龄, sinh ngày 5 tháng 6 năm 1640—mất ngày 25 tháng 2 năm 1715), tự là Liêu Tiên và Kiếm Thần, cũng có người gọi ông là Liêu Tuyên cư sĩ, là một văn sĩ người Trung Hoa dưới triều đại nhà Thanh. Ông được biết đến nhiều với tác phẩm Liêu trai chí dị. (nguồn wiki)

Một câu kinh từng ba người, Phong Tiểu Tiểu hít một hơi lạnh. Hồ ly con sáng lên khuôn mặt bánh bao. Nhưng phản ứng của ông chủ mới là mãnh liệt nhất, hần đứng phắt dậy, kinh hãi hỏi: “Sao anh biết?!” Sau đó đầu óc chợt lóe, tựa hồ nhận ra cái gì: “Chẳng lẽ các người là do người nhà sinh viên kia phái tới?!”

“...” Dương Nghiễn bị năng lực suy luận này kinh hãi. Yên lặng đặt tách cà phê xuống bàn, ngừng lại nói: “Không liên quan gì đến cậu ta, chúng tôi chủ yếu đến tìm anh.” Nói tới đây tạm dừng, xấu hổ ho khan một tiếng, tựa hồ không có cách nào nhắc tới vấn đề tình cảm tư nhân của người ta....Cảm

giác này thật quá đau trướng. Hắn dùng mấy trăm vạn đập xuống chẳng lẽ chỉ vì muốn biết người này bao đường thư kí liệu có phải vì tình yêu đích thực?!

Ở thời khác máu chốt Phong Tiểu Tiểu vẫn rất đáng itn, cười hắc hắc tiếp lời: “Anh Hoàng này, nghe anh nói như vậy, anh kết hôn với hồ ly kia chỉ vì cho Viên Viên một cái hộ khẩu đẹp phải không?!” Vậy anh đã suy tính tới chuyện tình cảm của mình chưa?”

“Của tôi...” Ông chủ ghen lời, chẳng lẽ hai tên này đến thật chỉ để tham quan?!

Hồ ly con nhắc tay: “Ba ba bé đã có tình nhân, sắp tới đây tiểu Tam kia có thể lên ngôi!”

“...” Ông chủ ôm mặt, xem ra thật xấu hổ không dám nhìn người. Phong Tiểu Tiểu co giật khóe miệng gượng cười: “Đứa nhỏ này thật trưởng thành sớm”

Nếu hồ ly con không nói dối, nếu ông chủ này không ôm mục đích khác, như vậy thì chân tướng của mọi chuyện đến bây giờ gần như đã sáng tỏ. Em gái ể coi trùng người đàn ông này, người đàn ông này trùng hợp cũng có ý với đối phương. Tuy rằng ở giữa còn có một cái quan hệ gia đình trên danh nghĩa cần giải quyết, nhưng anh ta vốn chỉ xuất phát từ tấm lòng nghĩa hiệp muốn giúp đỡ đồng tộc, mà vấn đề này cần phải từ từ giải quyết.... Ví dụ như thủ tục li hôn

Đương nhiên, trong chuyện này không thể nói hồ ly được làm gì sai. Duy chỉ có một vấn đề rối rắm, chính là thái độ lập trường của em gái ể. Cứ việc cô ta chẳng làm sai điều gì cũng không xúc phạm tới ai, nhưng dưới điều kiện tiên quyết là còn mối quan hệ rối rắm này ở đó, khi nhà trai chưa li hôn mà đã vui vẻ làm tình nhân. Nhìn ở mặt ngoài thì cũng đã là phá hoại hạnh phúc gia đình người khác.

Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn nhìn nhau, nếu mọi thứ đã rõ ràng, chân tướng sự thật cũng tốt đẹp hơn tưởng tượng, chuyện kể tiếp hai người sẽ không tính nhúng tay.

Người qui khác nhau gì gì đó không liên quan tới hai người, dù sao với linh khí ngày nay, thần tiên dị tộc căn bản đã không còn hoàn cảnh tu luyện, kết hôn với ai cũng vậy thôi.

Chủng tộc khác nhau khó mà sinh dục?! Ví dụ về không con không cái nhiều như vậy, cùng là nhân loại chưa chắc đã sinh một đứa bé bình thường dưới tình huống mãn kinh, đổi thành một con yêu thì khác bao nhiêu đâu.

Về phần Thiên qui... Thiên Đình còn không có, ai rảnh mà giữ gìn thứ đồ chơi kia?!

Mọi sự thuận lợi, Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn tạm biệt, hồ ly được khó hiểu bị đoàn thân hữu do cha nhà gái phái tới tham quan vây xem một phen, sau đó lại ngu ngu ngơ ngơ tiến người về, từ đầu tới đuôi cũng chưa hiểu được rốt cuộc đối phương đến làm gì....A, đúng rồi, nghe nói là đầu tư?!

Mẹ nói vậy mà sao một lời mình còn chưa nghe nhắc tới?!

Hồ ly được vỗ đầu buồn bực, gọi thư kí tình nhân nhanh chóng liên hệ đối phương sắp xếp lần gặp mặt tới, sau đó mới nhận ra hai người này cũng không để lại một số điện thoại....Nhưng không sao, mình có thể đưa thư kí đến cửa chào hỏi một lần. Ừm, mai phải đi!

...

“Chuyện cần biết gần như đã biết hết, anh thấy có nên nói mọi chuyện với ông chú qui kia không?” Trên đường trở về, Phong Tiểu Tiểu hỏi Dương Nghiễn.

Dương Nghiễn nghĩ nghĩ, vẫn lắc đầu: “Thôi bỏ đi, chờ khi hai người kia kết hôn đã rồi nói...Anh cảm thấy nếu chúng ta nói ra, khác chưa bàn, chỉ vụ làm kẻ thứ ba chen chân, lại thêm vụ yêu – người, ông chú kia có thể biểu diễn biến thành lệ qui tại chỗ cho chúng ta xem...” Về phần chờ sau vấn đề đã đóng thuyền rồi nói sẽ không sao, thì bởi dù gì cũng là con gái ruột, làm cha cũng luôn nghĩ tốt cho con mình thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: Không đề

Không cần chờ tới ngày mai để thư kí nhà mình đến nhà người ta để hỏi địa chỉ hiện tại của Dương Nghiễn. Trên thực tế, khi hồ ly được họ Hoàng gặp Lô Phuong, đôi bên cùng kể lại tình hình của mình, đối chứng với nhau, hai hồ ly rất nhanh hiểu được nhóm người bọn họ đụng phải đều là 1.

Vì thế, vào buổi tối, khi Phong Tiểu Tiểu cuối cùng cũng chịu ở nhà ôm một đồng bunn giúp Vương Vi làm lại cơ thể, tổ hai con hồ ly được đến gõ cửa động boss....

“Cô!” Hồ ly được họ Hoàng trừng mắt, không thể tin được nhìn cô gái đuôi rắn trong phòng.

“Không thể nào!” Hồ ly được họ Lô há hốc mồm, về mặt kinh hãi nhìn Phong Tiểu Tiểu.

“...” Phong Tiểu Tiểu đang nằm trên giường ôm máy tính xem hoạt hình, đuôi rắn thì cuộn lấy một đồng bunn tỏa ra màu vàng lấp lánh đang mấp máy thành hình với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được, tựa hồ đang hình thành một cơ thể phụ nữ...Nhằm chán lác lác đuôi, chống tay nâng thân trên dậy, Phong Tiểu Tiểu bắt đầu nhìn Dương Nghiễn đang ngoắc ngoắc mình ở ngoài cửa: “Hai người này sao lại đến đây?”

“Nói là đến bàn chuyện đầu tư.” Dương Nghiễn tựa vào trên cửa cũng bắt đầu đáp: “Thật ra bình thường anh không thích dùng thời gian riêng để bàn chuyện công.”

“...Hình như thời gian riêng của anh 1 ngày có 24 tiếng nhỉ.” Phong Tiểu Tiểu trầm mặc, lại hỏi: “Vậy nói chuyện công thì đến phòng em làm gì?”

Vương Vi chui nửa người ra từ trong đồng bunn, linh hồn cũng bao phủ một vòng sáng màu vàng lấp lánh. Tò mò nhìn hai người ở cửa, nhìn nhìn lại Phong Tiểu Tiểu, cuối cùng nhìn thân thể đang dần thành hình của mình, đột nhiên đỏ mặt: “Anh Dương, cơ thể của em còn chưa kịp mặc quần áo, mấy người đàn ông các anh đứng đó có phải hay không hơi...”

Dương Nghiễn hết chỗ nói: “Một đồng bunn không mặc quần áo thì có gì để coi?” Dùng một chút lại trả lời Phong Tiểu Tiểu: “Do anh thấy nói luôn một lần đỡ phải mất công kể lại...Khó mà chỉ nói mỗi chuyện công thôi.”

Lô hồ ly tựa hồ nghe được âm thanh nói chuyện mới hoàn hồn, bước ra sau vài bước, chỉ vào đuôi rắn của Phong Tiểu Tiểu kêu to: “Cô cô cô cô là xà yêu?”

Từ sau sự kiện Tô Đất Kỉ, tổ huấn của đám hồ ly tinh truyền xuống, và thế là một thứ gì đó gần như là thiên tính đã động lại, ví dụ như là luôn sợ rắn hay những cái liên quan tới Nữ Oa vân vân...

Phong Tiểu Tiểu thực đau lòng, đồng tình nhìn hân: “Ngại quá các anh em, thật ra tôi là Nữ Oa.”

“...”

...

Sau một màn giới thiệu ngô lồi oanh đình, chờ khi hai hồ ly đã chấp nhận được thân phận của đám người Phong Tiểu Tiểu, cũng cố gắng bỏ qua thiên tính mới ngồi xuống nói chuyện.

Dựa theo lời của hồ ly đực họ Hoàng tên Dong, hân đến là vì chuyện làm ăn, cũng không có ý đến nhận thức bà con đồng đạo. Đương nhiên, biết được thân phận của Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn vẫn có chút ngoài ý muốn. Lúc trước hai con hồ ly này nghĩ mấy người là kẻ tu hành, không ngờ sự thật tàn khốc hơn tưởng tượng rất nhiều.

“Nhị Lang Thần cùngNữ Oa?!” Hoàng Dong không nói gì nhìn Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn, sau đó che mặt: “CP này quả là hiếm lạ.”

“Con trai tôi cùng Oa Oa không có gì hết!” Trương Tam xù lông, cô bây giờ sợ nhất cũng ghét nhất là hai người bị người khác hiểu lầm ghép thành một đôi, nguyên nhân không có gì, chỉ cần ngắm lại còn một Phục Hy tùy thời có thể xuất quan là đủ hiểu.

“...” Lô Phương một thân mồ hôi lạnh, hân đột nhiên nhớ tới chuyện sáng nay ở phòng khách nhà người ta...Đây tuyệt đối là muốn tự sát không cần lí do!

“Ngài cũng là người tu hành?” Hoàng Dong kinh ngạc hỏi Trương Tam.

“Chị Ba ngày trước là Vân Hoa tiên tử ở Thiên Đình, mẹ của Nhị Lang Thần.” Phong Tiểu Tiểu nâng cái đuôi lên tiếng.

Hoàng Dong rồi rầm một chút, sau đó ho khan vài tiếng, lấy ra một tập tài liệu trong túi đặt lên bàn: “Trước không nói cái khác, tôi đến chủ yếu vẫn là muốn nói với quản lí Dương về chuyện hợp tác.”

Dương Nghiễn không có hứng thú lật tài liệu: “Nhưng ban sáng tôi đến công ty cũng chủ yếu là hóng chuyện, nói thật, tôi không cảm thấy hứng thú với công ty của các anh cho mấy.”

Hoàng Dong cười cười: “Nể mặt đều là người đồng đạo...”

Phong Tiểu Tiểu lại xen mồm: “Kì thật anh không phải là hồ ly tinh sao, kiếm một người bao dưỡng hân là đơn giản mà.”

“Đàn ông sao có thể đi ăn cơm mềm!” Lô Phương nhảy dựng lên.

“Đàn ông chẳng phải cuối cùng cũng để chị Phong đi cứu đó sao.” Vương Vi mỉm cười một kích đâm xuyên tim.

Hoàng Dong cào tóc, có chút bắt đầu nỗ lực nói lệch hướng của Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn, chỉ có thể cố lái về vấn đề chính: “Dương tiên sinh, công ty chúng tôi bây giờ chẳng qua chỉ là tạm thời không thể xoay vòng vốn, nhưng mong anh hãy tin tưởng chúng tôi vẫn có tiềm lực phát triển, nếu anh đầu tư nhất định sẽ là quyết định đúng đắn.”

“Tôi tin điểm này.” Dương Nghiễn gật đầu tỏ vẻ chính mình cũng không hoài nghi lời của đối phương. Là một người có Thông Thiên Nhãn đọc được nhân tâm, kỳ thật năng lực của hồ ly tinh và hân ở phương diện nào đó mà nói thì cũng khá giống nhau. Chẳng qua mình có thể hiểu rõ lòng người, nắm

bất được nhược điểm máu chốt của kẻ khác. Còn đối phương lại là sử dụng thủ đoạn mê hoặc dụ dỗ đối thủ thỏa hiệp chịu thua. ...Ở trong cái hoàn cảnh kinh tế chú trọng quan hệ nhân mạch hơn cả năng lực mà nói, công ty của hồ ly này chỉ cần không xảy ra vấn đề gì, trên cơ bản là sẽ không lo đóng cửa, bởi vì người ta luôn có cách tìm được “quí nhân” tương trợ.

Khép lại tài liệu trong tay, Dương Nghiễn nhíu nhíu mày: “Tôi chỉ là không quá hiểu được vì sao anh nhất định phải kiếm nhiều tiền như vậy?! Nói không khách sáo một chút, khi nhìn thấy anh là tôi cũng đã nắm giữ được một số thông tin. Tính cách của anh tựa hồ cũng không phải loại thương nhân cuồng công việc. Nói cách khác, bản thân anh không quá hứng thú với việc kinh doanh. ...Trên thương trường, nếu không có tâm tiến tới, rất khó nói sẽ trở thành người cười cuối cùng.”

Đọc trí nhớ không khó, đọc trí nhớ có trở ngại cũng không khó. Nhưng nếu không biết được phạm vi trí nhớ muốn đọc, thì chuyện liếc mắt một cái là có được thông tin cả đời của người nào đó là không dễ. Đây không phải vấn đề năng lực lớn nhỏ, nói dễ hiểu hơn, khi Dương Nghiễn mở Thông Thiên Nhân chẳng khác nào mở luôn cả google, quá khứ của một người đều bày ra cho hần lẩn chuột.

Nhưng lẩn chuột cũng có giới hạn thời gian. Nếu phải tìm tòi trong phạm vi nào đấy có thể đặt từ khóa, nếu phải xem riêng một thời gian nào đấy cũng có thể cài đặt phạm vi lịch sử. Nhưng nếu không có mục tiêu nhất định, cả kho thông tin khổng lồ kia bày ra cũng đủ khiến hần không biết nên động vào đâu. Mà khi sức lực không đủ để tiếp tục mở mắt nữa thì kết nối hoặc là nói sự liên mạch của kho thông tin cũng sẽ tan rã. ...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 144: Tổ tông của hồ Ly

Dương Nghiễn nhìn lướt qua một lúc, ngoài biết được chút thông tin về bối cảnh gia đình của Hoàng Dong thì không có gì nhiều.

Mà trong phạm vi hần biết, một nhà hồ ly này tựa hồ cũng không ham thích kiếm tiền, ngược lại là đều tự điều thấp sống giữa đám người thường. Cho đến vài năm trước đột ngột kết hôn, lại đột nhiên sinh con. Dương Nghiễn tò mò nhìn đoạn thông tin này kĩ càng hơn, khi biết được sự thật về chuyện cha ruột của con hồ ly con cũng là lúc năng lực hết giờ. Tiếp theo quyết đoán đóng Thông Thiên Nhân, phần trí nhớ khác cũng không thể đọc được.

Cho nên Dương Nghiễn vẫn có vài vấn đề chưa kịp làm rõ. Ví dụ như đám hồ ly tinh đột nhiên không tiếp tục điều thấp nữa vân vân. ...Lúc này nếu người thật đã ở trước mặt mình, vậy đương nhiên muốn nhân cơ hội hỏi vài câu.

Hoàng Dong tựa hồ có chút đương nhiên nghi hoặc một phen: “Trước kia là vì có ít đồng tộc, tự nhiên không có gì để làm. Nhưng gần đây bọn tôi tính toán kêu gọi tất cả đồng tộc chuyển về đây, vì thế cần nhiều tài chính. ...”

“Tất cả hồ ly tinh?” ngay cả Dương Nghiễn cũng phải giật nảy mình, run run bàn tay nhỏ bé, kinh ngạc: “Các anh có bao nhiêu người? Vì sao lại phải chuyển hết về đây?!”

Cái tiết tấu hội họp này rốt cuộc là kịch tình ẩn của bộ phim nào đây?! Tưởng tượng đến tương lai ở thành phố này tràn ngập đám hồ ly tinh am hiểu quyền rũ khác phái, thân là cựu phạm nhân, Dương Nghiễn cảm thấy cực kì áp lực. ...Cứ tiết tấu như vậy thì tiết tháo của cái thành phố này sẽ hư mất. ...

Vấn đề này vừa ra, dường như bắt đầu mở trúng chốt nào đấy. Hoàng Dong cùng Lô Phương không hẹn mà cùng quay đầu nhìn Phong Tiểu Tiểu, tiếp đó nhanh chóng dời tầm mắt: “...”

Dương Nghiễn: “...”

Phong Tiểu Tiểu vung đuôi tò mò: “Liên quan tới tôi?”

Hai con hồ ly đực dường như bị dọa, lại nhìn Phong Tiểu Tiểu, lại tránh tầm mắt vội ôm miệng tỏ vẻ mình thì chết không nói.

“Anh Hai?” Phong Tiểu Tiểu quay đầu nhìn Dương Nghiễn. Dương Nghiễn xoa xoa trán không tiếng động thờ dài, sau đó đường gạch màu đỏ trên trán mờ ra 1 giây, 2 giây, 3 giây. ...

“...Tô Đất Kì chuyển thế?” Thu Thông Thiên Nhân, Dương Nghiễn có chút không ngờ: “Các người xác định kết quả chiêm tinh là đúng? Ừm, tôi nhớ hồ ly này không tồn vị cũng không thành chính quả, không tính là nhân vật nào quá. ...Hừm, bà ta vậy mà sống được tới bây giờ?!”

Sau khi hỏi xong 1 câu như vậy, tiếp theo không đợi mấy cô gái trong phòng sốt ruột truy hỏi, tự giác chia sẻ chuyện mình đọc được. ...

Trong chuyện xưa Phong Thần, cúp số 1 không ai qua Tô Đất Kì.

Đó là một vai phản diện thiếu đầu óc. Dựa theo mệnh lệnh của Nữ Oa, lúc ấy cô ta có hai nhiệm vụ, một là dụ dỗ Trụ vương, hai là chờ ngày Vũ Vương phạt Trụ thì hỗ trợ kéo chân sau nhà Ân. Chỉ cần hoàn thành hai điểm này, cũng đảm bảo rằng trong quá trình “không thể giết hại sinh linh”. Như vậy dựa vào cam đoan của thánh nhân như Nữ Oa, Tô Đất Kì nhất định tu thành chính quả không cần lo lắng. Từ nay về sau thoát ly yêu thân, đắc đạo thăng tiên. ...

Nhưng Tô Đất Kì cũng không biết là bị gì, trước khi hoàn thành nhiệm vụ của Nữ Oa vẫn còn ok. Nhưng sau khi sống cùng Trụ Vương 1 đoạn thời gian, có lẽ là 24/24 sống chung nên bị kéo thấp chỉ số thông minh, cũng có thể là do cảm thấy chỉ đơn giản như vậy không đủ để biểu hiện công sức của mình nên muốn tự do phát huy, nói tóm lại, Tô Đất Kì như đang làm văn cảm nghĩ, tự động cường điệu mệnh lệnh của Nữ Oa lên một tầm cao mới thành “Mê hoặc quần tâm”, còn những thứ khác lại quên sạch sẽ.

Vì thế bị đồng đội như heo kéo chân sau, Nữ Oa điên tiết, càng đừng nói tới vụ lời hứa tu thành chính quả cho đôi phương.

Sau Phong Thần đại chiến, các loại boss lớn nhỏ ở phe địch phe ta chỉ cần có chút danh tiếng đều được thưởng cái bài vị, ngay cả trùm ác ôn như Ân Trụ Vương cũng vì xây Trích Tinh Lâu mà được chia cái vị trí Thiên Hi Tinh, duy chỉ Tô Đất Kì lại bị kéo ra tẽ cở xử quyết, lại còn ép tới không thể xoay người...

Dưới con mắt của Khương Tử Nha, Tô Đất Kì đương nhiên là kẻ đầu sỏ không cần giải thích. Dưới con mắt của Nữ Oa, một thủ hạ đột nhiên nào tàn như vậy cũng khiến bà thật khó chấp nhận.

Rõ ràng lúc ở mộ Hiên Viên nhìn đối phương cũng không phải là con yêu tầm thường, bằng không cũng không đến mức được Nữ Oa coi trọng, lại còn giao cho nhiệm vụ quan trọng “Mê hoặc quần tâm, chờ Vũ vương phạt Trụ hỗ trợ thành công” như vậy.

Nhưng một tiểu yêu đang đầy triển vọng bỗng nhiên lại tàn, vì sao lại như thế?! Thật như lời người ta nói, cửu vĩ hồ tham luyến phú quý nhân gian?! Không phải nói quá, nhưng thần yêu qui quái đã tu luyện thành công, muốn thứ gì, tự mình chỉ cần búng một ngón tay là có hết, chút phú quý phàm trần ở nhân gian thật đúng là không đủ coi trọng.

Như vậy là vì tình yêu? Một đại yêu quái bộ dạng sắc nước hương trời vài ngàn tuổi và còn thể tiếp tục hào hoa phong nhã vài ngàn năm nữa sẽ yêu một lão già tuổi gần xé bóng?! Khi Trụ vương cưới Tô Đất Kì là lúc tuổi chừng sáu mươi, mà Đất Kì thì còn chưa đầy hai mươi, cho dù Trụ vương có mị lực cỡ nào thì cái cách nói “tình yêu chân thành” này dưới sự chênh lệch tuổi tác cũng dễ thành “trèo lên người già”, ngoài ra chẳng có cách nào giải thích.

Không phải ham nhân gian phú quý, cũng không phải vì tình yêu mà phản bội, thực hiển nhiên cuối cùng cũng chỉ còn cách giải thích “Tô Đất Kì thấp IQ” là có lí nhất.

Nếu ngay lúc đó Nữ Oa có kiến thức của hiện đại, bà có thể biết được cái gì gọi là “một fan cuồng cân luôn 10 anti fan.” Thực đáng tiếc là bà không biết, cho nên chỉ có thể buồn bực.

Mà ngược lại với Nữ Oa chỉ bị bôi đen thanh danh lại không thương cần động cốt, tộc đàn hồ ly thật buồn bực cho Tô Đất Kì trung thành và tận tâm.

Sao khi bị trăm tiền đao chặt đầu, Tô Đất Kì được ghi lại là nguyên thần câu diệt, ở phiên bản khác thì ghi là sinh tử không biết. Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn không có trí nhớ đầy đủ, hơn nữa cũng không cảm thấy hứng thú với đoạn lịch sử này, đương nhiên chẳng có ý tìm hiểu để làm chi.

Nhưng quả nhiên con hồ ly tinh lúc ấy Nữ Oa coi trọng không phải là một vai diễn nhỏ nhỏ, cho tới hôm nay đọc được trí nhớ của Hoàng Dong, Dương Nghiễn mới phát hiện, thì ra Tô Đất Kì với danh hiệu họa quốc yêu cơ này không được phong thần cũng có thể chuyển thế?!

Đúng vậy, Tô Đất Kì chuyển thế!

Người ta mặc dù không có địa vị ở hai giới thần yêu, nhưng ở bộ tộc hồ ly cũng là cấp lão tổ tông không nói nhiều. Không biết con hồ ly ngọc này năm đó dùng biện pháp gì chạy thoát được nguyên thân, cũng có lẽ là bị cái phong ấn gì đó nên bây giờ mới thức tỉnh. Tóm lại dựa theo biểu hiện tộc hồ ly dùng linh vị của Tô Đất Kì bồi được, đối phương khoảng đầu xuân năm sau sinh ra ở thành phố này.

Trong hoàn cảnh tu luyện không đổi, có thể có một cái tổ tông thời thượng cô xuất hiện, vô luận đối với tộc hồ ly hay cả yêu giới cũng đều là một tin tức chấn động yêu tâm.

Cho nên đám hồ ly quyết định dời cứ điểm, lấy thành phố này làm trọng địa nhất tộc, nhiệm vụ lớn nhất của tộc hồ ly bây giờ là chờ đợi tổ tông đến Trái Đất cũng như bảo hộ ngài thuận lợi trưởng thành...

“...Như vậy như thế, vì cam đoan tiểu Đất Kì có cuộc sống hậu đãi ở tương lai, đám hồ ly tinh mới kiểm tiền tiết kiệm, sau đó lại tiếp cận gia đình đối phương, chia ra các loại trợ cấp, cam đoan lão tổ tông vui vẻ trưởng thành.” Dương Nghiễn tổng kết: “...Đúng là một nguyện vọng tốt đẹp.”

“Chẳng lẽ các người còn trông cậy vào Tô Đất Kì khôi phục trí nhớ rồi chỉ dạy các người cách tu luyện?!” Phong Tiểu Tiểu cũng hết lời: “Nhân vật nổi tiếng là hồ ly quả thật quá ít, chúng tôi có thể hiểu, nhưng hy vọng vào một..., liệu có phải không đáng tin?”

Linh khí Địa Cầu trong hoàn cảnh này là kết quả hoạt động tự nhiên của Thiên Đạo, điều này không ai có thể nghịch chuyển, càng đừng nói đến một con yêu tinh nhỏ nhỏ.

Lô Phương giật mí mắt, phản xạ thốt ra: “Ngay cả Nữ Oa cũng không giữ lời, chúng tôi đương nhiên chỉ cố gắng càng ngày....Ách, cái gì tôi cũng chưa nói!”

“Ai nói không giữ lời?” Trương Tam thật bất bình vì bạn thân của con trai nhà mình: “Chị đây đã thấy qua bản Phong Thần, đừng có mà hù chị, rõ ràng lúc ấy là do Tô Đất Kì làm sai mệnh lệnh, vậy mà còn muốn phần thưởng?!”

“Bà là mẹ Nhị Lang Thần đương nhiên nói giúp con bà cùng Nữ Oa.” Lô Phương bị nghi ngờ cũng không nhẹn, thốt lên: “Tôi cũng xem qua Phong Thần

bằng, bà đừng có giả vờ vô tội, lúc trước con trai bà theo phe Nữ Oa áp giải Tô Đất Kỉ ra pháp trường! Rõ ràng là cấu kết với nhau làm việc xấu!”

Phong Tiểu Tiểu vui vẻ đứng ngó, Dương Nghiễn đốt thuốc cũng hóng chuyện, Hoàng Dong bắt đầu đi, Trương Tam xắn tay áo bắt đầu khẩu chiến với Lô Phuong.

Trong bầu không khí náo nhiệt, cửa phòng bị gõ ba cái, sau đó Y Y mang theo đồ ăn vặt nghiêng vào nửa người: “Chị Phong, em mới đi siêu thị mua chút đồ ăn vặt, với ép ít nước trái cây cho mấy chị.”

Phong Tiểu Tiểu vẫy vẫy tay, Y Y né qua hai người đang hùng hục chuẩn bị động tay chân kia, bung đồ ăn vặt cùng nước trái cây vào. Vì chiều đãi khách, Y Y đặt một ít bên cạnh Hoàng Dong, còn lại trút hết lên giường Phong Tiểu Tiểu.

Hoàng Dong lịch sự nói lời cảm tạ, thuận tay lấy một cái bánh, muốn hòa giải bầu không khí không mấy hài hòa trong phòng: “Đây là bánh ngọt của tiệm xx phải không? Con gái tôi rất thích ăn, mùi vị thật không tệ, nhưng đường hóa học nhiều, không bỏ đường...” Vừa nói vừa chậm rãi xé gói ăn một cái, sau đó vừa đưa tay về hướng chocolate, rau câu, pudding các loại, vừa thao thao bất tuyệt bình luận ưu khuyết. Một bộ “tôi thực đứng đắn khen ngợi cách các người đãi khách, vì nể mặt mũi các người nên mới ăn nhiệt tình”. Quanh người yên lặng bình tĩnh tỏa ra bong bóng màu hồng phấn...

“...” Sao mà... Cảm giác con hồ ly này ăn rất sướng miệng?!

Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn liếc nhau, đột nhiên hai người bừng tỉnh tựa hồ phát hiện được thuộc tính ẩn của con hồ ly họ Hoàng này — chẳng lẽ đây chính là nghiệm đồ ngọt trong truyền thuyết?!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Kí Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 145: Anh trai tóc đỏ

Giữa những người có cùng cấp bậc có quan hệ đồng minh một cách tự nhiên, cái này gọi là vòng luẩn quẩn.

Dưới tình huống mọi người có năng lực ngang nhau, giúp đỡ cũng có thể giải quyết cho nhau những phiền phức mình không thể giải quyết, nhường nhịn lẫn nhau tránh va chạm để khỏi mang lại tổn thất không cần thiết cho đôi bên, vì vậy mới kết giao, vì vậy mới kiên nhẫn lắng nghe, vì vậy mới ngang hàng tôn trọng. Đây là ý nghĩa chân thật của vòng luẩn quẩn.

Ở nơi nào cũng cần công bằng, cho dù là quan hệ giữa người với người, kì thật cũng là một loại quan hệ cân bằng. Tôi cho anh chừng đó là bởi anh cũng có thể cho lại tôi chừng đó....Nhưng khi một phương trở nên mạnh mẽ hơn một phương kia, vậy thì hai bên đã mất đi điều kiện cơ bản để kết giao trong cùng một cái vòng luẩn quẩn.

Vì sao cha mẹ cùng con cái rất khó trao đổi? Bởi vì ngoài tư tưởng khác nhau, quan trọng nhất là ngay từ đầu hai bên đã không ở cùng 1 cấp bậc, chỉ mỗi điểm này thôi cũng đã đánh mất điều cơ bản để tạo thành một vòng luẩn quẩn. Kẻ mạnh cũng chính là cha mẹ đương nhiên có được quyền chi phối lãnh đạo với kẻ yếu là con cái. Bọn họ bỏ ra tiền tài cùng vật chất, lực lượng cũng mạnh mẽ giỏi giang hơn, cho nên có được quyền thống trị với kẻ yếu. Vì thế họ không tắt yếu lắng nghe thanh âm của người sau, mà căn cứ vào kinh nghiệm cùng phán đoán của bản thân, cứng rắn hướng kẻ yếu đi con đường mình chỉ dẫn....Dưới lí luận ở gia đình hiện đại mà nói, đây là cách giải thích khác của câu “kính tế quyết định địa vị gia đình.”

Kẻ mạnh viết nên qui tắc, kẻ yếu tuân thủ qui tắc.

Bản chất của việc sinh tồn chỉ đơn giản như thế...

“Tô Đất Kỉ chính là một cục tức của Nữ Oa, mặc kệ là bản thân bà ta sai lầm hay bởi tình thế bất buộc.” Ăn xong một đồng đồ ngọt, Hoàng Dong tâm tình vui vẻ, thừa dịp Lô Phuong cùng Trương Tam tạm đình chiến chen mồm: “Ngay từ đầu bà ấy đã không có tư cách từ chối Nữ Oa. Nếu nói trong Phong Thần đại chiến, Tô Đất Kỉ làm sai nên cần gánh một phần trách nhiệm, như vậy Nữ Oa cũng có trách nhiệm không nhìn rõ người.” Sau một trận bình luận Đất Kỉ nảo tàn của Trương Tam, Hoàng Dong thận trọng đưa ra biện giải.

Phong Tiểu Tiểu đen mặt: “Tôi đã nói chuyện trước kia của Nữ Oa không liên quan tới tôi, đừng nhìn tôi như vậy.”

Hoàng Dong buông tay: “Tôi biết, nếu cô vẫn là Nữ Oa trước kia thì loại chuyện này một chữ tôi căn bản cũng không dám nhắc tới.”

Bộ tộc hồ ly quả thật bất nể với Nữ Oa, nhưng còn không đến mức giận chó đánh mèo lên đầu Phong Tiểu Tiểu. Vào thời kì thượng cổ toàn thịnh, Nữ Oa ở một cấp bậc hoàn toàn khác với mọi người, nhưng bây giờ bản thân cùng đối phương cũng có thể miễn cưỡng được cho là đồng minh trong một vòng tròn.

Cũng chỉ đều là dị tộc giãy dụa sống sót trong thời đại mạt pháp mà thôi, nợ cũ không cần thiết lại lục lọi làm chi.

Hoàng Dong còn thật sự thanh minh: “Dương tiên sinh, bộ tộc hồ yêu chúng tôi cũng chỉ muốn một không gian sinh tồn mà thôi, lão tổ tông chuyển sinh, chúng tôi không thể không lo. Hoàn cảnh tu luyện bây giờ anh cũng không phải không biết, thật sự là một ngày không bằng một ngày. Chúng tôi nghĩ

thừa dịp mọi người còn tồn tại thì gặp nhau một lần, yên bình trôi qua đời này mà thôi. ...Nếu ngài có thể giúp chúng tôi một phen, hồ tộc chúng tôi nhất định cảm ơn vô cùng.”

Dương Nghiễn nghĩ: “Giúp các anh cũng không phải không thể, nhưng tôi không phải nhà từ thiện. Nếu muốn thu hút vốn đầu tư, vậy thì hãy cho tôi một cái kế hoạch khả thi.”

Hoàng Dong thờ phào: “Đương nhiên, chỉ cần anh có ý, ngày mai tôi sẽ gọi ngay bản kế hoạch cho anh.”

.....

Chuyện hồ ly tình tạm thời dừng lại ở đó, Dương Nghiễn tiễn người, Phong Tiểu Tiểu rốt cuộc có thể tiếp tục “áp người”.

Thời gian một đêm qua rất nhanh, hôm sau thân thể của Vương Vi rốt cuộc thành hình. Tiếp đó dưới sự chỉ đạo của Trương Tam ở bên ngoài, Phong Tiểu Tiểu gian nan hoàn thành bước tiếp theo, ví dụ như dẫn hôn, ví dụ như khai linh, ví dụ như giúp sinh hồn dung hợp vân vân.

Cứ như vậy dày vò đến giữa trưa, khi Dương Nghiễn rời giường, Vương Vi với cơ thể khỏe mạnh đã ngồi ở bàn ăn chộp chộp ăn bữa cơm canh đảng hoàng đầu tiên sau một thời gian dài. ...Ừm, chẳng qua là hơi đen một chút so với cơ thể cũ.

“Bùn đen trộn nhiều phải không?” Trương Tam vừa xới xom vừa tổng kết kinh nghiệm: “Hay là bắt cần đề tạp chất gì đó trộn lẫn vào, luôn cảm thấy màu da của thân thể này so với làn da bình thường của cô...nâu một chút?”

“Không sao cả! Màu da nâu đang thịnh hành trên thế giới.” Phong Tiểu Tiểu gấp đũa thức ăn thuận miệng đáp.

Vương Vi vui vẻ bóp bóp cánh tay của mình dưới ánh mắt tò mò của mọi người, một lát lại chột lọt đùi mình, một bộ dáng đứa bé con có được món đồ chơi mới kiểu gì cũng không dừng lại được. Sau đó khi cô vui đầu muốn xoa ngực với móng, Dương Nghiễn vừa ra khỏi phòng nhin không được như rồng mi, háng giọng: “Xin tự trọng!”

Vương Vi đỏ mặt, sau đó ngượng ngùng cười hi hi: “Thật có lỗi, em rất vui. . .Kì thật màu da không quan trọng, chỉ cần thân thể khỏe mạnh là được rồi. Lại nói ngũ quan của thân thể này giống thân thể cũ như đúc, cùng lắm có gặp người thì nói là phơi nắng đen.” nói xong quay đầu thành tâm cảm ơn Phong Tiểu Tiểu: “Thật cảm ơn Phong tiểu thư đã làm lại thân thể cho em, về sau có chuyện gì cần hỗ trợ chị cứ việc nói.”

Phong Tiểu Tiểu cũng ha hả: “Nếu thực sự có chuyện ngay cả chị cũng không làm được thì phỏng chừng em cũng không giúp được bao nhiêu. ...” Thật ra cá nhân cô cho rằng nói chuyện tiền công nó thực tế hơn, đáng tiếc em gái này cũng không phải là dê béo nhiều của.

Ừm, coi như là luyện tập, không chừng về sau còn phát triển thành nghề mới.

Ngoài Dương Nghiễn còn bình thường, trên bàn cơm lúc này Phong Tiểu Tiểu luôn về uể oải – một vì hao tổn một đêm linh khí. Còn Vương Vi từ đầu đến đuôi không tập trung, bởi cô luôn muốn nháy nhót vài cái thử xem thân thể khỏe mạnh của mình.

Trong thời gian một bữa cơm, Vương Vi đã gấp rút quyết định kế hoạch buổi chiều, trong đó có giúp Y Y làm việc nhà, đi dạo phố với Trương Tam, đánh cầu lông ở công viên gần đó.Nói tóm lại, tất cả những hoạt động bị hạn chế trước kia đều muốn ném thử, càng đồ mờ hôi càng vui vẻ.

Khó khăn ăn xong bữa trưa, khi Phong Tiểu Tiểu gấp dài chuẩn bị về phòng nghỉ ngơi, di động của Dương Nghiễn vang lên, cầm đến vừa thấy là dây số lạ, hần tùy tay nhận “A lô” một tiếng, đầu dây bên kia trầm mặc thật lâu.

Nhiu mảy, Dương Nghiễn cầm điện thoại nhìn màn hình, xác định cuộc gọi chưa cắt cũng tựa hồ không phải vấn đề tín hiệu, vì thế đặt lại bên tai: “Quá rối?! Quảng cáo?! Gọi nhầm số?” Phong Tiểu Tiểu dựng thẳng mí mắt, che miệng sấp vào xem.

“...” Đầu dây bên kia lại là trầm mặc thật lâu, ngay khi Dương Nghiễn nhin không được muốn cúp điện thoại, rốt cuộc có một giọng nói khàn khàn đau đớn như cào vào thủy tinh truyền đến: “Tiểu Vi con bé....Đã chết...”

Dương Nghiễn, Phong Tiểu Tiểu không hẹn mà cùng nhau ngẩng đầu nhìn Vương Vi: “...”

Vương Vi nghiêng đầu về mặt mê hoặc: “Tìm em hả?”

Âm thanh đầu dây bên kia khàn khàn khô khốc, đột nhiên cười ha hả, cười còn khó nghe hơn cả khóc: “Tôi chẳng biết vì sao lại nói với anh điều này, nhưng tôi không tìm anh thì chẳng biết nên tìm ai. Ngoài tôi ra, trên đời không có ai quan tâm con bé sống hay chết, mà tôi không cam lòng để con bé chết vô thanh vô tức như vậy.....Tất cả là do mày! Đều là lỗi của bọn mày, bọn mày hại tiểu Vi đến nông nỗi này! Nếu không phải bọn mày ép buộc, nếu không phải mày từ chối tiểu Vi, nếu không phải cha mày bỏ rơi mẹ tao, nếu...”

Em trai tóc đỏ đang ưu thương còn chưa liệt kê hết một câu, Vương Vi đã nghi hoặc nhận điện thoại: “Thật sự là tìm em sao? Ai vậy....A, anh?!”

Nước lũ dâng tràn đập tắt lửa giận.

Tóc đỏ: “...”

Phong Tiểu Tiểu, Dương Nghiễn: “...”

Vương Vi vui sướng cầm di động hàn huyền: “Anh, anh còn ở nước ngoài hả?! Em ở nhà chị Phong nè, khi nào anh mới về?”

“...”

....

Sau một phút đồng hồ tĩnh lặng, tóc đỏ đầu tiên là phần nộ quát to, bởi vì hắn nghĩ đây là một trò đùa độc ác. Minh đang ở thời điểm thương tâm thống khổ như vậy, tên bại hoại không biết xấu hổ kia vậy mà còn tìm người đến giả trang em gái của mình.

Nhưng sau khi Vương Vi liệt kê ra hàng loạt sự kiện chỉ hai người mới biết để chứng minh. Khi kể ra cả những chuyện như anh trai năm 12 tuổi còn đái dầm, tóc đỏ nhanh chóng đầu hàng, nửa tin nửa ngờ tiếp nhận sự thật quái lạ này.

“Em thật sự là tiểu Vi?” Tóc đỏ thật cẩn thận: “Nếu em là tiểu Vi, vậy ở bệnh viện là...”

Vương Vi nháy mắt mấy cái, quay đầu nhìn Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn, hai người nhún vai tỏ vẻ không trộn vào đảm nhiệm thuyết minh giải thích, vì thế Vương Vi quay lại nghĩ nghĩ. Thôi, trước không nên đá kích thần kinh yếu ớt của anh trai nhà mình. ...Cho dù phải giải thích cũng để người về nước trước, bằng không chỉ qua một cái điện thoại làm sao giải thích hết được?!

“Ách, việc này có chút phức tạp.” Vương Vi châm chước câu chữ: “Anh, hay là anh về trước đi, chúng ta từ từ nói?!”

“...Được, chờ anh!”

Tóc đỏ khẽ cắn môi, vì em gái của mình, chẳng sợ yêu mà qui quái cũng liều mạng!

Sau khi cúp điện thoại, Vương Vi ngượng ngùng trả lại cho Dương Nghiễn, người sau nhận, nghĩ nghĩ, hỏi: “Em tính giải thích với nó như thế nào?”

“...Ấn ngay nói thật không được sao?!”

Phong Tiểu Tiểu hóng hót xong chuyện đã mở mắt không lên, cổ tỉnh vẫy tay: “Anh của em từng gặp chân thân của chị, tình huống này em cũng có thể nhớ rõ. Sau bọn chị cho cậu ta ăn Vong Ưu tán mới ổn, vấn đề là bây giờ hết hàng, nhiều người biết thì lại thêm một phần phiêu lưu. ...Thật ra cá nhân chị không sao cả, anh Hai không ý kiến chị không ý kiến.”

Vương Vi lấp lánh hai mắt quay sang nhìn Dương Nghiễn, người sau buông tay, cũng không sao cả: “Anh không ý kiến, trước khi giúp em sống lại cũng đã nghĩ tới tình huống hiện tại. ...Dù sao nếu thực tiết lộ bí mật, người cần lo lắng nhất cũng không phải anh mà là anh trai em. Thứ nhất nó có thể bị tóm đến bệnh viện tâm thần, thứ hai nó sẽ bị bọn này trả thù...”

“Anh trai em nhất định sẽ không nói!” Vương Vi siết nắm tay, vẻ mặt kiên định.

“Vậy thì tùy.” Phong Tiểu Tiểu thật sự nhìn không được nữa: “Em phải đi ngủ, mọi người cứ nói chuyện.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 146: Mộng

Yêu hận tình thù khi anh em gặp nhau không liên quan gì tới Phong Tiểu Tiểu.

Mặc kệ là anh chết em sống hay là yêu nhau cùng chết, dù sao vấn đề của tóc đỏ Dương Nghiễn sẽ giải quyết, hơn nữa ở bên cạnh còn có một cái bình cứu hỏa sống là Vương Vi, Phong Tiểu Tiểu cảm thấy mình hoàn toàn không cần lo lắng sẽ có kẻ nào nổi điên sử dụng bạo lực tạo thành bất cứ tổn thương gì cho nhà mình.

Cho nên Phong Tiểu Tiểu vừa đặt lưng xuống giường là ngủ cực kì yên tâm thỏa mãn, thậm chí một giấc ngủ là ba ngày ba đêm...

Trong mộng, cô có một cái đuôi rắn màu trắng thật dài, đứng trên một miền đất trống trải, hoang dã lại đầy sức sống. Gồ ghề những nham thạch đá tảng, cỏ dại dưới đuôi kéo dài đến tận đường chân trời. Đứng xa ở một khúc sông uốn lượn, có những con người cả nam lẫn nữ bọc da thú vừa nói cười vừa lao động. Bọn họ thỉnh thoảng trông lại hướng này, trên mặt mang theo thần sắc sùng bái kính sợ.

Phong Tiểu Tiểu có chút mờ mịt với hoàn cảnh hiện tại, lại cảm thấy là đương nhiên, dường như mình vốn là đứng ở nơi này, vốn nên cảm giác như vậy. Ngay khi cô ngẩn ngơ chưa nghĩ đến tiếp theo phải làm gì, ở dưới đuôi phát hiện được một cảm giác lạnh lạnh đang nhẹ nhàng cuốn vào. Hai cái đuôi rắn màu xanh và trắng chạm rai quấn quít với nhau.

Tiếp theo một đôi tay thon dài rắn chắc cũng vươn ra từ đằng sau, ôm lấy thắt lưng cô.

Lòng ngực ấm áp vô cùng thân thiết tựa lưng Phong Tiểu Tiểu, hông vai cô trầm xuống, tựa hồ có người gác cằm lên trên.

“Nữ Oa.” Bên tai truyền đến hơi thở ấm nóng, âm sắc mát lạnh, ngữ điệu lại hết sức dịu dàng: “Nàng tỉnh?”

Phục Hy?!!!

Phong Tiểu Tiểu hít một hơi rồi cuộc cũng triệu hồi được tế bào não trở về, quay phắt lại. Một con người tối màu cùng hoa văn vẩy rần màu thiên thanh nơi khóe mắt trái. Cô chưa kịp xem rõ dung nhan của người kia, Phong Tiểu Tiểu đột nhiên cảm giác da đầu mình đau nhức, tiếp đó đã tỉnh mộng...

.... Tỉnh vào lúc quan trọng như vậy?!

“...” Đây là Phong Tiểu Tiểu sau khi tỉnh dậy vẫn ngồi trên giường đen mặt.

“Mammy ~~~” Đây là bé nước ngoài nằm sắp trên giường cầm tóc Phong Tiểu Tiểu chơi đùa.

Cái *éo gì đây!!!

Một vụn con lạc đà gào thét chạy chồm chồm qua trong đầu, Phong Tiểu Tiểu đỡ đầu nhìn bé nước ngoài vẫn cười đến ngu ngốc không biết mình đã làm sai cái gì, cảm giác cả người sắp nổi điên.

Mẹ nó! Chỉ còn kém một cái liếc mắt, chỉ cần liếc qua một cái, cô có thể biết được bộ dáng của Phục Hy là tròn hay là méo, cơ hội tốt như vậy lại bị tên này làm hỏng? Y Y đâu? Bảo mẫu vạn năng đâu, vì sao lại thể thằng nhãi này chạy vào?!

Phong Tiểu Tiểu khóc không ra nước mắt.

Ngoài tiệc nuôi không thể thấy diện mạo của Phục Hy, mặc khác khiến Phong Tiểu Tiểu cực kì để ý là một câu đối phương nói trong mộng.

Nàng Tỉnh?!

Đây là ý gì? Cô chỉ đơn thuần mơ đến tình cảnh ngày xưa, hay là đang tương tác với Phục Hy nghe đồn đã đi bé quan kia?

Chỉ cần nghĩ đến giả thiết sau, mà chính mình lại ở tình huống không có biện pháp xác định được đáp án, Phong Tiểu Tiểu nhịn không được muốn ấn đầu thẳng nhai con nước ngoài này mà đập cho một trận — nam nữ thụ thụ bất thân có biết không?! Ai cho mày vào phòng riêng của bà?!

Ngay khi Phong Tiểu Tiểu mặt không thay đổi mà lòng lại loạn như tơ rối, cửa phòng bị đẩy ra, kẻ tạm thời rời khỏi cương vị công tác là Y Y cũng bước vào. Cô gái nhỏ thấy Phong Tiểu Tiểu tỉnh tựa hồ rất vui vẻ, sung sướng nói: “Chị Phong cuối cùng cũng tỉnh?! Em vốn đang nghĩ bé này có thể gọi chị dậy....Chị ngủ nguyên ba ngày rồi. Đói bụng không? Em nấu bữa sáng rồi đó.”

“...”

Thì ra là em, đầu sỏ!!

Dương Nghiễn ngậm bánh mì cũng xuất hiện trước cửa phòng: “Tỉnh? Tỉnh rồi thì đi rửa mặt ăn cơm, ba ngày còn ngủ chưa đủ, lực lượng tiêu hao thật lớn như vậy sao?!

Bị người ta nhắc tới hai lần, Phong Tiểu Tiểu rốt cuộc chú ý trọng điểm: “Em ngủ ba ngày?”

“Ồ, tuy rằng chị Ba nói thần tiên thường ngủ mấy trăm năm có khi cả ngàn năm là chuyện thường, nhưng anh nghĩ dù sao mày tạm thời coi như người bình thường, cho dù ba ngày ăn cơm không thành vấn đề, ba ngày không uống nước cũng chịu sao được.” Dương Nghiễn cầm miếng bánh mì, không chút để ý liếc Phong Tiểu Tiểu một cái thuận miệng nói....Hừm, hình như có gì đó không đúng?! Lại liếc một cái...

“Em...” Dương Nghiễn nhíu mày, có chút kinh ngạc: “Hình như đẹp lên?”

Ngũ quan vẫn như cũ, nhưng tựa hồ tinh tế hơn lại có chút không giống. Làn da hình như tốt hơn, đường cong càng nhu hòa mềm mại. Dùng hình ảnh so sánh cho mọi người dễ hiểu chính là giống như ảnh chụp trước và sau khi photoshop. Tuy là nội dung cảnh vật hình ảnh không thay đổi, nhưng người sau xinh đẹp hơn người trước rất nhiều, cảm giác cũng sáng sủa hơn.

“Chắc là do Tức Nhường dung hợp.” Trương Tam cũng bụng li sửa đến, thuận tay đưa cho Dương Nghiễn: “Nhị Lang, con uống một chút.” Sau đó lại quay đầu nhìn Phong Tiểu Tiểu, gật gật đầu: “Tạo người khai linh đúng là tiêu hao khá lớn, nhưng làm nhiều kinh nghiệm nhiều, phỏng chừng còn tác dụng truyền chuyển Tức Nhường, có thể là thần hồn Nữ Oa thăng cấp....Cho nên nhìn qua hơi khác trước kia.” Trương Tam gần đây nghiện game online, càng ngày càng có cảm giác người hiện đại.

“...Trước không nói cái này, mấu chốt là các người quản tự vậy xem một cô gái chưa rời giường có phải có chút không tốt?” Phong Tiểu Tiểu ghen lời.

Đuổi đi đảng nhiều chuyện, rời giường mặc quần áo.....Khi ra khỏi phòng đến bàn ăn, Phong Tiểu Tiểu mới có cơ hội biết được chuyện xảy ra trong ba ngày.

Tóc đỏ đến vào buổi chiều hôm sau kể từ khi Phong Tiểu Tiểu ngủ. Sau khi xác nhận độ chân thật của Vương Vi, người anh trai này cũng không rời rắm

chuyện đối phương vì sao lại ở trong nước và “Vương Vĩ” mình chăm sóc mấy tháng nay vừa chết là ai. Máu chốt không phải hẳn không muốn rời rắm, mà là Dương Nghiễn lười nghĩ lí do, rõ ràng một câu “không nói cho chủ” đuổi người. Tóc đỏ ngứa gan ngứa phổi cũng chỉ có thể chịu đựng. ...Nhân vật máu chốt là Phong Tiểu Tiểu đã ngủ rồi, hẳn dựa vào cái gì phải vất óc nghĩ lí do cho người ta?

Chuyện khác chính là hợp đồng với công ty hồ ly tinh cũng đã kí, Hoàng Dong thậm chí còn hứa hẹn, chờ thêm một thời gian chuyện công ty ổn thỏa, mọi người cùng đến thăm mẹ của Tô Đất Kì, cho đại yêu cơ tương lai một chỗ dựa, sau này có gì phiền toái cũng nhờ bên đây giúp đỡ một chút.

Chuyện ba ngày qua coi như thuận lợi, duy nhất vấp trở chính là ông chủ qui đang bị tạm giam trong phố Thành Hoàng. ...Khi hồ ly tinh tới thăm hỏi Dương Nghiễn, người sau đang ở trong tiệm Ngao Tiềm xem video cuộc thi thú cưng. Mà Hoàng Dong đến cũng đưa thư kí cũng chính là cô con gái của ông chủ qui theo.

Sau cuộc gặp gỡ định mệnh, ông chủ qui lệ nóng doanh tròng kích động vòng quanh con gái mình vài vòng, suýt nữa đi theo người ta về nhà. Tuy rằng ở xung quanh có nhiều quái vây xem, Hoàng Dong cũng không làm hành động thân thiết gì với cô thư kí, nhưng một khi quan hệ này lộ ra ngoài, có thể đoán được ông chủ qui sẽ như thế nào...

Vừa nghe chuyện vừa uống cháo, Phong Tiểu Tiểu cảm thìa ôm đầu: “Những thứ đó là việc nhỏ...Anh Hai, kì thật chúng ta còn phiền toái lớn hơn nữa.”

“Phiền toái gì?” Dương Nghiễn đọc báo, cảm giác mình không có khả năng chấn kinh vì điều gì nữa rồi. Còn có chuyện gì rắc rối và phiền toái hơn một lệ qui cùng một tổ tông hồ ly sắp xuất thế?!

“Em có mơ thấy Phục Hy?” Phong Tiểu Tiểu biểu tình nghiêm túc tuyên bố.

“Khụ khụ khụ khụ!!!”

Một bàn liên tiếp những tiếng ho, Trương Tam cảm đầu một đám nhiều chuyện suýt chút nữa sặc chết. Ngay cả kẻ duy nhất không bị sặc là Dương Nghiễn cũng bầu lấy tờ báo hóa đá nửa phút.

“...Phục Hy?” Dương Nghiễn có chút cứng ngắc quay đầu: “Em nói em mơ thấy hẳn... Là ý gì?”

Phong Tiểu Tiểu vừa đồng tình vừa vui vẻ nhìn Dương Nghiễn. Khi mình thống khổ có thể thấy người cũng thống khổ như mình, quả nhiên tâm tình tốt hơn nhiều: “Ý ngoài lời, em mơ thấy mình ở thời đại tiền sử, Phục Hy xuất hiện từ đằng sau, nói một câu ‘nàng tỉnh’...Sau đó em bị tên ngoại quốc kéo tỉnh.”

“Mammy~~” Hình như là hiểu được Phong Tiểu Tiểu nhắc đến mình, bé nước ngoài đang cầm bánh quẩy trên bàn nhét một miếng đầy dầu mỡ ngang đầu, trưng ra một khuôn mặt tươi cười sáng lạn thiên chân vô tà.

Toàn thể ánh mắt cùng nhau hướng lại, yên lặng khiến trách anh bạn nhỏ mười giây, sau đó lại quay đầu nhìn Phong Tiểu Tiểu. Về mặt cô tiếc hận: “Em cũng tiếc lắm, còn chưa kịp thấy hẳn như thế nào...Hơn nữa cũng không biết là hình ảnh trước kia còn sót lại của thần hồn hay là Phục Hy đã tìm được em nữa...”

Bảo mộng là tình tiết kinh điển của truyện cổ tích. Nếu Phục Hy đã sớm biết mình sẽ tỉnh, hơn nữa cô bây giờ đã dung hợp với Tức Nhưỡng đối phương để lại, bởi vậy mới có thể đoán, Phục Hy nắm được tung tích của mình ở cảnh trong mơ cũng không xem như là chuyện khó khăn.

Trương Tam có chút lo lắng nhìn con trai nhà mình, lại chuyển tầm mắt: “Nói Phục Hy tìm được ngài cũng rất có thể, dù sao chúng ta không biết ngài ấy lần này bế quan bao lâu, lại nói Tức Nhưỡng ngài dung hợp từng ở trong tay Phục Hy chừng vạn năm, đã sớm có hơi thở của ngài ấy...”

“Chị không truyền ngọc phù báo tin cho Phục Hy?” Phong Tiểu Tiểu hỏi.

“Vốn nghĩ là như thế, nhưng chẳng phải sau đó tôi lại biết ngài với Nhị Lang không thanh bạch sao?” Trương tam sắp khóc, nếu Phục Hy biết vợ mình bị Nhị lang Thần cướp thì không biết sẽ gây ra chuyện gì nữa.

Dương Nghiễn kiên cường nuốt xuống một ngụm máu, bình tĩnh gấp tờ báo, đứng dậy: “Anh rời nhà cũng lâu rồi, hôm nay cũng đến lúc tạm biệt...”

“Anh Hai! Anh không thể thấy chết mà không cứu!” Phong Tiểu Tiểu túm chặt Dương Nghiễn: “Trong sạch của em toàn bộ trông cậy vào anh thôi!”

Dương Nghiễn nhìn Phong Tiểu Tiểu nửa phút, sau đó khẽ vuốt đầu chó của người sau, dịu dàng nói: “Tim tiểu Khương đi, anh còn trẻ...”

“...” Còn trẻ em gái ông!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 147: Chiến lược dự bị

Cái gọi là oan có đầu nợ có chủ.

Qua trận tập kích gọi dậy buổi sáng mà gây ra sự kiện xói mòn tình báo thâm khốc này, Phong Tiểu Tiểu rút cuộc ý thức sâu sắc được rằng: Tùy tiện thu lưu những nhân vật không rõ nguồn gốc là một chuyện rất thiếu lí trí. Nếu bởi vì Tô Tuyền cùng Chu Hân mà tên ngoại quốc này lên sân khấu, hai người Chu Hân lại vì cậu em họ của Đường Cần mà lên sân khấu, như vậy suy ra, Phong Tiểu Tiểu cho rằng Đường Cần hoàn toàn có nghĩa vụ dọn dẹp tàn cuộc cùng chăm sóc trẻ thiếu năng.

Còn nói đầu đuôi mọi sự là do cái bình của Phục Hy?!.....Cái gì, gió lớn quá không nghe thấy gì hết!!!

Cái gọi là oan có đầu nợ có chủ.

Mục tiêu cuối cùng của Xi Vu là Nữ Oa, người theo đuổi cuối cùng của Nữ Oa cũng là Xi Vu, cháo của mình ăn phải tự mình thổi. Dương Nghiễn cho rằng là một người theo đuổi, Khương Lễ cần phải có giác ngộ tự thân xuất mã bảo hộ trong sạch của Phong Tiểu Tiểu nhân danh tình yêu chân thành.

Còn vụ từng thả ra lời đồn mình cùng Phong Tiểu Tiểu là vợ chồng chưa cưới, lại chuyện hai người vì đủ các loại nguyên nhân khách quan mà sống chung 1 nhà mấy tháng?!.....Cái gì, gió lớn quá không nghe thấy gì hết!!!

Hai kẻ vô sỉ ở phương diện nào đẩy quả thật không hên mà gặp.

Vì thế sau khi chỉnh sửa một chút kế hoạch, “daddy” cùng “mammy” mang theo anh bạn nhỏ đáng yêu đến công ty của cậu em họ. Nhanh chóng kí gọi một đứa con cùng phụ tặng thêm một bức thư nhờ cậu em họ đưa cho Đường Cần. Lại thuận tiện giúp thực tập sinh đang làm thư kí của là Khương Lễ xin nghỉ một bữa, lại kéo Xi Vu vừa nhìn thấy Phong Tiểu Tiểu là biến ngay đến chế độ trung khuyến hộ hoa đi theo...

...

“Phục Hy?”

Sau khi lái xe rời công ty, Dương Nghiễn vừa cảm vô lăng vừa kể lại tình hình đại khái....Nghe nói có một con boss ẩn có thể sẽ cướp đi cô gái của mình. Khương Lễ vốn đang ngai ngồi ngượng ngùng lập tức tiến vào trạng thái cảnh giác, chỉ tiết gì đó còn chưa nghe kịp đã ôm chặt lấy Phong Tiểu Tiểu, chân thành nói: “Tiểu Tiểu, mình nhất định sẽ không để người xấu cướp cậu đi đâu!”

“Đó không phải kẻ xấu, là tổ thần sáng thế!” Dương Nghiễn nghẹn lời: “Hon nữa người ta cùng Tiểu Tiểu nhà chú mới là vợ chồng chính tông....Đương nhiên, chúng ta bây giờ không phải thảo luận chuyện này, mấu chốt là sức chiến đấu của Phục Hy siêu mạnh, không sợ nói chuyện đạo lí với hần, chỉ sợ hần không thèm nghe cái gì đã trực tiếp lòi người đi....”

Khương Lễ bắt đầu tưởng tượng đến cảnh Phong Tiểu Tiểu bị một người đàn ông xa lạ bắt đi, bản thân thật sự không thể chấp nhận kết quả này. Càng nghĩ càng cảm thấy hình ảnh bị thương đó đã xảy ra ngay trước mắt, hốc mắt Khương Lễ đỏ lên, đôi con ngươi đen bóng ầng ằng tăng nước, ngậm đầy tủi thân: “Sao lại có thể như vậy, hần thật vô lí....”

“...” Dương Nghiễn nghẹn lời với khả năng tích trữ nước mắt thần thánh của Khương Lễ. Thậm chí bắt đầu mất đi niềm tin vào ý tưởng để Xi Vu chống lại Phục Hy....Một con thỏ trắng Xi Vu nhu nhược như vậy thật sự sẽ không sao chứ?! Chiến thần Cửu Lê năm ấy đâu rồi, con hàng này thật sự là đệ nhất ma thần trong truyền thuyết sao?!

“....Tiểu Khương, bây giờ cũng không phải là lúc dễ khóc.” Dương Nghiễn nửa uy hiếp nửa cảnh cáo: “Nếu chú thật sự không can được, chờ Phục Hy cướp Tiểu Tiểu đi, đến lúc đó muốn khóc cũng không kịp.”

“Đúng vậy đúng vậy!” Phong Tiểu Tiểu phụ họa, sau đó kì quái: “Hửm, sao em cảm thấy có chỗ nào đó không đúng?!” Tuy rằng ý thức chủ quan có chút lo lắng, nhưng sự thật khách quan là Phục Hy căn bản còn chưa xuất hiện, cũng chưa hề làm chuyện gì không tốt. Bản thân lại sớm tuyên bố đối phương ở phe địch vậy có phải hay không không tốt?

Khương Lễ kiên cường hít hít cái mũi nhỏ, gạt đầu, liếc mạng nuốt nước mắt về, nắm chặt lấy tay Phong Tiểu Tiểu, gạt đầu lia lia: “Ừ! Mình nhất định bảo vệ Tiểu Tiểu!” Hạ quyết tâm vì yêu mà chiến, “chó sói hộ hoa” hung mãnh quyết định từ lúc này sẽ cùng Phong Tiểu Tiểu thân yêu không rời một tấc...

Bị ánh mắt ưu thương của nam chủ ngôn tình làm rung mình một cái, Phong Tiểu Tiểu rút tay về gãi gãi da gà: “Ách, thật ra tạm thời cũng không khẩn cấp như vậy, còn chưa biết chính xác thì khi nào Phục Hy đến, cũng không thể cứ vì cố kị hần mà cái gì cũng không làm.”

“Nhưng cũng không chừng ở giây tiếp theo hần sẽ xuất hiện trước mặt em.” Dương Nghiễn tiếp: “Tiểu Khương bây giờ còn đang thực tập, xin nghỉ nhiều cũng không tốt...Hay em cùng tiểu Khương đến chỗ đó làm đi?! Dù sao anh nhớ em cũng đang ở thời gian thực tập.”

Tại sao?! Bản thân đã có một cửa hàng mặt tiền đứng tên mình, là hình mẫu của người phụ nữ thành công ngày nay, còn có tiểu Tinh vệ vạn năng chịu khó làm từ việc nhà việc tiệm cho tới việc vặt. Cuộc sống lẫn công tác đã bước lên quỹ đạo, vì cái gì cô phải sáng chín chiều năm đến công ty người ta quẹt thẻ kiếm vài ba đồng bạc lẻ?!

Phong Tiểu Tiểu kiên định cự tuyệt: “Mặc kệ! Nếu phải như vậy thì thôi còn không bằng em để Phục Hy bao nuôi còn hơn!”

“Tiểu Tiểu...” Hai mắt Khương Lễ ứa nước, chỉ chốc lát thôi sẽ vỡ òa....

“Khụ khụ, ý mình là chúng ta có thể bảo trì liên hệ qua điện thoại, chỉ cần Phục Hy xuất hiện chứng minh sẽ lập tức gọi cho cậu.” Phong Tiểu Tiểu vội chống đê: “Còn thời gian tan tầm, cậu cứ đến tiệm mình đi, bao ăn bao ở. Bây giờ chúng ta chuyển ít vật dụng hằng ngày của cậu vào trước.”

Nước mắt rút lui, đồ mặt dâng lên. ...Oán phu tử hồn biến thành cậu trai tân ngược ngồng. Khương Lễ e thẹn chớp chớp đôi lông mi cong vút, ánh mắt bay bổng liếc trái liếc phải rồi cũng dần phiêu đến Phong Tiểu Tiểu, mặt đỏ bừng lấp bắp hỏi: “Cậu, cậu nói là ở, ở chung?”

Ở chung thì có cái *éo gì mà đỏ mặt! Ngày nay nam nữ cùng share phòng là chuyện bình thường mà, đi làm chung một phòng chẳng lẽ cũng không phải là ở chung với khác phái đó sao?!

Dương Nghiễn lặng yên nhìn thẳng, mím môi cố gắng không mở miệng châm chọc.

Phong Tiểu Tiểu sờ sờ cằm, cảm giác cách nói này tựa hồ không được thuần khiết cho lắm: “Thật ra mình cảm thấy cậu gọi là sống nhờ hoặc thuê chung gì gì đó thì tốt hơn. ...Dù sao anh Hai cũng ở trong tiệm ké mấy tháng, không thiếu chỗ cho cậu.”

Sự ưu việt của tính cách Khương Lễ thể hiện ở chỗ cậu ta có thể tự động cắt bỏ đi những phần mình không muốn nghe, chớp chớp mắt thẹn thùng chen lời: “Mình có cần nộp thẻ ngân hàng cùng sổ tiết kiệm không?” Trên TV cùng trong sách đều nói tiền tài của đàn ông nên để cho phụ nữ quản lý.

“Được...” Phong Tiểu Tiểu nhanh sửa miệng: “Khụ khụ! Mình tuy ủng hộ, nhưng không cần.” Thẻ ngân hàng của sát thủ quả thật rất có lực hấp dẫn. Nhưng không được, phải kiên định lên, không thể chỉ vì mấy đồng đã bán mình. ...Lại nói hình như một lần đổi phương ra tay giá sàn qui định là 10 vạn trở lên? Mà bắt đầu làm việc từ năm mười sáu tuổi, mỗi năm ít nhất hai đơn hàng, tiền ngân hàng bây giờ hẳn là báy con số. ...

Quyết định phương án, Khương Lễ lúc này đi trả lại phòng đang thuê, gấp rút thu xếp luôn hôm nay. Ba người nhanh chóng liên hệ công ty chuyển nhà, chuẩn bị chuyển hành lý cá nhân cùng vật dụng hằng ngày của Khương Lễ đến tiệm gốm của Phong Tiểu Tiểu.

Kẻ từ nhỏ ăn cơm thiên hạ mà lớn như Phong Tiểu Tiểu không có khái niệm nhà là gì. Tiệm gốm tới tay cũng chỉ có cảm giác đây là một chỗ tụ hội mà không phải lãnh địa tư nhân, cho nên cứ mời người ta vào ở thì phải gọi là không trở ngại.

Trong quá trình liên tục thu lưu các loại người không giới hạn, Phong Tiểu Tiểu thăm may mắn vô số lần lúc trước mua nơi này cũng đủ rộng, nếu không thật đúng là không thể thỏa mãn được nhu cầu.

Phong Tiểu Tiểu là chủ nhân cửa tiệm, ngoài cô còn có hai con tượng đất, một Nhị Lang Thần, một Xi Vưu, một Vân Hoa tiên tử, một con Tinh Vệ cộng thêm một con chó cò cùng chim sẻ béo.Đây là đội hình xa hoa nhất của tiệm gốm từ trước đến nay.

Sau khi xác định đội hình này có đủ lực lượng liều mạng với Phục Hy, thần kinh căng thẳng của Phong Tiểu Tiểu rốt cuộc giãn ra. Ban ngày chỉ huy hai con tượng đất quét dọn bung hành lý cho Khương Lễ, buổi tối cả đám quyết định ra ngoài chà xát một chút, xem như hoan nghênh người mới vào ở.

Vừa định ra cửa, Đường Cần gọi đến, máy vừa bắt đã oán giận tố khổ: “Chị đại! Đại thần, chị không thể hãm hại em như thế! Thăng em họ tôi hôm nay tan tầm về mang theo cả con trai cô, nhà cậu tôi sắp chết lụi tới nơi rồi! Cậu đang truy vấn rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, bắt buộc tôi phải phụ trách. ... Đây rõ ràng là do cái bình của các người gây ra, sao lại ném cục khoai lang phồng tay này đến chỗ tôi làm gì?!”

“Cái này gọi là nhân quả.” Phong Tiểu Tiểu khoe khoang: “Lúc trước người nhận cái bình là cậu của anh phải không? Yêu đương với cô bạn gái có âm mưu là cậu em họ của anh phải không? Đến tiệm gốm yêu cầu làm đồ giả cũng là cậu ta phải không. ...Nếu không phải nhiều.nguyên nhân như vậy thì căn bản sau đó không có chuyện gì. Anh phải chịu đi, coi như giúp mẹ trông em.”

“Cậu tôi một phàm phu tục tử làm sao biết được cái bình đó như vậy chứ?!” Đường Cần bị phần sắp khóc: “Thần tiên các người đầu pháp thuật, phàm nhân bọn tôi chịu tai ương, thăng em tôi chưa qua khỏi nỗi đau thất tình được bao lâu, bây giờ cô đã nhẫn tâm như vậy?”

“Cũng đâu phải em tôi, có gì không đành lòng.” Phong Tiểu Tiểu cảm giác mình thật oan uổng, bản thân vốn đang là một cô gái thanh xuân phơi phới giá thị trường cao chót vót, chỉ vì cái bình của nhà cậu Đường Cần mà không bao lâu nữa sẽ bị một lão đàn ông tóm được. ...Ủy khuất này cô biết khóc với ai?!

“Dù sao anh chẳng phải là người trong giang hồ sao.” Quân sư quạt mo Phong Tiểu Tiểu hiến kế: “Hãy là anh cứ đưa đại hán đến chỗ đồng bạn nào đó của anh đi, tên ngoại quốc kia tuy chỉ số thông minh không cao, nhưng dù sao cũng là lính đánh thuê thế giới, biết đâu cũng là loại cốt cách học võ kì tài cũng nên. ...”

“Nhận một tên ngoại quốc vào học công phu tổ truyền?” Đường Cần sắp quì: “Ngài thật có sáng kiến! Đừng nói hán tuổi quá lớn đã luyện không được, cho dù có luyện được, ai dám nhận một kẻ ngoại tộc!”

“Dù sao anh xem rồi làm đi, tôi đây còn đang mời Xi Vưu đi ăn cơm, nếu thật muốn gặp bằng không chúng ta nói chuyện trực tiếp?!” Hạ quyết tâm hàng đưa đi không trả lại, Phong Tiểu Tiểu thực vô lại nói.

“Cô ác!” Đường Cần khóc chạy.

Xi Vưu?! Nói chuyện với em gái này khi có Xi Vưu bên cạnh?! Ngại mạng dài quá sao.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: Ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây (*)

(*)Đây là một câu ngạn ngữ phổ biến, dùng để hình dung thể sự suy thịnh thay đổi, cảm thán cuộc sống biến hóa thất thường. Câu nói này xuất xứ từ sông Hoàng Hà, đây là con sông có nhiều đường cong góc khúc, bùn đắp rất dày, thời cổ đại đề điều rất hay bị tràn, cho nên sông Hoàng Hà thường xuyên thay đổi tuyến đường. Có những lúc thay đổi, một thôn trước kia ở bờ Tây, sau lại trở thành ở bờ Đông.

Theo góc độ nào đó mà nói, thật ra thì Xi Vưu hay Phục Hy cũng không có gì khác nhau.

Sở dĩ Phong Tiểu Tiểu có kị Phục Hy là vì vài điểm như thế này: Phục Hy là chồng của Nữ Oa, thực lực của Phục Hy quá mạnh mẽ, đội ngũ chỉ với mình và Dương Nghiễn ngăn không được, hơn nữa Phục Hy rất cố chấp...

Chính là vì những điều đó mới khiến Phong Tiểu Tiểu có cảm giác cuộc sống sẽ bị đảo lộn. Nhưng sau khi cẩn thận ngẫm lại, Xi Vưu Khương Lễ này cũng không tốt hơn đến là bao.

Xi Vưu ngày nay đang lấy mục tiêu làm chồng của Nữ Oa mà cố gắng, thực lực của Xi Vưu cũng rất mạnh. Không chỉ có thần hồn, ngay cả bồi cảnh thân phận chuyển thế cũng vậy, mình cùng Dương Nghiễn cũng ngăn không được. Cuối cùng một cái là Xi Vưu cũng thực cố chấp...Mặt khác Xi Vưu còn cực kì mít ướt, lại còn có cả một ông ba đáng sợ luôn ủng hộ đằng sau lưng.

Sau khi ông chủ nhà họ Khương nghe nói con trai đã thành công trà trộn vào nhà Phong Tiểu Tiểu, đầu tiên là chúc phúc cùng chúc mừng cho con trai mình lại tiến thêm một bước trên con đường theo đuổi tình yêu vĩ đại. Sau nữa là cho mẹ Khương nhìn thấy được thông tin cùng ảnh chụp của Phong Tiểu Tiểu. Nếu không ngại, năm nay Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn còn có thể đến nhà bọn họ đón lễ giáng sinh...

Vì thủ đoạn thần thánh của Khương Ba, Phong Tiểu Tiểu thử so sánh một chút, phát hiện ra Khương Lễ có khi còn là uy hiếp lớn hơn cả Phục Hy. Như vậy thì tại sao mình lại không sợ Xi Vưu, mà lại có chút cố kị một Phục Hy còn chưa xuất hiện?

Sau một lúc cẩn thận nghiên cứu vấn đề này, Phong Tiểu Tiểu cho rằng có thể là do cảm giác thần bí. Trước khi phát hiện Khương Lễ là Xi Vưu chuyển thế, cậu ta cũng đã tự bại hoại hình ảnh của bản thân không còn gì lành lặn. Cho dù là khuôn mặt thô trắng thuần khiết nhu nhược, hay cứ hờ một chút là đỏ mặt tui thân. Lặp đi lặp lại nhiều lần khiến Phong Tiểu Tiểu tin tưởng rằng đối phương là động vật ăn cỏ, dù thực tế đã chứng minh, bộ dạng thực sự của người ta không chỉ là loại ăn thịt, mà còn là cấp bậc khủng long bạo chúa...

Cho nên nói, quả nhiên ấn tượng đầu tiên quyết định hết thảy!

Phong Tiểu Tiểu mang theo ánh mắt nghiên cứu vừa ăn bữa sáng vừa quan sát Khương Lễ trên bàn cơm. 3 ngày sau khi đối phương chuyển vào, cô mới bắt đầu nghĩ liệu mình có xúc động quá không, lừa sói để đuổi hổ thật sự không phải đang tự sát?

Khương Lễ giả vờ bình tĩnh gặm bánh mì, khuôn mặt thanh tú sớm đỏ bừng lại còn cố gắng làm ra biểu tình “mình chưa nhận ra cậu nhìn mình”... Phong Tiểu Tiểu yên lặng thu hồi tầm mắt, chắc không đến nỗi, cái bộ dáng ngượng ngùng này của Khương Lễ, hẳn là sẽ không tự nhiên mà nổi điên hay tâm thần phân liệt gì đó...

“Mình mình mình mình ăn xong rồi” Khương Lễ rút cuộc gặm bánh mì xong lấp bắp tuyên bố.

Phong Tiểu Tiểu khó hiểu liếc đối phương một cái, ăn xong thì ăn xong, mình cũng đâu phải phụ huynh giám sát con nít ăn cơm, có tất yếu báo cáo sao?

“Cái đó...” Khương Lễ khẽ nhìn qua Phong Tiểu Tiểu một cái, mặt đỏ bừng, lấy dũng khí chuẩn bị nói gì đó. Dương Nghiễn chậm rãi thả tờ báo, ngắt lời: “Tiểu Tiểu hôm nay rảnh không? Chúng ta đi coi Tô Đất Kì?”

“...” Oa Oa Oa ba ba, con bị ngắt lời, trường hợp này phải làm gì tiếp đây?

Khương Lễ cắn môi nước mắt lóe lóe nhìn Dương Nghiễn, một bộ dáng bị bắt nạt tui thân.

Phong Tiểu Tiểu kinh ngạc: “Đã biết được Tô Đất Kì ở đâu rồi? Không phải nghe nói đầu xuân mới sinh sao. bây giờ hẳn còn chưa tới bảy tháng mà...” Nói cách khác là ba hồn còn chưa kịp trú nhập vào bụng mẹ, anh làm sao mà biết Tô Đất Kì ở đâu?

Dương Nghiễn bĩu môi: “Hoàng Dong tính ngày là lịch chuẩn, hẳn kiên định cho rằng tháng 1 tới tháng 3 là giai đoạn mùa xuân.”

“...” Mẹ, rõ ràng lúc đó còn mùa đông...

Phong Tiểu Tiểu dờ dẫm gật đầu: “Ừm, em đúng là rảnh, vậy đi coi một cái đi.”

Vì thể tiểu đội giám định và thương thức hồ ly tinh đã được thành lập, chuẩn bị đến chỗ Hoàng Dong tụ họp để hán dẫn đường. Khương Lễ đến công ty đi thực tập, Y Y vẫn phải đau khổ ở lại trông tiệm, chỉ có Trương Tam rảnh rỗi, kiên định lấy được một chỗ đi theo. Đương nhiên, vừa lên xe cô đã lòi kéo Phong Tiểu Tiểu nói nhỏ, ngoài lí do ham vui, Trương Tam muốn theo còn có một nguyên nhân, đó là cô kiên định cho rằng Tô Đất Kì không phải thứ gì tốt, thời Thương Chu đại chiến còn có ý đồ dụ dỗ con trai cô...

“Thật sự, tuy rằng lúc đó tôi không có mặt, nhưng hôm trước tôi xem TV, con hồ ly tinh đó muốn dụ dỗ con trai tôi phản chiến...” Trương Tam thần bí như đang tiết lộ bí mật quốc gia đại sự.

“... Chị Ba, TV không thể tin.”

“Sao lại có thể?!” Trương Tam trừng mắt: “Tôi xem đài quốc gia mà!”

Phong Tiểu Tiểu biết đài quốc gia rất quyền lực. Nhưng đài quốc gia gần đây có chương trình nào nói tới Phong Thần Diễn nghĩa? Hay chị ấy đang nói phim truyền hình?

Phong Tiểu Tiểu co gập khoe miệng, giương mắt cùng Dương Nghiễn giao hội ở trong kính chiếu hậu. Người sau vội ho một tiếng, bình tĩnh không quay đầu: “Tôi nghe thấy được.”

Trương Tam lập tức ngoan ngoãn ngồi im, một bộ dáng cẩn thận “người lớn không thể nói bậy bạ trước mặt trẻ con để tránh dạy hư chúng”.

...

Họp đồng của Dương Nghiễn cùng Hoàng Dong đã kết thúc từ mấy hôm trước, người sau được đến đầu tư lập tức tiến hành xử lý một số vấn đề của công ty. Vì để lão tổ tông có cái đại thần làm núi dựa, hơn nữa sớm cùng đối phương tạo mối quan hệ thân mật, Hoàng Dong cố ý để trống lịch ngày hôm nay, hoàn thành hứa hẹn đưa đám người Dương Nghiễn đi tham quan Tô Đất Kì ở cự li gần.

Sau khi hội họp ở công ty của Hoàng Dong, ghé lái đổi thành hồ ly đực, một đường chạy đến một khu bình dân nào đó, tiếp theo ba người Dương Nghiễn xuống xe, Hoàng Dong tiếp tục lái xe tìm bãi đỗ xe.

Nhìn cảnh vật xung quang, Phong Tiểu Tiểu nhin không được cảm khái: “Tôi còn nghĩ một đời yêu cơ kiều gì cũng phải đầu thai đến nhà quyền quý, là cái loại mà ngay cả phòng ngủ cũng đã 500 mét vuông ấy.”

“Coi nhiều tiểu thuyết rồi đó, đầu vào cái thai nào cũng không phải do nàng ta tự quyết định.” Dương Nghiễn châm điều thuốc đứng ven đường tỏ vẻ khinh bỉ.

Số liệu tiết lộ tính cách. Ví dụ như nhân vật trong tiểu thuyết ở nơi này, tám mươi mét vuông là loại làm ruộng, hơn 100 mét vuông là loại tiểu tư sản, hơn 300 thì loại khá giả, còn loại cuối cùng có n số 0 đằng sau là thuộc phạm trù ảo tưởng không giải thích.

Trương Tam cũng hết nhìn Đông tới nhìn Tây: “Nhưng khí tràng của nhà người thường theo lí cũng không thể hấp dẫn được hồ ly tinh chứ... Dân gian nói rồng sinh rồng, phượng sinh phượng thật ra cũng có lí, hồn phách có khí tràng giống nhau sẽ càng hấp dẫn lẫn nhau hơn.” Chẳng lẽ tuyệt đại hồ ly sau Phong Thần đại chiến ngã một lần liền đổi tánh, đời này tính toán đi hướng con gái rượu hay em gái nhà hàng xóm ngoan ngoãn?

“Cũng không chừng là sau này mới nghèo.” Phong Tiểu Tiểu xen mồm giúp vui: “Ví dụ như nói cha mẹ không giàu được đến bây giờ là bởi vì kẻ thù đuổi giết hoặc vì phụ huynh trong nhà không cho cưới nhau mà bỏ trốn, không thể không mai danh ẩn tích ẩn nấu giữa quần chúng, mười tám năm sau nhân vật chính trưởng thành lại dẫn dắt cả nhà nổi danh toàn thế giới, giải trí kinh thương quân đội đều đóng vai trò quan trọng vân vân...”

“...” Dương Nghiễn ngẩn ngơ phun khói thuốc, vài giây sau nhin không được đỡ trán: “Đã nói là ít coi tiểu thuyết thôi!”

“Khi khi, nhầm chán thôi.” Phong Tiểu Tiểu cười.

Không cần phân đầu vẫn có thân phận, chỉ chớp mắt là biến thành Nữ Oa, thiên hạ còn ai trâu bò hơn ta?! Tiền tài không cần phân đầu, muốn cái gì nặn cái đó, bản thân có cửa hàng tự cấp tự túc, lại còn có một đám đồng sự tốt tánh có thể tổng tiền. Mục tiêu duy nhất của nhân sinh bây giờ là tìm kiếm chúng thần, tu luyện về vị trí cũ. Phong Tiểu Tiểu đương nhiên lòi ra một đồng thời gian rảnh, mỗi ngày không phải chơi game với chị Ba thì là lên mạng đọc tiểu thuyết, nếu không phải thường xuyên phát sinh nhiều việc, cô hoàn toàn có thể tu luyện thành một trạch nữ thế hệ mới.

Đang nói chuyện, sát cạnh cả đám có mấy chiếc xe gào thét chạy qua, sau đó không bao lâu một chiếc xe cũ mèm cũng từ từ đi tới. Trên thân xe còn dán hàng chữ màu đen, đây là dấu hiệu đại biểu cho một đội có thân phận thần bí nhất đất nước — cục chấp hành hành chính thành quán(**) bộ mặt thành phố.

(**) Thành quán: Là cách gọi nhân viên trị an đường phố ở Trung Quốc, tương đương với dân phòng, bảo vệ hay là cơ động ở Việt Nam.

Xe cũ không nhanh không chậm mà chạy, tốc độ chỉ nhanh hơn đi bộ một chút, thay vì nói là bắt người không bằng nói là hù dọa đuổi chim. Một đường xe đi qua, mặt đường vừa nẩy còn náo nhiệt la hét âm ỉ lập tức thanh tĩnh một mảnh, sạp hàng đã mất hút, chỉ còn lại người đi đường qua lại.

Trương Tam cảm thán: “Mỗi lần gặp đội này tôi luôn cảm thấy thực thần kì, dường như những đội quân có quyền cao hơn cũng không tạo được hiệu quả như vậy.”

“Huyền quan không bằng hiện quán, những kẻ quyền hành cao đâu có trực tiếp quản lí người dân, trừ phi khi nào cố ý nhằm vào mới tạo ra sát thương thôi. Thành quán này thì không giống, người ta là quản lí tổng hợp, trên cơ bản có chuyện gì họ cũng đều có thể chen vào một chân.” Phong Tiểu Tiểu giải thích.

“Thì ra là thế!” Tuy rằng vẫn không quá rõ, nhưng nghe qua hình như rất lợi hại... Trương Tam gật gù, sau đó nhìn chung quanh, bỗng nhiên hưng phấn

chỉ vào một cái góc tường: “Mau xem, có một kẻ ẩn nấp kia”

Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn nhìn qua, quả nhiên có một lão già vừa béo vừa trắng đang lén lút nhìn xung quanh, đẩy xe xiên nướng ra từ góc đường, Phong Tiểu Tiểu sờ sờ cằm: “Hình như rất quen?”

Dương Nghiễn cũng sắc mặt ngưng trọng, ho sặc sụa.

Trương Tam lập tức không ham hồ xem náo nhiệt, vội bước lên quan tâm an ủi con trai cưng của mình, vỗ vỗ lưng đối phương giúp dễ thở.

Dương Nghiễn ho một hồi lâu mới ngẩng lên hai mắt ướt đầm, đẩy tay Trương Tam ra, chỉ về hướng ông lão: “Em không nhận ra?”

“Nhận ra ai?” Phong Tiểu Tiểu khó hiểu nhìn ông bác đang đau lòng xem xét xe đẩy của mình.

Người sau mở quán nướng xiên, có lẽ là vì lúc này trốn quá vội, bình gia vị bị đổ một ít, xiên nướng cũng rớt mấy cây, điều này tựa hồ là tổn thất rất lớn với ông bác, đối phương về mặt đau lòng không thôi.

Khuôn mặt tuần tú của Dương Nghiễn vặn vẹo, lại quay lại trừng Phong Tiểu Tiểu: “Đó là lão Hồ đó! Hồ tỉnh trưởng nhớ ra chưa?!”

“...!!!!”

Phong Tiểu Tiểu hoảng hốt ba giây, sau đó trừng to mắt: “Gạt người!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 149: Một thế hệ hồ Ly tinh

có câu ngôn ngữ “sống nơi thanh sơn không sợ hết củi đốt”. Nói trắng ra là, chỉ cần người còn sống, mọi thứ đều có thể.

Những lời này dùng ở chỗ khác có lẽ chưa chắc đúng, Nhưng ở quan trường thì đây lại là qui tắc ngầm ai cũng công nhận.

Các loại thông tin về vị quan chức nào đó ngã ngựa chưa bao giờ ít, ví dụ như tham ô lộng quyền vân vân. Một kẻ rơi xuống thì đám dân đen hoan hô một phen, số ít là thật tâm may mắn, phần lớn là loại giúp vui vậy xem.

Nhưng trên thực tế tình hình cũng không đơn giản như trên mặt báo. Có nhiều lúc, cái gọi là “quan lớn ngã ngựa” không phải chân chính tạm biệt quan trường, mà là kế hoạch lợi dụng truyền thông cùng dư luận, gọi là “khuyến trách con thí chốt”.

Sau khi chờ mọi chuyện sóng yên gió lặng, con thí chốt ra chết thay lúc ấy đương nhiên sẽ được tướng soái ban thưởng, coi như là phần thưởng cho việc gánh vác trách nhiệm thay cho cả một vòng luẩn quẩn.

Cho nên mất chức chỉ là mặt ngoài, khi một đồng ngốc ngếch tự gọi là giai cấp cây cỏ đang vui tươi hơn hờ vì cho rằng mình đã chiến thắng, thì người ta đã sớm đến nơi khác nhậm chức tiếp tục hành nghề, hơn nữa ngày thường trời qua rất êm đềm, nếu có cống hiến gì đó cho tổ chức mà đủ nặng như là gánh tội gì đó thì thậm chí còn có thể thăng chức chút chút...

Vì lý do đó, Phong Tiểu Tiểu mới có thể kinh ngạc. Lão Hồ bị chính là đương nhiên, nhưng cô vốn nghĩ chỉ đẩy người xuống đài là xong rồi, thật không thể ngờ lại hung tàn đến vậy.

Dương Nghiễn tựa hồ cũng có chút khó thể tin, bằng không sẽ không kéo Phong Tiểu Tiểu cùng xem xét. Hai kẻ bại hoại than thở nhìn lão Hồ nửa phút, có thể là vì tâm mắt quá nóng rồi cuộc khiến đối phương chú ý. Lão Hồ cầm một nắm xiên nướng nhìn qua, ánh mắt chạm đến hai tên bại hoại, sừng sốt, sau đó dần xấu hổ.

Dương Nghiễn ho khan một tiếng quay đầu đi, coi như không nhìn thấy gì. Phong Tiểu Tiểu thì nhiệt tình... hoặc là nói xấu tính, đáp lại bằng một khuôn mặt cười toe toét, sau đó ngậy ngậy đưa móng vuốt “hi” một cái: “Chào bác Hồ.”

“..”

Lão Hồ sừng sốt trong chốc lát, sau đó yên lặng cúi đầu, không nói hai lời nhanh tay lanh lẹ thu dọn quán bỏ chạy. Những ngày này thật sự không có cách nào qua.

Phong Tiểu Tiểu cũng sừng sốt trong chốc lát, sau khi nhìn không thấy bóng dáng của lão Hồ nữa mới túm Dương Nghiễn hưng phấn cuồng hỏi: “Làm sao vậy làm sao vậy?! Tình huống gì?! Lão Hồ sao lại như vậy?”

Nhìn ánh mắt tràn ngập tò mò của Phong Tiểu Tiểu, Dương Nghiễn trầm mặc buông tay: “Anh không biết.”

Bình thường, những chuyện có thể dùng miệng hỏi hoặc có thể dùng biện pháp khác để điều tra, Dương Nghiễn sẽ không lãng phí Thông Thiên Nhãn. Phải biết rằng lão Hồ đến ngày hôm nay, đơn giản cũng là do lão già ở nhà ra tay, hoặc là chính anh Triển nhà Đường Cần ra tay....Một cú điện thoại là biết được đầu lẫn đuôi, Dương Nghiễn thật không áp lực.

Phong Tiểu Tiểu nghiêm khắc phê bình hành vi không coi trọng cự đối thủ của Dương Nghiễn, người sau giả chết. Khi Hoàng Dong đậu xe quay lại, nhìn đến là Nữ Oa về mặt tò mò không được giải đáp, Nhị Lang Thần đứng bên cạnh thâm trầm yên lặng phun khói.

Đây là làm sao vậy. Mình mới vừa đi có một lát...

Trương Tam sớm mất hết kiên nhẫn, hai người nói đều là những chuyện cô không biết, đối với vấn đề lên voi xuống chó của một tình trường nhân loại, Văn Hoa tiên tử bày tỏ hoàn toàn không có hứng thú.

“Tiểu Hoàng về rồi?” Nhìn thấy Hoàng Dong, Trương Tam thật vui vẻ chào hỏi: “Chúng ta đi nhanh đi, chú nói con hồ ly tinh kia ở đâu?!”

Thanh âm quá lớn, người đi đường đều quay mắt lại nhìn, mặt mờ lộ ra tâm tình hứng thú nghe ngóng.

Ủi ôi, tôi bắt hồ ly tinh kia!

Biết cách gọi của bộ tộc mình có nghĩa là gì trong xã hội hiện đại, Hoàng Dong yên lặng u buồn, mau chân chạy qua: “Đi theo tôi, đừng nói to quá.”

Từ đây tới nhà Tô Đất Kỉ đầu thai còn có một đoạn, vì ở trong hẻm không tiện đỗ xe, cho nên đoạn sau cần đi bộ.

Hoàng Dong dẫn ba người đi chừng 10 phút, đi lên một con dốc lại đến một cái chợ, cuối cùng dừng lại trước cửa sắt của một khu trông giống viện dưỡng lão....Yên lặng, hơn nữa những người hoạt động tản bộ bên ngoài đều là người già, hoàn toàn không có hơi thở của tuổi trẻ.

Nhìn khu nhà là biết ngay tác phẩm của những năm 80, diện tích cũng không lớn bao nhiêu. Áo tường của đám Phong Tiểu Tiểu đối với một thể hệ yếu cơ lại yên lặng nhặt nhòa đi một phần — Hoàn cảnh như vậy thật không thích hợp với loại sinh vật cấp bậc truyền thuyết như hồ ly tinh, một em gái hệ thanh thuần thì còn có thể.

“Tầng mấy?” Nhìn khu nhà trong chốc lát, Phong Tiểu Tiểu hỏi.

“Tầng bảy.”

“...” Ghét nhất là mấy khu nhà cũ không có thang máy.

Chậm rãi leo lên tầng bảy, Hoàng Dong đứng trước một nhà, gõ cửa, không bao lâu nghe một giọng nữ trẻ tuổi lên tiếng trả lời: “Đến đây, ai vậy?”

Hửm? Thanh âm này cũng thật quen tai?!

Phong Tiểu Tiểu đứng một bên sờ cằm, sau đó cửa “cạch cạch” mở ra, cô gái bên trong tựa hồ nhìn thấy Hoàng Dong qua mắt mèo, một mặt tươi cười đón tiếp: “Hoàng tiên sinh, ra là anh, lần này còn đưa bạn....”

Mới nói đến một nửa, nụ cười trên mặt cô gái cứng đờ, Dương Nghiễn lại bắt đầu ho khan, Phong Tiểu Tiểu thật muốn che mặt.

Thế giới này có cần phải tròn như vậy không?! Sẽ không có gương mặt nào mới mẻ cả sao?!

“Điêm, khụ khụ! Điêm Điêm?!” Dương Nghiễn vừa ho vừa giãy dụa nói chuyện.

Khuôn mặt cô gái từ trắng thành hồng, lại từ hồng biến thành trắng, sững sờ nhìn mấy người Phong Tiểu Tiểu một hồi lâu. Sắc mặt cuối cùng biến thành biểu tình xấu hổ phức tạp, theo bản năng vỗ về cái bụng đã to của mình, miễn cưỡng cười: “Anh Dương, Phong tiểu thư...”

“Ừa?!” Hoàng Dong mở to hai mắt nhìn bên này lại nhìn bên kia: “Mọi người biết nhau?!”

Cô gái cũng chính là cự tiểu tam của Hồ tinh trưởng, bây giờ đang mang thai hy vọng của tộc hồ ly tinh, chưa xót cười: “Ừm, trước kia quen biết.”

“Tùng ở nhà tôi một thời gian.” Phong Tiểu Tiểu cũng vội tiếp lời, sau đó ngoài ý muốn nhớ tới cái thai trâu bò của đối phương, nhìn không được nhìn chăm chăm sợ hãi than: “Không ngờ nha, Điêm Điêm, bụng của cô cũng thật đáng giá.”

Sắc mặt Điêm Điêm lập tức trở nên khó coi, cô nghĩ bọn họ cố ý đến cười vào mặt mình, dù sao tất cả mọi người đều biết lúc trước lão Hồ có nói qua chuyện sinh xong đứa nhỏ sẽ có thưởng.

Dương Nghiễn rút cuộc ho xong, cuộn nắm tay đặt bên môi đằng hắng vài tiếng: “Vào nhà trước rồi nói sau, chúng tôi đi với tiểu Hoàng, không ngờ lại là cô....Ừm, Tiểu Tiểu không có ác ý, con bé thật cảm thấy được cái thai này của cô rất lợi hại.”

“...” Phải không. Vì sao mình cảm thấy đám người này là tổ chức thành đoàn đến cười nhạo?!

Điêm Điêm rút cuộc không tình nguyện gật đầu: “Mọi người vào nhà đi.”

Chương 150: Độc thủ phía sau màn

Đây là một cuộc hội ngộ tràn ngập tình yêu cùng cảm động. ...mới là lạ.

Trên thực tế, từ lúc vào nhà, không khí trong phòng vẫn luôn xấu hổ.

Điềm Điềm đối với đám Phong Tiểu Tiểu là cực kì phức tạp. Từng cô có bao nhiêu muốn tiếp cận bọn họ, bây giờ có bấy nhiêu muốn rời xa.

Trước kia cô không chút nào che dấu theo đuổi Ngao Tiềm, còn có thể tự biện giải rằng mình chán ghét phù hoa phú quý, cho nên mới tình ngộ dừng cảm buông tha cho kim chủ mà tìm kiếm tình yêu đích thực. Nhưng với bộ dáng như bây giờ, người thường có lẽ chỉ có thể thấy được tiểu tam không biết xấu hổ này cùng kim chủ của cô ta ác giả ác báo là đáng đời.

Điềm Điềm hôm nay cũng chẳng biết tìm đâu cho ra kịch bản để tô đẹp bản thân nữa.

“...Mọi người đến thăm tôi?” Điềm Điềm sờ nắn góc áo một vòng lại một vòng, rồi cuộc nhện không được ôm lấy một tia hy vọng cuối cùng mà bản thân cũng không nhận ra, hỏi: “Anh Ngao không biết tôi ở đây chứ?”

“Không biết.” Phong Tiểu Tiểu rất thành thật, mỗi tội ánh mắt chỉ chốc lát lại không nhìn được hướng về phía bụng của Điềm Điềm, vẫn kiềm không được hứng thú dạt dào: “Gần đây anh ấy bận với cuộc thi thú cưng, nhưng nếu cô muốn gặp anh ấy, tôi có thể nói...”

“Ngàn vạn lần đừng!” Điềm Điềm suýt nữa hét lên. Cô không thể tưởng tượng được Ngao Tiềm khi thấy bộ dạng nghèo túng như vậy sẽ dùng ánh mắt như thế nào nhìn mình. Tuy rằng khi cô còn ở cái thời điểm gọi là “đắc ý” cũng chưa từng được người ta chú tâm, nhưng ít nhất bây giờ cũng muốn giữ lại ấn tượng đẹp nhất trong mắt đối phương. ...Cho dù là lừa mình dối người cũng được.

Hoàng Dong ho khan một tiếng đánh gãy, hần nhận ra mình càng lúc càng không theo kịp tiết tấu, không thể không xen mồm: “Chị Điềm quen với Phong Tiểu Tiểu?” Mâu thuẫn đương nhiệm của tổ tông nhà mình, phải tôn kính. Còn tiền thủ trưởng của tổ tông. ...Ừm, cho dù muốn không tôn kính cũng không dám.

Phong Tiểu Tiểu dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc liếc Hoàng Dong một cái, từ chối trả lời loại câu hỏi vũ nhục chỉ số thông minh của mình. Dương Nghiễn cũng không quan tâm hần, sau khi xác định mẹ của Tô Đất Kì là người quen thì đã vớt hồ ly qua một bên: “Cô cùng lão Hồ sao lại ra nông nỗi này?”

Lời này là hỏi Điềm Điềm, nếu bây giờ đối phương còn ở bên người lão Hồ, như vậy những chuyện lúc trước xảy ra hẳn là biết hết. Vừa lúc Phong Tiểu Tiểu tò mò, Dương Nghiễn cũng lười gọi điện hỏi người khác.

“Các người không biết?!” Điềm Điềm không thể tin hỏi lại, hiển nhiên cho rằng hai người không nên có biểu hiện như vậy.

Hoàng Dong sờ sờ cái mũi, tầm mắt không tự chủ được bị đĩa pho mát trên bàn hấp dẫn, Điềm Điềm đẩy cái đĩa về phía hần một chút: “Anh Hoàng đừng khách khí, cứ ăn thoải mái.”

Con hồ ly đực này luôn bày ra một bộ “tôi thật nghiêm túc, tôi là người thành công, mới không thèm thích mấy thứ đồ ngọt của đàn bà con gái, nhưng cô đã thành tâm mời thì tôi cũng miễn cưỡng ăn một chút...”. Vừa đưa ra móng vuốt vừa bày ra bộ dạng như đang hợp: “Ừm, vậy được rồi.”

“...” Điềm Điềm gượng cười hai cái, lại quay về hướng mấy người Dương Nghiễn, thấy mọi người đều đang đợi câu trả lời của cô, vì thế nghĩ nghĩ: “Thật ra thì tôi không rõ tình huống cụ thể, có rất nhiều chuyện sau này mới nghe chút ít.”

Dương Nghiễn rút ra điều thuốc, vừa định đốt mới nhớ đối diện là phụ nữ có thai, vì thế kẹp trong tay, gật đầu ý bảo đối phương tiếp tục.

Điềm Điềm cười khổ nói: “Sau khi tôi chuyển ra khỏi nhà Phong tiểu thư, vì Hồ tiên sinh sợ con trai ông ấy sẽ tìm tôi gây chuyện, cho nên mua nhà khác ở ngoài cho cậu ta ở. Nhưng sau đó không lâu, tiểu Hồ tiên sinh bị bắt cóc, Hồ tiên sinh nhận được điện thoại nói chuyện với đối phương vài lần, những người đó hình như cũng không muốn tiền. Cảnh sát có truy đuổi, nhưng không bắt được, sau Hồ tiên sinh này sinh ác tâm, nói đối phương muốn làm gì cứ làm, không ngờ ngay ngày hôm sau tiểu Hồ tiên sinh được thả về.”

Dương Nghiễn nghe đến đó gật gật đầu, tỏ vẻ có thể hiểu được. Dù sao tiểu Hồ đã là phé nhân, nếu chỉ muốn tiền thì lão Hồ vẫn có thể giữ được một tấm lòng từ ái. Nhưng nếu muốn lão tự thương cân động tốt thì tám phần sẽ không chịu làm. Cái gọi là “sống ở Thanh Sơn không sợ thiếu củi đốt”, trong tình huống này Thanh Sơn khẳng định là chỉ lão Hồ, mà củi đốt thì chỉ tiểu Hồ...

Nếu Điềm Điềm không mang thai vậy thì không chừng còn có thêm chuyện khác phát triển. Nhưng bây giờ đã có củi mới, củi cũ dù tiếc nhưng cũng có thể hy sinh khi cần. ...Phong chừng kẻ bắt cóc cũng vô tình phát hiện bí mật này, cho nên hiểu được tiểu Hồ đã không có giá trị uy hiếp, trực tiếp thả người.

Nhưng qui dị ở chỗ, bọn họ thả người mà không sợ tiểu Hồ chỉ ra và xác nhận bọn họ với cảnh sát?! Là những người này không sợ hãi, hay là nói bọn họ có điểm máu chốt không giết người hoặc thứ gì đó.

Vừa nghe lời Diễm Diễm, vừa thuận tay gọi cái tin nhắn hỏi những người khác tình hình sau này, Dương Nghiễn cùng Phong Tiểu Tiểu có thể đoán được đại khái chuyện đã xảy ra. Kẻ ra tay giết địch hóa ra không phải lão Dương mà là nhà họ Triền, điểm này ban đầu hai người không hiểu, sau ngẫm lại cũng đã thông.

Dân không đấu với quan, bất kể là bao nhiêu dân, muốn nhúng tay quan trường lay động cái vòng nhỏ hẹp do một đám ôm nhau là rất khó khăn. Mặc dù có thể phát động truyền thông đưa ra bằng chứng đẩy người xuống, nhưng chỉ cần người không chết, cái vòng luẩn quẩn này cũng sẽ lại kéo người lên đặt vào một vị trí tiếp tục kết thành lợi ích nhóm. Cho nên nói, nếu là lão Dương ra tay, kết quả cuối cùng nhiều lắm là làm cho lão Hồ đổi cái chỗ ngồi, tuyệt không đến được bước này.

Nhưng ngoài những lời “dân không đấu với quan” này, còn có một câu khác của Hàn Phi(*) là “dùng võ phạm luật”. Thân là những kẻ giang hồ, từ cổ chí kim thủ đoạn am hiểu nhất luôn là dùng bạo lực động chạm pháp luật, bọn họ không nói chuyện lí lẽ, lại càng không sử dụng thủ đoạn thông thường, chỉ cần xác định được một kẻ làm sai, họ sẽ sử dụng sức mạnh của mình thay trời hành đạo.

(*) Hàn Phi (280TCN – 233TCN): Hàn Phi sống cuối đời Chiến Quốc, trong giai đoạn Tần Thủy Hoàng đang thống nhất Trung Hoa. Ông thuộc dòng dõi quý tộc nước Hàn (được gọi là “công tử”), thích cái học “hình danh”. Hàn Phi có tật nói ngược, không thể biện luận nhưng giỏi viết sách.

Hàn Phi ghét những người trị nước không trau dồi làm cho pháp chế sáng rõ mà muốn dùng cái thế của mình để chế ngự bầy tôi; không lo việc làm cho nước giàu, binh mạnh bằng cách tìm người xứng đáng, dùng người hiền trái lại dùng những bọn tham nhũng, dâm loạn, sâu mọt, đặt chúng ở địa vị cao hơn những người có công lao và có thực tài. Hàn Phi cho rằng nhà Nho dùng lời văn làm rối loạn luật pháp, bọn du hiệp dùng võ lực phạm đến điều ngăn cấm, gặp lúc yên ổn thì nhà vua dùng bọn hám danh, gặp lúc nguy cấp thì lại dùng kẻ sĩ mang giáp trụ. (nguồn Wiki)

Bởi vậy có thể thấy, từ xưa đến nay tầng lớp thống trị chán ghét hiệp khách cũng không phải không có lí do. Bởi vì người sau thường xuyên va chạm vào tôn nghiêm cùng uy tín của quốc pháp. Mặc dù nhiều khi việc bọn họ làm xuất phát từ ý tốt, thậm chí có thể dọn dẹp luôn cả mấy kẻ mà tầng lớp thống trị ngứa mắt. Nhưng thống khoái xong rồi thì đối mặt ở đằng sau chính là hậu quả trật tự xã hội có thể bị đảo lộn.

Vì thế giữa tầng lớp thống trị và người giang hồ luôn tồn tại một mối quan hệ vi diệu. Ở thời điểm nào đấy người trước cần người sau giúp mình giải quyết một số chuyện không thể ra khỏi ánh sáng, nhưng có thời điểm lại chán ghét cái kiểu tùy tâm sở dục của người sau. Hai bên thường xuyên chuyển đổi từ trạng thái tuần trăng mật sang chiến tranh lạnh và ngược lại. ...

Trước đã nói, anh Triền xuất thân từ bộ đội đặc biệt, ý nghĩa của từ đặc biệt này chính là chuyên môn làm những nhiệm vụ không thể ra sáng. Nghiêm khắc mà nói, bản thân anh Triền là một cái điểm then chốt đứng ở giữa tầng lớp thống trị cùng người giang hồ.

Cho nên từ sau khi Dương Nghiễn nhờ thu thập chứng cứ, ngẫm lại đã giúp bạn bè thì giúp cho trót, hơn nữa còn một Đường Cần châm ngòi thổi gió... Vì thế anh Triền ra tay tựa lỗi đình, lão Hồ cứ như vậy mà lâm vào cảnh ngộ bi thảm của hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 151: Vấn đề quỹ tịch Đông hay Tây

Sau một đoạn thời gian bị đám người giang hồ cầm đầu là anh Triền dùng các thủ đoạn uy hiếp cùng cảnh cáo, hơn nữa giẫy dụa bằng cách liên hệ cảnh sát hay nhờ vả quan hệ cũng không có tác dụng. Cảnh sát chưa tra ra được manh mối nào thì chưa nói, đảng này lại kiểm ra không ít chứng cứ không tốt của đám quan viên đồng bọn trong cái vòng luẩn quẩn. ...Kết quả cuối cùng chính là không có đường thủ vãng.

Không chỉ có lão Hồ sợ, vòng luẩn quẩn của lão cũng sợ.

Người giang hồ là một cái quần thể không nói cũng như chưa bao giờ nói đạo lí với bất cứ kẻ nào...

Vui đầu chia sẻ tin nhắn cho Phong Tiểu Tiểu, Dương Nghiễn rút cuộc hiểu được lí do vì sao lão Hồ lại phải bày quán ven đường. Người giang hồ là loại người không thể dùng lối suy nghĩ theo qui tắc bình thường mà hiểu được, bởi vì bọn họ ghét nhất là nói qui tắc.

Hoàng Dong ăn xong pho mát, Diễm Diễm cũng nói vừa xong, về phần cô, vì sao lại ở chỗ này. Nói thẳng ra là do không có đường lui nên không thể nề hà — Cho dù muốn làm thứ khác thì ít nhất cũng phải kiếm cái chỗ sinh đứa bé trước rồi nói sau.

“Hồ phu nhân về nhà mẹ đẻ, tiểu Hồ tiên sinh đi theo bà ấy, hiện tại trong nhà chỉ có tôi cùng Hồ tiên sinh.” Diễm Diễm cười khổ: “Còn Hoàng tiên sinh thì chúng tôi mới quen biết ở trên đường tháng trước, không ngờ mọi người cũng là người quen.”

Phong Tiểu Tiểu ho khan một tiếng, nghe lời này sao giống như đối phương đang oán giận đám mình như âm hồn mãi không tiêu tan: “Thật ra chúng tôi cũng chỉ mới quen biết mấy ngày gần đây, Hoàng Dong nói muốn đến thăm bạn, vừa lúc tôi với anh Hai hôm nay cũng rảnh rỗi, đi theo cho vui.”

Điềm Điềm miễn cưỡng cười cười, cúi đầu không nói.

Không khí lại lâm vào xấu hổ. Phong Tiểu Tiểu buồn bực nhìn những người khác. Hoàng Dong tuy không hiểu được, nhưng cũng nhìn ra mọi người không quá tự nhiên. Vì thế trầm tư vài giây, ráng kiếm cái cớ tạm biệt mà không ảnh hưởng đến cảm xúc của phụ nữ có thai. Lúc này, điện thoại Dương Nghiễn rung lên.

Lại vì thế sau khi nhận điện thoại, cũng không cần kiếm cớ nữa, bởi vì thực sự có chuyện lớn xảy ra, Dương Nghiễn cùng Phong Tiểu Tiểu có muốn ở lại cũng không được — Người nước ngoài thiên chân vô tà ngây ngốc khờ khạo bị bắt cóc.

....

Đề lại Điềm Điềm với một bụng cảm khái khi gặp lại cô nhân, thậm chí còn chưa kịp có một cuộc gặp yêu hận đan xen với lão Hồ chưa biết khi nào mới dọn hàng.

Một đường chạy như bay đến nhà cậu Đường Cần. Thuận tay còn dẫn theo một con hồ ly đực luôn tò mò về chuyện Điềm Điềm. Một giờ sau, bốn người thuận lợi gặp được Đường Cần đang nghiêng răng nghiêng lợi.

“ĐM, lúc chiều cậu mợ đi tham gia triển lãm thư pháp của trung tâm hoạt động lão niên, ông đây chỉ định đưa thẳng ngóc kia ra ngoài ăn một bữa cơm, kết quả bị người cướp ngay giữa đường.” Đường Cần hận đến mức ngủ quan vận vạo: “Đều là mấy tên ngoại quốc. Phòng chừng là đồng lõa của tên ngu ngốc kia.... Ông đây thiếu chút là không thể trở về. May là hôm nay chỉ có mình ông, nếu cậu mợ ở nhà, không chừng cũng bị liên lụy.”

“Mấy người? Ở nơi nào?” Phong Tiểu Tiểu vừa bình tĩnh vừa đập bụn lên cả mảng lưng máu chảy đầm đìa của Đường Cần vừa hỏi.

Đường Cần bị cảm giác dính dính lạnh lạnh đằng sau lưng mình một cái, cố gắng không nhìn phương pháp trị thương bất bình thường này: “Bốn, hoạt động lén lút, còn mang theo súng, nhưng phòng chừng bọn họ cũng không dám quang minh chính đại làm lớn chuyện ở ngoài đường, cho nên cố gắng hạn chế động tĩnh. Chắc, tiểu Bạch còn cần trúng một thẳng, 2 thẳng trúng Ngũ Độc Sa của ông, ba thẳng cũng sống không lâu.”

“Bị tiểu Bạch cắn?!” Dương Nghiễn nghe xong kinh ngạc một chút, sau đó ngẫm lại liền đi ra ngoài: “Tôi đi hỏi tiểu Hắc một chút có câu được hồn không, không biết Ngũ Độc Sa thế nào, nhưng độc của tiểu Bạch cá nhân tôi thấy là chết chắc rồi đó.”

Lúc trước ngay cả Hao Thiên khuyên cũng chịu không được, nếu không gặp được Ngao Tiềm thì không chừng đã đầu thai luân hồi. Bây giờ chẳng qua chỉ là một tên người thường, cho dù có là lính đánh thuê thế giới, vậy cũng chỉ là phạm thai, tám phạm chưa ra khỏi phố Thành Hoàng đã ngừng thờ.

Thi thể có thể bị kẻ khác khuôn đi, nhưng hồn phách tuyệt đối không chạy khỏi địa phận của phố Thành Hoàng.

Từ lúc vô tình kế thừa vị trí quý sai đến nay, thu nhập vật chất của vợ chồng Thành Hoàng chủ yếu dựa vào trung tâm cờ bạc, mà công việc âm giới của hai người phần lớn là do tiểu Hắc cố gắng hoàn thành. Thành Hoàng thì lâu lâu tâm huyết dâng trào tìm quý mở cái hội, sắp xếp lại trật tự khu phố, còn tiểu Hắc 24 giờ một ngày luôn ở trạng thái sẵn sàng chờ lệnh.

Không ngoài dự đoán, khi đám Dương Nghiễn tìm đến, tiểu Hắc đang nhức đầu với hai hồn phách ngoại quốc vừa bắt được, không biết là nên xử lý theo chế độ âm ty ở Trung Quốc hay là ném qua nước ngoài để Thượng Đế hoặc Ma Vương tiếp nhận.

“Nghe nói hai con quỉ này là mấy đứa giết?” Nghe Dương Nghiễn kể xong chuyện xảy ra với Đường Cần, tiểu Hắc trối hai con quỉ tự mình đưa tới tận nơi, vừa thấy Phong Tiểu Tiểu liền đi thẳng vào vấn đề: “Chỗ bọn chị không có tiền lệ thu nhận quỉ hồn ngoại quốc, hơn nữa lệ khỉ trên người bọn họ cũng quá nặng, để ở đây rất ảnh hưởng đến cảm xúc của mọi người. Em xem có quen Thượng Đế không giúp chị chuyển đi?”

Hai con quỉ người ngoại quốc khi còn sống đều là nhân vật máu lạnh, lúc này biến thành quỉ hồn, nhất thời cảm thấy hết thảy đều vượt quá khả năng tiếp nhận của mình. Đầu tiên là không ngờ sau khi chết thực sự biến thành linh hồn, tiếp theo lại nghe em gái trối họ như không có việc gì nói chuyện với em gái hình như cũng nhìn thấy bọn họ kia, hai mắt kính ngạc muốn lồi ra ngoài.

“Em không quen Thượng Đế.” Phong Tiểu Tiểu dờ khóc dờ cười buông tay: “Hệ thống thần thoại Trung Quốc chúng ta em còn chưa nghiên cứu hết, còn sức đâu mà lo đến quỉ thần nước ngoài?! Nhưng mà nếu đã có em cùng anh Hai tồn tại, như vậy thần thoại nước ngoài cũng hẳn là không có thật. Bằng không theo cách nói thần thoại của hai bên, Bàn Cổ khai thiên lập địa, Phục Hy là sáng thế tạo vật, em là dùng đất tạo người.... Vậy nếu có Thượng Đế với bảy ngày sáng thế còn cả kiêm chức tạo người, ba người bọn em không phải sẽ mâu thuẫn với ông ta sao?! Vậy công đức này thuộc về ông ta hay thuộc về bọn em?”

“Nhưng trong thần thoại Trung Quốc cũng không nghe qua có tiền lệ thu hồn phách của người ngoại quốc....” Tiểu Hắc có chút khó xử: “Thần tiên chính thức nhúng tay quản lý nhân gian là sau khi Thiên Đình thành lập, có lẽ nào là khu vực khác nhau thì có cách quản lý khác nhau?! Nói như vậy Thượng Đế đến quản lý ở Tây phương có thể có thật.... Bây giờ chúng ta nhận hai con quỉ này, sau đó có khi nào sẽ gây mâu thuẫn quốc tế không?”

“Ở đâu cũng là thời đại mạt pháp, Ngọc Hoàng đại đế của chúng ta đã chuyển nhà ba ngàn năm, phòng chừng Thượng Đế của bọn họ cũng vậy. Em đoán bây giờ chị đưa về cũng không có ai nhận, không khéo lại thành hồn phi phách tán.” Phong Tiểu Tiểu còn thật sự nghĩ ngợi: “Hay là chị cứ thu trước, không phải nói Địa Cầu tròn đó sao, quỉ vàng quỉ trắng đều là người một nhà. Nếu thật Thiên Sư hay Tử Thần đến can thiệp thì lại thỏa thuận với đối phương, đưa quỉ hồn về không phải là được rồi.”

Hai người phụ nữ chăm chú thảo luận vấn đề quốc tịch của hai quỉ hồn, hai quỉ hồn đã hoàn toàn kinh sợ. Nội dung vượt quá khả năng nhận định này không có chỗ cho họ xen mồm.

Đường Cần ở một bên ngoan ngoãn thoả Ngu lệ có trộn máu của Trương Tam, sau khi tầm mắt rõ ràng hơn, nhìn đến hai quỷ hồn lập tức gật đầu: “Chính là bọn họ! Bắt tên ngu ngốc kia đi chính là hai tên này cùng hai tên khác nữa....Mẹ nó, hại ông mày hại khổ.”

Hai con quỷ cực kì phức tạp nhìn Đường Cần, bọn họ mới chân chính là người chịu khổ mới đúng. Đối phương chỉ trọng thương, thoát nhìn bây giờ cũng từ thương nặng biến thành thương nhẹ. Miệng vết thương nặng nhất là ở đằng sau kéo dài từ bả vai đến thắt lưng, bây giờ chỉ còn một đường thịt hồng nhạt, tựa hồ không bao lâu có thể khỏi hẳn. Mà hai người bọn họ là thật toi mạng....Toi mạng thôi còn chưa nói, ngay cả linh hồn còn bị người phụ nữ này dùng xích trói lại.

Nghe khẩu khí của mấy người Đồng phương này, ra vẻ Thượng Đế cùng Tử Thần có đến đây bọn họ cũng không lo...My God! Đây rốt cuộc là cái thế giới điên cuồng gì đây?!

Liếc nhau, hai con quỷ không nói gì ưu thương.

Mất thấy Đường Cần đã chỉ ra và xác nhận xong hung thủ, Dương Nghiễn không kiên nhẫn gõ bàn nhắc nhở: “Hiện tại cứ mặc kệ Thượng Đế hay Ma Vương, hỏi lai lịch của họ trước...Bọn họ là Rắn Đuôi Chuông không cần hỏi, ý anh là làm sao bọn họ tìm được tên người phương Tây bị mất hồn phách kia, hơn nữa những tên lính đánh thuê này có quan hệ gì với xã hội đen người Hoa kia? Lão đại xã hội đen lại là ai?”

Tiểu Hắc mặt không đổi gật đầu, thu lại xiềng xích trong tay, hai con quỷ lơ lửng như không có trọng lượng, dễ dàng bị kéo lại...Nói nhảm rồi, bọn họ bây giờ sẽ không có sức nặng.

Khi còn sống, thân là lính đánh thuê hai gã ngoại quốc đương nhiên không sợ. Vốn chính là sống bằng máu, bọn họ ngay cả tính mạng cũng không cần, còn có cái gì sợ hãi?!

Nhưng sau khi chết lại đột nhiên phát hiện một thế giới khác, lúc này không thể không quan tâm. Đương nhiên, mới có chút đã đầu hàng là không thể, nhưng ít ra hai con quỷ vẫn ôm chặt thái độ kinh sợ với mấy người trước mặt.

“Các người muốn hỏi cái gì?” Một tên dùng tiếng Trung Quốc bập bẹ nói: “Chúng tôi chỉ muốn đưa đồng bạn của mình về thôi, nhưng người này lại giết chúng tôi. Hắn có tội, sao các người không thẩm lí và phán quyết hắn?”

“Nước bọn này chú ý quan hệ nhất, cũng bao che khuyết điểm nhất.” Phong Tiểu Tiểu cười tủm tỉm nói: “Bây giờ chúng tôi có quyền quyết định, cho nên tôi nói hắn không có tội thì hắn sẽ không có tội, không phục thì có thể gọi Thượng Đế đến đây nói chuyện.”

Oh Shi***!!

Mặt hai con quỷ nhất thời như táo bón, trong lòng điên cuồng nguyên rủa. Bọn họ chẳng qua là lính đánh thuê, cô chủ từng có đủ các loại thân phận cao quý hay giàu có, nhưng chưa bao giờ làm ăn với Thượng Đế...

“Được rồi, nếu không có ý kiến khác, như vậy bây giờ hãy ngoan ngoãn trả lời vấn đề ban nãy của chúng tôi.” Phong Tiểu Tiểu nghiêm túc nói: “Tin tôi đi, các người sẽ không muốn trải nghiệm mười tám tầng địa ngục là như thế nào đâu...”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 152: Không đề

Mười tám tầng địa ngục?!

Cho dù có thật, hiện tại cũng chả ai mở được cửa để đi xuống dưới đó, cho nên Phong Tiểu Tiểu cũng chỉ là to miệng lừa dối. Nhưng chưa cần biết là thật hay là giả, chỉ cần có tác dụng là được.

Hai con quỷ tuy không quá tình nguyện, nhưng ít ra vẫn coi như hợp tác mà khai hết. Bằng tiếng Trung lắp bắp, Phong Tiểu Tiểu nửa đoán nửa nghe cũng hiểu đại khái.

Rắn Đuôi Chuông gần đây có một tốp lính đánh thuê làm việc cho một tên xã hội đen Hoa kiều. Ông chủ xã hội đen có vẻ thần bí, bình thường ra mặt xử lí công việc cùng liên hệ với nhóm lính đánh thuê đều do bang phó đảm nhiệm.

Như đã biết từ trước, Rắn Đuôi Chuông được xã hội đen thuê đến đây là vì cướp cái bình Phục Hy mà điện Thập Tự muốn có. Mà mục đích cướp cái bình cũng đơn giản, bởi vì ông chủ xã hội đen nghe từ một con đường thần bí nào đó nói rằng cái bình này có thể hồi sinh người chết, lại trùng hợp là ông ta có một người rất muốn cứu sống.

Tuy Rắn Đuôi Chuông cho rằng cách nói này là kéo trứng, nhưng ông chủ muốn đầu trứng, dám làm công ăn lương như bọn họ cũng chỉ có thể nghe lệnh mà ra sức kéo. Vì thế Rắn Đuôi Chuông cũng chỉ có thể khăn gói đến đây.

Về phần mục đích của điện Thập Tự khi lấy cái bình thì không quá rõ ràng. Nhưng có thể xác định, điện Thập Tự là một thế lực đóng đại bản doanh ở Mỹ, sáng lập nên nó có 13 người, dưới mỗi người là một đội ngũ, bao gồm nhiều nhân tài từ các loại lĩnh vực, tổ chức này tự xưng Thánh Đồ. Sau một người sáng lập mất, đổi tên thành Kỵ Sĩ Bàn Tròn, sau lại tôi thêm hai mạng mới đổi tên thành điện Thập Tự. ... Theo điểm này mà xem, đối phương hiển nhiên là loại đoàn thể không có tính truyền thừa. Khi người sáng lập đều chết hết, cơ bản là tổ chức này cũng đến lúc giải tán. . .

“Vậy làm sao các người tìm được tên gốc kia?!”

Đường Cần hỏi ra trọng điểm, cái khác không mấy quan trọng, quan trọng là sợ những người này ẩn núp bên cạnh mình không chỉ một hai ngày. Nếu quả thực là như vậy, rất có khả năng nhà cậu cũng bị liên lụy.

“Là mấy nhân tin.” Một tên nói: “Vòng cổ của Mark Rick là mấy nhân tin.”

“Mark Rick?! Không phải là Tommy sao?” Dương Nghiễn khó hiểu hỏi Phong Tiểu Tiểu.

Phong Tiểu Tiểu vô tội buông tay: “Tommy là tiểu Y gọi, có lẽ là tên con bé đặt cho chàng gốc đó.”

Bằng không đối phương ngay cả mình là ai còn không rõ, chẳng lẽ cứ gọi đối phương là “ê” sao?

Bỏ qua chuyện không liên quan, Đường Cần vừa nghe con quỉ giải thích, nhất thời kích động: “Vậy các người đã đến bao lâu? Liệu có đến nhà cậu tôi gây chuyện hay không?”

“Này thì không chắc.” Con quỉ có chút khó xử nhưng nhiều hơn là vui sướng khi người gặp họa: “Quan hệ của loại người trong bóng tối như chúng tôi thâm sâu hơn các người tưởng tượng. Chúng tôi có thể vì đồng bạn của mình mà trả giá bằng sinh mạng. Nếu hai người chúng tôi không chết, sau khi đón Mark Rick về có lẽ sẽ không sao, nhưng bây giờ chúng tôi đã chết. . .”

Ngụ ý nói đồng bạn của hắn có khả năng quay lại báo thù.

“Tình cảm tha thiết như vậy mà ông anh có thể bán đứng đồng bạn?” Phong Tiểu Tiểu ở một bên khinh bỉ.

Tên quỉ vốn đang đắc ý dạt dào nhất thời xấu hổ, sau đó bất mãn cãi lại: “Hừ! Tôi đã trả giá bằng mạng sống rồi.”

Những thứ muốn hỏi đã hỏi xong, hai con quỉ bị tiểu Hắc mang đi dạy dỗ. Nếu mà dạy dỗ thành công, sau này bọn họ sẽ ở tại phố Thành Hoàng. Thành Hoàng Đông Phương lần đầu tiên thu nhận du hồn ngoại quốc, coi như là sự tiến bộ của thời đại mới.

Mà bây giờ Đường Cần muốn cân nhắc phải làm sao để đối phó với đám lính đánh thuê có khả năng sẽ đến báo thù: “Còn một tên trúng độc, phòng chừng thể chất tốt có thể trụ được kha khá.”

“Ý của cậu này chính là chết ở ngoài phố Thành Hoàng rồi hồn phi phách tán?” Phong Tiểu Tiểu đồng tình.

Cho nên nói họa phúc song hành. Hai tên thể chất kém hơn chưa kịp ra khỏi phố Thành Hoàng đã toi mạng, nhưng còn bảo giữ được hồn phách. Tên thể chất tốt mới nhìn qua thì tỉ lệ sinh tồn rất cao, nhưng vận khí lại không được may mắn, bỏ lỡ con phố duy nhất có thể giữ gìn được linh hồn.

“Chết ba tên liên tục, thù này coi như kết lớn à nha.” Dương Nghiễn chặc chặc lú lười.

Đường Cần vừa nghe muốn giơ chân: “Ai bảo mấy người đưa tên gốc đó cho tôi?! Vốn không có nhiều chuyện rắc rối như thế. . .”

“Làm người phải công bằng một chút, chẳng lẽ cửa hàng của tôi xứng đáng bị người tới cửa gây chuyện?” Phong Tiểu Tiểu nghẹn lời: “Lại nói trước tên kia ở chỗ tôi ở lâu như vậy cũng có gì đâu, ai ngờ mới đưa qua anh có một ngày đã bị người ta bắt?”

“Tên kia ở chỗ cô cho dù bị người tìm tới cửa cũng chưa chắc ai sống ai chết đâu. Không chừng chỉ con chim sẽ thôi cũng ngược được cả đám.” Đường Cần xem thường, lăm bằm vài tiếng lại tiếp tục đau đầu.

“Anh không phải người trong giang hồ sao.” Phong Tiểu Tiểu hiến kế: “Tìm anh Triền nhà anh hỏi xem có chiêu gì không?”

Tuy nói phố Thành Hoàng có cả một phố quỉ hồn, nhưng nếu lính đánh thuê thật muốn ra tay ác độc, vậy thì một quả bom cũng coi như xong chuyện. Đám quỉ kia cũng không có cách nào tiếp xúc đến thân thể người thường. Gặp phải kẻ ác cũng chỉ có nước giương mắt nhìn.

Phong Tiểu Tiểu nghe nói, kẻ xấu thể loại kĩ thuật như Đường Cần thì ác nghiệt nhân quả nhiều, nhưng huyết khí không nặng. Cho nên bị bọn quỉ coi là điểm tâm. Nhưng loại hình bạo lực như lính đánh thuê thì đều là những kẻ máu tươi đầy tay, lệ khí quá nặng. Đám quỉ tới gần là cảm giác không thoải mái, đương nhiên cũng không có cách gì động tới người ta khi còn sống.

Nói như vậy, nguyên một phố quỉ nhiều lắm cũng có thể có tác dụng tình báo. Thật bị người ta đến cửa căn bản là vô dụng.

Nhưng còn may Đường Cần vẫn có vòng luẩn của mình. Người giang hồ nặng nhất nghĩa khí, anh em thân thích gặp nạn, xa không nói, gần có Triền Hiên là không thể không nhúng tay.

Gọi qua một cú điện thoại, Triền Hiên quả nhiên gật đầu tiếp nhận, nhưng vẫn bày tỏ bất bình với thể chất “không có việc gì vẫn gây phiền toái” của

Đường Cần. Đoạn thời gian trước hẳn mới giúp người ta PK rớt một lão Hồ, nhân tình còn chưa trả xong, lúc này lại gặp phải lính đánh thuê quốc tế...

Theo lời của Triển Hiên, Đường Cần không có việc gì thì nên về nhà ba nhà mẹ sớm một chút, đỡ phải ở đây làm hại nhân gian...

Hoàng Dong vẫn yên lặng ngồi nghe suốt quá trình, lúc này thấy mọi chuyện lắng xuống mới xen mồm: “Cần tôi giúp gì không?”

“Anh?”

Dương Nghiễn nhìn Hoàng Dong từ trên xuống dưới một lần: “Anh có thể giúp gì?”

Hoàng Dong tự tin cười: “Hồ tộc cái khác không nói, bày một cái trận pháp vẫn không thành vấn đề. Nếu thật sự có kẻ thù tìm tới mà đúng lúc mọi người không ở nhà, vậy thì ít nhất có thể bám trụ đối phương một đoạn thời gian.”

“Hồ?!”

Đường Cần tò mò.

“Hồ ly tinh.” Phong Tiểu Tiểu giới thiệu kèm giải thích: “Sắp tới tất cả hồ ly tinh trong nước sẽ hướng thành phố của chúng ta mà tụ họp, chuẩn bị gặp Tô Đất Kì.”

“Một thế hệ yêu hậu!”

Đường Cần nghiêm nghị kính trọng đồng thời tràn ngập háo hức: “Không biết tôi có cơ hội gặp mặt được hay không?”

“Được chứ, sang năm là sinh rồi.”

“???”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Kí Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: Ông xã đến đây

Sau khi nghe được Tô Đất Kì trong truyền thuyết bây giờ vẫn còn là một cái phôi thai, Đường Cần mất hết nhiệt tình.

Lolicon đã đủ biến thái, hẳn còn chưa tính toán đi yêu trẻ sơ sinh. Quả nhiên, tuyệt đại mỹ nhân chỉ để YY một chút, không nên để trong lòng.

Hoàng Dong ghi ngay lại danh sách nguyên liệu, chuẩn bị sai sử những người khác đi chọn mua nguyên liệu về là bắt đầu bố trí mê trận ngay. Nhưng sau khi hẳn rỗng bay phượng múa viết xong một tờ danh sách bằng lối chữ thảo cực đẹp, sắp đưa ra ngoài lại phát hiện vấn đề.

Nói ai đi mua?!

“Muốn nguyên liệu gì? Đi mua phí tiền, tôi nặn cho... Để tôi nhìn xem, cái đầu tiên là gì, một ít Sinh Thạch...” Nữ Oa Phong Tiểu Tiểu rất có hứng thú lấy qua nghiên cứu.

Cô đủ rồi, chữ đó rõ ràng là Chu Sa, hơn nữa để cự lĩnh đạo của tổ tông làm sai vật nhất định sẽ bị sét đánh...

Yên lặng chuyển ánh mắt chờ mong qua hướng Nhị Lang Thần Dương Nghiễn, người sau dụi tàn thuốc nhướng mày: “Ủm?! Cho anh mày coi xem, anh gọi quản lí các ngành tan tằm xong mang đến.”

“...” Bỏ đi, dọa người cũng đừng lộ ra bên ngoài. Hơn nữa đây còn là Thiên Đình đệ nhất chiến thần, là kẻ thù Phong Thần từng đánh tổ tông của tổ tông mình tới tề ra quân...

Lại quay đầu, mẹ của Nhị Lang Thần, đắc tội không nổi. Lại lại quay đầu, một nhân loại tràn ngập tò mò với thế giới mới... Thôi, tự mình đi thì hơn.

Hoàng Dong cầm tờ danh sách bắt đầu đi xuất phát, không thể chơi một phen thế ngoại cao nhân có vô số tiểu đệ trẻ già măng mọc qui dưới gối làm hết mọi việc vất vả đúng là một chuyện thật đáng tiếc.

Có lẽ là vì danh sách khá dài lại nhiều thứ lạ làm hồ ly được không thể không chạy xa, cuối cùng đến khi mặt trời ngã về Tây. Đám Phong Tiểu Tiểu đánh bài từ trưa đến giờ mới chờ được Hoàng Dong trở về.

Đối phương không chỉ có xách theo một túi nguyên liệu, đằng sau còn phiêu đẳng thêm một con qui hồn cực kì quen mắt. Lúc này Hoàng Dong một bộ dáng cực lực nhẫn nại, tựa hồ thấy khó xử với sự quấy rầy của qui hồn.

Qui hồn đương nhiên không nhận ra đây là một con hồ ly tinh, còn tưởng là nhân loại bình thường không thể thấy mình. Vì thế không hề e dè dòm ngó bình phẩm đối phương từ đầu sợi tóc đến gan bàn chân, cho đến khi thấy đám Phong Tiểu Tiểu mới buông tha, nhẹ nhàng bay đến, mang chút oán giận lại có chút vừa lòng: “Ánh mắt con gái tôi không tệ lắm, nhưng mà thằng nhóc này hình nó cứ có cảm giác không yên phận thế nào ấy? Lỡ như sau khi kết hôn lại lẳng nhăng... Làm sao bây giờ... Phong tiểu thư, Dương tiên sinh, hai người là bạn của nó?! Thằng này có đáng tin không?”

Ông chủ qui lo lắng cho cô con gái ế lại tới nữa. Tám phần là lúc Hoàng Dong ra ngoài mua đồ bị đối phương nhìn đến, sau đó khó mà được hưởng thụ cái thú “nhạc phụ xem xét con rể” theo một đường lại đây.

“Con gái ông ta là?” Nhận ra được đối phương cùng mình tựa hồ có chút quan hệ nào đấy, Hoàng Dong rút cuộc không nhịn được lộ ra chuyện mình có thể nhìn thấy qui hồn, một bên đề túi đồ trên bàn một bên thuận miệng hỏi.

Phong Tiểu Tiểu còn không kịp nói chuyện, ông chủ qui đã phản ứng trước: “Cậu nhìn thấy tôi?” Ông chủ cực kì ngạc nhiên, sau đó sững sờ ba giây tựa hồ hiểu được cái gì, vừa vui vừa sợ: “Chẳng lẽ cậu cũng là vị thần tiên nào?!” quá chuẩn, ánh mắt con gái mình quá tốt, không chọn thì thôi đã chọn là trúng ngay thần tiên. Xem ra về sau vẫn có chỗ tốt để hưởng, ví như thanh xuân không lão nè, ví như sữa dờ thành hay nè, ví như... .

Phong Tiểu Tiểu vui vẻ, đánh gãy vọng tưởng tốt đẹp của ông chủ: “Hoàng Dong là hồ ly tinh.” Sau đó lại chuyển hướng giải thích cho Hoàng Dong: “Ông chủ này là ba của thư kí nhà anh, đoạn thời gian trước bị tai nạn giao thông mà treo.”

Hai bên đều kinh sợ ngây người.

Hoàng Dong khiếp sợ là vì không ngờ mình gặp phải nhạc phụ đại nhân nhanh mà bất ngờ như vậy. Tuy rằng đoạn thời gian trước có nghe tin nhà thư kí gặp chuyện không may, nhưng dù sao chết sống của một nhân loại không liên quan tới hân, cho nên với mối quan hệ cấp trên cấp dưới với thư kí vẫn còn thuần khiết lúc ấy, hồ ly đực không để chuyện này trong lòng.

Nhưng tình huống bây giờ lại khác. Theo góc độ nào đó mà nói, mặc dù có một người vợ cùng một cô con gái ngây trang, nhưng đối với thư kí, Hoàng Dong vẫn là có dự tính dặt tay đến tương lai. Ít nhất gần đây hẳn thật sự suy tính tới chuyện ly hôn rồi tái hôn, chẳng qua là trước đó phải giải quyết vấn đề của tộc đàn trước đã. Cho nên đã tính bắt cóc con gái nhà người ta, đối đãi cha vợ đương nhiên phải cẩn thận cung kính, chẳng sợ cha vợ bây giờ là một con qui... .Khó trách, khó trách mà qui này lần trước vẫn luôn quán quít bạn gái mình không tha, mình lúc ấy còn tưởng đối phương quậy phá... .

Mà lí do ông chủ qui chết lặng đơn giản hơn nhiều lắm, thân phận của Hoàng Dong thôi cũng đủ giết sạch lý trí rồi. Chẳng sợ bây giờ mình không phải người, nhưng cũng từng là người... .Còn một con hồ ly tinh?! Con gái mình sao có thể coi trọng loại mặt hàng khó chơi này?!

Hoàng Dong cùng ông chủ qui xấu hổ nhìn nhau, âm khí trên người ông chủ lúc tăng lúc giảm, biểu hiện cảm xúc lúc này cực kì không xong. Mà Hoàng Dong cũng chú ý tới điểm đó, vội mở miệng cứu vớt cục diện: “Tiên sinh, bác đừng kích động, cháu đối với con gái bác là thật lòng, tuy rằng cháu là hồ ly...”

Lời vừa nói tới nơi này, chuyện bị thương đã xảy ra, di động trên người Hoàng Dong vang lên, mà hồ ly đang ở trong trạng thái hồi hộp tựa hồ cần thứ gì đó để giảm bớt căng thẳng, vì thế không thèm nhìn ai gọi đã nhấn nút nhận... .Đây là thất sách.

“Ba ba, sắp tới giờ cơm rồi sao ba còn chưa về ~~~? Nghe mẹ nói ba đi bàn chuyện với anh trai xinh đẹp kia, khi về nhớ mời người ta về với nha~~” Âm thanh nũng nịu của cô bé con vang ra khỏi loa điện thoại lan tỏa trong không gian.

Nghe được hồ ly con đồng tộc gọi mình là ba, Hoàng Dong lập tức hiểu được đây là trong nhà có khách mà với năng lực hoặc thân phận của hai hồ ly không thể đuổi đi được, cho nên hai mẹ con cấp bách gọi điện triệu hồi mình về, mới có ý gọi cuộc điện thoại đầy ám chỉ như vậy... .Nhưng bây giờ hết thấy không quan trọng... .quan trọng là... .

Ba ba, ba ba, ba... .

Không cần tính cũng biết, mình mới chết có mấy tháng, hoa cúc khuê nữ trong đoạn thời gian này tuyệt đối không thể lập tức sinh ra được một đứa con gái, mà cho dù có sinh được, đứa bé này cũng không thể lớn đến mức có thể nói chuyện được... .Ánh mắt của ông chủ qui mờ ảo phiêu đảng trong gió.

Đám người Phong Tiểu Tiểu trong hoảng hốt tựa hồ có thể nhìn thấy loáng thoáng lửa đen xuất hiện trên người ông chủ, hai mắt đối phương nhìn chăm chăm Hoàng Dong đã xám ngắt.

Hoàng Dong siết chặt cái điện thoại đã tắt cuộc gọi, hóa đá trong gió, hận lúc này bản thân không thể theo gió mà đi... .

Tựa hồ bây giờ... .biến thành tình huống xấu nhất?!

...

Kết quả cuối cùng là tiểu Hắc cảm ứng được khí tức oán linh đột nhiên tăng vọt, đến mang đi ông chủ đang có xu hướng hắc hóa thành lệ qui mới thôi.

Nhìn cha vợ bị cưỡng chế mang đi vẫn không quên rít gào về hướng mình, Hoàng Dong u buồn nhận ra kế hoạch cưới vợ tựa hồ lại thêm một vong linh trần gia cản trở. Tuy rằng cha vợ đã chết không giống như còn sống có thể bày ra mọi cách làm khó dễ, nhưng dù sao cũng là nhạc phụ... .

“Được rồi, tôi thấy hôm nay anh về nghỉ ngơi trước đi, thuận tiện nói hết tình huống cho vợ con biết.” Phong Tiểu Tiểu đồng tình cho Hoàng Dong về sớm.

Hoàng Dong cười gượng một tiếng, miễn cưỡng nói: “Không sao, chúng ta sớm bày trận cũng sớm buông tâm.”

“Hay là thôi đi.” Phong Tiểu Tiểu nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, đánh gãy thái độ muốn thủ vững cương vị công tác cùng quyết tâm của đối phương: “Chủ nhà về rồi, anh mà dám ở trong này vẽ vẽ viết viết, ông bác có thể đánh chết anh đấy.”

Đúng vậy, qua một ngày, bây giờ đã là thời gian bữa tối của các hộ gia đình bình thường. Cậu mợ của Đường Cần đi tham gia hoạt động của hội lão niên đương nhiên cũng dắt tay về nhà.

Dù sao ông bác cũng không biết tình huống đặc thù của đám Phong Tiểu Tiểu, cho nên có rất nhiều chuyện không cách nào giải thích với bọn họ, chỉ có thể gạt.

Hoàng Dong nghe Phong Tiểu Tiểu nói như vậy, cũng chỉ đành gật đầu, đưa gói đồ cho Đường Cần, hẹn ngày mai lừa dối hai vị kia ra ngoài, đến lúc đó mình lại đến bố trí mê trận.... Đường Cần vội nhận lấy, Hoàng Dong cũng vội vàng đi.

“Ủa? Tiểu Phong tiểu Dương lại đến đó hả?” Mợ Đường Cần đôi giày thì phát hiện có thêm mấy đôi, sau đó rướn cổ vào, đương nhiên là thấy mấy người Phong Tiểu Tiểu còn chưa đi: “Cô bé ngồi ở kia cũng là bạn Đường Cần hả? Lần đầu tới nhà vậy tối ở lại ăn cơm luôn đi.”

Cậu họ khan một tiếng, không phản bác lời bạn già, chậm rãi đôi giày vào nhà, nhìn trái nhìn phải, tựa hồ thấy thiếu cái gì, sau đó ngẫm lại mới nhớ ra, hỏi: “Thằng ngoại quốc kia đâu?”

“Bạn hẳn tới đón đi rồi.” Đường Cần đã sớm thay quần áo, sau khi qua cuộc trị liệu bằng bùn đầy uy tín đã có thể chạy có thể nhảy, hoàn toàn không có bộ dáng chịu thương chịu khó: “Đi vội, nhờ con hỏi thăm cậu mợ một tiếng.”

Cậu Đường Cần gật đầu: “Đón đi là tốt rồi, cho dù có là ngu ngốc cũng không thể cứ để nó ở ngoài đường, người ngày nay không chút trách nhiệm gì cả, chứ hồi trước...” Ông bác vừa lải nhải vừa ngồi xuống sofa. Mấy người Phong Tiểu Tiểu cũng chỉ đành ngồi nghe, bằng không bây giờ chẳng lẽ chạy trốn, mà chạy trốn đi đâu?!

Kế xong bữa cơm tối, tiện đường lượn qua tiệm của Ngao Tiềm một vòng, ở đó được ác quỷ tiểu Hắc sai tới truyền lời, nói ông chú quỷ bây giờ đang bị cách ly làm công tác tâm lý, bảo mấy người hôm nào mang hồ ly đực tới dạo một chút, đỡ cho ông chú quỷ không yên lòng vân vân... Phong Tiểu Tiểu cùng Dương Nghiễn nhìn nhau cười khò một tiếng, cũng chỉ còn cách đồng ý.

Rốt cuộc về tới tiệm nhà mình, Phong Tiểu Tiểu chỉ cảm thấy hôm nay lao lực quá độ, vừa đẩy cửa còn chưa kịp nói chuyện. Y Y đã vọt tới, tay chân nhanh nhẹn lôi ba người ra ngoài ngăn ở cửa, vẻ mặt căng thẳng như học sinh nhìn thấy cô chủ nhiệm: “Phong Phong Phong Phong Phong, chị Phong, ông xã chị đến đây.”

“...”

các nàng có thấy kích thích hơn~~ chương sau Phục Hy hiện thân~~

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 154: Phục Hy

Cứ việc Phong Tiểu Tiểu vẫn luôn thanh minh bản thân ngày thơ chưa biết yêu đương là gì, nhưng hiển nhiên người xung quanh chẳng ai quan tâm đến. Bằng không lúc này Y Y cũng không dùng hai chữ “ông xã” để xưng hô.

Căn cứ vào thần thoại điển tịch, cặp đôi Phục Hy Nữ Oa tựa hồ đã đi sâu vào lòng người, muốn thay đổi chỉ bằng mấy câu nói quả thật gian nan.

Nhưng so với mấy chuyện nhỏ không đáng kể này, Phong Tiểu Tiểu bây giờ càng thêm quan tâm một vấn đề khác: “Tiểu Khương đâu?! Cậu ta không ở nhà?”

“Đây là chuyện thứ hai em muốn nói cho chị biết.” Y Y một bộ biểu tình rất muốn khóc tại chỗ cho đám người xem: “Phục Hy đụng phải tiểu Khương, sau đó hai người tự giới thiệu chưa được vài câu đã dẫn nhau đi.”

“...” Vì sao đột nhiên lại có dự cảm không tốt?!

“Lại sau đó không biết bọn họ đi đâu trao đổi đánh nhau một hồi, khoảng 1 giờ sau tiểu Khương vừa khóc vừa chạy về...”

“!!!”

Y Y trông rất lo lắng cho bạn nhỏ thuần khiết nhà mình: “Phục Hy bây giờ đang xem TV ở phòng khách, nhưng còn tiểu Khương thì từ lúc về đến giờ vẫn

ở trong phòng không chịu ra, nghe tiếng khóc rất thảm thiết, lơ như bị ba anh ấy biết liệu có phải không tốt không?” chưa nói tới chuyện thân phận thần thoại của người ta, chỉ thân phận sát thủ gia tộc ở thế giới hiện đại cũng đã khó xử.

Trong mắt Y Y lấp lóe sao sáng trông ngóng, lộ rõ ý tưởng “mọi người về rồi thì hay quá, nhanh nhanh đi thu phục cả Phục Hy lẫn Xi Vưu đi”.

Dương Nghiễn là người đầu tiên phản ứng lại, ho khan một tiếng: “Anh vừa nhớ ra ông già gọi. ...”

“Anh Hai! Đã đến lúc một nam tử hán như anh lên sân khấu!” Phong Tiểu Tiểu nhanh chóng bắt lấy Nhị Lang Thần có ý đồ đảo ngũ.

Dương Nghiễn nhìn Phong Tiểu Tiểu thật sâu, xác định người này hẳn không phải muốn nhân cơ hội diệt trừ con sâu chuyên ăn ké là hắn, mới chần chờ một hồi, mở miệng: “Ngay cả Xi Vưu cũng bị đánh bại, ý em là muốn anh đây ra trận chết đẹp mặt hơn nó một chút?”

Mà Trương Tam đã từng tiếp xúc gần gũi với Phục Hy một thời gian, lúc này ghen lòng đứng ở cục diện tiến thoái lưỡng nan. Một mặt, Phục Hy là người đánh thức kiếm thủ trường dương nhiệm, biết đối phương ở đây, về tình về lý Trương Tam đều phải tiến vào hội hạn. Nhưng mặt khác, bởi vì quan hệ đặc thù của con trai nhà mình cùng với Nữ Oa, Trương Tam lo lắng sau khi gặp Phục Hy con trai sẽ nhận được đãi ngộ không khác Xi Vưu là mấy.Thiên Đình đệ nhất chiến thần mà đem đi so sánh với Thượng Cổ Ma Thần vẫn chênh lệch cả đoạn! Ngay cả Xi Vưu còn bị đánh bại, Nhị Lang Thần có thể sống lâu hơn chút sao?!

“Đúng rồi Oa Oa...” Trương Tam chần chờ mở miệng: “Kỳ thật lúc trước khó nói, tôi cảm thấy Phục Hy tựa hồ có chút không giống với chúng ta tưởng tượng. Có thể là do ngu lâu quá cho nên có chút thay đổi, ngài.” phải cẩn thận.

“Thay đổi gì?!” Phong Tiểu Tiểu hỏi.

“Này....khó hình dung”

“....”

Đây là một cuộc gặp gỡ tràn ngập tình yêu cùng cảm động. ...Tuy chỉ có mình Phục Hy là cho rằng như thế.

Mấy người ngoài cửa bây giờ nhìn nhà mình chẳng khác nào nhìn dã thú, dường như đó là một cánh cổng mà chỉ cần mở ra là sẽ bị hút vào thế giới khác — Phục Hy.Đột ngột nhảy ra hù người ta như vậy thật không tốt, chừ thần ở đây đều cảm giác đứng không vững!

Ngay khi mọi người đang do dự, cánh cửa được mở ra từ bên trong.Không mở ra mới là lạ. Vừa rồi Y Y chạy ra như vậy, là động vật thì đều biết có người về.

Bên trong cánh cửa, một người đàn ông tuấn tú xuất trần đứng ở đó, nơi khóe mắt trái có một mảnh hoa văn hình vẩy rắn màu thiên thanh. Diện mạo không thể nói kinh diễm, nhưng khiến người ta có cảm giác hoàn mỹ không thờ được, dường như mỗi đường cong đều được tỉ mỉ tạo ra, chỉ một động tác lơ đãng cũng có thể hấp dẫn mọi ánh nhìn. ...Hắn ngẩng đầu lướt qua mấy người ngoài cửa, sau đó chuẩn xác bắt được thân ảnh của Phong Tiểu Tiểu, khóe môi cong lên một nụ cười âm áp, mở miệng tiếp đón dường như vẫn luôn ở bên cạnh đối phương thật nhiều năm: “Nữ Oa, nàng về rồi?!”

“...Ừm, đã về rồi.” Phong Tiểu Tiểu cào cào tóc, có chút nao nao, sao cô lại cảm giác mình mới là người xâm nhập gia cư bất hợp pháp nhỉ.

Nhưng trước mắt xem ra cá tính của đối phương không tồi, là cái loại âm áp giống Ngao Tiềm vậy. ...

Loại hình này hẳn sẽ dễ ở chung hơn trong tưởng tượng.

Phong Tiểu Tiểu âm thầm chột chột Dương Nghiễn, ý bảo đối phương nói cái gì đó đi. Loại cảm giác bị người nắm giữ tiết tấu này rất không được tự nhiên.

Mà Phục Hy thì ngay cả khóe mắt cũng chưa phân cho Dương Nghiễn, tựa hồ đối phương trong mắt hắn cũng chỉ như cỏ dại hay cục đá ven đường. Hắn tiến lên vài bước, ra khỏi cánh cửa cũng là lúc thân hình hắn cao lên một đoạn, một cái đuôi rắn màu xanh từ thắt lưng kéo dài xuống thay thế cho đôi chân. Hắn vẫn giữ tư thái khom người, thân trên đến bên cạnh Phong Tiểu Tiểu, cẩn thận nhìn nhìn. Lại cúi đầu, vron một đoạn lưỡi màu hồng nhỏ nhỏ liếm liếm mạch máu bên cổ đối phương, sau đó thu lại, cuối cùng nâng lên khóe môi hài lòng nở nụ cười: “Không có mùi của kẻ khác.”

Mọi người: “...”

Mắt cá chân cảm giác được một chút lạnh lẽo, tiếp đó có thứ gì cuốn lên, Phong Tiểu Tiểu dừng cảm cúi đầu nhìn, không ngoài dự đoán là cái đuôi rắn kia, chớp đuôi còn vô cùng thân thiết cọ xát đuôi cô, cảm giác như con chó đang dùng đầu dụi dụi lấy lòng chủ nhân.

“...” Chùng này đã được xem là quấy rối tình dục chưa. ...

Ấm áp cái len sọt!!!!

Trương Tam hiển nhiên đã có kinh nghiệm nhất định, nhìn thấy cảnh này cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, cười cười chà xát cảm giác tồn tại: “Phục Hy đại thần, ngài đã tới?”

Phục Hy giương mắt liếc Trương Tam một cái, sau đó mới nâng đầu lên khỏi vai Phong Tiểu Tiểu, đuôi rắn lưu luyến cọ cọ hai cái mới trườn xuống dưới. Tựa hồ cũng không có động tác gì đặc biệt nhưng khi xoay người đã biến về trạng thái hình người. Hai chân vẫn thon dài rắn chắc dưới lớp vải, không có

trường hợp các loại bung rách khi Phong Tiểu Tiểu biến thân, tựa như cái đuôi rắn màu xanh lúc này chỉ là mọi người nhìn nhầm.

“Ừm, trong lúc bế quan đột nhiên cảm giác được là một phần Túc Nhượng bị hấp thụ, cho nên ta đoán Nữ Oa đã tỉnh.” Phục Hy tựa hồ chỉ trả lời, không truy vấn Trương Tam tại sao không có truyền tin cho mình.

Người sau xuất phát từ tư tâm giấu diếm tin tức đang lo không có cách nào giải thích, nếu đại thần không hỏi, cô đương nhiên cũng sẽ không đi tự sát, mừng nhưng cũng không quên nói sang chuyện khác tiếp đón Phục Hy: “Tổ thần đến từ lúc nào?! uống nước chưa? Ăn cơm chưa? Ngài bay tới? Có cần nghỉ ngơi trước điều chỉnh lại mùi giờ...? A, Nhị Lang con không có việc gì thì về trước đi, ở đây có mẹ rồi không cần lo.” Đây là thuận miệng dòi đi con trai, đồng thời cho thấy Dương Nghiễn xuất hiện ở đây là vì mình chứ không phải vì Nữ Oa.

Dương Nghiễn hí mắt nhìn Phục Hy, tay dứt vào túi quần, đột nhiên tựa vào cạnh cửa: “Đã đến giờ cơm, tôi còn đang đói.” Ý này là muốn ké bữa cơm rồi mới đi.

Phong Tiểu Tiểu cảm động, quả nhiên bạn bè dù cờ hó nhưng đáng tin. Tuy lúc trước luôn miệng từ chối nhưng đến thời khắc mấu chốt vẫn không bỏ rơi bằng hữu.

Phục Hy nhìn nhìn Dương Nghiễn, nhú mày tựa hồ thoáng nhớ một chút: “Người là Nhị Lang Thần? Kể chấp chương giới luật của Thiên Đình?”

Trương Tam giống như những bà mẹ thích khoe con, rất đắc ý tự hào: “Đúng vậy tổ thần, con của con ở Thiên Đình lợi hại lắm, tất cả những thần tiên chi cần xúc phạm giới luật đều phải nhận tội dưới tay nó, trên cơ bản chỉ cần là chuyện của Thiên Đình nó đều có thể quản một chút.”

“Đúng vậy đúng vậy, giống như thành quân ở đây vậy đó.” Phong Tiểu Tiểu hỗ trợ đưa ra một cái ví dụ có lực uy hiếp.

Dương Nghiễn: “...”

Phục Hy tựa hồ không quá hiểu, nhưng dù sao hắn cũng không thực cảm thấy hứng thú, vì thế có lệ gật gật đầu. Sau đó cầm tay Phong Tiểu Tiểu kéo vào nhà, cười cực kì cao ngạo: “Tiểu Oa của ta vẫn luôn thích đám tiểu bối như vậy, nhưng ta không hy vọng lại nhìn nàng vì một đám kiến hôi mà hiến thân và trời hay gì đó...” Cũng chỉ là người thôi, chết sạch lại nặn một đám là được....

Phục Hy nguyên bản vẫn là một tổ thần rất khoan dung và độ lượng, nhưng trong mắt hắn, chuyện của thê tử đương nhiên vẫn quan trọng hơn. Tư tưởng này kiểu như “vợ là của mình, thế giới là của mọi người” vậy. Cho nên lúc Nữ Oa tạo người còn dễ nói, nhưng đến mức hiến thân và trời lại làm Phục Hy không thể chịu được.

Vì thế từ lúc đó, tính cách của Phục Hy có chút thay đổi, nói là cố chấp hay ham muốn chiếm hữu hay là ý thức lãnh địa mạnh cũng được, dù sao khi bình thường còn ôn, nhưng chỉ cần đụng đến chuyện liên quan tới Nữ Oa liền hiện ra ham muốn giữ lấy khác thường. Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao Trương Tam nói đối phương có chút khác với tướng tượng.

Con kiến Dương Nghiễn bị làm lơ bữu môi, không sao cả theo sau tiến vào nhà. Trương Tam bị ghen một chút, lo lắng theo vào.

Phong Tiểu Tiểu tuy rằng không quá tự nhiên, nhưng dù sao Phục Hy cũng không phải kẻ địch, đề phòng cũng chỉ đề phòng bị đẩy ngã (phải thông minh lắm mới hiểu được thâm ý của hai chữ “đẩy ngã” 〇(*>ω<*)〇), cũng không phải coi đối phương là thú dữ hay sóng thần... Vì thế mắt tự nhiên một chút, Phong Tiểu Tiểu cảm thấy nên tìm cái đề tài thay đổi không khí: “Cái kia, tiểu Khương sao rồi?!”

Vừa mới mở lời, cửa phòng của tiểu Khương đã bị đẩy ra, sau đó một tiểu nam sinh hai mắt khóc đỏ bừng vẫn còn thút thít, bên hông giắt hai thanh đoản đao, trên lưng đeo ba thanh trường đao, tay cầm hai con dao uốn lượn hình rắn đi ra: “Lại đánh... Tiểu Tiêu?! Cậu về rồi?”

“...” Hóa ra lúc khóc người ta cũng không nhân rồi, vẫn luôn bận rộn chọn trang bị chà xát boss?!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 155: Vẫn nên tiến hành theo chất lượng là hơn

Khoan hãy nghiên cứu đến chuyện từ lúc nào mấy thứ nguy hiểm đó được Khương Lễ mang đến tiệm gốm. Vấn đề mấu chốt bây giờ chính là, làm loại hành động tương đương với khiêu khích như thế trước mặt Phục Hy thật sự là không sao chứ?!

Tuy rằng Phong Tiểu Tiểu thực cảm động đối phương tận trung ở cương vị công tác, chỉ vì mình nhờ vả có một lần mà đã cố gắng như vậy. Nhưng vốn cô nghĩ cho hai bên cần tay nhau một chút thôi, chứ không phải muốn đánh đến ta sống người chết chúng ta ngọc thạch câu phần (*)

(*) Ngọc thạch câu phần: ngọc đá cùng vỡ.

“Tiểu Tiêu, cậu chờ một chút!” Không đợi Phong Tiểu Tiểu rồi rầm xong, Khương Lễ cũng đã mở miệng trước.

Có thể là vì sự có mặt của cô mang đến dũng khí cho Khương Lễ, thiếu niên thanh tú lau nước mắt, cầm lên đoản đao, hít sâu một hơi, quát cường quá quyết trừng Phục Hy: “Chỉ một chốc thôi.”

“...” Chỉ một chốc thôi?! Phong Tiểu Tiểu há mồm, vừa định nói gì, bên người Khương Lễ đã cuộn trào huyết sắc, một mảnh dày đặc cuộn cuộn sôi trào, che lấp luôn cả hân.

Một tia máu nhuộm đôi con ngươi vốn trong trẻo thành màu đỏ tinh nồng đầy sát khí. Mối hờ ra để lộ cặp nanh sắc bén, tiếng gầm chấn động cả căn phòng. Sừng dê bén nhọn uốn lượn trôi lên, vốn biểu tình còn quát cường lại trở nên ngoan lệ mà điên cuồng, giống như ma thần khát máu.

“Phục.....Hy...” Sau khi màn sương đỏ tán ra, người đứng đó hông còn là Khương Lễ nữa, chỉ còn Xi Vũ.

Thượng cổ ma thần ai nghe cũng sợ vừa nhìn thấy Phục Hy thì huyết sắc trong mắt lại nồng đậm mấy phần. Trong miệng nghiền nát thanh âm lạnh lẽo, tựa hồ nhai nuốt tên đối phương rồi lại hung hăng nhổ ra.

“Pháp thân của ai vậy?!” Phục Hy thật không cảm thấy hứng thú cho mấy, tựa hồ là nể đối phương biến thân được mới liếc mắt một cái: “Thần...không, ma thần?”

“A...” Xi Vũ trào phúng cười, đôi mâu gắt gao nhìn Phục Hy trầm xuống, huyết sắc quanh thân cũng dần dần dày đặc xao động, tựa hồ ẩn nấp một con mãnh thú đang sẵn mồi, bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy ra cắn nuốt đối phương.

Nhìn cảnh này, Phong Tiểu Tiểu nhất thời ngậm miệng, có chút dăm chiêu sờ cằm: “Sao em lại cảm giác hai người này yêu nhau giết nhau chứ chẳng liên quan gì đến mình nhỉ?”

Vốn nghĩ Khương Lễ đánh nhau với Phục Hy là vì mình nhờ vả. Nhưng nhìn bộ dáng thâm cừu đại hận của Xi Vũ bây giờ, dường như hẳn có gì đó sâu xa với Phục Hy thì đúng hơn.

Dương Nghiễn chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Đã nói sớm đọc nhiều sách một chút, không văn hóa hại chết người. . . Trong thần thoại có giả thuyết, cho rằng sau khi Nữ Oa và trời thành Thánh, Phục Hy không có thánh vị nên chuyển thế đầu thai làm người. Sau đó chuyển thành vị vua đầu tiên của loài người cũng chính là Hoàng Đế.....Lúc trước người này đánh nhau với Xi Vũ tranh địa bàn, em cảm thấy được giữa bọn họ không oán không cừu?”

“Không đúng, không phải nói Phục Hy là sáng thế tổ thần sao?” Phong Tiểu Tiểu kinh ngạc.

Trương Tam nhìn xuống áp lực của hai vị thượng thần chen lại đây nhiều chuyện: “Đó chính là một tia tàn niệm. . . Sau khi Nữ Oa và trời thì Phục Hy cũng ngủ sâu, nhưng với thần thông của ngài ấy đương nhiên có hóa thân. Oa Oa ngài cũng có mà, sau khi ngài và trời không phải cùng tới nhà Ân hãm hại đả Trụ Vương cùng Hồ Ly tính một phen đó sao?! Đó cũng là hóa thân của ngài làm. Khi bản thể không ở, chức trách phải do hóa thân đảm nhiệm. Cái này giống như trong chùa miếu cung phụng thần phật, nhưng cũng chỉ cung phụng kim thân vậy đó...”

Chẳng qua Phục Hy chú trọng hóa thân, người ta muốn là chính phẩm. Cho nên mới buông tay đi ngủ dưới tình huống hóa thân kế thừa bài vị của Nữ Oa.

“Nói cách khác, chuyển thế của Phục Hy xử lý Xi Vũ, cho nên quan hệ của hai người lúc này mới căng thẳng như thế?!” Phong Tiểu Tiểu cái hiểu cái không. Nghe qua có vẻ là chuyện rất thâm ảo. Dù sao mặc kệ là hàng chính qui hay là pháp thân tàn hồn, không nhớ thì coi như không liên quan tới mình là được rồi: “Nói tiếp, như vậy thì tiểu Khương cũng rất lợi hại, có thể đánh ngang tay với Phục Hy.”

“Ngài nghĩ đơn giản quá.” Trương Tam thờ dãi: “Đã nói đó là hóa thân chuyển thế, một tia tàn niệm của Phục Hy cũng có thể đánh với Xi Vũ người chết ta sống, càng đừng nói Phục Hy bây giờ là bản thể, mà Xi Vũ chỉ còn là tàn hồn...” So sánh ra thật đúng là làm người ta không dám tưởng tượng.

Quả nhiên, vừa dứt lời, Xi Vũ đã giận gầm lên một tiếng, nâng đoản đao, lấy khí thế lôi đình vọt về hướng Phục Hy, trong nháy mắt vừa đối mặt, hẳn đã bị một tàn ảnh màu xanh dùng tốc độ nhanh hơn quát ngược lại, lực lượng này mạnh đến mức đánh hấn đỉnh vào sàn nhà sâu một mét, đến khi khói bụi lắng xuống, có thể nhìn thấy một ma thần xui xẻo nằm bất động trong hố....

Mọi người: “.....”

“Bản tôn quả nhiên lợi hại hơn hóa thân nhiều.” Phong Tiểu Tiểu cảm khái.

Dương Nghiễn cố giữ bình tĩnh muốn đốt điều thuốc bình tĩnh một chút, này thật sự nhìn không được, bị gây sát đã mất mặt còn chưa nói, càng xui xẻo nữa là mặt dưới đất mà móng thì chổng lên. . .

“Khụ, Khương. . . Xi Vũ?!” Phong Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, căn cứ vào tình thần yêu thương đồng đội vẫn là đến bên hồ gọi một tiếng: “Cậu không sao chứ?! Còn cảm giác không? Cần trị liệu không? Cần khăn tay không...” Ít nhất có thể lau máu mũi. . .

Nạn nhân giữ nguyên tư thế trong chốc lát, sau đó yên lặng bò lên, cúi đầu đưa lưng về phía mọi người, ngồi trong hố trầm mặc một lúc lâu, huyết sắc xung quanh dần lùi về thân thể, đôi sừng trên đầu cũng chậm chậm thu về.

Lát sau, Phong Tiểu Tiểu còn đang nghĩ có nên gọi thêm vài tiếng nữa không thì đột nhiên nghe được âm thanh nứt vỡ khả nghi, giống như động vật nhỏ bị bắt nạt, tiếp theo tiểu nam sinh thanh tú ngai ngừng đứng lên, xoay người nâng lên đôi mắt yếu ớt sợ hãi nhìn Phong Tiểu Tiểu, cắn môi dưới, đôi mắt ướt sũng: “Cái đó, thực xin lỗi...” Oa oa oa hẳn thật vô dụng.

“Ừm...Không sao hết.” Phong Tiểu Tiểu nheo mắt, ngắm lại vẫn là cổ vũ tiểu nam sinh, vì thế lại thêm một câu: “Lần sau lại cố gắng, kỳ thật cậu vẫn rất có tiềm...” lực.....

Lời chưa nói xong, tiểu nam sinh tựa hồ không kiềm chế được, đã “U Oa” một tiếng, nâng lên cánh tay bịt mắt, xoay người, nghiêng ngả lao đảo chạy về phòng.

“... Vừa khóc vừa chạy.” Dương Nghiễn cầm điều thuốc chết lặng, mỗi lần nhìn đến Khương Lễ thân là Xi Vu mà lại khóc thành như vậy là hẳn đều cảm thấy thật đau mắt.

“Ừ.” Y Y đồng tình nhìn cửa phòng Khương Lễ “phanh” một tiếng đóng lại: “Lúc này hẳn cũng chạy như vậy, chẳng qua lần này thảm hơn một chút.”

“...” Phong Tiểu Tiểu nhìn nhìn hai tên cầm thú không có chút đồng cảm này, hoàn toàn hết chỗ nói.

....

Lại qua một hồi lâu, Khương Lễ rốt cuộc bình tĩnh một chút, lại có Phong Tiểu Tiểu ở giữa điều hòa cùng giới thiệu hai bên, mọi người lúc này mới có thể hòa bình ngồi xuống.

Sách truyện thần thoại trường kì đóng bụi ở tiệm gốm rốt cuộc phát huy công dụng, Phục Hy chút có chút không lật một quyển, cau mày, một bộ dáng nhẫn nại: “Đám phạm nhân đều thích bịa chuyện?”

“Một phần là truyện mọi người dùng để giết thời gian, một phần là bị người thống trị tuyên truyền hoặc là tôn giáo bóp méo.” Dương Nghiễn nâng một li cà phê giải thích: “Nghe nói anh tính cũng chừng trăm năm, hẳn là hiểu biết một chút chứ.”

“Ta không hứng thú với những thứ này.” Phục Hy vừa nói vừa chuyển ánh mắt dịu dàng qua hướng Phong Tiểu Tiểu, thực rõ ràng chỉ ra thứ mình hứng thú là gì...

“...” Phong Tiểu Tiểu sờ sờ cánh tay nổi đầy da gà, yên lặng nhích ra xa một chút.

Phục Hy cũng trầm mặc, sau đó có chút hoang mang chuyển sang nhìn Trương Tam, người sau tiếp được tín hiệu của boss, lập tức ưỡn ngực ngồi thẳng, đồng thời ánh mắt lóe lóe, tỏ vẻ hiểu được ý của boss, quay đầu nói sang cái khác dời đi lực chú ý của Phong Tiểu Tiểu...

“...” Phục Hy lại trầm mặc, kênh tín hiệu tiếp thu nhảm, lát nữa nói thẳng thì hơn.

Sau một lúc tán gẫu trao đổi tình cảm, lúc này cũng sắp khuya, mọi người tựa hồ đều cần thời gian nghỉ ngơi điều chỉnh một chút thể xác và tinh thần, vì thế hẹn sáng hôm sau nói tiếp, ai tự về phòng vậy.

Phục Hy đương nhiên đến căn phòng khách gần phòng Phong Tiểu Tiểu nhất, tuy rằng hẳn nguyên bản muốn theo vào ngủ chung, nhưng dưới sự kiên định cùng quyết tâm của Phong Tiểu Tiểu, lại thêm hẳn cũng có chuyện muốn hỏi Trương Tam, vì thế hai bên đều thỏa hiệp, ở cách một bức tường....

“Vì sao ta cảm thấy tiểu Oa rất xa lạ với ta?” Phục Hy sờ hoa văn vảy rắn bên khóa mắt, trong giọng nói dịu dàng mang chút hoang mang: “Nàng đối với kẻ nào cũng thân thiết hơn ta nhiều lắm, chẳng lẽ là trách ta tới muộn? Hay là...” Ánh mắt đột nhiên lạnh lẽo, lời nói như bị nghiền giữa kẽ răng mà ra: “Hay là nàng vẫn như trước, coi đám phạm nhân quan trọng hơn hết thảy?!”

“...Cá nhân con cho rằng Nữ Oa đời này tựa hồ không rộng lượng như vậy. Còn nói xa lạ...” Trương Tam, trầm mặc, nhìn nhìn lại rốt cuộc không nhịn được: “Tổ thần, chẳng lẽ ngài không cảm thấy được hành vi lúc này của mình là quấy rối tình dục sao?!”

“...”

“Tổ thần con sai rồi, đó tuyệt đối không phải quấy rối tình dục, giữa vợ chồng có chút tình thú là chuyện thường, đây là đương nhiên!”

“Ừm.” Sắc mặt Phục Hy dịu xuống, gật gật đầu, sau đó lại hỏi: “Ngươi đến đây đã mấy ngày, hẳn là có chút hiểu biết tiểu Oa, nàng có phải thẹn thùng không?”

Trương Tam muốn khóc, cô ít nhiều gì cũng là thiên Đình Vân Hoa tiên tử, đường đường là mẹ ruột của Nhị Lang Thần, làm ơn đừng xem là bà chị tri tâm có được không?! “Cái này, cái này con không quá rõ, nhưng con cảm thấy ngài có thể tiến hành theo chất lượng...”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 156: Ra ngoài

Sau khi được Trương Tam tư vấn cho các điểm quan trọng trong bí quyết chiến lược theo đuổi vợ, hôm sau, Phục Hy chưa kịp vận dụng, tiệm gốm đã

có khách là Hoàng Dong ghé tới.

“Bày trận?” Phong Tiểu Tiểu ngẩn ra một lúc: “Tôi quên mất còn vụ này...Ừ, ngẫm lại thì cũng còn một con lệ quỷ, lịch bữa nay căng quá.”

Vốn một mình Phục Hy tới cũng đã đủ phiền toái, định từ từ nói chuyện cho rõ đầu đuôi, xem ra bây giờ tạm thời phải để qua một bên. Phong Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ: “Bây giờ đi luôn?”

“...Tôi đã cố gắng đẩy lùi hai cuộc họp để sáng nay đến đây sớm.” Hoàng Dong im lặng, lời ngầm là “sáng nay hán cũng rất bận, không đi bây giờ chẳng lẽ lượn quanh vứt rác thuận tiện dất chó đi dạo rồi bàn tiếp sao”?!

Khương Lễ vô cùng chăm chỉ, sáng sớm đã rời giường luyện tập trong sân, hự hự hự đánh vào cái cọc gỗ không biết dựng lên từ lúc nào...Rõ ràng hôm qua trước khi ngủ vẫn chưa nhìn thấy...Tốc độ nhanh đến mức chỉ còn tàn ảnh, thỉnh thoảng còn rút ra từ trong quần áo cây đao ném nơi này hay phi tiêu ném nơi kia...

Có vẻ chuyện Phục Hy kích thích rất lớn đối với tiểu Khương, nhưng tính đến cấp bậc, Phong Tiểu Tiểu đột nhiên bị ai mà nghĩ có lẽ ngày Khương Lễ muốn phục thù sẽ không đến được.

“Tiểu Tiểu!” Nhìn thấy Phong Tiểu Tiểu dẫn theo Hoàng Dong vào nhà sau, Khương Lễ lập tức thu hồi đám đá, khuôn mặt đỏ bừng vì luyện tập, hớn hở chạy tới, ngược ngùng hỏi: “Cậu ra ngoài à?”

“Ừ, hôm nay cậu không đi làm?” Phong Tiểu Tiểu thuận miệng hỏi lại một câu.

“Minh đi ngay giờ đây.” Khương Lễ nhìn đồng hồ, sau đó có chút chần chờ: “...Hay mình xin nghỉ một bữa?!” nghĩ đến còn một nhân vật nguy hiểm ở bên cạnh Phong Tiểu Tiểu, Khương Lễ cảm thấy lo lắng cực kì.

“Cái đó không cần, dù sao sau này còn ở chung dài dài, làm quen sớm chút cũng tốt.” Phong Tiểu Tiểu yên lặng than thở: “Lại nói, cậu đang ở kì thực tập, xin phép nhiều quá sẽ ảnh hưởng kết quả.”

Khương Lễ vốn là loại hình tiểu nam sinh nhìn qua đã thấy non nớt, trên khuôn mặt thanh tú sạch sẽ còn mang đường nét trẻ con, lúc này nghe như vậy mặt méo thành một nắm, đột nhiên khiến Phong Tiểu Tiểu có cảm giác mình đang bắt nạt động vật nhỏ: “Thành tích quá kém quá thật không ổn, nhưng lỡ như cậu bị bắt nạt thì làm sao đây...”

“...” Phong Tiểu Tiểu ho khan một tiếng: “Không sao, còn anh Hai mà.”

Nhưng sự thật chứng minh, anh Hai cực kì không đáng tin cậy. Đối với một kẻ chưa từng dậy trước mười giờ, cho dù có dậy được cũng phải tuột huyết áp tảo bạo một thời gian, hơn nữa quen thân rồi là lười nói chuyện phong độ mà nói, muốn cho gã đi với mình vào buổi sáng? Nằm mơ.

Khương Lễ đã đi làm, Dương Nghiến ít nhất hai tiếng nữa mới dậy, Y Y phải mở tiệm. Phục Hy...không nhắc tới cũng được.

“Bỏ đi, hai ta đi cũng được, vừa lúc có thể qua thăm anh Ngao.”

....

Tối phổ Thành Hoàng, trước là gọi điện thoại cho kẻ vẫn ăn nhờ ở đậu ở nhà họ hàng là Đường Cần, may mắn ông cậu của đối phương có vẻ chú trọng dưỡng sinh. Sáng sớm tranh thủ thời gian rảnh hội họp nhóm bạn già đi rèn luyện thân thể, vừa lúc trong nhà không có người, Hoàng Dong mang theo một túi lớn tới cửa là có thể động thủ sắp xếp.

“Mê trận này liệu có hữu dụng thật không?! Lỡ những người bình thường cũng không tìm được đường vào thì sao?” Đường Cần ngồi xuống bên cạnh Hoàng Dong, vừa xem về bữa vừa lo lắng.

“Này không có cách nào, chỉ có thể nói là cho anh thêm một tầng bảo đảm, nếu anh cảm thấy không tiện thì có thể chọn một thời gian vào buổi tối mở trận, ban ngày thì không có vấn đề gì.” Hoàng Dong khá thẳng thắn. Được chính là được, không được chính là không được, mọi chuyện luôn có hai mặt, có cái mê trận khi cần dùng vẫn tốt hơn là không có.

Ví dụ như ai đó tặng không cho anh cái xe để đỡ đi bộ, anh cũng không thể cầm chìa khóa xe còn oán hận bằng lái xe khó thi, chỗ đậu xe khó tìm, tiền xăng quá đắt...Dùng hay không dùng là chính anh lựa chọn, không ai có thể giải quyết hết mọi rắc rối cho anh.

Đường Cần không quá vừa lòng với câu trả lời của Hoàng Dong, nhưng có thể miễn phí được một cái mê trận, không lấy mới là lạ, lại nói hán không quá yên tâm cho sự an toàn nhà cậu. Nếu đám lính đánh thuê thực tới cửa, mình cho dù phòng được một hai đêm cũng không thể ngày nào cũng trọn tròn mất đề phòng.

Lại nói mê trận kiểu gì cũng ổn hơn độc dược, cái trước nhiều lắm là làm cho người ta loạn một chút, có ai vào nhầm cũng không quá nghiêm trọng. Cái sau lỡ như không cẩn thận trúng mấy thằng du đảng lớn vốn, đến lúc đó khó mà giải thích rõ ràng với chủ cảnh sát...

Một cái mê trận bố trí nửa buổi sáng mà vẫn chưa xong, vừa mới bắt đầu Phong Tiểu Tiểu còn hứng thú theo nhìn vài lần, qua một lúc lại bắt đầu nhàm chán, sợ ngủ gục, dứt khoát đi dạo, cho dù ra ngoài đường xem đám tiểu quỷ đánh bài còn thú vị hơn cái này.

Đường Cần thật ra cũng muốn đi, nhưng thân là nửa chủ nhà, hán thật không tiện thẳng thắn, thứ nhất là sợ hồ ly này bỏ gì vào trong nhà, thứ hai là lỡ

hàng xóm hay cậu nhìn đến Hoàng Dong thì mình cũng có thể chủ động giải thích trước đối phương là khách chứ không phải ăn trộm. . .

“Cô Phong!” Tiểu Hắc đang tuần tra thì thấy được Phong Tiểu Tiểu rảnh rỗi lượn quanh, khuôn mặt lạnh lùng không chút thay đổi nói: “Cô đến vừa lúc, vấn đề của con hồ ly tinh kia mau đến trung tâm đánh bài giải quyết một chút, lệ qui còn chờ lời giải thích của các cô đó.”

“Kỳ thật sự tình không phức tạp như vậy, người ta là hai bên tình nguyện, ông một người chết xoắn xít vào làm gì.” Phong Tiểu Tiểu hét lớn.

“Không thể nói như vậy, chức trách của bọn chị là giải quyết tâm kết của âm hồn, chấp niệm không cần thiết, ở lại phố Thành Hoàng ai cũng lo lắng.” Tiểu Hắc phe phẩy cuốn sách trong tay, lấy cây bút vừa ghi vừa hỏi: “Chị nghe nói đối tượng của cô gái kia là con hồ ly tinh, hẳn là không phải tính hút nguyên âm gì đó chứ? Hay em lại dẫn con hồ ly kia tới đây, chị câu hồn phách hấn đi.”

“...Tiểu Hắc, không nên xem nhiều phim truyền hình cầu huyết. Người ta tuy rằng là hồ ly tinh nhưng chưa làm gì xấu, đến chỗ này của chúng ta cũng chỉ để hầu hạ tổ tông hồ ly tinh thôi.” Phong Tiểu Tiểu chép chép miệng, tò mò nhìn cuốn sổ trong tay tiểu Hắc: “Đây là cái gì?”

“Sổ Sinh Tử chị tự làm, lúc câu hồn gì đó chép vào, sau này cũng dễ tra tìm.”

“...”

“...”

Trước không quan tâm đến vấn đề sổ sinh tử hàng fake, nếu đã bị tiểu Hắc tóm được, hơn nữa đối phương lại nghe tin con hồ ly được đang ở một nhà trong phố Thành Hoàng bảy trện, như vậy có thể hiểu tiểu Hắc tuyệt đối không bỏ qua cơ hội tốt này.

Cùng tiểu Hắc dẫn theo oan hồn còn mạng áp suất thấp, hắc khí trên người đối phương rõ ràng đậm đặc hơn hôm qua vài phần, xem về nếu không quản thì thật đúng là có thể biến thành lệ qui.

“Cần gì phải vậy.” Phong Tiểu Tiểu thở dài, vừa hướng nhà cậu Đường Cần đi vừa giúp đỡ khuyên vài câu: “Con hồ ly được kia không phải thực kết hôn, chỉ là giúp đồng tộc mà thôi, vợ con cũng không phải của hấn. Tuy rằng không biết có thật lòng với con gái chú hay không, nhưng ít nhất không tính là đùa bỡn.”

“Vây cũng không được.” Ông chú qui nhiều lời: “Nếu là thật lòng thì nó có thể li hôn rồi lại theo đuổi con gái tôi, đừng nói lí do có bao nhiêu bất đắc dĩ, cuối cùng không phải mọi người đều cho con gái tôi là bồ nh? Lại nói cho dù nó thanh bạch, tôi cũng chường mất một con hồ ly tinh...”

“Vấn đề là con gái chú thích...” Phong Tiểu Tiểu bất đắc dĩ: “Lại nói chú bây giờ cũng là qui, không hơn được hồ ly tinh tới đâu đâu.” Sơn tinh đã qui...vừa nghe chính là một cái cấp bậc, lại còn chường mất người ta? Ít nhất Hoàng Dong trong đám người thường cũng được xem như tài mạo song toàn, hơn mạ qui nhiều lắm.

Ông chú qui không phục, hừ hừ: “Con gái tôi sao có thể nông cạn tới mức bị vẻ bề ngoài mê hoặc?! Nhất định là con hồ ly tinh kia dùng cái tà thuật gì đó.”

“Con gái chú có cái gì đáng giá người ta mê?!” Phong Tiểu Tiểu khiêm tốn thỉnh giáo.

“...Lừa sắc?!”

“...” Nói chuyện sắc với hồ ly tinh?! Ngài thật đúng là không biết xấu hổ....

Mang theo ông chú qui một đường tranh luận về tới nhà cậu Đường Cần, hai ông bà chủ nhà còn chưa trở về, mê trận rớt cuộc đã sắp xong. Ngoài Hoàng Dong cùng Đường Cần, trong phòng còn hơn một nhân vật làm Phong Tiểu Tiểu rối rắm.

“Tiểu Oa, nằng về rồi.” Phục Hy đang chỉ đạo Hoàng Dong sửa chữa phù văn trong mê trận, ngẩng đầu nhìn thấy Phong Tiểu Tiểu, khoe môi liền cong lên, thực tự nhiên cười cười: “Ta nghe Trương Tam nói nằng ở đây bảy trện, có ý đến xem”

Phản đồ!!!

Phong Tiểu Tiểu thật sâu nhìn cô gái xinh đẹp đang gắng gượng vờ trấn tĩnh đằng sau.

Trương Tam bị nhìn đến chợt dạ xấu hổ...Không phải do thân phận thấp sao, lại nói lúc trước không chủ động dùng ngọc phù đưa tin đã là sai lầm, mình bây giờ phải ráng biểu hiện cho tốt.

Phục Hy sáng nay rời giường thì phát hiện Phong Tiểu Tiểu không có nhà, hỏi Tinh Vệ mới biết được là ra ngoài với con hồ ly được....Tuy rằng ngủ say thật lâu, Phục Hy cũng không biết rõ thanh danh của hồ ly, nhưng chỉ cần có cái chữ “được” này thôi cũng khiến hấn cảm thấy rất không vừa lòng. Hơn nữa nghe nói vẫn là đi riêng hai người....

Lúc ban đầu Trương Tam còn muốn giả ngốc, ví dụ như vờ nói không biết tình huống linh tinh, nhưng tiểu Tinh Vệ thuần khiết đã nói đến cỡ này, lại chối nữa không phải là muốn chết sao.

Nhưng còn may, khi tới nơi biết được Nữ Oa tự ra ngoài đi dạo, không ở bên cạnh hồ ly, nếu không thực khó mà nói tâm tình của Phục Hy còn có thể kém hơn hay không.

Hoàng Dong tựa hồ còn không ý thức được mối quan hệ phức tạp trong đó, nghe vậy vui sướng gật đầu: “Vị tiên bối này thật sự là cao nhân, vừa rồi chỉ điểm mấy chỗ, cải biến không nhiều, nguyên liệu cũng không khác, cấp bậc mê trận lại tăng lên. ...Àch, nhạc phụ?!”

Ông chú quý xù lông: “Ai là nhạc phụ của anh?! Anh kêu ai nhạc phụ?! Tôi làm gì có thằng con rể như thế này!!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 157: Khoảng cách của vạn năm

Con hồ ly được đang “sùng bái tiên bối cao nhân am hiểu bày trận” bị ông chú ma quỷ nhéo lỗ tai mắng xối xả, một bộ tư thế ‘cha vợ cùng con rể yêu nhau giết nhau’ tiêu chuẩn.

Đại đa số người làm cha đều sẽ không thích thằng đàn ông tho thả đến bắt cóc con gái rượu bảo bối nhà mình, càng đừng nói kẻ này còn là một con hồ ly. ...Có lẽ là phát hiện con hồ ly này không tà ác giả dối như trong tưởng tượng, thái độ mắng người của ông chú quý tuy ác liệt, cảm xúc kích động, nhưng hắc khí trên người lại tiêu tán một chút.

Đường Cần từ lúc này vẫn luôn yên tĩnh dán trong góc tường trong trạng thái hóa đá, lặng lẽ quan sát quá trình Phục Hy chỉ đạo hồ ly thăng cấp mê trận, cho tới khi Phong Tiểu Tiểu quay lại mới hoàn hồn, thừa dịp sự chú ý của đám người bị ông chú quý thu hút, vội cọt đến lấp bắp: “Này này, đây là chồng cô mà anh Dương nói đó hả?”

Xà vằn xanh thẫm, mẹ ruột của Nhị Lang Thần tiếp đón. ...Đâu có giống vị Phong tiên sinh cậu mình đề cập qua chút nào đâu.

Hơn nữa trong sự kiện cướp lại bình gốm, Dương Nghiễn đã giải thích, Đường Cần tạm hiểu được vị này bề ngoài chỉ cỡ đồng trang lứa với mình vốn che dấu tung tích—giờ ngay cả Phục Hy cũng đi ra, tiết tấu này chẳng lẽ là dấu hiệu thần tiên muốn chiếm lĩnh Địa Cầu?!

Đúng là vì bỗng nhiên ngộ tới điểm này, cho nên vừa rồi lúc đối phương đến mới có thể dọa Đường Cần sợ tới mức nép sát góc tường.

Bản thân Phục Hy chính là thủy tổ của bát quái trận đồ, đối với các loại trận pháp đương nhiên cũng cực kỳ tinh thông. Cho nên sau khi tìm đến nơi này, thấy có con tiểu yêu biết bố trí mê trận cũng hứng thú chỉ điểm vài câu, đối với kẻ phạm nhân là Đường Cần lại không để vào trong mắt, xem là bối cảnh thực tiếp bỏ qua.

Nhưng hiện tại nghe lời này của Đường Cần, đại thần nhất thời cảm thấy có chút hảo cảm, vừa lòng quay đầu cười nhẹ: “Không tởi, ta đúng là phu quân của tiểu Oa.”

Phong Tiểu Tiểu giả chết dưới ánh mắt kinh ngạc của tiểu Hắc, tình huống này cô có nói gì cũng sai, dứt khoát không tiếp.

...

Bước đầu tiên để bồi dưỡng tình cảm chính là tiếp xúc.

Chuyện ông chú quý cùng con hồ ly được là vấn đề cá nhân, không cần nhiều người vây xem, để lại 1 tiểu Hắc canh chừng, một Đường Cần canh nhà là đủ. Phục Hy nghe theo chỉ đạo trong cuộc tọa đàm tâm lý tình yêu của Trương Tam tới qua, lôi kéo Phong Tiểu Tiểu ra đường đi dạo.

Cụ thể tán gẫu cái gì trước không nói, dù sao cũng phải tiêu trừ một chút xàm giác xa lạ mấy vạn năm không gặp. ...Trương Tam đã nói, trí nhớ con người là nhân tố quan trọng nhất hình thành nên nhân cách. Một người từng trải qua điều gì, trong quá trình đó lại tạo nên tính cách như thế nào, những thứ ấy đều là nguyên nhân chính yếu làm nên điều khác biệt của một cá nhân, về phần bề ngoài cùng linh hồn vân vân đều xếp đẳng sau.

Bề ngoài không quan trọng vì nó rất đơn bạc, linh hồn không quan trọng vì nó rất mờ ảo.

Tựa như Trương Tam cùng Dương Nghiễn, bọn họ không có khả năng khôi phục hình thức sống chung như lúc còn ở Thiên Đình, Phục Hy cùng Nữ Oa chưa khôi phục trí nhớ thời Hồng Hoàng cũng không thể lập tức tiến vào hình thức ân ái ái dặt tay quý ân. ...Trên thực tế, cho dù Phong Tiểu Tiểu có khôi phục trí nhớ cũng vậy, bởi vì nhân cách độc lập của đối phương đã được hình thành trong hai mươi năm này, khôi phục trí nhớ cùng lắm là ‘nhớ tới’ mà không phải là “thay thế”...

Phong Tiểu Tiểu không có ý kiến gì với yêu cầu ra ngoài dạo một chút của Phục Hy, nếu không có gì uy hiếp, cô cũng có thể xem đối phương như đồng nghiệp khác mà đối đãi. Mà theo cách nói của đối phương, thử tiếp xúc một chút. ...Kì thật đối với cuộc sống sau này chung đụng cũng có lợi.

Vì thế hai người ở mặt nào đó đạt chung nhận thức, cùng nhau đi dạo. ...

Kì thật cũng chỉ là kẻ nửa mùa trong tình yêu – Trương Tam đi đằng sau hai người, về mặt mơ hồ không hiểu lắm tình huống hiện tại. Hai kẻ tri kỉ viễn cớ đi dạo tăng tình cảm mang mình theo làm gì?! Chẳng lẽ Phục Hy muốn mình chỉ đạo từ xa? Đây không khoa học, chỉ nghe nói hẹn hò mang theo bóng

đền, chưa nghe nói hẹn hò mang theo đạo diễn.

Về phần nói Phong Tiểu Tiểu... Trương Tam có chút vi diệu cùng rối rắm, phỏng chừng vị này mang mình theo cũng chỉ vì muốn phải sạch quan hệ, ví dụ như nói tránh cho tình trạng cô nam quả nữ đi riêng vẫn vẫn, lúc này có bên thứ ba ở đây thì có thể thuận lý thành chương uyển chuyển đầy sạch.

Đôi mắt tỏ hợp vợ chồng bằng mắt không bằng lòng như vậy, Trương Tam thật rất muốn chạy xa một chút né khỏi trung tâm bãi mìn, nhưng bắt đắ dĩ thấp cổ bé họng không có quyền biểu quyết. Lỡ như qua một lát Phục Hy đi tới đi tới muốn nắm cái tay hay hôn cái miệng gì gì đó, mà Nữ Oa lại lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt, vậy thì lúc đó mình nên xông lên hỗ trợ cách ly hay xông lên hỗ trợ ẩn vào?!

Vợ chồng cấp tổ thần đấu tranh loại tiểu tiên như cô chỉ có thể làm vật hy sinh! Cầu buông tha!

Đằng xa Trương Tam rối rắm học máu, đằng trước thì Phong Tiểu Tiểu cùng Phục Hy lại giữ 1 cục diện yên tĩnh đến qui dị.

“Mấy vạn năm không thấy, nàng thấy lạ với ta rất nhiều?”

Phục Hy đột nhiên ra tiếng, dọa Phong Tiểu Tiểu đang suy nghĩ vẫn vơ giật mình. Sững sờ, Phong Tiểu Tiểu ngo ngắc trong nháy mắt, sau một lúc mới nhận ra đối phương đang nói chuyện với mình: “...Mới lạ cũng là bình thường, như anh nói đã mấy vạn năm không gặp, lại nói tôi cũng không có trí nhớ...”

Người đàn ông tuấn mĩ bên cạnh nhìn đằng trước không chớp mắt, tuy rằng nói chuyện với Phong Tiểu Tiểu lại làm cho cô có loại cảm giác đối phương đang nhìn xuyên qua mình mà nói chuyện với người khác.

“Cũng đúng.” Phục Hy thân nhiên gật đầu, cười cười, tựa hồ chấp nhận cách nói này.

Phong Tiểu Tiểu nhẹ nhàng thở phào, cảm giác hôm nay Phục Hy thân thiện hơn, hết căng thẳng, lá gan tự nhiên cũng lớn không ít, Phong Tiểu Tiểu muốn sớm nói với đối phương ý tưởng của mình, bước đầu đạt được nhận thức chung: “Kỳ thật tôi cảm thấy giữa chúng ta có thể có chút hiểu lầm. Ví dụ như nói quan hệ vợ chồng lúc trước...”

Nói tới đây, Phong Tiểu Tiểu lại mất tự nhiên một chút, sau đó đề xuống cảm giác rối rắm tiếp tục: “Theo góc độ khác mà nói, người kết hôn với anh là tôi, nhưng kì thật đó cũng không phải là tôi. Từ sinh ra tới giờ, trong trí nhớ của tôi hoàn toàn không có sự tồn tại của anh, đột nhiên ở đâu chạy ra một ông chồng thật sự khó nhận. Lại nói không có giấy hôn thú...Kỳ thật anh cảm giác được phải không? Tôi đã không phải là Nữ Oa mà anh biết, tôi...”

“Nàng chính là Nữ Oa.” Phục Hy đánh gãy ngữ khí lại thật kiên quyết: “Tuy mất đi trí nhớ, nhưng điểm này là không sai, nàng chỉ quên mà thôi.”

“...” Nghẹn một cái, Phong Tiểu Tiểu tiếp tục: “Cho dù tôi là, nhưng tính cách cũng không giống nhau chứ?! Kì thật chỉ chuyện này đã chứng minh tôi đã không...”

“Một chút cũng không thay đổi!” Lại là khẩu khí nhát nhẽo mà kiên quyết, Phục Hy nhẹ liếc mắt qua, Phong Tiểu Tiểu kì dị phát hiện chính mình tựa hồ nhìn ra trong ánh mắt của đối phương một chút bất đắc dĩ cùng dung túng: “Nàng cho rằng bản thân thần thánh như đám phạm nhân hay ca tụng?!”

“...Không, không phải sao?”

Phong Tiểu Tiểu lập tức có loại cảm giác rối rắm vi diệu, tuy rằng chưa từng cảm thấy được tính cách của mình không tốt, tuy rằng cũng dần chấp nhận chuyện mình là Nữ Oa chuyển thế, nhưng dù sao cũng là chịu ảnh hưởng của nền giáo dục hiện đại mà lớn lên, khiến cô tin rằng Nữ Oa chính là mình, cái này có phải hay không rất...

“Không tin?” Biểu tình của Phục Hy vẫn vẹo trong nháy mắt, sau đó trầm mặc trong chốc lát mới mở miệng: “...Lúc nàng ngủ thích lăn lộn khắp nơi, ăn cơm luôn để món thích nhất cuối cùng mới động đến, khi ta không cẩn thận chạm đũa vào là có thể dùng đuôi quạt ta từ trong phòng ra ngoài, tắm rửa nhất định phải gội đầu trước sau đó mới...”

“Đủ rồi đủ rồi, vậy là đủ rồi!!” Phong Tiểu Tiểu muốn quì, lại để đối phương nói tiếp, nội dung tuyệt đối là 18+.

Mấy cái tật trong miệng đối phương quả thật y mình như đúc. Tuy rằng trong quá trình lớn lên mười mấy năm qua đã sửa lại một ít, ví dụ như không chịu được người khác chạm vào đồ ăn, nhưng mấy cái khác thật đúng là vững không chạy đi đâu được, làm cô một chút liên tin bản thân cùng đối phương thực ở chung với nhau đã nhiều năm.

Trương Tam vành tai tò mò muốn nghe thử hai người phía trước đang nói cái gì mà không khí đột nhiên lại trở nên hòa hợp, đáng tiếc Phục Hy sớm đã phòng bị cái bóng đèn là cô, từ lúc ra cửa đã mở ra một tầng kết giới, không chỉ ngăn đàn qui nhiệt tình chào hỏi Phong Tiểu Tiểu ở bên ngoài, mà còn có thể khiến cuộc đối thoại không bị người khác nghe lén.

“Tin?” Phục Hy cong khóe môi, quay đầu tiếp tục bình tĩnh bước chậm: “Đối với nàng mà nói có lẽ ta còn thực xa lạ, nhưng đối với ta, từ viễn cổ đến bây giờ...nàng vẫn là thể từ của ta.”

“...”

Đột nhiên có loại cảm giác áy náy thật qui dị, Phong Tiểu Tiểu gượng cười, nhanh chóng dời đi cái đề tài xấu hổ này: “Mấy chuyện đó nói sau, đúng rồi, khóe mắt của anh vì sao có xà vân?”

“Này?” Phục Hy sờ hoa văn màu xanh nơi khoe mắt, cười cười: “Đây là phong ấn.”

“???”

Thấy vẻ mặt cầu giải thích của Phong Tiểu Tiểu, Phục Hy chiều lòng đối phương tránh qua đề tài trầm trọng lúc này: “Nói ra thành sự thật, những lời này nàng có biết chứ?”

“Đại khái.”

“Ta và nàng đều là tổ thần sáng thế, cho nên nặn đất có thể tạo người, nói ra trở thành qui tắc.” Phục Hy vươn ngón tay, đầu ngón tay có chút lạnh lẽo nhẹ nhàng chạm vào mi tâm Phong Tiểu Tiểu: “Mỗi một lời chúng ta nói ra đều có lực lượng thực hiện. Nếu không áp chế, chúng ta cũng chỉ có thể như Bàn Cổ mà hóa thân thành thế giới, bởi vì mặc dù không phải cố ý vận dụng thần thông, nhưng mỗi một lời của chúng ta cũng sẽ ảnh hưởng đến trời đất... Ở nơi này, nàng cũng từng có hoa văn như ta.”

Phong Tiểu Tiểu có chút hiểu ra: “Tựa như Thượng Đế nói phải có ánh sáng vì thế giới có ánh sáng?”

“Thượng Đế?” Phục Hy thu hồi ngón tay, nhíu mày: “Đó là kẻ nào dám tranh công đức sáng thế của chúng ta?”

“...”

Phong Tiểu Tiểu lộ roi, mấy vạn năm thật không phải chém gió, mình cũng đối phương đúng là nói chuyện không hợp!!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 158: Hỗn loạn tín ngưỡng

Nhắc tới tín ngưỡng, Phong Tiểu Tiểu nhớ tới hai tên mới gia nhập phổ Thành Hoàng, mà nhớ tới hai tên da trắng kia, lại nhớ đến mớ phiền phức quanh cái bình của Phục Hy.

Nhìn nhìn Phục Hy vẻ mặt thỏa mãn bình tĩnh đi bên cạnh mình, Phong Tiểu Tiểu do dự chút mới hỏi: “Anh ở trăm năm sau... có trải qua chuyện gì lớn không?”. Ví dụ như thành lập cái tổ chức phi pháp gì cướp địa bàn của người ta, hay chẳng hạn như vô tình hiển lộ thần thông trước mặt đại nhân vật nào đó.

“Chuyện lớn?” Phục Hy trầm ngâm một chút: “Nàng nói sáng thế hay là diệt thế?”

“...” Cứu, cứu mạng... Thế giới của tổ thần cô thật sự không thể hiểu nổi!

Phong Tiểu Tiểu yên lặng ôm trán: “Bỏ đi, tôi cảm thấy là không có.”

“Ừm, hiện tại luân hồi chưa quay về vị trí, nếu cứ rấn phá giải phong ấn phóng thích chân linh thì mặc dù thoát mái dẫy, nhưng ta nàng có thể lại phải tịch mạch mấy vạn năm” Phục Hy nhìn Phong Tiểu Tiểu một cái: “Ồ thời đại này chúng ta chỉ có thể ngủ đông, cho nên nếu nàng thật muốn chơi đùa, tốt nhất chờ về sau...”

“Tôi tuyệt đối không muốn chơi!” Phong Tiểu Tiểu một mòi.

“...Ồ.” Phục Hy một bộ biểu tình “đừng gạt ta” vô cùng bình tĩnh, vô cùng nghe lời gật đầu lại không chút thành ý.

Phong Tiểu Tiểu đột nhiên cảm thấy có chút bị ai, Nữ Oa trước kia rốt cuộc là cái mặt hàng như thế nào?!!

...

Dựa theo thông tin Dương Nghiễn đọc được từ đám người Tô Tuyên, điện Thập Tự lấy cái bình là vì người đứng đầu ra lệnh. Xã hội đen cùng Rắn Đuôi Chuông thì hoàn toàn là xuất phát từ mục đích đối nghịch với điện Thập Tự mà ra tay.

Mà dựa theo đột thông tin thứ 2, theo hai tên người da trắng của Rắn Đuôi Chuông biết thì tựa hồ là do ông chủ muốn cứu sống người chết, cho nên mới muốn trộm cái bình về gọi hồn... Nội tâm sẽ không nói dối, nếu thông tin của cả hai lần đều đúng, như vậy sẽ có hai cái đáp án khác nhau. Chỉ sợ ông chủ hai bên đều dùng quyền hạn dấu một phần sự thật với thuộc hạ.

Vì cái gì giấu diếm?! Không hề nghi ngờ là vì có chút chuyện cấp dưới không nên biết. Mà một cái bình có đáng bọn họ phải làm như vậy không? Hiển nhiên là vì ông chủ hai bên đều biết cái bình kia không đơn giản.

“Trước tôi có nghe chị Ba nói, ở nước ngoài có mấy thế lực tựa hồ rất hứng thú với anh?” Phong Tiểu Tiểu sắp xếp thông tin trong đầu một lần, sau đó

đổi cách nói, hỏi ra miệng: “Liệu có những người khác biết anh là Phục Hy không? Ví dụ như anh ở trước mặt người thường lộ ra pháp bảo hay thần thông gì đó?”

Phục Hy trầm mặc đáng nghi.

“...” Quả nhiên là có.

Phục Hy ho nhẹ một tiếng. Tựa hồ là có chút xấu hổ, nhưng bề ngoài vẫn giữ vững bộ dáng cao quý lãnh diễm thế ngoại cao nhân.

Kỳ thật tâm tính của Phục Hy cũng không quá khó hiểu, từ lần đầu gặp đến bây giờ, Phong Tiểu Tiểu thấy nhiều nhất là bộ dáng tự nhiên đến đương nhiên của đối phương, dường như hắn làm cái gì cũng đều là hợp lý. Dính mình cọ mình là đương nhiên, bởi hắn cảm thấy mình là bà vợ xui xẻo chỉ bị mất trí nhớ. Lộ ra sơ hở trước mặt người khác cũng là đương nhiên, bởi vì cổ thần cũng đồng nghĩa với tín ngưỡng, hắn sớm quen với việc được người khác ngược nhìn, không cảm thấy cần thiết phải che dấu trước mặt ai.

Phong Tiểu Tiểu buồn bực: “Bỏ đi, lát nữa nhờ anh Hai cùng tiểu Khương tra một chút là được, trong thế giới này bọn họ có lực lượng hơn anh.”

Phục Hy gật đầu, vẫn một bộ dáng đương nhiên, dường như đó là hắn cho đám thần thị thấp kém có cơ hội được phục vụ hắn.

...

“Trên thế giới có rất nhiều tín ngưỡng.” Dương Nghiễn rút cuộc cũng rời giường sau giữa trưa và chạy đến, có thể nguyên nhân chủ yếu là muốn đến kết nhóm ăn bữa cơm thuận tiện xem nào nhiệt. Nghe xong tin tức Phong Tiểu Tiểu kể lại sau buổi sáng tán gẫu với Phục Hy, hắn không chút ngoài ý muốn nói: “Nếu là nhân loại bình thường, xúc phạm thần thánh vẫn cần khá khá dũng khí, cho nên bọn họ có lại tham lam đi nữa cũng không dám quang minh chính đại đi cướp cái bình của Phục Hy, huống chi nếu không có năng lực nhất định, cho dù cướp về tay cũng không nhất định có thể sử dụng.”

“Kỉ ức của Rắn Đuôi Chuông có đề cập, ông chủ xã hội đen là từ một nguồn thông tin bí ẩn biết được bình Phục Hy có thể nuôi dưỡng được máu thịt con người, vậy cái nguồn thông tin này cũng rất đáng chú ý.” Dương Nghiễn nhìn Phục Hy: “Đầu tiên ông chủ xã hội đen kia vì sao sẽ tin tưởng vào nguồn đó? Vậy thì nhất định do đối phương đã thể hiện ra lực lượng thần kì, cho nên mới có thể lấy được niềm tin của nhân vật sống trong thế giới hắc ám mang chủ nghĩa hiện thực kia. Tiếp theo, dưới điều kiện giả thiết lúc này được thành lập, vậy thì ai có khả năng biết được manh mối về chiếc bình của Phục Hy, lại còn to gan nhắm đến nó? Thần thoại Trung Quốc là không có khả năng, ở đây, Phục Hy chính là tổ tông, cho nên còn có thể là tín ngưỡng khác.”

“Chư thần toàn cầu PK?!” Phong Tiểu Tiểu ưu tư: “Chẳng lẽ chúng ta phải bắt đầu con đường tranh hùng hay sao?!”

“...Lấy tính cách của mấy anh rất khó tưởng tượng ra được tình tiết huyết lãng mạn như vậy.” Dương Nghiễn run run khoe miệng.

Phục Hy nhũn mày: “Chẳng qua chỉ là đám hỗn tạp lợi dụng mạch hệ chính thống điều linh mới dám nhảy ra cướp công đức sáng thế thôi. Vì sao bây giờ nghe qua tin đồn của chúng còn nhiều hơn ta?”

Này.....Phải đề cập đến các mặt nhân tố khác. Ví dụ như bối cảnh văn hóa bất đồng. Lại ví như văn minh xói mòn....

“Đại khái là do trong thần thoại của chúng ta bug hơi bị nhiều?” Phong Tiểu Tiểu chần chờ nhắc tay: “Tôn giáo của người ta đều có giáo điển, ví dụ như Thánh Kinh, Kinh Koran, sử thi Homer(*) vân vân, dân chúng tín đồ thờ phụng một cái thực tế như vậy. Những cái khác không nói...Nhưng chúng ta không có cái gì làm tín, chư thần chạy show từ truyện này sang truyện khác. Thực lực lên xuống cao thấp còn lợi hại hơn thị trường chứng khoán...”

(*) Thánh kinh: Kinh Thánh (hoặc Thánh Kinh; từ gốc tiếng Hy Lạp: τὰ βιβλία, tà biblía, “quyển sách”) là từ ngữ để chỉ các văn bản thiêng liêng của nhiều niềm tin khác nhau, nhưng thường là từ các tôn giáo khởi nguồn từ Abraham. Do Thái giáo và Kitô giáo chia sẻ cùng một thuật ngữ “Kinh Thánh”, mặc dù giữa họ không đồng nhất về số lượng sách. Quy điển Kinh Thánh là cách thức tuyển chọn và công nhận sách nào được cho là thiêng liêng. Các văn bản này thường được viết trong giai đoạn hình thành của các niềm tin Do Thái giáo và Kitô giáo; những người lãnh đạo của các cộng đồng này tin đây là các sách được linh truyền từ Thiên Chúa để thể hiện lịch sử uy quyền của mối liên hệ giữa Thiên Chúa và dân của ngài.(wikipedia)

Kinh Koran: Đối với đại khối các dân tộc Ả Rập, nguyên bản bằng ngôn ngữ Arabic của kinh Koran là một kiệt tác phẩm thi văn. Kinh Koran không hẳn là một cuốn thơ trường thiên nhưng là một tác phẩm văn xuôi có vần có điệu (poetic rhymed prose) rất thích hợp với khẩu vị văn chương của những người du mục ở nơi hoang dã. Chính vì vậy mà kinh Koran đã mau chóng được truyền bá qua truyền khẩu rộng khắp bán đảo Ả Rập (lớn gấp 8 lần Việt Nam).

Về phương diện tâm linh, kinh Koran là sự nối kết những dòng tư tưởng về một tôn giáo độc thần khởi đầu từ tổ phụ Abraham, qua Mai-sen (Moses) qua Jesus đến thiên sứ cuối cùng là Muhammad. Từ 2000 năm trước Công Nguyên, những người Ả Rập đã biết đến Thiên Chúa của Abraham mà họ gọi là Allah. Điều đó có nghĩa là họ đã thờ Allah từ 27 thế kỷ trước khi có Muhammad và đạo Hồi. Qua nhiều thế kỷ tiếp xúc với văn hóa Do Thái, người Ả Rập đã rất quen thuộc với các nhân vật của kinh Thánh Cựu Ước. Từ thế kỷ 1 đến thế kỷ 7, người Ả Rập tiếp xúc với những người Ki Tô Giáo thuộc đế quốc Byzantine rộng lớn và từ những nước lân bang như Syria, Ai Cập và Ethiopia... Mặc dù rất ít người Ả Rập lúc đó theo Ki Tô Giáo nhưng cũng không cảm thấy xa lạ với Jesus và Gioan Baotixita.(sachhiem.net)

Sử thi Homer: Hómēros (tiếng Hy Lạp: Ὅμηρος, tiếng Anh: Homer /'hɒməɹ/, là tác giả của các tác phẩm Iliad (Ιλιάς) và Odyssey (Ὀδύσσεια). Ông được coi là một trong những nhà thơ Hy Lạp cổ đại xuất sắc nhất. Hai tác phẩm Iliad và Odyssey của ông đã có ảnh hưởng lớn đến văn chương hiện đại phương Tây.

Theo truyền thuyết thì ông bị mù và là một người hát rong tài năng. Herodotus ước tính rằng Homer sống 400 năm trước thời đại của ông, điều này đặt

Homer vào khoảng 850 trước Công nguyên[1]. Trong khi nguồn khác cho rằng ông sống trong khoảng thời gian của cuộc chiến thành Troy, tức là vào những năm đầu thế kỷ 12 trước Công nguyên.[2] Hầu hết các học giả sau này đặt Homer vào giai đoạn lịch sử thế kỷ 8 hoặc 7 trước Công nguyên.

Ảnh hưởng cơ bản của các thiên anh hùng ca Homer trong việc hình thành văn hóa Hy Lạp đã được công nhận rộng rãi, và Homer đã được mô tả như là người thầy của Hy Lạp.[3] Các tác phẩm của Homer, trong đó khoảng một nửa là các bài hùng biện, đã cung cấp các bài mẫu về văn nói và văn viết có sức thuyết phục trong suốt thế giới Hy Lạp cổ đại và trung cổ. Các đoạn rời rạc của các tác phẩm Homer được ghi lại trong gần một nửa của tất cả các tác phẩm văn chương Hy Lạp được phát hiện trên giấy cội.[4] (wikipedia)

Này kỳ thật cũng chẳng khác viết tiểu thuyết là mấy, có một hai bug còn có thể hiểu được, nhưng nếu chỗ nào cũng lỗi bug thì rất vũ nhục chỉ số thông minh của độc giả.

Chuyện xưa vốn phức tạp, lại hơn nữa qua các triều đại vì lợi ích của người thống trị mà bóp méo, vì thế thần thoại truyền lưu đến bây giờ quả thật rất khó làm người ta tin tưởng.

Xa không nói, ví dụ như nói đến thân phận mẫu thần sáng thế của Nữ Oa, trong điển tịch của đạo giáo thì phân vào thần đất....

Phục Hy một bộ dáng ‘hạng người con kiến không đáng nhắc đến’: ” Thật cần rồi! Ta thật muốn trông thấy đám tiểu bối kia, tỷ như cái tên biết phát sáng....là ai?”

“... Thượng Đế.”

Thượng Đế nằm không cũng trúng đạn tó về mình rất vô tội.

Trương Tam lại lo thiên hạ không loạn: “Đứng đứng, ngày mai chúng ta liền bay ra nước ngoài, Thượng Đế ở chỗ nào?!”

“...” Nếu thực sự có người biết Thượng Đế ở đâu, toàn bộ nhân dân thế giới đều đã nổi điên từ sớm.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 159: Cuộc hội ngộ cảm động

Thượng Đế sống ở đâu?

Đây thực sự là một vấn đề khó.

Trong mỗi loại thần thoại đều có bug, ở phương Đông đặc biệt nhiều, nhưng cũng không có nghĩa những hệ thống thần thoại khác là hoàn mỹ.

Ví dụ như thánh mẫu Maria, trong rất nhiều tài liệu lịch sử, vị này thật ra cũng chỉ là một cô gái đáng thương, cưới anh thợ mộc rồi lại bị hàng xóm cường bức mà thôi. Còn thằng hàng xóm tên Tiberius sau lại thành binh lính La Mã? Tiberius chính là cha đẻ của Jesus trong lịch sử thực tế.(*)

(*) Theo wiki, Tiberius tên đầy đủ là Tiberius Julius Abdes Pantera (khoảng 22TCN – 40 AD) Là một người lính La Mã có bia mộ được tìm thấy ở Bingerbrück, Đức năm 1859.

Theo lời của triết gia Hy Lạp Celus – người mà nhà văn Christian Origen cho rằng là tác giả của 1 tác phẩm có tựa đề là “chân thật”, thì có một giả thiết liên kết người lính này với chúa Jesus được nhiều học giả đặt ra.

Tác phẩm của Celus đã mất nhưng trong tài liệu của Origen thì có đề cập tới chúa Jesus như là kết quả của mối tình giữa mẹ Maria và một người lính La Mã. Ông viết: “bà ta bị kết tội ngoại tình và đã có 1 đứa con của 1 tên lính tên là Pantera. Tiberius Pantera có thể đã phục vụ trong vùng vào thời điểm quan niệm chúa Jesus”.

Cả hai tác phẩm Talmud và “các bài viết về lời nói của người Do Thái cổ đại” đã cùng cố vấn đề này, đề cập đến chúa Jesus là ” Yeshu ben Pantera’ (Chúa Jesus, con của Pantera).

Nhưng các nhà nghiên cứu chính thống không cho rằng giả thiết này có những bằng chứng khác ủng hộ phụ hệ Pantera ngoài các văn bản Do Thái thù địch.

Về mặt lịch sử, cái tên Pantera không phải là hiếm và được sử dụng khá rộng rãi trong những người lính La Mã.

Vì sao lại có thể có thai khi chưa động phòng với vị hôn phu?

Lịch sử ghi lại nói với mọi người đó là tội ngoại tình, trong thánh kinh lại truyền bá rằng vẫn còn là thân xử nữ, thụ thai nhờ vào thánh linh cảm ứng....Giả thiết sau thắng, giả thiết trước bị vùi lấp dưới các điển tịch tối nghĩa chỉ có số ít học giả lịch sử nhìn thấy.

“...Bởi vậy có thể thấy được, thần thoại đều tránh không được hột vịt lộn. Thánh Tử yêu quý của Thượng Đế kì thật cũng là đứa con của loài người, lại còn là ngoài giá thú.” Thời gian lúc vừa thức tỉnh Dương Nghiễn đã chăm chỉ đọc qua các loại thần thoại cổ tích, lúc này nói ra cũng rất tự tin: “Tôi thật có thể hiểu được tâm tình của Lucifer(**), nếu tôi là ông ta, nhất định cũng không thích, một đứa con ngoài giá thú cũng xứng để ông đây qui xuống nguyên trung thành?”

Phong Tiểu Tiểu ho khan 1 tiếng, kéo mạnh tay áo Dương Nghiễn, liếc hần, Dương Nghiễn khó hiểu nhìn theo hướng tầm mắt đối phương, vừa lúc đụng phải vẻ mặt sợ hãi ngẩn đầu lên lại cúi xuống không hé răng của Trương Tam.

“...” Mẹ nó, quên mất Nhị Lang Thần cũng là hàng buôn lậu mới có.

Thiên Đình Tư Pháp Thần tuy bất diện uy phong, nhưng trước khi thành danh kì thật cũng bị rất nhiều thần thánh khinh thường, lí do không cần phải nói, đương nhiên là bởi vì cái thân phận con ngoài giá thú của Văn hoa tiên tử cùng phẩm nhân. Dương Tiểu trước kia cực kì đề tâm tới điểm này, thậm chí coi nó là chỗ dơ nhất trong cuộc đời. Nhưng Dương Nghiễn hiện tại thì không có cảm giác, nếu không phải lúc này Phong Tiểu Tiểu kéo hần một cái, hần cần bản không nhớ tới vụ này. Không chừng lời tiếp theo cũng xả hết trước mặt Trương Tam.

Buồn bực đốt điều thuốc, không cần thân đập trúng bãi mìn, Dương Nghiễn cầm miệng.

Bạn tốt rút lui, Phong Tiểu Tiểu chỉ có thể tự mình ra trận: “Anh Hai lúc trước mới thức tỉnh xem qua không ít thần thoại, còn bay đến các di tích, bọn em phát hiện trong các hệ thần thoại, ảnh hưởng lớn nhất là kinh Moses(**), được viết khoảng 3500 năm trước, mà bộ sử thi Homer hoàn thiện nhất của Hy Lạp xuất hiện khoảng 2800 năm. ...Trùng hợp đều là chuyện sau khi mặt pháp.”

(**) Kinh Moses: trong tiếng Việt là Mô-sê hoặc Môi-se, là lãnh tụ tôn giáo, người công bố luật pháp, nhà tiên tri, nhà chỉ huy quân sự và sử gia. Ông cũng được xem là người chép kinh Torah (năm sách đầu tiên của Kinh Thánh, còn gọi là Ngũ kinh Hebrew, ông được gọi là Moshe Rabbeinu (משה רבנו, Lit. “Moses Thầy chúng ta”). Moses cũng là một nhà tiên tri quan trọng trong Do Thái giáo,[1][2] Cơ Đốc giáo,[1] Hồi giáo,[3] Đạo Bahá'í,[4] Mormon, và Phong trào Rastafari.[1] (Wikipedia)

“...Chính thần ngã xuống, đám yêu ma quỷ quái liền nhảy ra tranh nhau tín ngưỡng?” Sắc mặt Phục Hy có chút khó coi, nói ra như vậy cũng là bao che khuyết điểm, nhà mình có thích hay không cũng là chuyện nhà mình. Người khác tới cướp địa bàn, thì kiểu gì cũng phải tức giận.

“Đừng nói tín ngưỡng nước ngoài tranh đoạt, kỳ thật hỗn loạn trong nước cũng nhỏ không đến đâu.” Trương Tam rút cuộc dời ánh mắt áy náy khỏi người Dương Nghiễn, sợ hãi mở miệng: “Ba ngàn năm trước chư pháp xuống dốc vẫn là thời Đông Hán (***), nhưng thật ra từ 3500 đến 4000 trước Thiên Đình cũng đã chuẩn bị cất qua không gian.”

(***)Nhà Hán (giản thể: 汉朝; phồn thể: 漢朝; bính âm: Hàn cháo; Wade-Giles: Han Ch'au; Hán-Việt: Hán triều; 206 TCN – 220) là triều đại kế tục nhà Tần (221 TCN – 207 TCN), và được tiếp nối bởi thời kỳ Tam Quốc (220-280). Triều đại này được thành lập bởi Lưu Bang, một lãnh tụ khởi nghĩa chống lại sự cai trị của nhà Tần, được biết đến sau khi qua đời là Hán Cao Tổ (漢高祖). Triều đại nhà Hán bị gián đoạn bởi Vương Mãng, một ngoại thích nhà Hán, tự lập mình lên làm hoàng đế, thành lập nhà Tân (9 – 23). Sau đó, hoàng thân Lưu Tú đã khôi phục lại chính quyền nhà Hán, tiếp tục sự thịnh trị, được biết đến với tên gọi Hán Quang Vũ Đế (漢光武帝).

Chính việc này đã chia nhà Hán thành hai giai đoạn: Tây Hán (西漢; 202 TCN – 9) với kinh đô ở Trường An (長安) và Đông Hán (東漢; 23 – 220) với kinh đô ở Lạc Dương (雒陽). (Wikipedia)

“...” Thiếu chút nữa quên mất còn một nhân vật không mất trí nhớ ở đây, mấu chốt nữa người ta còn là nhân viên tại chức hiểu rõ diễn biến.

Trương Tam nuốt nước bọt: “Chiến dịch lớn nhất của chư thần Thiên triều là Phong Thần chiến, sau thời Thương chu kì thật sẽ không có cái gì tàn thần sự tích xuất hiện nữa, truyền thuyết cổ tích được viết sau đó đều là tổ chức tôn giáo biên soạn, hoặc là do pháp thân gây nên. ...Cũng là sau Thương Chu không bao lâu, Thiên Đình cũng không còn chân chính quản lí đến tam giới lục đạo. Có lẽ vì không có người quản lí, cho nên các tông phái bắt đầu trầm hoa đua nở, Thiên Đình vừa chuẩn bị di chuyển, vừa tiếc rẻ tín ngưỡng, mất thấy mạnh mẽ cả hỗn loạn, vì thế lựa chọn cho truyền tân đạo giáo nhúng tay quản lí tam giới, không ngờ vừa bắt tay vào không bao lâu lại tới tín đồ Phật giáo xuất hiện. ...”

Vì thế miếng thịt béo đông dân cư này bị hai phái thêm nhỏ dãi tranh đoạt, vì thu nhận được nhiều tín đồ, hai phái đều thổi phồng thần linh nhà mình thần thông quảng đại, đến cuối cùng nhà anh có người dời được núi, nhà tôi có kẻ chuyển được biển, da trâu càng thổi càng lớn, thổi thổi hăng quá quên luôn kết thúc....

Hai giáo Phật Đạo tranh địa bàn không phải là chuyện ngày một ngày hai, mà trước hai phái này, có phe thờ phụng Phục hy Nữ Oa thời Hồng Hoàng thượng cổ không theo phái nào mới là cổ thần chính thống, người đời sau xem cũng không khác gì tín ngưỡng ngoại lai, dù sao cũng là tiểu bối nhảy nhót.

Phục Hy tuy rằng chú trọng mất Thiên Đình, nhưng ít nhiều gì cũng coi như là một hệ. Ai ngờ bọn này ngay cả người đại diện cũng tuyển tầm bậy, sau đó mất có thể thấy, linh khí xuống dốc, cả đám lại trực tiếp đùm đê dòng họ mang vác của cái chuyên đi. ...Cất qua hư không. Sớm biết lũ bê con đó sẽ chạy, lại mang địa bàn tặng người, còn không bằng trước khi ngủ cho 1 đũa đập chết hết cả đám khôn kiếp ấy cho rồi!

Trương Tam lấy lòng nhìn Phong Tiểu Tiểu cùng Phục Hy, đối với người đại diện boss cũ nhà mình chọn lựa cũng khá là mất mặt. Bởi vì trong trận chiến giữa hai phái, anh thổi đi tôi thổi lại tạo ra quá nhiều bug, đến nỗi vô lực nổi nghiệp, bây giờ mới bị người khác chiếm chỗ.

Tiền nhân muốn trồng tài, tài không thành, vì thế hậu nhân không có tài, lại còn vấp ngã.Cái này phải nói thế nào! Sớm biết vậy còn không bằng ngủ quách quên đời! Cũng miễn cho lúc này bị ánh mắt lạnh như băng của tổ thần ám sát. ...

Áp Lực lớn nhất ở đây còn không phải là người phát ngôn chính qui của Thiên Đình – Trương tam, cũng không phải là kẻ đột nhiên phát hiện thân phận thật sự của Phục Hy mà kinh sợ – Hoàng Dong. Mà nói đến áp lực nhất, không nghĩ ngờ gì là Đường Cần không miếng dính líu gì tới bối cảnh cao thâm

Một đám thần tiên yêu quái tụ tập trong nhà cậu của mình bàn chuyện chư thần tín ngưỡng. Đường Cần tỏ vẻ mình rất áp lực. Tiết tấu cao cấp như vậy hẳn thật theo không kịp!

“Phải, hay là mọi người ăn cơm trước?” Đường cần một thân mồ hôi ròng có chút cứng ngắc liều chết mở miệng.

Trong đề tài quan trọng như vậy lại xuất hiện đề nghị nhân gian khỏi lửa, quả thực có chút phá hư không khí. nhưng nhìn thấy tựa hồ có tiếp tục thảo luận cũng không ra cái kết quả gì, nghỉ giữa giờ một chút cũng không chết.

Phong Tiểu Tiểu là người đầu tiên hưởng ứng: “Được được, thuận tiện ghé qua anh ngao xem, đã lâu không cùng nhau ăn cơm.”

Anh Ngao?! Lại là yêu nghiệt phương nào?!

Phục Hy lia ánh mắt sắc bén thẳng đến Trương Tam, Trương Tam che mặt, nghiêng người qua giải thích: “Là bạn của Nữ Oa, Long tộc....ừm cái đó, trước kia phụ trách quản lý một phương hải dương.”

Hoàng Dong dọn dẹp xong những thứ còn lại sau khi bày trận, ngoan ngoãn đứng chờ 1 bên, nhu thuận động lòng người khỏi nói. Nếu nói đứng gần Nữ Oa còn có thể buông lỏng 1 chút, thì đó thuần túy là vì người ta mất đi 1 phần trí nhớ, phần lớn thời gian cũng không so đo với hồ ly tinh, lại thêm vài chục năm giáo dục, tư tưởng ít nhiều gì cũng có ảnh hưởng.

Nhưng Phục Hy là hàng thật chính hãng, lỡ như không biết làm sao chọc người ta khó chịu, nghiền chết một con cáo như mình thì ngay cả lông mi cũng không thêm chớp.

Người liên quan cũng tự thu dọn chuẩn bị đứng dậy đi ăn cơm, Đường Cần vừa thở phào nửa hơi, còn nửa hơi ghen trong họng không kịp ra, âm thanh mở cửa đầy tuyệt vọng lại vang lên.

Hai vợ chồng cậu Đường Cần vừa xách đồ ăn vào nhà, thấy nhiều đôi giày như vậy còn rất nhiệt tình, ngẩng đầu hỏi Đường Cần: “Tiểu Cần có bạn đến chơi....Ách!!”

Phục Hy khó hiểu xem lão già vói về mặt kính hải cứ nhìn chăm chăm mình, túi đồ ăn trong tay lão ta cũng bị dọa rớt xuống đất.

“Cậu là...”

“Không phải!!” Đường Cần nhanh chóng lớn tiếng đánh gãy, hẳn cũng chỉ vừa nhớ ra ngày xưa cậu mình cùng Phục Hy từng có chút dính líu.

Mấy chục năm không gặp, thằng nhãi con năm đó giờ đã trở thành bông cúc vạn thọ, còn anh thanh niên trẻ tuổi năm đó tới giờ vẫn còn là thanh niên trẻ tuổi....Đường Cần nghĩ thôi đã muốn khóc, bug bự như vậy chấp vá kiểu gì cũng khó mà, thân!

Mợ mặc danh kì diệu, ông cậu lại kích động bước lên: “Cậu là....”

“Anh ta không phải!!” Đường Cần lại nhảy lên, ôm chầm cậu nhà mình, ngăn cản hai người đối diện: “Cậu, bọn con ra ngoài ăn cơm, cậu với mợ ở nhà ăn chậm nhai kĩ thông thả không cần tiền!”

Đây là cháu trai hoàng loạn đến mức nói vậy.

“Cậu là....Tao mẹ nó mày còn dám cắt lời nói vậy ông đánh gãy chân mày liền!” Ông cậu đột nhiên đẩy ra cháu trai thân yêu, kích động vọt tới trước mặt Phục Hy: “Cậu là....cháu trai của Phong tiên sinh phải không?”

Nhìn xem, đây mới là máu mủ, đây mới là chân chính thân quyến, bộ dạng của hai người quả thực là giống nhau như đúc, biểu tình cũng giống, đường văn cũng giống....

Mọi người: “...”

Đường Cần lau mồ hôi lạnh như sống sót qua tai nạn. Còn may cậu nhà mình đã tự não bỏ chấp vá, bằng không thật đúng là khó giải thích.

Nhưng ngẫm lại cũng đúng, người bình thường làm sao nghĩ đến có ai có thể sống vài chục năm vẫn có thể trẻ trung như thế này?!

Nhưng vào lúc này, Phục Hy cẩn thận nhìn ông cậu hồi lâu, dần lộ ra thần sắc ngạc nhiên, tựa hồ nhớ cuộc nhớ được đối phương: “Người là...Cầu Đan?!”

“....”

“Phụt....”

“...” Ông cậu xấu hổ một chút, Phục Hy xác minh xong phỏng đoán của mình, gật gật đầu: “Ta nhớ rõ cái bình kia là tặng cho ngươi, thì ra....Đúng rồi, đây là nội tử (****)” vừa nói vừa chỉ Phong Tiểu Tiểu.

(****) Nội tử: Vợ

“...”

Ông cậu hóa đá, người ở đây cũng đều hóa đá, chỉ có Đường Cần bị phần —— Vì sao?! Người ta rõ ràng đã tự chấp vớ bug, ngại vì sao còn thật thà như vậy?!

Tổ thần thì giỏi lắm sao?! Tổ thần là có thể ngốc 1 cách đương nhiên như vậy?!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 160: Thông báo trở về

Ngoài Phục Hy vẫn luôn mang thái độ đương nhiên ra, thì toàn bộ sinh vật có chút chỉ số thông minh trong phòng đều đang có cảm giác vô cùng rối rắm

“...Ha ha ha.” ông cậu cười ba tiếng, có loại cảm giác đến nhằm phim trường: “Người trẻ tuổi bây giờ thật thích nói đùa.” Sau đó lại miễn cưỡng cười vài tiếng, lại nghiêm mặt nhắm vào Đường Cần: “Tiểu Cần chiều đãi khách đi, cậu lớn tuổi, đi nghỉ trưa một chút, sau này lại ôn chuyện với cháu của bạn cũ.”

“Này, ta nói...” Phục Hy vừa nói ra ba chữ đã bị Phong Tiểu Tiểu to gan lớn mật lấy tay đè xuống: “Vậy bọn cháu đi trước, bye bye cậu!”

Ông cậu ngay cả mở miệng sửa xưng hô của đối phương cũng lười, nâng bước nặng nề vào phòng.

Phục Hy không tốn nhiều tâm tình với một thằng nhóc gặp nhiều năm trước, quan trọng nhất, đây là lần đầu tiên sau khi tỉnh lại vợ yêu chủ động đưa tay nhỏ bé sờ...đầu mình. lạnh nhạt cười, kéo bàn tay trên đầu xuống nắm trong tay, tâm tình thật tốt, Phục Hy nghe lời đứng dậy, cao quý lãnh diễm bề ngoài nhìn cả đám: “Nếu tiểu Oa đã nói thế, vậy ăn cơm trước đi.”

Một đám thần ma chậm rãi đi dạo tập thể, suýt nữa chiếu mù mắt chó đám qui phổ Thành Hoàng —— Không phải nói linh khí loãng sao, không phải nói hiện tại ngay cả người tu chân cũng thành thủ quý hiếm trong sách đồ sao. Vốn nghĩ tới thời đại này bản thân là qui đã không có thiên địch, hiện tại một đám thần tiên như hàng bán si cộng thêm một con hồ ly tinh đi dạo là chuyện gì xảy ra?!

Một Ngao Tiềm ở phố Thành Hoàng cũng đã chói mắt như hải đăng trong đêm, bây giờ lại tới một đám hải đăng nữa.

Đường Cần tỏ vẻ rất áp lực, ông chú ma qui bị tiểu Hắc áp giải đến nói chuyện với con rể tương lai tỏ vẻ áp lực lớn hơn.

Vì thể xác và tinh thần khỏe mạnh của dân chúng phổ qui, cuối cùng tiểu Hắc quyết định lần ăn cơm tụ họp này mình vẫn không nên tham gia. Cô phải đi giải tán giao thông kiểm giữ gìn trật tự, ông chú ma quý trước khi bị mang đi còn không quên uy hiếp hồ ly tinh một trận: “Trước khi kết hôn không được chạm vào con gái tôi, trước khi ly hôn không được để có đồn đãi bậy bạ với con gái tôi, bằng không tôi có thành qui cũng không tha cho anh!”

Đối mặt cha vợ tâm ngoan thủ lạt như thế, cho dù thân là hồ ly tinh, Hoàng Dong vẫn cảm thấy rất áp lực.

....

“Cậu tôi sẽ diễn mất thôi.” Đường Cần vật ra bàn, xui lơ như không xương, trước mắt còn để một ly rượu. ...là loại ly thủy tinh to dùng uống bia mà không phải là loại chung nhỏ nhỏ bé dùng ẩm trà....rượu trong ly đã vơi ít nhất hai phần ba, có thể dễ dàng nhận ra được Đường Cần đang cực kì sa sút tinh thần muốn chạy trốn sự thật, ánh mắt hần tràn ngập mê mang: “Tôi nên giải thích với ông ấy thế nào đây, chú Phong năm đó ông ấy quen bây giờ vẫn mang vẻ ngoài trẻ trung phơi phới?!”

Phục Hy không cho là đúng, cười lạnh: “Phàm nhân đúng là thích không ốm mà rên, loại việc nhỏ không đáng kể này cũng ngạc nhiên?” Vừa nói vừa gấp cho Phong Tiểu Tiểu đưa tôm

“...” Này cũng coi là việc nhỏ được sao đại ca?!

Phong Tiểu Tiểu vẫn còn lương tâm, ho khan: “Nói anh ấy phẫu thuật thẩm mỹ đi, dù sao cũng có nhiều ngôi sao phẫu thuật mà, có nữ thần gì đó năm sáu mươi tuổi vẫn như thiếu nữ không già gì đó....”

Mọi người đang ngồi đây biểu tình nhất thời trở nên thật kì quái.

Hai mắt Đường Cần sáng rực, sau đó nhanh chóng lại âm đạm: “Nhưng lúc nãy ngài ấy còn giới thiệu cô là vợ...”

Này...quả thật có chút khó. Chẳng lẽ sau vụ tin đồn mình leo lên hào môn nhà Dương Nghiễn, bây giờ ngay cả tình tiết cầu huyết nhận cha nuôi cầu bao

đường cũng phải xuất hiện sao?

Phong Tiểu Tiểu sờ sờ cằm: “Người xinh đẹp có đôi khi dễ bị người khác thêm thường, anh cứ nói hần già rồi lắm cảm không phải là xong sao, dù sao theo trí nhớ của cậu anh. Phong tiên sinh bây giờ cũng phải sáu bảy chục tuổi rồi.”

Biểu tình mọi người trở nên cực kì vụn vặt.

Chỉ có Phục Hy có thể nghiêm trang sửa: “Ta không nhỏ như vậy, từ lúc khai thiên lập địa đến bây giờ hần là có hơn trăm vạn năm.” Thời gian cụ thể hần cũng không nhớ rõ, dù sao ban đầu mọi người không có khái niệm ngày tháng, lịch pháp cũng là sau này mới có...

“...”

Một đám sợ hãi than sùng bái các loại.

Dương Nghiễn không tham dự vấn đề hạ thấp chỉ số thông minh này, cảm di động không biết đang nói chuyện với ai, sau đó cúp máy: “Lí Trường nói ít hôm nữa lão sẽ về.”

Có một người thu dưỡng thích lưu lạc khắp thế giới, Phong Tiểu Tiểu kì thật đã sớm quen với chuyện Lí Trường mai danh ẩn tích vài năm không xuất hiện. So với hai mươi năm trước, thì số lần đối phương xuất hiện trong năm nay đã có thể được coi là khá cao... Vì các loại yêu ma quỷ quái.

“Sao tự nhiên muốn về?” Phong Tiểu Tiểu không biết nên ngạc nhiên hay nên cảm khái, sau đó khoe mắt liếc đến Phục Hy, nháy mắt hiểu được nguyên nhân: “Muốn gặp Phục Hy?”

Tổ thần trong truyền thuyết xuất thế, hơn nữa là full trí nhớ. Một kẻ thích sưu tầm các loại thần như Lí Trường tuyệt đối sẽ không bỏ qua... Tuy rằng tới bây giờ Phong Tiểu Tiểu cũng không hiểu được lý do đối phương chấp nhất muốn xây dựng lại Thiên Đình là gì.

Không phải nói linh khí suy kiệt sao? Trước khi luân hồi chuyển thế đã biết làm như vậy cũng chỉ là phí công còn gì.

Bị điểm danh, Phục Hy nhú mày: “Lí Trường?”

Ở một khía cạnh nào đó mà nói thì Phục Hy kỳ thật là một người khá là chấp nhất, ví dụ như việc sau khi tỉnh dậy vẫn luôn tìm tung tích của Nữ Oa. Gọi dậy Trương Tam cũng chỉ là thuận tay mà thôi.

Mà đối với việc hiểu biết về thế giới mới, Phục Hy căn bản không chú tâm cũng như quen thuộc, ngoài các phương diện cơ bản cần thiết, còn những công tác liên lạc với ngoại giới đều do Trương Tam đảm nhiệm, vì thế ở nhiều thời điểm, Phục Hy thật sự không hợp với thế giới này.

“Chính là Thái Bạch đó tổ thần.” Trương Tam vội giúp đỡ giải thích.

“Sao Thái Bạch?” Phục Hy tiếp tục nhú mày.

“Thái...” Cái này Trương Tam cũng ngẹn, lai lịch trâu bò của Thái Bạch trước mặt Phục Hy tựa hồ căn bản không đủ xem. Ít nhất trước khi người ta ngủ còn chưa có cái tên này nhảy nhót.

Không có cách nào, đành phải đối Phong Tiểu Tiểu ra trận: “Chính là đặc sứ của Thiên Đình, chuyên môn phụ trách nhấn gỏi các loại mệnh lệnh của Thượng Đế.”

Nhấn gỏi mệnh lệnh? Nói cách khác giống cái loại bán nam bán nữ hay cao giọng đọc: “Phụng Thiên thừa vận, Hoàng Đế chiếu viết...” trong cuốn trục? Phục Hy cái hiểu cái không gật đầu, tỏ vẻ hoàn toàn không có hứng thú.

Một nơi khác trên Địa Cầu, Lí Trường hất xì một cái rở to, tay run lên, tấm vé máy bay cuối cùng trên mạng lại bị người khác đặt trước: “X! Chẳng lẽ hoàng lịch hôm nay không nên xuất hành?!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trường Thành Của Nữ Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.